

Ngao Du Giang Hồ

Contents

Ngao Du Giang Hồ	3
1. Q.1 - Chương 1	3
2. Q.1 - Chương 2	7
3. Q.1 - Chương 3	10
4. Q.1 - Chương 4	13
5. Q.1 - Chương 5	16
6. Q.1 - Chương 6	19
7. Q.1 - Chương 7	22
8. Q.1 - Chương 8	24
9. Q.1 - Chương 9	28
10. Q.1 - Chương 10	31
11. Q.1 - Chương 11	34
12. Q.1 - Chương 12	37
13. Q.1 - Chương 13	41
14. Q.1 - Chương 14	44
15. Q.1 - Chương 15	47
16. Q.1 - Chương 16	50
17. Q.1 - Chương 17	53
18. Q.1 - Chương 18	56
19. Q.1 - Chương 19	59
20. Q.1 - Chương 20	63
21. Q.1 - Chương 21	67
22. Q.2 - Chương 1	70
23. Q.2 - Chương 2	73
24. Q.2 - Chương 3	77
25. Q.2 - Chương 4	80
26. Q.2 - Chương 5	83
27. Q.2 - Chương 6	86
28. Q.2 - Chương 7	89
29. Q.2 - Chương 8	93
30. Q.2 - Chương 9	97
31. Q.2 - Chương 10	100
32. Q.2 - Chương 11	104
33. Q.2 - Chương 12	107
34. Q.2 - Chương 13	110
35. Q.2 - Chương 14	113
36. Q.2 - Chương 15	118
37. Q.2 - Chương 16	121
38. Q.2 - Chương 17	124
39. Q.2 - Chương 18	128
40. Q.2 - Chương 19	131
41. Q.2 - Chương 20	136

42. Q.2 - Chương 21	141
43. Q.3 - Chương 1	145
44. Q.3 - Chương 2	148
45. Q.3 - Chương 3	151
46. Q.3 - Chương 4	154
47. Q.3 - Chương 5	158
48. Q.3 - Chương 6	161
49. Q.3 - Chương 7	166
50. Q.3 - Chương 8	170
51. Q.3 - Chương 9	175
52. Q.3 - Chương 10	178
53. Q.3 - Chương 11	182
54. Q.3 - Chương 12	185
55. Q.3 - Chương 13	188
56. Q.3 - Chương 14	192
57. Q.3 - Chương 15	195
58. Q.3 - Chương 16	200
59. Q.3 - Chương 17	203
60. Q.3 - Chương 18	206
61. Q.3 - Chương 19	211
62. Q.3 - Chương 20	215
63. Q.3 - Chương 21	218
64. Q.4 - Chương 1	221
65. Q.4 - Chương 2	226
66. Q.4 - Chương 3	230
67. Q.4 - Chương 4	234
68. Q.4 - Chương 5	238
69. Q.4 - Chương 6	242
70. Q.4 - Chương 7	245
71. Q.4 - Chương 8	249
72. Q.4 - Chương 9	253
73. Q.4 - Chương 10	257
74. Q.4 - Chương 11	260
75. Q.4 - Chương 12	263
76. Q.4 - Chương 13	266
77. Q.4 - Chương 14	269
78. Q.4 - Chương 15	273
79. Q.4 - Chương 16	276
80. Q.4 - Chương 17	279
81. Q.4 - Chương 18	282
82. Q.4 - Chương 19	285
83. Q.4 - Chương 20	289
84. Q.4 - Chương 21	292
85. Q.5 - Chương 1	295
86. Q.5 - Chương 2	298
87. Q.5 - Chương 3	301
88. Q.5 - Chương 4	305
89. Q.5 - Chương 5	308
90. Q.5 - Chương 6	311
91. Q.5 - Chương 7	315
92. Q.5 - Chương 8	318
93. Q.5 - Chương 9	322
94. Q.5 - Chương 10	325
95. Q.5 - Chương 11	328

96. Q.5 - Chương 12	331
97. Q.5 - Chương 13	334
98. Q.5 - Chương 14	338
99. Q.5 - Chương 15	341
100. Q.5 - Chương 16	344
101. Q.5 - Chương 17	347
102. Q.5 - Chương 18	350
103. Q.5 - Chương 19	353
104. Q.5 - Chương 20	356
105. Q.5 - Chương 21	358
106. Q.6 - Chương 1	362
107. Q.6 - Chương 2	365
108. Q.6 - Chương 3	368
109. Q.6 - Chương 4	371
110. Q.6 - Chương 5	374
111. Q.6 - Chương 6	378
112. Q.6 - Chương 7	381
113. Q.6 - Chương 8	384
114. Q.6 - Chương 9	387
115. Q.6 - Chương 10	390
116. Q.6 - Chương 11	393
117. Q.6 - Chương 12	396
118. Q.6 - Chương 13	400
119. Q.6 - Chương 14	403
120. Q.6 - Chương 15	405
121. Q.6 - Chương 16	409
122. Q.6 - Chương 17: Phiên Ngoại - Trạch Tú	412
123. Q.6 - Chương 18: Phiên Ngoại - Thiên Quyền	419

Ngao Du Giang Hồ

Giới thiệu

Phiêu bạc giang hồ là điều mà nam nhân ai cũng muốn trải qua, Ngao Du Giang Hồ của tác giả Thập

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngao-du-giang-ho>

1. Q.1 - Chương 1

Tiểu Man (nhất)

Lúc Tiểu Man mười tuổi, mẫu thân qua đời.

Mẫu thân nàng liệt giường ba năm, lúc sắp chết vẫn còn ôm oán hận, cầm cổ tay gầy gò của Tiểu Man mà nói: “Cha người và tiện nhân kia... ta có thành quỹ cũng không tha cho bọn họ! Tiểu Man, người hãy nhớ, cha người là tên súc sinh!”

Nàng chết không nhắm mắt, mang theo biểu tình dữ tợn bị vùi vào trong đất. Hôm đó trời mưa to, sấm sét đì đùng, một lão nhân nói loại thời tiết này dễ phát sinh biến cố, vì thế phụ thân Tiểu Man liền chi mười hai lượng bạc trắng thuê người làm rất nhiều khóa đồng khóa quan tài lại.

Vài ngày sau, phụ thân đưa nhị nương đã lâu không ở nhà trở lại. Nhị nương không phải là “dì ghẻ” trong miệng người đời. Ngược lại, lúc tới nàng mặc đồ trắng, cái mũi thanh tú, đôi môi đỏ sẫm cười lên thật ngọt ngào.

Nàng đang mang thai hơn tám tháng, tay ôm bụng, kiên kị thăm dò nhìn Tiểu Man.

Phụ thân nói: “Tiểu Man, tới đây gặp nhị nương đi. Mẫu thân con đã chết, về sau nhị nương chính là nương ruột của con, phải hiếu kính nàng, nghe không?”

Hắn nói thật thoải mái, giống như lúc dẫn dò buổi tối phải ăn bí đỏ chứ không phải dưa chuột vậy. Bí đỏ và dưa chuột thì có thể tùy tiện thay đổi, nương lại có thể tùy ý đổi sao?

Có thể! Tiểu Man tự nói.

Sau đó nàng cười hì hì đi tới, giống như một con chim bồ câu non bị dính mưa ướt nhẹp, dựa sát vào lòng nhị nương, nhỏ nhẹ gọi: “Nương, nương thật đẹp!”

Tiếng “nương” kia vang lên khiến cho cả người nhị nương run lên, nhanh chóng ôm lấy nàng, hiền hòa vô cùng. Phụ thân nàng cũng không nghĩ có thể thuận lợi như vậy, nở nụ cười, yêu thương sờ đầu nàng, ôn nhu nói: “Mẫu thân con bạc mệnh, Tiểu Man không nên trách phụ thân!”

Nàng mở to đôi mắt trong trẻo, ngây thơ mà nhìn, nhỏ giọng nói: “Nương rất dữ... lại không xinh đẹp như nương này... Tiểu Man thích nương này... Phụ thân, phụ thân về sau sẽ không đi chứ? Tiểu Man cũng rất yêu phụ thân!”

Lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ, quả nhiên làm hai người lớn hài lòng cười thành tiếng.

Như vậy không phải thực nhẹ nhàng sao? Tiểu Man cụp mắt xuống, nhanh chóng ôm chặt nhị nương, làm như không muốn buông tay.

Làm người vì sao phải kiên định cứng nhắc? Như vậy quá mệt mỏi. Lấy lòng người khác là một chuyện quá ư dễ dàng, chỉ cần tùy tiện nói vài lời khen tặng với vẻ mặt chân thành, mọi người đều vui vẻ hạnh phúc.

Lúc Tiểu Man tỉnh giấc, bên ngoài trời lại bắt đầu mưa, tí tách tí tách làm ướt một mảng cửa sổ. Mỗi khi trời mưa, nàng đều nằm mơ tới chuyện sáu năm trước. Hai mắt mẫu thân lúc sắp qua đời, cái mũi thanh thanh của nhị nương, khóe miệng tươi cười của phụ thân – rất rõ ràng giống như được khắc sâu vào trong đầu, tự nhiên không thể quên được.

Nàng lười biếng đứng dậy nhìn cảnh vật ngoài khung cửa sổ. Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, tiếng bước chân tiến lại, sau đó là một thân mình mềm mại mập mạp dính vào lưng nàng, thanh âm trẻ con vang lên nũng nịu “Tiểu Man tỷ tỷ! Mau giúp đệ trốn một chút! Nương thật đáng ghét, bắt đệ ăn cá!”

Tiểu Man đóng cửa sổ, chậm rãi xoay người ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng xoa đầu tiểu tử kia, nghiêm giọng: “Không cho kén ăn! Không phải đệ nói sau này trưởng thành sẽ thành thân với tỷ sao? Nếu không cao lớn thì tỷ không cần đệ nữa!”

Tiểu nam hài tuần tú lưng tròn nước mắt nhìn nàng, tủi thân giống như con chó nhỏ. Đây là Đại Mễ, nhi tử của nhị nương, nhưng kỳ quái là tiểu tử này không bám mẫu thân hắn mà chỉ bám nàng.

Nhị nương bưng bát cơm vào, mắng, “Đại Mễ! Mau ăn hết cơm! Không ăn hết thì hôm nay sẽ không được đến vô quán!”

Đại Mễ sợ hãi núp sau lưng Tiểu Man, nắm chặt áo nàng. Tiểu Man cười hì hì nhận lấy bát cơm, nhẹ nhàng nói: “Nương, để ta dỗ đệ đệ, nương đừng bận tâm! Hai ngày trước còn bị phong hàn, hãy nhanh đi nghỉ đi, đừng để hại tới sức khỏe!”

Nhị nương thở dài: “Ta không sao, Tiểu Man, con cũng đừng quá chiều hần. Tiểu tử này cả ngày cứ dính lấy tỷ tỷ thôi!”

Tiểu Man cười nói: “Đệ đệ đáng yêu của ta thích gần ta mà, đúng không hả Đại Mễ? Nào, đến đây, chúng ta ăn cơm trước, ăn xong tỷ tỷ lại cùng đệ đệ đến võ quán chơi!”

Đại Mễ quệt miệng nói: “Đệ không thích ăn cá! Rất nhiều xương!”

Tiểu Man cẩn thận gỡ hết xương cá ra, xúc cơm với cá đưa tới miệng hần, nói nhỏ: “Nào, bỏ hết xương ra rồi... Thế nào? Ăn ngon chứ?”

Đại Mễ ngoan ngoãn gật đầu. Hần luôn ngoan ngoãn nghe theo Tiểu Man, đại để là dù nàng cho hần ăn đá hần cũng thấy ngon hơn những món ăn mà nương hần bón. Khó khăn lắm mới cho tiểu tử tông này ăn no, Tiểu Man cầm bát đi rửa, nhị nương ở phía sau nhìn bầu trời âm u, nói: “Ta thấy trời còn chưa hết mưa được đâu. Hôm nay đừng đưa Đại Mễ tới võ quán nữa? Hài tử kia suốt ngày bướng bỉnh, con đừng chiều hần quá!”

Tiểu Man cười nói: “Không sao đâu, nương yên tâm! Chính con cũng muốn tới võ quán, mấy ngày trước có hứa kết túi lưới cho sư phụ ở võ quán, giờ làm xong rồi cũng nên mang cho bọn họ.”

Nhị nương thở dài một tiếng, còn muốn nói gì nữa lại nghe thấy bên ngoài có khách vào, nàng nhanh chóng lau tay đi ra ngoài, một bên nói: “Tối nhớ phải trở về ăn cơm nha! Đừng về muộn, hôm nay có món cá chình con thích nhất đấy!”

Phụ thân Tiểu Man vốn là một thư sinh, đáng tiếc thi không đỗ, rơi vào đường cùng nên phải bỏ văn theo thương*, ở nhà mở một tiệm cơm. Ở nơi biên thù này thường xuyên có khách đi xa nên sinh ý khá tốt, cũng không phải quá lo lắng về sinh kế, cuộc sống khá dư dả.

(* Bỏ văn theo thương: bỏ nghiệp văn theo nghiệp buôn bán)

Tiểu Man cầm ô và một cái bọc nhỏ, đang định đi ra thì thấy Đại Mễ ghé mắt vào rèm cửa nhìn trộm ra tiệm cơm. Nàng đi qua vô nhẹ vào hần, nhỏ giọng nói: “Có kiểu nhìn lén khách nhân như vậy sao?”

Đại Mễ khoát tay áo với nàng, thấp giọng nói: “Tỷ đến đây nhìn xem, mấy ngày nay khách tới đây đều mặc đồ rất lạ.”

Tiểu Man tò mò nhìn qua khe hở rèm cửa, thấy trong sảnh chính có vài người đang ngồi, quả nhiên trang phục cổ quái, quần áo gọn gàng nhưng phong trần một mối, trên đầu mỗi người đều đội một cái mũ ướt đầm, có vài đen buông xuống che đi hơn nửa gương mặt, họ cũng không tùy tiện nói chuyện với khách nhân khác, bọn họ chỉ yên lặng ngồi ở chỗ của mình, không nói một lời.

Tiểu Man nhìn quanh bọn họ, cuối cùng nhìn vũ khí đeo bên hông họ, nói: “Có khả năng đây chính là những hiệp khách giang hồ. Đúng thực là cổ quái.”

Đại Mễ thấy nàng hứng thú thì vội vàng khoe: “Bọn họ vẫn không ngừng kéo tới! Mấy hôm trước còn có rất nhiều người đeo đao thương vào tiệm nhà chúng ta, dọa nương khiếp sợ.”

Tiểu Man buông rèm, xoay người bước đi: “Đệ có đến võ quán không? Không đi thì tỷ đi một mình nha!” Đại Mễ vội chạy đuổi theo nắm lấy tay áo nàng. Hai người song song bước ra khỏi cửa.

Mưa to không những không có xu hướng tạnh mà càng ngày càng to.

Tiểu Man kéo Đại Mễ vào tán ô nhưng gió thổi quá mạnh, tạt nước mưa vào hai người ướt sũng. Nàng hối hận là đã không mang áo mưa đi, ô giấy dầu trong mưa gió thế này không chỉ vô dụng mà còn thêm vướng víu.

Chợt nghe phía trước truyền tới tiếng vó ngựa rầm rập, nàng ngẩng đầu nhìn, phía sau màn mưa trắng xóa là một người cưỡi một tuấn mã cao lớn chạy như bay tới. Nàng theo bản năng lắc mình tránh sang một bên, ai ngờ con ngựa kia còn chưa chạy tới chỗ nàng, người trên lưng nó đã té bịch xuống đất, nằm im bất động.

Tuần mã hí lên một tiếng rồi đứng ở ven đường. Đại Mễ thấy người kia nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích, có chút sợ hãi: “Tỷ... hần không chết đấy chứ?”

Tiểu Man “ừ” một tiếng, thuận miệng đáp: “Chết thì chết, không liên quan gì tới chúng ta. Đừng động vào hần.”

Đại Mễ ghen hòng nhìn nàng trên trời, đại khái là không thể tưởng tượng được tỷ tỷ mình vốn bình thường ôn nhu dễ gần lại có thể nói ra những lời này. Hần nhìn người mặc đồ đen kia, muốn tới xem sao nhưng lại sợ hần đã chết, còn đang do dự thì đã thấy Tiểu Man đi trước một đoạn xa, hần vội vàng đuổi theo, giữ chặt một góc áo nàng.

Hai người đi qua chỗ hắc y nhân, chợt thấy hần giật mình, giống như xác chết sống lại, nửa người trên run rẩy, Đại Mễ sợ tới mức hét lên một tiếng, giống như một con khỉ nhỏ bám chặt vào Tiểu Man.

“Cứu... Cứu ta...” người kia toàn thân đầy máu, run rẩy nói.

Tiểu Man giả vờ như không nghe thấy, cầm tay Đại Mễ rảo bước. Đại Mễ lại không chịu đi, vội kêu lên: “Tỷ! Hần chưa chết! Tỷ... tỷ trước kia không phải đã nói giúp người là niềm vui sao?”

Tên nhãi con này! Tiểu Man có chút nổi giận, lời nói láo của nàng mà cũng tin sao? Hắc y nhân kia hít một hơi, nói nhỏ: “Cô nương... xin giúp ta...”

Không còn cách nào khác, nàng đành ôn nhu nói: “Vị đại ca này, người chảy rất nhiều máu, để ta đi gọi đại phu cho người nhé?”

Người kia thở hổn hển vài tiếng mới nói: “Không... không cần. Cô nương giúp ta chuyển lời... Ngày khác, nếu có một... nam tử trẻ tuổi trên lưng đeo ba thanh trường kiếm tới đây, người thay ta hỏi hần... có phải là Trạch Tú không. Nếu đúng là hần... người... người giúp ta nói với hần...”

Tiểu Man thấy hần lảm nhảm nửa ngày vẫn chưa đi vào trọng điểm, mất kiên nhẫn nói: “Trần Ngô Đồng mỗi ngày có nhiều người đến như vậy, ta làm sao biết được, chẳng lẽ muốn ta đến hỏi từng người sao?”

Người kia thấp giọng nói: “Sẽ không... nhận nhầm. Chỉ có hần... mới xứng tam thanh kiếm...” Dứt lời, lấy trong ngực ra một đỉnh vàng hơi dính máu. Tiểu Man vừa thấy thì hai mắt sáng rỡ, vội vàng nói: “Đại ca, người cứ nói đi, ta nhất định chuyển lời cho người.”

Trong lòng nàng đã có tính toán: dù sao người này cũng sắp chết, nàng có chuyển lời hay không hần cũng không biết được, nhưng vàng thì không thể không lấy! Vàng đúng là cực tốt, nhìn thấy lập tức không thể buông tha!

Người kia đang định nói, nhìn thấy ánh mắt Tiểu Man hiện vẻ tinh quái liền cảnh giác, nắm chặt đỉnh vàng không buông, trầm giọng nói: “Nếu cô nương không có thành ý... vậy xin... đi đi! Không dám làm phiền!”

Nàng lại đảo mắt một vòng mới cười nói: “Tiện thể chuyển lời thôi, đại ca cũng đừng gấp. Ta trước vào trấn tìm đại phu cho người, nhưng ta trên người không có tiền, không trả tiền thuốc được.” Miệng thì nói nhưng ánh mắt thì không rời khỏi đỉnh vàng.

Người kia cười lạnh một tiếng, cất vàng vào túi, gắng gượng bò dậy, định lên ngựa rời đi.

Xem ra nàng ra tay quá nhanh khiến người ta sợ rồi. Đáng tiếc, khối vàng kia thật tốt, còn chưa được sờ đã biến mất. Tiểu Man tiếc rẻ nhìn hần, kéo tay Đại Mễ, xoay người bước đi.

Người kia đột nhiên hỏi: “Cô nương năm nay bao nhiêu tuổi?”

Tiểu Man sững sờ, cười nói: “Vì sao phải nói cho người?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy người kia nhanh như chớp lại gần, đưa tay vỗ một chưởng trước ngực nàng. Nàng sợ tới cứng đờ người. Không thể nào! Không phải chỉ dùng mắt nhìn vàng của hần thôi sao? Lại định giết người diệt khẩu?

Người kia ra chưởng xong, phi thân lên ngựa, rong ruổi mà đi, một mặt nói: “Tuổi còn nhỏ mà đã tham lam! Một chưởng này là giáo huấn người!”

Tiểu Man và Đại Mễ đứng ngây ngốc, bị mưa to xối từ đầu tới chân. Thật lâu sau, Tiểu Man mới sờ sờ nơi bị chụp, nơi đó dường như có chút run lên, nàng cởi bỏ vạt áo, thấy không sưng không đỏ, hoàn hảo không tổn hao gì. Nàng nhất thời không biết thở phào nhẹ nhõm mà còn mắng người kia là tên điên.

“Tỷ... không sao chứ?” Đại Mễ nhìn như sắp khóc đến nơi.

Tiểu Man lắc đầu, cúi đầu nhìn xuống, thấy ở nơi người kia vừa nằm đọng một vũng máu, trong vũng máu có một miếng sừng nhỏ màu ngọc bạch lung linh.

Hai mắt nàng lại sáng rõ, chạy nhanh tới nhặt, dùng nước mưa rửa sạch, đặt trong tay mà ngắm. Vật kia to chừng bằng ngón tay cái, sáng bóng, hình dạng gấp khúc, thật lung linh tinh xảo. Nàng dùng móng tay khứa khứa, có điểm giống ngọc, có lẽ bán được giá cao.

Cái này gọi là trong họa có phúc! Mắt vàng liền có ngọc thạch. Ha ha ha

buôn bán lời nha!

Nàng cất tiểu sừng kia vào trong ngực áo, kéo tay Đại Mễ, cười nói: “Đi thôi, tới trễ sẽ khiến Tiền sư phụ chờ sốt ruột.”

Đại Mễ đáp ứng một tiếng, một lát sau mới hỏi: “Tỷ, người vừa rồi... có phải là kẻ xấu không? Hắn đánh tỷ!”

“Đúng thế, hắn là đồ trướng thối, chúng ta không để ý tới hắn nữa.” Nàng lơ đãng đáp, trong đầu còn đang tính toán xem tiểu sừng kia có thể bán được bao nhiêu tiền, thực vui vẻ.

2. Q.1 - Chương 2

Tiểu Man (nhị)

Trần Ngô Đồng nằm ở biên thù, khí hậu không giống vùng quan ngoại đầy bão cát, bốn phía của trấn đều là núi, giống như một ốc đảo giữa hoang mạc. Người trong trấn đều tự cấp tự túc, cuộc sống cũng không quá chật vật.

Khiếm khuyết duy nhất chính là thường xuyên có đạo tặc tới bắt người cướp của. Tuy nhiên chuyện này từ sau khi trong trấn có võ quán thì đã bị diệt sạch. Rất nhiều truyền thuyết nói rằng người sáng lập võ quán – Tiền sư phụ – trước kia là một nhân vật phong vân đỉnh đám trên giang hồ, trên người mang tuyệt kỹ, năm đó hắn một mình đấu mười tám quan ngoại đạo tặc, không hề nhíu mày một cái liền đánh cho đám đạo tặc đau khóc cha gọi mẹ, tề cả ra quần mà chạy trở về quan ngoại, từ đó không dám đến xâm phạm nữa.

Tất nhiên, truyền thuyết chung quy vẫn chỉ là truyền thuyết, việc Tiền sư phụ làm thế nào đuổi mười tám đạo tặc đi với tư thế oai hùng ra sao, Tiểu Man chưa từng nhìn thấy, nàng chỉ biết Tiền sư phụ là một lão quỷ tham tiền lại háo sắc, quanh người luôn tràn ngập hơi tiền, ngay tên của hắn cũng mang hơi tiền – Tiền Tự Lai.

Hắn mở võ quán, nói chỉ cần hai lượng bạc mỗi năm, hoặc là bất kỳ vật phẩm gì giá trị tương đương là hắn có thể dạy các hài tử trong trấn công phu phòng thân. Mọi người trong trấn đều ngưỡng mộ tư thế oai hùng lúc đánh đuổi đạo tặc của hắn, có tiền liền đem hài tử nhà mình gửi gắm ở chỗ hắn, không có tiền cũng sẽ thường xuyên mang đồ ăn thức uống hoặc đồ dùng linh tinh đưa đến cho hắn. Vì thế, cuộc sống hàng ngày của lão quỷ Tiền Tự Lai thật phần tiêu dao.

Lúc Tiểu Man và Đại Mễ tới võ quán, bên trong truyền ra từng đợt tiếng hô, là các đệ tử đang luyện công. Đại Mễ rất thích xem Tiền lão dạy công phu cho đệ tử, cả ngày ồn ào nói lớn lên cũng muốn tới học võ công. Hắn nhanh như chớp chạy vào trong, không kịp để môn nhân vào thông báo một tiếng. Cũng may các môn nhân đều quen hai tỷ đệ này, chỉ cười cười với Tiểu Man.

“Thiết San đại ca!” Đại Mễ hưng phấn hét lên. Tiểu Man đi vào theo, nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi mình trần đang ngồi lau mồ hôi trong góc, Đại Mễ đang ôm đùi hắn, dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn hắn. Thiết San cười xoa xoa đầu hắn, bỗng nhìn ra xung quanh, hỏi: “Tỷ tỷ người đâu?”

Đại Mễ cười hề hề: “Lần nào câu đầu tiên của Thiết San đại ca cũng là hỏi tỷ tỷ của ta, đại ca thích nàng sao?”

Thiết San đỏ mặt, mấy cái mụn trên mặt cũng hồng lên theo.

Tên thật của Thiết San không phải là Thiết San, là do mẫu thân hắn đêm trước khi sinh hắn mơ thấy thiết san nên mới đặt nhũ danh cho hắn là Thiết San. Thiết San năm nay mười tám tuổi, việc hắn thích Tiểu Man đã là một bí mật mọi người đều biết, chỉ có hắn vẫn nghĩ rằng người ngoài không ai hay, cho nên vẫn đáng thương giữ kín chút tâm tư này trong lòng.

Tiểu Man ho khụ một tiếng, thụt thụt tha tha đi tới. Mặt Thiết San càng đỏ hơn, chân tay luống cuống, lắp bắp nói: “Tiểu... Tiểu... Tiểu Man! Nàng... nàng... nàng đã đến rồi!”

Tiểu Man hé ra một nụ cười ngọt ngào tiêu chuẩn, ôn nhu nói: “Thiết San đại ca, gia đệ nghịch ngợm, đã quấy rầy người luyện công, thật là áy náy!”

“Việc... việc... việc này không có gì! Không... không... không phiền! Ta... ta... ta rất thích Đại Mễ!” Hắn ngây ngô cười ha ha, nâng bàn tay to như cái quạt xoa mạnh lên đầu Đại Mễ khiến hắn đau tới nhăn mặt.

Thiết San đại ca mỗi lần gặp tỷ tỷ đều trở thành một người hoàn toàn khác, bình thường trầm ổn hàm hậu bao nhiêu thì lúc này trở nên si ngốc bấy nhiêu, khó trách tỷ tỷ không hề có chút cảm giác nào với hắn. Đại Mễ bĩu môi, quay sang nhìn một nam hài tử đang luyện ném đá, hắn vội chạy tới ôm lấy một tảng đá, đáng tiếc là quá yếu nên tảng đá vừa được nâng lên lại rơi xuống đất âm một tiếng.

Từ hậu viện truyền ra một trận ho khan, sau đó là một thanh âm thô cứng: “Tiểu quỷ nhà ai lại chạy tới phá? Nếu phá hỏng cái gì thì phụ mẫu ngươi phải tới đền cái đó!” Nói xong, một lão giả râu tóc bạc phơ từ phía sau đi ra, trong tay còn cầm một cái tẩu cũ, khói trắng lượn lờ.

Đại Mễ không sợ hãi, nhưng vẫn quay đầu chạy lại tránh sau lưng Tiểu Man, kêu lên: “Tiền sư phụ! Ta và tỷ tỷ tới đưa người túi lưới!”

Sắc mặt Tiền Tự Lai quả nhiên biến chuyển, cười đến mức hai con mắt trốn biệt sau hàng lông mi màu bạc, vui vẻ đi tới, chà xát hai tay, nói: “Ai nha ai nha, hóa ra là Tiểu Man! Trời đang mưa lại phiền người đi xa như vậy. Để ta bảo Thiết San tới nhà ngươi lấy cũng được mà! Nhìn xem... Ai, người ướt cả rồi...”

Ánh mắt hắn đảo lên người Tiểu Man khiến nàng nổi da gà, trên mặt lại cười nói: “Cũng không phiền toái gì, Thiết San đại ca còn phải luyện công, ta sao lại không biết xấu hổ để hắn làm chân sai vặt. Ta cũng đang không có việc gì làm, Đại Mễ lại thích đến xem các vị đại ca luyện công.” Dứt lời mở ra một bọc nhỏ ướt sũng, bên trong là túi lưới các màu, “Tiền sư phụ, đây là túi lưới ngũ sắc và túi lưới đỏ đen, người xem xem có hợp ý không?”

Tiền Tự Lai cười toe toét: “Vừa lòng vừa lòng! Tiểu Man trời sinh khéo tay, Tiền sư phụ đương nhiên tin tưởng thủ nghệ của người! Nào, vào trong ngồi, nơi này toàn là thối tiểu tử, đừng để chúng làm hôi hai tỷ đệ!”

Đại Mễ đột nhiên nói: “Không cần, ta muốn ở đây xem các ca ca luyện công! Tiền sư phụ, sang năm ta cũng tới đây học công phu được không?”

“Được! Được! Nếu người có thể chịu khổ, Tiền sư phụ tất nhiên hoan nghênh. Nào, Tiểu Man, để đệ đệ người ở đây, chúng ta vào trong ngồi một lát. Tiền sư phụ pha loại trà mới cho người uống.”

Ngồi cái đầu người! Tiểu Man rất muốn lấy ô đập vào cái mặt háo sắc của hắn, miễn cưỡng cười nói: “Không cần, ta sao có thể không biết xấu hổ mà quấy rầy Tiền sư phụ thanh tu! Gia đệ ở bên ngoài ta cũng không yên tâm. Ta ra đó trông chừng hắn, tuyệt không để hắn gây thêm phiền phức trong này, ngài yên tâm!”

Tiền Tự Lai chỉ có thể che miệng tiếc cười, trở lại hậu viện.

“Tỷ, Tiền sư phụ này sắc tâm thật lớn a!” Đại Mễ thần bí nói. Tiểu Man nhướn mày: “Đệ học đâu những lời vô liêm sỉ này vậy?” Đại Mễ quệt miệng: “Nghe cha mẹ nói thôi! Nói hấn cứ nhìn thấy nữ tử trẻ tuổi là nổi lòng hiếu sắc, tuy rằng người mang tuyệt kỹ nhưng nhân phẩm lại không ra sao...”

Hừ hừ... Tiểu Man không nói gì. Chỉ là một lão nhân háo sắc mà thôi, nàng muốn ứng phó cũng dễ dàng.

“Tiểu... tiểu... Tiểu Man!” Thiết San lại ngây ngô cười phía sau, Đại Mễ làm mặt quỷ với hấn rồi chạy đi chỗ khác chơi. Tiểu Man thâm thở dài trong lòng, quay đầu lại tươi cười, ôn nhu nói: “Thiết San đại ca, gần đây luyện công vất vả rồi! Đã lâu không thấy người tới tiệm nhà ta ăn cơm, phụ thân ta hôm qua vừa nhắc người xong. Tối nay rảnh không? Tối tiệm nhà ta ăn cơm đi!”

Thiết San còn đang lắp bắp không nói ra lời thì các sư huynh đệ bên cạnh đã ồn ào cười nói: “Hấn đi! Đương nhiên muốn đi! Tiểu Man a, lúc người không ở đây, Thiết San luyện công đều ỉu xiu buồn bã, bị sư phụ mắng không biết bao nhiêu! Buổi tối ngủ còn nói mơ, đều là gọi Tiểu Man, Tiểu Man!”

Thiết San không chờ bọn họ nói xong, mặt đã như một tấm vải đỏ.

“Các người... Đừng đừng nói lung tung!” Hấn thô lỗ gào thét, quay đầu lại vội vàng giải thích: “Tiểu Man, đừng nghe bọn họ nói lung tung!”

Tiểu Man ôn nhu nói: “Thiết San đại ca! Người yên tâm, ta không giận đâu. Chúng ta là bạn tốt, vĩnh viễn là bạn tốt!”

Vĩnh viễn là bạn tốt! Vĩnh viễn là bạn tốt! Vĩnh viễn là bạn tốt!

Thiết San cảm thấy như bị mấy câu nói đó đánh vào dạ ngực. Kiểu cự tuyệt này cũng quá khuôn sáo đi! Trong lòng hấn bị phần rỗng to.

“Tối có tới nhà ta ăn cơm không?” Giai nhân khẽ cười, nháy mắt hóa giải buồn bực trong hấn, thần hồn lại không biết đã bay đến nơi nào: “Tối tới tới... Đương nhiên tới! Đi! Chúng ta lập tức đi!” Hấn liền bước về phía trước, “rầm” một tiếng đập đầu vào tường, một mảng vữa lớn rơi xuống, xung quanh vỡ ra một trận cười to.

“Không sao chứ?” Tiểu Man thương hại nhìn hấn bằng bó mũi, đau đến xanh lét mặt mày.

“Ta... ta không sao!” Thiết San thì thào nói xong, lau khô máu mũi, nam nhân đổ máu vì nữ nhân, chính là anh hùng! “Tiểu Man, ta đổ máu vì nàng... Tiểu Man nàng biết không? Nam nhân chỉ đổ máu rơi lệ vì nữ nhân mình yêu. Lần sau, ta còn có thể rơi lệ vì nàng...” Hấn nòng nân quay đầu lại, đã thấy giai nhân sớm đi chỗ khác tìm Đại Mễ.

Hấn hiện tại đã muốn rơi lệ. Thiết San hấp cái mũi, càng nói càng thấy mình đúng là đầu đất.

Kết quả hấn vẫn đi theo bọn Tiểu Man tới nhà nàng ăn cơm chiều.

Tiền sư phụ thở ngắn than dài tiễn Tiểu Man tới cửa, hận không được nắm bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng, nước mắt chảy quanh mà cầu nàng đến thêm vài lần.

Còn đang âm thầm than thở chợt nghe trên đường truyền tới tiếng lục lạc đình đình thanh thúy dễ nghe. Ánh mắt Tiền Tự Lai hơi đổi, nhìn ra ngoài thăm dò, thấy góc phố đang đi tới một đội lạc đà. Hơn mười con lạc đà cao lớn đi qua, trên lưng mỗi con có một người ngồi, đều mặc áo choàng màu ngà voi, trên đầu đội mũ sa đen che hơn nửa mặt.

Tiểu Man “A” một tiếng, nói: “Đây không phải là khách nhân ăn ở tiệm cơm nhà chúng ta chiều nay sao? Hóa ra là khí phái thế này! Thật nhiều lạc đà!” Bọn họ ở vùng biên thùy, lạc đà ở quan ngoại cũng rất nhiều, nhìn đã thành quen cho nên không có ai kinh ngạc sợ hãi.

Tiền Tự Lai giống như không phản ứng kịp: “Cái gì? Khách nhân nhà người? Ai da... Ân, là vài nhân vật giang hồ mà thôi, lại kiêu ngạo như vậy. Nói với phụ mẫu người đừng đắc tội bọn họ.”

Đại Mễ ngạc nhiên nói: “Tiền sư phụ, người biết bọn họ?”

Tiền Tự Lai không trả lời, yên lặng nhìn đoàn lạc đà đi xa mới nói: “Về đi, trời tối rồi, đừng chạy loạn bên ngoài, nhớ lời ta!”

Lần đầu tiên hắn phá lệ, không ăn đậu hũ Tiểu Man, xoay người đi vào, đóng cửa lại.

Đại Mễ lại mân mê miệng: “Sao Tiền sư phụ lại không để ý tới ta! Biết hiệp khách giang hồ thì có gì đặc biệt hơn người!”

Thiết San cười nói: “Sư phụ không phải ý này. Đại Mễ, người đừng hiểu lầm hắn. Những người đó khí thế phi phàm, nhất định là những nhân vật ở đại phái nào đó trong giang hồ, có thể không đắc tội thì tốt nhất không nên đắc tội. Sư phụ cũng chỉ muốn tốt cho các người.”

Đại phái giang hồ sao? Tiểu Man nhìn đoàn lạc đà dần biến mất ở đầu đường, đột nhiên nhớ tới kẻ điên toàn thân đầy máu lúc trước, hắn còn đánh mình một chưởng, có lẽ cũng là người giang hồ. Giang hồ, giang hồ, rốt cuộc là cái gì vậy?

Nàng sờ sờ tiểu sừng trong áo, một bên suy nghĩ xem làm sao bán cái này, một bên ứng phó với Thiết San ngốc, chậm rãi trở về nhà.

3. Q.1 - Chương 3

Tiểu Man (tam)

Vài ngày sau đó mọi thứ đều yên bình. Nào là đại phái giang hồ, nào là hắc y nhân trong màn mưa, đều bị Tiểu Man quăng ra khỏi đầu.

Hôm nay phụ thân nàng từ ngoài trở về, nhị nương và Đại Mễ vây quanh hắn, luôn miệng hỏi han. Tiểu Man ngồi trước gương đồng trong phòng, nhìn thiếu nữ trong gương, đột nhiên khóe miệng cong lên, lộ ra một nụ cười ngọt ngào tiêu chuẩn – không được, còn không đủ nhiệt tình, làm lại. Nàng lấy tay kéo khóe miệng, lộ ra hàm răng trắng nõn – tốt lắm, cứ như thế này!

Nàng đeo nụ cười ngọt ngào khờ dại này chậm rãi xuống lầu, nói với trung niên nam tử đang cười ha hả kia: “Phụ thân! Cuối cùng ngài cũng về, chúng ta nhớ ngài quá chừng! Bôn ba trên đường nhất định là rất mệt mỏi!”

Phụ thân vỗ bả vai nàng, cười nói: “Nữ nhi này của ta, chẳng trách ai cũng khen nàng, trong phạm vi trăm dặm làm gì có cô nương nào hiểu chuyện bằng nàng.” Nhị nương liên tục đáp phải, Đại Mễ cũng kiêu hãnh gật đầu. Hắn chỉ lên bàn, nói: “Lại đây, Tiểu Man ngoan, phụ thân mang về cho con vài dệt mới nhất của Giang Nam, con xem xem có thích không!”

Nàng đi tới sờ sờ, quả nhiên là tơ lụa tốt nhất, đưa tay sờ lên thấy nhẵn nhụi vô cùng, hoàn toàn khác với vải thô vải bố. Phần lớn số vải đều có màu sắc tươi sáng, thích hợp cho nữ tử trẻ tuổi. Tiểu Man quay đầu nhìn ánh mắt yêu thích của nhị nương, vui vẻ mà nói: “Phụ thân, ta thấy màu xanh biếc này là hợp với da của nương nhất. Cả màu hồng này nữa, da nàng trắng, mặc sẽ rất đẹp.”

Nói xong liền đem vài ướm lên người nhị nương, “Nương ngày nào cũng bận bịu, đã nhiều năm rồi chưa có đồ mới. Nàng mà mặc đồ này, hai chúng ta đi ra ngoài, người ta còn bảo con và nàng là tỷ muội ý chứ.”

Lời này nói ra khiến tất cả mọi người nở nụ cười, nhị nương khẽ sờ tóc nàng, cười mắng: “Nha đầu kia! Màu sắc thế kia, nương sao có thể mặc ra ngoài!” “Aizz, sao lại không thể mặc?” Tiểu Man ôm lấy cánh tay nàng, cười ngọt ngào, “Nương là do không để ý trang phục, chứ để ý một chút đảm bảo rất đẹp!”

Lời này lại khiến những nếp nhăn nơi khóe mắt nhị nương như nở hoa. Kỳ thật nàng đã già rồi, mới sáu năm mà thôi đã khiến cho người phụ nữ thanh tú ôn nhu trước kia thành một phụ nữ to khỏe, màu sắc thích hợp cho nàng chỉ có những thứ màu nhạt trang nhã.

Nhưng, vì sao phải nói thật? Nói lời lấy lòng dễ như vậy, thay vì hao phí tâm lực nói lời nói thật, vì sao không nói lời ngọt ngào? Mọi người đều thích những lời dễ nghe, hơn nữa thường chủ quan nhận định những lời dễ nghe đó là thật.

Nàng cũng thích nói những lời đó. Đây quả thực giống như là tài năng ông trời ban cho nàng, nàng biết làm thế nào để lấy lòng người khác giống như biết uống nước bằng cách nào vậy, thậm chí còn không cần phí sức suy nghĩ.

Có đôi khi, đang miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo, nàng lại nhớ tới mẫu thân ruột, sau đó sẽ cảm thấy đáng tiếc – nếu nàng biết đi với bụi mặc cà sa, đi với ma mặc áo giấy thì sẽ không chết thê lương như vậy.

Tối đó trời lại mưa, từng hạt mưa lớn đập vào cửa sổ nghe ràn rạt.

Tiểu Man lại nằm mơ, sáu năm trước chỉ có hai mẫu tử bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, phụ thân không cần mẫu thân, nói nàng ta đầu óc có vấn đề, vì thế vừa ra khỏi cửa là bỏ đi hơn ba năm.

Không thể phủ nhận, đầu óc mẫu thân nàng quả thật có chút vấn đề, giống như làm gì đều đầy phần uất trong lòng, thường thường không phải mắng thì là đánh, làm loạn xong lại khóc như tiểu hài tử.

Ngày đó thật sự là nghèo mà. Nhà chỉ có bốn bức tường, trời vừa sập tối là trở nên âm lạnh, mẫu thân nàng như thường lệ nằm trên giường khóc mắng, nàng thì ngồi bên dưới nghe tới ngẩn người, nghe mẫu thân nói to khóc nhỏ, sau đó đưa đôi tay cứng ngắc giữ lấy nàng.

“Tiểu Man, ngươi phải nhớ, cha ngươi là tên súc sinh!”

Nàng yên lặng gật đầu – những lúc như thế này, gật đầu chính là cách an ủi tốt nhất. Kỳ thật mãi đến khi nàng mười bốn mười lăm tuổi mới biết mẫu thân nàng trước kia là tiểu thư nhà giàu, trong một lần đi dâng hương bị đạo tặc bắt đi, vốn chỉ định cướp bóc tài sản, kết quả do người nhà mẫu thân không thèm để ý, mẫu thân bị vứt lại ở trấn Ngô Đồng, được phụ thân nàng cứu.

Trong kịch không phải đều có cảnh anh hùng cứu mỹ nhân sao? Vì sao tới phiên nhà nàng anh hùng thành cầu hùng, mỹ nhân là người điên? Tóm lại nàng gả lại đây là tâm không cam tình không nguyện, tính khí thiên kim thiếu thư không thể sửa đổi.

Dù có là mỹ nữ mà đầu óc có vấn đề thì qua thời gian dài cũng sẽ khiến nam nhân phiền chán. Cho nên hẳn ra ngoài tìm nhị nương, tôn nghiêm của thiên kim tiểu thư bị sự có mặt của nhị nương đâm vỡ nát, nàng càng thêm có vấn đề.

Bị cảnh trong mơ làm hoảng sợ, nàng chỉ cảm thấy mình đang ngồi chồm hổm dưới giường, lạnh lùng nhìn nữ nhân đang kéo dài chút hơi tàn ở trên giường. Mẫu thân nàng trước kia từng được coi là đại mỹ nhân, đáng tiếc hiện tại chẳng khác bộ xương khô bao nhiêu. Cổ tay Tiểu Man bị năm ngón tay kia xiết chặt, đau nhức, nhưng nàng không kêu.

Nữ nhân trên giường rên rỉ nửa ngày, đột nhiên nhảy dựng lên, một quyền lại một quyền nện vào ngực nàng, lớn tiếng chửi bậy. Tiểu Man bị đánh tới run lên, đau nhức vô cùng, sợ hãi xoay người muốn chạy trốn, nhưng cổ tay bị nàng bắt được, không thể giãy dụa mấy may. Kinh hoàng nhìn những ngón tay kia, hai hàm răng va vào nhau lộp cộp, nàng đẩy người mồ hôi lạnh mà tỉnh lại, hóa ra cũng chỉ là một giấc mộng.

Tiểu Man lại thấy ngực thật sự run lên, hơi ần ần đau, giống như bị người dùng lực đấm nhiều lần. Nàng cho rằng là oan hồn của mẫu thân tới đây tìm nàng khóc lóc kể lể, sợ tới mức chạy vội đi thắp nến, tới ngồi trước gương đồng cởi bỏ vạt áo.

Trên làn da trước ngực hiện ra một mảng xanh tím quỷ dị, to khoảng nắm tay, hình dạng giống như ngọn lửa, bất luận nàng xoa bóp thế nào, màu sắc kia cũng không nhạt bớt. Nàng thử dí tay vào, không đau không ngứa, cũng không giống vết bầm tím. Cảm giác lạ ở ngực rất nhanh biến mất, nhưng dấu vết hình ngọn lửa này lại vẫn hiển hiện rõ ràng.

Đúng là oan hồn tìm đến nàng! Tiểu Man sợ tới mức mặt trắng bệch, ngã lên giường, nhanh chóng kéo chăn che kín người. Mưa gió bên ngoài vẫn điên cuồng gào thét, cuồng phong đập vào cửa ầm ầm, giống như có người đứng bên ngoài đập cửa! Thanh âm kia tiếp tục vang lên, sau đó bên ngoài truyền đến thanh âm nam nhân: “Lão bản! Mở cửa!”

Có khách? Lúc đó đúng là đã kéo hồn nàng trở về. Nàng bình tĩnh quay đầu nhìn đồng hồ nước, còn chưa tới canh bốn, vẫn chưa tới giờ mở cửa. Nàng lặng lẽ mở cửa sổ nhìn xuống bên dưới, thấy có rất nhiều lạc đà đứng trước cửa tiệm cơm, đúng là những nhân sĩ đại phái giang hồ hôm đó nhìn thấy ở góc đường.

Phụ thân và nhị nương khoác áo ra ngoài, cười nói: “Khách quan, tiểu điểm còn chưa mở cửa. Các vị đợi trời sáng rồi tới!”

“Bớt sàm ngôn đi! Mau mau đem rượu nóng và thức ăn ra!” Một bạch y nhân tiến lên, rút ra nửa thanh đao giơ tới trước làm phụ thân và nhị nương trắng bệch mặt mũi.

Một bạch y nhân khác phía sau tiến tới giữ chặt tay đồng bạn, một bên cười nói: “Xin lỗi, hắn còn nhỏ tuổi nên không hiểu quy củ, lão bản đừng trách móc. Người xem, trời mưa lớn như vậy, chúng ta cũng không có chỗ nào để trú, coi như làm một việc tốt, để chúng ta tránh mưa một chút, lão bản thấy có được không?”

Phụ thân nàng và nhị nương làm sao có thể nói ra chữ “không”, run rẩy đón khách vào. Tiệm cơm vốn nhỏ, bọn họ một lúc đi vào hơn hai mươi người, làm không gian càng thêm chật hẹp. Phụ thân nàng vội vàng cười, nhị nương nhanh chóng mang trà nóng ra, quái lạ là những kẻ kia cư nhiên không nói một lời, chỉ yên lặng mà ngồi.

Phụ thân nàng đành phải lấy can đảm tới hỏi: “Khách quan muốn uống chút gì không?”

Một bạch y nhân nói: “Ở đây có vịt anh đào không?”

Hai người há to miệng, nhị nương phản ứng mau hơn, vội vàng tươi cười, “Thật tiếc, khách quan, chỗ chúng tôi... không có.”

Người kia hừ một tiếng khinh thường. Bạch y nhân vừa rồi đã giải vây ở cửa liền hòa nhã nói: “Ở một nơi nhỏ thế này làm sao có thể yêu cầu nhiều như vậy! Lão bản, cho chúng ta mỗi người một bát mì Dương Xuân, thêm một chút thịt bò nữa thì tốt!”

Hai người vội vàng chạy vào phòng bếp, nhị nương thấy Tiểu Man đang đi xuống thì vội vã ra hiệu với nàng: “Đừng tới đây! Mau lên lầu!” Tiểu Man lắc đầu, thấp giọng nói: “Để con giúp. Lần trước ở võ quán Tiền sư phụ đã nói những người này đều thuộc đại phái giang hồ, không được đắc tội.”

Mặt phụ thân nàng tái xanh, nhóm mũi mà củi không bén lửa, gấp đến mức tay run lên. Tiểu Man châm lửa hộ rồi quay đầu xách một ấm nước sôi lên, nói: “Con đi châm trà cho họ!”

Giang hồ cũng được, Giang Hải cũng được, dù sao cũng đều là người, đã là người thì có thể đối phó dễ dàng.

Nàng tươi cười như hoa bước tới châm trà cho bọn hắc, lại lấy bốn chậu than ra, khơi cho hồng đuộm, nói: “Quần áo của khách quan đều ướt cả, trời lại lạnh, cẩn thận kéo nhiễm phong hàn. Nếu than còn chưa đủ thì để ta đi lấy thêm.”

Bạch y nhân kia cười nói: “Làm phiền cô nương! Trong tiệm có rượu không? Trà này tuy rằng nóng nhưng cũng không thể sánh khoái bằng rượu được!”

“Có rượu có rượu! Có rượu Phần, rượu trắng, còn có rượu thuốc tự ngâm, không biết khách quan muốn loại nào?”

Bạch y nhân kia còn đang nghĩ, chưa kịp trả lời thì người bên cạnh đã thấp giọng nói: “Ngay cả Trúc Diệp Thanh cũng không có, quá lạc hậu!” Bạch y nhân liếc người kia một cái, người kia lập tức cầm miệng không nói nữa. Bạch y nhân cười nói: “Đã nghe nói ở đây có rượu thuốc tự ngâm không kém các loại rượu nổi tiếng khác, chúng ta nhiều người, cô nương mang lên một vò đi!”

Tiểu Man đáp ứng, cười tủm tỉm xoay người đi lấy rượu nghe thấy bạch y nhân kia thấp giọng nói: “Chúng ta lần này đi ra ngoài là để tìm kiếm tiểu chủ Thương Nhai thành, người đừng có để cái miệng gây họa! Muốn ăn uống thì lúc về sẽ tha hồ hưởng thụ! Lần sau mà còn như vậy ta sẽ nói lại với Kim viên ngoại!”

Thương Nhai thành? Kim viên ngoại? Cái gì vậy? Đầu có Tiểu Man mê muội, viên ngoại địa chủ, chẳng lẽ bọn họ là gia nhân của địa chủ?

Nàng lấy rượu và thịt bò cho bọn hắc, chợt nghe bạch y nhân kia “A” lên một tiếng nói: “Cô nương có chiếc dây chuyền thực lạ!”

Nàng cúi đầu nhìn, thấy cái sừng nhỏ vốn vẫn để trong áo không biết chui ra ngoài tự lúc nào, đang đung đưa trước ngực, vì thế nàng đưa tay cất nó trở lại trong áo, nói: “Là của một thương nhân rao bán, ta thấy hình dáng nó tinh xảo nên mua lại.”

Lời còn chưa dứt, cổ tay đã đột nhiên bị người kia cầm lấy. Tiểu Man lắp bắp kinh hãi, âm thầm giãy ra nhưng bàn tay kia lại tựa như cái kìm sắt không hề suy chuyển mấy may. Bạch y nhân nhìn cái sừng nửa ngày, nhíu mày như đang suy nghĩ cái gì lung lăm, những người xung quanh cũng ngừng uống rượu, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

4. Q.1 - Chương 4

Tiểu chủ (nhất)

Tiểu Man đỏ mề hôi lạnh, mắt đảo xung quanh nửa ngày mới cười nói: “Khách quan... Cái này... Có gì cổ quái sao?” Nàng không khỏi hối hận đã không sớm bán quách nó đi.

Người kia cầm miếng sừng lên, nhìn một lúc lâu mới nói: “Đúng là cô nương mua được từ một thương nhân vân du tứ phương sao? Tiểu nữ hài, nói dối thật kém!”

Một người nói dối bị phát hiện, phản ứng tốt nhất không phải là nhận sai mà chính là liều chết không nói, quan trọng hơn là phải tỏ ra cứng cỏi. Có vẻ như Tiểu Man hiểu rõ nguyên tắc này hơn người kia. Nhìn vẻ mặt hần, nàng biết lời này của hần chẳng qua chỉ để thăm dò, nàng mà đem lai lịch thật của cái sừng này nói ra mới là đại ngốc.

Vì thế nàng tròn mắt, sáng giọng nói: “Khách quan nói thế có ý gì? Ta mua một vật bé tẹo mà cũng phải nói dối sao?”

Người kia nhất thời không nói gì, bên cạnh đã có người rục rịch, vội la lên: “Lão Sa! Còn muốn gì nữa! Trên vật này còn khắc văn tự kia! Nha đầu này chắc chắn là người chúng ta muốn tìm...”

Lão Sa đột nhiên ngắt đầu, thần sắc tự nhiên hỏi: “Tiểu chủ, làm sao để triệu hồi thần long?”

Thần long? Tiểu chủ? Tiểu Man dùng ánh mắt như thương hại khi thấy một kẻ thiếu năng để nhìn hần. Lão Sa nhìn lại nàng một lúc, rốt cục vẫn buông lỏng tay. Nhị nương và phụ thân núp sau tiệm sợ hãi chạy ra. Nhị nương kéo tay Tiểu Man, muốn lặng lẽ đưa nàng đi.

Lão Sa làm như vô ý nói: “Lão bản, đó là khuê nữ của người sao? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Phụ thân nàng nghĩ người này không có ý tốt, run run đáp nhỏ: “Nàng... nàng... nàng năm nay mới mười sáu tuổi... Các vị đại gia, tiểu nha đầu không hiểu chuyện đã mạo phạm vài vị, các vị đại nhân đại lượng, tha cho nàng một lần...”

Lão Sa cười nói: “Lão bản không cần lo lắng, là ta thấy cô nương này thông minh đáng yêu, giống với nữ nhi của ta. Nhìn nàng rất xinh đẹp, không giống với phu thê lão bản lắm nhỉ.”

Phụ thân nàng cũng cười nói: “Đúng... không quá giống. Đứa nhỏ này giống với mẫu thân đã chết của nó...”

Lão Sa gật đầu, không hỏi gì nữa. Những bạch y nhân khác đang rục rịch thấy hần bất động thì tự nhiên cũng không nói gì, chỉ tiếp tục uống rượu ăn thịt. Phụ thân nàng lo lắng đề phòng phục vụ đã lâu, chỉ chờ mong cho trời sáng bọn họ rời đi thì mới có thể thở ra nhẹ nhõm.

Lên lầu, thấy Tiểu Man đang cầm khăn lau cửa sổ, hần thở dài: “Tiểu tử tông của ta, sao con lại dắc tội với mấy người đó thế?” Tiểu Man hoảng sợ đánh rơi cả khăn, run giọng nói: “Phụ thân... là con không tốt! Con rót rượu cho hần, ai ngờ lúc hần bưng rượu định uống lại làm sánh một chút vào tay, ai dè hần lại nổi giận. Là con sai rồi! Con quá lỗ mãng, đã khiến cho hai người mất mặt.”

Phụ thân thấy bộ dáng chực khóc của nàng thì không còn tâm trạng nào trách cứ nữa, vội chạy tới nhẹ nhàng trấn an nàng: “Con vẫn còn là nữ hài tử, quả thật không thích hợp xuất đầu lộ diện ở tiệm cơm. Dù là phụ thân không tốt, sau này phụ thân sẽ thuê một tiểu nhị, con ngoan ngoãn ở trên này làm tiểu thư đi, không cần đi xuống chịu oan ức nữa.”

Tiểu Man phì cười, “Con không thích làm tiểu thư đâu, con thích làm việc giúp phụ thân và nương. Lần sau con nhất định sẽ cẩn thận, không gây thêm phiền toái cho hai người nữa.”

Đúng lúc đó nhị nương đi lên gọi nàng xuống ăn điểm tâm, nghe vậy thì cười nói: “Cha con nói đúng, chúng ta nên thuê thêm người. Cô nương nhà chúng ta sao có thể ở ngoài mời chào khách được, mỗi lần ta thấy ánh mắt háo sắc của chúng nhìn Tiểu Man là ta lại hận không thể dùng muôi cơm đập cho bọn họ một trận!”

Đại Mễ cũng đi lên, nghe thấy muốn tìm hỏa kế, hần nghĩ tới sẽ có thêm nhiều người cùng chơi với mình, vui mừng chạy quanh phòng, cuối cùng dừng lại, kêu lên: “Mời Thiết San đại ca đến làm hỏa kế đi! Hần rất lợi hại lại thích tỷ tỷ, mời hần là tốt nhất!”

Tiểu Man bắt đắ dĩ nhìn hần, người ta nói miệng tiểu hài tử thật gây họa, đúng là như thế. Quả nhiên hai mắt phụ thân nàng sáng lên, “Thiết San? Là nam hài tử Triệu gia ở phía đông trấn sao? Nhà hần rất giàu có, hài tử kia lại hàm hậu thành thực, có bản lĩnh công phu học được từ Tiền sư phụ. Sao con biết hần thích tỷ tỷ con?”

Đại Mễ cười khanh khách nói: “Con đương nhiên biết! Thiết San đại ca mỗi lần nhìn thấy tỷ tỷ đều đỏ mặt giống như một tên ngốc!”

Phụ thân nàng và nhị nương đều mừng rỡ, liếc nhìn nhau một cái, nhị nương nhanh tay kéo Tiểu Man vào buồng trong, cười dài mà nói: “Tiểu Man, nhân phẩm hài tử đó của Triệu gia không tồi. Con cũng không còn nhỏ tuổi nữa, thấy việc hôn nhân với hần thế nào?”

Trong đầu Tiểu Man thầm kêu không ổn, dù nàng thông minh lanh lợi cũng không biết nên trả lời sao cho thuyết phục. Ông trời ơi! Chẳng lẽ thật sự phải gả cho tên đầu đất kia sao? Nàng dậm chân một cái, đỏ mặt hờn dỗi: “Nương! Sao nương lại hỏi con chuyện này! Con không biết đâu! Con không muốn lập gia đình! Con muốn ở đây phụng dưỡng hai người thôi!”

Phụ thân nàng ở bên ngoài nghe thấy, cười ha hả nói: “Tốt lắm, dù sao con cũng mới mười sáu tuổi, trước cứ định ra hôn ước, sau hai năm sẽ ngồi kiệu hoa về làm nương tử nhà hần. Cùng ở trong trấn, lúc nào con nhớ phụ mẫu đều có thể về thăm.”

Tiểu Man suýt nữa không giữ được thần sắc trên mặt, cuối cùng lăm lăm lung tung một câu gì đó rồi vội vàng chạy xuống lầu. Phụ mẫu lại chỉ cho là con gái thẹn thùng, cười cười không lo lắng gì.

Tiểu Man đi lang thang trên đường, suy nghĩ xem nên xử lý việc này thế nào. Cho dù có thể hoãn binh nhưng cũng không thể lâu dài. Gả cho Thiết San? Thà nàng cả đời làm gái lẽ thì!

Về phía phụ thân, nàng không có cách nào thuyết phục, chỉ cần không cần xé bỏ lớp mặt nạ, nàng sẽ bỏ qua mọi thẹn thùng e ngại. Làm sao bây giờ? Nàng thở dài một hơi, chợt thấy Thiết San đang từ góc phố đi tới, bên cạnh còn có một cô nương áo hoa.

Đó không phải là nhị cô nương Trần gia sao? Trong lòng Tiểu Man có linh quang chợt lóe, nhanh chóng tìm một góc nấp vào, nhìn thấy Trần nhị cô nương đang dùng ánh mắt say mê nhìn Thiết San, mặt mày đưa tình. Thiết San đáng thương bị nàng dùng sức dựa vào, cả người như dán vào tường.

Ai cũng biết Trần nhị cô nương thích Thiết San, gần như ngày nào nàng cũng phải tới vô quán xem Thiết San luyện công. Thiết San bị nàng cuốn lấy thì đầu óc như muốn nổ tung, nhưng lại không biết xử trí thế nào, chỉ có thể giả ngu.

Ha, hai mắt Tiểu Man lóe sáng, ý tưởng nảy sinh. Nàng không từ chối được, chẳng lẽ không thể nói dối sao? Nói dối cũng được, giả vờ ngoan ngoãn cũng được, đều là sở trường của nàng cả. Quay trở về nhà, nàng sẽ khóc lóc kể lể với phụ thân, nói Thiết San một bên tốt với nàng, một bên lại dây dưa với Trần nhị cô nương. Trần gia cũng coi như là một gia tộc bậc trung trong trấn, giàu có hơn nhà nàng rất nhiều, chắc chắn phụ thân nàng không dám đắc tội người Trần gia, chỉ có thể nhắm mắt bỏ qua chuyện này.

Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy mình quả thực là thiên tài. Gút mắc trong lòng được cởi bỏ, nàng xoay người đi về nhà, trong bụng tính toán nên nói với bọn họ thế nào, có nên tập diễn đạt trước một chút không.

Đang suy nghĩ chợt nghe thấy phía sau có người nói: “Cô nương, lại gặp lại cô nương!”

Tiểu Man vội vàng quay đầu lại, đã thấy sau lưng có hơn mười con lạc đà cao lớn, lão Sa cúi qua giữ cổ tay nàng đang cười trên một con lạc đà, từ trên cao nhìn xuống ánh mắt sáng quắc.

Trong lòng cả kinh, nháy mắt bao nhiêu ý niệm hiện ra trong đầu, rốt cục nàng vẫn tỏ vẻ kinh hãi mà cười nói: “A, là các vị khách quan! Các vị còn chưa đi sao? Hôm nay lại tới tiệm nhà ta ăn cơm chứ?”

Lão Sa nhàn nhã cười nói: “Chúng ta tới đây tìm người, người chưa tìm được thì không dám đi. Sao cô nương lại một mình đi ngoài đường thế này? Phụ mẫu cô nương không lo lắng sao?”

Sao sao cái rắm! Nàng rất muốn nói như thế nhưng lại vẫn cười hì hì: “Con gái những nhà cùng khổ như chúng ta không giống với các thiên kim tiểu thư, không cần kiêng kỵ nhiều. Tuy nhiên, giờ ta cũng phải về rồi.”

Dứt lời liền rào bước, không muốn dây dưa cùng bọn họ. Ai ngờ lão Sa không nhanh không chậm đi theo sau nàng, nói: “Cô nương, cô nương đúng là khuê nữ của lão bản kia sao? Không phải khoe khoang chứ lão Sa đã sống nửa đời người, cũng coi như có mắt nhìn người, ta thấy cử chỉ của cô nương thanh nhã hơn nhiều so với phụ mẫu thô lỗ của cô nương.”

Tiểu Man rốt cục bị lời của hắn làm dừng bước, nàng nhàn nhạt nói: “Lời nói của người quá thâm ảo, ta không hiểu.”

Lão Sa cười nói: “Thật là không hiểu hay là giả vờ? Tiểu chủ, nghe nói người vừa sinh ra đã được bảo vệ rất kỹ, không biết tới nhân thế hiểm ác, ta không ngờ rằng lời đồn đại lại hoàn toàn sai, người đúng là một tiểu hồ ly!”

Lại là tiểu chủ! Trong lòng Tiểu Man buồn bực lại tò mò, lúc sáng nghe bọn họ nhắc gì đó tới tiểu chủ Thương Nhai thành, chẳng lẽ bọn họ nhận nhầm người, nghĩ nàng là tiểu chủ gì gì đó?

Lão Sa thấy nàng không nói lời nào, nghĩ nàng đã cam chịu, liền cười nói “Tiểu chủ mai danh ẩn tích ở nơi hẻo lánh này khiến chúng ta tìm thật vất vả. Tai ương diệt tộc của Thương Nhai thành cho dù đáng sợ nhưng tiểu chủ là hy vọng duy nhất, không thể quay lưng không quan tâm. Bất Quy sơn là nơi thế nào, tiểu chủ nhất định đã nghe nói tới, chúng ta theo di ngôn của tiểu chủ đời trước, từ Bất Quy sơn tới chăm sóc tiểu chủ, thế sẽ tốt hơn nhiều so với việc tiểu chủ một thân một mình lưu lạc bên ngoài.”

Tiểu Man vẫn không nói lời nào, bởi vì nàng biết người này nhận nhầm nàng tiểu chủ nào đó, dù nàng có nói gì thì hắn cũng sẽ không nghe, nếu đã không nghe thì nàng còn nói nhiều để làm gì, chỉ tổ lãng phí nước bọt.

Lão Sa lại nói: “Tiểu chủ có gì muốn nói không? Với năng lực của tiểu chủ mà phải chôn vùi nơi biên thùy này chẳng phải lãng phí sao? Dù cho người ở đây bình dị an ổn, nhưng Thương Nhai thành lại bị cả thiên hạ dòm ngó, phụ mẫu mà người nhìn nhận kia làm sao có bản lĩnh bảo vệ người? Cho dù là báo ân, người cũng không nên gây thêm phiền toái cho họ.”

Thấy Tiểu Man vẫn trầm mặc không nói, trong lòng hơi hơi tức giận, lạnh nhạt nói: “Tiểu chủ vẫn có ý định chối bỏ? Hay là người không để ý tới tính mạng của mấy nghìn người trong trấn này? Nếu bọn họ phải chết, chính là vì người mà chết!”

Rốt cục Tiểu Man mở miệng, nàng lười biếng hất tóc ra sau, lười biếng mà nói: “Muốn chết thì chết, liên quan gì tới ta?”

Nói xong liền xoay người đi.

Lão Sa không thể tưởng tượng nàng có thể nói ra lời nói lạnh khốc như vậy, giật mình đứng ngây như phỗng. Mấy bậc y nhân đằng sau không kiềm chế được, trầm giọng nói: “Lão Sa! Nói chuyện vô nghĩa với nàng làm gì? Trực tiếp bắt về là xong! Bất Quy sơn chúng ta nể mặt nàng mà mời nàng đi, nàng lại rượu mời không uống; nếu như bị người giết, giang hồ sẽ đem tội lỗi đổ lên đầu chúng ta, nói chúng ta trông nom không đến nơi đến chốn.”

Lão Sa lắc đầu không nói gì. Kỳ lạ, tiểu chủ Thương Nhai thành sao có thể là người như vậy?

5. Q.1 - Chương 5

Tiểu chủ (nhị)

Lúc Tiểu Man về tới nhà, nhị nương đang rửa bát, nhìn thấy nàng thì cười ám muội, nói: “Đã về rồi? Điểm tâm còn để phần cho con ở trong nồi đấy. Đứa nhỏ này, lại đi xấu hổ với phụ mẫu...”

Sắc mặt Tiểu Man tái nhợt, nàng nức nở nhào vào trong ngực nhị nương, thê lương nói: “Nương! Con nên làm gì bây giờ? Tim con tan nát rồi!”

Nhị nương bị dọa hết hồn, vội vàng nắm bả vai nàng hỏi han. Tiểu Man khóc nức nở, tủi thân lắm lắm: “Con... con vừa rồi ra ngoài, trước chợ nhìn thấy Thiết San đại ca liền chào hỏi, nhưng hắn lại không để ý tới con, chỉ nhẹ nhàng nói chuyện với nhị cô nương Trần gia, ngay cả khước mắt cũng không thèm liếc con một cái. Con hỏi hắn, sao người không để ý tới ta? Thiết San ca nói, từ sau người đừng tới vô quán tìm ta nữa, Trần nhị cô nương sẽ không vui, nàng là bảo bối trân quý của ta, ta không muốn để nàng hiểu lầm.”

Nhị nương nghe xong thì giận tím mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hài tử Triệu gia sao có thể vô liêm sỉ như vậy! Lòng lang dạ sói! Hắn coi cô nương nhà chúng ta là gì chứ?”

Phụ thân Tiểu Man đang tính sổ sách trên lầu, nghe thấy tiếng động dưới nhà thì chạy xuống hỏi han, nhị nương cả giận nói: “Phụ thân nó xem, Triệu gia và Trần gia bắt tay khi dễ cô nương nhà chúng ta! Chàng mau tới lấy lại công đạo cho khuê nữ nhà chúng ta!”

Tiểu Man biết phụ thân nàng thông minh hơn nhị nương, lời nói dối này phải vẽ thêm một chút, vì thế lại dứt quãng nói: “Con nghe hắn nói như vậy chỉ hận trên mặt đất không có cái lỗ nào để chui vào. Trần nhị cô nương kia thì bảo con mau rút đi. Con đi thì Thiết San ca lại đuổi theo, kéo tay con lại giải thích, nói nhà họ Trần của Trần nhị cô nương rất có thể lực ở trong trấn, hắn không thích nàng nhưng nàng cứ quẩn quít lấy hắn, hắn không thể tránh được. Hắn còn nói những lời vừa rồi rồi đều là nói dối, bảo con đừng để trong lòng, trong lòng hắn chỉ có một mình con... Con quay lại hỏi hắn, vậy người bảo ta phải làm sao bây giờ? Thiết San đại ca nói ý cha hắn là muốn hắn kết thân với Trần gia, nhưng hắn muốn kết hôn với con, vì thế muốn con chịu tủi thân làm thiếp của hắn, hắn sẽ yêu con cả đời...”

Lời còn chưa nói xong, phụ thân nàng đã tức giận đến mức suýt đập tan nhà bếp, lạnh lùng nói: “Khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng! Nữ nhân của chúng ta mà làm thiếp hắn sao? Nữ nhân của chúng ta có chỗ nào thua kém con heo Trần gia kia? Quá khinh người! Tiểu Man, về sau con đừng để ý hắn nữa! Phụ thân nhất định làm chủ cho con, tìm một nhà giàu nhất, quang minh chính đại gả con tới làm chính thất!”

Ừm, vậy phụ thân cứ từ từ tìm đi, Tiểu Man trộm làm mặt quỷ.

Hai vị lão nhân gia tức giận đến luôn miệng cần nhân, nhị nương mắng phụ thân nàng không có bản lĩnh, liên lụy nữ nhi bị người ghét bỏ, phụ thân không có lời nào để nói, chỉ có thể tới an ủi Tiểu Man đang khóc sướt mướt, nhẹ nhàng nói: “Hài tử ngoan, đừng buồn nữa. Phụ thân nhất định thu xếp cho con một gia đình tốt hơn, cùng lắm thì con cả đời không lấy chồng, ở nhà với phụ mẫu!”

Tiểu Man vội vã an ủi hai vị lão nhân gia cho bọn họ khỏi phải bị lửa giận công tâm mà chạy đi tìm Trần gia và Triệu gia nói lý lẽ, thế thì nàng không thể chống đỡ được.

Kết quả là hai người bọn họ tức giận một ngày nhưng trường bối hai bên đều chưa gặp mặt, chuyện hôn nhân ngay cả bóng dáng đều không thấy, bọn họ cũng không làm loạn lên, chỉ thở ngắn than dài, ngay cả Đại Mễ cũng không dám nói chuyện to tiếng.

Tiểu Man bởi vì “đầy lòng vỡ vụn vì đau khổ”, đã ở trong phòng thông khoái ngủ một giấc, lúc tỉnh lại trời đã tối, nhị nương cẩn thận tới gọi nàng xuống ăn cơm, chỉ sợ làm thương tổn đến trái tim “mẫn cảm yếu ớt” của nàng.

Xuống lầu, trên bàn đều là đồ ăn nàng yêu thích, Đại Mễ gấp trộm một miếng cá chình liền bị mẫu thân hắn đánh một cái vào tay: “Không có lễ phép gì cả! Tỷ tỷ con còn chưa ăn kìa!”

Phụ thân xối cơm cho nàng, trên mặt vẫn còn dấu vết nước mắt, nhẹ nhàng nói: “Hài tử, ăn nhiều một chút, ăn nhiều cơm mới có tinh thần.”

Nàng gật đầu, đưa tay gấp rau, bỗng nhiên phát hiện trên đồ ăn xuất hiện vết đỏ, không khỏi sửng sốt, nhìn chăm chú lại thì thấy trên tay mình không biết từ lúc nào đã ướt sũng toàn máu, nhè nhè từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

Bị thương từ khi nào? Sao lại không đau? Vấn đề này nàng còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận thì cửa sổ đột nhiên bị thổi tung, mưa gió ập vào trong, nền tắt phụt.

Đại Mễ bật khóc, liền bị người bịt miệng. Trong căn phòng âm u, ngoài tiếng mưa gió gào thét còn kèm theo tiếng “ào ào” cổ quái giống như có con gì bay nhanh gây ra.

Tiểu Man thì thào gọi: “Phụ thân?” Vừa dứt lời, chợt thấy cả người cứng đờ, tựa như bị một sợi dây cực dai cực cứng vây lại, vừa vặn quệt vào vết thương trên tay nàng, đau đớn khiến nàng kêu to lên, cả người lập tức bị kéo bay lên, đập vào trong ngực một người. Người kia giữ cổ nàng, giọng thô ráp: “Đã bắt được! Trên người có sừng, quả nhiên là tiểu chủ Thương Nhai thành!”

Lại là tiểu chủ Thương Nhai thành! Tiểu Man há mồm định phản đối nhưng lại bị người kẹp cổ, cơ hồ không thể thở nổi, làm sao còn có thể nói chuyện.

Phía đối diện truyền đến vài tiếng huýt sáo, tên còn lại nói: “Làm sao bây giờ? Công đạo của đường chủ phải xử ra sao?”

Người đang giữ cổ nàng trầm giọng nói: “Bất sống về!”

“Những người trong nhà này xử lý thế nào?”

“Giết toàn bộ!”

Tiểu Man bị hấn cầm tóc, thô lỗ nhấc ra ngoài cửa, đau tới mức nước mắt lưng tròng. Chợt nghe người kia kêu lên một tiếng, máu tươi nóng hổi bắn vào mặt nàng, người kia buông tay khiến nàng ngã nhoài trên mặt đất. Nàng thử giãy dụa, ai ngờ cái dây trên người lại là dây thép, càng giãy càng chặt, lần lên người nàng từng vết máu.

Nàng bị đau hoa cả mắt, trời đêm mưa gió, tối như mực, không nhìn rõ bất cứ cái gì, phía trước truyền đến tiếng gọi, có tiếng dây thép va vào nhau, nhưng nàng không nghe thấy bất cứ cái gì. Không biết qua bao lâu, trong phòng đột nhiên có ánh nến, nàng lúc này mới phát hiện trong nhà có rất nhiều bạch y nhân, đứng là đoàn người cười lạc đà kia.

Lão Sa cầm ngọn nến đi tới trước mặt nàng, dùng dao cắt dây thép trên người nàng, miệng thì nói: “Bây giờ tiểu chủ đã tin lời ta rồi chứ? Thân phận người như vậy, lưu lạc dân gian sẽ chỉ mang đến nguy hiểm. Nếu đêm nay chúng ta không tới kịp, hậu quả thế nào chắc người cũng biết?”

Tiểu Man mím môi, một lúc lâu sau mới nói: “Ta không biết người đang nói cái gì, ta vốn không phải là tiểu chủ gì đó. Cái sừng này là do một hắc y nhân đánh rơi, ta chỉ nhặt lấy làm mặt dây chuyền, sự tình chính là như thế.”

Đáng tiếc là tiểu hồ ly này bình thường đã nói dối quá nhiều, những lời nói thật này thì không ai tin được, lão Sa cười bẻ nàng vào nhà, những người nhà nàng sợ hãi rụt rè ngồi trong góc, nhìn thấy nàng cả người đầy máu thì run lên.

Một đám bạch y nhân tiến vào, vây bọn họ ở giữa. Đại Mễ òa khóc, nhị nương vội vàng che miệng hấn, cả người run lên bần bật.

Lão Sa khoát tay: “Đừng sợ... Mời ngồi! Nào, ngồi đi!”

Nhị nương và phụ thân Tiểu Man run rẩy ngồi xuống.

Lão Sa hòa nhã nói: “Lão bản, ta rất vui khi gặp nữ nhi này của người, muốn nhận nàng làm nghĩa nữ, người xem có được không?”

Phụ thân nàng xanh mặt, căn bản không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ vội vã gật đầu không ngừng. Lão Sa vung tay, lập tức có hai bạch y nhân bê tới hai cái hòm gỗ tới, nhẹ nhàng mở ra, tất cả mọi người lập tức hoa mắt, hóa ra bên trong hai cái hòm này toàn là bạc trắng.

Bọn nhị nương chưa bao giờ nhìn thấy nhiều bạc như vậy, hai mắt mở to.

Lão Sa nói: “Đây coi như lễ gặp mặt. Ta định đưa nghĩa nữ đi Tây vực chơi một chuyến, không biết hai vị có đồng ý không?”

Nghĩa nữ gì chứ? Hẳn chính là bỏ tiền mua hàng mà! Tiểu Man vừa sợ vừa giận.

Phụ thân nhìn thấy bạc, da mặt căng ra, tâm thần hoảng hốt, nửa ngày sau mới nhẹ giọng hỏi: “Đại... Đại gia, vừa rồi... rốt cục là...”

“À, chỉ là đạo tặc thôi, chúng ta đã lo liệu xong xuôi rồi, nếu quan phủ muốn tra cũng không còn dấu vết gì cả!” Lão Sa chỉ vào ba bốn cái xác chồng chất ngoài cửa, liếc mắt một cái, lập tức có mấy bạch y nhân đi ra ngoài khiến thi thể đi xa.

Cha nàng run rẩy nói: “Đại gia... việc này... nhiều bạc như vậy... gia đình ta... nào dám...”

Lão Sa cười nói: “Lão bản không cần khách khí, nữ nhi của ta đã qua đời vì bạo bệnh, ngày đó nhìn thấy dung mạo và cách nói năng của cô nương nhà người thực giống nữ nhi của ta tới tám chín phần nên rất hợp ý. Đừng nói là ba trăm lượng bạc trắng, có là ba nghìn lượng ta cũng không quan tâm.”

Gương mặt nhị nương và phụ thân nàng được ánh bạc lờ lờ chiếu sáng, nhân tình cũng đã phát quang. Phụ thân nàng không tự chủ đưa tay ra sờ – ba trăm lượng bạc trắng, nhà bọn họ cả đời cũng không dám nghĩ tới. Hắn run rẩy sờ soạng nửa ngày, rốt cục lắp bắp nói: “Tiểu Man... con... khó mới được đại gia này yêu mến, con... con... đi cùng hắn đi...”

Tiểu Man nói: “Phụ thân vì ba trăm lượng bạc mà bán con sao?”

Phụ thân nàng lẩm bẩm nói: “Bán gì chứ... tuy nhiên việc này phải...” Tuy nhiên cái gì chứ? Kỳ thật hắn biết rõ đáp án, bọn họ chính là đến mua người, mang theo tiền bạc khiến cho người nghèo như bọn họ phải choáng váng hoa mắt.

Đại Mễ thoát khỏi tay nhị nương, khóc lớn: “Các người muốn bán tỷ tỷ sao? Con mặc kệ! Con muốn tỷ tỷ ở lại!”

Giọng khóc trẻ con sắc nhọn khiến người ta tâm phiền ý loạn, thấy nhị nương làm bộ muốn đánh, hắn lại khóc lớn hơn. Phụ thân nàng kinh ngạc nhìn đồng bạc, đột nhiên giống như hạ quyết tâm, nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Các người đi đi! Ta không bán nữ nhi của mình đâu!”

Lão Sa không ngờ hắn lại từ chối, cười nói: “Chẳng lẽ là do lễ gặp mặt quá ít... Người đâu, đưa thêm một ngàn lượng bạc tới đây!”

Cha nàng nói lớn: “Người có đem tới mười vạn ta cũng không bán nữ nhi! Mau đi đi!”

Nhị nương cũng gật đầu nói: “Ngàn vàng vạn bạc cũng không giúp gia đình ta vui sống. Các người mau đi đi! Bán nữ nhi lấy tiền, làm chuyện như thế lương tâm sao có thể không bất an?”

Lão Sa nhất thời mê mang.

Tiểu Man đột nhiên cắn chặt răng, lớn tiếng nói: “Ta đi theo người!”

Dừng một chút, nói tiếp: “Tiền trả ta là được!”

Vì thế, tất cả mọi người đều bị nàng làm cho kinh hoảng.

6. Q.1 - Chương 6

Tiểu chủ (tam)

Trong thời gian ngắn, hàng loạt suy nghĩ vụt qua trong đầu Tiểu Man.

Đầu tiên, đây là một sai lầm ngớ ngẩn. Nàng không phải là tiểu chủ nào đó, nhưng nếu đã gây ra hiểu lầm thì cũng chỉ có thể tương kế tựu kế. Lão Sa đồng ý đưa ra một ngàn ba trăm lượng bạc trắng để mua nàng mà mắt không chớp lấy một cái, chứng tỏ Bất Quy sơn gì gì kia ra tay rất hào phóng. Xem tình hình này, nếu nàng muốn một vạn lượng, bọn họ cũng sẽ không từ chối.

Tiếp theo, thực hiển nhiên, nếu nàng không đi theo bọn lão Sa, về sau nhất định sẽ có thêm nhiều người đến đuổi giết cái người gọi là “tiểu chủ”, nàng không muốn chết như thế. Đừng nhìn một nhà hòa thuận, phụ tử tử hiếu mà hoa mắt, bọn họ mà biết con người thật của nàng, chỉ sợ không thèm chớp mắt mà đuổi nàng đi.

Trên đời tuyệt đối không có người đáng tin. Người không vì mình, trời tru đất diệt. So với việc cuối cùng bị họ thương tổn, không bằng nàng ra tay trước.

Tuy nói rằng tương lai mờ mịt, Bất Quy sơn rốt cục muốn bắt “tiểu chủ” nàng làm gì nàng cũng không biết, nhưng thoát nhìn bọn họ tựa hồ cũng không có ý thương tổn nàng. Mấu chốt chính là, trước tiên thu tiền vào hầu bao của mình mới là đúng đắn!

Nếu như bọn họ phát hiện nàng không phải là tiểu chủ... Ack, đến lúc đó chạy trốn là được! Có tiền còn sợ không sống được sao?

Lão Sa khụ khụ hai tiếng, nhỏ giọng nói: “Tiểu chủ, tiền này... là cho hai vị hảo tâm này. Người đã tới Bất Quy sơn thì còn lo gì tiền tài ăn mặc?”

Tiểu Man nói: “Cho bọn họ là một chuyện, trả cho ta là chuyện khác. Nếu không đưa ta ba nghìn lượng bạc ta sẽ không đi cùng cá người.”

Cha nàng dè dặt hỏi: “Tiểu Man? Con bị dọa cho hồ đồ rồi sao?”

Nàng lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Không, con chỉ nghĩ so với việc về sau bị mọi người bán đi, không bằng hôm nay kết thúc luôn. Bạc đưa cho ta là được rồi. Người bị bán là ta, chẳng lẽ không cho ta một chút ưu đãi?”

Nhị nương vội la lên: “Phụ mẫu sao có thể bán con? Đứa nhỏ này nghĩ lung tung cái gì vậy! Phụ thân con vừa rồi chỉ là... không kịp phản ứng thôi!”

“Rốt cuộc thế nào?” Tiểu Man ngắt lời nàng, quay đầu nhìn lão Sa.

Lão Sa trầm mặt một lúc lâu, rốt cục vung tay lên: “Đưa cho tiểu chủ ba nghìn lượng bạc!”

“Từ từ đã. Ba nghìn lượng này ta không lấy. Phiền các người thay ta đến ngân trang ở trấn trên, đổi hai ngàn năm trăm lượng thành đại ngạch ngân phiếu, bốn trăm tám mươi lượng thành tiểu ngạch ngân phiếu, hai mươi lượng bạc vụn. Cẩn thận, thiếu một lượng, ta thà chết cũng không đi cùng các người.”

Lão Sa liên mồm giục: “Còn không mau đi!”

Mấy bạc y nhân vội vàng đi trấn trên tìm ngân trang. Lúc này trời đã tối, ngân trang đã sớm đóng cửa, không tránh khỏi phải dùng chút thủ đoạn bắt bọn họ làm việc, cuối cùng cũng mang được ngân phiếu và bạc vụn theo yêu cầu của Tiểu Man chạy trở về.

“Tiểu chủ, người kiểm tra một chút.” Lão Sa đổ đồng bạc và ngân phiếu trước mặt nàng.

Tiểu Man cũng không khách khí, cẩn thận kiểm tra một phen, cuối cùng cất tất cả vào trong ngực, đứng dậy nói: “Ta đi chuẩn bị một chút là có thể đi ngay.”

Dứt lời liền xoay người lên lầu, mấy người nhị nương sững sốt nửa ngày, rốt cục cũng đuổi theo nàng. Tiểu Man đang cẩn thận gói từng bộ quần áo, hai mắt đỏ hồng như khóc.

Nhị nương run giọng nói: “Tiểu Man! Con thật sự sẽ đi cùng với bọn họ sao? Con trách phụ thân lúc này đã do dự sao?”

Tiểu Man hít một hơi, xoa mũi, nói nhỏ: “Phụ thân, nương, nói nhỏ một chút, đừng để họ nghe thấy. Hai người cũng thấy đấy... những người đó độc ác như vậy, con mà trái ý bọn họ, việc này nhất định không xong. Con cũng không biết vì sao bọn họ lại tới tìm con, con muốn ở lại nhưng ở lại chỉ gây thêm họa thôi, mọi người cũng không thể sống bình an được. Chỉ bằng con đi cùng với bọn họ, nếu bọn họ biết con không phải là tiểu chủ gì đó thì có thể sẽ thả con đi.”

Phụ thân nàng nức nở nói: “Đứa nhỏ này! Sao có thể làm như vậy! Những người đó là những ma đầu giết người không chớp mắt trên giang hồ đó! Để bọn họ phát hiện ra con là giả, con còn có thể sống sao? Phụ thân không cho con đi!”

Tiểu Man lắc lắc đầu, rút ra ngân phiếu một nghìn lượng, đặt vào tay nhị nương, nhẹ giọng nói: “Những người đó muốn dùng ba trăm lượng để mua con, thực quá tiện nghi rồi, con mới đòi thêm gấp vài lần. Tiền này mọi người cầm lấy mà dùng, mua một căn nhà lớn, về sau cưới vợ cho Đại Mễ. Số tiền còn lại con sẽ giữ để dùng khi khẩn cấp, nếu ông trời còn thương, con có thể sống trở về, nhà chúng ta sẽ cùng sống hạnh phúc.”

Nhị nương rưng rưng đẩy tiền ra, nức nở nói: “Phụ mẫu không cần tiền của con! Tiểu Man, con đừng đi! Cùng lắm thì... cùng lắm thì cả nhà chúng ta cũng chết một chỗ cũng được! Con không thể đi cùng bọn họ!”

Tiểu Man không nói, đem ngân phiếu nhét vào ngực áo Đại Mễ. Một ngàn lượng, nàng đã hào phóng lắm rồi, chẳng lẽ còn muốn nàng đưa hết cả ba nghìn lượng sao?

Nàng nhắc tay nải lên, bên trong chỉ có vài bộ quần áo để thay, nữ nhi nhà bình thường không có đồ gì nhiều để mang theo. Nàng lộ dáng vẻ cố gắng vứt bỏ đau thương, cười nói: “Con đi rồi, phụ thân và nương không cần lo lắng. Con nhất định có thể trở về.”

Nhị nương và phụ thân nàng, còn có cả Đại Mễ đuổi theo tới dưới lầu, đến tận lúc Tiểu Man được người mời vào một cỗ xe hoa lệ, được đà đội kéo đi rất xa, bọn họ mới luyến tiếc rời đi.

Lão Sa cười lạc đà đi bên cạnh xe, gió đêm thổi tung màn xe, có thể thấy rõ ràng gương mặt trắng nõn của Tiểu Man. Hắn cười nhẹ, nói: “Tiểu chủ xử sự chân thành, người nhà lão bản kia vẫn còn lưu luyến đứng ở cửa nhìn theo chúng ta kìa.”

Tiểu Man không nói gì.

Làm việc gì cũng phải để lại ình một đường lui, đây là nguyên tắc của nàng, ngàn vạn lần không được để ai đó thất vọng về mình, bởi vì nói không chừng về sau đối phương còn có chỗ có thể lợi dụng được. Vạn nhất nàng có thể trốn đi, nếu muốn trở về, giờ chỉ cần nói vài câu để nghe, đỡ bọn họ nhớ tới mình, về sau nàng còn có đường lui.

Tuy nhiên, là phúc hay là họa, tạm thời còn chưa thể kết luận. Nàng sờ lên ngực, bên trong là ngân phiếu hai nghìn lượng, trong bao còn có hai mươi lượng bạc vụn. Nàng lớn đến thế này còn chưa từng nhìn thấy nhiều bạc như vậy, trong lòng khó tránh khỏi bất an, ngẩng đầu nhìn lão Sa, hần khí định thần nhàn, giống như ba nghìn lượng bạc căn bản chỉ là vài đồng lẻ, không cần để vào mắt.

“Vết thương trên người tiểu chủ còn đau không? Ta có một ít kim sang được, nơi này toàn là nam tử, không tiện trị liệu cho tiểu chủ, hay là ta lập tức đi gọi một nữ nhân đến giúp tiểu chủ bôi thuốc?” Lão Sa cung kính.

Tiểu Man cười nói: “Lão nhân gia ngài sao khách khí như vậy, mới vừa rồi không phải còn nói muốn nhận ta làm nghĩa nữ sao?”

Lão Sa hơi xấu hổ, “Ack, vừa rồi chỉ là... kể tạm thời, đã thất lễ với tiểu chủ, ta thực có lỗi.”

“Nghĩa phụ ba nghìn lượng, sao có thể thất lễ?” Tiểu Man hơi cong khóe miệng, “Một tiếng nghĩa phụ này, ta nhất định phải gọi. Ngài coi như là trưởng bối, chúng ta là tiểu bối, nên tôn kính một chút.”

Nàng đúng là một tiểu hồ ly nha... Lão Sa yên lặng kéo lạc đà tụt lại phía sau. Gọi hắn là nghĩa phụ ư? Vậy thì sau này, về tình hay về lý, hắn đều phải chăm sóc cho nàng nhiều hơn sao?

Hắn đã nghe rất nhiều truyền thuyết về Thương Nhai thành. Bộ tộc này là một dạng tồn tại thần thánh trong chốn vô lâm, huyết thống của tộc nhân thuần khiết từ xa xưa, cho nên tất cả những thứ thần bí khó

lường như tế ti, tiên tri, thù thần, nguyên rủa... bọn họ đều rất am hiểu. Đương nhiên, trên đời vốn không biết có quỷ thần hay không, trên giang hồ lại luôn đao kiếm đi đầu, ai sẽ đi tin tưởng thần lực? Cho nên Thương Nhai thành vẫn là kiêng kỵ trong võ lâm.

Con người luôn sợ hãi những chuyện mà bọn họ không hiểu rõ, vì không thể nắm giữ được nó trong lòng bàn tay.

Điều kỳ lạ nhất của Thương Nhai thành là bọn họ có tiểu chủ. Tiểu chủ Thương Nhai thành nhất định do nữ tử đảm nhiệm, khi sinh ra trên ngực sẽ có dấu bớt hình ngọn lửa màu lam, lấy sừng rồng con làm tín vật. Các tiểu chủ đều không sống quá bốn mươi tuổi. Tất cả các tiểu chủ đều sẽ hôn phối với một chiến sĩ anh dũng được lựa chọn ra từ trong tộc, đứa con đầu sinh ra nhất định là con gái, cô gái này sẽ là tiểu chủ đời sau. Chờ sau khi tiểu chủ đủ bốn mươi tuổi quy thiên, tân tiểu chủ sẽ lên kế vị.

Tiểu chủ có thể triệu hồi thần long. Đương nhiên triệu hồi thần long để làm gì thì ngoài người của Thương Nhai thành, không ai biết được. Về phần thần long trông như thế nào, có đúng là rồng không thì lại càng không ai biết.

Những bí mật của Thương Nhai thành thật sự rất nhiều, người dòm ngó cũng càng ngày càng nhiều. Hai năm trước, Thiên Sát Thập Phương để lộ ra tin tức, Thương Nhai thành gặp tai ương, ngoại trừ một tiểu chủ đang ở bên ngoài, những người còn lại bất kể già trẻ gái trai đều đã chết. Tin tức vừa truyền ra, vô lâm liền rung động, sau khi kiểm chứng, xác nhận đó là sự thật. Nhất thời, tin đồn rộ lên, lời đồn phổ biến nhất là Thiên Sát Thập Phương vì kiêng kỵ sức mạnh của Thương Nhai thành nên mới tiến hành diệt tộc.

Cứ như vậy, tiểu chủ Thương Nhai thành còn sót lại kia trở thành bảo vật đáng mong ước nhất của người trong võ lâm, các môn phái cơ hồ huy động toàn lực đi tìm. Bất Quy sơn bọn họ chuyên chủ trì công đạo trong chốn võ lâm, đương nhiên phải xen vào chuyện này, sau bao công sức cuối cùng cũng tìm được tiểu chủ ở trấn Ngô Đồng nơi biên thùy này.

Theo truyền thuyết, tiểu chủ Thương Nhai thành lúc vừa sinh ra đã được bảo vệ vô cùng cẩn thận, hoàn toàn không hiểu thế sự, rất ngây thơ trong sáng. Lão Sa không ngờ rằng lại tìm được một “tiểu chủ” giáo hoạt như hồ ly. Nếu như trên người nàng không có sừng rồng con sẽ chẳng có ai tin nàng là tiểu chủ.

Lão Sa đưa kim sang được thật đúng lúc, vừa bôi lên cảm giác đau lập tức biến mất. Những kẻ tối qua không biết dùng dây thép cuốn người nàng làm gì, hại nàng trên người bị thương từng vết dài, trên cánh tay còn bị cứa thành một vết sâu, máu chảy rất nhiều.

Lão Sa thấy nàng đã bôi xong thuốc thì phân phó người đem tới chút điểm tâm, cộng thêm một ấm trà thơm nức mũi. Tiểu Man đang lúc đói bụng, không chút khách khí ăn ngay. Lão Sa thấy nàng tuy rằng được ăn ngon nhưng tư thái vẫn tự tại, quả thật không giống với nữ nhi một nhà bình thường, liền cười nói: “Không biết điểm tâm có hợp khẩu vị tiểu chủ không?”

Tiểu Man ngược mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng nói: “Nghĩa phụ không cần quá khách khí, bây giờ vẫn còn gọi con là tiểu chủ sao?”

Lão Sa rung mình một cái, đành thuận theo ý nàng: “... Tiểu Man!”

Nàng cười, tiếp tục cúi đầu ăn. Đương nhiên đó là tư thái mà thân sinh mẫu thân nàng dạy cho nàng, từ nhỏ bất kể là làm gì, yêu cầu của mẫu thân đối với nàng đều cực kỳ nghiêm khắc. Nàng là tiểu thư nhà giàu, tư thái đương nhiên khác. Lão Sa không biết tình hình cụ thể, cho nên vẫn nghĩ rằng giáo dục của Thương Nhai thành đã khiến nàng lộ chân tướng.

Đã đi chậm trong đêm tối, lặng yên không một tiếng động, rất nhanh đã ra khỏi trấn Ngô Đồng.

Tiểu Man ăn uống no đủ, dần cảm thấy buồn ngủ, ôm gối gắm chuẩn bị ngủ. Chợt nghe từ xa truyền tới tiếng huyết sáo bén nhọn, đã lập tức ngừng lại, mơ hồ nghe thấy lão Sa ra lệnh gì đó ở bên ngoài.

Tiểu Man kinh hoảng tỉnh lại, việc làm đầu tiên là đưa tay sờ xem ngân phiếu còn yên vị hay không, sau đó mới kéo rèm lên, nhẹ nhàng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Gặp cường đạo sao?”

Lão Sa cười tủm tỉm nói: “Tiểu Man đừng lo, chỉ là mấy tên mọt rợ mà thôi.”

7. Q.1 - Chương 7

Xuất quan (nhất)

Ngoài xe truyền tới tiếng ồn ào náo động, hơn mười người mặc y phục dạ hành phóng ngựa vào giữa đả đội, thân pháp cực nhanh, nào có chút nào giống như lão Sa nói? Thấy đả đội đang bị bọn họ tách ra, hần lập tức kêu lên: “Bao vây xe ngựa!”

Tiếng phản phật vang lên, sáu bảy con lạc đà vây quanh xe ngựa thành một tấm lá chắn rắn chắc. Những người đứng đối mặt với đám hắc y nhân rút ra đao kiếm, chuẩn bị chiến đấu. Ai ngờ những hắc y nhân này không tấn công mà chỉ vây quanh đả đội, trong đó có người hét to: “Tiểu Man! Người ở bên trong không?”

Thanh âm kia rất quen, Tiểu Man vạch rèm che ra nhìn, lão Sa vội la lên: “Đừng nhìn!”

Vừa dứt lời, chỉ nghe “sưu” một tiếng, có người vừa ném tới một quả đạn khói, nhất thời khói trắng tỏa ra, Tiểu Man vội vàng che mắt, bị một ít khói làm chảy nước mắt ròng ròng.

Trong hoảng hốt tựa hồ cảm thấy có người chạy tới hướng này, thân hình cao lớn như quỷ mị, vừa nâng tay đã khiến lão Sa phải ra tay đối phó, người kia đưa chân đá một cái khiến con lạc đà lão cười lão đảo, một tay thì vén màn, ý định kéo Tiểu Man ra. Lúc này, lão Sa nhảy xuống khỏi lạc đà, hai người giao chiến hơn mười chiêu, động tác nhanh như chớp.

Khói che hết ánh sáng, chung quanh tối sầm lại, hai người đang đánh nhau đột nhiên ngừng động tác, đứng yên đề phòng, cần chút thời gian để mắt quen với bóng tối.

Lão Sa vỗ vỗ bụi đất trên quần áo, đột nhiên cười nói: “Các hạ thân thủ rất cao cường, chẳng lẽ là Tiền Tự Lai tiên sinh nổi danh phương bắc “của nặng hơn người” ở hai mươi năm trước?”

Tiểu Man đang day đôi mắt cay xè, vừa nghe thấy ba chữ Tiền Tự Lai thì chạy vội ra ngoài xem. Không thể nào! Là lão nhân háo sắc ở võ quán? Sao lại thành nhân vật phong vân phía bắc? Hay cho cái danh hiệu “của nặng hơn người”, quả nhiên là bản tính mà! Tuy nhiên, nếu đổi thành “yêu sắc như mạng” nữa thì càng thích hợp.

Người kia thân hình câu lữ, một đôi mắt háo sắc câu hồn giấu dưới hàng mi bạc, vừa nhìn đã biết không phải tốt đẹp gì, quả nhiên là Tiền Tự Lai lão sư phụ. Hần hắc hắc cười hai tiếng: “Lão nhân đã là người dưới mồ, thật làm khó cho hậu bối các ngươi phải nhớ tới danh hào của ta.”

Hắc y nhân bên ngoài kêu lên: “Sư phụ! Tiểu Man nàng...”

Tiểu Man lúc này rốt cục nhận ra đó là thanh âm của ai, Thiết San đại ca! Hóa ra đám người mặc đồ đen này đều là người ở võ quán! Chỉ vì cứu nàng mà tới sao?

Tiền Tự Lai cười một tiếng, làm như rất khinh thường dáng vẻ si tình của Thiết San, chậm rãi nói: “Lạc đà, áo dài màu ngà voi, da đen... các ngươi là người của Bất Quy sơn. Nghe nói Bất Quy sơn luôn là ngôi sao sáng trong chốn võ lâm, thích nhất là chủ trì công đạo, giữ gìn trật tự, đều là hảo hán. Lão nhân ta cũng vô cùng bội phục!”

Lão Sa cười nói: “Tiền lão quá lời rồi!”

Tiền Tự Lai lại nói: “Vậy, Bất Quy sơn quang minh chính đại giống trống khua chiêng bắt một tiểu cô nương trong trấn đi là có ý gì vậy? Có thể nói cho lão nhân biết không?”

Lão Sa sớm biết hần sẽ hỏi câu này, trong lòng đã chuẩn bị sẵn đáp án, nhân lúc này nói: “Tiền lão nói quá lời, ta chỉ là rất hợp ý với Tiểu Man nên mới nhận nàng làm nghĩa nữ, định đưa nàng đi Tây vực chơi hai ngày thôi.”

“Ha, chơi hai ngày? Nghĩa nữ? Không phải là trả ba nghìn lượng bạc để mua nghĩa nữ sao?”

Lão Sa không nói gì. Hần đang nghĩ xem nên đối phó thế nào để qua cửa ải này, Tiền Tự Lai của nặng hơn người này hai mươi năm trước là một kẻ lợi hại, hiện giờ cùng lắm cũng chỉ là một lão nhân co đầu rút cổ

nơi biên thù này mà thôi. Nếu bọn họ muốn qua, đương nhiên không khó, chỉ là không nên qua mặt tiền bối võ lâm, Bất Quy sơn luôn cô lập thế ngoại, không gây xung đột với thế nhân, giờ muốn bình an vô sự mà đi xem ra đúng là một bài toán khó.

Tiền Tự Lai thấy hấn không nói lời nào, liền nói tiếp: “Lão nhân tuy đã rời khỏi những tranh chấp chốn võ lâm, không màng thế sự, nhưng một khi đã thân trong giang hồ thì không thể hoàn toàn trở ra, chuyện của Thương Nhai thành ta đã sớm biết. Tiểu Man không phải là người các ngươi muốn tìm, nàng từ nhỏ tới lớn đều sinh sống trước mắt bao nhiêu người, người chỉ cần tùy tiện hỏi bất kỳ người nào trong trấn sẽ biết. Nhận nhầm người cũng không có gì, lão nhân chỉ lo nhóm người các ngươi then quá hóa giận mà giết người diệt khẩu.”

Lão Sa nói: “Văn bối không hiểu tiền bối nói gì, chuyện của Thương Nhai thành tuy rằng Bất Quy sơn cũng có nhúng tay nhưng tuyệt không có ý cướp đoạt tiểu chủ, huống chi lần này ta đi là vì một chuyện khác, không liên quan gì đến chuyện của Thương Nhai thành. Tiểu Man chính là nghĩa nữ của ta, nếu các vị không tin thì cứ để nàng đi ra tự nói cho các vị biết.”

Đúng là tên cáo già xảo quyệt, đem rắc rối đổ lên đầu nàng đây mà! Ba ngàn lượng bạc trắng quả nhiên không dễ lấy.

Tiểu Man đang suy nghĩ xem nên nói như thế nào thì lão Sa đã kêu lên bên ngoài: “Tiểu Man, đi ra nói lời tạm biệt với các vị đây chứ? Những người này đều vô cùng quan tâm con đó! Con ngại gì mà không nói với họ một vài câu?”

Nàng nghĩ ngợi, tay thì vén màn lên, gương mặt trắng nõn xinh đẹp của nàng hiện rõ trong làn khói.

Ngoại hình Tiểu Man có tới chín phần giống với thân sinh mẫu thân, kiều thụ sở sở, hai hàng lông mày nhíu lại, đôi mắt liền tựa như sắp chảy nước ra, nhìn qua thập phần vô tội, thiên phần đáng thương, vạn phần khờ dại... Từ nhỏ đến lớn, số người bị bộ dáng này của nàng lừa gạt đếm không xuể, mà phụ thân và nhị nương nàng, cùng với bao người trong thôn trấn cũng nằm trong số đó.

Thiết San đứng từ xa nhìn thấy bộ dáng yếu đuối này của nàng, tâm can mềm nhũn. Hấn nhận định Tiểu Man chính là một công chúa mảnh mai yếu ớt, bị người lừa đi, còn hấn là hiệp khách uy danh vang dội tới đoạt lại giai nhân!

Tiểu Man dịu dàng nói: “Tiền sư phụ, cảm ơn ngài đã quan tâm Tiểu Man, vị này đúng là nghĩa phụ của ta, ta theo hấn tới Tây Vực hai ngày rồi sẽ về, các ngươi không cần lo lắng.”

Tiền Tự Lai nhướng mày, Thiết San đã hét lên: “Tiểu... tiểu... tiểu... Tiểu Man! Nàng đừng... đừng... đừng nghe người kia! Hấn lừa nàng đấy! Nàng đi Tây Vực chắc chắn sẽ không trở về được đâu!” Hấn gặp Tiểu Man lập tức cà lăm, nhưng rút cuộc do nóng vội, càng về sau nói càng lưu loát.

Tiểu Man vẫn cười, “Thiết San đại ca, người thật sự không cần lo lắng. Nghĩa phụ sao có thể làm hại ta chứ? Hấn đã đồng ý đưa ta đi chơi, lại cho phụ thân ta bạc, ta cảm ơn hấn còn không kịp. Phụ thân nhất định sẽ không lừa ta, đúng không?”

Nàng ngây thơ nhìn về phía lão Sa. Trong lòng hấn thầm mắng một câu tiểu hồ ly, ngoài mặt vẫn phải gật đầu, cười tủm tỉm nói phải. Để nàng nói chuyện đúng là không giúp được gì, nàng nói như vậy, nếu về sau nàng thật sự không trở về, chẳng phải Bất Quy sơn sẽ kết thù với những bang nhân này sao? Tiểu nha đầu xấu xa!

Thiết San gấp phát hoảng, chỉ hận không thể đoạt lấy nàng, lay tỉnh đầu óc khờ dại của nàng. Tiền Tự Lai lại nhìn ra manh mối, xua tay không để hấn nói tiếp, trầm giọng nói: “Tiểu Man, người thích chơi cũng đừng chơi đến mất mạng!”

Tiểu Man âm thầm cười, giữa đôi mày hiện lên vẻ thống khổ, nói nhỏ: “Tiền sư phụ, ngài thật tốt với ta. Ta sao có thể chơi chứ? Kỳ thật, chỉ cần phụ mẫu được sống tốt, ta... ta thế nào cũng không sao cả.”

Nàng tránh nặng tìm nhẹ, đem hết sai lầm đổ lên đầu thân nhân nàng. Vốn người trong trấn cũng không thiện cảm gì với hành vi của phụ thân nàng khi hấn bỏ vợ bỏ con, ra ngoài tìm người khác, nơi này người dân sống giản dị, chưa từng gặp việc như thế này, nên vẫn có ít nhiều tiếng nói bênh vực thương tiếc Tiểu

Man. Nàng nói như vậy, người ngoài nghe thì sẽ chỉ thấy đơn giản là người nhà nàng tham ba ngàn lượng bạc kia.

Mặt Tiền Tự Lai càng nhăn nhó.

Lão Sa cười nói: “Tiền lão, nghĩa nữ của ta còn nhỏ, cũng khó mà không có khi đắc tội lão nhân gia, mong ngài đừng để trong lòng.”

Tiền Tự Lai lạnh nhạt nói: “Mới nhận nghĩa nữ mấy canh giờ đã tự xưng cha sao? Việc này ta không nhúng tay cũng được, nhưng Tiểu Man từ nhỏ tới lớn đều là ở trấn Ngô Đồng này, người bắt nhầm người rồi, ta thật sự lo lắng thay cho người đầy Sa lão đệ!”

Lão Sa thần sắc bất động, giữ nguyên nụ cười: “Đa tạ Tiền lão quan tâm, vậy... các quý vị đệ tử...?”

Tiền Tự Lai xoay người đi, vung tay lên: “Trở về hết!”

Thiết San nghe vậy thì nóng nảy kêu lên: “Sư phụ! Tiểu Man là bị bọn họ cướp đi...”

“Im miệng! Ngu xuẩn!” Tiền Tự Lai rống lên khiến Thiết San sợ tới mức nửa câu sau bị nghẹn lại trong họng.

“Tiểu Man, phải ngoan ngoãn. Người là hài tử ngoan, biết không?” Tiền Tự Lai nói xong, thở dài một hơi, rốt cục cũng đưa các đệ tử rời khỏi.

Một người ngoài như hần cũng không nên xen vào chuyện nhà người khác, nếu đó là chuyện phụ thân nàng quyết định thì cũng là do đứa nhỏ này số khổ, trừ việc thở dài thì hần còn có khả năng giúp được cái gì?

Lão Sa thấy bọn họ đi xa liền chỉ huy đà đội sắp xếp lại đội ngũ, tiếp tục đi. Quay đầu lại nhìn hai bạch y nhân đứng cách mình không xa, hần trầm tư một lát, vẫy tay gọi hai người kia lại, thấp giọng nói: “Các người quay lại trấn Ngô Đồng, giả trang cấp tốc tìm hiểu một lần nữa lai lịch của nha đầu kia.”

Hai người kia đáp một tiếng, bỏ lại lạc đà, quay lại trấn Ngô Đồng.

Lời nói của Tiền Tự Lai khiến lão Sa có chút nghi ngờ. Sừng rồng con chỉ có một, hần tuyệt đối không nhìn lầm, nhưng cũng khó tránh được việc có người dụng tâm lấy giả che mắt. Việc này không thể qua loa được, nếu như nhận nhầm tiểu chủ là hần đã phạm phải sai lầm lớn, ngay cả nha đầu kia cũng không thể giữ lại.

Trong lòng hần nổi lên sát ý, quay đầu liếc nhìn xe ngựa, Tiểu Man đang từ bên trong thò đầu ra ngoài quan sát, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, cười như hoa xuân nở rộ, tinh khiết đáng yêu vô cùng. Hần nháy mắt mềm lòng, nhưng nghĩ đến việc nàng còn nhỏ tuổi mà đã tinh quái như vậy, lại lạnh khốc vô tình, trong lòng hần không vui nổi.

Mưa dần tạnh, mây trên trời tiêu tán, lộ ra ánh trăng bàng bạc.

Phía trước là Ngọc Môn quan, ra khỏi quan chính là Tây Vực. Đường đại vương Chi Hoán từng viết: Khương địch không cần oán dương liễu/ Xuân phong không độ Ngọc môn quan/ Tây vực nơi thê lương hoang vu/ Lệnh nhân cảm khái hàng vạn hàng nghìn.

Tiểu Man bình tĩnh nhìn Ngọc môn quan im lặng nằm dưới ánh trăng, không ai biết rốt cục trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Qua cánh cổng này, vận mệnh của nàng có lẽ sẽ khác đi? Con đường phía trước mịt mờ, dù biết rõ tất cả đều là giả, nàng vẫn phải đi về phía trước.

Đến cuối cùng, cái gì đang chờ nàng ở phía trước?

8. Q.1 - Chương 8

Xuất quan (nhị)

Ra khỏi Ngọc môn quan chưa được ba ngày đã tiến vào hoang mạc rộng lớn.

Dù là chiếc xe có rắn chắc tinh xảo thế nào cũng không thể chịu nổi điều kiện khắc nghiệt nơi sa mạc, Tiểu Man bị đẩy sang cưỡi một con lạc đà cao lớn, từ đầu đến chân được áo choàng bao phủ để tránh bị ánh nắng gay gắt làm tổn thương.

Phong cảnh sa mạc ngàn năm như một ngày, cơ hồ không có gì thay đổi. Phóng tầm mắt nhìn, chỉ là cồn cát trập trùng, màu vàng trải dài tận chân trời.

Tiểu Man từng nghe thương nhân nói, đừng nhìn vào vẻ ngoài an tĩnh bình thường, sa mạc cũng giống một cô nương chưa chồng, một khi nổi điên lên có thể sánh bằng một bà nương hung hãn điên cuồng, một cơn bão cát lớn có thể làm cho địa hình của cả sa mạc thay đổi rất lớn, nếu như lạc đường ở sa mạc mà có lạc đà thì còn có một tia hy vọng sinh tồn, còn nếu là một mình một người thì chắc chắn không thể không chết.

Nàng vốn đang định nhớ kỹ đường để nếu bị phát hiện là giả thì cũng có thể theo đường cũ trở về, nhưng giờ trở mắt nhìn, tự thấy là không thể, để nàng một thân một mình xuyên qua sa mạc còn đau khổ hơn bị người ta một đao đâm chết.

Lúc này đang là giữa trưa, Tiểu Man bị ánh mặt trời nướng nhũn toàn thân, choáng váng mặt mày, cát trên mặt đất giống như đang sôi trào lên, từng luồng khí nóng bốc lên khiến hai mắt nàng nóng bỏng, trước mắt như nổi lên một tầng sương mù, mọi thứ đều trở nên mờ ảo.

Đưa tay lấy túi nước treo trên lưng lạc đà, ngửa đầu uống một ngụm, nước cũng nóng bỏng. Nàng sắp không duy trì được nữa, lắc lư trên lưng lạc đà, sắp ngã xuống. Lão Sa ở một bên chạy vội tới đỡ nàng, thấp giọng nói: “Còn hai dặm nữa là có thể nghỉ ngơi, cố gắng chút nữa.”

Nàng vỗ khuôn mặt nóng bỏng, cố gắng trấn định tinh thần. Lão Sa cầm túi nước rót từ đỉnh đầu nàng xuống. Rót liền hai túi nàng mới cảm thấy phục hồi tinh thần, nằm bất động trên lưng lạc đà.

Suốt chặng đường đũa nhỏ này không hề kêu than một tiếng, lão Sa có chút thay đổi ánh nhìn. Hắn vốn tưởng rằng với tính tình của nàng sẽ phải đưa ra đủ loại yêu cầu, ai ngờ lại an tĩnh như vậy. Kỳ thật hắn không biết, không phải Tiểu Man không muốn nói chuyện, chỉ là do nàng bị mặt trời thiêu đốt tới không nói ra lời mà thôi.

Đã đi được hai dặm đường, phía trước đột nhiên xuất hiện một cái lều gỗ nhỏ, điều đó có nghĩa là bọn họ đã có nơi nghỉ chân.

Lão Sa bế Tiểu Man vào trong lều, lập tức có người mang dưa và trái cây ướp lạnh tới, xung quanh lại có người không ngừng quạt nước để xua hơi nóng.

Tiểu Man cắn một miếng trái cây lạnh mát ngọt lành, rốt cuộc cũng cảm thấy sống lại.

Nhìn sa mạc nóng bỏng bên ngoài, nàng thấy hai chân mềm nhũn, quay đầu lại nói: “Khi nào mới đến nơi?”

Lão Sa cười cười, “Không vội, trước tiên cứ ở đây chờ vài người, chắc cũng sắp tới rồi, sau đó chúng ta sẽ nói sau.”

Tiểu Man không biết rốt cuộc hắn định làm gì, nhưng chỉ cần không phải đi ngay bây giờ là nàng thấy may mắn lắm rồi, nàng thật sự không muốn lại phải ngồi trên lưng con lạc đà hôi hám kia nữa, một ngày đã đủ khiến lưng nàng đau nhức rụng rời rồi.

Đột nhiên một trận gió nổi lên, cát bụi bị thổi tung thành từng tầng ánh vàng, tựa như biển cuộn sóng. Tiểu Man chưa từng nhìn thấy biển, chỉ nghe người ta nói đó là một hồ nước lớn hơn tất cả hồ nước cộng lại, lớn vô biên vô hạn, nước biển xanh thẳm nối liền chân trời, chỉ nhìn đã khiến người ta thấy vui vẻ thoải mái. Sa mạc cũng rất đẹp, chẳng qua đó lại là một vẻ đẹp chết, vẻ đẹp không có sinh mệnh.

Tiểu Man nhìn đến ngẩn người. Đột nhiên có hai người đi vào lều, cúi đầu nói gì đó với lão Sa. Hắn gật gù gật đầu, đứng dậy nói: “Ta đi một chút sẽ trở lại.”

Ra tới bên ngoài, hai người kia đột nhiên quỳ xuống, thấp giọng nói: “Bọn thuộc hạ đã quay lại trấn Ngô Đông tìm hiểu, cô nương này quả nhiên không phải là tiểu chủ Thương Nhai thành. Thân phận nàng ta là nữ nhi của ông chủ tiệm cơm trong trấn. Ông chủ kia trước đó đã bỏ vợ bỏ con, rời khỏi trấn hơn ba năm,

sau khi vợ chết mới trở về nhặt xác, sau đó mới mở tiệm cơm kiếm sống. Cô nương này đúng là nữ nhi của hần.”

Lông lão Sa trầm xuống, biết việc này can hệ rất lớn. Nhận nhầm tiểu chủ Thương Nhai thành là việc nhỏ, mấu chốt là từng rồng con lại ở trên người Tiểu Man, xem ra là có người phá rối, phân tán lực chú ý của bọn họ, giấu tiểu chủ thật ở chỗ nào đó.

Hai người kia thấy hần không nói lời nào thì cũng không dám lên tiếng. Bọn họ giống trống khua chiêng đưa Tiểu Man khỏi trấn Ngô Đồng, trên giang hồ chắc chắn đã sớm truyền tin tiểu chủ Thương Nhai thành đang ở Bất Quy sơn, giờ lại đột nhiên phát hiện là giả, không nói tới thanh danh của Bất Quy sơn bị tổn hại, mà những liên lụy, trách nhiệm, nghĩa vụ trong đó, Bất Quy sơn cũng phải một mình gánh chịu.

Lão Sa trầm ngâm, thật lâu sau mới nói: “Việc này cũng trách ta không đủ cẩn thận. Nếu trước đó để các người hỏi thăm rõ ràng thì đã không phạm phải sai lầm này rồi. Nói như vậy thì cô nương kia quả thực chỉ là một người thường?”

Hai người kia trả lời: “Cũng không tính là người thường. Mẫu thân ruột của cô nương kia là tam tiểu thư nhà Quách tiên sinh ở Tô Châu, mười bảy năm trước lúc đi dâng hương đã bị kẻ xấu bắt đi, ý định đòi một vạn lượng hoàng kim nhưng Quách tiên sinh không đồng ý. Kẻ xấu kia liền bỏ nàng ở gần Ngọc môn quan, nàng được phụ thân cô nương kia cứu, trở thành một đoạn nhân duyên.”

Lão Sa hoảng hốt: “Quách tiên sinh? Chính là Quách Vũ Thắng Quách tiên sinh?”

“Đúng vậy, đúng là Quách tiên sinh đó.”

Lão Sa nhú mày không nói. Quách Vũ Thắng là hào phú nổi tiếng vùng Tô Hàng. Không giống người bình thường, người này tinh thông thi từ, yêu thích phong hoa tuyết nguyệt, nổi tiếng là con người tao nhã, lại hào sảng hiếu khách, vẫn kết giao cùng hiệp khách giang hồ, ái mộ tương đãi, cũng có thanh danh không nhỏ trên chốn giang hồ. Hóa ra Tiểu Man là cháu ngoại của hần, bảo sao cử chỉ của nàng khác hẳn với nữ tử nhà bình thường, mẫu thân nàng hóa ra lại là thiên kim tiểu thư... Nhưng mà, Quách tiên sinh thoát nhìn không phải là kẻ “của nặng hơn người”, nắm đó sao lại vì một vạn lượng hoàng kim mà bỏ qua tính mạng nữ nhi?

“Sa tiên sinh?” Hai người kia thấy hần mãi không nói lời nào thì gọi một tiếng, phải xem xem giải quyết việc xấu hổ này thế nào mới là việc quan trọng.

Lão Sa lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói: “Việc này cần phải giữ bí mật. Phải giữ kín miệng, không được nói với bất kỳ ai!”

Hần quay đầu, Tiểu Man còn đang ngồi trong lều, trong tay còn cầm một miếng trái cây ăn ngon lành. Lúc đó hần không thể nghĩ đến cái gì khác ngoài việc cảm thấy tiểu hồ ly này đang lừa dối mình, lúc nàng nói nàng không phải tiểu chủ, hần lại cho rằng nàng đang chối cãi, không ngờ lại là sự thật.

Sát khí trong hần nổi lên – đều là do nàng, làm hại hần cả đời tung hoành lại sa lầy trong tay một tiểu nha đầu. Hận này không giải, sao hần có thể làm người?

“Các người đưa cùng đà đội đi trước, ta sẽ theo sau.” Lão Sa nhàn nhạt nói.

Hai người kia thấy ánh mắt lạnh băng của hần, biết hần muốn khai sát giới, lập tức không ai dám nhiều lời, yên lặng đi ra, tùy tiện lấy một cái cờ đưa đà đội đi.

Tiểu Man đang ăn thì thấy lão Sa quay lại, thần sắc khác thường, sắc mặt trắng bệch, liền hỏi: “Nghĩa phụ phải giữ gìn thân thể, ở sa mạc không có đại phu, nếu bị bệnh sẽ rất nguy hiểm.”

Tiếng nghĩa phụ kia nghe vào tai lão Sa thật là vô cùng châm chọc. Hần cười lạnh một tiếng, ngồi xuống nói: “Thân phận Tiểu Man thật không đơn giản, ta là phận thảo dân, sao có phúc làm nghĩa phụ người.”

Tiểu Man thấy ý tứ hần khác lạ, không khỏi ngừng ăn dưa, con mắt chuyển động nhanh như chớp, đánh giá sắc mặt hần.

Nàng đúng là một hài tử thông minh, rất ít người còn nhỏ tuổi như vậy mà đã tinh nhạy như thế. Nếu là bình thường, hần nhất định không nỡ giết một cô nương như hoa như ngọc thể này.

“Mẫu thân ngươi là thiên kim của một hào phú vùng Tô Hàng, ta cũng vừa mới biết, khó trách nhìn cử chỉ của ngươi khác xa với hài tử nhà bình thường.”

Tiểu Man lập tức hiểu hẳn đã biết mình không phải tiểu chủ thực sự, đại khái là do lời của Tiền lão nhân đã khiến hắn sinh nghi, mấy ngày nay phái người điều tra mình. Tiền lão nhân chết tiết, muốn đẩy nàng vào hố lửa sao?

Hai người không nói gì, cả căn lều chìm trong không khí trầm mặc kỳ dị.

Không biết sau bao lâu, Tiểu Man mới khẽ cười nói: “Nghĩa phụ muốn giết ta để xóa bỏ nỗi nhục này sao?”

Lão Sa điềm nhiên nói: “Đừng nói hai chữ này!”

Hắn định sẽ một dao đâm thủng ngực nàng, cho nàng một cái chết không đau đớn.

Ngón tay vừa đặt lên chuôi dao, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng chân đạp lên cát, dà đội vừa đi không ngờ đã trở về. Hắn dù có hung hãn thế nào cũng không thể giết người bừa bãi, chỉ phải kiềm chế lửa giận, xoay người lạnh nhạt nói: “Sao đã trở lại rồi?”

Một thanh âm trầm thấp nhu hòa vang lên: “Sa tiên sinh, Kim viên ngoại sợ các người gặp nguy hiểm trên đường nên cho ta tới đón.”

Sắc mặt lão Sa nhất thời thay đổi, kinh ngạc nhìn một con lạc đà trắng toát chậm rãi lướt qua cồn cát, đi tới trước lều, trong tiếng lục lạc丁丁đang, một nam tử toàn thân bọc trong áo choàng đen cúi cong lưng đi tới.

Hắn đi đến bên cạnh Tiểu Man ngồi xuống, bỏ mũ áo choàng, cúi đầu nhìn nàng. Tiểu Man cảm thấy trong đầu ong lên một tiếng, cả người có chút cứng đờ.

Mặt trời bên ngoài chói chang cũng không chói mắt bằng nam tử này. Hắn ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, tóc dài như tơ buộc một nhúm sau đầu, còn lại tùy ý thả rơi trên vai.

Tiểu Man chưa từng thấy nam nhân nào tuấn mỹ tao nhã như thế. Hai mắt hắn cực đen, tĩnh lặng giống như một đầm nước sâu thẳm, ngay cả lúc nhìn nàng cũng không gợn lên một chút sóng.

Lạnh lùng, ánh mắt hắn quá lạnh lùng, nhưng lại không làm cho người ta thấy chán ghét.

Đại khái... trong sách nói tới nào là quý công tử, hào môn thiếu gia, chính là như thế này. Cao quý như vậy, tuấn tú, lạnh lùng, rụt rè, lễ nghĩa... như vậy. Tiểu Man đột nhiên cảm thấy mình hình như đã nhìn hẳn quá lâu, liền dậm dậm dời mắt.

Mặc kệ hắn là ai, cũng đã đến rất đúng lúc, chỉ cần chậm một chút là nàng khó tránh bỏ mạng ở hoang mạc.

Người kia nhìn nàng một hồi mới nói: “Vị này nhất định là tiểu chủ Thương Nhai thành, tại hạ Bất Quy sơn Thiên Quyền, nếu có đường đột, xin tiểu chủ chớ trách.”

Hắn thực hiện mọi lễ tiết rất đầy đủ, nhưng vẫn không khỏi lộ ra một luồng lãnh khí, sa mạc nóng bỏng cũng không đáng sợ bằng việc ngồi bên cạnh hắn.

Tiểu Man không thể cho ý kiến, nàng là tiểu chủ giả mới bị vạch mặt mà. Nàng không trả lời, chỉ hừ mũi.

Lão Sa vội vàng cười nói: “Sao lại để công tử gia tới đón chúng ta! Thế này... làm sao chúng ta có thể đảm đương được!”

Thiên Quyền không trả lời, đứng dậy vỗ vai hắn, nhàn nhạt nói: “Đi thôi, Kim viên ngoại chờ cũng lâu rồi.”

Một vật tròn nhỏ rơi vào lòng bàn tay, lão Sa trong lòng thoáng động, thừa dịp mọi người không chú ý liền lấy ngón tay bóp nát, bên trong hé ra một tờ giấy nhỏ, mặt trên có viết một hàng chữ. Hắn vội vã nhìn một lần, mồ hôi lạnh đầy người, vừa mừng vừa sợ, một lúc lâu vẫn không lên tiếng được.

9. Q.1 - Chương 9

Xuất quan (tam)

“Tiểu Man, chúng ta đi thôi!” Lão Sa cười hì hì với Tiểu Man, giống như vừa rồi không hề có việc hắn định đâm dao vào ngực nàng mà là tính toán tặng nàng một bó hoa vậy.

Tiểu Man bên ngoài cũng tươi cười nhưng bên trong không cười, thấp giọng nói: “Nghĩa phụ không định giết con sao?”

Lão Sa trợn tròn mắt, ngạc nhiên nói: “Tiểu Man nói gì vậy? Nghĩa phụ sao lại muốn giết con chứ! Trời quá nóng, chắc là con không thoải mái trong người nên nghĩ vậy thôi.”

Người này thật sự là cáo già! Tiểu Man thầm mắng hắn vô sỉ, đồng thời cũng không nén được chút bội phục. Nói đến công phu thay đổi sắc mặt và trình độ giả ngu, quả nhiên gừng càng già càng cay.

Tình huống lúc này thật khó hiểu, đối phương rõ ràng đã biết mình là giả, vậy mà quý công tử Thiên Quyền vừa mới tới, không biết thế nào lại bỏ qua nàng. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Tiểu Man liếc nhìn Thiên Quyền một cái, hắn đã phủ thêm áo choàng xoay người nhảy lên lưng con lạc đà trắng, thân thủ mạnh mẽ.

Thật sự là một mỹ nam tử! Nếu hắn đến trấn Ngô Đồng đi một vòng, chỉ sợ những nữ tử trong trấn thường ngày vẫn hâm mộ Thiết San sẽ tẻ xui hết.

Chỉ tiếc, ánh mắt hắn quá lạnh.

Giống như cảm giác được ánh mắt Tiểu Man, hắn quay đầu nhìn lại, Tiểu Man có chút không dám tiếp xúc với ánh mắt hắn. Thứ quá mức đẹp đẽ cũng dễ dàng làm người ta sợ hãi.

Lão Sa đỡ Tiểu Man lên lạc đà, tiếng lục lạc vang lên, đà đội tiếp tục tiến sâu vào sa mạc.

Tiểu Man đảo điên trên lưng lạc đà một ngày, xương cốt toàn thân đau nhức. Từ sau khi Thiên Quyền tới, đà đội đi càng nhanh hơn. Thái dương đỏ rực đã lặn nơi cuối sa mạc, một đường lam thẫm hiển hiện, màn đêm dần buông xuống. Nhưng Thiên Quyền căn bản không có ý định dừng lại, con lạc đà trắng của hắn tiếp tục bước mau, dẫn đường ở xa xa phía trước, áo choàng đen theo gió bay phấp phật.

Tiểu Man mấy lần mở miệng định nói đà đội dừng lại, nàng vừa đói lại vừa mệt, nơi này ban ngày thì nóng đến chết, ban đêm lại lạnh phát điên, sức chịu đựng của nàng sắp đến cực hạn rồi.

Không biết trải qua bao lâu, bóng đêm hoàn toàn bao phủ sa mạc. Lạc đà vẫn từng bước đi tới, bóng Tiểu Man cũng ẩn hiện đi theo, đầu óc hỗn loạn, đột nhiên lão đảo, phải vội vàng kéo dây cương mới không bị ngã xuống.

Lão Sa thấy nàng không chống đỡ được nữa, liền bày ra khuôn mặt tươi cười thương lượng với Thiên Quyền: “Tiểu cô nương kia chỉ là người thường, thể lực không đủ, nếu cứ đi như vậy, chỉ sợ chưa tới Bất Quy sơn nàng đã bị bệnh rồi. Công tử gia, hay là nghỉ ngơi một chút?”

Thiên Quyền nhìn bầu trời đêm, trầm ngâm nói: “Tốt nhất là không nên, ta sợ hai ngày tới sẽ có bão cát, chúng ta nên mau chóng rời khỏi. Nếu tiểu chủ mệt, người đưa nàng sang ngồi chung với ta, để cho nàng ngủ.”

Vừa dứt lời, chợt nghe phương xa truyền đến tiếng động như khóc như than, Tiểu Man chưa bao giờ nghe thấy âm thanh đáng sợ như vậy, biến sắc mặt, run giọng nói: “Có quỷ!”

Thiên Quyền lệnh mọi người tắt đuốc, thấy xa xa có rất nhiều đốm sáng xanh lục, chớp tắt chớp tắt giống như ma trời, tụ tập gần một chỗ, không đếm được có bao nhiêu đốm. Hắn khẽ nói: “Là bầy sói sa mạc.”

Hơn nữa, thoạt nhìn thì là một quần thể khổng lồ.

Sói sa mạc hung ác xảo trá, thường thừa dịp ban đêm đánh lén thương lữ, cơ hồ chưa từng thất bại, vì chúng là một quần thể chặt chẽ, lúc đột kích đều có phân công, hợp tác, một vài con ở bên ngoài công kích, một số khác thì ẩn ở nơi bí mật gần đó chặn đường lui. Đám sói này sớm đã quen với ánh đuốc, cho nên không hề sợ lửa, bật ra tiếng tru uy hiếp.

Nhìn đám mắt sói như ma trời càng ngày càng đến gần, hiển nhiên là định bao vây cả đà đội. Ngoài con lạc đà trắng của Thiên Quyền còn đứng vững, số lạc đà còn lại vừa nghe tiếng sói tru lập tức sợ tới mức mềm nhũn chân, toàn bộ quỳ gối nằm bất động.

Tiểu Man ngã xuống, run giọng nói: “Là sói! Là sói!”

Thiên Quyền liếc nàng một cái, giống như rất phản cảm tiếng huyền não của nàng. Hắn ra lệnh: “Ném hai quả pháo sáng xem có thể dọa bọn nó bỏ chạy không.”

Tiểu Man nói thầm: “Pháo sáng có thể dọa sói chạy sao? Giết hết chúng đi không phải là càng bớt việc?”

Nàng chỉ là tự lừa bịp với chính mình, bình thường thì người bên ngoài căn bản sẽ không nghe thấy, ai ngờ Thiên Quyền đột nhiên lạnh nhạt nói: “Ông trời có đức hiếu sinh, lũ sói này cũng chỉ vì sinh tồn mà thôi, vì sao lại ác độc đuổi tận giết tuyệt chúng nó?”

Tiểu Man bị hắn nói hai câu như vậy thì mặt đỏ lên, vừa thẹn vừa giận, nhất thời không nói được lời nào. Nàng chỉ là thuận miệng nói vậy thôi, lại bị hắn mang lời quang minh chính đại ra chỉ trích, dù là ai cũng không thể chịu được.

Nàng phải hít vào mấy hơi mới đè nén được cảm giác xấu hổ và giận dữ, đang định mỉm cười để đánh tan những lời kia thì thấy người ta đã sớm không để ý tới nàng.

Hai quả pháo bay cao trên không rung, chỉ một thoáng, trong phạm vi vài dặm lập tức sáng như ban ngày. Chung quanh quả nhiên dày đặc những sói, lớn có bé có, béo có gầy có, nhìn thấy ánh sáng thì sợ tới mức quay đầu bỏ chạy. Một con sói đen to lớn đứng trên cồn cát cao nhất tru lên vài tiếng, bầy sói đang nao động liền bình tĩnh lại.

Đó nhất định là sói vương.

Thiên Quyền gỡ trường cung trên thân lạc đà ra, lắp một mũi tên vào, nghĩ nghĩ, lại đưa tay bẻ gãy đầu mũi tên. Hắn nhắm tên vào dưới vùng bụng sói vương, hai tay kéo, trường cung căng ra, “sưu” một tiếng, mũi tên xé gió lao đi, cắm phập vào cát bên dưới bụng sói vương.

Nó bị dọa nhảy dựng, cúi đầu nhìn mũi tên dưới đất, lại nhìn thất lưng toàn vẹn của mình, quay đầu nhìn nam tử oai hùng tay cầm trường cung phía xa, trong lòng nhận biết người đó cố tình bắn trượt không muốn làm hại nó.

Sói sa mạc tuy hung ác nhưng cũng rất thông minh, biết phân biệt tốt xấu, người ta đã nường tay, chúng nó tự nhiên cũng sẽ không hạ thủ, mấy tiếng tru lại vang lên, bầy sói giống như nước chảy rút lui, một mảnh hỗn loạn liền biến mất vô tung.

Lão Sa là người đầu tiên vỗ tay ủng hộ, những bạch y nhân phía sau cũng cuống quýt làm theo, đồng thanh hô: “Tên pháp của thiếu gia như thần”, “Công tử thật nhân hậu”, chỉ còn thiếu nước kêu lên “Công tử gia vạn tuế vạn tuế vạn tuế”.

Buồn nôn! Tiểu Man bĩu môi khinh thường, một chút hảo cảm vừa xuất hiện nhất thời đã hóa hư vô. Nam tử mỹ mạo thế nào mà nói năng lỗ mãng, cao ngạo, cũng không khiến người ta ưa thích được, huống chi Tiểu Man vốn ghét nhất là loại người thích lên mặt giảng đạo lý như thế này.

Thiên Quyền thu cung tên, bảo mọi người điều khiển lạc đà đứng dậy, đột nhiên quay đầu lại Tiểu Man, vươn tay: “Lên đây!”

Có ý gì? Tiểu Man lập tức đề phòng, trên mặt lại ngượng ngùng cười nói: “Không... Không tốt lắm! Ta sao dám ngồi chung một lạc đà với công tử!”

Thiên Quyền không giải thích, nắm lấy cánh tay nàng, Tiểu Man cảm thấy cả thân thể giống như đang vùn vụt bay lên, sợ tới mức cứng đờ, lúc phục hồi tinh thần thì đã ngồi ở trước người hắn, cánh tay hắn vòng qua thân thể nàng, nắm chắc dây cương, hai chân khễ nhẵn, miệng quát: “Đi!”

Lạc đà tiếp tục đi, toàn thân Tiểu Man cứng ngắc như tảng đá, không dám dựa vào người hắn, ngồi khó chịu hơn lúc trước mấy chục lần.

Cũng may người này trầm mặc ít lời, một chữ cũng không nói, hần mà còn đòi nói chuyện với nàng thì mới khiến nàng sống không bằng chết.

Đi được một lúc lâu, lạc đà bước lắc lư lắc lư giống như chiếc nôi trước đây nường đẩy, đầy trời sao cũng bắt đầu xoay tròn, Tiểu Man rốt cục không chống đỡ nổi, tựa vào một vùng ẩm áp, dần dần ngủ.

Tiểu Man bị ánh mặt trời chói mắt đánh thức, ánh nắng đáng ghét kia rơi vào mắt nàng khiến nàng không thể không tỉnh lại.

Nàng tựa hồ đang gối lên cái gì rất ẩm áp, vướng vất khí tức nam tử, bên tai còn truyền đến tiếng tim đập ổn trọng. Tiểu Man mơ mơ màng màng ngẩng đầu, nhìn thấy một cái cằm với đường cong hoàn mỹ, trên bề mặt còn có chút râu xanh đen. Nhìn lên trên nữa, chính là một đôi môi mím chặt và một cái mũi thẳng tắp.

Ánh mặt trời chiếu lên mặt hần, tai hần có cái gì đó lờ lờ sáng, nhìn kỹ lại hóa ra là hai tai hần đều có lỗ, lại đeo cả vòng tai minh châu. Chỉ có nữ nhân mới xỏ lỗ tai, nam nhân sao lại... lại còn đeo hoa tai nữa? Tuy rằng buồn cười nhưng nhìn qua lại có một nét quyến rũ rất độc đáo.

“Tỉnh rồi?” Trong ngực đột nhiên chấn động, hần thấp giọng hỏi, ánh mắt lạnh buốt như nước suối ngầm dưới chín tầng đất đảo lên mặt nàng.

Tiểu Man lập tức tỉnh táo, ngồi thẳng lại, nhanh chóng sờ sờ tóc, vuốt quần áo, sợ rằng mình có chỗ nào thất thổ, xấu hổ cười nói: “Thật xin lỗi, ta lại ngủ quên. Công tử gia chớ trách.”

Hần không trả lời, chỉ nhàn nhạt nói: “Mặc áo choàng vào, ánh mặt trời rất độc. Giữa trưa chúng ta có thể đến Bất Quy sơn.”

Thủ hạ đưa tới một túi nước và mấy cái bánh.

Tiểu Man vừa cẩn thận ăn vừa âm thầm nghĩ người này cũng có vài điểm không xấu, hần đều chăm sóc bảo vệ tất cả các nữ tử như thế này sao? Hay là chỉ bởi vì nàng là tiểu chủ gì đó?

Không biết lại đi bao lâu, trong sa mạc đột nhiên xuất hiện một con sông. Lão Sa nhìn dòng sông, khó giấu kích động, vội vàng đưa đà đội tới uống nước.

Tiểu Man rốt cục có thể thoát khỏi lưng lạc đà, mộng nàng đã đau tới sắp nát ra rồi.

Lão Sa đưa nàng một ít nước mới lấy, nói: “Đi dọc theo dòng sông này, không đầy hai canh giờ nữa là có thể đến Bất Quy sơn.”

Tiểu Man gật đầu, ra vẻ khờ dại tò mò hỏi han: “Nghĩa phụ, Bất Quy sơn trông như thế nào? Nơi đó cũng toàn cát là cát sao?”

Lão Sa cười nói: “Đương nhiên không có cát! Nó nằm bên cạnh sa mạc, là một ốc đảo, có núi có sông, thực vật dồi dào.”

Tiểu Man chớp thời cơ vuốt mộng ngựa: “Bất Quy sơn đúng là bảo địa giữa hoang mạc nha, vì sao lại gọi là Bất Quy sơn?”

Lão Sa đang định nói, Thiên Quyền đột nhiên ra lệnh: “Xuất phát thôi, đừng lãng phí thời gian.”

Lão Sa không dám trái lời hần, vội vàng giục đà đội tiếp tục đi. Tiểu Man cuối cùng cũng được cưỡi lạc đà của mình, không cần ngồi chung lạc đà với Thiên Quyền nữa. Tuy rằng hần là một nam tử đẹp mắt nhưng nàng cũng không chịu nổi cái mặt băng của người này.

Trong đời Tiểu Man, ghét nhất là người đối trá giống nàng, thứ hai là người kiêu ngạo, thứ ba là người có bản mặt băng giá, nhìn thế nào cũng không thấy là người tốt.

Trong ba cái ghét thì Thiên Quyền đã chiếm hai, điều này cũng coi như hiềm gặp.

Tiểu Man thú vị nhìn bóng dáng Thiên Quyền, tính toán xem làm thế nào để phá vỡ khối mặt băng của hần. Ai da, nàng không tin sẽ không thu phục được tên Thiên Quyền này.

10. Q.1 - Chương 10

Bất Quy sơn (nhất)

Nếu không phải chính mắt nhìn thấy, có đánh chết Tiểu Man cũng không tin ở sa mạc lại có một ốc đảo lớn như vậy, hơn nữa không chỉ có ốc đảo... Nơi này quả thực chính là một thành trấn nho nhỏ! Thôn trấn bị một dòng sông chia làm đôi, hai bên đều tập nập người đến người đi, xa xa còn có thể thấy lơ nhố nóc lều trại, lớn có nhỏ có.

Tiểu Man lần đầu chứng kiến phong cảnh của một nước khác, có chút ngây ra. Ở khúc quanh đối diện có một đám nữ tử trẻ tuổi đi tới, tóc búi cầu kỳ, trên mặt che sa, quần áo trang phục cũng khác xa nàng. Sau khăn che mặt lộ ra đôi con ngươi màu nâu, lúng liếng đa tình, trên đầu mỗi người đều đội một cái vò gốm, bên trong đựng nước. Thấy đoàn đi tới, bọn họ liền hi hi ha ha mà nhường đường, những đôi mắt to nhìn chăm chú vào Thiên Quyền.

Thấy Tiểu Man, bọn họ lại bắt đầu cười, những con mắt nâu đảo quanh trên người nàng, từ đầu xuống chân, không biết thăm thì với nhau cái gì, nàng nghe không hiểu.

Lão Sa thấy biểu hiện của Tiểu Man thì cười nói: “Bọn họ là người Tây Vực, đang dùng ngôn ngữ địa phương khen Tiểu Man xinh đẹp.”

Tiểu Man vội vàng bày ra nụ cười giao hảo với các nàng, đúng là ưu thế của dung mạo, các nàng kia đồng loạt tiến tới, huyền thuyên nói không ngừng, sờ tay, nhéo chân, Tiểu Man bị làm cho sợ hãi, nụ cười hữu hảo trên mặt sắp không còn duy trì được nữa.

Lão Sa lớn tiếng hô câu gì đó, các nữ hài tử nhất thời sợ tới mức hoa dung thất sắc, bưng mặt bỏ chạy, không dám quay đầu lại.

Tiểu Man không biết ở đây Bất Quy sơn có thanh danh rất lớn, dân bản xứ thấy bọn họ có võ công, hành sự thì thần bí, lại thêm lực lượng hùng hậu, cho rằng họ là tiên nhân trên trời, không ai dám mạo phạm. Vừa rồi lúc bọn họ vào thành, trên người còn mặc áo choàng chưa kịp cởi, nếu không chỉ cần nhìn mũ đen và áo choàng trắng ngà của bọn họ là người dân đều né tránh.

Nàng cười nói: “Sao nghĩa phụ phải hung dữ với những nữ hài tử này như vậy, thật đáng thương!”

Lão Sa chưa kịp nói Thiên Quyền đã mở miệng: “Chúng ta tới trước nghỉ ngơi, buổi chiều sẽ về Bất Quy sơn.”

Đàn đi ở trong một cái lều lớn, có một nữ tử mặt che sa tiến ra nói gì đó, lại đưa một phong thư. Thiên Quyền nhìn thấy phong bì kia, đầu mày nhíu lại, rút thư ra, trên đó chỉ viết vài chữ. Hắn vội vàng nhìn một lần, lấy tay bóp nát. Trong lều treo một cái chảo sắt nhỏ, không biết đang nấu cái gì bên trong, phía dưới là một bếp than củi. Hắn đem thư ném vào lửa rồi ngồi xuống chiếu.

Lão Sa nhìn qua, thấp giọng nói: “Công tử gia, lại có kẻ nào ngứa mắt muốn tìm ngài gây chuyện sao?”

Thiên Quyền nhàn nhạt nói: “Không phải, là một người quen thôi, mấy ngày nữa sẽ tới Bất Quy sơn vì chuyện tiểu chủ Thương Nhai thành.” Hắn nhìn thoáng qua chỗ Tiểu Man, ánh mắt lạnh như băng. Tiểu Man bị hắn nhìn, toàn thân không thoải mái mà trên mặt vẫn phải trưng ra nụ cười tủm như không có chuyện gì. Rốt cục nàng cũng biết thế nào gọi là “như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than”.

Có một nữ tử tới nói gì đó, Thiên Quyền cũng không trả lời, chỉ hỏi Tiểu Man: “Tiểu chủ thích ăn gì?”

Tiểu Man dè dặt nói: “Ta ăn cái gì cũng được, cứ tùy ý công tử gia đi.”

Nếu nàng không nhìn lầm, hình như trong mắt nam nhân này vừa hiện lên một tia cười ác ý? Tiểu Man đột nhiên thấy cảnh giác tuy rằng không biết tại sao. Người này không thích nàng, điều này khiến một kẻ luôn khéo léo, một kẻ “mạnh vì gạo, bạo vì tiền” như nàng cảm thấy có chút thất bại. Chẳng lẽ về phương diện này nàng vẫn còn quá non? Xem ra về sau cần học tập nhiều nữa.

Chờ lúc đồ ăn được bưng lên, nàng mới biết vì sao hần cười.

Thịt dê, thịt dê, thịt dê... Tất cả đều là thịt dê! Cách chế biến còn không giống Trung Nguyên, vừa bưng lên lập tức phát mùi hôi khắp lều trại, sắc mặt nàng xám ngắt, căn bản không biết nên phải ăn cái gì.

Lão Sa gấp cho nàng, “Tiểu Man, thịt dê non này rất hiếm, nướng cũng vừa đủ lửa. Người ném thử đi!”

Từng thớ thịt của nàng run lên, ngoài cười nhưng trong không cười mà nhận lấy, để sát vào ngửi, lập tức hôi đến suýt ngất xỉu. Nàng nín thở cắn một miếng, sao không thấy có hương vị gì? Không uối sao? Nàng rút cuộc ăn không nổi, mắt thấy tiểu nhị lạ bưng lên một cái chén chứa đầy chất lỏng màu trắng, nàng cầm lấy uống một ngụm, lại bị một luồng mùi lạ sộc vào khiến suýt nhổ ra.

Nữ tiểu nhị cười dài, nói với nàng vài câu bằng thứ tiếng Trung Nguyên ngượng nghịu: “Sữa chua, rất có lợi cho nữ tử. Cô nương xinh đẹp, rất hấp dẫn.”

Tiểu Man liên tục gạt đầu, bí hiểm ngẩng đầu nhìn những người khác đang ăn ngon lành.

Một mình một kiểu vốn không phải thói quen của nàng, vì thế nàng miệng ăn thịt, lại uống sữa chua, vẫn cười, cười đến cứng cả mặt, một bên còn khen ngon. Nàng đột nhiên thống hận cá tính của mình, lấy lòng người khác làm chi để khiến mình thảm thương thế này.

Thiên Quyền lại nhìn nàng một cái, giống như có chút thương hại. Cũng không biết là thương hại nàng không ăn quen đồ ăn Tây Vực hay là thương hại tính cách khéo léo không phải lối của nàng.

Tiểu Man nói với chính mình, Thiên Quyền là tên hỗn đản, nàng ghét hần. Cho nên, nếu nàng không khiến cho hần thảm hại, tự biết thân phận thì nàng không kêu là Tiểu Man nữa!

Buổi chiều, đoàn người lại đi, Tiểu Man điều khiển lạc đà sóng vai đi cùng Thiên Quyền, cười dài hỏi hần: “Thiên Quyền công tử, người tuổi trẻ mà thật lợi hại. Người là người Trung Nguyên sao?”

Thiên Quyền nói nhạt: “Đa tạ tiểu chủ, thân thể Thiên Quyền không đáng để nói với người ngoài.”

Câu nói đầu tiên đã bài xích nàng. Nàng không tin, trong mắt Tiểu Man nàng không có sát nào không thể nung, chỉ cần có một khe hở, nàng cũng có thể chui qua, nịnh hót thấu tâm can người khác.

“Công tử năm nay bao nhiêu tuổi?”

“...”

“Ta thấy công tử có tên pháp thật tuyệt diệu, đúng là thiện xạ, khiến người ta bội phục.”

“... Đa tạ!”

“Tạ cái gì chứ, ta là nói lời nói thật. Kỳ thật, tên pháp tinh diệu cũng không coi là thượng thừa gì, hiếm có chính là người có bản lĩnh lớn như vậy mà tâm trạch vẫn nhân hậu. Ta thấy người dùng mũi tên bỏ đầu bắn sói vương, trong lòng thực vô cùng bội phục. Công tử gia tài cao như vậy có thể được cho là đại gia hiệp khách chứ? Ta thật sự được mở rộng kiến thức rồi.”

Nàng nói một hơi, rốt cục nhìn thấy con người trong suốt của hần hiện lên ý cười, nàng nhất thời mừng như điên, đang định tiếp tục thì chợt nghe hần quay đầu lại phân phó: “Đưa cho tiểu chủ một túi nước. Nàng nói nhiều như vậy, nhất định rất khát nước.”

Những bạch y nhân đằng sau nín cười đến mức cơ hồ nội thương, vội vàng đưa nước cho Tiểu Man. Nàng nắm chặt bình nước, nghiêng rỗng kèn kẹt, chỉ hận không thể lấy túi nước nện lên cái đầu cao ngạo của hần.

Thất bại! Nàng chưa bao giờ nếm mùi thất bại như thế này! Nam nhân này căn bản là khinh thường nàng, lại đùa cợt nàng như mèo vờn chuột. Chơi vui chứ? Được, để xem ai mạnh hơn!

Nàng lại cười dài bước tới, ôn nhu nói: “Công tử không cần khách khí gọi ta là tiểu chủ như vậy. Ta tên Tiểu Man, người cứ gọi ta như vậy là được!”

Hần làm như không nghe thấy, hai mắt nhìn thẳng phía trước, không để ý nàng một chút nào.

Tiểu Man đột nhiên có chút hốt hoảng vì sự kích động mạnh mẽ của mình. Nàng bị sao vậy? Nếu là trước đây, đối với loại người mặt sắt này, nàng sẽ không phải lao lực đối phó, cho dù gặp phải nhân vật thế nào, nàng cũng biết cách từ từ thu phục.

Sao nàng lại quá bận tâm một người như vậy?

Đơn giản vì trong mắt hần không chứa ngay cả một cọng tóc của nàng sao?

Nàng nhất thời thấy rõ ràng hứng thú, rốt cục cũng không hứng trí nói chuyện với hần nữa.

Nhàm chán, nàng không chơi nữa.

Tiểu Man ngửa đầu uống nước, đang định nhàn ngắm phong cảnh, chợt nghe Thiên Quyền nói: “Tới rồi, mời tiểu chủ đi trước.”

Ngậm nước trong miệng nàng thiếu chút nữa sặc lên mũi, ho khụ khụ mấy tiếng, miễn cưỡng xuống lạc đà, ngẩng đầu lên nhìn thấy một sơn đạo nhỏ vắng vẻ, chung quanh rừng rậm bao phủ, phía trước đặt một tấm bia đá cũ, trên mặt có ba chữ đen sì: Bất Quy sơn.

Ngẩng đầu cao hơn một chút, ngọn núi này đúng là không thấp nha! Bắp chân nàng bắt đầu thấy run, nhìn mọi người đều xuống khỏi lạc đà, hỏi: “Chúng... chúng ta phải đi bộ lên sao?”

Lão Sa cười nói: “Đường núi gập ghềnh, lạc đà chỉ thích hợp đi trên địa hình sa mạc, không thể đi trên sơn đạo được. Phải phiền người đi trước một đoạn, tới sườn núi sẽ có xe tới đón.”

Kết quả là sau nhiều giờ đi bộ, Tiểu Man mệt đến thở không ra hơi, trước mắt sao bay tán loạn, chỉ muốn nằm dài trên đất không nhúc nhích.

Nàng đang định than thì nghe thấy phía trước vọng tới mấy giọng nữ: “Thuộc hạ tham kiến công tử, tiểu chủ, Sa tiên sinh.”

Nàng tập trung nhìn. Phía trước đang đứng sáu bạch y nữ tử, trên đầu đều đội mũ đen, vành mũ rộng, phía trước phủ sa đen che đi khuôn mặt. Phía sau các nàng có một chiếc xe ngựa nhỏ nhỏ. Tiểu Man thấy xe ngựa giống như gặp được thân nhân, cảm động suýt khóc.

“Kim viên ngoại có ở đó không?” Thiên Quyền nhàn nhạt hỏi một câu.

Một bạch y nữ tử cung kính đáp: “Bẩm công tử, năm vị Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đều ở đây, đang chờ tiểu chủ đại giá quang lâm.”

Thiên Quyền gật gù đầu, quay đầu làm thủ thế mời với Tiểu Man, hai người cùng nhau lên xe ngựa. Đang định đóng cửa xe, hần đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Mấy ngày tới Trạch Tú sẽ đến, hần đến thì nói ta không có ở đây.”

Trạch Tú? Nghe quen quen nha, nàng đã nghe ở đâu rồi nhỉ? Tiểu Man tựa vào thành xe nghĩ nhưng nghĩ không ra.

“Tiểu chủ!” Thanh âm trầm thấp kia gọi nàng vài lần, Tiểu Man rốt cục hoàn hồn, quay đầu lại nhìn hần, không biết hần định chủ động nói với mình chuyện gì.

Thiên Quyền nhìn thoáng qua tay áo nàng, nói: “Tiểu chủ bị thương.”

Tiểu Man thuận thế cúi đầu, thấy trên tay áo có vết máu loang lổ, giống như vết thương lúc bị dây thép gây ra lại phát tác. Kỳ lạ nhất là từ lúc bị thương tới giờ, nàng không hề cảm thấy đau.

Vạch tay áo lên, quả nhiên là vết thương cũ phát tác, miệng vết thương nứt toác ra, nhìn qua cực kỳ đáng sợ. Tiểu Man vội vàng lấy khăn tay lau máu, đang định bôi kim sang được, chợt nghe Thiên Quyền nói: “Cho ta xem.”

Hần không nói thêm, đưa tay ra nắm cổ tay nàng, tinh tế đánh giá miệng vết thương, ngón tay đưa tới miệng vết thương ấn một cái, hỏi: “Đau không?”

Tiểu Man lắc lắc đầu.

Đôi lông mi đẹp của hắn nhú lại, lại nhìn thêm một lúc lâu mới lấy từ trong ngực ra một cái bình nhỏ màu tím, đổ một ít bột phấn trắng chung quanh miệng vết thương, bằng bó tay nàng lại.

“Trong vòng ba ngày không được để miệng vết thương dính nước. Ba ngày sau nếu còn chảy máu thì phải nói cho ta biết.”

Tiểu Man thấy bộ dạng nghiêm túc của hắn, bỗng nhiên nhớ lại trước kia trong quán trà trong trấn, người ta thường kể chuyện giang hồ, có độc được ám khí gì đó. Sắc mặt nàng đại biến, vội la lên: “Có... có phải ta trúng độc không?”

Không phải chứ! Chuyện mê lương như vậy không thể xảy ra với nàng chứ! Xuất sư chưa được bao lâu đã bỏ mạng. Nàng còn chưa kịp làm gì đã vô duyên vô cớ bị hạ độc chết?

Thiên Quyền nói: “Không phải độc, tiểu chủ không cần lo lắng.”

Thật sao? Nàng thực hoài nghi nhìn hắn.

Thiên Quyền không nói chuyện tiếp, cũng không nhìn nàng, lại coi như trong xe không hề có nàng.

Tiểu Man không thể không đưa ánh mắt bội phục bản lĩnh giả chết của hắn.

Coi như hắn lợi hại!

11. Q.1 - Chương 11

Bất Quy sơn (nhị)

Tiểu Man không biết mình ngủ thiếp đi lúc nào, mấy ngày nay thực sự quá vất vả đối với nàng, bị dọa chấn kinh, bốn ba qua sa mạc, lại chịu sự bao vây sợ hãi, quả thực là khoảng thời gian ngắn ngủi này còn nhiều kích thích hơn cuộc sống mười sáu năm qua của nàng.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, nàng khẽ giật mình, lập tức tỉnh lại, nghe thấy bên tai tiếng Thiên Quyền đang khe khẽ phân phó gì đó, dường như là bảo người không cần đánh thức nàng, vì thế một bạch y nữ tử liền nhẹ chân nhẹ tay tiến tới ôm Tiểu Man xuống, ngay cả thở cũng khẽ.

Tiểu Man rõ ràng đang giả vờ ngủ vẫn hé mắt xem bọn hắn đang làm gì. Mơ hồ thấy đi qua cửa lớn, dọc đường đều là phòng ốc dị thường hoa mỹ.

Đây là một tòa lầu cao đặt tại đỉnh núi, Tiểu Man không dám ngửa đầu xem nó cao bao nhiêu, sợ bị người khác phát hiện mình giả vờ ngủ. Nàng một bên thả lỏng toàn thân, hơi thở đều đặn, một mặt khẽ nâng mí mắt, ai ngờ liếc mắt một cái lại thấy khắp nơi đều là người, toàn bộ khoác áo choàng trắng ngà đội mũ đen.

Nàng vội vàng nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa.

Thiên Quyền đang ở phía trước nói chuyện, thanh âm rất thấp, nghe không rõ đang nói cái gì. Nhiều người như vậy mà không phát ra chút tiếng động nào, thật khiến người ta thấy lạ lẫm.

Tiểu Man được bế vào một căn phòng, đặt lên một chiếc giường mềm mại thơm tho. Tiếng bước chân dần đi xa, qua một lúc lâu trong phòng không còn một tiếng động, nàng mở mắt ra, đảo một vòng quanh phòng.

Có thể khẳng định, việc trước đây nàng đoán Bất Quy sơn tài lực hùng hậu là chính xác, căn phòng hoa mỹ tinh xảo như thế này nàng chưa từng nhìn thấy, cũng không thể tưởng tượng ra được, nơi nơi đều thơm ngào ngạt, lại giống như phát ra một loại ánh sáng tên là “ta có tiền”.

Tiểu Man lặng lẽ nhảy xuống giường, hết nhìn trái lại nhìn phải, khẳng định trong phòng không có ai, vì thế vội tới giá sách bên cạnh, tháo viên minh châu khảm trên giá nền xuống, cất vào ngực áo.

Nàng muốn cái này. Hai ngàn lượng bạc trắng, lại nhiều minh châu bảo thạch như vậy, người trông coi không thấy, quả thực là thiên thời địa lợi nhân hòa. Nàng không trốn lúc này chẳng lẽ đợi đến lúc người ta phát hiện ra nàng là tiểu chủ giả mới chạy sao?

Tiểu Man lấy tay đè vạt áo, sợ bảo thạch minh châu rơi ra, nhẹ chân nhẹ tay đi đến gần cửa, trước tiên cẩn thận nghe ngóng một chút – tốt, không có tiếng động. Nàng vui vẻ mở cửa ra, thấy ngay bốn bạch y nữ tử đang đứng, không nhúc nhích nhìn mình.

Toàn thân nàng run lên, kết quả không giữ được vạt áo, chỉ nghe đình đình đang đang, lách cách bịch bịch vài tiếng, bao nhiêu bảo thạch minh châu trong áo nàng đồng loạt rơi ra.

Bốn bạch y nữ tử yên lặng nhìn những thứ trên mặt đất kia, lại ngẩng đầu nhìn Tiểu Man. Sắc mặt nàng thoát xanh thoát trắng, cuối cùng vuốt đầu lộ ra một nụ cười ngọt ngào, ôn nhu nói: “Ai da, đây là đâu vậy? Ta bị chứng mộng du sao?”

Vì thế nàng bị bốn nữ tử chặt chẽ giữ lấy, mặc cho nàng kêu la giải thích thế nào cũng vô dụng, một đường đưa nàng đến một gian khác trong đại sảnh. Trong đó có rất nhiều người, nhìn thoáng qua một vòng, không có lão Sa nhưng lại có Thiên Quyền, hẩn mặt không thay đổi nhìn nàng.

“Đường đi xóc nảy khổ cực, đã khiến tiểu chủ chịu ủy khuất. Bây giờ tinh thần đã khá lên chút nào chưa?”

Trong đại sảnh bày năm chiếc ghế dựa cực lớn, đủ để cho hai người nằm lên. Mỗi ghế có một người ngồi, trang phục hoàn toàn khác xa với đồng phục áo choàng trắng ngà mũ đen nơi này. Có người áo vàng chói mắt, quý khí mười phần, giống như một thương nhân mới nổi; có người bố y thâm trầm, rõ ràng là một lão tiên sinh ẩn cư dạy học nơi sơn dã.

Mà người vừa nói chuyện kia là một nữ nhân, ngồi ở ghế thứ ba, trên người mặc toàn đồ tơ lụa quý giá, mặt che sa mỏng màu tím đậm, nhìn không rõ dung mạo, chỉ nghe tiếng nói nhu hòa uyển chuyển, thập phần êm tai.

Tiểu Man “Uh” một tiếng, thuận miệng đáp: “Rất tốt!”

Lời vừa mới dứt, năm người trên ghế đồng loạt đứng dậy, chấp tay hành lễ với nàng, đồng thanh nói: “Bất Quy sơn cung nghênh Thương Nhai thành tiểu chủ, có chỗ nào đường đột, xin tiểu chủ chớ trách.”

Lần này, tất cả mọi người trong sảnh cùng hướng nàng, cung kính khom người, cùng hô lên: “Tham kiến tiểu chủ!”

Tiểu Man bị tiếng rống này dọa trợn mắt há mồm, nàng chưa từng gặp trường hợp nào như thế này, hai chân còn chưa nhũn ra là quá tốt rồi. Quay đầu lại đã thấy Thiên Quyền cũng nằm trong hàng ngũ những kẻ cúi đầu với mình, trong lòng nàng đột nhiên mừng rỡ. Ha ha, tên mặt băng kiêu ngạo này cũng không thể không thần phục chính mình!

Trong lòng nhất thời vui mừng, cảm giác khẩn trương đã biến mất phân nửa, nàng nhanh chóng cười nói: “Các vị khách khí rồi, Tiểu Man làm sao đảm đương được!”

Bố ý lão giả đứng giữa phát tay nói: “Tiểu chủ, mời ngồi!”

Nàng nhìn nhìn, bên cạnh chỉ có một chiếc ghế dựa là chưa có ai ngồi, trên mặt ghế phủ đệm tnh xảo, đoán chừng là để nàng ngồi. Nàng thử ngồi một chút, không ai phản đối, lúc này mới an tâm ngồi lên.

Bố ý lão giả kia lại nói: “Ta còn chưa tự giới thiệu, đây là Bất Quy sơn, ta tin tiểu chủ đã nghe qua danh hào Bất Quy sơn.”

Tiểu Man thấy hẩn dừng lại, hình như là chờ mình nói, vì thế nhanh chóng phối hợp cười nói: “Đúng thế, Bất Quy sơn là một môn phái nổi tiếng trong giang hồ, chuyên làm việc tốt, đều là người tốt. Ta rất bội phục.”

Hình như phía dưới có tiếng cười, bố ý lão giả nhìn lướt qua, toàn bộ liền an tĩnh lại. Hẩn lại nói: “Tại hạ được người trong võ lâm gọi là Mộc tiên sinh!”

Hẩn nói xong, một vị trung niên nam tử bên cạnh tươi cười rạng rỡ, rất có tướng soái khí chất liền nói tiếp: “Tại hạ Thủy tướng quân.”

Theo thứ tự giới thiệu, một nam tử khoảng năm mươi tuổi, mặt không chút thay đổi nào kia là Hỏa đại phu. Nữ tử mặt che sa là Thổ lão bản. Còn người quần áo ngắn nắp, trông như nhà giàu mới nổi kia là Kim viên ngoại.

Những danh tự này thập phần cổ quái, cái gì tướng quân, đại phu, lão bản tiên sinh đều đủ cả, cuối cùng lại còn thêm một viên ngoại. Đang diễn tuồng sao?

Tiểu Man chỉ mới được nghe danh hào Kim viên ngoại do lão Sa và Thiên Quyền đều đã đề cập tới. Nàng còn tưởng rằng thật sự là một viên ngoại, còn lão Sa và Thiên Quyền là đứa ở/ chân chó của hắn. Hóa ra viên ngoại này lại là nhân vật đứng đầu một võ lâm đại phái, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người.

Nàng tươi cười rách cả da mặt. Năm người kính gửi đã lâu như vậy, khó khăn lắm mới xong một vòng, bên cạnh lại đột nhiên đi ra bảy người, có nam có nữ, có trẻ có già, người nào người nấy dáng vẻ đường đường, khí chất bất phàm. Thiên Quyền cũng là một trong số đó. Bảy người cùng hô lên: “Bắc Đẩu thất sử báii kiến tiểu chủ.”

Bắc Đẩu... Thất sử? Tiểu Man vội cắn môi, phòng trường hợp mình bật cười.

Nếu là Bắc đẩu thất sử, các cái tên lần lượt tự nhiên từ Thiên Xu đến Diêu Quang, xếp thành một hàng. Nàng rút cục hiểu tại sao Thiên Quyền tên là Thiên Quyền, nàng còn nghĩ phải là “Thiên Tuyền”.

{Sao Bắc Đẩu () gồm bảy ngôi sao chính: Thiên Xu (Tham Lang) – Dubhe, Thiên Tuyền (Cự Môn) – Merak, Thiên Cơ/Ki (Lộc Tồn) – Phecda, Thiên Quyền (Văn Khúc) – Megrez, Ngọc Hoàn/ Thiên Hành (Liêm Trinh) – Alioth, Khai Dương/ (Vũ Khúc) – Mizar, Dao Quang (Phá Quân) – Alkaid}

Ngoài Thiên Quyền, Thiên Ki và Diêu Quang, bốn vị còn lại đều lớn tuổi. Thiên Ki là một mỹ thiếu niên tiêu chuẩn, môi hồng răng trắng, diện mạo hiên ngang, hai mắt có hiệp khí, thoát nhìn thần thái vui tươi. Diêu Quang là nữ tử duy nhất trong đó, không mang khăn che mặt, dung nhan quyền rũ, chỉ tiếc trông như một hài tử ăn không đủ no mặc không đủ ấm, xanh xao vàng vọt, buồn bã ỉu xiu.

Tiểu Man lần lượt điểm danh.

Một tiên sinh lại mở miệng: “Chuyện Thương Nhai thành đã khiến võ lâm nổi sóng to gió lớn, tất cả chúng ta đều thương tiếc không thôi. Thiên Sát Thập Phương những năm gần đây làm nhiều việc ác, thật là nỗi sỉ nhục lớn của giới giang hồ, nhưng vì bọn họ hành tung quỷ bí, võ nghệ cao cường, những nhân sĩ chính đạo tầm thường dù có hận thấu xương cũng không có cách nào diệt trừ bọn chúng. Ai ngờ bọn chúng lại có thể gây ra tội lớn, đồ tể Thương Nhai thành, may mắn là huyết mạch duy nhất là tiểu chủ vẫn còn, nếu không sau này chúng ta sao còn mặt mũi đi gặp tiểu chủ tiền nhiệm?”

Tiểu Man bị lời nói của hắn làm cho đầu óc mụ mẫm, căn bản không hiểu hắn rốt cuộc chỉ cái gì. Tiểu chủ tiền nhiệm là ý gì?

Thổ lão bản ôn nhu nói: “Tiểu chủ, ngươi còn nhớ chuyện hai năm trước không? Có lẽ nhớ tới sẽ khiến ngươi thống khổ, nhưng vì cần phải sớm giải quyết mê án Thương Nhai thành, xin tiểu chủ cho chúng ta biết hung thủ diệt tộc là ai!”

Làm sao nàng biết hung thủ là ai? Đầu óc Tiểu Man nhanh chóng xoay chuyển, đột nhiên nghĩ ra cái gì, nhân tiện nói: “Ta... ta không nhớ rõ. Thực loạn, không nhớ rõ...”

Đã không biết thì tốt nhất là lấy cớ từ chối nàng đắc ý cười.

Phía dưới truyền đến một trận ồn ào nho nhỏ, năm người kia thấp giọng thương lượng gì đó, một lát sau Thổ lão bản mới nói: “Tiểu chủ đường xa mệt nhọc, chắc là mệt mỏi rồi. Người đâu, đưa tiểu chủ đi tắm rửa nghỉ ngơi, buổi tối mở tế đàn, gọi cô hồn Thương Nhai về.”

Mở tế đàn gì? Gọi cô hồn Thương Nhai về? Để nàng làm sao?

Tiểu Man ngẫm mình trong bồn tắm lớn, nghĩ mãi vẫn không xuôi. Nàng sẽ làm lễ báii gì chứ? Hồng bát, nói không chừng một khi tế đàn này khai mở sẽ chính là lúc việc nàng là tiểu chủ giả bị phơi bày! Nhưng, không phải lão Sa đã sớm biết nàng là giả sao? Chẳng lẽ còn chưa kịp nói cho người trên?

Aizzz, nghĩ tới việc này thật làm cho người ta nhức đầu. Vẫn là nên kiếm chút đồ đặc đáng giá chạy khỏi nơi này. Vô lâm gì chứ, Thương Nhai thành gì chứ, Bất Quy sơn gì chứ, nàng không có hứng thú. Mang theo tiền, tìm một thành trấn phồn hoa mua một khu nhà sang trọng, tự làm địa chủ, rảnh rỗi thì đi trên đường ngắm mỹ nam mới là thú vị.

Nàng đứng lên, còn chưa kịp đi thì bên cạnh đã tiến ra một đám bạch y nữ tử, cùng nói: “Tiểu chủ muốn thay quần áo sao?”

Nàng sợ tới mức lại ngồi xuống: “Không... không phải.”

Trông coi nghiêm mật như vậy, trừ phi nàng lập tức hóa thành tro, bằng không làm sao mà trốn đây?

Nàng buồn bực nghịch đám hoa trên mặt nước. Kể có tiền đúng là khác người, tắm rửa cũng không dùng thùng gỗ mà dùng hũ ao, nước tắm cũng không pha như bình thường mà dùng nước thuốc, ánh lên sắc xanh lam sáng, trên mặt thì phủ một tầng hoa, mùi thơm lạ lùng phả vào mũi. Xung quanh ao bao phủ bằng lụa mỏng, trên tường trang trí dạ minh châu, bốn góc chạm đầu rồng, ước chừng có bố trí cơ quan gì đó mà trong miệng phun ra nước thuốc nóng rực.

Tiểu Man muốn tháo đôi mắt trên châu đen của đầu rồng xuống, còn cả đám dạ minh châu trên tường này nữa... không nói nhiều, chỉ cần mang ra ngoài hai viên là cả đời này của nàng không cần lo chuyện áo cơm nữa.

Ai oán nhìn đám bạch y nữ tử đứng bên cạnh, nàng chỉ có thể thầm tính trong bụng.

Lấy tay múc nước khoát lên người, đột nhiên nàng thấy có gì đó không đúng, cúi đầu nhìn. Hồng bét! Nàng quên mất Thiên Quyền đã dặn không được để miệng vết thương dính nước trong ba ngày! Hiện giờ chiếc khăn băng tay nàng đã sớm bị nước cuốn trôi, chung quanh miệng vết thương da đã hơi mềm ra, thuốc bột cũng không biết đã bay biến phương nào.

Nàng lấy tay ấn thử, không đau không ngứa, cũng không chảy máu.

Chắc là không sao đâu... Nàng thầm nghĩ, thuốc cũng đã có tác dụng tốt lên vết thương. Từ nhỏ nàng cũng không quá được chiều chuộng, dù sao miệng vết thương chỉ cần không đau không chảy máu tức là không có vấn đề gì.

Thiên Quyền còn nói nàng không trúng độc, vậy lại càng không có gì phải lo.

Nàng đứng dậy khỏi ao, đưa tay khư khư trước người, không cho những nữ tử này tới gần, tự mình lau khô người, thay quần áo, tìm một chiếc khăn sạch sẽ băng tay lại như cũ – hắc hắc, nếu Thiên Quyền hỏi đến, nàng sẽ nói cánh tay này nàng không rửa.

Còn việc phải cúng bái hành lễ gì đó... nếu không thành công, nàng sẽ nói, sẽ nói – nàng mệt mỏi, sức lực không đủ, sau hai ngày sẽ ổn. Có thể kéo dài thì kéo dài, nàng không tin mình không có cách chạy trốn.

12. Q.1 - Chương 12

Bất Quy sơn (tam)

Tắm rửa xong, Tiểu Man bị phục sức một phen, trên đầu không biết cắm vào bao nhiêu thứ, chỉ nguyên trăm vàng khảm trên châu đã có hơn mười cái, ép cổ nàng muốn gãy.

Trong gương đồng phản chiếu dung mạo thiếu nữ kiều mĩ – nhìn qua tuyệt đối không phải là tiểu cô nương sinh trưởng tại biên thùy, ngược lại giống nữ tử Giang Nam ngọt ngào xinh đẹp hơn. Một đôi mắt ướt, lúc nào cũng như sắp rơi lệ, khiến người triu mến. Đường nhiên, điều kiện tiên quyết là người đó không biết bản tính của nàng.

Tiểu Man kinh ngạc nhìn gương đồng, mắt không chớp lấy một cái. Một bạch y nữ tử bên cạnh cũng nhẹ thốt: “Tiểu chủ trang điểm lên thật sự rất xinh đẹp, khiến người ta hâm mộ.”

“Đúng vậy, rất xinh đẹp.”

Nàng nuốt nước bọt, nhìn chăm chăm vào đám trâm cài long lanh trên tóc, hận không thể đưa tay nhỏ xuống mấy cái giấu trong ngực. Những trâm cài này... để nàng dùng, có phải có nghĩa là tặng cho nàng? Tiểu Man vô cùng say mê!

Đột nhiên có người gõ cửa, bạch y nữ tử liền chạy ra mở cửa, Tiểu Man nhân cơ hội tháo xuống hai cây trâm khảm trân châu lớn nhất, lấy tốc độ sét đánh nhét vào trong quần áo. Nàng có thể thề, cho dù có là đệ nhất cao thủ đến so tốc độ với nàng cũng tuyệt đối không thể hơn.

Người tới là tên mặt băng Thiên Quyền. Hắn tới đưa nàng tới sảnh chính để khai mở tế đàn.

Tiểu Man lộ ra nụ cười ngọt ngào nhất, có tật giật mình giữ chặt tay, cố không để ai phát hiện ra nét mờ ám của nàng.

Thiên Quyền đưa nàng qua một hành lang dài gấp khúc ở bên ngoài tòa lâu, phía dưới là vách núi đen, sương mù dày đặc che đi đầy vực vạn trượng, ánh trắng trắng bạc chiếu sáng quang cảnh trước mắt.

“Tiểu chủ.” Thiên Quyền muốn nói lại thôi.

“...” Tiểu Man cũng muốn nói lại thôi.

“Cây trâm... rơi ra kia.” Thiên Quyền nhìn chăm chăm cổ tay áo nàng, bên trong quả nhiên lộ ra một cây trâm vàng, bên trên còn có một viên trân châu cỡ ngón tay cái, đang phát ra quang mang như cười cợt nàng.

Tiểu Man rõ ràng không chút hoang mang cất trân châu lại, cực tự nhiên nói: “Đề nặng khiến cổ ta đau, vì thế mới bỏ xuống hai cái.”

Thiên Quyền “Uh” một tiếng, khẽ nói: “Đây là trân phẩm quý hiếm, lấy từ nơi sâu nhất của Nam Hải, xứng đáng với trâm gài tóc bằng vàng mười, trên thị trường ước chừng năm ngàn lượng vàng. Năm nghìn lượng, ở chợ có thể mua được năm trăm nữ hài tử niên kỷ như tiểu chủ.”

Tiểu Man cố ý làm bộ như nghe không hiểu, thuần khiết vô cùng nhìn hắn.

“Tiểu chủ là khách quý, không bằng đem trâm gài tóc cho ta bảo quản, vạn nhất thiếu mất cái gì, tiểu chủ cũng khó giải thích.”

Nàng thật muốn khóc nha. Ánh mắt nàng hàm chứa nước mắt, vạn phần không cam đem tang vật giao lại cho hắn.

Lòng dạ người này quá hiểm độc, lấy một nửa là được rồi, hắn lại đòi toàn bộ! Ngay cả số lẻ cũng không cho nàng!

“Vết thương trên tay tiểu chủ có bị dính nước không?”

Sao hắn không chịu để yên cái gì vậy, không thấy nàng buồn bực thì không thôi sao!

“Không dính nước, bằng bó rất tốt!” Tiểu Man ỉu xiu đưa cánh tay cho hắn xem, quả nhiên chưa hề động đến.

“Không phải bị thương ở tay phải sao?”

Hắn vô cảm nói một câu, Tiểu Man vội vàng kéo tay áo – quả nhiên! Lúc thay quần áo nàng thấy khăn vướng nên tháo ra, kết quả lúc bó lại thì nhầm tay!

“Ta nghĩ... để miệng vết thương thoáng khí cũng tốt. Ha ha...” nàng cười thập phần tự nhiên.

Thiên Quyền mím môi không nói, nàng cũng không dám nói lời nào, không khí nhất thời trở nên quỷ dị.

Tại sao trên đời lại có người đáng ghét như vậy chứ? Tiểu Man cảm thấy cực kỳ bực mình. Nếu không chịu được thì người cứ việc khinh thường thôi, sao cứ động một tí là chạy đến chọc nàng chứ, thật là muốn nhấn mà không thể nhấn.

“Ta nói...” Hắn đột nhiên cúi đầu mở miệng, Tiểu Man khẽ ngẩng đầu, thấy hai tròng mắt hắn phát sáng còn hơn cả ngôi sao sáng nhất, hào quang kia đâm thẳng vào người khác, lạnh thấu xương vô tình.

“Người không cần đùa giỡn cái gì, tốt nhất nên an phận.”

Tiểu Man cảm thấy trên vai bị hấn nhẹ nhàng đẩy, “Cạch” một tiếng, cửa mở.

Trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, có thể thấy rõ ràng khuôn mặt hấn, tuần tú lãnh đạm, còn sắc thái bức người lạnh lẽo vừa rồi giống như chỉ là ảo giác của nàng.

Tiểu Man chậm rãi đi vài bước, tim nhảy loạn trong ngực, kinh ngạc nhìn hấn.

“Tiểu chủ!” Mộc tiên sinh đi tới, “Tể đàn đã chuẩn bị tốt, thỉnh tiểu chủ đăng đàn.”

Lúc này nàng mới hoàn hồn, bất kể uy hiếp của Thiên Quyền, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ở giữa đại sảnh dựng lên một tể đàn bạch ngọc, xung quanh tể đàn là một đầm nước trong, hiện giờ mặt trên đã muốn cung phụng mới mẻ ngư dương trư tam sinh, vô số cái thô lớn lên nhĩ cánh tay sắp ong chúc bị điểm lượng, tư tư vang, trong đại sảnh lạng ngắt như tờ, tất cả mọi người nhìn chăm chăm nàng.

Đến lúc này, nàng mà nói mình là đồ dỏm, phỏng chừng nhân gia sẽ lập tức giết nàng, lấy máu rửa nhục.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể đi một bước tính một bước, trông chờ vào vận khí thôi!

Tiểu Man hít sâu một hơi, chậm rãi bước lại chỗ tể đàn. Bên trên tể đàn treo ba cái đầu máu chảy đầm đìa, trong đó cái đầu lợn miệng há to, trông mắt trắng dã mở trừng trừng nhìn thẳng mắt nàng khiến bao nhiêu lông tóc trên người nàng dựng đứng.

Phải làm sao bây giờ?

Mồ hôi lạnh trên lưng nàng chảy ròng ròng, chung quanh không có chút thanh âm, ánh mắt mọi người như sắp đâm nàng vỡ vụn.

Thật đáng buồn nha, nàng rốt cục phải làm thế nào đây?

Lần đầu tiên nàng thấy khẩn trương đến mức nắm chặt tay đến phát run.

Thổ lão bản đột nhiên mở miệng, nhẹ nhàng nhắc nhở nàng: “Tiểu chủ, giờ lành sắp qua rồi, người còn không quỳ xuống cầu nguyên?”

Có câu nhắc nhở này, Tiểu Man liền quỳ xuống, hai tay làm thành hình chữ thập, làm bộ thành kính, một bên niệm lung tung bài “Bách Gia Tính” trong miệng, một bên thì hí mắt nhìn phản ứng của mọi người trong đại sảnh.

{Bách gia tính (Hán tự: 百家姓, nghĩa là họ của trăm nhà) là một văn bản ghi lại các họ phổ biến của người Trung Quốc. Văn bản này được soạn vào đầu thời Bắc Tống. Ban đầu danh sách có 411 họ, sau đó tăng lên 504 họ, gồm 444 họ đơn (chỉ gồm một chữ, ví dụ Triệu, Hồ,...) và 60 họ kép (gồm hai chữ, ví dụ Tư Mã, Gia Cát,...). Hiện nay có khoảng 800 họ phát sinh từ văn bản gốc này.

Toàn bộ văn bản được xếp vần điệu và có thể đọc lên như một bài thơ 4 chữ, vì vậy đôi khi trẻ em Trung Quốc sử dụng tác phẩm này để học vỡ lòng bên cạnh cuốn Tam Tự Kinh}

Niệm nửa ngày, nàng đã niệm nát rữa “Bách Gia Tính” từ đầu tới cuối, từ cuối lên đầu, đột nhiên, mặt nước có động tĩnh, ao nước trong suốt phẳng phất có một đôi tay chậm rãi quấy, nổi lên gợn sóng, dần dần, gợn sóng càng ngày càng lớn, mặt nước quay cuồng sôi trào.

Tiểu Man bị cảnh tượng này chấn kinh!

Không thể nào! Cả đồ dỏm cũng có thể làm được sao? Nàng vừa rồi niệm “Bách Gia Tính” nha! Thần tiên qua đường chẳng lẽ thừa nhận cả “Bách Gia Tính” sao?

Thời khắc này không chờ nàng kịp nghĩ ngợi lung tung, chỉ nghe trong nước “Oanh” một tiếng, giống như có gì đó bị nổ tung, một cột nước trời lên, tựa như một con giao long đột nhiên nổi trên mặt nước.

Tiểu Man ngồi ngay bên ao nước, không kịp chạy, bị lớp sóng nước này bắn tung tóe ướt đầm toàn thân, trâm cài tóc đính đang rơi xuống đất, chạt vật không chịu nổi. Cũng may trong đại sảnh không ai chú ý đến nàng, ánh mắt mọi người đều đang dán lên bức tường rồng nước.

Con rồng kia vươn lên khoảng hơn một trượng rồi nở rộng ra trên không trung, trong ao như có một trận mưa đổ xuống, khiến nàng thêm một lần ướt đầm.

Không biết một luồng âm phong từ đâu thổi tới, nên trong đại sảnh nhất thời tắt phụt, tối đen như mực. Mọi người sợ hãi than, Tiểu Man mặc kệ cả người ướt nhoẹt, vội vàng mò kiếm mấy cây trâm, nhét vào trong ngực áo, vừa mới cất xong thì nước trong ao bắt đầu tỏa ra quang mang màu trắng, giống như bên trong ẩn giấu một vầng minh nguyệt.

Nàng nhìn đến ngây dại, lại thấy mặt nước gợn sóng không ngừng, dần dần giống như có vô số hình ảnh hiện ra, đầu tiên là một tòa thành thần bí cổ xưa, mọi người trong đó đều vui cười, trong sát na lại biến thành lửa cháy toàn thành, có rất nhiều hắc y nhân tiến vào trong thành, phóng hỏa giết người.

Những hắc y nhân này sau lưng đều có một thanh đao khảm hoa văn, có đỏ có trắng, hành động giống như một cơn lốc, tàn sát bừa bãi, đem cả thành trấn giết chóc không còn một tấm giáp.

“Thiên Sát thập phương!” Có người trong sảnh kinh hoảng kêu lên.

Hình ảnh trong nước nháy mắt tán ra, hào quang cũng biến mất, mặt nước dần dần tĩnh trở lại, trong suốt như trước, phẳng phất cảnh tượng cổ quái vừa rồi chưa từng xảy ra.

Rất nhanh liền có người thấp nển, đỡ Tiểu Man khỏi đàn tề, quần áo trên người nàng quá đầy quá nặng, hút đám nước tương đương với mấy chục cái chăn bông, khiến nàng không phải là không muốn đứng dậy mà căn bản là không động dậy được.

“Tiểu chủ, những oan hồn của Thương Nhai thành đã chỉ cho ngươi thủ phạm. Quả nhiên là Thiên Sát thập phương!” Người nói là Thủy tướng quân, tuy rằng hẳn lúc nào cũng cười, có vẻ rất hòa hợp đáng yêu, nhưng những lúc không cười thì trông còn hung dữ hơn cả Hỏa đại phu.

Tiểu Man từ đầu vẫn chưa hề nói gì, kỳ thật nàng không biết nói gì. Chuyện đêm nay đã vượt qua tưởng tượng của nàng. Nàng vốn nghĩ là tề đàn sẽ không có động tĩnh gì, nàng sẽ bị mọi người quần áo xuống đài, không ngờ, không ngờ... Sao trên đời lại có loại kỳ tích này?

Chẳng lẽ... nàng đúng là tiểu chủ gì đó của Thương Nhai thành?

Ý nghĩ này nhanh chóng bị nàng ném vào sọt rác, chuyện đêm nay chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: gặp quỷ!

Tiểu Man được người dẫn đi thay quần áo, bỏ đi tầng tầng lễ phục hoa mỹ nặng trĩu, nàng đột nhiên nhớ tới cây trâm vẫn để bên trong, vội vàng giữ vạt áo, bảo bạch y nữ tử này đi ra ngoài.

Mọi người vốn vẫn hoài nghi nàng không phải là tiểu chủ thật, còn có chút không phục, nhưng gặp cảnh tượng đêm nay thì còn ai có thể nghi ngờ? Lúc này tất cả mọi người đều lui ra ngoài.

Nàng lục lọi trong đồng quần áo ướt sũng, rốt cục cũng lấy ra được cây trâm vàng chói mắt, vui mừng nhét vào một cái bọc, dùng quần áo bao lại từng lớp từng lớp, một bên vẫn để ý xung quanh, sợ có người rình xem.

Hiện giờ trong này có hai ngàn lượng bạc trắng, cộng thêm sáu cây trâm vàng khảm trân châu. Trên đời này có việc gì đáng thỏa mãn hơn là phát tài? Tiểu Man thừa dịp những bạch y nữ tử kia tránh đi, đưa mắt đánh giá quanh gian phòng, tháo xuống hai khóa minh châu trên chiếc gương đồng.

Tiểu Man vui rạo rức, đứng trước gương thay quần áo, chợt thấy cái bớt hình ngọn lửa màu lam trên ngực.

Lần trước thứ này hiện ra một lần, nàng còn tưởng rằng là do quỷ hồn gây ra, dọa nàng sợ chết khiếp, kết quả ngày hôm sau tự dưng biến mất, vì thế nàng cũng không nghĩ tới nữa.

Hôm nay nó lại hiện lên.

Tiểu Man lấy tay sờ, không đau không ngứa, cũng không có dị trạng gì.

Rốt cuộc nó là cái gì vậy?

Thay đổi quần áo xong trở lại đại sảnh, Hỏa đại phu đang nói chuyện: “... nợ nước thù nhà, tai ương diệt tộc, không thể không báo. Nếu tiểu chủ cần gì, chúng ta có đủ khả năng, tự nhiên sẽ tận lực tương trợ.”

Hai chân Tiểu Man nhất thời mềm nhũn.

Bọn họ định bảo nàng báo thù sao?

Một tiên sinh, Thổ lão bản cùng đi tới, thổ dài nói: “Tiểu chủ, thù này không báo, mấy ngàn oan hồn Thương Nhai thành sẽ không thể yên giấc. Thiên Sát thập phương tuy rằng hung ác, tiểu chủ lại là nữ tử một thân một mình, nhưng Bất Quy sơn và Thương Nhai thành có quan hệ sâu xa, tuyệt sẽ không ngồi yên không để ý, tiểu chủ nếu cần, chúng ta nhất định sẽ giúp đỡ.”

Tiểu Man ngoài cười nhưng trong không cười, vội nói: “Đa tạ chư vị! Thù này... bất cộng, à, bất cộng đại thiên! Ta không thể không báo... chỉ là ta... cái gì cũng không...”

Thủy tướng quân nói: “Tiểu chủ đừng lo lắng, vừa rồi chúng ta đã bàn chuyện này, về việc làm sao để khôi phục Thương Nhai thành, báo thù diệt tộc, đầu tiên là phải tìm được ngũ phương sừng...”

Với xu thế này, Tiểu Man thấy bọn họ sắp thao thao bất tuyệt một phen, trong bụng không khỏi oán thầm.

Kim viên ngoại cười ha hả mà nói: “Ta nói này các vị, chuyện báo thù hãy để tiểu chủ tự quyết định. Mấy ngày nay nàng đã đi đường vất vả, còn chưa kịp nghỉ ngơi, không bằng cứ để nàng ngủ một giấc, ngày mai nói tiếp chuyện này cũng chưa muộn.”

Mọi người nghe xong, cảm thấy cũng có lí, liền trấn an Tiểu Man vài câu rồi nhanh chóng để hạ nhân đưa nàng đi nghỉ ngơi.

Ngày mai lại nói tiếp sao?

Không, nàng sẽ không đợi đến ngày mai. Nàng sẽ trốn ngay bây giờ.

Tiểu Man nằm thật lâu trên giường, chờ đến khi bên ngoài không còn chút âm thanh nào mới nhẹ chân nhẹ tay, cầm bao vải đẩy cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Thâm cừ đại hận gì chứ, ân oán tình cừ gì chứ, không liên quan đến nàng.

Vẫn là mang theo tiền, chạy đi mua một khu nhà cấp cao, hưởng thụ cuộc sống của kẻ có tiền mới là đúng đắn.

13. Q.1 - Chương 13

Trạch Tú (nhất)

Trời hoàng hôn, trong thành người đi đi lại lại, bước chân vội vàng, dọc theo bức tường xây làm bình phong bên ngoài, các kỹ nữ đang oanh oanh yến yến mời chào khách nhân, thanh âm truyền đi rất xa.

Lúc này Lệ Hoa phường đã mở cửa buôn bán được nửa canh giờ, hạ nhân đã sớm thắp đèn lồng, tú bà há cái miệng tô son đỏ choét, cười như hoa nở, thúc giục nhóm kỹ nữ ra ngoài mời chào khách.

Lệ Hoa viện từ trước tới giờ làm ăn rất tốt, một lát sau lầu trên lầu dưới đã đầy ắp người, ăn uống linh đình cùng với tiếng cười thanh thúy, mùi son phấn từ nhóm kỹ nữ khiến nơi đây ồn ào náo nhiệt vô cùng.

Chợt nghe một người lớn tiếng cười nói: “Buôn lậu muối thì tính là anh hùng hảo hán gì chứ! Chỉ cần làm quan phủ mất hứng là có thể lấy đi cái mạng nhỏ của hần! Hảo hán có chút thông minh, bản lĩnh ai lại đi làm loại việc đó! Ta nói người, Tiểu Hồng Được ạ, người cũng thật không có mắt nhìn, coi trọng ai không coi lại đi coi trọng mấy kẻ buôn lậu muối! Chẳng phải là quá không có mắt nhìn sao?”

Mọi người nghe vậy không khỏi đồng loạt đưa mắt lại nhìn. Lệ Hoa viện này từ trước vốn là nơi tàng ô nạp cầu, không nói tới buôn lậu muối, ngay cả hạng gian dương đại đạo hay tội phạm truy nã, nếu muốn gọi cũng có thể quơ tay tóm được hai người, nhưng vì ông chủ có chút chỗ dựa, được quan phủ địa phương chống lưng, lại không làm chuyện náo loạn trong viện nên vẫn không có chuyện gì xảy ra. Hần rống to như vậy rõ ràng là cố ý khoe khoang, trong lúc nhất thời mọi người hướng bên kia mà nhìn, chỉ thấy ở góc tường, sau bức bình phong bằng gấm Tô Châu có một thanh niên nam tử đang ngồi, ước chừng khoảng ba mươi

tuổi, ăn mặc lòe loẹt, đôi mắt màu vàng kim đảo quanh trên người kỹ nữ đứng đối diện hẳn, tay thì giữ chặt người ta không cho đi.

Trường hợp này nếu là người thường đến kỹ viện đã thấy quen mắt, có vài khách làng chơi coi trọng một hoa nương nào đó trong viện, quần quít không rời. Bình thường mà nói, kỹ nữ không thể chọn khách, nhưng ngẫu nhiên cũng có vài kỹ nữ có nhan sắc xuất chúng, được người dùng tiền bao trọn, những khách làng chơi khác không có nhiều của như vậy thì chỉ được đứng từ xa mà nhìn, còn trường hợp uống say, nhìn thấy kỹ nữ mà mình ngưỡng mộ thì giở trò lôi kéo cũng có, mà trường hợp trước mắt chính là như vậy.

Kỹ nữ bị hẳn kéo quả nhiên là một người trắng nõn xinh đẹp, sắc mặt giận dữ nhưng vẫn nín nhịn, chỉ kêu lên: “Mau buông ra! Vương đại gia sắp tới rồi, nếu để hẳn thấy, người sẽ gặp rắc rối!”

Người kia “hừ” một tiếng, đôi mắt vàng đỏ lên, một bộ dạng say mềm, hét lên: “Đại gia gì chứ! Lão tử sợ hẳn sao? Một tên buôn lậu muối mà thôi, dám đòi chọi lão tử sao? Tiểu Hồng Được, lão tử coi trọng nàng, nàng hôm nay không thể không hầu hạ lão tử!”

Tiểu Hồng Được chỉ có thể kiên nhẫn cười nói: “Ta nói nha, nếu người thực sự yêu ta, sao có thể dùng cách thức thô lậu thế này. Hồng Được ta vẫn ở trong này, người muốn ôm muốn hôn cũng tùy. Tuy nhiên, đến kỹ viện cũng phải có quy củ, khách nhân không trả tiền, chẳng lẽ muốn chúng ta ăn không khí thay cơm sao?”

Người kia cười nói: “Nói đến tiền lúc này thật quá thô tục, chúng ta là người văn nhã, không nói chuyện tiền tài, chỉ nói chuyện gió trăng. Kỹ nữ các nàng không phải thích nhất là các văn nhân nhã sĩ sao? Tô Tiểu Tiểu, Đàm Tiểu Ngọc... Người ta không thể cả ngày nói chuyện tiền tài. Nàng xem xem, không phải là ta phong lưu phóng khoáng hơn Vương đại gia gì kia không? Chúng ta truy cầu tình yêu đích thực, ta yêu nàng, nàng cũng yêu ta, như vậy là viên mãn rồi!”

Nói xong liền kéo nàng lại, đưa tay ra ôm lấy. Mọi người thấy hẳn không chịu được như thế thì chỉ cười lắc đầu, ai mà rảnh đi quản hẳn. Chợt nghe ở một góc sáng sủa có người thấp giọng cười, chậm rãi nói: “Không có tiền cũng dám nói chuyện gió trăng, da mặt thật dày hiếm thấy.”

Người kia đang dở trò với Tiểu Hồng Được, nghe thấy có người trào phúng mình thì cả giận nói: “Kẻ nào không có mắt nói bậy nói bạ? Không nhìn xem lão tử là ai! Có gan thì ra đây!”

Người ngồi góc kia không động, chỉ cười khê, thanh âm trầm thấp mỉa mai: “Tục ngữ nói, tiêu tiền mua việc vui, mấu chốt chính là ở hai chữ tiêu tiền. Người không có tiền còn muốn có việc vui, chỉ sợ sẽ có người cho người một bài học.”

Gã mắt vàng kia giận tím mặt, dùng sức vỗ lên bàn, ấm trà trên bàn rơi xuống đất, choang một tiếng vỡ tan, Tiểu Hồng Được nhân cơ hội chạy ra xa, đứng ở cửa nhìn lại. Mắt vàng cả giận nói: “Hãy xưng tên ra! Là kẻ nào?”

Người kia toàn thân ẩn đằng sau bình phong, chỉ lộ ra một bàn tay, ngón tay thon dài, trên ngón tay cái là một cái nhẫn vàng rực rỡ đang bị hẳn xoay vòng vòng, càng làm nổi lên vẻ tao nhã thông dong của bàn tay.

“Muốn người khác xưng tên không phải nên tự báo danh hào trước hay sao? Vừa rồi người nói người đi khắp giang hồ, chỉ có người không biết người ta, còn người khác không ai không biết người – thật xin lỗi, ta không nhận ra người. Người là ai vậy?”

Xung quanh truyền ra tiếng cười, mắt vàng biến mặt, đột nhiên cười sảng sặc, nói: “Hôm nay nói ra, người hãy rửa tai mà nghe, cẩn thận kéo vỡ mặt! Người có biết Bất Quy sơn không?”

Mọi người vừa nghe thấy ba chữ Bất Quy sơn thì nhất thời ồn ào lên, rồi lại trong nháy mắt an tĩnh lại, đại sảnh yên lặng đến mức quỷ dị. Người ở góc kia ngừng động tác xoay nhẫn một chút, lại “Uh” một tiếng, “Danh tiếng của Bất Quy sơn đúng là rất lớn nha!”

Mắt vàng cười lạnh nói: “Cũng coi như người biết nhìn, lão tử chính là người Bất Quy sơn!”

Người kia dường như có chút ngoài ý muốn, nga một tiếng: “Thật là đắc tội. Lại xin hỏi người là môn hạ bộ nào của Bất Quy sơn? Thuộc hệ nào? Dùng lệnh bài nào?”

Mắt vàng nhất thời ngừng lại, nửa ngày sau mới nói: “Lão tử là một trong bắc đẩu thất sử! Người còn không mau cút đi? Muốn làm lão tử tức giận sao?”

Người kia cười nói: “Thế thì lại càng kỳ quái, ta nghe nói Bắc Đẩu thất sử chỉ có ba người trẻ tuổi, còn lại đều trên bốn mươi. Người còn trẻ như vậy, chẳng lẽ là một trong ba người trẻ tuổi kia? Vậy là Diêu Quang? Thiên Ki? Hay là Thiên Quyền?”

Mắt vàng làm sao có thể trả lời, nghe người này nói chuyện, hiển nhiên là rất quen thuộc tình hình Bất Quy sơn. Hắn lúc này mới biết là đang múa rìu qua mắt thợ, lẩm bẩm nói: “Vì sao ta phải nói cho người? Lão tử mặc kệ người!” Dứt lời liền vênh mặt đi ra cửa, ngay cả tiền rượu cũng định không trả.

Ai ngờ mới đi được nửa đường, chợt thấy hoa mắt, nam nhân lúc trước ngồi trong góc nghịch nhẫn vàng không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt mình, toàn thân bọc trong áo khoác xanh đen, ngay cả đầu cũng trùm mũ, chỉ lộ ra đôi mắt trầm tĩnh, khóe mắt nhếch lên, sóng mắt nhọn nhọn, mang theo diễm sắc hoa đào, vừa như thâm tình chân thành, lại vừa như ngả ngớn trào phúng, cực kỳ phong tao.

Trong tay hắn không biết cầm một thanh trường kiếm đen kịt tự bao giờ, hàn ý bức người, nhẹ nhàng đặt lên cổ mắt vàng, bàn tay đeo nhẫn chậm rãi nắm chuôi kiếm, giống như đang uống trà, phảng phất thứ hắn cầm trong tay không phải là kiếm mà là một chén trà tinh xảo, còn hắn thì đang do dự xem nên uống trà Tây Hồ hay Long Tỉnh, hoặc là một chút thiết Quan Âm.

Mắt vàng là kẻ ngoài mạnh trong yếu, run giọng nói: “Người... Người muốn làm gì? Bất Quy sơn đâu dễ chọc. Mau... mau buông ra!”

Đôi mắt hoa đào hơi nhíu lại, thâm tình như nước, “Người nói mình là người Bất Quy sơn, có chứng cứ gì không?”

Mắt vàng ngắc ngứ một lúc lâu, đột nhiên kêu lên: “Sao... sao lại không có! Chúng ta vừa mới tìm được tiểu chủ Thương Nhai thành vài ngày trước...”

Người kia cả kinh nói: “Tìm được tiểu chủ Thương Nhai thành?”

Nóng nảy hỏi một câu, bảo kiếm nhất thời tiến sát cổ mắt vàng, hắn sợ tới mức hai chân run lên, liên tục nói: “Hảo hán tha mạng! Ta... ta không phải người Bất Quy sơn! Tại hạ, tại hạ chỉ là thảo dân bình thường, tay trái gà không chặt, chỉ là thuận miệng... khoe khoang mà thôi... Tha mạng a!”

Người kia cười nói: “Cũng coi như người thành thật. Người không chịu nói mình là ai, không bằng để ta nói thay người. Người tên Lý Phúc Quang, là người Lan Châu, làm nghề buôn ngựa, đáng tiếc không có mắt nhìn, chưa tới hai năm đã bị lỗ vốn. Chị dâu người thấy người đáng thương liền đưa người về nhà, ai ngờ người nổi lòng độc ác, cường bạo không thành liền giết người diệt khẩu, cướp hết gia sản của chị dâu rồi bỏ trốn. Thế nào? Lý Phúc Quang, ta nói có đúng không?”

Lý Phúc Quang sợ tới mức mềm nhũn ngã ra đất. Người kia bỏ áo khoác, thu lại kiếm, bên hông mơ hồ lộ ra ba thanh kiếm, Lý Phúc Quang thấy trong lòng chấn động, nhất thời nhớ tới thân phận của hắn, run giọng nói: “Người... Người là Trạch Tú!”

Chỉ có Trạch Tú mới đeo ba thanh trường kiếm, chỉ có Trạch Tú mới có thể bắt được tội phạm truy nã mà quan phủ làm cách nào cũng không bắt được, chỉ có Trạch Tú không môn không phái, một mình bữa bãi đi lại trên giang hồ, không hề úy kỵ, nhưng không ai tự đứng tìm tới gây chuyện với hắn.

Trạch Tú cười nói: “Buôn ngựa, quả nhiên có chút kiến thức. Người giết người thì phải đền mạng, mau đi cùng ta tới chỗ quan phủ để ta lĩnh thưởng.”

Dứt lời liền lấy dây thừng ra trói hắn lại, nhắc lên bước đi. Tú bà thấy hắn đi tới cửa, gấp đến độ không kịp chạy theo, chỉ kêu to: “Đại gia... đại gia... bạc uống rượu...” chợt thấy một vật bay lại, nàng theo bản năng đưa tay bắt lấy, nặng trĩu, là năm lượng bạc.

“Hai người, còn lại coi như tiền thưởng.” tiếng nói vừa dứt, người Trạch Tú đã nhẹ nhàng đi qua góc tường.

“Này, người nói đã tìm được tiểu chủ Thương Nhai thành, là nói thật?” Đi được nửa đường, hắn đột nhiên hỏi.

Lý Phúc Quang ử rữ nói: “Không dám nói dối... Ta, ta cũng là nghe được người Bất Quy sơn nói hôm qua. Bất Quy sơn đã tìm được tiểu chủ Thương Nhai thành, còn phái người đi bảo vệ...”

Trạch Tú ừ một tiếng, đưa hấn đến quan phủ, lĩnh hai trăm lượng vàng, tự lên trấn trên mua hai con lạc đà, rồi cưỡi ngựa, dắt lạc đà đi hướng Ngọc Môn quan.

Tìm được tiểu chủ Thương Nhai thành? Việc này quan hệ vô cùng trọng đại, hấn phải đi Bất Quy sơn hỏi cho rõ ràng mới được. Lần trước hấn viết thư cho Thiên Quyền là muốn mời Bất Quy sơn ra mặt tìm kiếm tiểu chủ, không ngờ bọn họ lại vô thanh vô tức, lẳng lặng làm giàu, đã sớm hành động.

Hắc, chẳng lẽ nào, Bất Quy sơn cũng muốn dính phần Thương Nhai thành sao?

Hấn đột nhiên nhớ tới cái gì, lấy ra giấy mực trong túi sau thắt lưng, liếm liếm ngòi bút, viết một hàng chữ, bỗng do dự một chút, lại xé nát tờ giấy, tốt hơn vẫn là không nói trước cho bọn họ, tự hấn đi xem.

14. Q.1 - Chương 14

Trạch Tú (nhị)

Cát vàng cuồn cuộn giống như sóng triều không sinh mệnh quay cuồng dưới chân, đảo quanh thân, gào thét trên đầu.

Lúc này Tiểu Man đã không còn phân biệt được đông tây nam bắc, cũng không nhìn thấy một chút đất đai, trong tầm mắt chỉ có bão cát đang tàn sát tựa ác ma. Bọn họ nói đúng, đừng nhìn mà nghĩ sa mạc bình thường vẫn tĩnh như một thiên kim tiểu thư, một khi nổi điên thì còn lợi hại hơn cả một lão bà điên. Bà điên này như đang muốn cướp mạng nàng vậy.

Bất Quy sơn muốn nàng báo thù, sa mạc muốn tính mạng nàng, so sánh hai cái, Tiểu Man hối hận tới phát rầu, sớm nên biết không được nóng vội mà trốn đi, mới bị gây sức ép tới tận nửa đêm, tình hình sa mạc nàng lại không biết, bên người không có lạc đà, cũng không có nước, chỉ có thể chờ chết.

Kỳ quái! Nàng rõ ràng nhớ đi hướng này sẽ có một ốc đảo, còn có cả lều trại nữa, sao mà càng đi lại càng thấy xa?

Trên châu bảo thạch cùng hoàng kim trong ngực nặng trĩu, ép nàng đến đau. Trong sa mạc, mang theo mấy thứ này đúng là vô cùng vướng víu, Tiểu Man bị gió cát thổi nửa chết nửa sống, vài lần do dự định vứt chúng đi, nhưng lúc gần vứt đi thì lại luyến tiếc, thứ duy nhất nàng có hiện giờ cũng chỉ là mấy thứ này.

Cát vàng nơi xa cuồn cuộn tựa một con cuồng thú đang há to miệng, cắn nàng đầy người toàn cát.

Tiểu Man lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống.

Nàng biết mình không thể ngã xuống, nếu như ngã ở nơi này, không đầy một khắc nàng sẽ bị cát vàng chôn sống, chết ở nơi chim không bay qua nổi này.

Bị gió sa mạc quất lên mặt tựa những lưỡi dao nhỏ, nàng đau đến độ chết lặng, hai mắt bị cát bay vào không mở ra được.

Thời điểm này, nàng đột nhiên nhớ tới chuyện cũ xảy ra thật lâu trước kia.

Cát tạt vào người thật đau, giống như mùa đông khắc nghiệt trước đây, nước bị đóng thành băng, nàng quần áo đơn bạc, bị bỏ ở ngoài cửa, da thịt toàn thân đau đớn như bị nứt ra.

Nàng không khóc không kêu, yên lặng ngồi trên mặt đất, tham lam ngóng nhìn ngọn đèn ấm áp trong phòng, giống như chỉ cần nhìn như vậy cũng khiến nàng thấy một chút ấm áp. Xa xa có một bóng người đi tới, nhìn thấy nàng, lập tức lộ vẻ tức giận, một cước đá văng cửa phòng, lạnh lùng nói: “Hài tử nhỏ như vậy, trời lại lạnh thế này, người bỏ nàng bên ngoài là muốn nàng chết sao?”

Nữ nhân trong phòng nhảy dựng lên như một con dã thú, hai người giăng co tại chỗ, tiếng của nàng vì kêu gào một thời gian dài đã trở nên khàn khàn thô ráp, đứt quãng, giống như một thanh đao thô: “Người có lương tâm? Lương tâm người đã bị hồ mị ăn rồi! Người cũng biết hài tử bé sao? Đó là hài tử của người đó! Sao người không đưa nàng đi đi? Để nàng nhìn xem người đang làm chuyện gì?”

Hai người trong phòng cãi qua cãi lại, ném đồ ném đạc loạn thất bát tao, không ai để ý đến nàng.

Lần nào cũng thế này, nàng nhìn đã quen, đánh nhau xong, hai người bọn họ sẽ nói, đều là vì tốt cho hài tử, giống như nàng là họa thủy vậy. Kỳ lạ, nếu là vì tốt cho nàng, sao trước hết không cho nàng vào trong phòng? Để nàng chết cóng là vì tốt cho nàng sao?

Thở dài một hơi, nàng là hài tử ngoan ngoãn hiếu thuận, để tránh cho hai người bọn họ về sau mang tội giết con, nàng nên tự mình chăm sóc ỳnh. Thừa dịp hai người bọn họ còn đang cầm đồ đạc trong phòng ném tới ném lui, nàng lén lút bò vào phòng, ngồi trước chậu than sưởi ấm.

Tiếng ồn ào náo động cũng an tĩnh lại, đại khái là cuối cùng hai người bọn họ đều hết sức, ngay cả nói năng cũng không hể. Một người đột nhiên đi vào, thả lên đầu giường nàng một tấm tơ lụa tốt nhất và vài xâu mứt quả, ôm nàng, hôn nhẹ lên trán, nói: “Phụ thân đi rồi, con cố gắng sống tốt, sau này phụ thân lại tới thăm con.”

Nàng không trả lời, chỉ vội vã cầm lấy xâu mứt quả nhét vào miệng – nàng đã hai ngày không ăn cơm, đói đến mức trước mắt chỉ thấy một màu đen.

Chờ ăn xong xâu mứt quả, trong phòng đã không còn ai. Nữ nhân bên ngoài đang khóc rưng rức, nàng đột nhiên nhận ra có chuyện không hay xảy ra, lặng lẽ đi ra ngoài, chỉ thấy bóng dáng phụ thân đi xa dần.

Hắn đi rồi, hơn ba năm không trở về, cho tới khi mẫu thân nàng chết.

Đỉnh đầu đột nhiên có cát vàng đập xuống như một cự chưởng, Tiểu Man bị đẩy ngã trên mặt đất, tư thế xấu xí vô cùng, giống như con gián đang kéo dài chút hơi tàn, tứ chi tê liệt, cổ vẫn còn cố vươn ra trước, vàng bạc trên người ép xuống không thở nổi, nàng lại còn vọng tưởng thoát khỏi sa mạc, tìm một nơi non xanh nước biếc làm phú bà.

Thực hiển nhiên, phải là vai chính mới có vận mệnh đó, còn nàng đóng giả vai chính, làm sao có ngày đó.

Xa xa tựa hồ có thân ảnh chậm rãi đi tới, bị gió cát che đi hơn nửa dung mạo. Nàng nhớ tới đêm gió tuyết kia, cha nàng đến rồi đi, dùng một tấm tơ lụa, một xâu mứt quả để đổi lấy sự yêu thương của nàng.

Tiểu Man không biết lấy đâu ra khí lực, đột nhiên đứng lên khỏi cát, ôm lấy một chân thân ảnh kia, có lông xù, nàng há miệng cắn, trên đỉnh đầu truyền xuống một trận đau nhức, lại có tiếng một nam nhân kinh ngạc kêu lên, sau đó nàng bị một bàn chân đạp lên, trước mắt tối sầm, thống khoái mà hôn mê bất tỉnh.

Trạch Tú không nghĩ hắn lại kém may mắn như vậy, hiếm khi mới tiến vào sa mạc một lần lại gặp ngay bão cát. Cũng may trước đó có dẫn theo hai con lạc đà, bão cát lần này cũng không lớn, miễn cưỡng đi tới trước tìm một nơi tránh gió.

Ai ngờ nửa đường lại vọt ở đâu ra một Trình Giảo Kim, đúng là đã vội lại gặp yêu quái, ôm lấy chân lạc đà của hắn mà cắn, lạc đà chấn kinh, một cước đá văng kẻ kia ra xa, Trạch Tú suýt nữa thì bị ngã khỏi lạc đà.

{Thời Đường có nhiều tướng tài giỏi cũng như thời Tam Quốc vậy, một trong những tướng dũng mãnh vũ lực cao nhất là Trình Giảo Kim.

Hảo hớn này khỏe như voi, thời trẻ phá làng phá xóm, lại còn làm thảo khấu vô cùng hung hăng ngang ngược. Sau này làm tướng thì chuyên gia lấy toàn lực đánh ba búa. Đánh xong mà địch không chết thì bỏ chạy, nghỉ ngơi một chút quay lại đánh ba búa tiếp.

Bởi vậy, hảo hớn này là chuyên gia phá bình, chịu lợi chứ không chịu thiệt. Tên nào mà hay nửa đường nhảy ra phá bình chuyện của người khác thường gọi là Trình Giảo Kim.}

Hắn vội vàng trấn tĩnh lạc đà, cúi đầu nhìn, phát hiện kia căn bản không phải là yêu quái gì cả, mà là một nữ hài tử bị cát bao trùm toàn thân, dưới chân nàng đầy những trân châu bảo thạch sáng long lanh, trong nháy mắt bị bão cát vùi lấp.

Trạch Tú vội vàng ôm lấy nàng, bắt chập những bảo bối kia, vào lúc này, cứu người quan trọng hơn.

Cũng may bão cát dần dần nhỏ đi, địa hình chung quanh tuy rằng đã thay đổi nhiều nhưng lạc đà vẫn nhận được đường, không nhanh không chậm bước đi, rất nhanh đã đi tới một ốc đảo nhỏ.

Trạch Tú lấy nước rửa mặt cho thiếu nữ kia. Ai ngờ gương mặt bẩn thỉu kia sau khi rửa lại trở nên trắng nõn mềm mại, một đôi mi thanh tú run run, vô cùng diễm đạm đáng yêu. Cánh tay nàng bị lạc đà đá gãy, xem tình hình này, cho dù có nối xương ngay lập tức cũng khó tránh khỏi phát sốt.

Trạch Tú quyết định cởi bỏ áo nàng, cứu người quan trọng, ai còn quan ngại nam nữ khác biệt? Huống chi hắn từ trước đến nay cũng không phải là người giữ lễ tiết này nọ. Ai ngờ vừa cởi áo nàng, đã thấy trên cái cổ trắng của nàng lộ ra một cái sừng nhỏ trong suốt, rắn chắc, không biết được làm từ chất liệu gì.

Trong lòng Trạch Tú kinh hãi, vội vàng tháo cái sừng kia xuống, để vào lòng bàn tay nhìn kỹ, sừng rồng con! Không sai, chắc chắn là sừng rồng con! Hắn còn nửa tin nửa ngờ kéo vạt áo nàng ra, quả nhiên trên làn da tuyết trắng có một cái bớt hình ngọn lửa màu xanh đen.

Là nàng! Đúng là nàng! Là tiểu chủ Thương Nhai thành mà cả võ lâm mơ ước có được!

Trạch Tú kinh hoàng, dùng sức nhéo mặt nàng, trái phải trên dưới không tha một tắc nào – nha đầu gây gổ bẩn thỉu đi cắn chân lạc đà này chính là tiểu chủ Thương Nhai thành?

Cô gái kia giống như bị động tác thô lỗ của hắn làm đau, đột nhiên nhú mày mắng một câu: “Vương bát đản vô liêm sỉ!” Hùng hổ!

Trạch Tú đột nhiên cười, đeo sừng rồng con lại trên cổ nàng, lấy vải bó xương cho nàng.

Tiểu chủ Thương Nhai thành rõ ràng là được Bất Quy sơn cứu đi, sao đột nhiên lại xuất hiện giữa sa mạc? Uh, hắn nhớ tới vàng bạc rơi rụng dưới thân nàng lúc đó, kết luận: nàng không tin Bất Quy sơn cho nên trộm châu bảo trốn thoát. Tất nhiên là Bất Quy sơn đã có hành động gì đó làm nàng tức giận, nếu không một nữ hài tử một thân một mình như nàng làm sao có thể không để ý tới tính mạng, một mình xuyên qua sa mạc?

Xem ra chuyến đi này của hắn là chính xác, Bất Quy sơn ời là Bất Quy sơn, thật là giấu đầu lòi đuôi.

Lúc Tiểu Man tỉnh lại, cảm thấy toàn thân đau như dằm. Việc nàng làm đầu tiên chính là đưa tay sờ ngực. Ngân phiếu của nàng, châu bảo của nàng, gia sản của nàng đều ở đó.

Ai ngờ dưới tay trống không, nàng chấn kinh không nhỏ, vội nhảy dựng lên, thét to: “Tiền của ta đâu?”

Sau đó là một tiếng thét chói tai, hóa ra là do quá xúc động mà phạm tới chỗ tay gãy, đau đớn tới toàn thân phát run, cả người lại ngã về chỗ cũ.

Bên cạnh đột nhiên có một đôi tay vươn ra đỡ lấy nàng, một thanh âm nam nhân trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu: “Không được lộn xộn! Nếu không về sau hai tay sẽ một ngắn một dài, đừng trách người khác.”

Tiểu Man vô cùng đau đớn mà bắt lấy hắn, nước mắt lưng tròng, nức nở nói: “Tiền của ta...”

Lời còn chưa dứt, nam nhân kia đã đưa tới một cái túi nhỏ, mở ra, quả nhiên là ngân phiếu hai ngàn lượng vẫn ở bên trong, cả hai khóa dạ mình châu mà nàng lấy trên gương đồng xuống đều đầy đủ.

Tiểu Man thở dài nhẹ nhõm một hơi, đột nhiên lại kêu lên: “Trân châu của ta đâu? Hoàng kim đâu?”

Nam nhân kia không kiên nhẫn quát: “Dùng dài! Cả tính mạng còn không giữ được, vẫn muốn hoàng kim?”

Tiểu Man bị tiếng rống của hắn làm giật mình, lúc này mới phát giác trước mắt có người, miễn cưỡng nén bị phần trong lòng xuống, đánh giá một phen. Hắn đầy mặt râu quai nón, tóc tai tán loạn, quần áo cũng xộc xệch, thân hình cao lớn, mắt lộ ra hung quang, quả nhiên là hung thần ác sát.

Nàng khiếp sợ nói: “Đại... đại thúc, cảm ơn người đã cứu ta...”

Trạch Tú biến sắc: “Người gọi ta là gì?”

Tiểu Man vội la lên: “Đại... đại gia!” Không đúng? Vậy đổi thành: “Đại bá?” Vẫn không đúng? “Lão gia?”

Trạch Tú thở dài một hơi, lạnh nhạt nói: “Bỏ qua lễ tiết khuôn sáo đó đi. Vừa rồi người đột nhiên từ trong cát hiện ra cắn chân lạc đà nên bị nó đá gãy tay, phải tĩnh dưỡng hai ngày. Tiền tài là vật ngoài thân, không cần quan tâm, yên tâm nghỉ ngơi mới tốt.”

Lời này nói thật hay nha, rõ ràng là miệng kẻ có tiền. Tiền tài đúng là vật ngoài thân, người thử bỏ thứ ngoài thân ra xem. Tiểu Man thương tâm che mặt rơi lệ.

Lúc này nàng mới thoảng phục hồi tinh thần, bão cát đã qua đi, hiện giờ bọn họ đang ở một ốc đảo nhỏ, phía trước có một đầm nước trong và vài cây bạch dương cao lớn. Dưới thân nàng lót một cái áo khoác, còn quần áo của mình – quần áo của mình? Nàng cả kinh, từ lúc nào nàng đã bị cởi chỉ còn một cái yếm?

Động tác này lại động tới cái tay gãy, nàng đau tới mức chảy mồ hôi lạnh. Tay phải nàng chắc là đã đứt tội ông trời mà, không phải bị rách da chảy máu thì cũng là gãy xương, bao nhiêu việc không hay đều xảy ra. Tiểu Man lại một lần nữa nén nước mắt bị thương.

Trạch Tú ngồi bên người nàng, lấy đá nhóm lửa, nói “Cánh tay người bị gãy, để nối xương đành phải cởi áo người ra, không cần kích động. Ta hỏi người, vì sao người lại một mình xuất hiện trong sa mạc?”

Tiểu Man nuốt nước bọt, lo lắng đánh giá hẳn, trực giác cho nàng biết dưới tình huống này thì đáng thương là trạng thái tốt nhất, vì thế run giọng nói: “Ta... ta bị một đám người xấu bắt đi, cũng không biết bắt ta làm gì, ta thừa dịp đêm tối trốn đi. Đại thúc, ngài là người tốt bụng, đã cứu ta, ân tình của ngài cả đời ta sẽ không quên, kiếp sau nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp ngài.”

Nàng giả trò giả hoạt, cứ thế cái đã, dù sao chuyện kiếp sau chẳng ai có thể biết, làm trâu làm ngựa cho hẳn cũng không có trở ngại gì lớn.

Trạch Tú nhíu mày nói: “Không được gọi là đại thúc!”

Vậy... gọi là gì? Người này nhìn qua thì khoảng ba bốn mươi tuổi, râu ria xồm xoàm, không gọi đại thúc chẳng lẽ lại kêu soái ca?

Hắn nhóm lửa, nấu một nồi nước sôi, lúc này mới nói: “Ta tên Trạch Tú, người gọi tên ta là được.” Dứt lời quay đầu lại, đôi mắt hoa đào sáng long lanh, phong tao tận xương, Tiểu Man nhìn đến ngây người.

15. Q.1 - Chương 15

Trạch Tú (tam)

Nửa đêm về sáng, Tiểu Man quả nhiên bắt đầu phát sốt.

Chỉ là nàng từ lúc phát sốt, biểu hiện khác hẳn người thường, càng sốt càng có tinh thần, hai con mắt sáng như đèn lồng – đây là nguyên văn lời Trạch Tú nói. Nhân tình tuy rằng sáng rực, nàng cũng không nói nhiều, im lặng ngồi bên cạnh đốt lửa.

Đêm ở sa mạc rất lạnh, đoán chừng cộng thêm chuyện phát sốt, Tiểu Man cảm thấy cực kỳ lạnh, lạnh đến thấu xương. Nàng gần như tham lam mà nhìn chằm chằm ánh lửa cháy hừng hực, vẻ mặt kỳ dị này khiến người kinh ngạc.

Trạch Tú đưa nàng hai miếng bánh: “Ăn chút gì rồi ngủ sớm đi. Ngày mai chúng ta còn phải đi.”

Tiểu Man cầm lấy, cũng không ăn mà nhẹ nhàng hỏi: “Đại thúc, người muốn đưa ta đi đâu?”

Trạch Tú đã chán không muốn nhắc nàng không được gọi mình là đại thúc nữa, hắn thả bánh bột ngô vào nước, nhíu nhíu mày, hiển nhiên là không có hứng thú với loại đồ ăn này, miễn cưỡng ăn một miếng, lại ăn không vào, nói: “Trở về Bát Quy sơn, người không phải trốn đi từ đó sao?”

Tay Tiểu Man run lên, một ít bánh bột ngô rơi xuống đất, thấp giọng nói: “Người...” Nàng muốn hỏi làm sao người biết, nhưng nghĩ lại, người này có thể nói ra thân nhiên như vậy nghĩa là cái gì cũng đã biết, câu hỏi này không có ý nghĩa. Nàng tuy rằng bị nắng đốt đầu tới đau nhức nhưng cũng chưa đốt đến phát nổ.

“Người là người Bất Quy sơn?”

Trạch Tú xì một tiếng, nhìn nàng cười nhạt: “Người đừng hỏi nhiều như vậy, nếu bọn họ khi dễ tiểu chủ Thương Nhai thành người, ta đương nhiên sẽ đòi lại công đạo này.”

Môi Tiểu Man nhẹ mím lại, cũng không đưa ra ý kiến gì, cuối cùng thấp giọng nói: “Đại thúc, ta không muốn trở về.”

Nàng không biết người này có thân phận gì nhưng cứ nhìn hẩn làm việc cực kỳ tiêu sái lưu loát, nói một là một hai là hai, chắc chắn chính là đại hiệp giang hồ mà Tiền sư phụ từng nói. Nếu có thể thuyết phục hẩn đưa mình đi xa, dần xếp ở một nơi khác là tốt nhất.

Trạch Tú nói: “Người không cần lo lắng, cứ ở đó chờ ta lo liệu là được.”

Tiểu Man đành phải dùng chính sách dụ dỗ, ai oán khẩn cầu: “Đại thúc, van xin người. Ta thật sự không muốn trở về... Ngài hãy đưa ta rời khỏi chỗ này được không? Tùy tiện thả ta ở chỗ nào cũng được, chỉ đừng là Bất Quy sơn.”

Ai ngờ người này cứng không buông mềm không thả, nhướng mi nói: “Ha, người ăn trộm nhiều châu bảo của bọn họ như vậy nên chột dạ rồi?”

Tiểu Man không kịp đề phòng, lập tức bị hẩn nói trúng tim đen, sắc mặt nhất thời tái đi. Làm sao hẩn biết châu bảo này là của Bất Quy sơn?

Trạch Tú như đoán được nghi vấn của nàng, cười lạnh nói: “Những trân châu bảo thạch này không tròn vạnh mà bề mặt được mài thành vô số lăng diện, ngoài Bất Quy sơn xa hoa ra, không có nơi nào thừa hơi làm những thứ như thế.”

Tiểu Man vừa xấu hổ vừa sợ, nhất thời không tìm được lời nào thích hợp để nói.

Trạch Tú lại nói tiếp: “Huống chi thân phận của người rất nhạy cảm, bất kể là đi đâu cũng không thể tự bảo vệ mình. Bất Quy sơn thật ra chính là nơi cuối cùng và duy nhất mà người có thể đi, ít nhất bọn họ vì giữ gìn thể diện chính nghĩa của mình, sẽ không thể mở ám làm gì người.”

Tiểu Man gấp như kiến bò trong chảo, thật không biết làm thế nào mới tốt, đành phải thẳng thắn: “Đại thúc, ta thấy người hiệp nghĩa nhiệt tâm như vậy nên nói thẳng cho người biết luôn, ta không phải là tiểu chủ Thương Nhai thành gì đó, nhà ta ở trấn Ngô Đồng, ta tên là Tiểu Man...”

Lời còn chưa dứt, chợt thấy hoa mắt, trong đầu ong một tiếng, rốt cuộc không chống đỡ được, ngã người ra sau. Trạch Tú nhanh chóng đỡ nàng, ngạc nhiên nói: “Người vừa nói gì?”

Tiểu Man cảm thấy trong đầu như có ngàn vạn con ong đang vỗ cánh, trước mắt tối sầm lại, mọi thanh âm đều trở nên xa xôi, nàng lẩm bẩm nói: “Ta... ta tên Tiểu Man, ta không phải... tiểu chủ.” Nói tới đây, rốt cục hôn mê.

Việc này đã thành đại họa, nhất thời nàng không chịu được mới thổ lộ chân tướng. Người này nhất định sẽ đuổi nàng về cho Bất Quy sơn xử trí, ăn trộm đồ, giả mạo tiểu chủ, tội danh này của nàng đã đủ nặng. Của cải giàu sang cũng thế, mỹ nam gia đình cũng thế, tất cả đều là phù vân. Nàng cũng sẽ bị người trói trên giá gỗ thiêu sống. Gió nhẹ thổi hiu hiu, ngọn lửa liếm dần lên trên đài, nàng bị buộc chặt vào giá gỗ, há miệng kêu to, một đám người phía dưới cười ha ha, vỗ tay khen hay.

Tiểu Man bị quay cuồng trong ác mộng thật lâu, đột nhiên hét to một tiếng, nhảy dựng lên. Trời đã sáng rõ, từ chỗ xương gãy nơi tay phải truyền đến từng trận đau đớn kịch liệt. A a, nàng không bị trói thiêu trên giá gỗ sao? Nàng còn sống? Tiểu Man kinh hồn chưa định, sờ sờ tay chân, mặt mũi. Hoàn hảo, đều còn nguyên, hơn nữa cảm giác nóng sốt dường như cũng giảm hẩn.

Mặt cát bốc lên từng luồng khí nóng, cảnh sắc phương xa bị hơi nóng bóp méo. Tiểu Man nói lỏng quần áo, lúc này mới phát giác không biết mình mặc lại áo từ lúc nào. Khẳng định là do đại thúc kia giúp đỡ,

hắn thật sự là người tốt, tuy rằng miệng lưỡi ác độc. Mà hắn đâu?

Bên bờ đầm có một người đang ngồi chồm hổm, đã ăn mặc chỉnh tề, một thân hắc y, sau lưng buông một mái tóc vừa thô vừa dày, kéo dài đến tận đất. Tiểu Man cảm kích lại xu nịnh gọi một tiếng: “Đại thúc!”

Tiếng đại thúc này được nàng xướng lên ngọt ngào nhất từ lúc sinh ra tới giờ, người kia chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt trời chiếu lên mặt hắn, vẻ tươi cười xu nịnh của Tiểu Man nhất thời cứng đờ.

Người này, có một đôi mắt hoa đào câu hồn đoạt phách, phảng phất bao hàm thâm tình chân thành, lại giống như tùy thời có thể lạnh nhạt mĩ mai. Loại phong tình ngả ngớn này ở trên người một nam nhân thực là đáng sợ, mọi người sẽ không tự chủ mà xếp hắn vào loại hồng nhan họa thủy. Mà trên thực tế, hắn quả thật cũng có tố chất họa thủy – Tiểu Man nghe thấy tiếng cảm mình trật khớp, nàng bản năng đưa tay đỡ lấy.

Thiếu niên kia sờ sờ cái cằm trơn bóng, đứng dậy đi tới, cong khóe miệng, nói: “Đã nói ta không phải đại thúc.” Nụ cười của hắn mang theo bao thâm tình lại ngả ngớn vô cùng, câu hồn phách người khác. Tiểu Man luống cuống tay chân đứng lên. A a a a, trên đời lại có loại nam nhân dung mạo thế này sao! Không biết sao đột nhiên nàng lại nghĩ tới Thiên Quyền. Nếu như Thiên Quyền là loại công tử tuấn mỹ thanh quý thì người này chính là điển hình của loại nhân vật yêu mị, ví như con hát, nam kỹ, hoặc là mỹ nhân hại nước hại dân...

Nàng đột nhiên ý thức được mình nhìn người ta hơi quá lâu, đành dời ánh mắt, kinh nghi bất định: “Đại... đại thúc?”

Trạch Tú đi tới, cất thảm, áo khoác vào bọc hành lý trên lưng lạc đà, nói: “Ta tên Trạch Tú, gọi tên của ta là được.”

Tiểu Man thấy lúc hắn làm việc, trên lưng lộ ra ba thanh trường kiếm, trong lòng đột nhiên có ý nghĩ gì đó xẹt qua, thực lạ, sao nàng thấy ba thanh trường kiếm và cái tên Trạch Tú này quen quen? Đã từng nghe ở nơi nào sao?

Cặp mắt hoa đào kia lại bắt đầu thi triển mị thuật với nàng, chủ nhân đôi mắt nói chuyện bắt đầu có chút không kiên nhẫn, thô lỗ quát: “Đừng có ngẩn người như thế! Mau lên lạc đà! Chúng ta phải đến Bất Quy sơn trước khi trời tối.”

Tiểu Man “uh” một tiếng, đột nhiên thấp giọng nói: “Người... người đừng nhìn người khác như vậy! Rất quái lạ đó!”

Mắt hoa đào không hề tự giác, mị lực lại càng lợi hại hơn: “Nói vô nghĩa cái gì! Mau tới đây!”

Tiểu Man vội lắc đầu: “Không! Ta không đi Bất Quy sơn!”

Trạch Tú nhướng mày: “Không đi cũng phải đi!”

“Ta nói không đi! Sao ngươi không chịu nói lý vậy!” Tiểu Man nóng nảy, người này muốn ném nàng vào hồ lửa, nàng sao mà cố bả trì khéo léo được, không chửi ầm lên đã là khách khí rồi.

Trạch Tú xoay người nhảy lên lưng lạc đà, khề quát một tiếng, lạc đà kia liền chạy về phía nàng. Tiểu Man sợ tới mức lạc giọng hét to lên, ôm mặt bỏ chạy, một bên vẫn hét: “Ta không muốn đi! Người, đồ nhân yêu! Nam kỹ! Mau cút đi! Ta không đi!”

Lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy ngực bị người ôm lấy, cả người bay lên không, mông đập bịch vào lưng lạc đà, đau đến nhe răng trợn mắt. Tiếng Trạch Tú vang lên trên đầu: “Người vừa rồi mắng cái gì?”

Lúc này bị người ta bắt trong tay, nàng rốt cục không dám cứng đầu, khiếp đảm quay lại nhìn dung nhan tuấn mỹ của hắn, tiếp tục làm bộ đáng thương, nước mắt lưng tròng mà nói: “Ta không mắng gì cả... Ta nói, đại thúc tốt bụng, xin ngài đừng đưa ta về Bất Quy sơn. Hôm qua không phải ta đã nói chân tướng cho người rồi...”

“Hôm qua ngươi nói gì?” Lúc nàng hôn mê có nói lảm nhảm gì đó, nhưng thanh âm quá nhỏ, hắn cơ bản không nghe rõ.

Tiểu Man nuốt nước bọt, chẳng lẽ hắn không nghe thấy?

“Ta... ta nói, ta trộm châu bảo của bọn họ, nếu trở về sẽ nhất định bị bọn họ đánh mất...”

Bí mật này tốt nhất là không nên tùy tiện nói ra, nàng không thể bị người ta trói vào giá gỗ mà hỏa thiêu.

“Việc này thì người không cần lo lắng, ít châu bảo này Bất Quy sơn sẽ không coi là gì.” Trạch Tú đột nhiên cười lạnh một tiếng, “Vừa rồi người mất cái gì, thực ư tai nha, sao không tiếp tục mất nữa?”

Tiểu Man khờ dại nhìn hắn, với ánh mắt thuần khiết này, ngay cả kẻ ngu ngốc cũng sẽ bị nàng làm cảm động. Nhưng nay, nàng gặp được người này, con người mà cứng mềm đều vô dụng, loại người chừng không nát, nấu không mềm, đập không méo, sao không khô, đối với vẻ mặt vô tội của nàng không hề hứng thú, lạnh nhạt nói: “Làm bộ làm tịch! Đáng về kệ cơm! Thương Nhai thành bị người làm mất hết mặt mũi rồi!”

Tiểu Man tận lực giấu đi biểu tình run rẩy, vẫn giữ ý đồ tìm ra bằng được khe hở trên cái vách sắt tường đồng của hắn, “Đại thúc, người đã cứu mạng ta, sao ta lại chửi người chứ? Người nhất định nghe nhầm rồi. Người đối đãi với ta tốt như vậy, giúp ta bó xương, lúc ta sốt người lại chăm sóc ta cả đêm, ta cảm kích người cả đời, kiếp sau nhất định làm trâu làm ngựa...”

Tiểu chủ Thương Nhai thành sao lại học được cách nói năng ngọt xớt này? Người lớn nhà người không dạy người phải làm tiểu chủ như thế nào, làm thực nữ ra sao sao? Nhìn qua người thực giống một tên tiểu lưu manh, lời nói cực kỳ vô vị.”

Tiểu Man hít một hơi, cố gắng nói với mình: bình tĩnh, bình tĩnh, không được tức giận! Dù sao hắn mắng là mắng tiểu chủ Thương Nhai thành, không phải mắng Tiểu Man nàng, dọa cũng là dọa tiểu chủ, không phải nàng...”

“Dựa vào gần như vậy làm gì! Dịch ra phía trước! Ngay cả thân thể như người cũng đòi đi câu dẫn nam nhân sao?”

Tiểu Man quay đầu cười đầy dịu dàng với hắn, giống như hoa bách hợp lặng lẽ nở rộ, thập phần thuần khiết, thiên phần mềm mại, vạn phần khờ dại, thanh âm cũng vô cùng ngọt ngào: “Ngay cả cái loại diện mạo nam kỹ như người cũng tưởng bỏ sẽ có nữ nhân tới câu dẫn sao?”

16. Q.1 - Chương 16

Trở lại Bất Quy sơn (nhất)

Tiểu Man từ lúc sinh ra tới giờ đã là mười sáu năm, chưa từng ác độc mắng một người nào. Không trở mặt với ai vẫn là nguyên tắc của nàng, bởi vì nói không chừng về sau sẽ có ngày cần người ta giúp đỡ, nếu nhất thời tức giận, về sau sẽ phải hối hận.

Nhưng nguyên tắc này, sau khi gặp Trạch Tú rốt cuộc không thể giữ được.

Người này ngôn ngữ ác độc, thái độ kiêu ngạo trên đời hiếm thấy. Người có thể làm tảng đá cũng tức đến nứt ra, chính là hắn.

Chộc giận Tiểu Man, kết cục thực là bi thảm, bởi vì chính nàng cũng không biết mình có thể mắng ra những lời ác độc gì, mười sáu năm nín thở, một khi đã bùng nổ thì thần tiên cũng chạy không thoát, sẽ phải bị mắng đầy người cầu huyệt.

Trạch Tú cười hai tiếng. Ngay cả tên ngu ngốc cũng có thể nghe ra sự tức giận trong tiếng cười lạnh thấu xương của hắn, nhưng Tiểu Man lại làm bộ nghe không hiểu, mềm giọng xem thường: “Cũng khó trách người lại dễ râu, giả làm đại thúc, với dung mạo thế này mà đi lung tung trên đường còn không phải là thiên tai nhân họa sao? Các nam nhân nhìn mặt người cũng muốn đi sai đường, các nữ nhân nhìn thấy cũng sẽ ngất xỉu hết, người đi vào thành nha, tất cả mọi người đều vây lại, các đại gia cùng kêu lên: đến đây đến đây! Đến xem nhân yêu nam kỹ đại thúc đây! Thật ngạc nhiên, thật khá, trên đời lại có người có thể lớn lên như vậy, hồ ly tinh họa thủy là cái dạng gì, hôm nay chúng ta được đại khai nhãn giới rồi!”

Nàng biết hẳn không thích bị người ta gọi là đại thúc, liền kêu luôn vài tiếng. Kỳ thật hẳn chẳng già chút nào, lúc trước để râu, nhìn không rõ mặt mũi cho nên nàng mới gọi hẳn là đại thúc. Cạo râu xong, nhìn rõ diện mạo, cũng chỉ tầm trên dưới hai mươi tuổi, rõ ràng chỉ là một thiếu niên.

Trạch Tú lúc này không cười, mặt không chút thay đổi mà nhìn nàng, mắt đào hoa phát ra ánh sáng lạnh lẽo khiến người khác lông tóc dựng đứng.

Tiểu Man bản năng dịch người lên phía trước, cách hẳn xa một chút. Đều là ngồi chung một lạc đà, lần trước nàng và Thiên Quyền tình ý kéo dài, ám muội mọc thành bụi, lần này lại sát khí mười phần, lạnh như băng cứng ngắt như đá, nửa điểm ám muội cũng không thấy.

“Còn gì nữa?” Hẳn lạnh lùng hỏi.

Tiểu Man đột nhiên chột dạ, nuốt nước bọt, lẩm bẩm nói: “Không... Không còn.”

Trạch Tú nói: “Nếu không phải vì ngươi là tiểu chủ Thương Nhai thành, ta đã sớm đem nữ nhân nói năng lỗ mãng là ngươi trảm đi rồi!”

Tức giận cái gì? Hơn nữa, rõ ràng là hẳn khiêu khích trước! Thật không xứng là nam nhân mà!

Tiểu Man không nín được, lại nói: “Thân là hiệp sĩ lại đi so đo cùng tiểu nữ tử! Nhìn ngươi đã thấy không phải thứ gì tốt, chuyên môn tranh chấp với nữ nhân! Giết nữ nhân thì thật vinh quang, thật hiệp nghĩa hay sao? Cũng chỉ có loại như ngươi...”

Lời còn chưa dứt, chợt thấy ngực lại bị người nhấc lên, phần phật tiếng gió, nàng lại lảo không phi lên, rơi bịch trên cát, ngã dúi dụi. Tiểu Man hỗn hển, khó khăn đứng lên, phun cát trong miệng ra, chửi ầm lên: “Vô liêm sỉ, vương bát đần! Ngươi, đồ nhân yêu! Bất nam bất nữ! Mất hồ ly! Ngươi đi chết đi!”

Đỉnh đầu đột nhiên vang lên tiếng gió sắc bén, trên mặt nàng bị kinh phong quét qua phát đau, chỉ nghe “rốp” một tiếng giòn vang, cây roi ngựa của hẳn đã hung hăng đập xuống ngay bên chân nàng, bao nhiêu cát bay lên liền lập tức bị gió cuốn đi.

“Ngươi lặp lại lần nữa!” Hẳn giọng roi, chỉ vào chóp mũi nàng, ánh sáng phát ra từ đôi mắt hoa đào lúc này còn lợi hại hơn so với cương đao.

Tiểu Man vươn dài cổ, quát lên: “Bất nam bất nữ! Nam kỹ! Con hát!”

Trạch Tú cười lạnh một tiếng, Tiểu Man chăm chú nhắm mắt, chỉ chờ hẳn vụt roi xuống, ai ngờ đợi nửa ngày cũng không thấy động tĩnh, nàng lẳng lẽ hé mắt, đã thấy hẳn cười lạc đà đi xa.

Tiểu Man nóng nảy, hẳn muốn vút nàng ở sao mặc! Nàng vội vàng đuổi theo, miệng kêu lên: “Này! Này! Ngươi đừng có đi! Coi như ta nói sai được chưa? Mau trở lại nha! Đừng bỏ lại ta!”

Trạch Tú nhẹ quát roi lên người lạc đà, chạy ra xa, hẳn quay đầu lại, ác ý phát tay với nàng, cười lạnh nói: “Ngươi là tiểu chủ Thương Nhai thành thánh khiết, cơm phong ẩm lộ, ngày đi nghìn dặm, ta sao xứng đáng đồng hành cùng tiểu chủ! Thỉnh ngươi đi một mình đi! Chỉ là nên cẩn thận chút, buổi tối ở sa mạc dễ gặp chó sói. Còn chưa khôi phục gia tộc, tiểu chủ ngàn vạn lần đừng để bị sói ăn thịt đó!”

Nói xong liền chạy đi như một trận gió, Tiểu Man liều mạng đuổi theo, nhưng bước chân của nàng làm sao có thể đuổi theo lạc đà? Nàng thở hồng hộc, đỉnh đầu là ánh mặt trời chói chang, sa mạc giống như một cái lồng hấp không lồ, chưa được một lát, cả người đã thoát không còn một giọt mồ hôi, khát nước cháy cổ. Nàng âm thầm kinh hãi trong lòng nếu cứ đuổi như vậy, cho dù không bị sói ăn thì cũng sẽ bị phơi nắng héo đến chết!

“Hiệp khách gì chứ, căn bản là tên vương bát đần chuyên khi dễ kẻ yếu!” Nàng tức giận đến mức nói không lựa lời, chân đá cát tung lên. Cũng may bọn họ chưa đi được bao xa, ốc đảo nhỏ kia vẫn còn trong tầm mắt, có nước thì sẽ không chết được. Ai sợ ai! Nàng cứ ở trong này là được! Chẳng lẽ lại không có ai đi qua đây cho nàng đi nhờ sao!

Nàng ôm gối ngồi dưới tàng cây bạch dương, lúc đói thì uống đầy bụng nước, trừng mắt nhìn, chỉ mong xa xa đột nhiên xuất hiện một thương đội nào đó, như vậy nàng sẽ được tự do.

Đáng tiếc, nàng tròng mắt nhìn từ sáng tới chiều muộn, đừng nói là người, ngay cả con kiến cũng không thấy. Tiểu Man đói đến choáng váng, uống nước cũng vô dụng, hơn nữa sắc trời dần dần tối, sa mạc lại bắt đầu lạnh, ban đêm còn có thể đông chết người. Nàng quần áo mỏng manh, hơn nữa hôm qua lại mới phát sốt, cánh tay lại gãy xương, dần dần liền có chút không chịu nổi, vài lần suýt nhắm mắt, lão đảo, muốn nằm ngủ.

Ban đêm ở sa mạc, không được ăn gì mà ngủ, thực dễ dàng bị chết. Tiểu Man dùng móng tay cấu thịt trên đùi, nhắc nhở mình, ngàn vạn lần không thể ngủ, nhưng rất nhanh nàng phát hiện tình hình hiểm nghèo hơn lại đến.

Từ xa truyền tới tiếng tru như quỷ khóc, có kinh nghiệm lần trước, nàng biết là bầy sói sa mạc đã xuất hiện. Nàng nơm nớp lo sợ đứng lên nhìn, thấy xa xa lấp lánh rất nhiều mắt sói lờ lờ như ma trôi. Nàng sợ tới mức nhanh chóng chạy lùi lại, dùng sức đào cát, định đào một cái hang để trốn vào.

Đáng tiếc nàng không có móng vuốt khỏe mạnh của dã thú, đợi bầy sói đến thì nàng cũng mới chỉ nhét vừa một chân vào hố. Một con sói khổng lồ bụi bặm nhảy lên cồn cát, hai mắt sáng long lanh đánh giá xung quanh, không biết đang tìm cái gì. Tiểu Man giấu người sau cây bạch dương, sợ bị chúng phát hiện.

Con sói khổng lồ kia nhìn thấy đầm nước thì quay đầu lại tru lên thăm thiết, hóa ra chúng nó đi tìm nguồn nước. Chỉ chốc lát, rất nhiều sói chạy tới, đi đầu chính là một con sói đen to lớn, Tiểu Man liếc mắt một cái liền nhận ra nó chính là sói vương lần trước đã tập kích đã đội, bị Thiên Quyền dùng tên bỏ mũi bắn, lập tức thức thời mà lui lại. Lần này không có thần xạ thủ Thiên Quyền ở đây cứu mệnh, Tiểu Man ngồi bó thành một bó ở sau gốc cây, trong lòng âm thầm kêu khổ, cũng không biết đã đem Trạch Tú ra nguyên rủa bao nhiêu lần.

Cũng may bầy sói không phát hiện ra nàng, mà cũng có thể là chúng vừa mới ăn no nên không định đem tiểu nha đầu gây gò này làm cơm chiều. Đàn sói uống no nước rồi tốp năm tốp ba tản ra, có vẻ định chiếm cứ nơi này đêm nay.

Tiểu Man chỉ lo nhìn chăm chăm sói vương, chỉ cần nó không động, những con sói khác trong đàn sẽ không tự động làm gì nàng, nàng thập phần chắc chắn về điều này.

Đột nhiên, nàng cảm thấy cổ tay bị cái gì đó ướt lạnh lạnh lạnh đụng chạm, bản năng đưa tay gạt ra, ai ngờ dưới tay toàn là lông xù, dọa nàng nhảy dựng, vội vã quay đầu lại, không biết từ lúc nào phía sau nàng đã có vài con sói nhỏ đang hoài nghi nhìn nàng, cái mũi nhích tới nhích lui, thực hiển nhiên, nó đang xác định lại xem nàng có thể dùng để ăn hay không.

Tiểu Man sợ tới mức toàn thân cứng đờ, mắt thấy nó đang cẩn thận nhìn mình, nàng lẩm bẩm nói: “Ta... Ta không thể ăn... Đừng, đừng ăn ta!”

Con sói xám nhìn nàng nửa ngày, thập phần hoài nghi, cuối cùng nhe răng ra, định cắn một miếng thử xem. Tiểu Man sợ tới mức nắm lên một nắm cát, ném vào con sói, hét ầm lên, “Đồ biến thái chết tiệt! Bất nam bất nữ chết tiệt! Ta thành quỷ cũng không tha cho người!”

Con sói kia bị nàng làm giật mình, thấy nàng xoay người bỏ chạy thì lập tức đuổi theo, phát ra tiếng tru chói tai, Tiểu Man chạy qua cồn cát, chỉ thấy đối diện mình đầy những mắt sói, nàng đang bị bầy sói vây quanh. Sói vương khổng lồ chạy tới trước cả đàn, thả người dựng lên, hiển nhiên là muốn vồ nàng.

Nàng nhớ lại trước kia ở trong trấn có nghe người ta nói những kẻ bị sói ăn rất thê thảm. Nàng tuyệt vọng nhổ cây trâm trên đầu xuống, quyết định sẽ tự kết thúc cuộc đời, không để bị sói cắn chết.

Trên cồn cát đột nhiên nhảy lên một bóng đen cao lớn, sói vương vừa nhào lên không trung, phát giác bên cạnh có người, cư nhiên lưu loát xoay người giữa không trung, đứng trên mặt cát, tránh thoát một kích của người kia. Ai ngờ nó đã nhanh, người kia còn nhanh hơn, một động tác mau lẹ, cả người chạm đất, kiếm quang chột lóe, nghe “phốc” một tiếng, sói vương kêu rên lên, một kiếm kia vừa vụn đám thành một lỗ hổng thật dài trên chân sau của nó.

Đàn sói thấy sói vương bị thương thì dồn dập tiến lại hiệp trợ. Người kia thân hình như quỷ mị, hai kiếm trong tay cùng tung bay, nhanh như tia chớp, Tiểu Man đang cực độ hoảng sợ, không thấy rõ hẳn làm thế

nào, chỉ thấy bóng đen kia tựa như một con bướm đen lớn, nhẹ nhàng tiêu sái, kiếm quang đi đến đâu, vết máu bắn ra tới đó.

Sói vương thấy tình thế không tốt liền quay đầu nhảy vào Tiểu Man. Hai chân nàng mềm nhũn, quỳ gối dưới đất, không thể động đậy.

Người kia đá một cước vào người sói vương, chỉ nghe “răng rắc” vài tiếng, bao nhiêu xương sườn của sói vương đã bị hấn đá gãy. Sói vương kêu thảm một tiếng ngã xuống, bị hấn một kiếm chặt đứt đầu, máu tươi tràn ra.

Đàn sói thấy sói vương bị giết thì sợ tới mức không dám tiến lên nữa, mang theo âm thanh nức nở bỏ chạy.

Tiểu Man kinh hồn chưa định, lại nhìn thấy thi thể sói vương bị mất đầu, chân lập tức mềm nhũn, tê liệt không thể nhúc nhích.

Người kia rung hai thanh trường kiếm ầu văng đi rồi thu vào trong vỏ kiếm, lạnh nhạt nói: “Lũ súc sinh này, không biết đã ăn bao nhiêu thương lữ, hôm nay cho bọn chúng một bài học.”

Tiểu Man kinh ngạc, dương mắt nhìn hấn tiến đến, ánh trăng chiếu lên mặt hấn, đúng là một đôi mắt hoa đào đa tình xinh đẹp. Biểu tình trên mặt hấn hàm chứa trào phúng ác ý, lạnh lùng nhìn nàng, đột nhiên vươn tay, nói: “Đứng lên đi. Thật vô dụng, chỉ mấy con sói đã dọa ngươi mềm nhũn.”

Tiểu Man không trả lời, cũng không đưa tay ra, chỉ kinh ngạc mà nhìn hấn.

Đột nhiên, nàng oa một tiếng khóc văng lên. Lúc này Trạch Tú mới thật sự là bị nàng dọa, chân tay có chút luống cuống, chỉ đành xoay người nâng nàng dậy, ai ngờ nàng lại túm chặt tay áo hấn, cùng lúc sử dụng cả tay lẫn chân, hết đập lại đánh, khóc lớn: “Người... Sao người giờ mới đến! Nam kỹ chết tiệt, bắt nam bắt nữ... vô liêm sỉ vương bát đần! Ta hận người chết đi được...”

Trong lòng hấn đột nhiên mềm nhũn, cởi áo khoác choàng lên người nàng, bế nàng đến bên đầm nước, nhóm lửa, cúi đầu nhìn, nàng đã cầm chặt vạt áo hấn không chịu buông, hai hàng lông mi dài buông xuống, chính là bị dọa tới sức cùng lực kiệt mà ngủ ngất đi.

17. Q.1 - Chương 17

Trở lại Bất Quy sơn (nhị)

Quả nhiên đêm đó Tiểu Man lại bắt đầu phát sốt.

Nàng đúng là kiểu người càng sốt càng lên tinh thần, hai mắt mở to, sáng rực, nhưng nàng không chịu ngủ, cứ một lát lại kêu một câu: “Này, người kia, này, ta muốn uống nước.”

“Này, người kia, lửa không đủ to, ta lạnh.”

“Người kia, để kiếm của người xa một chút, nhìn thấy thật dọa người.”

“Này, người kia...”

“Người đủ chưa?” Trạch Tú nhin tới hơn nửa đêm, rốt cục không nhin nổi nữa.

Tiểu Man ho khan vài tiếng, vẻ mặt đau đớn, làm như ngay cả khí lực để ho cũng không còn nữa, trong mắt ngập nước, run giọng nói: “Là ai... vút ta – một thiếu nữ – một mình ở sa mạc... Mệnh ta thật khổ, lúc nào cũng bị người khi dễ, không bằng đâm đầu vào tường chết còn tốt hơn.”

Trạch Tú cảm thấy gân xanh trên đầu nổi hết lên, nhắm mắt nhẫn nại nói: “Người muốn gì?”

Tiểu Man đáng thương nói: “Ta đói bụng. Đói bụng cả một ngày, tối lại bị sói đuổi, đều là tại ai đó...”

“Không cần nhiều lời!” Trạch Tú vội vàng ngắt lời nàng, lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai chạy đi đập vỡ mấy khối bánh, thả vào nước sôi, đưa đến trước mặt nàng, “Ăn!”

Nàng khinh thường đồ hán mang đến, tiếp tục dùng giọng hát xướng mà khóc: “Ta muốn ăn mì Dương Xuân, thịt bò kho, vịt quay.”

“Sa mặc làm gì có mấy thứ này!” đôi lông mày Trạch Tú nhíu lên, thấy nàng định mượn đề tài để nói chuyện của mình, liền giật lại cái bát: “Không ăn thì thôi! Đói chết đi!”

Tiểu Man vội vàng đoạt lại cái bát: “Ta đành miễn cưỡng nhận ý tốt của người vậy!”

Nàng ăn mấy miếng bánh mềm, một mùi lạ xộc vào mũi: “Ngay cả bánh trên người vương bát đản vô liêm sỉ cũng thối...”

Lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy tay hán vụt tới, Tiểu Man cảnh giác: “Người muốn làm gì? Đánh thiếu nữ yếu đuối không phải là hảo hán...”

Trên trán đột nhiên ấm áp, là tay hán nhẹ nhàng đặt lên. Nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, cảm thấy ánh lửa chiếu vào cặp mắt hoa đào kia thật ấm áp. Người này, hóa ra lại cao như vậy, cái trán, cái mũi, cái miệng thì ra trông như vậy. Nhìn qua giống như tên bại hoại, phong tao lại cao ngạo, nhưng vẻ mặt của hán cũng rất kiên cường, không có một chút dáng vẻ mềm mại đáng yêu. Đôi mắt hoa đào kia rất dễ gạt người, hán kỳ thật vừa không xinh đẹp lại không đa tình, ngược lại giống một tảng đá hơn.

“Hạ sốt. Ăn xong thì đi ngủ, không cho nói nhiều, ngày mai còn phải đi.” Trạch Tú rút tay về, thấy nàng nhìn mình chằm chằm, thân thể gầy gò co lại, thoát nhìn giống như một con chó nhỏ đang ngẩn người, có chút hàm hậu. Tuy nhiên bề ngoài này cũng chỉ có thể lừa được người xa lạ, Trạch Tú đã lĩnh hội đầy đủ bản tính của người này, lấy mèo hoang để hình dung vẫn còn là khiêm tốn.

Tiểu Man thấy hán đi, vội vàng kêu lên: “Này, này! Người kia, này... Người, người tên là gì?”

Trạch Tú nằm xuống, làm bộ như không nghe thấy, nhắm mắt dưỡng thần.

Bên tai vẫn còn nghe thấy tiếng nàng cắn nhai: “Thật tức chết mà! Nói đến thì ai phải xin lỗi ai chứ? Đấu khí với nữ tử yếu đuối, không phải là anh hùng hảo hán. Người cho rằng mang ba thanh trường kiếm thì là anh hùng? Như người, có đem theo một trăm bảo kiếm tốt nhất cũng không ai gọi người một tiếng đại hiệp. Người có biết vì sao không? Bởi vì tâm nhân người quá nhỏ hẹp.”

Mặc kệ nàng nói cái gì, hán đều làm như không nghe thấy, hạ quyết tâm đem nàng trả lại cho Bất Quy sơn, từ nay về sau kệ nàng tự sinh tự diệt. Tiểu chủ bưu hãn như thế cho dù phải chết, ông trời cũng không dám linh giáo.

Trong hoảng hốt, cũng không biết nàng lải nhải nói nhiều ít những gì, Trạch Tú cảm thấy mình đang ngủ, đột nhiên, chung quanh an tĩnh lại, chỉ có tiếng gió thổi bay cát nghe ràn rạt, không thấy tiếng nàng. Trạch Tú dần dần thanh tỉnh, có chút không quen, quay đầu lại xem có phải nàng lại phát sốt không, chợt nghe sau lưng có tiếng cười khúc khích của tiểu hồ ly kia, nhẹ giọng nói: “Ta biết tên của người. Trạch Tú, đúng không? Trạch Tú!”

Dùng thanh âm ngọt như vậy gọi tên của hán, mang theo một tia nhu mì.

Trạch Tú mở mắt ra, lại nhắm lại, từ đầu tới cuối, rốt cuộc chưa nói một từ.

Lúc trở lại Bất Quy sơn, Tiểu Man nghĩ mình chết chắc rồi, ai ngờ mọi người nhìn thấy nàng lại giống như nhìn thấy bảo bối, mừng mừng tủi tủi mà vây lại. Ngay cả mấy thị nữ mặc đồ trắng cũng lau nước mắt nói nàng gây tiếu tụy, lại còn bị gãy tay nữa, nhìn thật thương tâm, giống như một tiểu động vật đáng yêu bị thương.

Vì thế nàng bị đẩy mạnh đi, một phen rối ren, qua hồi lâu mới được trang phục sạch sẽ đưa tới đại sảnh, Trạch Tú đang ngồi trên ghế uống trà, nói chuyện phiếm với năm vị Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Tiểu Man lo sợ đi tới, đang tính toán xem phải bắt đầu như thế nào mới tốt đã thấy Thổ lão bản mặt che sa, phát tay với nàng “Mời tiểu chủ ngồi. Bất Quy sơn chiều dài không chu toàn, khiến ngài chịu ủy khuất. Ông trời còn thương, để ngài gặp được Trạch Tú tiên sinh trên sa mạc, không có nguy hiểm gì xảy ra, nếu không ta làm sao còn mặt mũi nào đi gặp tiểu chủ tiền nhiệm!”

Người ta đã như vậy, để mặt mũi lại cho nàng, đem chuyện nàng nửa đêm ăn trộm bỏ trốn đổ lên đầu mình, Tiểu Man cũng liền ngượng ngùng mà nói: “Chư vị nhiệt tình đối đãi, Tiểu Man thập phần cảm kích. Chỉ là quốc thù... cái gì... quốc thù gia hận còn chưa báo, trong lòng ta vẫn vô cùng vương mắc, nghĩ đến tộc nhân của mình chết thảm, còn mình lại cảm y ngọc thực, trong lòng bất an.” Dứt lời còn đưa tay áo lau nước mắt, làm ra bộ dáng đau xót muốn chết.

Thủy tướng quân thở dài: “Tiểu chủ đừng suy nghĩ nhiều. Cũng là do năm người chúng ta quá nóng vội, buộc tiểu chủ nhớ tới chuyện thương tâm này, nhất thời không chấp nhận được cũng là bình thường. Tiểu chủ vẫn được nuôi dưỡng tại khuê phòng, ước chừng cũng không biết chuyện bên ngoài, kỳ thật Bất Quy sơn và Thương Nhai thành có ngọn nguồn lâu dài... Đúng rồi, vị Trạch Tú tiên sinh này cũng có giao tình rất tốt với Thương Nhai thành, lần này thật sự phải đa tạ Trạch Tú tiên sinh, nếu như không có tiên sinh, Bất Quy sơn làm sao còn mặt mũi?”

Năm người đồng thời đứng dậy, chấp tay hành lễ, nói lời cảm tạ Trạch Tú.

Trạch Tú xua tay nói: “Liệt vị không cần đa lễ, ta chỉ là gặp đúng dịp mà thôi. Đưa tiểu chủ trở về cũng là muốn thỉnh giáo chư vị, Bất Quy sơn to như vậy, trên giang hồ lại tiếng tăm lừng lẫy, ai ai cũng đều khen ngợi, sao lại để một thiếu nữ yếu đuối tay trái gà không chặt nửa đêm thoát đi.”

Hắn cũng không biết xấu hổ nói nàng là thiếu nữ yếu đuối tay trái gà không chặt? Kể vô liêm sỉ lúc trước bỏ mặc nàng một mình ở giữa hoang mạc cho bầy sói là ai? Tiểu Man hung tợn trừng mắt liếc hắn, Trạch Tú làm bộ như không phát hiện.

Kim viên ngoại cười ha hả mà nói: “Trạch Tú tiên sinh hỏi rất phải, là do Bất Quy sơn đãi khách không chu toàn, không biết đã đắc tội tiểu chủ chỗ nào. Xin tiểu chủ chỉ bảo.”

Hắn mềm mại uyển chuyển đưa hết gánh nặng đổ lên người Tiểu Man.

Nàng dùng tay áo che mặt, ô ô khóc ròng, nói: “Đều là ta không tốt, đều là lỗi của ta, đã cô phụ tấm lòng của các thúc thúc bá bá.”

Thổ lão bản trấn an: “Tiểu chủ đừng buồn. Quên đi, việc này cũng không vội nhắc lại, người bình an trở về là tốt rồi. Đúng rồi, mới vừa rồi nói đến ngọn nguồn của Bất Quy sơn và Thương Nhai thành, chắc tiểu chủ không biết, chính là nhờ bà ngoại của tiểu chủ đã từng xem một quẻ cho Bất Quy sơn. Lúc ấy Bất Quy sơn gặp một phen đại họa, ít nhiều từ những chỉ điểm của vị tiểu chủ kia mà thuận lợi vượt qua kiếp nạn, từ đó Bất Quy sơn vô cùng cảm kích Thương Nhai thành. Lần này Thương Nhai thành gặp tai ương, Bất Quy sơn tự nhiên sẽ toàn lực tương trợ. Nếu tiểu chủ có việc khó khăn gì thì cứ nói đừng ngại, chỉ cần chúng ta có thể làm thì sẽ làm, nghĩa bất dung từ.”

Nàng có việc gì khó khăn? Việc khó của nàng căn bản là nàng không phải tiểu chủ chó má gì đó! Nếu nàng nói muốn bọn họ thả nàng đi, mua đất mua nhà làm phú bà, nuôi một đám mỹ nam tử làm gia đình, không biết bọn họ còn có thể nói nghĩa bất dung từ gì đó không?

Tiểu Man bày ra bộ dáng trầm ngâm không nói.

Kim viên ngoại lại bắt đầu ha hả cười: “Tiểu chủ tuổi còn nhỏ nhưng rất có chính kiến, chúng ta không cần loạn đưa ý kiến, chỉ bằng nghe chính nàng nói. Mỗi thù của Thương Nhai thành, tiểu chủ cũng nói là không thể không báo, nhưng vì liên quan đến Thiên Sát thập phương, việc này cực kỳ không dễ, nếu lúc này lại gây thù chuốc oán với Thiên Sát thập phương thì thực vô cùng bất lợi với chúng ta. Những tên cướp này hành tung bất định, địch trong tối ta ngoài sáng, đây không phải là thượng sách. Nên nghĩ ra biện pháp tốt nhất rồi mới nói.”

Kim viên ngoại này đúng là kẻ đáng giận, miệng tuôn ra toàn là những câu nói thập phần khách khí khiêm nhượng, kỳ thực toàn là lời ép nàng tỏ thái độ. Thực kỳ quái, cho dù Thương Nhai thành có bị diệt tộc cũng là chuyện của Thương Nhai thành, bọn họ không liên quan gì lại nhảy ra kêu gào đòi báo thù. Thực sự là kỳ quái.

Trạch Tú đột nhiên “A” một tiếng, nói: “Đã xác định là do Thiên Sát thập phương làm?”

Thổ lão bản kể lại chuyện hôm đó Tiểu Man dựng lại cảnh tượng bị diệt tộc trên tế đàn, Trạch Tú cười lạnh nói: “Những việc loạn thần quái lực như thế sao có thể tin. Thiên Sát thập phương cũng có chính có tà, lại

chưa từng kết thù với Thương Nhai thành, có lý do gì mà tới diệt tộc?”

Thủy tướng quân nói: “Lời ấy của Trạch Tú tiên sinh sai rồi, những tên cướp này còn làm không đủ những việc bắt người, cướp của, diệt tộc hay sao? Làm chuyện ác sao nghĩ tới lý do, tà ma ngoại đạo khó nghe đạo lý, một mình một đường.”

Trạch Tú mỉm cười, sóng nước trong đôi mắt hoa đào nhộn nhạo, thấp giọng nói: “Chỉ sợ một mình một đường là không đúng, có người dụng tâm kín đáo mới là đúng đắn.”

Hỏa đại phu tức giận, nhảy dựng lên kêu lên: “Những lời này của ngươi là có ý gì? Hoài nghi chúng ta làm giả sao? Tiểu chủ Thương Nhai thành cũng ở đây, ngươi thử hỏi nàng đi! Đừng vội ở đây nói chuyện giạt đây, quấy nhiễu làng nhàng!”

Trạch Tú cười lạnh nói: “Chỉ sợ tiểu chủ này cũng không phải là thật!”

Tiểu Man nhin không được, toàn thân run lên, thiếu chút nữa đánh đổ chén trà. Lại nghe hắn nói: “Thương Nhai thành là nơi nào! Chư vị tiên bối chẳng lẽ nghĩ chỉ có Bất Quy sơn và Thương Nhai thành là giao hảo? Nha đầu kia rõ ràng hành vi thấp kém, ngôn ngữ vô vị, sao có thể là tiểu chủ Thương Nhai thành! Nếu không cứ để nàng làm một quẻ, nhìn xem nàng rốt cuộc có phải là tiểu chủ thật sự hay không!”

Hồngбет, người này chắc chắn chính là sát tinh, chuyên môn tới phá chuyện tốt của nàng! Tiểu Man bất chấp tức giận, nhìn trái nhìn phải, nhanh chóng tìm một chỗ hõ để trốn đi, bảo toàn tính mạng.

Chợt nghe ngoài cửa có một thanh âm trầm thấp thanh lãnh: “Trên đời này làm sao có thể có cái sừng rồng con thứ hai, thương hỏa ấn thứ hai?”

Tiểu Man nhân cơ hội làm như đang tìm kiếm gì đó, xẹt một cái chui ra sau lưng ghế, rón ra rón rén đi đến chỗ cái cột, lui ra sau, lặng lẽ đưa mắt nhìn, chỉ có một na tử mặc áo choàng trắng ngà, đầu đội mũ đen đi tới, khuôn mặt tuấn mỹ, khí chất thanh quý, không phải là tên quỷ đáng ghét Thiên Quyền thì là ai?”

18. Q.1 - Chương 18

Trở lại Bất Quy sơn (tam)

“Ai da da, công tử của chúng ta đã đến.” Trạch Tú lộ ra nụ cười ác ý, “Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ mãi lui ở phía sau không lộ diện chứ. Sao? Sợ ta tìm ngươi tính sổ chuyện Kim Lăng gia một nhà ba mươi hai người bị diệt môn sao?”

Thiên Quyền nhàn nhạt nhìn hắn một cái, nói: “Biệt lai vô dạng, một chút cũng không thay đổi.”

Ai, hai đại mỹ nam tử đồng thời xuất hiện, thực quá đẹp mắt, hơn nữa, thoát nhìn dường như còn có chút ân oán. Mau đánh nhau đi, làm loạn lên đi, Tiểu Man nguyên rửa trong lòng, như vậy nàng có thể thừa dịp loạn lạc mà bỏ trốn.

“Ngươi cũng không thay đổi. Có công tử gia ở đây, bảo sao Bất Quy sơn một năm bốn mùa đều lạnh lẽo.”

Rất tốt! Câu này tính khiêu khích rất mạnh! Mau khai chiến đi!

“Quá khen!”

Mặt băng cầm bản không nhận màn khiêu khích này. Không nhận ra người này lại tu dưỡng tốt như vậy, không phát hỏa sao?

“Lạnh lẽo so chiêu, thực không đáng xem.” Tiểu Man thấp giọng oán giận, chợt nghe có một người nhẹ giọng nói: “Thiên Quyền sẽ không tức giận vì loại khiêu khích này, tiểu nha đầu ngoại lai như ngươi làm sao mà biết được.”

“Thì ra là thế. Vậy làm sao thì mới khiến hắn tức giận?” Tiểu Man khiêm tốn thỉnh giáo.

Thanh âm kia có ý cười: “Ta nghĩ hần sẽ tức giận vì ngươi dám hai lần đào tẩu dưới tay hần.”

Về mặt Tiểu Man đầy sùng bái mà quay lại, định nhìn xem cao nhân nào đánh giá cao nàng như vậy. Lọt vào tầm mắt chính là một đôi mắt đen như bảo thạch, rạng rỡ đầy sức sống. Mắt rất đẹp lúc cười lên thì cong cong như vầng trăng non, lông mi vừa dày vừa dài, thực giống cây quạt. Chỉ là ánh mắt xinh đẹp kia nhìn vô cùng giao hoạt, giống như đôi mắt của mèo hoang, đang chăm chăm nhìn nàng.

A a! Tiểu Man cả kinh nhảy dựng lên, bưng mặt muốn chạy. Là một trong Bắc Đẩu thất thủ! Tên là gì nhỉ? Tên thiếu niên kia thần thái phấn khởi, vênh mặt quan sát nàng.

Hần nắm cổ tay nàng không chút thương hương tiếc ngọc, Tiểu Man phát ra tiếng hét chói tai bi thảm.

“Thật là không biết nghe lời, động một tí là chạy trốn. Người khác không biết còn tưởng rằng Bất Quy sơn chúng ta đã làm gì người.”

Thiếu niên kia bịt miệng nàng, tiêu diệt tiếng hét từ trong trứng nước. Gương mặt hần trắng nõn tú lệ, nhìn qua vô cùng tinh khiết thiện lương, vô cùng chân thành, nhưng việc làm lại thập phần tàn nhẫn, Tiểu Man chỉ cảm thấy cổ tay sắp bị hần vặn gãy.

Phía sau lại vang lên một thanh âm đầy trách cứ: “Thiên Ki! Sao ngươi có thể đối xử với tiểu chủ như vậy! Quá thô lỗ!”

Người tốt nha! Tiểu Man kích động tới mức lệ rơi đầy mặt, dùng sức xoay đầu lại nhìn, hóa ra chính là nữ tử gây yêu tên Diêu Quang. Nàng đi tới nâng Tiểu Man dậy, nhẹ nhàng xoa tay nàng một lát, đau đớn liền giảm hẳn. Diêu Quang nhú mày nói: “Tiểu chủ, ngươi đừng chấp nhặt với hần. Hôm nay hần đắc tội người, ta nhất định sẽ nói Kim viên ngoại xử phạt hần thật nặng.”

Tiểu Man sứt sứt, đang định nói chuyện, Thiên Ki liền cười nói: “Tiểu chủ gì chứ! Keo kiệt đến như vậy, Bất Quy sơn chúng ta tùy tiện cũng lôi ra được mấy nữ hài tử giống tiểu chủ hơn nàng ta. Nàng ta có thể làm tiểu chủ thì ta chính là đại chủ!”

Hần nói chuyện hết sức phóng túng, còn mang theo chút trẻ con, rõ ràng chỉ là một tiểu quỷ không hiểu chuyện. Tiểu Man sờ sờ cổ tay còn hơi đau, giận không tả xiết, thù này không báo, nàng không tên Tiểu Man!

“Ngươi còn nói!” Diêu Quang nhú mày chặt hơn.

Thiên Ki tựa như có chút kiêng kỵ Diêu Quang, chỉ nhe ra hai hàm răng trắng toát, cười hai tiếng.

“Ta nhất định sẽ nói việc này với Kim viên ngoại! Ngươi cứ chờ bị giam đi!” Diêu Quang dứt khoát kéo Tiểu Man đến chỗ Kim viên ngoại đòi phân xử khiến nàng sợ tới mức vội thấp giọng nói: “Ta không sao! Cô nương, ta nghĩ vị công tử này cũng không phải cố ý, ta tới đây tìm cây trầm, chắc là hần cho rằng ta định trốn cho nên mới xảy ra chút hiểu lầm. Thật sự không có gì! Lúc trước ta đã tùy tiện bỏ trốn, mang đến cho các người không ít phiền toái, trong lòng đã rất băn khoăn áy náy! Lần này lại nháo lên thì ta làm sao yên lòng được?”

Nàng càng nói càng mạch lạc, quả thực làm cho chính mình phải cảm động, lời nói thực chân thành như xuất phát từ đáy lòng vậy.

Hai người trẻ tuổi này nhất thời bị đả động. Thiên Ki sờ sờ mũi, chậm rãi hỏi: “Ngươi... đúng là đến đây tìm trầm sao?”

Tiểu Man lấy từ trong tay áo ra một cây trầm nằm trên châu, đó là lúc này nàng gỡ xuống định sung tưng, giờ vừa vận phát huy công dụng.

Thiên Ki có chút xấu hổ, khuôn mặt trắng tuyết nhất thời đỏ lên, ngập ngừng nói: “Đúng là như vậy... Kia... Ta hiểu lắm... Uhm... Uhm...”

“Không nói xin lỗi sao?” Diêu Quang hung hăng trừng mắt với hần, trong mắt còn ngấn lệ, “Ngươi nhìn tiểu chủ đi! Ngươi và nàng tuổi tác không chênh lệch lắm, sao lại khác nhau đến thế! Ngươi lớn đến như vậy, thật sự là đã sống uổng phí!”

Thiên Ki hắng giọng hai tiếng, nói: “Xin lỗi, xin lỗi, hơn nữa, tiểu chủ còn không trách ta, người ồn ào cái gì. Nữ nhân đúng là phiền toái...”

Tiểu Man thừa dịp hai người bọn họ biện luận công phu, vội vàng quay đầu lại nhìn đại sảnh, Thiên Quyền còn đang kịch liệt tranh cãi với Trạch Tú về chuyện tiểu chủ giả tiểu chủ thật. Một người nói rằng con trên đời chỉ có một, thương hỏa ẩn lại càng chắc chắn. Một người lại nói đằng sau có người ngầm phá rối, hai cái kia cũng là giả. Tham gia vào cuộc tranh chấp còn có tiếng hòa giải của Kim viên ngoại, âm thanh Thủy tướng quân cười lạnh, tiếng Hỏa đại phu ồn ào, giọng mềm mại của Thổ lão bản, chỉ không có tiếng của Mộc tiên sinh.

Nàng quay đầu lại, dịu dàng nói: “Hai vị, lúc này ta uống hơi nhiều trà, có thể cho ta biết nơi đi vệ sinh ở đâu không?”

Diêu Quang thân thiết lôi kéo tay nàng: “Tiểu chủ, ta đưa người đi, kéo người lạc đường.”

Aizzz, chạy trốn sao có thể đưa nàng ta theo, chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao? Tiểu Man đang tìm cách từ chối thì chợt nghe Mộc tiên sinh này giờ vẫn im lặng mở miệng: “Thiên Ki, Diêu Quang, hai người các người lén lút náo loạn gì ở đó? Ở đây còn có khách! Không ra thể thống gì, còn không mau đi ra!”

Trời cũng giúp ta! Tiểu Man quay mặt định đi, ai ngờ Thiên Quyền đột nhiên nói: “Tiểu chủ, thị thị phi phi, xin ngài tự mình ra nói đi.”

Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người nàng. Tiểu Man vừa mới một chân định chạy ra ngoài, lúc này chỉ có thể oán hận mà rút về. Tên Thiên Quyền này chắc chắn là có thù oán với nàng từ kiếp trước! Từ lúc biết hắn tới giờ, hắn chưa từng làm được một việc tốt gì cho nàng, lúc nào cũng nhằm mũi nhọn vào nàng, uy hiếp nàng, chắc chắn hắn không biết bốn chữ “thương hương tiếc ngọc” được viết thế nào.

Nàng phất tay áo, diêm đạm đáng yêu xoay người lại nhìn mọi người, nước mắt đã điệu ra, run giọng nói: “Công tử... muốn ta nói thế nào?” bộ dáng đứng kiêu kích thích không chịu nổi.

Đáng tiếc nàng đã quên, Thiên Quyền và Trạch Tú không ai bị bộ dáng của nàng đánh lừa.

“Còn giả vờ đáng thương! Nói rõ ràng rành mạch ra! Thừa nhận người bị bọn họ mua chuộc!”

“Người chỉ cần nói chuyện chứng minh mình chính là tiểu chủ Thương Nhai thành là được.”

Đây chính là sao chổi trong mệnh của nàng mà, không những một mà những hai.

Nàng thanh giọng, sờ sờ tóc, lại nhéo nhéo tay áo, rồi vãn vạt áo, Hỏa đại phu không nhịn được, nói: “Tiểu chủ...”

“Cái đó... trước tiên có thể nói cho ta biết nhà xí ở đâu được không?” Tiểu Man ngắt lời hắn, cười ngọt ngào, “Vừa rồi uống hơi nhiều nước trà, thật là xấu hổ...”

Trạch Tú cười lạnh một tiếng, không nói, bộ dáng như đang chờ xem trò vui.

Thiên Quyền nói: “Vừa rồi tiểu chủ không uống trà.”

“... là do đồ ăn không hợp!”

“Người cũng không ăn cái gì.”

“Ta đau bụng quá!”

“...”

Hắn rốt cục không còn lời nào để nói. Tiểu Man mang theo nụ cười thắng lợi, xoay người đi ra.

Lại nghe tiếng nói lạnh lùng của hắn ở sau người: “Tiểu chủ nhiều lần trốn tránh là có ý gì? Hay đúng là như Trạch Tú tiên sinh nói, người không phải là tiểu chủ thật mà là gian tế trà trộn vào đây?”

Tội danh này rất lớn đó! Tiểu Man cứng rắn ngừng bước. Hắn đang giở trò gì chứ? Theo suy luận mà nói, lão Sa biết nàng là tiểu chủ giả, bọn họ là một hội, những người khác lại giả bộ như không biết, còn tôn nàng lên làm tiểu chủ đó thôi! Hiện giờ xảy ra chuyện lại đổ trách nhiệm lên đầu nàng, nói nàng là gian tế!

Tốt, đơn giản là nói ra tất cả, dù sao cũng chỉ có cách đó.

Nàng quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Ta vốn cũng...”

Lời còn chưa dứt, nghe “sưu” một tiếng vang lên, một tia sáng lạnh chiếu thẳng vào mặt nàng, Tiểu Man bị dọa đến choáng váng, chỉ cảm thấy trước ngực như bị cái gì nện, vừa đau vừa nhức, nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Thiên Quyền. Quý công tử tuần tú này, máu hắc đúng là làm từ băng mà, không chút lưu tình giương trường cung nhắm vào nàng.

Mũi tên sượt qua ngực nàng cắm vào cây cột đằng sau, vẫn còn rung bần bật – hắc bần thật!

Thủy tướng quân vội la lên: “Thiên Quyền! Không được xúc động!”

Thiên Quyền lạnh nhạt nói: “Rốt cục người có phải là tiểu chủ thật hay không? Nói!”

Toàn thân Tiểu Man đã cứng đờ, không thể nhúc nhích, không thể nói chuyện, chỉ kinh ngạc nhìn hắn.

Nàng đã quá chủ quan, coi thường mọi thứ, nghĩ rằng mình có thể dễ dàng xoay chuyển nhân tâm, tất cả mọi người sẽ tin nàng, thích nàng, kỳ thật trên đời vẫn còn những tường đồng vách sắt mà nàng không thể lay chuyển, ví như Trạch Tú, ví như người này.

Ánh mắt hắc lạnh lẽo thế kia, không một gợn sóng, nhìn nàng như nhìn một con mèo, hoặc là một con chó – căn bản không để nàng trong lòng, cho dù nàng có tác quái cũng thế, lấy lòng cũng thế, diễn trò cũng thế, trong mắt hắn đều chỉ là trò hề.

Từ ánh mắt hắn, nàng thấy mình thật nhỏ bé và hèn mọn.

Trước ngực lạnh lạnh, nàng cúi đầu, áo nàng đã bị mũi tên xé ra một vết rách dài, cái sừng rồng đang phát ra ánh sáng lạnh như băng, giống như cười nhạo nàng. Trước ngực nàng lộ ra một mảng da thịt trắng nõn, lồ lộ rước mắt bao người, không nói gì đến thương hỏa ấn, ngay cả một cái nốt ruồi cũng không có.

Nàng vòng tay ôm thân thể, ngồi xổm xuống.

Mọi người phát ra tiếng thở, thương hỏa ấn quả nhiên không có trên người nàng.

Trạch Tú ha ha cười, mắt nhìn ngón tay Thiên Quyền đang đặt trên dây cung, đáy mắt âm lãnh như giăng một tầng băng mỏng, hắn là muốn hạ sát thủ.

Lại nghe “sưu” một tiếng, một mũi tên nhọn bay thẳng đầu Tiểu Man. Nàng không nhúc nhích, giống như căn bản không biết có một mũi tên đang bay tới, nàng dường như chắc chắn mất mạng.

Một bóng người nhoáng lên, “đình” một tiếng, có người đã dùng kiếm chặn tên, đúng là Trạch Tú, hắn đứng trước người Tiểu Man, tay nắm thanh kiếm đen lớn, cười lạnh nói: “Không cần giết người diệt khẩu chứ!” Dứt lời liền kéo Tiểu Man lên, cởi áo choàng trên người xuống, khoác lên vai nàng, “Mặc vào, việc này còn cần phải hỏi người nữa.”

Tiểu Man bị hắn kéo lên, áo choàng trên vai cũng thuận thể tuột xuống, một mảng da thịt tuyết trắng lại lộ ra, trước mắt bao người, trên da thịt nàng đột nhiên hiện lên một vết màu lam, chậm rãi đậm màu, rồi chỉ trong nháy mắt, cái bớt hình ngọn lửa quen thuộc đã hiển hiện.

19. Q.1 - Chương 19

Ngũ phương chi sừng (nhất)

Đại sảnh lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào cái bớt hình ngọn lửa đột nhiên hiện ra trên ngực Tiểu Man, ngay cả Trạch Tú cũng ngây người.

“Thương hỏa ấn, thật sự...” không biết ai đó khẽ thốt lên, đại sảnh lập tức ồn ào náo động, sau đó lại an tĩnh lại, không khí cực kỳ quỷ dị.

Tiểu Man đột nhiên cười tươi, khí định thần nhàn nhật áo choàng lên, khoác vào người, miễn cưỡng nói: “Tên pháp của công tử thật nhanh, tuy nhiên lần sau trước khi bắn tên nên nhìn kỹ một chút. Ta không phải là chó mèo, lại càng không phải sói vương, công tử bắn nhầm người rồi, ta bị giết cũng thôi đi, nhưng lại khiến công tử phải áy náy một khoảng thời gian, người hèn mọn như ta làm sao dám đảm đương!”

Nàng ngẩng đầu lên, sắc mặt như thường, cười dài, tựa hồ phen kinh biến vừa rồi không hề có. Trạch Tú cũng phải âm thầm bội phục khả năng trấn định của nàng, có chút nhận định khác về nàng.

Thiên Quyền bình tĩnh nhìn nàng, không nói gì. Một tiên sinh vẫn im lặng này giờ đột nhiên lên tiếng: “Thiên Quyền, người làm càn quá rồi. Nếu như làm tiểu chủ bị thương, người xem Bất Quy sơn làm sao có thể chịu trách nhiệm cho sự lỗ mãng của người?”

Thiên Quyền buông cung tên, quỳ một gối xuống, thấp giọng nói: “Thiên Quyền biết sai!”

Một tiên sinh nói: “Không cần nói với ta, hãy nhận lỗi với tiểu chủ. Người người đắc tội là chúng ta sao?”

Thiên Quyền xoay người sang hướng Tiểu Man, đang định mở miệng lại nghe nàng nói: “Ôi ~ cái này sao ta đảm đương nổi?” Hắn sửng sốt, đã thấy nàng cầm áo choàng tránh ra, không thèm để ý hắn đang một mình quỳ nơi đó, chỉ cười hì hì, cầm tay Diêu Quang hỏi đường.

Quý công tử Bất Quy sơn thành tâm giải thích lại bị ngoảnh mặt làm ngơ, loại đối xử này trước nay chưa từng có. Diêu Quang và Thiên Ki đều rất xấu hổ, ngượng ngùng, muốn nhắc nhở Tiểu Man nhưng thấy bộ dáng như không có gì xảy ra của nàng lại không nói nên lời.

Một tiên sinh nói: “Thành ý của người đâu?”

Thiên Quyền không nói được một lời, hai đầu gối quỳ xuống đất, bình tĩnh nhìn Tiểu Man. Nàng không quay đầu lại, chỉ cười nói: “Công tử làm đại lễ như thế, ta không gánh vác nổi. Về việc ta rút cuộc có phải là tiểu chủ thật hay không, trên đầu có thanh thiên chứng giám, ai muốn nghi ngờ thì nghi ngờ, ta nào có cách gì?”

Nàng lại giả trò giả hoạt, không khẳng định mình là tiểu chủ, cũng không nói không phải, tóm lại về sau nếu có ai muốn truy cứu, nàng còn có thể chống chế. Có người nói, con thỏ giận dữ còn có thể cắn người, huống chi nàng là Tiểu Man?

Thiên Quyền im lặng, bên tai nghe nàng cười một tiếng nhưng lại xoay người rời đi.

Diêu Quang nhìn hắn, lại nhìn Tiểu Man, cuối cùng đi di chân, nói: “Ta... đi cầu tình tiểu chủ!” rồi quay mặt bỏ chạy.

Thiên Ki lầu bầu: “Nàng cũng thật nhỏ mọn! Chỉ là hiểu lầm thôi! Thiên Quyền cũng đã quỳ xuống rồi, nàng còn muốn thế nào nữa? Làm tiểu chủ sao có thể như vậy, cho nên mới nói, nữ nhân rất là phiền toái...”

Thỏ lão bản trừng mắt với hắn một cái, Thiên Ki mới không cam lòng mà im miệng. Một tiên sinh nói: “Mời Trạch Tú tiên sinh qua bên này! Người đâu, thiết yến ở Cư Hiền trai.”

Trạch Tú cũng không khách khí, chấp tay nói: “Vừa rồi đã đắc tội, xin chớ trách.”

Thiên Ki vội lặng lẽ kéo tay áo Thỏ lão bản, xin nàng cầu tình với Một tiên sinh để Thiên Quyền nhanh đứng lên, ai ngờ bị Một tiên sinh nhìn thấy, lạnh nhạt nói: “Tiểu chủ còn một ngày không tha thứ người thì người đừng có nhúc nhích.”

Thiên Ki gấp đến độ vô đầu bứt tai, thấy mọi người đều đi ra ngoài, hắn chỉ đành thấp giọng nói: “Thiên Quyền, người chờ ở đây, ta nhất định tìm nha đầu kia trút giận thay người.”

Thiên Quyền lắc đầu nói: “Không cần phiền phức, người cũng đi đi, đừng ngồi ở đây nữa.”

Thiên Ki thở dài một hơi, chỉ đành chậm rãi đi ra ngoài, nói: “Ta đi cầu xin Một tiên sinh.”

Thiên Quyền không nói gì. Trong sảnh chỉ còn lại một mình hắn, trống rỗng, lặng yên không tiếng động. Hắn yên tĩnh quỳ ở đó, ngay cả lông mi cũng không động. Mặt trời dần ngả về tây, bóng hắn chậm rãi dài ra giống như một cái cây cô độc.

Giờ phút này, trong lòng hắn, rốt cuộc đang nghĩ đến cái gì?

Tiểu Man đương nhiên không biết, nàng chính là cố ý tránh đi, cố ý để hắn quỳ. Lúc Diêu Quang tới cầu xin, nói nàng đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần xin nàng tha cho Thiên Quyền lần này. Đáng tiếc Tiểu Man không phải đại nhân, nàng chính là tiểu nữ tử có thù tất báo. Khổng Tử có nói: chỉ có nữ tử và tiểu nhân nan dưỡng cũng, rất không hạnh, nàng đã nữ tử, lại là cái tiểu nhân.

Không ai biết quý công tử Bất Quy sơn sẽ phải chịu nhục cỡ nào.

Nhưng càng không ai nghĩ tới lúc nàng bị tên bán qua ngực, quần áo rách toang trước mắt bao người, lại bị người ta uy hiếp tính mạng, nàng nghĩ gì? Dù sao cũng không phải là cảm giác nhàn nhã uống trà ngắm hoa.

Cho nên nàng cười hì hì trở về phòng đếm tiền, hoạt động hữu nhân này là việc Tiểu Man yêu nhất trong đời. Bất luận nàng có khổ sở mệt mỏi thế nào đi nữa, chỉ cần mở túi tiền ra, nhìn tiền bên trong ngày một nhiều lên là tâm tình nàng sẽ trở nên vô cùng tốt.

Mà lúc này, tâm trạng nàng đúng là cực kỳ tốt, bởi vì trong túi không phải là tiền đồng, mà là ngân phiếu hai ngàn lượng hàng thật giá thật, cộng thêm rất nhiều minh châu bảo thạch mới kiếm được nữa.

Cảm giác làm kẻ có tiền thật sự chỉ có một chữ có thể miêu tả – thích!

Tiểu Man khẽ ngân nga, nhét túi tiền vào lớp trong cùng của y phục, ở đó có một cái túi ngầm chính tay nàng may thêm vào, cất tiền tài vào trong đó, nó sẽ hoàn toàn là của nàng, chỉ là của một mình nàng. Như vậy nàng mới có thể yên tâm.

Ngoài cửa có người gọi nàng: “Tiểu chủ, Mộc tiên sinh mời ngài tới Bạch Trúc đình dự tiệc.”

“Đã biết!” nàng mở cửa, thấy Trạch Tú đang dựa vào vách cửa, cúi đầu, cái mũi thẳng cùng hàng lông mi dài thật đẹp. Bên cạnh có tiếng thị nữ miễn cưỡng cười nói: “Trạch Tú tiên sinh cũng đang đi...”

Trạch Tú cười nói: “Người đi trước đi, ta sẽ cùng tiểu chủ tới sau. Yên tâm, ta sẽ không cướp nàng đi đâu!”

Thị nữ do dự đi xa, Tiểu Man nhe răng cười, thản nhiên nói: “Người không gọi ta là tiểu lưu manh nữa sao?”

Trạch Tú sờ cằm, trên người vẫn còn mùi rượu, trong cái lạnh buổi hoàng hôn vẫn làm cho người ta cảm thấy được chút ấm áp.

“Người đúng là tiểu lưu manh, tuy nhiên nếu đã là tiểu chủ Thương Nhai thành thì lễ tiết này vẫn là phải có.”

Tiểu Man cười rộ lên, đi về phía trước, một mặt mỉa mai: “Sao lại thừa nhận ta là tiểu chủ, người buổi chiều ở đại sảnh còn tuyên bố ta là gian tế, hận không thể đẩy ta vào chỗ chết là ai?”

“Này này, người muốn giết người là ta sao?” Trạch Tú khoanh tay đi phía sau, mày nhướng lên, “Ta cũng là tốt cho người. Thân phận tiểu chủ há có thể dễ dàng khăng định? Nếu không khiến mọi người tin phục, sau này người muốn khôi phục gia tộc cũng sẽ gặp rất nhiều gian nan nguy hiểm. Huống chi, ít nhất ta cũng cần biết Bất Quy sơn có suy tính gì, trở mắt nhìn bọn họ đối gặt không phải là cách tốt. Nếu người đúng là tiểu chủ thì cần gì phải tính toán chi li những cái đó?”

Tiểu Man dừng lại, Trạch Tú cảnh giác nhìn bóng dáng nàng, lạnh nhạt nói: “Làm gì vậy? Định mắng chửi người sao?”

Trước mặt vừa vặn có một khóm hoa quỳnh, nụ hoa dưới ánh trăng tựa như băng tuyết ngưng tụ thành, hết sức đáng yêu. Tiểu Man đưa tay hái một nụ hoa, nói nhỏ: “Tốt cho ta? Ai muốn các người tốt cho ta? Ta có nói muốn như vậy không? Quả nhiên trên đời không thiếu người thích áp đặt ý muốn của mình cho người khác.”

Dứt lời, tay vò nát nụ hoa kia, từng cánh hoa rơi tả tơi rụng xuống chân, bị nàng nhẹ nhàng dẫm lên.

Trắng bạc như sương, cánh tay thiếu nữ thon gầy ngắt một nụ hoa quỳnh, vốn là một cảnh tượng vô cùng đẹp, nháy mắt lại biến thành tàn nhẫn lạnh khốc.

Trạch Tú đột nhiên cảm thấy kinh hãi, loại cảm giác này giây lát biến thành chán ghét, hẩn lạnh lùng nói: “Ta chỉ có một câu muốn nói, người thích nghe hay không thì tùy. Đừng kết thù với Bất Quy sơn, đặc biệt là Thiên Quyền. Tự người nên biết nên làm thế nào.”

Dứt lời định xoay người bỏ đi, lại nghe thấy tiếng Tiểu Man: “Hắn thế nào thì có liên quan gì tới ta?”

Trạch Tú định phản kích, hẩn thật sự sắp không chịu nổi nữ nhân đáng ghét này, ai ngờ lại chậm một bước, người luôn luôn thích trò tiêu sái cất bước là hẩn lần này lại bị người ta chơi lại, nàng xoay người trước hẩn một bước, rồi đi, bỏ hẩn lại chỗ cũ. Trạch Tú sững sốt một lúc lâu, tức giận đến mức gân xanh nổi hết cả lên. Hẩn muốn nhanh chóng rời khỏi Bất Quy sơn, nếu còn dây dưa với nàng nữa thì sớm muộn cũng sẽ bị nàng làm tức chết.

Kết quả là Tiểu Man vẫn thống khoái mà ăn một chút đồ ăn ngon, lại thống khoái tắm rửa một cái, hoàn toàn vứt Trạch Tú ra khỏi đầu, cả cảnh tượng lúc Trạch Tú dùng đôi mắt đào hoa đáng sợ kia trừng lên nhìn nàng, nàng cũng làm bộ như không phát hiện.

Con người này, có lẽ thấy mình quá giỏi giang, có thể tùy ý áp đặt người khác, cần phải cho bọn họ biết trên đời còn có người không nghe theo bọn họ.

Trắng trong như nước, chính sảnh vẫn vô cùng an tĩnh, không ai dám bước vào đây trước tiên để làm vật hy sinh.

Thiên Quyền tuy rằng chịu vũ nhục nhưng hẩn dù sao vẫn là quý công tử của Bất Quy sơn, quyền thế vẫn còn.

Bình thường, người có quyền thế vào những lúc mất mặt đều hy vọng không ai biết, không ai nhớ, như vậy về sau bọn họ có thể giữ lại mặt mũi. Người nơi này hiểu rất rõ đạo lý này, vì vậy đều giả vờ như không biết, phảng phất đêm đó tất cả mọi người đều quên mất Bất Quy sơn còn có một chính sảnh, ngay một con chim sẻ cũng không dám tùy tiện bay vào.

Tuy nhiên, tựa hồ như có kẻ không có đầu óc, hướng nơi này bước đến, tiếng bước chân tuy còn cách xa vẫn có thể nghe thấy.

Thiên Quyền không hề động, hẩn vẫn duy trì tư thế quỳ, ngay cả tóc cũng không rối một sợi. Nhưng cho dù là người làm bằng sắt, không ăn không uống mà quỳ từ chính Ngọ tới nửa đêm cũng không tránh khỏi chút tiêu tụy. Mũi hẩn hơi khô nứt nhưng đôi mắt kia vẫn sâu thẳm như bầu trời đêm không nhìn ra chút cảm xúc.

Một đôi giày thêu tinh xảo xuất hiện sau bậc cửa, chủ nhân đôi giày mặc một bộ váy dài trắng, rất lịch sự tao nhã. Đáng tiếc là động tác của nàng thì không lịch sự được như thế, ngay cả lễ nghi cơ bản của việc mở cửa cũng bỏ qua.

Chân nàng không chút khách khí đạp tung cánh cửa, mũi chân nhẹ nhàng chạm đất, nàng cười khê. Nhưng nàng hiển nhiên không định đi vào, chỉ đứng ở trước cửa mà cười, nhìn bộ dáng chật vật của hẩn, rất hưởng thụ.

Nàng không nói lời nào, Thiên Quyền cũng không nói, giống như định coi nàng là không khí. Nhưng kiểu đối mặt trầm mặc như thế này, sẽ rất nhanh có một người không chịu nổi mà phá vỡ.

Người phá vỡ không khí đương nhiên không phải là nàng, vì thế Thiên Quyền mở miệng, thấp giọng nói: “Không cần giẫm đạp cánh cửa như vậy, thực không lễ phép.”

Tiểu Man nghịch nghịch ồng tay áo, cười nói: “Cũng như vậy, không nên chia mũi tên vào người khác, lại càng không được xé rách y phục nữ tử trước mắt mọi người. Tất cả những hành vi đó đều vô cùng không lễ phép.”

Thiên Quyền không nói gì.

Tiểu Man cũng không thèm để ý, vẫn cười: “Nghe nói người định giải thích với ta, tuy nhiên nhìn dáng vẻ này của người, có vẻ là không có ý này. May mắn ta tỉnh táo, căn bản không tin người sẽ giải thích. Nhưng nếu cứ thế này mà để người đứng dậy thì ta lại không cam lòng, người nói ta nên làm gì bây giờ?”

Thiên Quyền trầm mặc một lát mới nói: “Nếu tiểu chủ hy vọng ta giải thích, ta đây...”

Lời còn chưa dứt đã thấy đỉnh đầu có một luồng gió lướt qua, bằng vào thân thủ của hắn, muốn tránh đi là dễ như trở bàn tay, nhưng hắn vẫn bất động, chỉ nghe “Bốp” một tiếng, gò má trái của hắn đã nhận một bạt tai.

Tiểu Man vuốt tay trái, nói nhỏ: “Thật đau tay. Tiện nghi cho người!”

Thiên Quyền sờ sờ bên mặt nóng bỏng, khoe môi có một vết máu, nàng xuống tay thật độc ác. Hắn chậm rãi đứng lên, ánh mắt sáng quắc, bình tĩnh cúi đầu nhìn nàng.

Tiểu Man lui về phía sau từng bước, nở nụ cười mỉa mai: “Máu của người không phải làm từ băng à? Nếu không có việc gì thì ta đi trước.”

Nói xong liền quay mặt bỏ chạy, hoàn toàn là bộ dáng tiểu nhân đắc chí xong không dám ở lại.

Thiên Quyền lau vết máu trên khoe môi, đứng yên trong sảnh thật lâu, hai tay chậm rãi nắm chặt, cuối cùng nhẹ vỗ lên cái giá bày hoa lan bằng gỗ lim rồi vô thanh vô tức ra khỏi đại sảnh.

Hắn vừa đi một lát thì trong sảnh vang lên tiếng “răng rắc” nho nhỏ, cái giá gỗ lim lạng lẹ nứt ra rồi tan thành từng mảnh rơi trên mặt đất.

20. Q.1 - Chương 20

Ngũ phương chi sùng (nhị)

Thân là vai chính, cho dù là giả mạo, cũng phải đối mặt với vận mệnh.

Ví dụ như, người muốn báo huyết hải thâm cừu, muốn khôi phục gia tộc bị diệt, từ nay về sau người phải gặp người giết người gặp phạt sát phạt, làm nên một sự nghiệp cầu huyết vĩ đại – tuy rằng những người kia và người chẳng có quan hệ gì.

Tiểu Man cười hài hòa, tập trung tinh thần nghe Thủy tướng quân giảng giải cho bọn họ nghe làm thế nào để khôi phục Thương Nhai thành, báo huyết hải thâm cừu ra sao.

“Người trên giang hồ nhắc tới Thiên Sát thập phương, phần lớn đều sẽ nhíu mày, thân là tà mà ngoại đạo, bọn họ không được yêu mến cũng là bình thường. Không nói tới việc ngấm ngấm làm việc nham hiểm này, chỉ riêng việc Kim Dao môn ở Tây An, Bích Thủy môn ở Khai Phong, và bộ tộc Long Thành ở Phúc Kiến trong một đêm bị diệt môn cũng đủ làm người kinh hoàng. Hiện giờ thêm chuyện của Thương Nhai thành càng khiến các môn phái chính đạo căm phẫn. Tiểu chủ là huyết mạch duy nhất còn sót lại của Thương Nhai thành, mới vào giang hồ đã được đồng đạo người đồng tình, quả thật vạn hạnh, chỉ cần tiểu chủ vững tay phát động, nhân sĩ vô lâm tất sẽ dồn dập tương trợ khôi phục Thương Nhai thành.”

Vung tay phát động liền có vạn người hưởng ứng, nàng là hoàng đế sao? Lão gia tử này, sống đã lâu mà sao lại khờ dại như thế? Chuyện không có lợi, vì sao người ta phải giúp người? Hơn nữa, báo thù và khôi phục mà dễ dàng như vậy, Bất Quy sơn hẳn là đã sớm một mình gánh vác, không phải sẽ làm nên ơn lớn với Thương Nhai thành sao? Còn để một thiếu nữ yếu đuối như nàng thâm nhập giang hồ, căn bản là đem người ra đùa giỡn.

Tiểu Man cố gắng không ngáp, đổi tay chống cằm, tiếp tục nghe.

“Chuyện báo thù chắc chắn rất khó khăn, Thiên Sát thập phương tuy rằng tiếng xấu rõ ràng, mọi người trong giang hồ đều rất thông hận nhưng không thể phủ nhận thực lực của bọn họ quả thật quá mạnh, tiểu chủ cho dù có thể tập kết đồng minh nhưng để tránh thương vong quá nhiều thì phải nghĩ một biện pháp vẹn toàn.”

Tiểu Man bắt đầu gõ ngón tay lên bàn, Trạch Tú ngồi cạnh lặng lẽ đá nạng một cái, ngoài miệng lại nói: “Rốt cục có phải là do Thiên Sát thập phương làm hay không còn chưa thể khẳng định, sao Bất Quy sơn lại khẳng khái đổ tội này lên đầu bọn họ?”

Thủy tướng quân không để ý đến hắn, Thổ lão bản lại cất tiếng hòa giải, cười nói: “Trạch Tú tiên sinh không tin pháp thuật chiêu hồn của Thương Nhai thành sao? Ngày đó tiểu chủ khai đàn triệu tập vong hồn Thương Nhai, tái hiện cảnh tượng diệt tộc, lúc đó Bất Quy sơn mới rõ tình hình. Đám hắc y nhân kia sau lưng đều có loan đao chữ thập trắng đỏ, đúng là dấu hiệu của Thiên Sát thập phương. Tiểu chủ vẫn được nuôi dưỡng trong khuê phòng, chuyện trên giang hồ nàng không hề biết, lúc bị diệt tộc cũng là những dũng sĩ trong tộc tham chiến, nàng làm sao có thể bịa ra loại chuyện này?”

Thục nữ nuôi dưỡng trong khuê phòng có loại tính tình này sao?

Quên đi, hắn không muốn tiếp tục tranh cãi chuyện Thiên Sát Thập Phương với bọn họ, thị thị phi phi, hắn không cần nghe lý do thoái thác mà Bất Quy sơn đưa ra, sau này hắn tự mình tìm hiểu.

Thủy tướng quân thấy không có ai phản đối, tiếp tục nói: “Vài năm nay chúng ta đã dò hỏi cả công khai lẫn bí mật, biết được gần đây Thiên Sát Thập Phương đang thu thập ngũ phương sừng trong truyền thuyết, đó là ngũ phương thánh khí mà các tiên bối Thương Nhai thành cất giữ để trấn áp tà linh, có lực lượng vô cùng mạnh mẽ. Tuy rằng không biết Thiên Sát Thập Phương tìm kiếm chúng để làm gì nhưng tiểu chủ có thân phận đặc thù, nhất định biết được công dụng và nơi chôn giấu ngũ phương sừng, không bằng trước tiên chúng ta nên thu thập đủ ngũ phương sừng, giữ trong tay sức mạnh nguyên bản của Thương Nhai thành.”

Trên đời này cư nhiên còn có chuyện mê tín cổ quái này, ai biết tà linh là cái gì không? Cũng chưa có ai nhìn thấy thần tiên ma quỷ, đó vốn là quái lực loạn thần vô căn cứ, thế mà lại có người coi đó là chuyện lạ mà đem ra kể.

Tiểu Man muốn cười, nhưng đột nhiên nhớ lại cảnh tượng cổ quái xảy ra ở tế đàn, nhất thời cười không nổi.

Nàng đã “chính mắt” nhìn thấy cảnh tượng quái lực loạn thần.

Thương Nhai thành quả thật thần bí khó lường, nắm giữ sức mạnh cổ quái mà người thường vĩnh viễn không thể hiểu biết. Cây to đón gió, bị giết cũng khó trách.

Nói như vậy, ngũ phương sừng có điểm tà môn. Tiểu Man nhất thời trầm ngâm chưa quyết, lại nghe Thổ lão bản nói: “Những tà linh thánh khí này tuy nghe thì cảm thấy vớ vẩn buồn cười nhưng dù sao cũng là di vật của Thương Nhai thành. Trên thực tế, tà linh cũng không tất là chuyện lạ, Thương Nhai thành trải qua hơn trăm năm huy hoàng, bảo tàng tích trữ tự nhiên không ít, ngũ phương sừng chính là mấu chốt để tìm được bảo tàng của Thương Nhai thành, cho nên Thiên Sát Thập Phương mới tiêu phí nhân lực đi tìm.”

Hai chữ bảo tàng lập tức khiến tinh thần Tiểu Man rung lên, tiền không bao giờ sợ nhiều, nếu như nàng có thể tìm được ngũ phương sừng, nói không chừng sẽ có thể chiếm được bảo tàng kia? Trước mắt mặc kệ tiểu chủ thật của Thương Nhai ở đâu, tóm lại hiện giờ nàng chính là tiểu chủ trong mắt mọi người, bảo tàng là của Thương Nhai thành, chẳng khác nào là của một mình nàng – vận may cứ chó nha! Chuyện tốt thế này làm sao có thể bỏ qua?

Hai mắt nàng sáng lên, quyết định sẽ tiếp nhận nhiệm vụ này.

“Chúng ta cũng là gần đây mới nghe tới sự tồn tại của ngũ phương sừng, xin hỏi tiểu chủ, việc này tốt cùng là thế nào? Ngũ phương sừng được chôn ở đâu?”

Vấn đề Thủy tướng quân nêu ra khiến Tiểu Man ngây người trong chốc lát.

Oái, việc này... làm sao nàng biết được.

“Chuyện ngũ phương sừng ta cũng chỉ nghe người trong tộc đề cập qua một lần, nghe nói đó là bí mật lớn nhất của bản tộc, đợi sau khi ta trưởng thành sẽ nói cho ta biết. Đáng tiếc... ta còn chưa thành niên, gia tộc

đã bị...” Tiểu Man thương tâm lau nước mắt, “Cho nên ta cũng giống như các vị, cũng không rõ ràng lắm.”

Chung quanh vang lên từng đợt tiếng thở dài tiếc nuối. Kim viên ngoại cười nói: “Tiểu chủ đừng khổ sở, không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền. Việc tìm ngũ phương sừng, Bất Quy sơn sẽ khuyh lực tương trợ, nhất định sẽ tìm được trước Thiên Sát Thập Phương.”

Lão bại hoại, chỉ biết nói suông! Tiểu Man ghét nhất hần, mím miệng không nói lời nào.

Người vẫn luôn mang bộ dạng bí hiểm – Mộc tiên sinh – mở miệng, lão nhân này hoặc là không nói lời nào tựa câm điếc, một khi nói chính là đã có kết luận, mọi người ai cũng nghe hần, “Thiên Quyền, Thiên Ki, Diêu Quang ba người xuống núi phụ tá tiểu chủ tìm ngũ phương sừng. Tổ của lão Sa sẽ chia làm hai bộ phận, một bộ phận đi trước tìm hiểu tình hình, một bộ phận ở phía sau tiếp ứng. Nhất định phải tìm được ngũ phương sừng trước Thiên Sát Thập Phương.”

Không thể nào! Để khối mặt băng kia theo nàng xuống núi? Tiểu Man nhất thời suy sụp, quay đầu trốn liếc nhìn Thiên Quyền, hần mặt không chút thay đổi, chỉ nói: “Vãn bối nguyện đi trước dò đường cho tiểu chủ, nếu gặp Thiên Sát Thập Phương, chỉ sợ bọn Sa tiên sinh không ngăn được, sẽ cần ta tiếp ứng.”

Quá tuyệt! Thoạt nhìn, khối mặt băng cũng không muốn làm việc cùng nàng. Hần bắn nàng một mũi tên, nàng trả hần một bạt tai, hai người càng oán càng sâu, trên đường lở đầu hần muốn trả thù, không có năm người Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ở bên che chở, Diêu Quang và Thiên Ki lại nghe lời hần, nàng chẳng phải sẽ gặp đại họa sao?

Mộc tiên sinh gật đầu nói: “Cũng tốt. Để lão Sa vào!”

Dứt lời, quay đầu lại, dùng vẻ mặt ôn hòa nói với Tiểu Man: “Tiểu chủ, chuyến đi này tuy có mọi người tương trợ nhưng nguy hiểm vẫn rất lớn. Theo lý thuyết, năm người chúng ta cũng phải đi theo giúp đỡ...”

Lời còn chưa dứt, Kim viên ngoại đã nói: “Tiểu chủ tuy còn nhỏ tuổi nhưng chí khí không nhỏ. Việc này tất nhiên tự có quyết định, năm lão già chúng ta đi theo phá bình làm gì, loạn đưa ra chủ ý chỉ làm nàng thêm phiền toái.”

Cho nên mới nói, Kim viên ngoại này là đáng ghét nhất!

Tiểu Man giả mù sa mưa mà cười nói: “Đúng vậy, chuyện Thương Nhai thành cũng không dám phiền các vị phải toàn lực tương trợ, các người chịu giúp ta, ta đã vô cùng cảm kích.”

Thổ lão bản ôn nhu nói: “Tiểu chủ chỉ là một thiếu nữ, đi ra giang hồ lại là sớm phúc tối họa, nguy hiểm quá lớn. Không bằng việc tìm ngũ phương sừng hãy giao lại cho bọn Thiên Quyền, còn tiểu chủ ở lại Bất Quy sơn để chúng ta chăm sóc, chẳng phải sẽ rất tốt?”

Không tốt! Tuyệt đối không tốt! Như thế chẳng phải để bảo tàng kia cho Bất Quy sơn lấy đi! Tuy bảo tàng vốn cũng không phải là của nàng, nhưng làm gì có cái lý đồ vật sắp đến tay lại bị người khác cướp đi!

“Lời này của Thổ lão bản tuy rằng là quan ái tiểu chủ, nhưng cũng khó tránh khỏi khinh thường nàng. Huống chi, chuyến đi này, dù tìm ngũ phương sừng là quan trọng, nhưng việc tìm kiếm đồng minh để khôi phục Thương Nhai thành cũng không thể chậm trễ. Chúng ta ra mặt là danh bất chính, ngôn bất thuận, khó tránh bị người mượn cớ, tốt nhất là để tiểu chủ tự mình ra mặt.”

Kim viên ngoại lại bắt đầu phát biểu ý kiến khiến người ghét bỏ của hần, tuy nhiên lần này Tiểu Man liên tục gật đầu, sợ đối phương nghĩ lại, để mình ở lại Bất Quy sơn thì nàng với bảo tàng kia liền biến thành hoa rơi cỏ ý nước chảy vô tình.

Mộc tiên sinh trầm ngâm một lúc lâu, đột nhiên nói: “Người đâu, mau mang hai cái hộp mang thứ tự Ất và Mão ra đây.”

Lập tức có người đáp ứng, chỉ một lát sau đã có hai người cầm hai cái hộp gỗ dâng lên. Mộc tiên sinh lấy chiếc hộp nhỏ mở ra, bên trong là một khối bạch ngọc cỡ khoảng nửa bàn tay, tạo hình như con điều hầu, lại tương tự quỷ dạ xoa, thực không biết mô tả là hình dạng gì.

Hần nâng khối ngọc kia lên, hóa ra đó là một cái mặt dây chuyền, phía dưới có đuôi chỉ vàng thật dài. Bên dưới miếng ngọc là một miếng vải rách nát, mở ra thì thấy đủ hình vẽ hồng hồng lam lam, giống như là một

tấm bản đồ.

“Tiểu chủ, khối ngọc này là bảo vật năm đó bà ngoại tiểu chủ đưa cho Bất Quy sơn, điều hâu này chính là vị thần đông phương mà Thương Nhai thành cung phụng, có công hiệu xu cát tị hung, hiện giờ vật quy nguyên chủ, tiểu chủ hãy mang theo nó đi. Còn tấm bản đồ này là vật tiểu chủ để lại ở bốn phái, lúc trước sửa sang lại kho mới phát hiện ra, đáng tiếc Thương Nhai thành cảnh còn người mất, hôm nay cũng trả lại cho tiểu chủ, có thể có tác dụng gì đó.”

Tiểu Man tiếp nhận miếng ngọc, cảm thấy xúc tủa ôn nhuận, nàng không biết giá trị của ngọc như thế nào nhưng trực giác mách bảo đó là một báu vật vô giá, nhất thời không khỏi ứa nước miếng, trong lòng nở hoa.

Đại phát đại phát! May mắn là nàng chạy trốn bất thành, gặp Trạch Tú, nếu không có chuyến trở về này, há có thể biết tin về bảo tàng, lại làm sao mà có được miếng ngọc tuyệt thế này? Có thể nói trong họa có phúc!

Mộc tiên sinh đưa tấm bản đồ cho nàng, chỉ thấy mặt trên vẽ loạn xạ không biết những gì, còn dùng chu sa bút đánh vài dấu hiệu, thoạt nhìn thì giống bản đồ, nhìn kỹ thì căn bản chỉ là tiện tay vẽ bừa, không ra hình dạng gì.

Thứ này nhìn qua tuyệt không đáng giá, Tiểu Man khinh thường, tùy tay nhét vào ngực áo, quay đầu liền tính xem nên vứt đi thế nào, ai ngờ Mộc tiên sinh lại nói: “Tấm bản đồ này huyền cơ ảo diệu, ta thật sự không hiểu thấu đáo, đã từng mời cao nhân tìm hiểu nhưng đại để đó là bí thuật của Thương Nhai thành, đem đại địa Trung Nguyên chia thành nhiều khối, hoàn toàn khác xa với bản đồ thông thường. Ta cả gan đoán rằng, có lẽ nó có quan hệ với ngũ phương sừng, cho nên giao lại cho tiểu chủ là rất thích hợp.”

Vậy cho nên mới nói tất cả mọi người đều kiêng kỵ Thương Nhai thành, bọn họ quả nhiên là một đám người kỳ lạ, ngay cả vẽ bản đồ cũng khác người thường, thần thần bí bí không biết giữ cái quỷ gì.

Tuy nhiên, đã có khả năng là bản đồ tìm bảo tàng, lưu giữ nó là đúng đắn.

Mộc tiên sinh lại mở nốt chiếc hộp còn lại ra, Tiểu Man đang nghĩ đó là bảo bối gì, rướn cổ nhìn, chỉ thấy bên trong có một thanh đao vỏ đỏ đậm, bên trên chạm bảo thạch xanh biếc, to nhỏ khác nhau, sắp thành hình dạng bắc đẩu thất tinh, hồng lục giao nhau, quả thực vô cùng lóa mắt.

Mộc tiên sinh lấy loan đao kia ra, nó dài ước chừng một thước, coi là một thanh đoản đao. Nhẹ nhàng rút đao ra, thân đao trong suốt tựa thu thủy, trên mặt có khắc hoa văn hình gợn sóng. Thổ lão bản lấy ra một chiếc khăn màu tím đặt trên đao, nhẹ nhàng thổi một cái, chiếc khăn mềm mỏng kia liền bị chém thành hai. Ngay cả Trạch Tú cũng phải bật lên tiếng tán thưởng: “Đao tốt!”

Mộc tiên sinh cầm nó giao lại cho Tiểu Man, nói: “Giang hồ nham hiểm, tiểu chủ giữ lấy đao này để phòng thân!”

Cổ tay Tiểu Man run lên. Ông trời ơi, một lúc có nhiều bảo bối như vậy, ông trời thật sự là quá ưu ái nàng! Nàng kích động xém khóc, đúng là vận khí đến thì muốn ngăn cũng không được. Từ nay về sau nàng không còn là Tiểu Man bản cùng nữa, muốn đổi tên thành Tiểu Man phú bà.

“Đao... có tên không?” Nàng nhớ trước kia nghe kể chuyện ở quán trà, vũ khí của các đại hiệp giang hồ đều có những cái tên mỹ miều. Tuy rằng nàng không phải đại hiệp gì, nhưng loại bảo bối này chắc chắn là có tên.

“Có, nó tên Xích Hà.”

Vừa dứt lời, có vài người đi đến, đi đầu chính là Thiên Ki và Diêu Quang, hiển nhiên bọn họ là được lệnh đến để hộ tống nàng đi tìm ngũ phương sừng, hai người đều cưỡi hổ phục sức Bất Quy sơn, thay bằng y phục nhẹ nhàng.

Tiểu Man nheo mắt, đã sớm nhìn thấy phía sau hai người còn một người khác, đúng là lão Sa – kẻ đã đem nàng tới đây, hiển nhiên là hắn không hy vọng Tiểu Man phát hiện ra mình, đứng tránh ở sau lưng Thiên Ki, cúi đầu, đẩy về chột dạ.

Người này biết nàng không phải là tiểu chủ thật. Mặc kệ hắn có nói việc này ra không, tóm lại không thể để hắn chạy thoát.

“Nghĩa phụ!” Tiểu Man vui mừng cực kỳ, giòn tan gọi một tiếng, “Nghĩa phụ! Cuối cùng ngài cũng đến thăm Tiểu Man!”

Thanh âm giòn ngọt quanh quẩn trong phòng, quanh quẩn, quanh quẩn...

Tất cả mọi người đều nhìn hẩn.

Trong lòng lão Sa đặng tựa hoàng liên, chỉ có thể ha hả cười nói: “Tiểu Man, nghĩa phụ rất nhớ người, thấy người khỏe mạnh, nghĩa phụ rất vui mừng.”

21. Q.1 - Chương 21

Ngũ phương chi sừng (tam)

Trên cơ bản, lão Sa xác định mình đã bị buộc chặt vào Tiểu Man, nếu nàng gặp phải việc gì, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ chắc chắn sẽ tìm hẩn tính sổ đầu tiên, ai bảo hẩn là “nghĩa phụ” của người ta – nghĩa phụ ba nghìn lượng bạc, đã phá sản lại thêm một thân phiền toái.

Nếu hẩn sớm biết Tiểu Man sẽ không bỏ qua ỉnh thì có đánh chết hẩn cũng không đưa nàng đến Bất Quy sơn.

Thế nhân phần lớn đều là trông mặt mà bắt hình dong. Bề ngoài Tiểu Man thực quá dễ thương, mới đầu hẩn còn nghĩ nàng là một tiểu cô nương thuần khiết khờ dại, kết quả trên thực tế hoàn toàn tương phản, hẩn rước về đại phiền toái.

Sau khi tan tiệc, hẩn tìm một nơi không người, kéo Tiểu Man ra, khẽ nói: “Nếu người đã đồng ý thì phải làm cho tốt, hiểu chưa? Đừng có gây phiền toái, ba nghìn lượng bạc kia cũng không thể lấy không. Tục ngữ đã nói, lấy tiền tài của người thì phải cùng người tiêu tai, chút đạo lý ấy thì một hài tử thông minh như người chắc chắn hiểu rõ.”

Tiểu Man cười nói: “Nghĩa phụ sao có thể nói vậy, việc này sao lại gọi là lấy người tiền tài cùng người tiêu tai!”

Lão Sa nhíu mày: “Không phải vậy thì là thế nào?”

“Lão Sa người thật là to gan lớn mật.” Tiểu Man cười, “Không biết là người coi mấy lão gia tử kia là kẻ ngu ngốc để đùa giỡn hay là cả Bất Quy sơn này coi ta là đứa ngốc mà mang ra đùa giỡn!”

Lão Sa nhìn dáo dác xung quanh, xác định không có ai, lúc này mới hạ giọng, nói: “Những lời này về sau không được nói lại, cũng là tốt cho cả người. Người dù có thông minh lanh lợi nhưng dù sao cũng chỉ là một tiểu nữ hài, giang hồ nham hiểm người còn chưa từng nếm trải, muốn giết người quả thực dễ như trở bàn tay. Người muốn giữ tính mạng lại muốn lấy tiền hưởng phúc thì phải học cách ngoan một chút, chuyết tốt không phải một mình người có thể độc chiếm, những người khác đều là kẻ ngu cả sao?”

Tiểu Man nói: “Nghĩa phụ nói nhiều như vậy, đơn giản chính là muốn ta ngoan ngoãn, nói ít làm nhiều. Ta thấy, Bất Quy sơn dùng ta làm vật hy sinh, mỗi người đều có mục đích cả.”

Lão Sa gấp đến độ nhíu mày, “Còn nói bậy bạ!”

Tiểu Man cười hi hi, “Nói chơi thôi. Nếu đã là tiểu chủ, việc này đương nhiên là bổn phận của ta, nghĩa phụ thấy ta nói vậy có đúng không?”

Lão Sa thở dài một hơi: “Tính tình người như vậy, thông minh lộ hết ra ngoài, sớm hay muộn cũng sẽ gây ra đại họa. Bỏ đi bỏ đi, việc này cũng không còn cách nào, người hãy tự làm tốt việc của mình đi.”

Tiểu Man căn bản không để tâm lời cảnh báo của hẩn, nàng giơ năm ngón tay trắng nõn mảnh khảnh, quơ quơ trước mặt hẩn.

“Gì vậy?” Lão Sa khó hiểu.

Tiểu Man trừng mắt nhìn hắn, “Năm nghìn lượng bạc! Chuyện khó khăn như vậy, ba nghìn lượng làm sao đủ, ít nhất cũng phải năm nghìn lượng. Người cũng biết giang hồ hiểm ác, ta lại không biết võ công, bị người đuổi giết chỉ có đường chết, bắc đầu thất thủ kia lại không ưa ta, trên đường chưa chắc đã bảo vệ ta, không trả thù lao xứng đáng thì thật không có lương tâm mà.”

Không có lương tâm chính là người đó! Lão Sa thật sự không có cách nào đối với nàng, đánh không thể đánh, mắng cũng không thể mắng, đây là Bất Quy sơn! Hắn chỉ đành phải nói cho có lệ: “Được, được, hiện giờ ta không đem theo nhiều bạc như vậy, sau này nhất định trả cho người.”

Tiểu Man làm sao có thể chấp nhận, cười nói: “Khi nào thì có? Đừng để ta phải chờ lâu, ta không có tính nhẫn nại đâu.”

Lão Sa hận không thể bóp chết nàng, sắc mặt xanh mét, miễn cưỡng nói: “Người cứ xuống núi trước, trong vòng hai tháng, bạc nhất định sẽ đến tay người.”

Lúc này Tiểu Man mới thoáng có chút vừa lòng. Được, hai tháng, nếu như vậy, trước hết cứ đi chơi hai tháng, chờ bạc tới tay, nàng mới “làm việc” cho bọn hắn, buôn bán không thể lỗ vốn, không phải sao?

“Ta đi thu dọn đồ đạc, chuyến đi này phải phiền nghĩa phụ ở phía sau chiếu ứng. Ta tuổi còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, nghĩa phụ sẽ phải dạy dỗ nhiều.”

Nàng khúc khích cười, thỏa mãn bước đi.

Hiện tại, khôi phục gia tộc, tìm kiếm đồng minh, báo thù rửa hận, một loạt khổ sai rơi xuống đầu nàng, đây chính là vận mệnh bi thảm của tiểu chủ. Tiểu Man thở dài một hơi, tự thấy mình thật là mệnh khổ.

Giờ phút này nàng đang ở trong một cỗ xe ngựa hoa mỹ tinh xảo, chung quanh là những tấm đệm mềm mại thơm ngào ngạt, nếu đói bụng muốn ăn gì đó, chỉ việc đưa tay kéo ngăn kéo trên vách xe, bên trong đầy đủ đồ ăn, rượu, nước. Nếu thấy mệt, cứ ngã đầu là có thể ngủ, bất kỳ ở tư thế nào cũng không chút khó chịu.

Đời này, nàng cơ hồ chưa bao giờ thoải mái như vậy. Trong lòng thậm chí có chút lâng lâng: điều kiện tốt đến như vậy, kỳ thật cũng dễ sinh hư.

Thanh thoi vén lên bức màn, kết quả liền bị gió tuyết thổi đập vào đến thất điên bát đảo, nàng luống cuống tay chân khép màn lại, nghe thấy Thiên Ki bên ngoài ha ha cười nói: “Vô dụng! Có tí gió tuyết đã không chịu nổi!”

Tiểu Man không tức giận, lặng lẽ vén màn lên, luồng gió kia mang theo bông tuyết lại thổi tới, thật là lạnh rợn gai ốc. Bên ngoài một mảnh trắng xóa, một vài mảnh xám hiện ra như trong tranh thủy mặc, viền ngoài bao bọc bởi sắc trắng bạc, hóa ra là những đồi núi nhấp nhô trập trùng xa xa. Nàng nói: “Chúng ta mới đi được nửa tháng phải không? Ta nhớ giờ mới vừa đến tháng ba, là mùa xuân mà, sao nơi này lại có tuyết rơi?”

Diêu Quang đang đội một chiếc mũ lông chồn đi phía trước xe ngựa, mũi đã bị đông lạnh đỏ ửng, hơi cười khế, nói: “Thời tiết ở quan ngoại đều khắc nghiệt thế này, phải tới tháng năm tháng sáu mới hết tuyết, chưa tới tháng mười lại bắt đầu có tuyết rơi.”

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Trước mắt, chúng ta đang đi qua Kim sơn (tức dãy Altai ngày nay) hướng tới nơi ở của người Khiết Đan. Theo tình báo từ bọn Thiên Quyền, nói có người của Thiên Sát Thập Phương ở gần Thái Bạch sơn (tức Trường Bạch sơn ngày nay), nói không chừng một trong ngũ phương sừng ở đây. Huống chi đường này sẽ đi qua Hòa Lâm, nếu tiểu chủ muốn tìm đồng minh thì không thể không đi.”

Tiểu Man miễn cưỡng nằm trở về, chậm rãi nói: “Nơi ở của người Khiết Đan làm sao có đồng minh chứ? Người Bất Quy sơn các người quen biết cũng thật quái dị!”

Diêu Quang vội lắc đầu: “Không phải! Thường lão tiên sinh không phải là người Khiết Đan! Hắn là người Tống! Chỉ là... không sống ở Trung Nguyên thôi.”

“Thường lão tiên sinh?”

“Đúng vậy, hần là bậc tiền bối đức cao vọng trọng trong chốn võ lâm, là chưởng môn tiền nhiệm của Tê Hà phái, có giao tình rất sâu với Bất Quy sơn. Nếu như có hần ra mặt giúp tiểu chủ kêu gọi, nhất định hiệu quả sẽ rất lớn.”

Diêu Quang nói năng chừng chạc dàng hoàng, cách vách xe, nàng không thấy được bộ dáng lười biếng của Tiểu Man nên không biết Tiểu Man căn bản là không hề nghe.

Dù sao nàng cũng chỉ là đồng ý với lão Sa sẽ tận lực làm việc này, còn về phần kết quả cuối cùng thế nào, không ai có thể biết được, nếu không thành công thì bọn họ cũng không có lý do bắt lỗi nàng, muốn trách thì phải trách những kẻ gọi là đồng minh kia không chịu giúp nàng.

Aizzz, vẫn là nên mua một mảnh đất, xây một căn nhà lớn, sống những ngày tháng làm phú bà.

Không biết trải qua bao ngày, Tiểu Man ở trong xe đã buồn chán tới mức, đoàn người rốt cục đã tới một thành trì, có lẽ chính là Hòa Lâm mà bọn họ nói.

Tiểu Man mặc áo khoác lông chim, dầu đội mũ lông chồn, khuôn mặt nho nhỏ cơ hồ bị bao phủ trong lớp quần áo dày nặng, trắng nõn bóng mượt, thập phần đáng yêu. Nàng dựa vào xe ngựa, thở dài một hơi, sương trắng lập tức bao phủ khuôn mặt nàng, lông mi ướt sũng, nàng thở dài: “Thật là lạnh! Ta còn tưởng rằng mình đã bị đông lạnh rồi chứ! Không ngờ ở đây lại lạnh như vậy!”

Diêu Quang thu dọn đồ đạc trong xe, nghe nàng oán than, liền cười nói: “Tiểu chủ không có nội lực trong người, lại gầy yếu như vậy, thật sự đã làm khó người. Vào trong khách điếm gọi một chậu than, ngồi một lát sẽ không lạnh nữa.”

Đang nói thì Thiên Ki từ một góc nào đó tiến lại. Nghe nói nội bộ Bắc Đẩu thất sử bọn họ có cách thức liên lạc riêng, hần lúc này là đi tìm ký hiệu của Thiên Quyền.

Thiên Ki tuổi tác không lớn, chỉ tầm mười lăm mười sáu, vóc dáng cao ráo gầy gò, có phong vị thiếu niên, hơn nữa hần lại môi hồng răng trắng, thập phần tuấn mỹ, thêm phục sức đẹp đẽ quý giá, ở giữa nơi cực bắc lạnh lẽo khỉu khiếp toàn người vạm vỡ này, loại hình mỹ thiếu niên hiếm thấy như hần dọc đường không biết có bao nhiêu người trộm liếc mắt nhìn theo, luyến tiếc không rời.

Thiên Ki không thèm để ý, trong tay cầm một mảnh vỏ cây hơi mỏng, quơ quơ trước mặt Diêu Quang: “Thiên Quyền đã đi rồi, sẽ chờ chúng ta ở khách điếm Hòa Tế ở Đông phố.”

Diêu Quang nghe vậy thì vội dắt xe ngựa bước đi, đột nhiên nhớ tới cái gì, quay lại hỏi: “Đông phố là ở đâu?”

Thiên Ki xòe tay, cười vô lại: “Làm sao ta biết. Người đi hỏi đi!”

Diêu Quang trừng mắt với hần: “Ta sớm biết ngươi là loại đại lười mà! Mộc tiên sinh không nên để ngươi đi! Dọc đường đi ngươi không làm cái gì cả, chỉ có nhàn hạ thôi! Ngươi chờ đấy, ta nhất định nói lại việc này với Kim viên ngoại!”

Thiên Ki nói: “Ai nhàn hạ? Nấu cơm, giặt giũ, quét tước vốn là việc của nữ nhân! Nào có nam nhân nào làm những việc này! Ta đi chỉ là làm hộ vệ cho Tiểu Man, bảo vệ an nguy của nàng, không phải là làm vú nuôi! Người ngoài cáo trạng thì không còn sở trường nào khác, sau này gọi ngươi là cáo trạng vương thực thích hợp.”

Diêu Quang lại mắng tiếp. Hai người bọn họ ở cùng nhau, ba ngày đầu sẽ đấu võ mồm, lần nào cũng là do Thiên Ki gây sự, hần thì nhanh mồm nhanh miệng, Diêu Quang lại thành thật hàm hậu, thường bị hần chọc tức đến nổi trợn mắt lườm.

Tiểu Man hắng giọng một tiếng, chậm rãi nói: “Đừng ầm ĩ nữa, người khác thấy hết rồi, các người không phải vẫn nhắc nhở ta trên đường phải để ý sao?”

Diêu Quang quay phắt đầu lại, quả nhiên đã thấy xung quanh có người vây lại xem náo nhiệt, sợ tới mức vội vàng dắt xe ngựa đi tới trước, Thiên Ki cười hì hì ở phía sau, lại nói: “Đừng tức giận nữa, là ta sai, được không? Bộ dạng ngươi đã khó coi, lại thêm vẻ mặt đau khổ nữa thì càng xấu, nhìn mặt ngươi thế này, ta làm sao mà ăn cơm?”

Diêu Quang tức giận đá tuyết trên đất, một chữ cũng không nói. Thiên Ki chà xát hai tay, “Được rồi, ta đi hỏi đường, các người chờ ở đây.”

Dứt lời, hần liền trưng ra khuôn mặt tươi cười đáng yêu đi hỏi đường, lão thái bà Khiết Đan đang bán hàng ven đường thấy hần thì vui mừng phát khóc, hận không thể lấy tay nhéo hần. Chưa đầy một khắc đã hỏi được địa chỉ cụ thể, Thiên Ki đắc ý đi lại, cười nói: “Đã hỏi xong. Thế nào? Còn nói ta không làm việc không?”

Cơn giận của Diêu Quang còn chưa tiêu, lạnh nhạt nói: “Ta mặc kệ ngươi! Không làm thì không làm! Dù sao cũng không liên quan tới ta!”

Thiên Ki xuất ra toàn thân thể võ, lại làm mặt quỷ chê cười, rốt cục cũng khiến Diêu Quang lộ ra khuôn mặt tươi cười, cắn răng nói: “Cứ để cho Thiên Quyền nhìn thấy dáng vẻ này của ngươi! Tiểu chủ còn ở đây, lại để nàng chê cười chúng ta!”

Tiểu Man vội lắc đầu: “Không sao, không sao! Các người tiếp tục, coi như ta không tồn tại là được!”

Aizzz, thanh niên nam nữ, thanh mai trúc mã, một đường đồng hành, củi khô lửa bốc... Việc này, có thể lý giải.

Ở góc đường đột nhiên có một bóng hắc y nhân nhoáng qua, Tiểu Man sửng sốt, cảm thấy bóng người kia cực kỳ quen thuộc. Dáng người kia, cả mái tóc thô dài tới thắt lưng, chẳng lẽ là Trạch Tú? Hần cũng theo tới nơi này?

Nàng lại nhớ tới lúc ấy ở Bất Quy sơn, sau khi ấn định cụ thể ngày xuống núi, Trạch Tú liền rời khỏi Bất Quy sơn. Người này tiêu sái cuồng vọng, ngay cả người Bất Quy sơn cũng rất để ý hần, lễ tiết luôn đứng mực, tựa hồ không muốn đắc tội.

Người này, có phải là lai lịch không nhỏ?

Trong đầu đột nhiên hiện ra một đôi mắt hoa đào đa tình ngả ngớn, hần tuy rằng thô lỗ lại dã man, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì hần cũng chưa thật sự làm chuyện gì thô lỗ cả. Nhớ lúc hần ăn cơm, thư thái cũng không hề thua kém Thiên Quyền, căn bản chính là hai hào môn công tử.

Có lý, lãng nhân giang hồ, hào môn công tử, Trạch Tú ới Trạch Tú, người rốt cục có thân phận gì?

22. Q.2 - Chương 1

Liên Y (nhất)

Hòa Lâm là một nơi hỗn tạp đủ loại người, người Liêu, người Tống, Hồi Hột, Tây Hạ, thậm chí cả người Mông Cổ, người Nữ Chân cũng đều sống ở đây. Vì thế, vấn đề chính trị vô cùng phức tạp, còn những chuyện trong nội bộ đại chúng lao khổ nơi đây thì lại vô cùng đơn giản. Nói tóm lại, ta thấy người không vừa mắt, người thấy ta thực phiền, cuối cùng đương cờ khai chiến, cãi nhau đánh nhau là chuyện cơm bữa.

Nghe nói, lũ khách thương nhân đơn độc đến nơi này đều phải chi tiền thuê hộ vệ, nếu không sẽ rất dễ dàng gặp chuyện không may. Đương nhiên, điều này không có nghĩa là cứ có nhiều thương lũ là an toàn, đạo tặc giết người cướp của cũng vô thường, gặp lúc tâm tình tốt, người chỉ cần hối lộ một chút, miễn cưỡng có thể giữ tính mạng mà qua, còn gặp lúc nhân gia tâm tình không tốt, thực xin lỗi, mệnh cũng muốn, tiền cũng muốn.

Khách điểm Hòa Tể nói theo cách khác chính là một nơi giao dịch, chọn lựa hộ vệ. Dưới lầu có một đại sảnh rất lớn, người đến người đi tấp nập, giao dịch song phương, tương hỗ chọn lựa, giao tiền lấy người. Những người làm hộ vệ thường tự giấu mình làm nghề da thịt, người ta giao tiền, bọn họ liền làm cho người ta, so với kỹ nữ cũng không khác mấy.

Hiện tại, Thiên Quyền đang ngồi ở một góc uống trà, dùng chén bằng gốm trắng của mình mang theo.

Trước đây đã nói qua, hần là quý công tử, hơn nữa lại là quý công tử cực kỳ đắt tiền, cho nên có khiết phích cũng là rất bình thường, nhưng khiết phích đến mức ngay cả chén đắp, gối đầu, chén bát đều phải mang theo lúc xuất môn, còn nếu quên mang thì thà rằng không ăn không ngủ, như thế thực không bình thường.

Lúc này hần đang ngồi ở một góc vắng, tay cầm chén gốm của mình, trong chén đựng nước suối Thiên Sơn tự mình mang theo, trong nước có trà măng thượng đẳng tự mình cầm đi, trên bàn bày một tấm vải gấm, trên ghế lại lót một tấm đệm thêu hoa của mình – bọn tiểu nhị đi qua đi lại, đưa mắt liếc trộm, ai cũng ngượng ngùng không biết tiếp đón hần có thiếu sót gì.

Trong sảnh âm âm không dứt, có người uống rượu ăn cơm, có người bàn tán bình luận chuyện trò, cũng có nhiều nhóm hộ vệ đang chờ được các thương lữ lựa chọn.

Đột nhiên, trước cửa khách điểm vang lên một trận ồn ào, sau đó lại an tĩnh lại, Thiên Quyền lơ đãng ngẩng đầu, thấy ngoài cửa tiến vào một đám người Khiết Đan, đầu đội mũ lông chồn, người nào người nấy hung mãnh vô cùng, nháy mắt liền chiếm một diện tích lớn. Nơi này dù sao cũng là đất của người Liêu, bọn họ kiêu ngạo như vậy, người khác dù giận nhưng cũng không dám nói gì, chỉ có thể mắng thầm: cẩu Khiết Đan!

Chỉ chốc lát, một đợt tiếng vó ngựa thanh thúy truyền đến, trong chớp mắt, một thiếu niên công tử mặc trang phục đi săn nhẹ nhàng đi tới. Ước chừng do cưỡi ngựa quá lâu, trên trán hần chảy mồ hôi, có vẻ phong trần mệt mỏi, nhưng mọi người đều cảm thấy trước mắt sáng ngời, trong lòng không thể không tán thưởng một tiếng: một vị công tử tuấn tú!

Hần vừa vào liền cởi áo mũ da cừu, bên trong là áo dài màu xanh, vạt áo thêu hình bướm bướm sắc sỡ, hần mắt sáng mày kiếm, thập phần tuấn đạt, trong ánh mắt có một loại hào khí, một loại yêu khí, cực kỳ đẹp mắt.

“Mang trà đến!” Hần thuận miệng gọi, là tiếng Khiết Đan.

Đám hộ vệ Khiết Đan đẩy mọi người trong đại sảnh dạt ra thành một lối đi cho hần, một kẻ trong đó nhìn thấy Thiên Quyền đang ngồi trong góc tối an tĩnh, lại quá sạch sẽ, lập tức tiến đến vỗ bàn: “Tránh ra!”

Thiên Quyền cúi đầu thổi hơi nóng trên chén trà, coi như không nghe thấy, hàng mi dài buông xuống, nhìn không thấy biểu tình.

Thị vệ kia liền rút đao chém xuống đầu hần, ai ngờ đao kia lại dừng lại phía trước đầu hần hơn một thước, làm thế nào cũng không chém xuống được, nhìn kỹ thì thấy hần đã dùng hai ngón tay thon dài nhẹ nhàng kẹp thân đao, làm như không tốn chút sức lực.

Người kia hơi chấn trụ, muốn rút đao về nhưng không thể, lại thấy cổ tay Thiên Quyền vừa chuyển, bàn tay cũng không biết ẩn dấu cái gì, tinh quang chợt lóe, nghe thấy “cách” một tiếng, thanh đao đã bị gãy làm hai đoạn.

Thiên Quyền tay kẹp đoạn đao gãy, ngược mắt nhẹ liếc vị thiếu niên công tử kia, vị công tử kia thoáng nhìn thấy dung mạo như băng như tuyết của hần thì nhẹn không được thở dốc vì kinh ngạc. Không đề phòng, hần đột nhiên ném đoạn đao gãy tới, lạnh nhạt nói: “Cút!”. Hàn quang sáng ngời, vị công tử kia cũng thực trấn định, không hề nhúc nhích. Trong tiếng kinh hô của đám hộ vệ Khiết Đan, đoạn đao kia hiem hiem lướt qua gò má trái hần, cắm phập vào cột gỗ phía sau, phần đao bên ngoài vẫn còn rung lên.

Lúc này mọi người đều nhìn Thiên Quyền với ánh mắt không chỉ còn là tò mò mà đã biến thành sùng bái. Bất kính với người Khiết Đan trong lãnh địa của người Khiết Đan, đây đúng là hành vi chỉ có ở nhân vật anh hùng trong truyền thuyết. Người này tuyệt đối chính là anh hùng!

Tuy nhiên, bọn họ lại rất tò mò xem vị công tử Khiết Đan kia sẽ phản ứng thế nào, cho nên lập tức, toàn bộ ánh mắt liền tập trung trên người hần.

Công tử Khiết Đan nhìn chằm chằm Thiên Quyền một hồi, nhãn tình hơi mơ hồ, trên mặt cũng hơi đỏ lên, rồi chấp tay sau lưng mà đi tới, thị vệ vội vàng kéo một cái ghế đối diện Thiên Quyền cho hần, bên trên trải da lông sạch sẽ. Hần ngồi xuống, mở miệng nói: “Người tên là gì?”

Thiên Quyền vẫn coi như không nghe thấy, ngay cả lông mi cũng không động một chút. Công tử Khiết Đan rút ra một chiếc khăn tay thêu hoa lau lau miệng, đôi mắt hẹp dài đảo quanh trên mặt Thiên Quyền, loại

ánh mắt này thật khiến người ta nổi da gà.

Bọn thị vệ đưa tới rượu ngon dê non, dùng dao cắt thành từng miếng nhỏ cho vào đĩa đặt lên bàn. Công tử Khiết Đan đẩy tới trước mặt Thiên Quyền, lại tự mình rót một ly rượu: “Ta mời người!”

Giọng miền nam của hắn cũng không êm ái lắm nhưng ngữ tốc cực nhanh, thập phần lưu loát. Thiên Quyền vẫn cúi đầu uống trà, không thèm nhìn tới rượu ngon dê béo của hắn. Công tử Khiết Đan dùng kim đao xiên một miếng thịt dê, dịu dàng nói: “Ta nghe nói người miền nam cũng có những chi sĩ mồm to uống rượu, miệng to ăn thịt giống người Khiết Đan chúng ta. Các hạ thân thủ tinh tế như vậy, vốn tưởng rằng cũng là hảo hán, ta kính người, người lại không dám chịu, không khỏi khiến người thất vọng.”

Thiên Quyền lạnh nhạt nói: “Bẩn.”

Công tử Khiết Đan không giận mà lại vui, rục rịch, muốn sờ lên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn một chút nhưng lại không dám. Hắn hí mắt cười nói: “Ta bắn hay không, người không thử thì làm sao biết.”

Mọi người lập tức bạo phát.

Gì vậy? Hóa ra là thích nam nhân! Đáng khinh, cực kỳ đáng khinh!

Thiên Quyền chợt ngừng đầu, bình tĩnh nhìn hắn. Công tử Khiết Đan chống cằm, dùng dao xiên xiên thịt dê, mặt mày mang theo vẻ khiêu khích, thấp giọng nói: “Ta tên Thuật Luật. Còn người?”

Trong mắt Thiên Quyền đột nhiên toát ra một tia hàn ý, bên tai lại nghe thấy thanh âm mỉa mai của hắn, lời nói ngông cuồng: “Người còn không nói lời nào, ta sẽ giết hết nam nhân trong khách điểm này, nếu người nói một câu, ta sẽ tha một người.”

Một thị vệ bên cạnh thấy bộ dạng của hắn thì phải thấp giọng nhắc nhở: “Thiên tuế gia, đây không phải Thượng Kinh.”

Thuật Luật cười dài, nhìn chằm chằm Thiên Quyền, tay phải nhấc lên, đâm kim đao về phía người bên cạnh, cũng may thị vệ kia nhanh nhẩu tránh đi, nếu không lúc này đã thành cái xác không hồn, chỉ là một bên tai đã bị cắt, máu tươi túa ra không ngừng. Bọn thị vệ biết người này hỉ nộ vô thường, tỳ khí cực kỳ táo bạo ác liệt, coi mạng người như rơm rác, bọn họ hầu hạ vốn đã phải đề phòng lo lắng, lúc này đồng loạt quỳ xuống, không ai dám hé răng.

Thuật Luật cười đầy ôn nhu đa tình, lấy kim đao nhuộm máu kia tiếp tục cắm vào thịt dê, kéo lên một miếng cho vào miệng, mắt vẫn dán trên mặt Thiên Quyền không rời.

Không khí đang ngưng trệ, chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng chuông bạc thanh thúy, đình đình đang đang, mọi người không tự chủ quay đầu nhìn ra cửa, thấy một nữ hài tử mặc quần áo vải thô đang chậm rãi bước vào. Trên thắt lưng nàng có một cái chuông bạc được buộc lại bằng chỉ đỏ, nên lúc nàng đi lại chiếc chuông liền phát ra tiếng đình đình vui tai.

Khách điểm đang huyền não đột nhiên an tĩnh lại, tất cả mọi ánh mắt đều nhìn nàng.

Thiên hạ lại có một mỹ nữ như vậy! Đường như tất cả mọi người đều có chung một suy nghĩ, chỉ sợ đem tất cả những thiếu nữ có tư sắc ở Hòa Lâm này đến cũng không thể quyến rũ bằng một ngón tay của nàng.

Nữ hài tử không hề phát giác tình huống trong đại sảnh, đình đình đang đang đi tới, dùng đôi tay nhỏ trắng nõn phẩy phẩy quần áo, nuốt nước miếng một cái, vươn một ngón tay chỉ tiểu nhị, cẩn thận nói: “Ta muốn... một bát mì Dương Xuân, thêm trứng kho.” Cúi đầu sờ sờ túi tiền, thấy chỉ có hai đồng tiền, mặt nhăn lại, nói: “Chỉ cần mì Dương Xuân, không cần trứng kho nữa.”

Thanh âm kia nũng nịu tựa tiếng hoàng oanh, hàng lông mi lá liễu nhú lại, quả thực ngây thơ không tả xiết. Tất cả mọi người đều nhìn nàng, không ai muốn rời đi. Tiểu nhị thân hồn điên đảo bưng mì đến, còn bỏ thêm ba quả trứng kho, ngay cả tiền cũng quên lấy, nhét mì vào tay nàng.

Nữ hài tử bưng bát quay đầu lại tìm chỗ ngồi, mọi người đều tự động tránh ra, ngón tay nàng bị chạm vào nước mì, nóng bỏng, ngừng đầu thấy chỗ Thiên Quyền vẫn còn trống, bước nhanh tới đó, cách một tiếng đặt mạnh cái bát trên bàn, nóng giãy nảy tay.

Một thị vệ Khiết Đan đi lên định đuổi nàng đi, Thuật Luật liếc mắt một cái, người kia sợ tới mức cúi đầu giả câm giả điếc.

Nữ hài tử cười cười với hai người, đầy vẻ hối lỗi: “Thật xấu hổ, quá nhiều người, để ta ngồi một chút là tốt rồi.”

Nói xong liền ngồi xuống, lấy bình muối rắc vào bát, đảo một chút đã đổ nửa bình.

Phảng phất cảm giác được có người đang nhìn mình, nàng thẹn thùng nói: “Người Thục, thích ăn cay!”

Thiên Quyền nhìn bình gia vị trên bàn, bên cạnh bình muối đặt một cái bát nhỏ có dán giấy Tuyên Thành đỏ: tiêu bột.

Nữ hài tử thổi thổi nước, cúi đầu ăn một miếng to, sắc mặt đột nhiên biến đổi, phun ra toàn bộ, vẻ mặt cực kỳ nghi hoặc, nắm lấy bình muối dí sát vào mắt, híp mắt nửa ngày mới nhìn rõ trên mặt viết chữ “Muối”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng ỉu xiu, Thuật Luật nhìn không được bật cười, thấp giọng nói: “Mắt cô nương không được tốt?”

Nàng đỏ mặt lên, hai mắt Thuật Luật lóe sáng.

“Từ trước đã vậy, phải để rất gần mới nhìn rõ, gần đây lại càng kém... muốn nhìn cái gì cũng phải cố hết sức...” Nàng giống như cảm thấy mình đã làm việc gì đó vô cùng xấu hổ.

Hai đồng cuối cùng trên người đã dùng, không có tiền, nàng chắc chắn sẽ bị đói chết. Thuật Luật thích thú nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của nàng, chợt thấy nàng đứng lên, dường như đã hạ quyết tâm, lau lau tay lên người, hùng hổ đi đến một cây cột gỗ trong sảnh, há mồm hỏi cây cột: “Làm phiền một chút, ngài có cần hộ vệ không?”

23. Q.2 - Chương 2

Liên Y (nhị)

Rốt cuộc Thuật Luật không nhìn được mà cười phá lên, nữ hài tử kia thấy hấn cười như vậy thì thấy nghi ngờ, đưa tay ra sờ, mới phát hiện đó là một cây cột, mặt nàng càng đỏ hơn, vội vàng chạy về, cúi đầu hỏi một thị vệ đang quỳ trên mặt đất: “Ngài... có muốn hộ vệ không?”

Hai mắt thị vệ kia nhất thời mở trừng trừng như cái chuông đồng.

Không thấy hấn trả lời, nàng lại híp mắt hỏi Thiên Quyền: “Ngài có cần hộ vệ không?”

Thiên Quyền chậm rãi lắc đầu, ngữ khí ôn hòa: “Cô nương nên quay sang bên trái, nơi đó nhiều thương lữ hơn.”

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, quay sang bên trái hỏi: “Ngài có cần thị vệ không?”

Bên trái nàng chính là Thuật Luật, hấn cười nói: “Cần! Ta thích nhất chính là mỹ nhân hộ vệ như thế này.”

Nữ hài tử nhất thời vui vẻ, vội la lên: “Được! Tốt! Đại gia, ta rất có năng lực! Đồ đường, hộ vệ, canh cửa, canh gác... cái gì cũng có thể làm! Ăn cũng không nhiều, nơi ở cũng không cần, chỉ cần ngài cho ta việc làm, nhất định ta sẽ khiến ngài vừa lòng.”

Thuật Luật dùng khăn tay che miệng lại, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Thật giống một con chó!”

Nữ hài tử không nghe ra ý châm chọc trong đó, lại còn gật đầu: “Ta rất có năng lực! Tuyệt đối có năng lực hơn cả chó!”

Câu này khiến những người khác phải bật cười, Thuật Luật nheo mắt, tựa như đang định giở trò xấu, nhẹ hỏi: “Vậy sao? Ta đây muốn nhìn xem người “có năng lực” như thế nào.”

Hắn lấy từ trong áo ra một đóa châu hoa tinh xảo, trang trí ba bốn viên châu, nhẹ nhàng cầm cổ tay nàng, mở ra bàn tay tuyết trắng, đặt lên, nói: “Hãy dùng cái này làm tiền đặt cọc. Người đi theo ta, về sau sẽ trả tiền.”

Nàng chần chờ một chút, lấy ngón tay vuốt ve châu hoa, đột nhiên vội vàng cười với Thuật Luật, nhét châu hoa vào miệng cắn một phát, nghe “rắc” một tiếng, mấy viên châu quý báu kia đã bị nàng cắn rời ra.

Thuật Luật biến sắc, nữ hài tử mang vẻ mặt cầu xin, nói: “Đại gia, thứ này... là giả!”

Không có lương tâm! Không có lương tâm! Lại dùng đồ giả đi lừa người, tất cả mọi người dùng ánh mắt khinh bỉ mà nhìn Thuật Luật.

Sắc mặt hắn biến đổi, cuối cùng khôi phục bình thường, che khóe miệng cười khê: “Đồ này là thật, chỉ là... không ai lại dùng răng cắn đông châu.”

Nữ hài tử lộ ra bộ dáng hối hận, nắm chặt mấy mảnh đông châu, thấp giọng nói: “Ta... mắt không tốt, cho nên...”

Thuật Luật cười nói: “Làm sao bây giờ? Ta ra ngoài không mang theo bạc, ngoài đóa châu hoa này thì chỉ có một ngọc quyết, đây là tín vật, không thể dùng làm tiền đặt cọc cho người được.”

Nàng tiếc nuối gật đầu, đặt đóa châu hoa lên bàn, xoay người tìm những người khác. Thuật Luật nói: “Người cắn hỏng châu hoa của ta, cứ như vậy phải tay bỏ đi sao?”

Nàng sửng sốt, hắn lại nói: “Một viên đông châu trên thị trường có giá trăm lượng bạc trắng, trên đây có ba viên, cái miệng anh đào của người đã một miếng cắn mất ba trăm lượng bạc rồi.”

Nàng sợ tới mức mặt mày xám ngắt, không nói nên lời. Ba trăm lượng! Dem nàng đi bán, bầm cũng không được nhiều tiền như vậy.

Mấy ngón tay dài của Thuật Luật gõ nhẹ lên mặt bàn, thú vị nhìn khuôn mặt nàng, nhất thời bỏ mặc Thiên Quyền một bên, hắn cười nói: “Tuy nhiên, người yên tâm, người Khiết Đan chúng ta rất hào phóng. Ba trăm lượng bạc cũng không tính là gì, nếu cùng ta trở về, ở bên người ta ba năm, ba trăm lượng kia sẽ coi như tiền công. Nếu có thể giúp ta thư thái, lúc người rời đi còn có bạc thưởng.”

Đây chính là cái gọi là lòng dạ Tư Mã Chiêu, người qua đường cũng biết, trong đầu hắn đang tính cái gì, mọi người đều có thể nhìn ra. Thiên Quyền hơi hơi nhíu mày.

{Lòng dạ Tư Mã Chiêu: Tư Mã Chiêu chi tâm}

Ý của câu thành ngữ này là chỉ dụng ý của Tư Mã Chiêu ai nấy đều biết.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tam Quốc chí-Ngụy Thư-Cao Quý Hương Công kỷ”.

Cuối thời Tam Quốc, quyền bính của nước Ngụy dần dần rơi vào tay dòng họ Tư Mã. Khi Cao Quý Hương Công Tào Mao tại vị, Tư Mã Chiêu làm đại tướng. Khi thấy họ Tào ngày một suy đồi, còn dòng họ Tư Mã thì ngày một lộng quyền ngang ngược, Tào Mao trong lòng vô cùng căm tức, mới viết một bài thơ nhan đề “Tiềm Long” để giải bày tấm lòng u uất của mình. Tư Mã Chiêu xem xong bài thơ này liền nổi giận lớn tiếng quát hỏi Tào Mao, khiến Tào Mao khiếp sợ toái mồ hôi lạnh, không nói năng được câu nào.

Tào Mao sau khi vào hậu cung, trong lòng căm thấy Tư Mã Chiêu có ý tiếm ngôi vua, mà việc này người trong triều ai nấy đều biết. Tào Mao không thể nhịn nhục được nữa bèn quyết định áp dụng biện pháp để diệt trừ Tư Mã Chiêu. Nhà vua triệu tập các đại thần lại để bàn kế. Khi các đại thần đến đông đủ, Tào Mao tức giận nói: “Tư Mã Chiêu có dã tâm đoạt ngôi vua, điều này các khanh đều đã biết, trẫm không thể ngồi đợi để người ta phê truất, hôm nay ta sẽ cùng các khanh bắt tội hắn “. Các đại thần nghe vậy đều bày tỏ không đồng ý, nhưng Tào Mao không thể chờ đợi được nữa, liền tuốt kiếm lên ngựa, dẫn theo hơn 300 thị vệ và tùy tùng tiến sang phủ đệ Tư Mã Chiêu, nhưng liền bị đám vệ binh của Tư Mã Chiêu giết chết tại chỗ.}

Nữ hài tử do dự nói: “Ba năm... quá lâu!” Nàng rốt cục cảm thấy người trước mặt này có chút gì đó không đúng, bản năng không muốn đồng ý.

Thuật Luật cười càng vui vẻ: “Không lâu, ở cùng một mỹ nhân gốc như ngươi, ba mươi năm cũng không dài.” Hắn thấy tiểu mỹ nhân còn do dự như là cảm thấy bị lừa, lại nói thêm: “Như vậy đi, ta mở lòng từ bi, ở đây đang có nhiều người như vậy, có Hồi Hột, Tây Hạ, cũng có người Tống các ngươi, nếu có ai dùng ba trăm lượng bạc thuê ngươi, ta sẽ thả ngươi.”

Thiếu nữ kia quay đầu nhìn lại, tuy ai cũng biết nàng mắt không tốt, nhìn sẽ không rõ nhưng mỗi lần chạm ánh mắt nàng đều cúi đầu xuống. Ở một nơi như thế này, thuê một hộ vệ, nhiều lắm cũng chỉ cần năm lượng bạc. Ba trăm lượng bạc là loại giá cả gì chứ? Mua người hầu cũng không cần nhiều tiền như vậy.

Chợt nghe ngoài cửa có người nói: “Ba trăm lượng bạc để thuê hộ vệ sao? Lần đầu tiên nghe nói!”

Nói xong, có ba người đi vào, hai nữ một nam, đều mặc đồ lông chồn quý giá, khuôn mặt thanh tú, khí chất xuất chúng, mọi người lại ồ lên, hôm nay là ngày gì mà khách nhân nào đến cũng đều đặc biệt như vậy!

Người nói chuyện chính là thiếu niên kia, hắn mặc áo khoác đen, đầu đội mũ đen, cực kỳ tuấn tú, hai con mắt quét qua sảnh, lộ tức nhìn thấy Thiên Quyền ngồi trong góc, nhân tình nhất thời sáng ngời, kêu lên: “Thiên Quyền! Cuối cùng cũng tìm được người!”

Hóa ra đúng là ba người bọn Tiểu Man, ba kẻ mù đường, tìm kiếm nửa ngày mới tới được khách điểm Hòa Tể. Thiên Ki và Diêu Quang kích động chạy tới, Tiểu Man mặt không chút thay đổi đi phía sau, nhìn thấy Thiên Quyền trương ra khỏi mặt băng là nàng lại đẩy một bụng bực tức, cực kỳ không cam lòng bước qua, lúc này mới phát hiện người đã ngồi kín.

Trong đó chỉ có một người lạ mặt, đúng là Thuật Luật, chung quanh hắn còn có thi vệ Khiết Đan quỳ thành một vòng, không ai dám ngáng đầu. Nàng hơi sững sốt, nhìn trái lại nhìn phải, thấy đại sảnh tuy rằng nhiều người nhưng lạ ngời hết ở góc tây nam, cách cái bàn này rất xa, dường như không dám lại gần. Bên cạnh đám thi vệ có một nữ hài tử mặc quần áo vải thô đang đứng, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, quả thực vô cùng xinh đẹp, giống như Quan Âm sống vậy.

Ai da! Đây là tình huống gì vậy? Người Khiết Đan muốn cường thương dân nữ sao?

Diêu Quang thấy Tiểu Man không có chỗ ngồi, vội vàng đứng dậy nhường chỗ, Thiên Ki nhìn thoáng qua chỗ Thuật Luật, có chút chán ghét, nói: “Này, người Khiết Đan kia, tránh ra! Đây là bàn chúng ta bao!”

Thuật Luật thú vị nhìn một đám tuấn nam mỹ nữ bọn họ, cũng không đáp lời. Thiên Ki bị hắn nhìn tới nổi da gà toàn thân, quay đầu lại nhìn Thiên Quyền.

“Các... các ngươi muốn đi Thượng Kinh hay là Thái Bạch sơn? Ta... ta có thể làm hộ vệ cho các ngươi.” Nữ hài tử xinh đẹp tựa thiên tiên kia đột nhiên mở miệng, nhìn Tiểu Man đầy cầu xin.”

Tiểu Man nga một tiếng, thuận miệng nói: “Xin lỗi, chúng ta không cần...”

Lời còn chưa dứt, Thiên Quyền đột nhiên nói: “Cũng được chúng ta có thể thuê ngươi.”

Đầu hắn bị đập hay sao? Tiểu Man kinh ngạc nhìn hắn, lấy ba trăm lượng bạc thuê hộ vệ? Mua người cũng không nhiều tiền như vậy nha!

Thiên Quyền quay đầu nhìn Thiên Ki: “Trên người ta hiện giờ không có nhiều tiền, các ngươi lấy ba trăm lượng đưa cho nàng, sau khi trở về ta sẽ trả lại ngươi.”

Thiên Ki sờ sờ đầu, ngượng ngùng thấp giọng nói: “Xin lỗi, trên người chúng ta cũng không có nhiều tiền như vậy, chỉ có thể đợi lão Sa lấy tiền thôi.”

Mọi Thiên Quyền hơi mím, mày nhíu lại.

Thuật Luật cười ha hả, chỉ vào bọn họ, cười đến độ như không thở nổi, dứt quãng nói: “Ông trời ơi... ha ha! Kẻ nghèo hèn còn muốn làm anh hùng! A ha ha ha! Thật sự là cười chết ta... Gặp bộ dáng các ngươi, ta còn tưởng rằng các ngươi có bạc triệu chứ... Hóa ra... Ha ha ha!”

Thiên Ki và Diêu Quang nghe hắn cười nhạo như vậy thì mặt nhẵn lại, đang ở bên ngoài, đặc biệt lại ở nơi của người Khiết Đan, không nên vọng động, mấy ngày nay bọn họ đã thu liễm rất nhiều.

Diêu Quang nhẹ nhàng lôi kéo tay áo Tiểu Man, nói nhỏ: “Tiểu chủ, nữ hài tử kia thật đáng thương mà, không thể nhìn nàng bị người Khiết Đan đưa đi được. Trên người người có tiền chứ? Giúp nàng được không?”

Nhìn nàng cái gì chứ! Tiểu Man cũng nhú mày lại. Người đáng thương trên đời này rất nhiều, thấy một người giúp một người thì dù có núi vàng núi bạc cũng tiêu hết. Nàng cười nói: “Aizzz, thật tiếc, ta cũng không có nhiều tiền như vậy. Lực bất tòng tâm a!”

Thiên Ki hừ một tiếng: “Nói dối, bao nhiêu ngân phiếu trong túi người đâu? Còn có rất nhiều bảo thạch... Mỗi ngày người đều biến thủ nhiều như vậy, đừng cho là ta không biết! Keo kiệt đúng là keo kiệt, lại còn bày đặt lấy cớ!”

Lông mày Tiểu Man dựng lên, nói: “Người không có việc gì thì đi nhìn trộm ta sao? Thật là cuồng dại!”

Thiên Ki đỏ mặt, vội la lên: “Này, đừng có nói lung tung! Ai, ai nhìn trộm người!”

Tiểu Man thản nhiên nói: “Nếu đã không nhìn trộm, sao người có thể vô căn cứ vu khống cho ta? Ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, người nhìn lầm rồi.”

Thiên Ki còn muốn cãi, đã nghe Thuật Luật cười một tiếng: “Không cần phải nhiều lời, người này ta sẽ mang đi. Trò hề này đừng ở đây.”

Hắn vẫy vẫy tay với nữ tử kia, lộ ra hàm răng trắng nõn chảnh tề: “Lại đây! Không ai muốn người đâu, chỉ còn cách trở về cùng ta thôi. Hầu hạ ta cho tốt, ta sẽ không bạc đãi người!”

Sắc mặt nữ hài tử trắng bệch, nhìn vào thực khiến người thương tiếc, Diêu Quang thở dài lắc đầu, Thiên Ki khinh thường nhìn Tiểu Man, Tiểu Man làm bộ như không phát hiện, nàng luôn luôn tâm như thiết thạch, ngoại trừ tiền, không có gì có thể làm nàng rung động. Thiên Quyền mày nhú mặt nhăn, không nói được một lời.

Thuật Luật đứng dậy, vỗ vỗ tay, bọn thị vệ đang quỳ trên mặt đất đồng loạt đứng lên, trong đó có hai người đi ra định bắt thiếu nữ theo, nàng tránh một chút, cũng không biết làm động tác gì mà một nữ tử yếu mềm lại có thể dễ dàng thoát ra khỏi kiểm chế của hai võ sĩ Khiết Đan cao lớn.

“Đừng cậy mạnh, ta cũng không phải bức người, cũng không phải là ý thể hiếp người.” Thuật Luật dùng khăn lau tay, chậm rãi mở miệng, “Nhưng mà thiếu nợ thì phải trả tiền, đạo lý này ở đâu cũng thế. Luật của người Tống các người cũng không ngoại lệ. Người vẫn nên ngoan ngoãn, đừng né tránh. Trông cậy vào mấy kẻ nghèo hèn kia cứu người... Ha ha ha, mấy thứ trên người bọn họ đem bán sạch cũng không được một trăm lượng, đừng có hy vọng hão nữa!”

Diêu Quang lại lắc lắc tay Tiểu Man, vội la lên: “Tiểu chủ! Không thể thấy chết mà không cứu được!”

Thuật Luật liếc nhìn Tiểu Man, bật cười: “Thôi đi, nha đầu kia vừa nhìn đã thấy là một kẻ nghèo kiết xác, nàng thì làm gì có tiền.”

Tiểu Man ngẩng đầu nói nhỏ: “Từ từ, vừa rồi... người nói ta là cái gì?”

Thuật Luật vẫn cười: “Nghèo kiết xác, người không soi gương sao? Người có tiền sao?”

Tiểu Man ừ một tiếng, lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Đương nhiên là có. Ba trăm lượng bạc chứ gì?” Nàng cho tay vào tay áo, lấy ra một viên dạ minh châu đặt vào lòng bàn tay. Viên minh châu lộ ra quang mang trong suốt mỹ lệ.

Ai cũng không ngờ được nàng có thể đưa ra đồ vật quý báu như vậy, mắt đều tròn cả lên. Thuật Luật cũng có chút sững sờ, không nghĩ rằng Tiểu Man lại có tiền thật.

Nàng để hạt châu trong tay đưa qua một vòng, mỉa mai nói: “Dạ minh châu, giá trị ba trăm lượng hoàng kim. Ta đưa cho người cái này, người còn phải trả lại ta rất nhiều bạc đó – nhưng, tục nhân như người, liệu có nhân lực nhận ra bảo bối sao?”

24. Q.2 - Chương 3

Liên Y (tam)

Thuật Luật nửa ngày không nói chuyện, có thị vệ định đi qua nhận dạ minh châu nhưng Tiểu Man lại cất đi, nhướn mi nói: “Từ từ, trả tiền lễ trước. Cái này đáng giá hơn ba trăm lượng bạc, không thể chiếm tiện nghi như vậy được.”

Hắn vẫn không nói lời nào, một lúc lâu sau mới nhẹ ho một tiếng, dùng khăn hoa lau lau miệng, thấp giọng nói: “Mà thôi, đi thôi!”

Bọn thị vệ còn chút chần chừ đã thấy chủ tử bước nhanh ra cửa, lúc này mới chạy đuổi theo, trong nháy mắt đã không thấy một ai.

Tiểu Man nhếch miệng cười nói: “Ai là kẻ nghèo hèn? Ai nghèo kiết xác? Ba trăm lượng bạc cũng dám khoe khoang trước mặt ta!” Nàng đắc ý cầm dạ minh châu, lần qua lần lại trên tay.

Diêu Quang sùng bái nhìn nàng, liên mồm nói: “Tiểu chủ quả nhiên lợi hại! Thật là trạch tâm nhân hậu! Chúng ta mới đầu đều bị người lừa! Không ngờ là không cần tiền cũng có thể làm khó hắn, người thật sự quá thông minh!”

Tiểu Man được khen suýt chút thì bay lên tận trời, không chút xấu hổ nhận lời ca ngợi, căn bản không nghĩ tới ý định quyết sát đá đến cùng vừa rồi của mình. Tiểu Man có thể bị người mắng là kẻ hai mặt, cũng có thể bị người ta nói là nham hiểm giả dối, chỉ không thể kiên nhẫn khi trong người có tiền tài mà còn bị người khinh thường là kẻ nghèo kiết xác. Nàng làm người nghèo đủ rồi, hận nhất là người khác nói nàng nhìn qua đã thấy giống kẻ nghèo hèn, nàng giờ đã không còn là người nghèo nữa, phải gọi nàng là phú bà Tiểu Man.

Nữ tử kia đi tới, quỳ xuống đất mà lạy, liên thanh nói: “Đa tạ ân nhân!”

Diêu Quang vội vàng nâng nàng dậy, nhìn dung mạo của nàng thì cảm thấy trước mắt sáng ngời, không dám nhìn lâu, chỉ ôn nhu nói: “Không có gì, một nữ tử như người sao lại chạy đến đây xin làm hộ vệ cho người ta?”

Cô gái nói: “Ta tự mình tới, vì sao nữ nhân lại không thể làm hộ vệ cho người ta? Ta rất có khả năng, cũng có thể chịu khổ. Đúng rồi, là nhóm ân nhân đã giúp ta, về sau ta sẽ đi theo các người cả đời, bảo vệ các người, tuyệt không rời nửa bước!”

Nàng nói rất đông dạ, nhưng đúng là chưa ai từng thấy một hộ vệ xinh đẹp như vậy, xinh đẹp đến mức... lẽ ra phải được dưỡng tại khuê phòng, làm thiên kim tiểu thư chứ không phải xuất đầu lộ diện bên ngoài mà làm hộ vệ cho người khác.

“Kỳ thật ta rất có năng lực, nhưng không biết vì sao tất cả mọi người đều không muốn thuê ta, không tin ta, có người hảo tâm thà rằng cho ta rất nhiều bạc, nói muốn chăm sóc ta cũng không chịu thuê ta làm hộ vệ. Thật sự rất kỳ quái.”

Nàng vô cùng ngây thơ nói.

Tiểu Man bắt chéo chân ngồi trên ghế, trong tay vẫn cầm dạ minh châu, cười nói: “Ta biết vì sao bọn họ không chịu thuê người.”

Cô gái kia vẻ mặt mê mang nhìn nàng, Tiểu Man nói: “Bởi vì người nhìn rất ngốc, giống như con chó nhỏ, không giống hộ vệ.”

Diêu Quang bật cười, quay đầu lại nhìn thiếu nữ kia, tuy rằng đúng là xinh đẹp nhưng lại vô cùng ngốc nghếch, ngờ ngờ ngác ngác, Tiểu Man nói không sai.

Thiếu nữ kia bưng tỉnh đại ngộ, sờ sờ mặt, thở dài: “Thật sự ngốc sao?”

Tiểu Man ngoắc ngoắc ngón tay với nàng: “Lại đây! Lại đây!”

Nàng lập tức đi lên, mắt nhìn Tiểu Man, kỳ thật là không thấy rõ cái gì.

“Đưa tay cho ta.” Tiểu Man vươn tay, nàng ngoan ngoãn đặt tay lên.

“Rất ngoan!” Tiểu Man sờ sờ đầu nàng ta, “Người tên gì?”

“Liên Y”, thiếu nữ đáp, “Ta tên Liên Y, Liên là dây xích, Y là quần áo.”

Tiểu Man gật gật đầu: “Tốt, Liên Y, về sau người chính là chó... không, là người của ta. Không phải người muốn báo đáp ta sao? Ta sẽ thuê người làm hộ vệ, không cho rời khỏi ta nửa bước.”

Liên Y cảm động sát đất, ôm tay áo nàng, liên thanh nói: “Ta thật sự rất có năng lực! Thật sự rất có năng lực! Chủ tử muốn ta làm gì ta cũng đều nguyện ý!”

Tiểu Man sờ đầu nàng, giống như đang trấn an một con chó nhỏ, dạ minh châu trong tay không cẩn thận bị rơi trên bàn, nhanh như chớp lăn đi. Nàng vội vã lao theo, ai ngờ có một bàn tay còn nhanh hơn nàng, nhẹ nhàng vươn ra nhặt lấy, cũng bắt chước nàng lẩn lẩn dạ minh châu trong lòng bàn tay.

Tiểu Man ngẩng đầu, thấy chủ nhân của bàn tay kia lại là Thiên Quyền, nàng trừng mắt, lạnh nhạt nói: “Đưa ta!”

Thiên Quyền nhìn viên dạ minh châu, lấy tay chà xát, mơ hồ có thể cảm thấy mặt trên được mài ra vô số góc cạnh, nhẹ nói: “Đây là minh châu khảm trên gương đồng, trên thị trường có giá ba trăm lượng hoàng kim.”

Tiểu Man đột nhiên có dự cảm không tốt, kỳ quái, lời này nghe quen tai, dường như trước kia đã từng nghe thấy, hình như từng có người nói với nàng về giá trị trên thị trường bao nhiêu, sau đó thu lại châu báu trên người nàng.

“Thế, thế thì sao?” Nàng giả ngu.

Khuôn mặt lạnh lùng của Thiên Quyền đột nhiên lộ ra nụ cười, thực giống như băng vỡ tuyết tan, khiến người ta hít thở không thông.

Hắn để dạ minh châu vào tay Tiểu Man, nói: “Không sao, tiểu chủ tâm địa thiện lương, tức trí đa mưu, Thiên Quyền hổ thẹn.”

A a a a a! Cứng không được, hắn bắt đầu dùng đến chính sách dụ dỗ! Chắc chắn là không có gì tốt đẹp! Tiểu Man cảnh giác nhìn hắn, một bên tận lực giấu dạ minh châu vào tay áo, sợ lại rơi ra.

Liên Y đang ngồi xổm bên chân nàng, đột nhiên bụng kêu lên khiến mọi người sững sốt nhìn sang. Liên Y sờ sờ bụng, thấp giọng nói: “Đói bụng, rất đói!”

Thiên Quyền hòa nhã nói: “Gọi đồ ăn đi, ăn xong còn phải đi ra ngoại ô tìm Trường lão tiên sinh.”

Vốn là Thiên Quyền đi trước dò đường, ba người bọn họ vui mừng chậm rãi đi sau. Thiên Ki vốn ham chơi, Tiểu Man thì không quan tâm tới chuyện không liên quan tới mình, Diêu Quang thích ngắm cảnh. Nhưng từ sau khi Thiên Quyền gia nhập, hiệu suất đi đường liền tăng lên, đoàn người nhanh chóng đi lên núi, những chuyện chọc cười cơ hồ không hề xuất hiện.

Lúc tới Bạch Dương sơn trang của Trường lão tiên sinh, trời vừa sập tối, trong trang sáng trưng đèn đuốc, không biết đang có tiệc tùng gì, tiếng pháo nổ đèn đẹt, khói bay ngợp trời.

Thiên Quyền nhảy xuống ngựa, thấy con đường vào trang được quét sạch sẽ, tuyết đọng đều bị gạt sang hai bên, cách ba bước lại có một đống đèn, chiếu con đường sáng rõ. Hắn tiến lên hỏi gia đình, bọn Tiểu Man thì ra khỏi xe hít thở không khí.

“Woa, không phải là kết hôn chứ? Chúng ta tới lúc này không chừng còn có thể uống một ly rượu mừng.” Tiểu Man dựa vào xe ngựa, nắm chặt áo khoác da cừu, trời lạnh đến mức hơi thở của nàng cũng ngưng tụ lại.

Liên Y đứng một bên, chỉ mặc một bộ quần áo thô cũ, đang quay trái quay phải nhìn nhìn, giống như cảm bản không hề cảm thấy những cơn gió lạnh thấu xương.

“Liên Y!” Tiểu Man thuận miệng gọi, Liên Y vội vàng đáp: “Dạ”, rồi đưa đôi mắt mở tròn lại nhìn nàng.

“Rất ngoan!” Tiểu Man sờ sờ đầu nàng: “Người không lạnh sao?”

Liên Y lắc lắc đầu, đưa tay vỗ ngực: “Ta rất có năng lực!”

... Hình như không có gì liên quan tới việc có năng lực thì phải?

“Nếu người muốn làm hộ vệ, thân thủ nhất định là lợi hại. Vũ khí người hay dùng đâu?”

Đây chính là kỳ vọng của Tiểu Man. Thật ra nàng thuê Liên Y làm hộ vệ là có lý do, nàng không thể trông cậy vào mấy người Bất Quy sơn này che chở nàng, nàng phải bồi dưỡng người của mình, tốt nhất là người có thân thủ tốt. Đương nhiên, Tiểu Man cũng không biết thân thủ tốt là thế nào, nhưng cũng không thể lộ ra trước mặt người khác được.

Liên Y tìm kiếm trong quần áo nửa ngày, rốt cục lôi ra một thanh liềm đao rỉ sét, giơ lên trước mặt Tiểu Man, “Chính là nó. Tuy cũ nhưng vẫn có thể dùng, ta đã dùng nó mười năm rồi, rất thuận tay!”

Oái, có người lại dùng liềm đao đánh nhau sao? Tiểu Man nhìn gương mặt tuyết trắng của nàng, đột nhiên cảm thấy người này thật không đáng tin. Sau này nàng phải tìm cơ hội kiếm một người có thân thủ tốt khác về làm hộ vệ mới được.

“Liên Y, người làm hộ vệ cho ta, tiền công hàng tháng...” Nàng là muốn mặc cả chút, tuy rằng hai lượng bạc một tháng không nhiều lắm nhưng vẫn xót ruột.

Liên Y mở to mắt, “Sao chủ tử lại nói chuyện tiền công! Người là ân nhân của ta, ta sẽ không lấy tiền của người, ta nói bảo vệ người cả đời thì chính là cả đời, về sau ta tuyệt đối không rời người nửa bước.”

Trên đời lại có chuyện tiện nghi thế này sao! Tiểu Man cảm động đến rơi nước mắt, cầm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại của Liên Y, nửa ngày mới nghẹn ngào một câu: “Tốt lắm! Người đúng là người tốt!”

Thiên Ki liếc Tiểu Man một cái, cũng chạy tới giúp vui: “Người ta là người thành thật, người đừng có bắt nạt nàng.” Quay đầu lại nhe răng với Liên Y: “Nàng không trả người tiền công, người liền ăn, mặc, ở, đi lại đều bắt nàng lo, đừng để nha đầu lòng dạ hiểm độc này lợi dụng!”

Liên Y vội vàng lắc đầu: “Chủ tử là ân nhân! Ta sẽ không mang phiền toái cho nàng!”

Thiên Ki thấy bộ dáng khờ dại của nàng, không khỏi thở dài một hơi: “Ngốc ngếch, thật không biết người làm sao mà sống tới tận bây giờ.”

Tiểu Man cười nói: “Nàng ngốc hay không cũng không cần người quan tâm. Nàng hiện tại là người của ta!”

Thiên Ki lẩm bẩm: “Thật là không có chút bộ dáng của tiểu chủ, ngay bây giờ ta thật nghi ngờ người có phải là tiểu chủ thật hay không.”

Đang nói, Thiên Quyền đã quay lại, “Nhi tử của Trường lão tiên sinh hôm nay đại hôn, chúng ta tới không đúng lúc.”

Diêu Quang hơi hơi nhú mi, nói: “Vậy phải làm sao bây giờ, nhà người ta có việc vui, chúng ta lại tới nói chuyện đạo quang kiếm ảnh, hơn nữa, còn không chuẩn bị lễ lạt...”

Tiểu Man nhướn mày: “Vậy đi thôi! Chờ hắc sinh nhi tử thì chúng ta mang lễ tới tìm hắc cũng được.”

Thiên Quyền liếc nàng một cái, xoay người nói với Thiên Ki: “Ma chay cưới hỏi ta không am hiểu, người lo liệu đi.”

Thiên Ki nói: “Ta ra mặt thì sẽ không có vấn đề gì, nhưng không có lễ vật.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt dừng lại trên người Tiểu Man, khiến nàng không thể giả vờ không phát hiện ra, nàng lùi lại hai bước, nói: “Làm... làm gì vậy? Trước đã nói rồi, ta không có tiền! Ta lại không hề biết Trường tiên sinh Đoàn tiên sinh nào cả, nhi tử hắc kết hôn thì liên quan gì tới ta!”

Thiên Ki tiến lên từng bước, giữ hai tay nàng, cười nói: “Ngao ngoan giao ra đây đi! Tiểu phú bà!” Hắc quay đầu ý bảo Diêu Quang tìm túi tiền trong ngực áo nàng, hắc tử kia nơm nớp lo sợ đi lên, chấp hai tay lại, thấp giọng nói: “Đắc tội, tiểu chủ, về sau ta nhất định trả lại cho người!”

Tiểu Man nóng nảy trong lòng, nhưng khí lực của nàng không thể so được với những người này. Diêu Quang lấy được túi tiền trong ngực áo nàng, đưa tay moi ra một hạt châu màu hồng nhạt cực kỳ quý báu. Thiên Ki “Woa” một tiếng, “Không tồi! Đúng là không ít đồ tốt! Cho ta xem!”

Hắn đoạt lấy cái túi, rút bừa các thứ bên trong, một mặt kêu lên: “Trời ơi! Đây là minh châu khảm trên tường phòng khách! Đây là trân châu trên gương đồng! Đây là ngọc mắt rồng! Người... Người cướp đoạt nhiều thế sao!”

Tiểu Man vội đưa tay ra, Thiên Ki lại linh hoạt rút túi lại, cười nói: “Đều là đồ của Bất Quy sơn chúng ta, tiểu tặc nhà ngươi dám chiếm làm của riêng! Bây giờ coi như vật về với chủ!”

Thiên Quyền đứng cạnh, giả vờ như không thấy, cúi đầu ho một tiếng. Tiểu Man vừa xấu hổ vừa tức giận, quay đầu nhìn Liên Y đang ngăn người bên cạnh, vội la lên: “Người phát ngốc cái gì! Hộ vệ mà như thế à? Người người phải bảo vệ chỉ có một mình ta có biết không?”

Thiên Ki cười hì hì: “Gọi nàng cũng vô ích, người xem bộ dáng nàng thế kia, sao có thể có công phu...”

Lời còn chưa dứt, chợt thấy đồ trên tay không còn, hắn sửng sốt, túi tiền vốn nằm vững vàng trong bàn tay giờ đã ở trong tay Liên Y, nàng cung kính đưa lên cho Tiểu Man, “Chủ tử, đồ của người!”

Tiểu Man cực kỳ vừa lòng, vừa cất cái túi vừa vỗ đầu Liên Y: “Làm tốt lắm! Sau này ta sẽ thưởng cho người.”

“Người làm thế nào vậy?” Thiên Ki kỳ quái kêu lên, cảm thấy không thể tin được động tác của nàng lại có thể nhanh như vậy.

Liên Y tốt bụng giải thích: “À, là thế này, ta nâng tay, cầm lấy cái túi trong tay người, sau đó đưa lại cho chủ tử.”

Không, không phải là ý này... Thiên Ki cảm thấy bất lực, không thể không từ bỏ ý định nói chuyện với nàng. Hai nữ nhân này đều là kẻ quái dị. Quên đi, dù sao lễ mừng cũng đã lấy được, mấy thứ khác sẽ tính sổ sau cũng không muộn.

25. Q.2 - Chương 4

Bạch Dương trang (nhất)

Thiên Quyền đưa lễ mừng cho gia đình, đợi một hồi, nghe thấy bên trong có tiếng người nói: “Khách quý đến! Sao không báo trước cho lão hủ một tiếng! Không nghênh đón kịp, thất lễ thất lễ.”

Thanh âm kia rất to, rất hùng hậu, Tiểu Man nhìn lại, thấy gia đình đang vây quanh một lão giả to lớn, tóc hoa râm đi ra. Lão nhân kia có bộ râu rất dài, dài đến tận đai lưng, khó trách lại gọi là Trường tiên sinh... Tiểu Man chớp chớp mắt, nhu thuận đứng nép sau Diêu Quang, không nói một lời.

Thiên Ki tươi cười bước lên, chấp tay hành lễ, nói: “Không biết trong trang của Trường lão tiên sinh có việc vui, vội vã tới đây, không kịp chuẩn bị lễ mừng, quấy rầy chớ trách.”

Thực không nhìn ra, tiểu tử này bình thường hấp tấp nhanh nhẩu như con khỉ mà có thể nói được những lời này, thảo nào Thiên Quyền nói hắn ra ứng phó việc ma chay cưới hỏi, loại việc này, để khối mặt băng đi ra quả thật không thích hợp, vẫn là bộ dáng nhu thuận mà hi hi hỉ hỉ như Thiên Ki tốt nhất.

Trường lão đầu cười híp mắt, đánh giá một chút, vỗ vai Thiên Ki, cười nói: “Người là... Thiên Ki! Mới có ba năm không gặp mà lại lớn như vậy! Trở mã thành nam tử hán rồi!”

Thiên Ki ngượng ngùng cười cười, Trường lão đầu nhìn đến Thiên Quyền, vội vàng nhìn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, một bên hỏi: “Thiên Quyền công tử cũng đến đây! Sao không ôn nhân vào trước báo tin! Mau, đi vào! A, đây là nha đầu Diêu Quang! Quả nhiên là con gái mười tám... Còn hai vị này...?”

Tiểu Man thấy hần nhìn mình, liền mỉm cười, ngọt ngào lên tiếng: “Chào Trường lão tiên sinh.”

Hần sửng sốt, Thiên Quyền thấp giọng nói: “Thương Nhai thành.”

Trường lão tiên sinh bưng tỉnh đại ngộ, nhìn chăm chú Tiểu Man một hồi, “Di” một tiếng, lại không nói nữa, chỉ mời mọi người vào thôn trang.

Nhà có việc vui, chắc chắn không có thời gian đến thảo luận võ lâm đại sự gì đó, bọn họ được an bài tại đại sảnh, tự uống rượu dùng bữa. Một lát sau, đại khái là tân nương tử được đưa tới, bái thiên địa tại lễ đường, đưa vào động phòng, chú rể liền bị kéo lại chúc rượu.

Tiểu Man thấy chủ rể là một thanh niên tầm trên dưới ba mươi tuổi, bộ dáng cũng có chút anh khí, nhưng hôm nay là ngày vui của hần mà trên mặt hần không có tí vui mừng nào, một đám người kính rượu hần, hần cũng không nói lời nào, giữa đầu uống ừng ực, thống khoái muốn mạng.

“Kỳ lạ, nhi tử của Trường lão tiên sinh niên kỷ cũng không nhỏ, giờ mới cưới vợ sao?” Diêu Quang cảm thấy kỳ quái.

Thiên Ki thấp giọng nói: “Hôm nay là ngày vui của người ta, những lời này chúng ta nói thầm với nhau là được, để người ta nghe thấy không tốt. Đây là lần thứ ba hần cưới vợ, hai người vợ trước đều cưới chưa được ba năm là chết, thông báo là bị bệnh chết, nhưng bên trong có chút khó hiểu, lời đồn không thiếu.”

“Lời đồn gì?” Tiểu Man đặc biệt hứng thú với những tin tức như thế này, nhân tình nhất thời sáng lên.

Thiên Quyền đột nhiên nhíu mày nói: “Việc riêng của người khác, không được nói lung tung. Những lời nghe nhằm đồn bậy xưa nay vốn không hiếm.”

Tiểu Man đương nhiên không nghe hần, cầm lấy tay áo Thiên Ki, dùng sức lắc: “Đừng để ý đến hần! Sự việc xảy ra chính là để cho người ta nói, người mau nói xem!”

Thiên Ki cũng là một kẻ không an phận, nói: “Việc này có rất nhiều cách nói, nhưng phổ biến nhất chính là nói nhi tử của Trường lão tiên sinh luyện một loại công phu, phải dùng vợ của mình để tu luyện, kết quả là giết chết người ta. Còn có một tin đồn là... uhm, hần... cái kia không được, cho nên vợ mới ra ngoài tìm người khác, bị hần biết được nên giết chết.”

“Woa, woa!” biểu tình hóng hớt của Tiểu Man được phát huy nguyên vẹn, “Giết người diệt khẩu nha! Vậy thì tân nương kia chắc chắn không hay ho.”

Thiên Ki liếc mắt nhìn nàng, thấp giọng nói: “Trước kia cũng có người nói hần như vậy cưới bao nhiêu vợ cũng vô dụng. Trong phạm vi trăm dặm quanh đây, không có ai muốn đem nữ nhi gả vào đây, lần này không biết Trường lão tiên sinh dùng bao nhiêu bạc mua con dâu. Chúng ta tính, chưa đến ba năm, tân nương này khẳng định sẽ chết.”

Thiên Quyền lạnh lùng nói: “Thiên Ki!”

Hần vội vàng cầm miệng, thì thào: “Ta cũng là nghe người khác nói, dù sao cũng không thể toàn là tin đồn vô căn cứ.”

Diêu Quang chạy vội tới hòa giải: “Ôi chào, ôi chào! Các người xem, người tới tham gia tiệc cưới thực không ít! Người kia có phải là Kim Ngân Dao Chu tiên sinh không?”

Thiên Quyền nói: “Trường lão tiên sinh rất có danh vọng trên giang hồ, trong tiệc thành hôn có một vài hào kiệt giang hồ nổi tiếng cũng không phải là lạ. Tuy nhiên, nơi này long xà hỗn tạp, Thiên Ki, giữ mồm giữ miệng, nói ít đi, không được làm xấu mặt Bất Quy sơn, đừng quên mục đích chúng ta tới đây.”

Tuy hần nói với Thiên Ki nhưng mắt lại nhìn Tiểu Man đầy cảnh cáo.

Tiểu Man quay đầu đi: liên quan gì ta, ta chỉ là đi ngang qua xem náo nhiệt thôi.

Tuy nhiên, xem náo nhiệt cũng là một loại học vấn, xem như thế nào, xem được mọi góc ngách mà không để người khác phát hiện, cái này còn phải tích lũy trong thực tiễn. Tiểu Man sâu sắc cảm nhận, trên thế giới này không có việc gì là dễ dàng cả.

Mãi rồi cũng đến đêm, các tân khách rời đi hết, tân lang cũng về động phòng, cùng tân nương hưởng thụ đêm xuân một khắc giá nghìn vàng, Trường lão tiên sinh mới đưa bọn họ vào thư phòng của mình nói chuyện.

“Nói như vậy, tiểu chủ Thương Nhai thành là do năm vị Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ khuynh lực tìm được?”

Về mặt Trường lão tiên sinh bất ngờ nghiêm túc, từ lúc Tiểu Man bước vào cửa, ánh mắt hắn vẫn không rời khỏi khuôn mặt nàng, nói chuyện này với Thiên Quyền, chỉ bằng trực tiếp hỏi Tiểu Man. Nàng thấy sợ hãi, trong lòng dự cảm không tốt, lại không biết vì sao, đành phải miễn cưỡng duy trì nụ cười.

Thiên Quyền gật gật đầu, giản lược kể lại chuyện lão Sa tìm được nàng ở trấn Ngô Đồng, chuyện có người tới bắt cóc sau đó.

Trường lão tiên sinh nói: “Uhm, tiểu cô nương, sự thật có đúng thế không?”

Tiểu Man đảo mắt, hàm hồ nói: “Uh, Thiên Quyền công tử nói... cơ bản đúng vậy.”

Cơ bản đúng vậy, bốn chữ này rất có cân nhắc, có thể nói là đồng ý toàn bộ, cũng có thể nói là đồng ý một phần, tóm lại chỉ cần xem đối phương nói tiếp thế nào.

Ai ngờ lão nhân này đột nhiên lại đổi đề tài: “Ngày xưa lão hủ từng có vinh hạnh được mời tới Thương Nhai thành, tiểu chủ đời trước thập phần nhiệt tình hào phóng, lại bác học đa tài, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, lão hủ vốn tự phụ tài cao cũng phải nhận không bằng.”

Hử? Lời này có chút ý tứ, có gì đó không thích hợp thì phải? Tiểu Man lại suy nghĩ, có phải hắn đang nói nàng không học vấn, không nghề nghiệp, ngực không có vết bớt, không phải tiểu chủ Thương Nhai thành?

“Tiểu chủ đời trước quan sát thiên tượng, cũng biết có một ngày Thương Nhai thành đại họa lâm đầu, toàn tộc không một ai may mắn thoát khỏi. Lão hủ nghe thấy thực rầu rĩ, hỏi có thể có cách nào tránh họa không, tiểu chủ đời trước nói, trong Thương Nhai thành có bí thuật di tinh đối đầu, chỉ có thể giữ được một người an toàn, hiện giờ xem ra, người được bảo toàn chính là tiểu chủ đây.”

Thiên Quyền tiếp lời: “Đúng như Trường lão tiên sinh nói. Thương Nhai thành bị Thiên Sát Thập Phương tiêu diệt, chỉ có một mình tiểu chủ may mắn sống sót, huyết hải thâm cừ này không thể không báo, nhưng chỉ sợ dù có khuynh tất cả tài lực nhân lực của Bất Quy sơn cũng không thể khôi phục được một nửa Thương Nhai thành. Tiểu chủ không ngại thời thiết khắc nghiệt, lặn lội đường xa chính là thành tâm cầu viện người trong giang hồ giúp đỡ. Trường lão tiên sinh đức cao vọng trọng trong chốn võ lâm, xưa nay lại giao hảo với Thương Nhai thành, Bất Quy sơn cũng từng hưởng ân đức của Trường lão, việc này đúng là đến thỉnh cầu Trường lão tương trợ, vì võ lâm chính danh, trừ gian trừ ác, khôi phục Thương Nhai thành.”

Trường lão tiên sinh cười cười, hiền hòa nói: “Chuyện Thương Nhai thành, lão hủ đương nhiên nghĩa bất dung từ, tuy nhiên Bất Quy sơn cũng quá khiêm tốn, bằng vào thực lực của các ngươi, làm gì cần phải tìm mấy lão nhân chúng ta!”

Thiên Ki cướp lời: “Một cây làm chẳng nên non, huống chi Thương Nhai thành bị diệt tuy là chuyện của bộ tộc bọn họ, không can hệ đến người khác, nhưng môi hở răng lạnh là điều ai cũng có thể hiểu. Thiên Sát Thập Phương làm nhiều việc ác, hôm nay có thể xuống tay với Thương Nhai thành, ngày nào đó cũng có thể xuống tay với Bất Quy sơn, để người trong võ lâm bất an chỉ bằng cùng đoàn kết nhất trí. Trường lão, ta tuổi nhỏ, kiến thức nông cạn, Trường lão đừng chê cười!”

Trường lão tiên sinh cười ha hả, sờ sờ chòm râu dài, nói: “Tài ăn nói của ngươi rất tốt, nông cạn chỗ nào chứ? Bất Quy sơn đúng là ẩn giấu nhân tài, mới vài năm mà một tiểu tử vất mũi chưa sạch đã có thể xuất khẩu thành thơ, lão hủ bội phục!”

Miệng thì nói bội phục nhưng ngữ khí lại trào phúng, lão nhân này thật là làm cho người ta không thoải mái. Tiểu Man buồn chán ngoáy chén trà, cố nén cái ngáp. Aizzz, thật là nhàm chán, mau mau kết thúc để nàng còn đi ngủ.

“Tiểu cô nương, lão hủ cả gan hỏi, cái gọi là biện pháp di tinh đối đầu mà tiểu chủ đời trước đến tột cùng là cái gì? Vấn đề này đã vướng bận lão hủ rất nhiều năm, hôm nay muốn xin người chỉ giáo.”

Tiểu Man giật mình, xoay xoay cái chén trong tay, suy nghĩ một hồi mới do dự nói: “Bí thuật Thương Nhai thành rất nhiều, ta không rõ lão tiên sinh muốn hỏi cái nào...”

Trường lão hòa nhã nói: “Thí dụ như các hiện tượng thiên văn mê hoặc thủ tâm biểu thị cho đại họa lâm đầu. Ta cũng mới biết Thương Nhai thành có thuật quan sát tinh tú, nếu có tên khác thì cũng không rõ.”

Ông trời ơi, sao lại thảo luận mấy chuyện này với nàng, nàng thật sự là dốt đặc cán mai. Ngắc đầu nhìn Thiên Quyền, hấn giả vờ cầm điếu, quay sang Thiên Ki, hấn lại cau mày không biết đang suy nghĩ gì, Diêu Quang thì trước sau như một chỉ cười tủm tỉm, Liên Y vẫn ngẩn người, không một ai đáng tin cậy, vẫn là dựa vào mình tốt nhất.

“Đại khái chính là mê hoặc thủ tâm gì đó, ta có nghe mẫu thân nói qua, nhưng thực ra là gì đó thì vì đã lâu lắm rồi nên ta không nhớ.”

Dựa vào chính mình, thì phải có lý, lý của nàng chính là quá khứ.

Trường lão tiên sinh hất tay, đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Bất Quy sơn các người thật to gan, dám đưa một tiểu chủ giả đi lừa bịp khắp nơi!”

26. Q.2 - Chương 5

Bạch Dương trang (nhị)

Tất cả mọi người chấn động, Diêu Quang vội la lên: “Trường lão tiên sinh! Lời này là có ý gì!”

Trường lão tiên sinh lạnh nhạt nói: “Thứ nhất, mê hoặc thủ tâm chỉ là những tranh cãi trong hoàng tộc, không liên quan gì đến người khác; thứ hai, thuật chiêm tinh của Thương Nhai thành là một hệ thống riêng biệt, không giống với thuật chiêm tinh bình thường, càng không có cái gì gọi là mê hoặc thủ tâm; thứ ba, bốn năm trước lão hủ đã từng tới Thương Nhai thành, từng gặp tiểu chủ một lần, nàng tuy tuổi nhỏ nhưng rất duyên dáng yêu kiều, ngôn từ chau chuốt, khuôn mặt khác hẳn vị này.”

Hồng bét, hồng hét! Tiểu Man phảng phất nghe thấy tiếng bước chân của vàng bạc bảo thạch đi ra khỏi túi. Xuất sư bất lợi rồi, sao lại không nói cho nàng biết người này đã từng gặp tiểu chủ thật? Giờ thì xấu mặt rồi, ngày mai cả giang hồ sẽ biết nàng là đồ giả, nàng sẽ bị quần áo, kéo ra ngoài hành hung, sau đó thiêu sống!

Theo bản năng, nàng đưa tay giữ áo định chạy, vừa mới động thân mình, chân còn chưa nhấc lên đã cảm thấy cổ tay bị người chế trụ, nàng đau đớn kêu lên một tiếng, tay gãy mất! Trường lão tiên sinh giữ cổ tay nàng, lạnh lùng nói: “Người là người phương nào? Giả mạo tiểu chủ có mục đích gì? Mau mau khai ra!”

Lời còn chưa dứt, chợt thấy sau lưng có một luồng gió đánh úp lại, hấn vội vàng nghiêng thân tránh né, tay buông lỏng, người đã bị đoạt mất. Liên Y rút dao, hai tay ôm Tiểu Man nhảy lên mặt bàn, Tiểu Man đau đến xanh mét mặt mày, giữ lấy cổ tay, dứt quãng nói: “Ta sắp chết rồi! Ta sắp chết rồi! Tay gãy rồi phải không?”

Liên Y xoa xoa cổ tay nàng, trả lời: “Chủ tử, tay không gãy, không sao đâu.”

Tiểu Man ôm nàng, nói liên thanh: “Lão nhân kia muốn giết ta, người mau cản lại.”

Liên Y nhẹ nhàng để nàng đứng vững trên bàn, rút dao ra, mũi chân điểm một cái, cả người nhẹ nhàng thoải mái hạ xuống đất, tư thế thật là trác tuyệt, chỉ tiếc, trong tay nàng không phải là thần binh lợi khí, mà là một con dao rách nát. Tiểu Man lấy từ trong ngực ra con dao Xích Hà mà Mộc lão tiên sinh đưa, giờ ra: “Dùng cái này... Thương cho người!”

Liên Y như lấy được chí bảo, cầm lấy Xích Hà, mắt không rời ra được, đột nhiên hốc mắt đỏ lên, nức nở nói: “Chủ tử... Người đối với ta thật tốt, Liên Y... cả đời Liên Y chưa từng thấy thanh đao nào đẹp như vậy.”

Tiểu Man vội la lên: “Những lời này về sau hãy nói! Mau! Đừng để cho lão nhân kia lại đây!”

Liên Y rút Xích Hà ra, mọi người cảm thấy như có một luồng thu thủy lướt ngang trước mắt. Nàng chậm rãi đưa giỡn vài cái, cuối cùng chậm rãi thu thế, hoành đao ngang ngực, nói: “Không cho phép ai thương tổn chủ tử!”

Trường lão tiên sinh vốn đang giữ Tiểu Man, nháy mắt lại bị người cướp đi, trong lòng thập phần kinh ngạc, còn tưởng là bọn Thiên Quyền động thủ, ai ngờ lại là tiểu cô nương nhu nhược xinh đẹp này, lại thấy nàng khua đao Xích Hà, tư thế cực đẹp, tuy nhiên bằng vào nhãn lực của hắn lại không nhìn ra là môn phái nào, không khỏi hỏi: “Sư phụ ngươi là ai?”

Liên Y chững chạc đằng hoàng đáp: “Sư phụ chính là sư phụ, ngươi hỏi gì mà lạ vậy!” Nàng hiện giờ chính thực là chó săn của Tiểu Man, Tiểu Man ghét ai nàng sẽ ghét theo, lão nhân kia đắc tội Tiểu Man, nàng cũng sẽ không đối xử tốt với hắn. Nếu có cuộc bình chọn chó săn tốt nhất, Liên Y chắc chắn đứng đầu bảng.

“Ngươi...” Trường lão tiên sinh nhú mày. Thiên Quyền ngắt lời hắn, lạnh nhạt nói: “Trường lão tiên sinh không hỏi rõ ràng nguyên do đã tùy tiện ra tay, nếu làm tiểu chủ bị thương thì phải làm sao!”

Trường lão tiên sinh cười lạnh, nói: “Sự việc đã tới nước này, các ngươi còn ăn nói bừa bãi! Nàng sao có thể là tiểu chủ Thương Nhai thành! Ta còn cho rằng Bất Quy sơn các ngươi cũng bị lừa, hiện giờ xem ra đúng là cùng một giuộc, giả vờ giả vịt để ý Thương Nhai thành!”

Thiên Quyền nói: “Trên đời chỉ có một sừng rồng con, một thương hỏa ẩn, nếu nàng không phải là tiểu chủ, thiên hạ đều không có tiểu chủ. Nếu như nói việc này kỳ quái, lời nói và việc làm của Trường lão tiên sinh chẳng phải càng kỳ quái hơn sao? Hỏi còn chưa hỏi rõ đã vội vàng động thủ, không phải là có qua lại với Thiên Sát Thập Phương, ý đồ giết người diệt khẩu?”

Nhìn không ra nha, khối mặt băng này bình thường rất ít nói chuyện, thế mà chỉ cần mở miệng là có thể giết chết người, quả nhiên lão nhân kia bị hắn làm tức giận đến xanh tím mặt mày, liên thanh nói: “Hoang đường! Hoang đường! Quá càn quấy!”

Thiên Ki lại còn đổ thêm dầu vào lửa: “Đúng thế! Vừa hỏi lung tung hai câu đã một mực khẳng định người là giả, nói Bất Quy sơn có âm mưu, ta thấy ngươi mới thực sự là có âm mưu! Mới vừa rồi ta nhìn thấy trong yến tiệc có vài người mặc quần áo có thêu hoa văn loan đao ở mặt sau, nói không chừng chính là người của Thiên Sát Thập Phương, ngươi ngấm ngấm kết giao với Thiên Sát Thập Phương, thật sự khó giữ mình lắm!”

Kỳ thật hắn không hề phát hiện hoa văn loan đao chữ thập gì cả, chỉ là nếu Thiên Quyền bắt đầu làm khó dễ, hắn chắc chắn muốn hòa theo, giống như Liên Y, hắn chính là chó săn của Thiên Quyền.

Trường lão tiên sinh tức giận, không muốn cùng bọn họ dong dài, lớn tiếng gọi: “Người đâu! Người đâu!”

Tiểu Man ôm lấy đầu Liên Y, thấp giọng nói: “Lão nhân đề tiện vô sỉ, một người đánh không lại chúng ta, muốn kêu người giúp đỡ!”

Liên Y nhú mày: “Vậy... chủ tử muốn làm sao bây giờ? Ta nghe lời ngươi!”

“Vẫn là nhanh chóng chạy trốn mới tốt!” Tiểu Man xoay người nhảy lên lưng nàng, định tìm cơ hội chạy trốn, ai ngờ ngoài cửa truyền tới một đợt ồn ào, một đám gia đình kinh hoảng tiến vào, gấp gáp nói: “Lão gia! Lão gia... Thiếu gia hắn...”

Trường lão gia tử vừa nghe thấy chuyện của nhi tử, nhất thời cũng luống cuống, ném chuyện tiểu chủ thật giả lại sau đầu, vội la lên: “Chuyện gì? Không được hoảng!”

Một tên gia đình thở hổn hển, đứt quãng nói: “Thiếu gia vào động phòng, bọn tiểu nhân nghe thấy tiếng thiếu gia kêu la trong phòng, còn nghĩ rằng... là tình thú khuê phòng, không dám tiến vào, ai ngờ càng nghe càng thấy không thích hợp, thiếu gia bắt đầu kêu cứu mạng, bọn tiểu nhân sợ tới mức phá cửa xông vào, chỉ thấy thiếu gia té xỉu trên giường, tân nương tử... không thấy đâu!”

Trường lão không hỏi lại, bước vội ra cửa, để lại bọn Thiên Quyền ở trong thư phòng.

Mọi người không ngờ tới lại xuất hiện loại chuyện này, liền ngay người nửa ngày, Diêu Quang nhẹ nhàng mở miệng: “Chúng ta... có đi theo xem hay không?”

Thiên Ki vỗ vỗ tay, cười lạnh: “Xem xem, ta vừa mới nói cái gì? Hôn sự này quả nhiên có quý, tuy nhiên lần này không phải lão bà chết, mà là tân nương tử mất tích. Thôn trang này thực nhiều chuyện quý dị!”

Thiên Quyền nhìn hẩn một cái, nói: “Không cần vô nghĩa, đi xem!”

Thiên Ki vốn ước gì được đi xem náo nhiệt, lôi kéo tay Diêu Quang bỏ chạy. Thiên Quyền đi tới ngưỡng cửa, đột nhiên quay đầu nhìn Tiểu Man, thấy sắc mặt nàng hơi tái, có vẻ cổ tay rất đau, liền thấp giọng nói: “Không sao chứ?”

“Không chết được!” Tiểu Man tức giận nói. Hừ, lại còn giả bộ nhân nghĩa tới hỏi thăm nàng, vừa rồi lúc nàng bị người bắt, bọn họ đang làm gì? Còn nói là bảo vệ nàng nữa! Quả nhiên là thói hoắc! May mắn nàng trước đó đã thuê Liên Y.

Thiên Quyền nói nhỏ: “Lần này oan ức người, tuy nhiên, lần sau nếu gặp chuyện tương tự, tốt nhất nói ít một chút.”

Tiểu Man mỉa mai nói: “Đúng thế, lần sau ta miệng câm tai điếc, ngoan ngoãn nghe các người an bài cho các người vừa lòng!”

Thiên Quyền rướn mày, do dự một lúc, mới nói: “Người...”

Lời cuối cùng vẫn không nói ra, hẩn xoay người bỏ đi, một bên nói: “Người là tiểu chủ chân chính, thanh giả tự thanh, cũng không cần phải tức giận với sự nghi ngờ của người khác. Dù sao loại chuyện này không thể thoải mái như vậy.”

Tiểu Man hừ một tiếng, không phản ứng lại. Liên Y quay đầu lại hỏi: “Chủ tử, chúng ta cũng đi theo sao?”

Tiểu Man đảo mắt, lắc đầu nói: “Không, đừng đi theo. Liên Y, ta hỏi người, người chỉ nghe lời của ta, đúng không?”

Liên Y gật đầu.

“Lời người khác nói... người sẽ không nghe theo, đúng không?”

Vẫn là gật đầu.

Tiểu Man sờ sờ đầu nàng, “Hài tử ngoan! Người đối tốt với ta như vậy, ta nhất định nhớ kỹ ân tình của người. Chúng ta đừng đi theo bọn họ, đều không phải là chuyện gì tốt. Người đứng lên, công ta, chúng ta tìm cửa sau của thôn trang đi ra ngoài, đi càng xa càng tốt.”

Liên Y do dự một chút, “Nhưng mà... Thiên Quyền công tử là người tốt... Hẩn sẽ tức giận.”

Tiểu Man hít một hơi, cười nói: “Người yên tâm, không phải chúng ta muốn bỏ rơi bọn họ, chỉ là chơi trò chơi thôi. Chúng ta đi trước, xem bọn hẩn có thể đuổi theo chúng ta không, người thích chơi không?”

Liên Y gật đầu nói: “Chơi rất thích, chủ tử có thật nhiều ý nghĩ thú vị.”

Tiểu Man nhảy lên lưng nàng, ôm lấy cổ, cười nói: “Vậy còn không mau đi?”

Liên Y đáp một tiếng, đẩy cửa sổ nhảy ra ngoài.

Hắc hắc, trò quan binh tróc cường đạo thật là thú vị, vấn đề là nếu như cường đạo này ý định chạy trốn vô thanh vô tức, bọn quan binh liệu có thể bắt được không?

Tiểu Man nằm trên lưng Liên Y, cảnh vật trước mắt vùn vụt trôi qua. Nàng chạy trốn cực nhanh, chột cao chột thấp, giống như trên lưng không phải một người mà là một viên đá nhỏ. Quay đầu lại nhìn Bạch Dương sơn trang ngày càng xa, trên mặt Tiểu Man lộ ra nụ cười.

Xin tạm biệt giang hồ, tiểu chủ, Thương Nhai thành, về sau không còn can hệ gì đến nàng nữa. Nàng vốn chỉ là một người qua đường, về sau vẫn tiếp tục làm người qua đường, tuy nhiên có thêm vào hai chữ “phú hào” thôi, coi như một lợi tức kiếm được trên giang hồ đi.

Tiểu Man đắc ý không bao lâu, Liên Y đang chạy, đột nhiên nói: “Chủ tử, phía sau có người đuổi theo, công phu rất tốt!”

Không thể nào... Bọn Thiên Quyền đuổi nhanh thế sao! Tiểu Man vội vàng quay đầu lại, lại chỉ nhìn thấy rừng rậm đen sẫm, tuyết đọng trắng muốt, một nửa thân ảnh cũng không thấy.

“Người ở đâu? Sao ta không thấy?” Tiểu Man nhìn nửa ngày, xác định mắt mình không có vấn đề mới hỏi.

Liên Y nói: “Cách rất xa, người không có công phu nên không thấy. Người kia rất lợi hại... Rất lợi hại! Lợi hại hơn hẳn Liên Y! Liên Y chắc chắn không đánh lại hắn!”

Tiểu Man gấp gáp: “Vậy phải làm sao bây giờ? Trò chơi còn chưa bắt đầu đã bị người ta bắt được, thật không có ý nghĩa!”

Liên Y lắc đầu: “Không phải bọn Thiên Quyền công tử, là một người lạ. A... Hắn tới rồi!”

Vừa dứt lời, Tiểu Man cảm thấy cả người trầm xuống, Liên Y rơi từ trên cây xuống. Chỉ nghe sau đầu có một luồng gió đánh úp lại, mang theo hàn ý dày đặc. Cổ Tiểu Man nổi gai ốc, đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, Liên Y đã nhẹ nhàng đặt nàng trên nền tuyết, tay rút xa đao Xích Hà, “Keng” một tiếng, cản lại được một thanh hắc kiếm to.

Mây đen tản ra, ánh trăng bàng bạc cao cao chiếu xuống, phạm vi trăm dặm thoáng chốc hiện lên rõ ràng. Đỉnh đầu lại có tiếng gió ào ào, Tiểu Man theo bản năng ngẩng đầu, thấy một người đứng thẳng như tùng, áo khoác tung bay phía sau giống như đôi cánh, nháy mắt mở ra.

Như là cú mèo bắt mồi, động tác của hắn vừa nhanh vừa chuẩn xác, mũi chân ào một cái đã điểm lên mặt Liên Y. Liên Y nâng tay đỡ, chỉ thấy người này lực đạo rất mạnh, đao Xích Hà suýt nữa bị hắn đá bay, nàng không thể nào không lùi lại mấy bước.

Người kia cười lạnh nói: “Cũng có chút bản lĩnh! Không hổ là Thiên Sát Thập Phương!”

Hử? Thanh âm này...

Tiểu Man hí mắt nhìn, thấy người này càng nhìn càng quen mắt, áo khoác đen, mái tóc dài, râu che kín cằm. Hắn bỗng nhiên quay đầu, ánh trăng khắc ở đáy mắt hắn, giống như điện quang khiến người khác phải kinh diễm.

“A a! Đại... đại thúc!” Tiểu Man đột nhiên kêu lên.

Động tác của người kia nhất thời ngừng lại. Hắn quay đầu lại, đúng là một đôi mắt hoa đào đa tình ngả ngớn!

27. Q.2 - Chương 6

Bạch Dương trang (tam)

“Là người!” Trạch Tú cũng thập phần kinh ngạc, lại quay đầu nhìn Liên Y, lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt non nớt của nàng, lại giật mình.

“Sao người lại ở đây?” Trạch Tú đi tới, một tay kéo Tiểu Man đứng lên.

Tiểu Man vỗ vỗ tuyết trên hông, vừa nghĩ vừa nói: “Uhm, chúng ta... tới Bạch Dương trang tìm Trường lão gia tử kia.”

Trạch Tú cười lạnh: “Quả nhiên vẫn là loại khuôn sáo cũ rích này. Tìm đồng minh, đoàn kết lực lượng đi đối phó Thiên Sát Thập Phương. Thật làm người ta thất vọng!”

Đúng thế, đúng thế, khuôn sáo đáng chết! Tiểu Man mắng thầm trong bụng, quay đầu lại nhìn, bọn Thiên Quyền chắc còn chưa phát hiện nàng đào tẩu. Lại ngẩng đầu nhìn Trạch Tú, gặp người này đúng là không hay ho, kế hoạch có thể có biến, chỉ sợ nàng lại trốn không thoát.

“Nàng là ai?” Trạch Tú hất cằm về phía Liên Y, ánh mắt có chút tán thưởng, “Tuổi còn nhỏ, lại là nữ tử, thân thủ không tồi.”

Tiểu Man háng giọng, ngoắc Liên Y: “Lại đây lại đây, ta giới thiệu một chút.”

Liên Y ngoan ngoãn đi tới. Giờ phút này nàng đã xác định được đại thúc râu rậm kia không phải là người xấu, vì thế liền thu đao, xoay người cúi đầu: “Mạo phạm đại thúc, Liên Y thực có lỗi!”

Trạch Tú vẻ mặt phức tạp, ghen hồi lâu mới nói: “Không được gọi đại thúc!” dứt lời liền hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Man, “Người chỉ biết phá rối!”

Tiểu Man ha ha cười “Liên Y, đến đây, vị này chính là Trạch Tú, đại thúc Trạch Tú. Vị này là Liên Y, hộ vệ của ta.”

Liên Y cung kính: “Bái kiến đại thúc!”

Trạch Tú hừ một tiếng, xoay người nhặt thanh hắc kiếm lúc trước ném xuống, khóa lại bên eo, chống nạnh nói: “Mời một hộ vệ thân thủ không tồi theo, đêm hôm khuya khoắt cùng thị vệ đi tới loại địa phương này, theo ta phán đoán, người lại lấy vàng bạc châu báu gì đó của Bất Quy sơn, đang định trốn chạy?”

Quả nhiên vừa đoán là trúng! Tiểu Man cười gượng hai tiếng, “Nói gì vậy! Người coi ta là loại người này sao? Chúng ta chỉ là... uhm, tản bộ mà thôi.”

Trạch Tú phì cười, cũng không buồn vạch trần lời nói dối nhạt nhẽo này, “Bọn Thiên Quyền còn chưa đuổi theo, nếu người muốn chạy, hiện tại vẫn còn kịp.”

Tiểu Man ngạc nhiên nói: “Hử? Sao người... người không ngăn cản ta sao?” Tất cả mọi người đều kêu gào báo thù, báo thù, khôi phục, khôi phục, người này sao lại bình tĩnh vậy?

Trạch Tú buông mi nhìn gương mặt nàng, cười khẩy: “Sao ta lại phải cản người? Người cũng đâu phải đồ vật, cũng có chân có tay, muốn đi hay ở chính là do người quyết định. Lần trước là do muốn xác định thân phận của người, cho nên mới mang người về Bất Quy sơn, lần này ta không muốn quản người nữa, thích đi thì đi.”

Hắn vỗ vỗ tuyết đọng trên thân kiếm, xoay người liền đi.

Tiểu Man đưa tay giữ tay áo hắn, ngửa đầu hỏi: “Nhưng... sao người lại ở đây? Vừa rồi nghe người nói Thiên Sát Thập Phương gì đó... người đến cũng là vì báo thù cho Thương Nhai thành sao?”

Trạch Tú giật lại tay áo, chán ghét phui phui, “Đừng loạn đụng! Thương Nhai thành và ta cũng có chút giao tình, tuy nhiên cũng không tới mức phải vì nó mà báo thù. Một mình ta hành tẩu giang hồ, tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm cái đó, cần gì phải có lý do!”

Tiểu Man nhất thời bị thái độ tiêu sái của hắn đá động, có chút hâm mộ, thấp giọng nói: “Cuộc sống như của người, đại khái có thể nói là hạnh phúc nhỉ!”

Trạch Tú nói: “Mọi người đều bôn ba vì kế sinh nhai, nói gì đến chuyện hạnh phúc! Cuộc đời của người là của chính người, không cần phải bị ai an bài, cho tới giờ cũng không có ai quy định nhất định phải báo thù. So với việc báo thù, ta nghĩ những người Thương Nhai thành đã hi sinh càng mong người sống được tự tại hơn.”

Người này... Huhm, Tiểu Man cảm thấy cực kỳ cảm động. Ông trời ơi, tên nam kỹ bất nam bất nữ đáng giận này lại có thể nói ra những lời này! Quả thực, quả thực có thể gọi là gì nhỉ? Kể sī xa nhau gặp lại nhất định phải nhìn với cặp mắt khác xưa?

Trạch Tú đi hai bước, đột nhiên như nhớ tới cái gì, quay đầu lại nói: “Phải đi thì mau đi, nơi này cũng không an toàn. Lão già ở Bạch Dương trang kia đã hại chết không ít người, gần đây Thiên Sát Thập Phương lại tới đây gây chuyện, hắc hắc, chỉ sợ là cả thôn trang cũng khó bảo toàn.”

Tiểu Man hơi kinh hãi: “Lão già – là chỉ Trường lão gia tử? Hắn không phải là người tốt?”

Trạch Tú gật gật đầu, “Nhìn người không thể trông tướng mạo, trên giang hồ, những kẻ thù rồng kêu to chỉ cần tùy tiện đưa tay là quơ được cả một nắm, hắn cũng chỉ là một trong số đó mà thôi. Các người tìm hắn làm đồng minh... Ha ha, Bất Quy sơn nếu không phải cố ý thì chính là giả vờ ngớ ngẩn.”

Thì ra là thế! Lão già kia hung ác như vậy, nhìn không giống người tốt, hóa ra thật đúng là kẻ xấu!

Tiểu Man còn muốn hỏi Trường lão gia tử rốt cục đã làm chuyện xấu gì, Trạch Tú đột nhiên nhướng mày, thấp giọng nói: “Chớ có lên tiếng! Có người tới!”

Liên Y thả người lại đây, một tay ôm lấy Tiểu Man, cùng với Trạch Tú nhảy lên tán cây bạch dương gần nhất. Trạch Tú khen: “Quả nhiên thân thủ rất tốt! Học công phu của ai vậy?”

Liên Y lắc lắc đầu: “Sư phụ chính là sư phụ, ta không biết tên nàng.”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ nghe trên mặt tuyết truyền đến tiếng bước chân cực nhỏ, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, một nữ tử đội mũ phượng, vai choàng khăn nhẹ nhàng thoải mái đi tới. Trạch Tú nhướng mày, sao lại là tân nương?

Bên tai nóng lên, Tiểu Man ngẩng lên hỏi hân: “Lúc trước người cho ta và Liên Y là người của Thiên Sát Thập Phương, có phải là bọn họ bắt tân nương đi?”

Trong bóng tối, từ miệng nàng thoảng đến một loại hương thơm kỳ lạ, Trạch Tú vội vàng muốn tránh đi, nhưng lại sợ động tác làm kinh động người phía dưới, chỉ phải nhẹ quay đầu, lông mi nàng vừa đậm vừa dài, che giấu bên dưới đôi mắt sáng giảo hoạt tựa cáo hoang, quả thực là đắm vào tận trong lòng. Hân đột nhiên nắm chặt bảo kiếm, không đáp lại, trên thực tế vốn là đã quên nàng vừa hỏi cái gì.

Tân nương đi vài bước, đột nhiên đứng lại dưới tàng cây, nhẹ nhàng nâng tay vỗ hai cái lên thân cây, Trạch Tú nhăn mày càng sâu, Tiểu Man lại thấp giọng nói: “Nàng phát hiện ra chúng ta sao?” Trạch Tú đột nhiên đưa tay che miệng nàng, không để ý nàng sưng sốt phản kháng, liền ôm nàng nhảy xuống.

Tân nương kia tuyệt nhiên không giật mình, khuôn mặt nàng trắng như tuyết, trắng như người chết, nhìn không rõ tuổi tác. Mười móng tay trên hai bàn tay nàng dài có đến ba tấc, sơn móng đỏ, thực xứng với khăn quàng vai và mũ phượng, chỉ lộ ra gương mặt trắng bệch, trông thể nào cũng rất khủng bố.

Tiểu Man đang kinh hoàng, lại nhìn đến dung nhan khủng bố của nàng xong thì liền chuyển từ kéo vạt áo Trạch Tú thành ôm cổ hân, hai chân vẩy vung, dùng sức định đi.

“Quý! Nữ quý!” Nàng kêu lên cực kỳ bi thảm.

Trạch Tú không kiên nhẫn kéo nàng xuống, ném cho Liên Y ở phía sau, lạnh nhạt nói: “Tiểu quý thành sự không đủ, bại sự có thừa!”

Nàng kia cười hai tiếng, thanh âm thập phần ngọt ngào, “Ta đang thắc mắc, Trạch Tú tiên sinh đại danh鼎鼎 sao có thể nhanh chóng bại lộ dấu vết như vậy, hóa ra bên người có dây trời.”

Trạch Tú nói: “Thất lễ! Hóa ra là Thiên Sát Thập Phương Hồng cô tử.”

Hồng cô tử gật đầu nói: “Trường lão đầu làm không ít việc ác, tội ác chồng chất, nên gặp báo ứng. Ta nghĩ, Trạch Tú tiên sinh sẽ không ngăn trở.”

Trạch Tú xòe tay: “Việc này ta mặc kệ, nhưng tại sao già trẻ gái trai trong thôn trang đều phải giết? Ta thực nhìn không quen.”

Hồng cô tử ha hả cười nói: “Diệt cỏ tận gốc, Trạch Tú tiên sinh chưa từng nghe sao?”

Trạch Tú không nói gì, hai người đang ở thế giằng co, cùng bất động thanh sắc.

Tiểu Man khẩn trương nắm chặt tay áo Liên Y, thấp giọng nói: “Bọn họ... sắp đấu võ sao? Ai sẽ thắng?”

Liên y nói nhỏ: “Ta cũng không biết, bọn họ đều lợi hại hơn ta. Tuy nhiên, chủ tử, người không phải đang chơi trò chơi với bọn Thiên Quyền công tử sao? Nếu giờ không đi liệu có kịp không?”

“Bọn họ sẽ không đuổi theo nhanh như vậy đâu!”

“... Đường như đã đuổi tới đây rồi.”

Tiểu Man nhảy dựng lên: “Vậy còn không mau đi!”

Liên Y vội vàng công nàng lên, ai ngờ nữ nhân áo đỏ kia lại đột nhiên làm khó dễ, giày thêu một cước, một mảng tuyết lớn đánh lên, Liên Y một tay đẩy Tiểu Man ra, chính mình nhảy ra mới miễn cưỡng tránh được.

Nghe sau đầu có tiếng gió, nàng quỳ rạp trên mặt đất nhìn lại, đã thấy hai thân ảnh, một đỏ một đen đang dây dưa, động tác nhanh như chớp, nháy mắt đi so hơn mười chiêu.

“Còn không đưa nàng đi!” Trạch Tú lên tiếng.

Liên Y gật đầu, ôm lấy Tiểu Man vừa bị rơi xuống đất thất điên bát đảo, đang định đi, hồng ảnh kia lại tiến lên ngăn cản, một chưởng vô thanh vô tức đánh về phía ngực nàng. Liên Y chỉ phải lui ra sau, nàng không tin tưởng có thể đánh lại nữ nhân này.

“Vị này chắc là tiểu chủ Thương Nhai thành trong truyền thuyết? Ha, Trạch Tú tiên sinh sao lại keo kiệt như vậy, chẳng lẽ ta sẽ ăn nàng hay sao?” Thanh âm Hồng cô tử nũng nịu, vang lên trong đêm tĩnh đầy tuyết này lại vô duyên vô cớ khiến cho người nghe nổi da gà.

Trạch Tú không nói chuyện. Người của Thiên Sát Thập Phương quả nhiên lợi hại, một nữ nhân có thể so chiêu với hắc lâu như vậy, lại còn có thời gian rồi đối phó Liên Y, có thể thấy nàng cũng không xuất toàn lực. Phía xa truyền lại tiếng bước chân dồn dập, hắc lâu không muốn ở lại lâu, đánh lên một chiêu, quay người lại kéo Tiểu Man định đi.

Hồng cô tử lại như bóng với hình cuốn lấy hắc lâu, né đi một kích của hắc lâu, tung chưởng đánh lên đầu Tiểu Man. Mang theo vương bận, Trạch Tú không thể linh hoạt bằng lúc trước, nắm vạt áo Tiểu Man, kéo nàng tránh thoát bàn tay của Hồng cô tử, ai ngờ nàng kia nửa đường thay đổi, một chưởng kia đột nhiên chuyển hướng đánh lên cánh tay trái hắc lâu.

Trạch Tú chấn động toàn thân, rốt cuộc không giữ được Tiểu Man, phía sau đã truyền tới tiếng kêu hô của người Bạch Dương trang, trong lúc vội vàng, hắc lâu không biết bắt được thứ gì, không kịp bỏ ra, nhún chân một cái, cấp tốc chạy khỏi nơi này, trong nháy mắt đã ở nơi xa.

Tiểu Man ngã oạch xuống mặt tuyết, cảm thấy trời đất quay cuồng, còn không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hình như là có một bàn tay kéo nàng, một bàn tay khác lại đoạt lại, cuối cùng không ai cướp được, còn nàng thì ngã trên mặt đất.

Liên Y vội vàng bảo vệ nàng ở sau người, Hồng cô tử đưa trảo tới, móng tay thật dài, hàn quang tán loạn, Liên Y tự biết tránh không khỏi, nhắm hai mắt lại chờ chết. Chợt nghe trong rừng vang lên một tiếng “vút”, Hồng cô tử vội vàng rút tay lại, nhưng vẫn chậm mất một nhịp, một mũi tên xẹt qua tay áo nàng bắn lại, sâu lút cắm vào thân bạch dương.

Nàng kéo lại tay áo rách, sau một lúc lâu mới chậm rãi xoay người, thấy trong rừng có mấy người đang vội vàng chạy tới, đúng là bọn Trường lão gia tử và Thiên Quyền.

Tiểu Man vừa thấy khối mặt băng Thiên Quyền, trong lòng trầm xuống.

Hồng cô tử, nàng lại không thể chạy thoát.

Ngày nào còn mê loạn trong giang hồ, chỉ sợ ngay cả đầu cũng không giữ được.

Trong lòng xúc động phần nộ, nàng cả thấy đầu óc hỗn loạn, trước mắt đột nhiên tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

28. Q.2 - Chương 7

Tiểu chủ thiệt giả (nhất)

“Là tân nương tử!” Có gia đình kinh hoàng kêu lên.

Giữa đêm lạnh giá, một nữ tử đầu đội mũ phượng, vai choàng khăn cô linh linh xuất hiện trong rừng cây, quả thực khiến người kinh dị. Thiên Ki thấp giọng nói: “Trông nàng có điểm tà môn.”

Thiên Quyền mím môi, sau một lúc lâu mới nói: “Là người của Thiên Sát Thập Phương, tên là Hồng cô tử.”

Thiên Sát Thập Phương! Mọi người nghe thấy bốn chữ này đều chấn động.

Trường lão gia tử run giọng nói: “Người... người làm con ta...”

Hồng cô tử cười dài đi lại, khẽ cúi người, ôn nhu nói: “Công công, tức phụ bá kiến. Ngài dùng năm mươi lượng bạc mua tức phụ từ trong vùng núi hẻo lánh về, sao lại không thêm nhìn cho rõ. Hay là ngài cảm thấy nữ nhân của một nông hộ nhỏ bé thì có thể tùy ý xử trí, không sợ nàng nháo sự sao?”

A ha, hóa ra tức phụ này là do Trường lão gia tử bỏ năm mươi lượng bạc mua về! Con dâu nhà hắn luôn gặp chuyện không may, những người ở phụ cận tuyệt đối không đồng ý gả con gái cho, nên hắn chỉ có thể dùng tiền đi xa mua. Chỉ là, sao tân nương tử lại biến thành người của Thiên Sát Thập Phương?

Sắc mặt Trường lão gia tử thoát đỏ thoát xanh, một chốc lại biến thành trắng bệch, trắng hơn cả tuyết đọng.

“Người... Thiên Sát Thập Phương các người... Tà ma ngoại đạo. Ai cho các người quyền làm chuyện này...” Hắn giống như ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, nói năng đứt quãng, tinh thần hoảng hốt.

Tình huống dường như có chút quỷ dị, Diêu Quang nhìn bên này bên kia, quay đầu lại hỏi Thiên Quyền: “Chúng ta... có hỗ trợ không?”

Thiên Quyền lắc đầu, “Ồ yên xem biến.”

Kỳ thật kẻ phúc hắc nhất chính là người này.

Hồng cô tử đưa tay che miệng, ho nhẹ một tiếng, nói: “Thất lễ!” sau đó lui lại hai bước, rút từ tay áo ra một quyển trục, mở ra, chậm rãi thì thầm: “Trường Hoài Lễ, người Đôn Hoàng, sinh năm Tân Mão, chết năm Nhâm Ngọ, năm năm mươi tám tuổi...”

Còn chưa đọc xong, chỉ nghe “vụt” một tiếng, có cái gì bay đến trước mặt nàng. Thất lưng Hồng cô tử giống như ngọn liễu, cả người ngã về sau, đến khi đứng thẳng lên, trong miệng đã ngậm một cây kim huyền thiết giữa hai hàm răng trắng muốt, đôi môi hé mở, cười đến yếu đi.

Nàng phun cây kim xuống đất, ôn nhu nói: “Trường Hoài Lễ, người đã quên lúc người đến núi, tối đó người đã nói với ta những lời ngon tiếng ngọt gì?”

Ngọt... Lời ngon tiếng ngọt? Mọi người ồ lên, đều quay lại nhìn Trường lão gia tử, có kinh ngạc, có khinh thường. Mặt hắn giờ đã thành màu tím, môi mấp máy, lắp bắp nói: “Đừng... đừng nói nữa...”

Hồng cô tử bỗng nhiên nghiêm mặt, không còn chút thần sắc ngả ngón lúc trước, lạnh nhạt nói: “Trường Hoài Lễ, người hoang dâm háo sắc, chuyên ức hiếp xử nữ, trong đời đã hại hai trăm tám mươi một thiếu nữ. Người cực kỳ xảo hoạt, biết không thể đụng tới nữ tử danh gia, nên mỗi lần đều giả xuất môn vi hành, đi đến nơi xa lừa gạt những nữ tử mỹ mạo. Trước những lời ngon tiếng ngọt của người, nếu họ không nghe theo thì sẽ bị người dùng sức mạnh cưỡng bức. Những nữ tử bị làm nhục đều thống khổ đến mức muốn chết mà không được, đều kết thúc cuộc đời trong bi thảm. Cho đến lúc người rời bỏ vị trí chủ môn của Tê Hà phái, ẩn lui đến Bạch Dương trang, gặp con dâu xinh đẹp liền tiến tới, không màng thể nhân dâm pha, nhi tử người không thể làm gì, chỉ có thể sống tạm bợ, cuối cùng lại cùng người thông đồng làm bậy, chuyên môn thay người ra ngoài tìm xử nữ đưa vào thôn trang cung cấp cho người. Hai cô con dâu của người, cả các nữ tử bị nhi tử người lừa đến không chịu được vũ nhục mà chết, thì thể bị các người thiêu rụi, đổ vào rừng bạch dương. Ta hỏi người, việc này, người có thừa nhận không?”

Sắc mặt Trường lão gia tử thoát xanh thoát trắng, đột nhiên lớn tiếng quát: “Yêu nữ nói bậy mê hoặc lòng người! Các người đừng có nghe nàng nói bậy! Bắt nàng lại! Hôm nay phải vì võ lâm trừ hại!”

Đám gia đình vẻ mặt do dự, động đậy một chút, lại không ai tiến lên.

Trường lão gia tử kinh hoảng thất thố, quay đầu túm lấy áo Thiên Ki, quát: “Lên mau! Không phải các người muốn tìm Thiên Sát Thập Phương báo thù hay sao? Tiểu chủ đâu? Tiểu chủ ở đâu? Không phải nàng đang khổ tâm chuẩn bị, muốn khôi phục Thương Nhai thành...”

Lão đầu này điên rồi! Thiên Ki vừa sợ vừa giận, đưa tay nắm cổ hắn, dùng sức che miệng. Thiên Quyền vội la lên: “Buông hắn ra!” Thiên Ki không khỏi sửng sốt, theo bản năng buông tay, chợt nghe trong rừng cây vang lên mấy tiếng tách tách, trước mắt ngân quang lóe lên, nhìn kỹ thì ra là một đám ngân châm nhỏ đang bay lại.

Thiên Quyền một tay kéo Diêu Quang, một tay nắm Thiên Ki, lùi người về phía sau. Trên lưng Thiên Ki trũng ngấn chàm, vừa đau vừa ngứa, nhin không được kêu to lên. Thiên Quyền đưa tay vỗ lên lưng hần, đẩy những ngấn chàm kia vào người hần. Diêu Quang cả kinh nói: “Thiên Quyền! Người làm gì vậy?”

Thiên Quyền nói: “Chỉ có như thế mới cứu được hần, nếu như nhổ kim ra, độc trên kim sẽ lập tức tiến vào cơ thể, thần tiên cũng khó cứu. Hồng cô tử là cao thủ dùng độc, một nửa thân chàm chính là giải được, chỉ cần đẩy chàm vào, sau ba ngày lại lấy ra, sẽ không vấn đề gì.”

Thiên Ki băng bó sau lưng, kêu khổ liên tục: “Còn muốn chịu ba ngày! Thiên Sát Thập Phương quả nhiên không phải thứ tốt! Bọn họ thanh toán Bạch Dương trang, chúng ta thì liên quan gì!”

Diêu Quang thay hần xoa vết thương, gãi ngứa cho hần, một bên nói nhỏ: “Chỉ có mấy cái đã khó chịu như vậy, không biết bọn Trường lão gia tử biến thành cái dạng gì nữa... Tiểu chủ nàg...”

Nhắc tới tiểu chủ, ba người cả kinh, nàg đâu?

Thiên Quyền vội la lên: “Không tốt!”, vội vàng chạy lại, đã thấy Hồng cô tử giơ tay áo lên, lại là hơn mười cây chàm tung ra, toàn bộ cắm vào người Trường lão gia tử. Hần hét lớn một tiếng ngã xuống đất, quanh người đều là các gia đình đang thống khổ rên rỉ. Mà nơi vừa rồi Tiểu Man và Liên Y ngồi, ngoại trừ một đám tuyết đọng, một nửa thân ảnh cũng không có.

Hần vừa sợ vừa giận, đang muốn lớn tiếng quát hỏi Hồng cô tử, Trường lão gia tử đột nhiên động thân đứng lên, ôm trụ chân hần, thê thanh nói: “Giết nàg! Bất Quy sơn các người... muốn tìm đồng minh... ta... ta đồng ý hết... nhưng... giết nàg!”

Thiên Quyền xoay người đỡ lấy hần, bình tĩnh nhìn. Trong lòng Trường lão gia tử mừng như điên, nhưng miệng đã không thể nói chuyện, hàm hồ phát ra âm thanh cổ quái. Thiên Quyền đỡ sau lưng hần, làm như cúi đầu nghe hần nói, Trường lão gia tử đột nhiên trợn trừng hai mắt, ngón tay loạn cào trên mặt đất, cuối cùng nắm chặt cổ tay hần, thở ra một hơi cuối cùng, cứ như thế mà chết.

Thiên Quyền nói nhỏ: “Trường lão gia tử! Trường lão gia tử?”

Dứt lời, buông tay khỏi hần, chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng nhìn Hồng cô tử. Nàg nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Người giết hần, cũng không phải là ta.”

Thiên Quyền nói: “Nàg đâu?”

“Nàg nào? Nàg cái gì?” Hồng cô tử giả ngu.

Thiên Quyền không nói một lời, tháo Thần Võ cung trên lưng xuống. Cung Thần Võ được tạo thành từ chất liệu cực kỳ đặc thù, dài chừng bốn thước, còn cao hơn một nữ tử bình thường.

Hồng cô tử thấy hần lấy cung Thần Võ ra liền xua tay cười nói: “Không được bắn tên bừa bãi! Hải tử kia đã sớm thừa dịp loạn lạc chạy mất rồi, người vẫn không được yêu thích như vậy.”

Thiên Quyền đeo lại cung Trường Võ, chấp tay, xoay người liền đi, Thiên Ki và Diêu Quang đuổi theo sau, gặp Hồng cô tử, đều là vẻ mặt phức tạp.

“Nàg muốn làm gì?” lưng Thiên Ki vẫn vừa đau vừa ngứa, hận thấu xương nữ nhân đáng ghét này.

“Không can hệ tới chúng ta, mau đi tìm tiểu chủ.”

Thiên Quyền đáp tuyết, bước nhanh mà đi, hai người cũng chỉ biết đuổi theo. Đi được vài bước, hốt thấy phía trước, xa xa phía Bạch Dương trang ánh lửa tận trời, nửa bầu trời đều là ánh đỏ, mơ hồ còn có tiếng khóc gào bi thảm truyền đến. Diêu Quang không khỏi rung mình, nhẹ giọng nói: “Bọn họ phóng hỏa! Thật tàn nhẫn, thôn trang còn rất nhiều người vô tội.”

Thiên Quyền nhẹ nói: “Thiên Sát Thập Phương luôn luôn làm việc như thế. Hồng cô tử ở đây nhiều loạn tâm mất, trong thôn trang đã ẩn núp ba gã Thiên Sát Thập Phương, giết hết toàn bộ giả trẻ trong trang rồi phóng hỏa. Chỉ có ba người chúng ta đi ra, bây giờ còn chưa phải lúc đối nghịch với bọn chúng, tạm thời tránh đi, không thể gây thêm phiền toái.”

Diêu Quang thở dài: “Một mặt trừ hung, một mặt lại làm việc ác hơn, quả thực là ma quỷ.”

Thiên Quyền trầm mặc một lúc lâu, thấp giọng nói: “Trong giang hồ, mỗi người đều là ma quỷ.”

Rốt cuộc không ai nói chuyện, chỉ có ánh lửa tận trời. Tiếng gió trong rừng bạch dương nức nở, như tiếng khóc nữ tử. Cuối cùng, tất cả đều bị chôn sâu dưới tuyết trắng, xấu xí hay tốt đẹp, đều không một ai còn có thể biết.

Lúc Tiểu Man tỉnh lại, nhìn thấy không trung một bên bị đốt hồng, nàng đang nằm trên lưng Liên Y, lắc lư lắc lư.

“Cháy!” Nàng quát to một tiếng, suýt nữa ngã xuống đất.

Liên Y vội vàng ôm chặt nàng, nói: “Chủ tử, cuối cùng người cũng tỉnh. Ta còn tưởng rằng người bị đả thương.”

Tiểu Man thở phào một hơi, cảnh giác nhìn bốn phía, vẫn là rừng bạch dương, tuy nhiên xung quanh không có bóng người. Nàng ngạc nhiên nói: “Bọn Thiên Quyền đâu?”

Liên Y nói nhỏ: “Không phải chủ tử muốn chơi trò chơi sao? Không thể để bọn họ tìm được chúng ta, cho nên ta thừa dịp loạn mang người đi.”

Tiểu Man mừng húm, xoa đầu nàng một chút, “Làm tốt lắm! Làm tốt lắm! Quả nhiên là Liên Y ngoan của ta!”

Liên Y đỏ mặt lên, vui đến không kìm hãm được. Chủ tử khen nàng! Lần đầu tiên nàng được người khen nhiệt tình như vậy.

“Bạch Dương trang cháy sao?” Tiểu Man nhìn không trung đỏ hồng phương xa, thấp giọng hỏi.

Liên Y gật đầu, “Hình như Trường lão gia tử không phải là người tốt. Thiên Sát Thập Phương tới đây trừ gian diệt ác, không biết sao lại giết sạch người Bạch Dương trang, rồi phóng hỏa đốt thôn trang.”

“Giết người phóng hỏa... Sao lại nói là trừ gian diệt ác?” Tiểu Man lau mồ hôi lạnh, không hiểu đầu óc đứa nhỏ này được cấu tạo từ thứ gì.

Liên Y “Nga” một tiếng, “Dù sao ta cũng không hiểu, tóm lại đã chết rất nhiều người. Chủ tử, người muốn chơi trò này tới khi nào?”

Tiểu Man trừng mắt nhìn, suy nghĩ một hồi mới nói: “Uhm... tóm lại người đừng hỏi, cứ chạy về phía trước, nếu bọn họ tìm được, trò chơi liền kết thúc, còn nếu tìm không thấy, lại tiếp tục chơi.”

Liên Y ngoan ngoãn đáp ứng. Tiểu Man sờ sờ đầu nàng, aizzz, nàng khẳng định là kiếp trước nàng đã làm rất nhiều chuyện tốt nên kiếp này ông trời mới thưởng cho nàng một hài tử ngoan như vậy, vừa trung tâm lại nghe lời, không tham tài, thân thủ còn tốt như vậy.

“Trời rất lạnh, người mặc mỗi một bộ y phục rách nát này, người khác nhìn thấy sẽ nói chủ tử ta bạc đãi người. Chúng ta đi tới một thôn trấn nào đó, ta mua cho người vài bộ quần áo đẹp. Người xinh đẹp như vậy, trang phục cũng phải tương xứng.”

Nói xong lại sờ sờ đao Xích Hà bên hông nàng, cười nói: “Người đẹp mới xứng đao tốt, đao tốt phải xứng quần áo đẹp. Chúng ta tuy là nữ hài tử nhưng cũng không thể thua những nam nhân xấu xí kia được. Ta sẽ mua hai con ngựa, chúng ta cũng tiên y nô mã, khoái ý ân cừ đi.”

Liên Y cảm động, sống mũi cay cay, đột nhiên khóc toáng lên, Tiểu Man hoảng sợ, nhảy xuống khỏi lưng nàng, liên thanh hỏi: “Sao vậy? Người không thích cưỡi ngựa sao? Vậy thì chúng ta đổi sang cưỡi lạc đà, vừa to lại vững vàng, tuy rằng có hơi thối chút...”

Liên Y lắc đầu, khóc ròng nói: “Không... không phải! Chủ tử đối tốt với ta như vậy... Ta sống lâu như vậy, lần đầu tiên có người đối tốt với ta như thế! Chủ tử... ta, ta rất cảm động!”

Oái, kỳ thật cũng không có gì... Tiểu Man đưa tay vuốt mặt, những lời dễ nghe này có hơn phân nửa là nàng quen miệng nói ra, căn bản không phải thực lòng, chỉ dùng để thu mua nhân tâm mà thôi. Nhưng lại

gặp một hài tử đơn thuần như Liên Y, cảm động đến phát khóc, nàng thực sự cảm thấy mình thật vĩ đại, giống như vừa làm một việc đức cao vọng trọng vậy.

“Chủ tử thật sự là người tốt đệ nhất thiên hạ!”

Da mặt Tiểu Man đỏ lên.

“Được rồi được rồi, đừng khóc. Đi nhanh đi, cũng không biết trước kia người sống thế nào, có như vậy cũng khiến người xúc động phát khóc được.”

Liên Y dụi mắt, nói nhỏ: “Cái... Có ý gì?”

Tiểu Man quay đầu lại cười, hai mắt cong cong giống như tiểu hồ ly: “Ta nói, về sau sẽ còn tốt hơn. Liên Y, người đi theo ta là đúng!”

29. Q.2 - Chương 8

Tiểu chủ thiết giả (nhị)

Liên Y lau nước mắt, từ khi ra đời tới giờ, nàng chưa từng cảm động như vậy, nhưng cũng không nói gì nữa.

Tiểu Man cười nói: “Ngốc, chảy cả nước mũi ra rồi, mau lau đi.” Dứt lời liền kéo tay áo Liên Y lên lau nước mắt nước mũi cho nàng.

Liên Y nhỏ giọng: “Ta không phải hài tử, chắc chắn còn lớn hơn cả chủ tử.”

“Hả? Ta năm nay mười sáu tuổi, nhìn thì hơi nhỏ nhưng cũng không tính nhỏ.”

Liên Y nói: “Ta mười bảy tuổi, lớn hơn tiểu chủ một tuổi.”

Tiểu Man véo mũi nàng một cái, hì hì cười nói: “Hơn một tuổi không tính, nhìn bộ dáng ngốc nghếch của người, còn không thông minh bằng đệ đệ Đại Mễ của ta.”

Liên Y ngưỡng mộ nhìn nàng, “Chủ tử còn có đệ đệ, Liên Y từ nhỏ tới giờ chỉ có một mình.”

“A, nói vậy người là con gái một? Công phu cũng là do người nhà dạy sao?” Tiểu Man thuận miệng hỏi.

Mặt Liên Y buồn bã, thở dài một hơi, nói nhỏ: “Ta vừa ra đời đã bị vứt bỏ, là sư phụ đã nuôi ta lớn, dạy ta công phu, vẫn sống trong núi. Sau sư phụ lại bị bệnh mà chết, ta đành phải ra ngoài mưu sinh. Ta rõ ràng rất lợi hại, làm hộ vệ hay bảo tiêu cũng không có vấn đề gì, nhưng những người dưới chân núi lại không ai để ý tới ta, nếu không phải muốn bỏ tiền cho ta thì cũng là muốn cưới ta làm tiểu thiếp. Sau ta nghe nói ở đây có nhiều thương lữ, có thể tìm được việc làm nên ta mới tới, không ngờ lại gặp chủ tử, đó là phúc khí của Liên Y.”

Tiểu Man vỗ vỗ vai nàng, hòa nhã nói: “Cũng là phúc khí của ta!”

Không ngờ đứa nhỏ này lại òa một tiếng khóc văng lên. Tiểu Man thở dài một hơi, giờ mới cảm thấy trước kia lúc nàng giả đáng thương, giả đáng yêu, khóc sụt sùi, không có ai không kiên nhẫn, coi như cũng là vận khí của nàng. Nàng bị Liên Y khóc tới phiền, chỉ hận không thể tát cho nàng một cái để hết thủy an tĩnh lại.

Chính lúc nàng đang luống cuống tay chân, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân. Hai người cùng cứng đờ người, quay đầu nhìn lại, thấy trong ánh trăng có một đoàn người đang chậm rãi đi tới, đều mặc trường bào trắng, đầu đội mũ sa đen, cười tuấn mã, lặng yên không tiếng động di chuyển.

Tiểu Man thấy loại trang phục này liền phát run. Người Bất Quy sơn!

“Chủ tử, là người xấu sao?” Liên Y thấy thần sắc nàng không tốt, vội hỏi.

Tiểu Man không biết nên lắc hay gật. Bọn họ rất đông, chắc chắn Liên Y không đánh lại bọn họ, không bằng trước hết xem xét xem bọn họ có ý định gì. Nàng nói nhỏ: “Người đừng động, che chở ta là được. Bọn người kia rất khó chơi.”

Đang nói, đã thấy một người thúc ngựa lên trước, nói: “Tiểu chủ, sao người lại chạy tới đây?”

Là tiếng lão Sa.

Tiểu Man nháy mắt thở dài nhẹ nhõm, gặp người quen. Lúc này nàng mới an tâm, cười nói đi tới: “Hóa ra là nghĩa phụ, ta còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.”

Lão Sa nhảy xuống ngựa, mặt không chút thay đổi, nói: “Người ba bốn lần chạy trốn, là đang rắp tâm làm gì?”

Hả? Đường như có gì không đúng... Tiểu Man trừng mắt nhìn, ôn nhu nói: “Ta không chạy đi nha, chính là Bạch Dương trang bị thiêu cháy, ta cuối cùng không thể ở lại đó, cho nên mới cùng Liên Y chạy trốn tới đây. Ta đang chờ bọn Thiên Quyền công tử đây.”

Lão Sa lạnh nhạt nói: “Lúc người đi, thôn trang còn chưa bị thiêu cháy. Đừng tưởng rằng người có thêm một thị vệ là có thể muốn làm gì thì làm.”

Tiểu Man đột nhiên cả kinh: “Các người phái người theo dõi ta!”

Lão Sa nói: “Tìm kiếm đồng minh, khôi phục Thương Nhai thành là chuyện trọng đại cỡ nào, há có thể thật sự yên tâm giao cho kẻ không học vấn không nghề nghiệp như người.”

Tiểu Man hít một hơi, “Đúng vậy, ta là kẻ không học vấn không nghề nghiệp, nhưng kẻ đem ta đổ lên đầu sóng ngọn gió là ai? Vừa muốn ta làm việc, vừa muốn châm chọc khiêu khích, trên đời còn có loại đạo lý này sao?”

Lão Sa cười lạnh nói: “Vây ba nghìn lượng bạc kia, còn có bao nhiêu minh châu bảo thạch, đều là cho không người sao? Chẳng lẽ người nghĩ Bất Quy sơn ngu ngốc đến mức trong nhà thiếu mất cái gì cũng không biết hay sao?”

Tiểu Man thấy hấn nhắc tới bạc, linh quang chớp động cười nói: “Lão nhân gia người đừng nóng vội, những lời khó nghe đó nếu tiếp tục sẽ thương tổn tình cảm. Tục ngữ nói, có tiền có thể dùng quỷ thuê ma, nếu tiền cho đúng chỗ, ta sao có thể không tận tâm làm việc?”

Sắc mặt lão Sa hơi cứng, ngoắc ngoắc tay, “Lại đây nói chuyện.”

Hắn xoay người bước đi, Tiểu Man do dự một chút, Liên Y thấp giọng nói: “Chủ tử, ta đi theo người.”

Tiểu Man hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Không cần, người chờ ở đây. Nếu lâu không thấy ta ra thì người tới cứu người.”

Liên Y gật đầu, rút đao Xích Hà ra cầm trên tay, toàn thân đề phòng.

Tiểu Man đi theo lão Sa tới sau một gốc cây, cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới, thấy thần sắc hắn không có gì khác thường, liền đánh bạo nói: “Nghĩa phụ sao phải làm ta sợ, nói những lời khó nghe như vậy, trong lòng ta giờ vẫn còn khó chịu.”

Lão Sa hắc hắc cười nói: “Miệng người chưa từng có một câu nói thật. Ta đã sớm nói, người thông minh lộ ra ngoài như vậy, sớm muộn cũng sẽ mang tới tai họa. Người coi nhân tâm quá đơn giản, tưởng rằng trong thiên hạ chỉ có một mình người thông minh, người khác đều ngu ngốc cả hay sao?”

“Lời nghĩa phụ dạy bảo, Tiểu Man vẫn ghi tạc trong lòng.” Nàng thực không thành ý trả lời, lúc này mới vươn tay, “Bạc mà nghĩa phụ đã đồng ý đưa ta đâu?”

Lão Sa cười lạnh nói: “Chuyện Bạch Dương trang không thành, người chính là nguyên nhân lớn nhất, căn bản không làm được việc, liếc mắt một cái đã bị người nhìn ra sơ hở. Người muốn dùng chút khôn lanh hành tẩu giang hồ, ai cũng nghe theo sao? Sớm bỏ ý nghĩ ấy đi! Việc không hoàn thành, người còn muốn bạc?”

Tiểu Man khoanh tay: “Người đã biết duyên có, việc gì phải tới tìm ta hỏi! Ta vốn không phải là tiểu chủ, các người không nên đưa ta ra đứng mũi chịu sào, giả không thể biến thành thật được.”

Lão Sa biến sắc, lạnh lùng nói: “Lời ta nói lúc trước người đã quên rồi sao?”

Tiểu Man hoảng sợ, trợn mắt nhìn hấn, lại nghe hấn nói: “Về bạc, người không cần phải suy nghĩ! Trước kia lúc ta phát hiện tìm nhầm người, vốn định giết người diệt khẩu, ai ngờ năm vị Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ lại có tính toán khác mới lưu lại cái mạng nhỏ của người. Người tự phụ là thông minh, lại không nhận ra mạng mình nằm trong tay ai sao? Còn dám cò kè mặc cả với Bất Quy sơn?”

Tiểu Man miễn cưỡng cười, hai chân không tự chủ được run lên. Kỳ thật lão Sa nói cũng có chút đúng, nàng đúng là coi mọi việc quá thoải mái, nàng nghĩ gì vậy? Không tiền tài, không quyền thế, không bối cảnh, nàng lấy gì nói điều kiện với người khác? Nàng chỉ là có chút thông minh mà thôi.

Nhưng mà, không phục, thật sự không phục.

Vì sao không duyên không có, nàng lại bị lợi dụng.

Nếu như người ti tiện không có nhân sinh của mình, vậy nàng cũng không muốn làm con rối cho người khác.

“Các người tìm người khác đi, ta... không thể đảm nhiệm vị trí tiểu chủ. Tiểu sùng trả lại cho người.. Thương hỏa ẩn gì đó chỉ là hiểu lầm, các người tìm người khác về lên là được. Dù sao Bất Quy sơn tài đại khí thô, không có gì không làm được, cũng không đến mức khó xử một tiểu nữ tử là ta.”

Nàng có một nửa là thực sự đáng thương, một nửa là giả đáng thương, nước mắt lưng tròng, giống như sẽ lập tức òa khóc.

Lão Sa thở dài: “Bộ dạng này dùng thích lắm sao? Nếu người không làm, cũng được. Bỏ ra đây toàn bộ vàng bạc và châu bảo, ta cam đoan Bất Quy sơn sẽ không tìm người gây phiền toái.”

Tiểu Man che ngực, lộ ra bộ dáng bị đả kích không chịu nổi, run giọng nói: “Các người thật không có nhân tính! Một chút tiền mồ hôi nước mắt của ta các người cũng muốn cướp đoạt đi!”

Lão Sa lạnh nhạt nói: “Bất Quy sơn chưa bao giờ thương tiếc kẻ vô dụng. Người đem toàn bộ châu bảo vàng bạc ra đây, ta nói được thì làm được, lập tức thả người đi, chuyện Thương Nhai thành từ nay về sau không liên can tới người nữa.”

Tiểu Man nóng nảy, nàng đã đưa một trong ba ngàn lượng bạc lúc trước cho phụ thân và nhị nương, trong đồng châu bảo lại có một phần đã bị mất trên sa mạc, nàng làm gì có bản lĩnh tìm lại cho bọn họ! Lại nói nàng chịu nhiều khổ cực như vậy, kết quả là một lượng cũng không có, bút toán này cũng quá lỗ!

Những điều này nàng không thể nói ra được. Kết quả là, nàng vẫn bị tiền tài đâm chết ở chỗ này, không thể động đây.

Lão Sa lại nói: “Nếu không muốn trả lại, về sau phải làm việc cho tốt. Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ chọn người cũng vì họ cho người thông minh lanh lợi, để người lẫn lộn trong giang hồ tốt hơn so với tiểu chủ thật rất nhiều. Huống chi, ẩn kỹ trên người người cũng là một loại nhân duyên trùng hợp, ông trời nhất định muốn người làm tiểu chủ, nghĩ nhiều làm gì!”

Tiểu Man trầm mặc thật lâu, lâu bầu: “Ấn này là lúc ta gặp một người cười hắc mã, ngôn ngữ bất hòa, hấn vỗ ta một chưởng, hai ngày sau liền xuất hiện. Ta cũng không biết sao lại thế. Chỉ có tiểu sùng kia cũng là hấn làm rơi, ta vốn định đem đi bán lấy tiền, ai ngờ chưa kịp rời tay thì các người đã tìm đến.”

Nàng theo bản năng đưa tay sờ tiểu sùng trên cổ, ai ngờ sờ không thấy gì. Trong lòng không khỏi kinh hãi, lại cẩn thận sờ sờ, quả nhiên cái sùng rỗng con kia đã không cánh mà bay!

Lão Sa thấy thần sắc nàng khác thường, không khỏi hỏi: “Sao vậy?”

Nàng miễn cưỡng định thần. Việc này tốt nhất là không cho hấn biết, nếu không còn không biết sẽ đem đến cho nàng phiền phức gì. Tiểu Man lắc đầu, sắc mặt tái nhợt, thấp giọng nói: “Không có gì... Ta đang nghĩ người kia... rốt cuộc có thân phận gì.”

Lão Sa nói: “Nếu người đã làm việc cho Bất Quy sơn, những việc đó cũng không nên giấu người. Nói thật cho người biết, tiểu chủ chân chính đã sớm được Bất Quy sơn tìm thấy, chỉ là nàng từ nhỏ thân thể mảnh mai, thiên chân khờ dại, hoàn toàn không hiểu thế sự, nàng cũng không để ý chuyện khôi phục Thương Nhai thành, huống chi việc phải đứng trên đầu sóng ngọn gió thế này làm sao có thể để một tiểu thư khuê các như nàng phải xuất môn, chịu bao nguy hiểm. Cho nên mới đánh bậy đánh bạ, tìm được người, người nên cảm tạ năm vị Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ nhân từ, nếu không cái mạng nhỏ của người đã sớm mất trên sa mạc rồi.”

Tiểu Man kinh ngạc cười.

Chuyện này là sao chứ, quả nhiên là vai chính thật sự đã bị giữ, nàng chỉ là một quân cờ, một kẻ thay thế.

Nàng rốt cục muốn thế nào?

“Về phần thương hỏa ẩn trên ngực người, quả thực khiến chúng ta kinh hãi. Sau hỏi tiểu chủ, nàng nói đó là bí thuật của Thương Nhai thành, dù sao tiểu chủ Thương Nhai thành là người mà cả thiên hạ đều mơ ước, chỉ cần dựa vào sừng rồng con và thiên hỏa chi ẩn là có thể phán đoán có phải là tiểu chủ thực sự hay không, cho nên thời điểm Thương Nhai thành bị diệt, sừng rồng con trên cổ nàng đã bị dùng sĩ trong tộc mang đi, nên người khác không thể nhận ra thân phận tiểu chủ của nàng. Một chương kia, vốn tên là Thương Hỏa chương, người trúng chương, trên chỗ bị thương sẽ hiện lên thương hỏa chi ẩn, ba năm sau có thể biến mất. Lúc kẻ kia đánh người không dùng nội lực, nếu không ba năm sau người chắc chắn phải chết. Ta nghĩ, hẳn biết gần đây tất cả mọi người trên giang hồ đều đang tìm tiểu chủ cho nên mới gấp lửa bỏ tay người, cố ý đánh người một chương, lại để lại sừng rồng con, để mọi mũi nhọn chuyển sang người, giúp bọn hắn có thời gian sắp xếp mọi việc.”

Sắc mặt Tiểu Man lúc này mới trở nên tái nhợt, nhất thời lão đảo, lui lại sau mấy bước, dựa vào thân bạch dương, lẩm bẩm nói: “Từ ngày đó... lúc gặp người kia... đã là một âm mưu? Vô duyên vô cớ lại bắt người khác chịu tội thay ư?”

Lão Sa nói: “Cũng là vận khí của người, người bên ngoài muốn làm tiểu chủ còn không được. Người như vậy cũng không có gì không tốt, tiền tài vẫn còn nhiều, đi các nơi khác cũng sẽ có lễ thêm, chỉ cần người không nói, không ai có thể biết thân phận thật của người. Huống chi Thương Nhai thành là chỗ nào, Bất Quy sơn lại là chỗ nào, trên giang hồ có những người muốn chết cho chúng ta còn phải xếp hàng, người có được vinh hạnh này, cho dù chết cũng là phúc khí.”

Tiểu Man cười khan vài tiếng, thấp giọng nói: “Ta dựa vào cái gì mà phải thay các người đi tìm chết? Chẳng lẽ ta thật là mệnh ngắn? Hay là ta quá nhàn rồi?”

Tiếng nói vừa dứt, chợt thấy trên cổ chợt lạnh, kiếm lão Sa đã nằm trên cổ nàng. Nàng cả kinh, ngẩng đầu, mặt không thay đổi nhìn hắn. Lão Sa lạnh lùng nói: “Trên đời có người cao quý, cũng có người ti tiện, người tốt nhất nên ngoan ngoãn nhận mệnh. Hôm nay ta đem bí mật lớn nhất này nói cho người, nếu người dám tiết lộ ra ngoài nữa câu, chuôi kiếm này lập tức sẽ cắt đứt cổ người. Đừng tưởng rằng gọi hai tiếng ‘nghĩa phụ’ là có thể muốn làm gì thì làm, Bất Quy sơn há có thể để người bừa bãi chơi trò trẻ con này.”

Tiểu Man kinh ngạc nhìn hắn hồi lâu, đột nhiên thấp giọng nói: “Không đúng. Chắc chắn các người có chủ ý khác, nếu tiểu chủ không muốn khôi phục Thương Nhai thành, lại không nguyện báo thù, vì sao các người lại đi ngược lại? Là có tư tâm, đúng không?”

Lão Sa nhất thời nghẹn họng, phút chốc hai mắt lộ hung quang, kiếm trong tay đưa lên phía trước.

Nàng sẽ chết!

Lòng Tiểu Man chợt lạnh, cũng không biết là hận bản thân lạnh mòm lạnh miệng hay là hận những kẻ cùng hung cực ác này.

Nàng lại không thấy thương tâm, chỉ là nản lòng thoái chí, có lẽ còn có chút chờ đợi.

Sống đến giờ đã mười sáu năm, nàng đã lĩnh hội được cái gì? Là yêu thương, hay được yêu thương?

Không, cái gì cũng không có.

Cũng có khi nàng dối trá tươi cười, hiện giờ nàng chỉ có những vàng bạc châu báu vốn không là của nàng.

A a, nàng cuối cùng, cái gì cũng không có.

“Lão Sa!” Bên cạnh đột nhiên có người nói, lão Sa ngẩn ra, vội vàng thu kiếm, xoay người lại thấy Thiên Quyền trường thân ngọc lập, đậm đậm nhìn mình.

“Công tử!” lão Sa nháy mắt hoảng hốt, “Ta chỉ là... ta và tiểu chủ nói... nàng lại chạy trốn...”

Hắn quả thực nói năng lộn xộn.

“Đi đi, lần sau không được làm chuyện thế này.”

Thanh âm Thiên Quyền còn nhẹ hơn tiếng gió, lại lạnh lẽo giống như một cây châm băng băng đâm vào lòng người.

Lão Sa vội vàng thu kiếm vào vỏ, cung kính hành lễ, nói: “Vô luận như thế nào, một đường này phải làm phiền công tử gia lo lắng.”

Hắn xoay người rảo bước đi, giống như chạy trốn chết.

Thiên Quyền chậm rãi đi tới trước mặt Tiểu Man, nàng đang cúi đầu, bả vai gầy yếu, vóc người mảnh khảnh, phảng phất có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

“Vẫn còn khóc?” Hắn thấp giọng hỏi.

“Không... Không có!” nàng ngẩng đầu, quả nhiên trên mặt sạch sẽ, không có chút dấu vết gì. Ánh mắt nàng có ánh sáng quỳnh dị khó tả, lại giống như một làn sương mù, nhìn không tới đáy.

“Ta đang suy nghĩ, nhân hân mẹ muốn là mệnh tiện, thật đúng là không có biện pháp.”

Nàng thốt lên một câu thô tục, cười ha ha, vỗ vỗ vàng bạc châu báu chưa bị cướp trong ngực, nhìn rừng dương trải dài không thấy điểm cuối, không một ai biết lòng nàng rốt cục suy nghĩ cái gì.

30. Q.2 - Chương 9

Tiểu chủ thiệt giả (tam)

“Lão Sa!” lúc này Thiên Ki và Diêu Quang mới tới, nhìn thấy lão Sa, hai người đều mắt sáng rực giống như nhìn thấy bao tiền.

Lão Sa rất cung kính hành lễ: “Bái kiến Thiên Ki công tử, Diêu Quang cô nương!”

Thiên Ki chạy tới gần, cầm tay hắn mà lắc, liên thanh hỏi: “Mang tiền không? Gần đây chúng ta đều rỗng túi.”

Lão Sa hiểu ý gật đầu, xoay người vỗ vỗ tay với đám bạch y nhân phía sau, nói: “Đem đồ lại đây!”

Tiểu Man đi qua bên cạnh hắn, không nói một tiếng. Liên Y vui vẻ chạy tới, cười như hoa: “Chủ tử quả nhiên không sao! Sao ngươi không nói bọn họ cùng hội với Thiên Quyền công tử, hại ta lo lắng nửa ngày. Giờ đã bị Thiên Quyền công tử tìm được rồi, có phải là tính chúng ta thua?”

Thối tiểu nương, thua rồi ngươi còn cười vui vẻ như vậy làm gì! Tiểu Man chán đến chết, ngồi bệt lên tuyết, dựa lưng vào một gốc bạch dương, chậm rãi nói: “Đúng thế, ta thua tới rồi tình rồi thù, thua đến không thể thua được nữa. May mà còn giữ được một cái mạng quèn, thật sự là ông trời không có mắt. Phải tới miếu bái lễ để Bồ Tát sớm dứt tai họa này cho ta mới được.”

Liên Y nghe không hiểu hàm nghĩa trong lời nàng, đôi mắt đẹp tròn tròn, không biết làm thế nào.

Lần này lão Sa đến chẳng có công cán gì, hóa ra chỉ là đưa tiền, lại còn thể hiện nghiêm trọng như vậy, nàng còn tưởng rằng có việc gì quan trọng. Nhìn bộ dạng xun xoe của hắn, cười như hoa nở, Tiểu Man cảm thấy rợn người thay cho hắn.

“Công tử gia, tiếp tế đã ổn thỏa, vậy thuộc hạ xin cáo lui. Hành động vẫn như kế hoạch lúc trước, tổ nhân mã này chia cho công tử một nửa, có thể đi trước dò đường cho ngài, thế nào?”

Lão Sa hỏi thật cẩn thận, chuyện vừa rồi dường như khiến Thiên Quyền không vui, hẳn giống như đang đứng trên lớp băng mỏng, sợ lại mắc tội Thiên Quyền.

Thiên Quyền nói: “Điều Quang, người chưa từng một mình hành tẩu giang hồ, lần này người mang theo nửa tổ nhân mã này đi trước dò đường. Mọi sự cần phải cẩn thận.”

Hắn cũng không dặn dò nhiều, Điều Quang xưa nay đều rất ổn trọng cẩn thận, không xúc động lỗ mãng như Thiên Ki, việc giao cho nàng rất yên tâm.

Điều Quang gật đầu, nhảy lên ngựa, ôm quyền với lão Sa, nói: “Sa tiên sinh, ta mang người của ngài đi trước.”

Lão Sa vội vàng cười nói: “Cô nương khách khí! Mời!”

Hắn đủ tinh ranh lời đời để hiểu rằng Thiên Quyền muốn ở lại là để hắn không có cơ hội uy hiếp Tiểu Man. Hắn chỉ không rõ sao công tử gia lại coi việc này nghiêm trọng như vậy. Chỉ sợ công tử không hiểu rõ tính nết Tiểu Man, tiểu gia hỏa này không ăn mềm không ăn cứng, kiểu gì cũng phải dùng cách âm hiểm, dao kè cổ thì nàng mới ngoan ngoãn nghe lời. Hắn làm như vậy, tuy rằng có chút khó coi nhưng cũng là vì lo lắng cho Bất Quy sơn, công tử gia không rõ sao?

Hắn lo sợ, dù sao vị trí của Thiên Quyền cũng cao hơn hắn, việc nghiền ngẫm tìm hiểu ý bề trên luôn luôn đòi hỏi hắn phải học, phải làm rõ xem công tử gia rốt cục đang nghĩ gì muốn gì.

Trò khôi hài Bạch Dương trang cuối cùng kết thúc, ưu đãi gì cũng không kiếm được, ngược lại còn mất thấy tai nghe việc Thiên Sát Thập Phương giết người phóng hỏa, giang hồ ơi là giang hồ, người rốt cuộc còn cất giấu bao nhiêu chuyện kinh tâm động phách nữa? Hôm nay là Bạch Dương trang bị đốt sạch, ngày mai có phải đến phiên nàng bị giết gọn?

Tiểu Man nghĩ đến cảnh mình bị hồng y nữ quỷ kia trói vào một cái giá, dùng ngón tay rạch nát da thịt, không khỏi rùng mình.

Không! Đây cũng không phải nàng tự dọa mình! Nói không chừng sẽ thực sự có một ngày như vậy! Bất Quy sơn và Thương Nhai thành liên hợp tính kế một hài tử đáng thương là nàng, tai họa thì nàng hứng, chuyện tốt bọn họ hưởng, nàng chính là một kẻ đi chết thay! Nếu tiếp tục chạy loạn trong giang hồ một thời gian nữa thôi, nàng sẽ từ đánh tương du biến thành bị người đánh.

Nàng đột nhiên ôm lấy đầu, dùng sức đập vào thành xe, phát ra tiếng bịch bịch.

Liên Y đang cưỡi ngựa bên ngoài, vội vàng vạch rèm lên hỏi: “Chủ tử, người sao vậy?”

Tiểu Man giữ lấy trán, hai mắt vô thần, thấp giọng nói: “Không có gì... Ta muốn xem đầu mình cứng đến đâu, liệu có thể ngăn được đại đao hay không.”

Liên Y ngạc nhiên, lại cười mà nói: “Chủ tử thật hay nói đùa, cho dù là đầu đá cũng không chịu được đao kiếm chém xuống nha!”

Tiểu Man thở dài một tiếng, nằm bịch xuống, yên lặng nhìn trần xe, lẩm bẩm nói: “Đừng nói chuyện với ta nữa, để ta an tĩnh một lát.”

Liên Y đành phải buông mình. Qua một lát đoàn xe ra khỏi rừng bạch dương, đi trên đường lớn. Chân trời lộ ra tia nắng ban mai, vầng thái dương chậm rãi dâng lên, Liên Y vẫn thấy lo lắng, lặng lẽ vén rèm xe nhìn, đã thấy Tiểu Man cuộn mình trong một góc xe, đang ngủ say, trong miệng thì thảo, không biết đang nói mơ những gì.

Liên Y thở nhẹ ra một hơi, đang định buông mình, Tiểu Man đột nhiên trở mình, tiếp tục ngủ say, đôi lông mày nhíu chặt. Liên Y sờ sờ đầu, rốt cục chủ tử đang nghĩ cái gì vậy? Lông mày chưa từng giãn ra, chẳng lẽ có việc gì khó sao? Nàng không đoán ra, với Liên Y mà nói, tâm tình Tiểu Man còn phức tạp hơn cửu khúc linh lung kiều.

Một đường đi về phía đông, chỉ vài ngày đã tới Thượng Kinh. Đây là đô thành của người Liêu. Người Liêu năm gần đây khá càn rỡ, vì vậy khí thế, quy mô đô thành tự nhiên không tầm thường, ở cửa thành cũng kiểm tra vô cùng nghiêm khắc, đặc biệt với người Tống, vì vậy thương nhân đến đây buôn bán thường đem theo công văn Tây Hạ, thậm chí là công văn Tây Hạ, lại chỉ cần nói thêm hai câu bằng tiếng Tây Hạ là có thể qua cửa.

Tới Thượng Kinh, vì tránh gây chú ý, bọn Tiểu Man chỉ có thể bỏ xe đi bộ, mấy con tuấn mã cũng được giấu đi, mặt khác lại mua mấy con ngựa từ bọn buôn lậu ngựa, bốn người vội vàng cải trang thành nông dân vào thành buôn ngựa. Như vậy còn chưa đủ, quan trọng nhất chính là công văn Tây Hạ, lại nói thêm vài câu tiếng Tây Hạ và Khiết Đan, bốn người thập phần thuận lợi tiến nhập thượng kinh.

“May mà công văn kia người còn chưa vứt đi, nếu không hôm nay không thể vào được thành.” Vào trong thành, Thiên Ki lập tức buông lỏng, vươn vai, cười hì hì nói.

Thiên Quyền cười cười, không trả lời, cắt công văn vào ngực áo.

Ánh mắt Liên Y nhìn hắn đã từ kinh sợ lúc trước biến thành kính nể, liên thanh nói: “Thiên Quyền công tử lại biết cả tiếng Tây Hạ! Tiếng Khiết Đan cũng biết! Thật là lợi hại!”

Thiên Ki không đợi Thiên Quyền trả lời, liền cười nói: “Hắn còn giỏi rất nhiều thứ! Các người không biết, Thiên Quyền vốn đang phải...”

“Đừng vô nghĩa!” Thiên Quyền ngắt lời hắn, dắt ngựa đi xung quanh nhìn xem, lại nói: “Trước tiên tìm một khách điểm, chờ tin tức của Diêu Quang rồi nói tiếp.”

Thiên Ki tự biết lỡ lời, vội vàng dùng những lời khác lấp liếm: “Đúng vậy! Mau tìm một khách điểm, lấy nước rửa mặt, trên mặt ta đầy những bثور, sắp nghẹn chết rồi!”

Bọn họ vì trà trộn vào Thượng Kinh đã giả trang thành bộ dáng của bọn buôn lậu, mệt mỏi hôi thối, trên mặt trát bụi đất, khăn, áo đều cũ nát, mỗi người nhìn qua đều già đến hơn chục tuổi, không cần nói là thủ vệ binh tướng, chỉ sợ lão Sa đi qua cũng không nhận ra được.

Trong đó Tiểu Man là khác nhất, nàg dáng người gầy yếu, vóc nhỏ nhắn, đi đường nhẹ nhõm thoải mái, giả trang thành một lão thái bà quả thực giống như đúc. Thiên Ki dắt ngựa đi qua, vờ lên vai nàg, không lớn không nhỏ nói: “Quả nhiên là bộ dáng nghèo rớt mùng tơi trời sinh, giả làm người nghèo giống hơn chúng ta.”

Bất ngờ, Tiểu Man cũng không trả lời mĩa mai như trước, nàg mấy ngày nay vẫn một mực tự ngẫm triết lý nhân sinh, gần như biến thành thánh nhân, Thiên Ki có cười nhạo thế nào nàg cũng như không nghe thấy, chỉ chừng chặc đằng hoàng “Uhm” một tiếng rồi lại tiếp tục vui đầu khổ tư.

Thiên Ki quái lạ buông nàg ra, quay đầu thấp giọng hỏi Liên Y: “Nàg uống nhầm thuốc hả?”

Liên Y lắc đầu, nàg cũng không biết, tóm lại là mấy ngày nay chủ tử rất kỳ lạ, thường xuyên bật cười một mình, nếu không thì là ngẩn người, ngốc một hồi lại ôm đầu dùng sức đâm vào thành xe, đâm xong lại đột nhiên bật cười... Nàg cứ kỳ quái tuần hoàn mấy hành động đó, lâu dần thật giống như bị quỷ ám.

Có lẽ nên chuẩn bị máu chó, nghe nói thứ đó rất linh nghiệm trong trừ tà thánh vật. Vạn nhất chủ tử thật sự bị quỷ ám, chẳng phải là tai họa sao? Nàg còn chưa báo đáp ân tình của chủ tử mà!

Sau khi tới khách điểm, vì để tránh người khác nhận ra, bọn họ đành phải giả làm hai đôi vợ chồng, phân biệt thuê hai phòng. Vào đến phòng, việc đầu tiên mà Thiên Ki làm chính là múc nước rửa mặt, Liên Y tâm trạng nặng nề đi xuống lầu hỏi mua máu chó mực. Ông chủ Khiết Đan hảo tâm cho nàg một thùng, có lấy để tắm cũng đủ.

Nàg nơm nớp lo sợ bưng lên lầu, lặng lẽ mở cửa phòng ra nhìn vào trong, Tiểu Man chưa rửa mặt cũng không thay quần áo, ngồi ở mép giường tiếp tục ngẩn người, thường lấy tay vò đầu, thì thào tự nói vài câu, rồi lại ha hả cười rộ lên, cười đến mức làm Liên Y lông tóc dựng đứng.

Việc này không thể chậm trễ, giờ chính là lúc hành động! Bằng không ma chương càng nhập càng sâu, sẽ không cứu được chủ tử!

Nàng cắn răng, đột nhiên đá văng cửa phòng. Tiểu Man lấp bắp kinh hãi, ngẩng đầu thấy Liên Y, nhúu mày, xua tay ý bảo nàng ra ngoài chơi, đừng làm phiền mình.

Liên Y không nói một lời, nhấc thùng máu lên, dội từ đầu đến chân Tiểu Man.

Tiểu Man giật mình, đột nhiên đứng lên, trên người vừa tanh hôi vừa rít chặt, khó chịu muốn chết. Nàng lau mặt, cúi đầu nhìn, là máu chó, nhất thời quên cả kêu, chỉ ngốc nghếch đứng nhìn.

Liên Y run rẩy mà nhìn nàng, thấy nàng nửa ngày không nói lời nà, trong lòng không yên, nhẹ giọng gọi: “Chủ tử?”

Nàng vẫn lặng im không lên tiếng, ngơ ngác đứng ở đó.

Không ngờ một thùng máu chó lại tạt nàng càng thêm ngậy người, Liên Y lùi lại hai bước, há mồm định khóc, chợt thấy hai tay Tiểu Man vỗ đét một cái, nói: “Thì ra là thế!” nàng lau máu trên mặt, chậm rãi bước ra phía cửa, lúc đi qua Liên Y còn vỗ vỗ lên vai nàng, nói: “Làm tốt lắm, Liên Y.”

Đầu óc Liên Y mê muội, mở to mắt kinh ngạc nhìn nàng mang một thân đỏ máu đẩy cửa xuống lầu, bảo tiểu nhị mang nước ấm lên. Ánh mắt tiểu nhị nhìn nàng giống như thấy quỷ, trông mắt suýt nữa rơi ra.

“Xảy ra chuyện gì?” Thiên Quyền và Thiên Ki ở phòng bên cạnh, nghe thấy bên này nhao nhao ồn ào thì chạy vội ra xem.

Tiểu Man chỉ lau máu trên mặt rồi chậm rãi lên lầu. Hai người nhìn thấy bộ dáng của nàng thì đều ngẩn người. Thiên Ki nhịn không được, ôm bụng cười ha hả, chỉ vào chóp mũi nàng, cười run rẩy: “Người... Trời ạ... Sao người... thành bộ dáng của quỷ thế này!”

Thiên Quyền che miệng, hiển nhiên là bị ghen cười, nhìn nàng chằm chằm.

Tiểu Man lắc lắc mái tóc ướt sũng, không thèm để ý, còn nhe răng cười, mặt màu hồng, răng lại trắng, sự đối lập càng thêm quỷ dị: “Phiền hai vị tránh sang một bên, ta muốn tắm rửa.”

Thiên Ki nhất thời cảm thấy toàn thân rét run.

31. Q.2 - Chương 10

Nếu như người là ti tiện (nhất)

Liên Y tâm trạng nặng nề ngồi trước cửa phòng, dùng sức cắn ngón tay. Đột nhiên, cửa phòng mở ra, Tiểu Man toàn thân sạch sẽ, cười tươi đi ra. Nàng vội đứng dậy, nước mắt lưng tròng, run giọng nói: “Chủ... chủ tử... người thật sự không sao chứ?”

Tiểu Man híp mắt, cong cong như hai vầng trăng, bên môi cơ hồ lộ ra hai xoáy lê, cười ngọt ngào.

“Ta rất khỏe, chưa từng khỏe như vậy.”

Liên Y không thấy gì không bình thường, dùng sức lau nước mắt, sụt sịt mũi, lúc này mới tươi cười, vui vẻ nói: “Chủ tử thật không sao rồi! Người suýt hù chết Liên Y rồi!”

Tiểu Man mỉm cười, sờ đầu nàng, ôn nhu nói: “Vào phòng đi, ta đi gọi người mang nước ấm lên, người cũng tắm rửa đi, một đường phong trần mệt mỏi rồi, nên tắm rửa cho sạch sẽ.”

Liên Y gật đầu, ngoan ngoãn đi vào phòng.

Tiểu Man xuống lầu gọi người mang nước ấm lên, tiểu nhị nhìn nàng như nhìn quỷ, vội vàng lùi lại.

“Chủ quán! Mang cho ta ít đồ ăn lên!” Vừa phòng bên cạnh đột nhiên mở ra, đầu Thiên Ki thò ra ngoài, vừa thấy Tiểu Man, sắc mặt hần liền cứng đờ, miễn cưỡng hỏi: “Người... Người không sao chứ? Hai người các người nháo thực sự lợi hại...”

Tiểu Man thốt tha đi tới, khom lưng, dịu dàng nói: “Đã khiến công tử phiền toái, trong lòng Tiểu Man thập phần áy náy.”

Thiên Ki rung mình, rung giọng nói: “Người không phải là cháy hồng đầu rồi chứ? Sao... sao lại nói những lời như vậy?”

Tiểu Man nhẹ giọng trả lời: “Giờ nhớ lại chuyện ngày trước, ta phát hiện mình đã quá mức lỗ mãng, làm rất nhiều việc sai, cũng làm tội rất nhiều người. Bắt đầu từ hôm nay, Tiểu Man nhất định hối cải, làm một người mới, tranh thủ để sớm có ngày báo đáp đại ân đại đức của Bất Quy sơn.”

Uhm, cái này còn giống tiếng người.

Thiên Ki khoát tay áo: “Chuyện trước kia cũng không có gì! Chỉ cần người về sau đừng có nghi thần nghi quỷ, động một tí là bỏ chạy, giống như Bất Quy sơn chúng ta ăn thịt người... Lại nói tiếp, sao người đột nhiên...”

Chẳng lẽ thùng máu chó kia thật sự hữu dụng?

Tiểu Man chỉ cười không nói, lại cúi gập người, nói nhỏ: “Không quấy rầy công tử dùng cơm, Tiểu Man cáo lui.”

Thiên Ki luống cuống tay chân hoàn lễ, ngạc nhiên kỳ quái nhìn nàng đi về phòng. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Hắn vò tóc, đầu óc mê muội.

Đêm lạnh như nước, xa xa mơ hồ truyền đến tiếng gió rít gào, bóng cây in vào cửa sổ, lác lư lác lư tựa vô số quỷ mặt giương nanh múa vuốt, muốn nhào vào đây.

Liên Y đang ngủ, hơi thở đều đặn.

Tiểu Man rót một chén trà lạnh, dựa bên cửa sổ, thường cong khoe môi, không biết đang nghĩ cái gì.

Cửa sổ phòng bên đột nhiên bị đẩy ra, một lát sau, thanh âm trầm thấp kia vang lên: “Đêm đã khuya, sao còn chưa ngủ?”

Tiểu Man cũng mở cửa sổ, gió lạnh đập vào mặt, thổi bay mái tóc dài. Nàng nói nhỏ: “Đã khiến công tử gia lo lắng, ta nghĩ tới chuyện lúc trước, cảm thấy mình thật hoang đường, hiện giờ hối hận không thôi. Ngày sau tất nhiên sẽ tận tâm làm việc, báo đáp ân tình của các người.”

Thân ảnh Thiên Quyền đột nhiên xuất hiện trước cửa sổ, mũi chân đạp lên song cửa, trường bào trắng rung động, phảng phất như lúc nào cũng có thể ngã xuống, nhưng Tiểu Man biết rõ, cho dù hắn có đứng ở vách núi cũng an toàn hơn nhiều so với người bình thường đứng tựa lan can.

Hắn hất tóc, lộ ra đôi bông tai minh châu lập lờ tỏa sáng, làm cho khuôn mặt tuấn tú của hắn thêm một chút khí tức quyến rũ nam tính.

Tiểu Man ngẩng đầu tĩnh lặng nhìn hắn, tóc hắn cơ hồ dán lên mặt nàng, hơi man mát.

“Ta sẽ ước thúc lão Sa, sẽ không để loại chuyện này xảy ra.” Hắn nói, thanh âm giống như mây bay, mềm nhẹ không thể chạm đến.

Tiểu Man sợ hãi cup mắt, run giọng nói: “Công tử gia ngàn vạn lần đừng nói vậy, đều là lỗi của ta, không liên quan đến nghĩa phụ. Những điều hắn nói đều rất chính xác, là lúc trước ta ngốc nên không hiểu mà thôi.”

Thiên Quyền không nói chuyện, một lát sau cong lưng, nhẹ nhõm thoải mái ngồi trên bệ cửa.

“Trần Ngô Đồng... trước kia ta đã đi qua một lần, phong thổ không tồi.”

Hắn đột nhiên lại nhắc tới gia hương của nàng, trong lòng Tiểu Man chấn động, cũng không biết là cảm xúc gì, hối hận hay là phần hận? Cho tới nay, cái nàng muốn đều rất đơn giản, trực tiếp, nàng muốn làm kẻ có tiền. Đây cũng là giấc mộng khó thành nhất.

“Dù cho người không muốn thế nào, nhưng đã bị cuốn vào trận phong ba giang hồ này, trốn tránh không phải là cách. Đợi sự tình hoàn thành xong, ta nhất định sẽ bảo đảm người toàn thân về nhà, không thương mảy may. Cho nên, đừng có làm loạn nữa, chuyện trên giang hồ không dễ dàng như người tưởng đâu. Mạng của người không có gì quan trọng đối với người khác, nhưng lại là cái trọng yếu nhất của mình, nếu người không yêu quý nó thì còn có ai có thể để ý thay người?”

Tiểu Man vội vàng gật đầu: “Ta... ta hiểu rồi. Hiện giờ đã hiểu rồi...”

Thiên Quyền trầm mặc, sau một lúc lâu mới nói: “Kỳ thật, mới đầu ta cũng không biết...” Nói tới đây hắn lại ngừng, lông mi hơi nhú, lại tiếp: “Về sau ta sẽ lo chuyện Bất Quy sơn, không cho bọn họ tới hiếp bức người. Nhưng người... cũng phải bảo trọng.”

Hắn đứng dậy định đi, chợt nghe phía sau có thanh âm nhỏ nhẹ: “Công tử gia đối với nữ tử nào cũng quan tâm như vậy sao? Kỳ thật, ta biết công tử gia ghét ta, nhưng dù ghét, người vẫn tới đây trấn an ta. Tiểu Man thật phần cảm kích.”

Thiên Quyền quay đầu lại nhìn nàng. Lúc đầu mới gặp nàng, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, ý vào một chút thông minh đã nghĩ mình là thiên hạ vô địch, nếu nói ghét thì lúc đó đúng là thật sự ghét. Đêm nay nàng lại đột nhiên thu liễm hết thảy, rốt cuộc nhìn không thấu, chỉ có một người đứng ở nơi đó, bả vai gầy guộc, gương mặt thanh tú. Hóa ra nàng có hàng mi dài như vậy, đôi mắt sáng như vậy.

Hắn đột nhiên nhớ tới chút chuyện cũ, nắm lấy khung cửa sổ, thấp giọng nói: “Ta... hiện tại cũng không... ghét!”

Tiểu Man cúi người, ôn nhu nói: “Cảm ơn công tử gia khai đạo, trong lòng ta đã thỏa mái hơn. Đêm đã khuya, công tử gia sớm đi nghỉ ngơi đi.”

Thiên Quyền gật đầu, nói: “Người cũng sớm nghỉ ngơi!”

Một lời chưa xong, người đã trở lại phòng bên cạnh.

Tiểu Man nhẹ nhàng đóng cửa sổ, tiếng động rớt cục kinh động Liên Y, nàng vội vàng đứng dậy, dụi mắt sờ đao, miệng còn hàm hồ gọi: “Chủ tử?”

Tiểu Man nhẹ nhàng giữ lại nàng, thấp giọng nói: “Không sao, ta uống nước thôi. Người ngủ đi.”

Liên Y trở mình, cầm tay nàng, nói nhỏ: “Chủ tử, người có việc gì không vui sao?”

Tiểu Man cười nói: “Ta có chỗ nào không vui chứ, không phải vẫn giống như trước đây sao?”

Liên Y lắc đầu, “Không thể nói rõ ra, lúc người cười... không giống với mấy ngày trước.”

Tiểu Man cởi áo khoác, trèo lên giường, cuộn chăn, nói: “Mấy hôm trước ta thực ngốc, thực khờ dại, về sau phải mạnh mẽ hơn.”

Liên Y cười: “Chủ tử luôn thích nói những lời thú vị.”

Sau đó không ai nói chuyện, cùng dần chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, Tiểu Man theo lời hứa, đưa Liên Y ra phố mua quần áo đẹp.

Thượng Kinh là đô thành của người Liêu, tuy có phần hoa náo nhiệt nhưng dù sao cũng là nơi chưa khai hóa, không thể so sánh với đô thành người Tống, xiêm y trong cửa hàng phần lớn khá thô ráp, hơn nữa nơi đây lại lạnh khủng khiếp, đồ toàn may bằng da và lông thú, nữ nhân mặc vào nhìn qua đều giống như gấu chó, không có chút mỹ cảm nào.

Tiểu Man lôi kéo nàng chạy hơn nửa kinh thành, cuối cùng cũng tìm được một cửa hàng bán đồ tơ lụa.

“Liễn Phương trai.” Tiểu Man ngẩng đầu đọc biển hiệu, mày chậm rãi nhú lại.

Liên Y thấy cửa hàng rộng rãi sáng sủa, trước cửa lát đá phiến, hai bên bày hai con sư tử bằng đá cẩm thạch, cao chừng hai người, trông rất sống động, ba bình hoa lớn trong cửa hàng cắm lông đuôi khổng tước

cực đẹp, đồ đạc bên trong sạch sẽ không hạt bụi, một đoạn tơ lụa bảy màu treo cao, trông hoa lệ, khí thế phi phàm.

Nàng vốn nghèo mạt rệp, nhìn đến khí thế này liền muốn nhũn người, lặng lẽ kéo tay áo Tiểu Man, thấp giọng nói: “Chủ tử, những thứ kia chắc chắn rất quý, chúng ta vẫn nên đi những chỗ lúc này mà đồ da lông thì hơn...”

Tiểu Man không nói một lời, kéo tay nàng vào trong cửa hàng, Liên Y vội la lên: “Chủ tử! Rất đắt tiền!”

Tiểu Man cười nói: “Yên tâm, chủ tử của ngươi rất nhiều tiền. Lại nói, cái này gọi là tha hương gặp... ừm... gặp đồng hương, là cửa hàng của ngoại tổ ta, không ngờ lại chuyển đến nơi của người Liêu.”

Liên Y chấn động: “Liêm Phương thành chủ là ngoại tổ phụ của chủ tử sao?”

Người thường bên ngoài không biết đến Liêm Phương thành. Nó cũng không phải là một thành thực sự, chỉ tôn xưng của một thương gia giàu có. Liêm Phương thành là gia nghiệp của Quách Vũ Thắng. Quách Vũ Thắng là thương nhân vùng Giang Nam, Tô Châu, từ tơ lụa đến ngân trang đều có mặt hắn, hơn nữa hắn lại không có đặc điểm tính toán chi li đặc hữu của thương nhân, ngược lại rất hào sảng hiếu khách, rất thích giao thiệp kết giao với bên ngoài, cho nên ai ai cũng kính hắn, xưng hắn là chủ nhân Liêm Phương thành. Các cửa hàng tơ lụa hắn mở luôn thống nhất một cái tên là “Liêm Phương trai”.

Tiểu Man gật đầu, thân sinh mẫu thân nàng là tam nữ nhân của Quách Vũ Thân, trước kia lúc mẫu thân còn sống, khi tâm trạng tốt sẽ nói với nàng rất nhiều chuyện khi còn làm thiên kim tiểu thư. Loại phồn hoa xa xỉ này, nàng có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được. Đại khái là bắt đầu từ ngày đó, nàng đã chôn đi niềm yêu thích hư vinh.

“Tuy nhiên, ta không biết hắn, hắn cũng không biết ta.” Nàng cười cười, “Ta và mẫu thân đều là những hài tử đáng thương bị người ta vứt bỏ.”

Liên Y cắn ngón tay, do dự nhìn nàng.

Tiểu Man không nói nữa, túm nàng vào trong, lập tức có hai thiếu niên mặc đồ tơ lụa tiến lên tiếp đón. Tục ngữ nói, điểm đại khi khách, nhưng loại tình huống này cơ bản sẽ không phát sinh ở Liêm Phương trai, chẳng màng người ăn mặc như tên ăn mày, chỉ cần có thể lấy bạc ra, ông chủ đều sẽ coi người như hoàng đế mà tiếp đón.

“Hai vị cô nương muốn loại vải gì?”

Tiểu Man đẩy Liên Y lên phía trước, nói: “Phiền hai vị chọn cho cô nương này một ít vải hoa phù hợp.”

Hai thiếu niên kia thấy Liên Y diễm quang tuyệt sắc, đều cúi đầu, chấp tay nói: “Có có, xin chờ một chút!”

Nói xong liền mời hai người ngồi, một lúc sau, có một lão ma ma chừng hơn năm mươi tuổi bưng trà lên, nhìn Liên Y không rời mắt, cẩn thận cười nói: “Đây là tiểu thư nhà ai mà lại xinh đẹp thế này!”

Liên Y được khen đỏ bừng mặt, cúi đầu không nói. Lão ma ma kia lại nhìn sang Tiểu Man, khen: “Chắc là hoàng thân quốc thích ở Đông Kinh hoặc Ứng Thiên phủ hả? Ngay cả tiểu nha hoàn cũng thanh tú như vậy.”

Tiểu Man khụ một tiếng, không nói chuyện. Liên Y đứng bật dậy, la lên: “Nàng... nàng là chủ tử của ta! Không phải là nha hoàn! Ngươi, ngươi đừng ăn nói lung tung!”

Lão ma ma hoảng sợ, hai mắt dòm dòm hai người, sau đó xấu hổ lui ra ngoài, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Nào có đạo lý nha hoàn xinh đẹp hơn tiểu thư! Lần đầu tiên được thấy...”

“Chủ tử, ngươi đừng tức giận! Chúng ta không mua quần áo ở đây nữa!” Liên Y xoay người định đi.

Tiểu Man cười hì hì giữ chặt nàng, “Đừng nóng vội, so đo với một bà lão làm gì. Người xinh đẹp càng cho ta thêm hãnh diện chứ sao. Ngồi xuống ngồi xuống, mua vải dệt xong ta sẽ may y phục cho ngươi, tay nghề của ta không tồi đâu.”

Liên Y lại bắt đầu nước mắt lưng tròng, mũi hồng hồng, nức nở nói: “Chủ tử, ngươi đối đãi với ta... thật sự là quá tốt!”

Tiểu Man sờ đầu nàng, đang định nói gì đó, chợt nghe trong điểm ồn ào, hai người đi ra xem thì thấy trong điểm đã có rất nhiều người đi ra cười tươi nghênh đón một lão giả mặc cẩm bào, cung cung kính kính, hiển nhiên là thập phần kính sợ lão giả này.

32. Q.2 - Chương 11

Nếu như ngươi là ti tiện (nhị)

“Là ông chủ sao?” Liên Y híp mắt nhìn nửa ngày mới hỏi.

Tiểu Man không nói chuyện, nghe trong điểm có người gọi hắn: “Quách tiên sinh!”. Nàng cả kinh, vội nhìn lão nhân kia, thấy người này râu tóc hoa râm, tinh thần quắc thước. Khuôn mặt không giống nàng và mẫu thân.

Có phải là ông ngoại không?

Lại có người nói: “Cửa ải cuối năm vừa qua khỏi, khó được Quách lão tự mình đến một nơi lạnh lẽo khủng khiếp như thế này thị sát. Thật ra Quách lão không cần tự mình đến, để đại công tử hoặc nhị công tử đi thay cũng vậy, hiện giờ hai vị công tử cũng thừa khả năng rồi.”

Lão giả kia cực kỳ hòa khí, vuốt chòm râu, cười nói: “Lão già ta cần phải đi lại nhiều, nếu không thật muốn mục nát ở nhà. Huống chi lão phu từ lâu đã muốn được chứng kiến phong quang của các cửa hàng, chuyển đi này cũng không tệ.”

Nói xong, đoàn người liền hướng nơi này đi tới. Tiểu Man vội vàng lôi kéo Liên Y đứng dậy lảng tránh, ai ngờ lại chậm một bước, đụng ngay phải lão giả kia. Tiểu Man nhanh chóng lùi lại phía sau mấy bước, cúi đầu nói: “Mạo phạm lão tiên sinh!”

Lão giả kia lắc đầu cười nói: “Không sao, chính ra là lão phu đã quấy rầy hai vị tiểu thư. Hai vị tới mua vải sao?”

Tiểu Man đáp đúng, nhìn về phía Liên Y: “Ta muốn làm cho tỷ muội của ta một bộ xiêm áo xinh đẹp.”

Lúc Tiểu Man ngẩng đầu, lão giả tựa hồ có chút sững sờ, nhìn chằm chằm nàng một hồi, sau đó cười nói: “Đất Liêu lạnh khủng khiếp, chỉ sợ tơ lụa không thể chống lạnh, không bằng mua một ít vải của người Liêu, có thể làm áo khoác, cũng có thể làm bị giáp. Trong điểm vừa vặn có một ít vải Liêu mới nhập... Đi lấy cho hai vị cô nương xem!”

Dứt lời liền gật đầu với hai người, chấp tay sau lưng đi vào nội thất.

Lập tức, có người mang rất nhiều vải Liêu lên cho Liên Y chọn lựa. Nàng sao có thể nhận biết mấy thứ này, nhìn một lát là hoa cả mắt, túm tay áo Tiểu Man cầu cứu, lại thấy nàng kinh ngạc nhìn tấm màn đang lay động phía nội thất, không biết đang nghĩ gì.

“Chủ tử, vị kia... là ông ngoại của ngươi sao? Chính là tiên sinh Quách Vũ Thắng?” Mua vải xong, Liên Y ôm đống vải Liêu trước ngực, lúc bước ra khỏi cửa khẽ hỏi nàng.

Aizzz, ông ngoại nàng, ông ngoại đã vứt bỏ mẫu thân nàng. Cuộc sống của hắn dùng “cầm y ngọc thực” để hình dung vẫn còn khiêm tốn, một tách trà hắn uống cũng mấy ngàn lượng bạc, một thước tơ lụa trên người hắn cũng mấy chục lượng hoàng kim, trong khi nàng và mẫu thân lại vì không có cơm ăn mà phiền não.

Hắn sẽ không bao giờ biết nữ nhi của hắn đã sớm chết đói chết khổ, chết trong lạnh lẽo, trong tuyệt vọng.

Mọi chuyện trên đời vốn không công bằng như thế, giống như lão Sa nói, vì người ti tiện, nên cho dù lúc trước ngươi cầm y ngọc thực, sau cũng sẽ trở nên không bằng heo chó.

Sinh mệnh ti tiện, chính là dùng để chà đạp.

Tiếng vó ngựa dồn dập tới gần, Tiểu Man còn đang đắm chìm trong ký ức, không hề phát hiện ra. Liên Y ném đồng vải dệt, đưa tay kéo thắt lưng nàng, thả người nhảy vào bên đường, một loạt hành động vừa xong, một đoàn tuần mã chạy như bay mà qua, như vào chỗ không người, những người trên đường vội vàng né tránh, tiếng kêu la sợ hãi không ngừng.

Liên Y buông Tiểu Man, nhặt mấy viên đá lên ném, phần nộ kêu lên: “Sao có thể cưỡi ngựa như vậy trong chợ! Đâm vào người thì phải làm sao!”

Đá đập vào hông ngựa khiến chúng đau đớn hí lên, nhất thời hất ngã vài người. Đám người đều đội mũ lông chồn, đúng là mấy võ sĩ Khiết Đan ngày đó gặp ở khách điểm Hòa Tể.

Người cưỡi tuần mã màu đen đi đầu nghe thấy tiếng vang thì vội vàng giật dây cương, quay đầu nhìn lại, lạnh lùng nói: “Thật to gan! Ai dám ngăn cản!”

Hắn nói tiếng Khiết Đan, Liên Y nghe không hiểu, kéo kéo Tiểu Man, thấp giọng nói: “Là người lần trước. Chúng ta đi mau!”

Tuy Liên Y không thấy rõ dung mạo người kia nhưng nghe tiếng hắn vẫn có thể nhận ra, không khỏi chột dạ – nàng còn thiếu người ta ba trăm lượng bạc chưa trả. Nàng cúi đầu nhặt vải lên, lôi kéo Tiểu Man mà chạy.

Ai ngờ người kia lại giục ngựa chậm rãi đuổi theo, vừa thấy là Tiểu Man thì sửng sốt, lại nhìn đến Liên Y, đột nhiên lộ ra tươi cười, lấy từ trong ngực áo ra một cái khăn hoa, xoa xoa miệng, ôn nhu nói: “Hóa ra là hai vị cô nương, sao các ngươi lại tới Thượng Kinh? Nếu đã đến Thượng Kinh, sao lại không tới tìm ta?”

Liên Y cúi đầu không nói lời nào, Tiểu Man cười nói: “Chúng ta không biết ngươi là ai, tên gọi là gì, làm nghề gì, vì sao phải tìm ngươi?”

Người kia nói: “Không phải ta đã nói tên mình rồi hay sao? Tên ta là Thuật Luật. Về phần ta làm gì... các ngươi đến làm khách nhà ta chẳng phải là sẽ biết sao?”

Tiểu Man cao thấp đánh giá hắn một lượt, hôm nay hắn mặc trường bào xanh ngọc, trên tay áo thêu đóa mẫu đơn, giày bó tuần mã, trên đầu còn đội một cái mũ lông chồn đẹp đẽ, trên người tỏa ra không biết loại hương khí gì, càng làm hắn có vẻ diện như quan ngọc, mắt ngưng thu thủy, quả thực là một quý công tử cực kỳ chuẩn mực.”

“Nhìn qua là biết ngươi chính là kẻ có tiền, nói không chừng còn là vương công quý tộc gì đó, chúng ta chỉ là bình dân bá tánh, nào dám trèo cao!”

Nàng cố ý nói thấp phần khách khí, người như thế thường thích nghe nịnh hót, buồn nôn cỡ nào cũng không sợ. Lời của nàng quả nhiên khiến hắn nở nụ cười, lập tức nhảy xuống đi tới trước mặt hai người, nhìn đồng vải trong tay Liên Y hắn lại nói: “Ngươi cũng không nghèo nha, dạ mình châu lần trước ta vẫn còn nhớ rõ.”

Tiểu Man nhẹ nói: “Ta cũng không chiếm không tiện nghi của ngươi, nếu công tử có thể đổi tiền lẻ, dạ mình châu lập tức là của công tử.”

Thuật Luật cười hì hì, hắn vốn là kẻ đại phú đại quý, chỉ có ba trăm lượng bạc sao đáng hắn để trong mắt. Nhìn gương mặt tuyệt diệu của Liên Y, hắn chợt nhớ tới người mặc bạch y có khuôn mặt lạnh như băng tuyết kia, không khỏi hỏi: “Bạch y công tử kia đâu? Các ngươi có đi cùng nhau không?”

Tiểu Man suy nghĩ, bạch y công tử hắn nói chắc hẳn không phải Thiên Ki mà là người ngồi cạnh hắn ở khách điểm hôm đó, Thiên Quyền. Kỳ lạ, hắn hỏi Thiên Quyền làm gì?

“Hắn ở khách điểm, các ngươi biết nhau sao?”

Thuật Luật cười không đáp, dùng khăn hoa lau miệng, nói nhỏ: “Cũng tốt, các ngươi theo ta tới phủ lấy tiền lẻ. Buổi tối xin mời vị bạch y công tử... mời các ngươi cùng đến quý phủ, ta sẽ mở tiệc.”

Một tên thị vệ nghe thấy, vội vàng ghé vào tai hắn nói: “Vương gia, hiện giờ tình hình Thượng Kinh không tốt, Gia Luật Sát Cát rục rịch chờ thời cơ, vẫn nên thu liễm một chút thì hơn. Những người này không chừng chính là gian tế, sao có thể dễ dàng mời đến phủ Vương gia.”

Thuật Luật vẫn cười không nói, căn bản không để trong lòng.

Tiểu Man lắc đầu: “Chúng ta cũng không tính quen thân, tới quý phủ của người làm gì. Người lại không chịu nói mình muốn làm gì, ai muốn đi theo người.”

Thuật Luật thấy đáng vẻ, lời nói của nàng rõ ràng rành mạch, không giống như nữ tử tầm thường, cảm thấy rất thú vị, thấp giọng nói: “Nếu ta nói ra chỉ sợ sẽ dọa người nhảy dựng.”

Tiểu Man đảo mắt, cười nói: “Sao ta sẽ bị dọa nhảy dựng, hay là người là cường đạo?”

Thuật Luật cười ha ha, đang muốn tiếp tục đùa giỡn nàng thì nghe phía sau truyền đến tiếng chuông đồng, một hắc y nhân cười ngửa hiên ngang xông tới, đứng trước mặt Tiểu Man, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Tiểu Man ngược mắt, người kia mặc áo khoác đen, lúc này râu trên cằm đã được cạo sạch sẽ, mai tóc dài tùy ý buông trên vai lúc hấn cúi đầu, đôi mắt hoa đào sáng ngời, không phải Trạch Tú thì là ai?

Trạch Tú tức giận nhìn nàng một lúc, đột nhiên khoát tay đẩy một vật về trước nàng: “Trả lại người, rơi đồ mà không gấp sao?”

Tiểu Man cầm lấy, đúng là cái sừng rồng nàng đánh rơi, nàng vừa mừng vừa sợ, vội vàng nói: “Người... sao nó lại ở chỗ người?”

Trạch Tú nói: “Tối đó bỏ đi vội vã, mãi sau mới phát hiện đồ này ở trên người ta. Ta xem phương hướng thì đoán các người đi thượng kinh, cho nên mới đuổi theo. Tốt lắm, giờ thì vật quý nguyên chủ, ta cũng phải đi rồi. Cáo từ!”

Tiểu Man thấy tay trái hấn có chút là lạ, đang vòng trước ngực, được cố định bằng một băng vải, liền giữ chặt áo khoác hấn, hỏi: “Tay người làm sao vậy?”

Trạch Tú giật lại áo, chán ghét phải phải: “Đã bảo đừng loạn đụng! Đem đó là tại ai làm vướng chân! Nếu không tay của ta sao có thể gãy!”

Không biết sao Tiểu Man không thể khách khí với hấn, lúc này lập tức cười nói: “Người thật vô dụng, một cái tát cũng có thể làm gãy tay, lần sau đừng có tự thổi phồng mình lợi hại nữa!”

Trạch Tú quay đầu lại, trừng mắt nhìn nàng một cái, mũ áo choàng rút ra, lộ ra toàn bộ khuôn mặt đôi mắt hoa đào ướt nước, Thuật Luật chỉ tùy tiện liếc mắt một cái đã như bị sét đánh, kinh ngạc nhìn gương mặt Trạch Tú, giống như bị tẩu hỏa nhập ma.

Trạch Tú phát hiện tiểu tử lẻo lét bên cạnh đang chăm chăm nhìn mình, ánh mắt kia làm cho người ta khó chịu cực kỳ, lập tức nhượng mảy, vung tay định đánh người, bỗng nhiên nhìn thấy ngọc bài bên hông hấn, giật mình. Đây là đồ của vương tộc Khiết Đan, tiểu tử biến thái này có thể là người hoàng tộc, tốt nhất không nên động đến hấn.

Nghĩ đến đây, hấn đành thả lỏng tay ra, cười lạnh một tiếng rồi chạy vội, lại nghe tiếng Thuật Luật đằng sau: “Chờ... từ từ. Chớ đi! Người đừng đi!”

Trạch Tú giả vờ không nghe thấy, giục ngựa đi nhanh hơn, ai ngờ Thuật Luật lại đuổi theo, túm quần áo hấn. Trạch Tú đột nhiên quay đầu lại, hấn giống như là sợ đã mạo phạm, vội vàng buông tay ra, nói nhỏ: “Đừng đi... Người... Người tên gì? Người không phải là phạm nhân đúng không? Có phải là tiên nhân trên núi không?”

Tiểu Man trong lòng nảy lên, hóa ra người này thích nam nhân, bảo sao ánh mắt kia lạ lạ, lại còn hỏi chuyện Thiên Quyền. Lại nhớ tới lúc hấn đùa giỡn Liên Y, có vẻ như hấn là người nam nữ đều xơi, quá biến thái!

Trạch Tú bị hấn kéo quần áo thì cực kỳ phiền chán, chỉ hận không thể một quyền đánh cho hấn bêu đầu. Thuật Luật dấy dưa nửa ngày, đột nhiên ôm chân hấn quỳ xuống, run giọng nói: “Hảo huynh đệ, đừng đi! Ta... ta chưa bao giờ gặp được người thiên tiên tuyệt sắc như người! Coi như thương tiếc ta đi, đừng có đi!”

Biểu hiện như thế, ngay cả Tiểu Man cũng cảm thấy hoảng hốt, không muốn nhìn thêm.

Trạch Tú tức giận tới cực điểm, môi lại nở nụ cười, nói: “Người muốn thế nào?”

33. Q.2 - Chương 12

Nếu như người là ti tiện (tam)

Thuật Luật run giọng nói: “Ta... ta chỉ muốn...” Lời nói tới đây lại không cách nào nói tiếp, chỉ biết thở, sau một lúc lâu mới đột nhiên lấy từ trong ngực áo ra một cái túi gấm, bỏ hết các thứ bên trong ra, tìm kiếm một lượt, lại mò mẫm trong người một vòng, lấy ra một viên đồng châu, so với ba viên đồng châu trên châu tiêu trước kia hẳn cho Liên Y còn to hơn nhiều.

“Cho... cho người!” Hắn thành kính cầm viên đồng châu đưa đến trước mặt Trạch Tú. Nhìn mặt hắn lúc này, chỉ thấy thoát xanh thoát trắng, hẳn lại biết xấu hổ, yêu quá sinh sợ, thu liễm hơn nửa bộ dạng vô lại tà khí bình thường, chỉ hận không đem thiên kim vạn ngân ra tiêu xài vì hắn, để đổi lấy nụ cười của hắn.

Trạch Tú nhận lấy viên đồng châu, nhìn một hồi, đột nhiên nhướn mày, lộ ra nụ cười, thấp giọng nói: “Cho ta cái này làm gì?”

Thuật Luật lẩm bẩm: “Ta, ta chỉ cầu... huynh đệ thương tiếc ta, không dám cầu nhiều, chỉ một đêm này...”

Trạch Tú dương đôi mắt hoa đào đánh giá hắn từ đầu xuống chân, Thuật Luật bị hắn nhìn run rẩy cả người, lúc thì giống như cả người bay bổng tận mây, lúc thì như rớt xuống đất, quả thực không biết nên làm thế nào cho phải.

Trạch Tú đột nhiên cất đồng châu, nói: “Cũng được. Thấy người yêu kính ta như thế, ta liền theo người một đêm.”

Thuật Luật mừng như điên, vội vàng kéo ngựa hắn để dẫn đường, thị vệ đứng bên khuyên cũng không được mà cản cũng không phải, chỉ đành âm thầm lắc đầu. Trạch Tú ngăn lại, nói: “Từ từ, ta còn có việc, đi tới khách điểm một chút đã. Người cũng đi cùng ta đi, chỉ sợ nơi đó còn có người tuyệt sắc hơn, người sẽ hối hận!”

Thuật Luật vội vã lắc đầu: “Ta tuyệt không hối hận! Ta nhìn thấy huynh đệ... cả người đã hồ đồ, sao có thể nhìn thấy người khác.”

Trạch Tú cười hắc hắc, quay đầu nói với Tiểu Man đang đứng xem nào nhiệt: “Các người ở khách điểm nào?”

Tiểu Man thấy hắn là đang muốn gây cho người này phiền toái, cố ý hỏi cho có lệ thôi, vì thế giãn mặt ra, cười nói: “Hơi xa, ta cũng không nói rõ, không bằng để ta dẫn đường cho.”

Thuật Luật biết nàng và Thiên Quyền ở cùng nhau, trong lòng vừa mừng vừa sợ, run giọng nói: “Hảo huynh đệ, người... người cũng biết bọn họ?”

Trạch Tú ừ một tiếng, “Biết, rất quen thuộc. Ta có một vị huynh đệ thích mặc đồ trắng, chuyên thổi tiêu tấn công, đến lúc đó còn muốn người đánh giá một chút.”

Tiểu Man không hiểu lời thô tục này, nhưng thấy hắn kéo cả Thiên Quyền vào thì cúi đầu cười.

Thuật Luật lại càng vui mừng hơn hở, không hề nghi ngờ mà đi theo bọn họ. Tiểu Man cố ý đi đường vòng, chuyên tìm đường nhỏ vắng vẻ mà đi, đi hơn nửa canh giờ, Thuật Luật mới không nhịn được hỏi: “Khách điểm... rốt cục là ở đâu?”

Thị vệ của hắn cũng trung tâm, vẫn đi theo hắn, giờ phút này quay đầu nhìn xung quanh, bốn phía là tường cao, cảm giác bất an, thấp giọng nói: “Vương gia, những người này có quỷ dị, chỉ sợ chính là gian tế, Vương gia nên nhanh chóng rời đi.”

Thuật Luật sao có thể nghe, quay đầu lại định hỏi Tiểu Man, ai ngờ nàng và Liên Y không biết đã chạy mất tự bao giờ. Hắn ngẩn ngơ, chợt thấy sau tai có tiếng gió, hắn theo bản năng định chạy, gáy đã bị người hung hăng đá một cước, trước mắt nhất thời biến thành màu đen, không khỏi kêu to lên.

Bọn thị vệ đồng loạt rút đao ra, chém về phía Trạch Tú. Hắn thả người xuống ngựa, nâng tay vỗ vào mông ngựa, con ngựa kêu một tiếng, lồng lên chạy, nháy mắt đã không thấy tăm hơi. Trạch Tú đứng trên mặt

đất, thân hình giống như cây cung chờ phát động, đột nhiên bật lên, một cước đá vào mặt một tên thị vệ, chân hắn đã đá nát cằm tên thị vệ, phát ra tiếng rắc.

Bọn thị vệ thấy hắn tả xung hữu đột, thập phần thần dũng, mười mấy người cũng không đón đỡ được, ngược lại còn dần dần rơi vào thế hạ phong, không khỏi hoảng lên, có mấy người mặc kệ Thuật Luật, quay đầu bỏ chạy. Những kẻ còn lại thấy có người chạy trốn, lại biết Thuật Luật vốn tàn bạo ngu ngốc, đa số là hận hắn, cũng đều tan tác chạy như ong vỡ tổ, chỉ một hồi đã không thấy bóng dáng một ai.

Trạch Tú cười ha ha, đi đến trước mặt Thuật Luật, nhắc hắn lên, lạnh nhạt nói: “Người là một vương gia, cũng là loại người ỷ thế hiếp người, hôm nay ta liền thay những người thường ngày bị người ức hiếp đòi lại công đạo.”

Dứt lời liền vung tay, đánh cho hắn tơi tả, Thuật Luật bị ai, bò trên đất, ôm lấy chân hắn, run giọng nói: “Hảo huynh đệ, đừng đánh... Ta chỉ yêu một mình người, vừa thấy đã yêu, chưa từng có cảm giác như thế với người nào khác!”

Trạch Tú còn muốn đánh tiếp, nhưng cúi đầu nhìn thấy hắn mặt mũi bầm tím, nước mắt lưng tròng thật không có hận ý, vẫn rưng rưng nhìn mình, vừa yêu vừa sợ, Trạch Tú liền một cước đá văng hắn ra, lấy đồng châu từ trong áo ra, cạy một cái đã bóp nát, rắc lên mặt hắn, lạnh giọng: “Mau cút!”

Ai ngờ Thuật Luật lại rất quyết tâm, giữ chặt lấy quần áo hắn không chịu đi, một bên nói: “Hảo huynh đệ, thà rằng người đánh chết ta chứ ta quyết không rời khỏi người!”

Trạch Tú nhin không được định đánh tiếp, chợt thấy Tiểu Man và Liên Y đang thò đầu từ một ngõ nhỏ ra xem, cả hai đều mặt mày hớn hớn, cười đến sáng rỡ, nắm tay hắn rồi cuộc không hạ xuống được, chỉ phải đẩy hắn ra, vô vô tay, nói: “Thật ra người rất thông minh.”

Tiểu Man cười hì hì đi tới, nhìn Thuật Luật, quần áo trên người hắn đã rách bươm, “Người xuống tay thật lợi hại nha, vạn nhất đắc tội vương tộc Khiết Đan thì phải làm sao bây giờ?”

Trạch Tú trừng mắt nhìn nàng: “Đừng phí lời, người cũng không thoát được can hệ.”

Tiểu Man thấy hắn lại muốn đi, chạy vội đuổi theo, nói: “Lần này là ta giải vây cho người, giúp người hết giận, sao ngay cả câu cảm ơn cũng không có đã bỏ đi? Có quá thất lễ không?”

Trạch Tú tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, trêu tức: “Vậy người muốn ta báo đáp thế nào? Lấy thân báo đáp hay là sao?”

Tiểu Man ngừng cười, nghiêm mặt nói: “Ta không thêm sắc đẹp của người, nhưng người phải báo đáp ta. Như vậy đi, từ giờ người đi theo ta, bảo vệ ta, cho đến khi tìm được đủ ngũ phương sừng. Ta nói bảo vệ là chỉ bảo vệ một mình ta, không liên quan gì đến Bất Quy sơn. Người cũng không cần nói với ta Bất Quy sơn làm sao, tóm lại ý ta chính là muốn người ở lại... Ôi chao, ta biết người không đồng ý, nhưng ta cho người thời gian suy nghĩ, ta sẽ đếm đến năm, nếu người không lắc đầu ta coi như người đồng ý. Một hai ba bốn năm!”

Trạch Tú dở khóc dở cười, “Xấu lắm!” Hắn oán một tiếng, đưa ngón tay nhẹ gõ lên trán nàng, không tức giận nói: “Lần này không tính, ta còn có việc, không có thời gian ở đây với các người, về sau nếu rảnh ta tự nhiên sẽ tới tương trợ.”

Tiểu Man che trán, chỗ bị gõ thấy tê tê, không đau, giống như cũng không chán ghét. Môi nàng hơi động, giống như trong lòng cũng hơi động, vội chạy theo sau, nắm lấy tay áo hắn, ngửa đầu nhìn hắn.

Trạch Tú cúi đầu nhìn lại. Về mặt này của nàng thật hiếm thấy, không phải lấy lòng cũng không phải giả giả cười, càng không phải làm bộ làm tịch. Hai mắt nàng to tròn, tĩnh tĩnh nhìn mình, khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ thanh tú.

Hắn thấp giọng nói: “Ta cuối cùng sẽ đến giúp người, nhưng hiện tại thật sự không được, có việc quan trọng hơn...”

Tiểu Man chậm rãi buông tay, lòng Trạch Tú đột nhiên mềm nhũn, hòa nhã nói: “Ta sẽ mau chóng...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe phía ngoài truyền đến tiếng náo động, rất nhiều người ào ào chạy tới, cả hai đều ngẩn ra, sau đó thấy rất nhiều trọng binh giáp sĩ nối đuôi nhau tới, người nào người nấy đằng đằng sát khí, dồn dập đi trên đường như vào chỗ không người, người đi đường không kịp tránh né. Trạch Tú kéo Thuật Luật, túm cánh tay Tiểu Man, lách mình trốn vào một hẻm nhỏ tối tăm.

Rất nhiều quân đội rầm rập đi qua, tình huống có chút không thích hợp. Miệng Tiểu Man bị Trạch Tú lấy tay bịt vì sợ nàng lại vì nhiều chuyện mà gây phiền toái, thanh âm của nàng yếu ớt lọt ra: “Nhanh như vậy đã phát hiện ra chúng ta lừa đánh vương gia này sao?”

Mỗi nàng chà lên lòng bàn tay hắc, cổ tay Trạch Tú không khỏi run lên, vội vàng buông tay, ngoái đầu ra ngoài thăm dò, xác định đại quân đã đi qua, lúc này mới quay lại nói: “Chỉ sợ là Thượng Kinh phát sinh làm phản, gần đây tình thế vốn đã không ổn, Gia Luật Sát Cát đã tâm bình bực, người xem, vũ khí và cờ xí của những binh lính này đều không phải của lão hoàng đế.”

“Soán vị?” Tiểu Man không quá hiểu những đấu tranh chính trị này, nhưng nếu nói như thế kia thì rõ ràng chính là soán vị.

Trạch Tú không nói chuyện, kéo nàng ra khỏi ngõ, lại nói: “Các người mau quay lại khách điểm, đi theo Thiên Quyền thì sẽ không có chuyện gì. Nhanh chóng rời khỏi Thượng Kinh, nếu không các quan khẩu sẽ bắt đầu kiểm tra nghiêm ngặt, chỉ sợ sẽ không dễ dàng đi qua.”

Tiểu Man không thể làm gì khác, chỉ đành phải cùng Liên Y đi, ai ngờ mới được nửa đường đã gặp mấy người tiến vào. Liên Y vội vàng che trước người Tiểu Man, tập trung nhìn vào, đó đều là mấy nam tử trong trang phục thường dân Khiết Đan. Nhìn thấy hai người Tiểu Man còn khách khí nghiêng người nhường bọn họ đi qua.

Liên Y lôi nàng vội vàng bước đi, chợt nghe có người kinh hô: “Vương gia! Sao người... sao lại ở đây!”

Không tốt, có người quen biết sắc quỷ biến thái kia! Tiểu Man kinh hoàng quay đầu lại, đã thấy mấy nam tử kia vây quanh Trạch Tú, một người trong đó nâng Thuật Luật dậy, vội la lên: “Vương gia! Mặt tướng đến chậm, may mà chưa bị Gia Luật Sát Cát hạ độc thủ! Là vị anh hùng này cứu Vương gia sao?”

Bọn họ cảm kích nhìn Trạch Tú, hiển nhiên đã hiểu lầm, nghĩ rằng Thuật Luật bị người của Gia Luật Sát Cát đuổi giết nên mới trở thành vật như vậy, còn Trạch Tú chính là ân nhân cứu mạng.

Trạch Tú khụ một tiếng, không nói chuyện. Thuật Luật chậm rãi ngược mắt, nhìn thấy mấy người này, hai mắt sáng ngời, nói: “Đôi Hiển! Người trốn ở đâu?”

Hóa ra vị nam tử kia chính là Gia Luật Đôi Hiển. Mất hắc rưng rưng, run giọng nói: “Vương gia, Thế Tông... Thế Tông đã bị Gia Luật Sát Cát giam lỏng! Chỉ sợ tính mạng khó giữ. Hiện giờ triều đình đại loạn, rần rần mất đầu, Gia Luật Sát Cát sẽ lập tức soán vị xưng đế!”

Thuật Luật khẽ run lên, lại cười nói: “Hắc quả nhiên động thủ, lá gan thật lớn!”

Gia Luật Đôi Hiển vội la lên: “Vương gia không thể không đếm xỉa đến! Gia Luật Sát Cát đã tâm bình bực, tất sẽ muốn đuổi tận giết tuyệt. Cho dù vương gia không muốn đếm xỉa đến, cũng không thể. Hiện giờ khắp cả Thượng Kinh đều nơm nớp lo sợ, Vương gia vốn là trưởng tử của Thế Tông, tất nhiên sẽ trở thành cái đích ọi người chỉ trích. Hạ thần đã thề tuyệt không thuận theo mưu nghịch soán vị của tặc tử! Ba quân đã sẵn sàng, chỉ chờ Vương gia ra lệnh một tiếng!”

Thuật Luật hì hì cười nói: “Từ trước tới giờ, ngôi vị hoàng đế chính là thay phiên hoán đổi. Hôm nay hắc độc chiếm thiên hạ, ngày mai đến lượt ta. Gia Luật Sát Cát muốn làm hoàng đế như vậy thì cứ để hắc làm là được, các người không nên đem ta để nơi đầu sóng ngọn gió. Chi bằng đi theo hắc đi, ngược lại còn thoải mái một chút, đỡ phải đánh giết giết, đau đầu suy tính mưu kế!”

Gia Luật Đôi Hiển tức giận nói: “Vương gia nói như vậy chính là đẩy mặt tướng vào nghiệp hỏa địa ngục! Mặt tướng còn sống một ngày cũng không dám quên ân đức của Thế Tông! Nếu có tâm khác, mặt tướng sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh, chết không chỗ chôn!”

Hắc không khỏi phân trần, túm tay Thuật Luật bước đi, gấp đến độ khiến hắc trắng bệch mặt mũi, người lắc lư giống như má chèo, kêu lên: “Đôi Hiển! Ta không muốn làm hoàng đế! Ai thích làm hoàng đế thì để

hắn làm! Ta dù sao cũng không muốn!”

Gia Luật Đồi Hiển lạnh lùng nói: “Vương gia nói gì cũng phải cẩn thận! Tiên đế khó khăn lắm mới chiếm được giang sơn, người thích hay không thích cũng thế, cũng không thể chấp tay dâng lên cho tặc tử! Nam nhi nhà Gia Luật há có thể không có chí khí như thế!”

Thuật Luật ngồi xuống đất, kêu lên: “Ta từ xưa tới giờ chưa từng có chí khí! Loại việc lớn này ta sao có thể đảm đương! Làm hoàng đế cũng tốt, bình loạn cũng được, người đừng tới tìm ta, hãy đi tìm người khác đi!”

Gia Luật Hồi Điển giật lấy ngọc bài ở eo lưng hắn, giơ lên trước mặt hắn, nói: “Vương gia có nhận ra cái này?”

Thuật Luật ngồi dưới đất, lười biếng nhìn khối ngọc kia, nói: “Bình phù mà thôi, nếu người muốn thì cứ cầm! Đừng tìm ta, chuyện của hoàng đế không liên quan gì tới ta. Ta không có dã tâm, nước chảy bèo trôi, an phận thủ thường, làm con dân của Đại Liêu. Gia Luật Sát Cát hiểu được điều này, cũng sẽ không tới giết ta.”

Gia Luật Đồi Hiển cười lạnh, nói: “Vương gia quá khờ dại! Người không đi tìm hắn, chẳng lẽ hắn sẽ không tới giết người sao? Thân phận của người chính là trưởng tử của Thế Tông, là Thọ An vương của Đại Liêu, người chính là uy hiếp lớn nhất với hắn. Cho dù bây giờ người có chạy đến trước mặt hắn mà bặc bạch côi lòng, hắn cũng sẽ không tha người. Vương gia, đầu của người sẽ không thể còn ở trên cổ được đâu!”

Thuật Luật bị dọa nhảy dựng, hắn đúng là chưa hề nghĩ tới cái này, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm nói: “Không thể nào, khoa trương vậy sao?”

Gia Luật Đồi Hiển tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: “Mạt tướng cũng biết vương gia không có lòng dạ mưu quyền, nhưng giang sơn của tổ tông, cho dù người ngàn vạn lần không muốn cũng có trách nhiệm phải tiếp quản. Hiện giờ Gia Luật Sát Cát phản loạn, nơi nơi đều như rắn mất đầu, chỉ thiếu một đầu lĩnh, với thân phận của vương gia, chỉ cần lên tiếng kêu gọi, tất nhiên sẽ được vạn người hô ứng. Vương gia chỉ cần đồng ý chuyện này, tất cả các công việc bình loạn khác mạt tướng sẽ xử lý, Vương gia chỉ cần chờ đăng cơ là được.”

Thuật Luật bị hắn làm cho không thể suy nghĩ gì nữa, đành gật đầu bừa, nói: “Được, được, theo ý của người đi. Tất cả đều giao cho người, đừng đến phiền ta nữa!”

Gia Luật Đồi Hiển vui đến mức khó kìm hãm, vội vàng dập đầu đáp ứng, đứng dậy nói: “Xin vương gia ít nhất hãy mang theo vài tên thân tín theo, tạm tránh mặt đi, mạt tướng mới có thể yên tâm.”

Thuật Luật thấy bên người hắn có hai thiếu niên, chính là nhi tử của Đồi Hiển: Tương Hoa và Căn Cổ, vì thế thuận miệng nói: “Tương Hoa và Căn Cổ thân thủ cũng không tồi, tuy tuổi nhỏ nhưng ta nghe nói bọn họ còn chiến thắng cả người lớn, vậy cứ để bọn họ theo ta đi!”

Gia Luật Hồi Điển sợ run một chút, vội vàng gọi hai người đến trước mặt Thuật Luật: “Về sau các người phải tận tâm hầu hạ vương gia, không được lười biếng!”

Gia Luật Tương Hoa và Gia Luật Căn Cổ quỳ xuống dập đầu lạy ba cái, ngẩng đầu lên, hai người đều là thiếu niên mi thanh mục tú, Gia Luật Tương Hoa chừng mười lăm mười sáu, uy vũ bưư hãn, Gia Luật Căn Cổ tuy mới mười ba mười bốn, lại rất có anh khí.

“Vương gia từ đây phải cải trang mai danh, ngàn vạn lần cần cẩn thận. Sau tháng ba, mạt tướng tại núi Tây Kinh chờ vương gia. Chớ quên ước hẹn!”

Thuật Luật chỉ mong hắn mau chóng biến mất, lập tức dùng sức gật đầu.

Gia Luật Hồi Điển vội vàng dặn dò vài câu rồi mới lưu luyến rời đi.

34. Q.2 - Chương 13

Phân tán (nhất)

Gia Luật Tương Hoa tuổi tuy không lớn, lại thập phần lão thành, ôm quyền ra vẻ cụ non mà nói: “Vương gia, hiện giờ Thượng Kinh rất loạn, chúng ta nên mau chóng rời đi mới tốt.”

Thuật Luật liếc mắt nhìn Trạch Tú, thật là tiếc nuối, đột nhiên nói: “Chúng ta đi cùng đường với vị anh hùng này đi, hần võ nghệ cao cường, bổn vương có hần bên người, trong lòng rất thoải mái.”

Trạch Tú tức giận nghiêng rằng, thậm muốn đánh hai quyền lên mặt hần, lạnh nhạt nói: “Người là Gia Luật Cảnh?”

Vừa rồi nghe Gia Luật Hồi Điển nói, người này là trưởng tử của Thế Tông, là Thọ An vương của Đại Liêu, chắc chắn hần chính là Gia Luật Cảnh. Thường ngày vẫn nghe thấy chuyện về sự ngu ngốc vô đạo của hần, không ngờ tới một ngày hần dám chọc tới mình.

Gia Luật Tương Hoa mở trừng mắt, quát: “Lớn mật! Người dám gọi thẳng tặc danh của Vương gia!”

Nhìn bộ dáng chững chạc đàng hoàng của thiếu niên này, Trạch Tú nở nụ cười, nâng tay hướng đầu thiếu niên chụp tới. Gia Luật Tương Hoa cảnh giác nhìn hần, xiết chặt trường mâu trong tay, chỉ cần hần dám vọng động, hần sẽ bạo khởi.

Ai ngờ động tác của hần cực nhanh, Gia Luật Tương Hoa thấy trên đầu nhẹ bẫng, trong lòng lại trầm xuống – mũ giáp đã bị hần lấy được, bàn tay to kia của hần lại đang dùng sức sờ đầu hần giống như sờ đầu con chó nhỏ, làm tóc hần rối tinh rối mù. Gia Luật Tương Hoa ngây người một chút, có cái gì đó bị nhét vào tay, cúi đầu nhìn, đúng là mũ giáp của mình, lúc ngẩng đầu lên thì Trạch Tú đã đi xa, xua tay nói: “Ta đi! Chúc các người thành công nghiệp lớn, sau này gặp lại!”

Gia Luật Cảnh tất tả đuổi theo, sống chết túm lấy áo hần, la lên: “Hảo huynh đệ! Đừng đi nha! Nếu không có người ở đây, nghiệp lớn mà làm gì!”

Trạch Tú đá vào đầu hần một cái khiến hần lão đảo, Gia Luật Tương Hoa liền huy động trường mâu tiến lên, Trạch Tú cười ha ha, lắc mình né đi, Gia Luật Tương Hoa chỉ cảm thấy đầu vai bị người nhẹ nhàng điểm lên, nửa người trên nhất thời cứng đờ, không thể động đậy.

“Tiểu quỷ mà thôi!” Trạch Tú lại xoa đầu hần, một cước tiếp theo đá bay Gia Luật Cảnh, sau đó nhảy lên tường cao, khoát tay với Tiểu Man: “Các người cũng đi mau!”

“Hảo huynh đệ! Hảo huynh đệ!” Gia Luật Cảnh kêu lên như heo chọc tiết, cố sống cố chết đuổi theo, khổ nỗi toàn thân đều là thương tích, thật sự đau không chịu nổi, chân mềm nhũn, ngã oạch xuống đất.

Phía sau có tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần. Gia Luật Cảnh cố gắng ngẩng đầu, cũng chỉ nhìn thấy trước mặt có một đôi giày thêu hoa và một làn váy hồng.

“Này, người muốn làm hoàng đế đúng không?” Bên trên truyền xuống thanh âm nhẹ nhàng.

Gia Luật Cảnh cố gắng trở mình nhìn lên, há miệng thở phì phò. Không trung quá sáng, hần không thấy rõ gương mặt thiếu nữ này, chỉ cảm thấy mắt nàng rất sáng. Hần nhẹ cười, nói: “Ai thích làm hoàng đế thì làm đi, không quan hệ gì tới ta.”

Tiểu Man ngồi xổm xuống, giữ lấy đầu hần, nói: “Bao nhiêu kẻ mong làm hoàng đế còn không được kìa. Làm hoàng đế, trong tay có đại quyền, muốn làm gì cũng được.”

Gia Luật Cảnh thở dài một hơi, không nói chuyện.

Tiểu Man nói nhỏ: “Người rất thích Trạch Tú đúng không? Muốn đồng hành với hần, đúng không?”

Gương mặt Gia Luật Cảnh sáng ngời, vội la lên: “Hóa ra tên hần là Trạch Tú! Cô nương tốt, nếu người có thể giúp ta, ta thật sự dù có chết cũng cam nguyện! Người muốn gì, cứ việc nói!”

Tiểu Man hì hì cười, lộ ra hàm răng trắng nõn chính tề.

“Chúng ta cùng làm giao dịch thôi!”

Gia Luật Cảnh chống tay, miễn cưỡng đứng dậy, chỉ có động tác nhỏ như vậy cũng khiến hần đau tới kêu cha gọi mẹ, có trời mới biết vừa rồi hần lấy khí lực ở đâu đi quần quít Trạch Tú.

Gia Luật Tương Hoa vừa được giải khai huyết đạo, trung thành tận tâm mà tới dìu hần, lại bị hần đẩy ra: “Người mau trở về chỗ phụ thân người, nói lại những lời ta vừa nói với người, không được chậm trễ!”

Gia Luật Tương Hoa do dự một chút, thấp giọng nói: “Nhưng... bảo vệ vương gia quan trọng hơn!”

Gia Luật Cảnh vội la lên: “Người mau trở về mới là trung tâm với ta! Nhanh đi nhanh đi!”

Gia Luật Tương Hoa ngập ngừng bước vài bước, Gia Luật Cảnh dùng sức xua tay: “Đi mau đi! Nếu bị muộn, ta sẽ bắt người hối tội!”

Gia Luật Tương Hoa lúc này mới xoay người, nhanh chóng chạy đi.

Gia Luật Cảnh thở dài nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn Tiểu Man, nở nụ cười, lẩm bẩm nói: “Ta đã thỏa mãn tâm nguyện của người, hiện giờ người nên thỏa mãn ta chứ?”

Tiểu Man vẫy vẫy tay với Liên Y: “Liên Y, người tới giúp hần, sau này chúng ta sẽ đi cùng nhau. Hần... uhm, chính là thị vệ số 2 của ta.”

Liên Y quệt miệng nói: “Chủ tử, hần không phải là người tốt!”

Tiểu Man cười nói: “Trên đời, làm sao có thể phân biệt rõ ràng người tốt người xấu như vậy. Chẳng lẽ hần chưa từng làm việc tốt? Người tốt chẳng lẽ chưa từng làm việc xấu? Ngoan, người nghe ta, mang hần theo sẽ không có gì bất lợi đâu.”

Liên Y không thể làm khác, đành phải công Gia Luật Cảnh trên lưng, quay đầu lại thì gặp một thiếu niên vẫn còn đang đứng nơi đó, chính là tiểu nhi tử Gia Luật Căn Cổ mà Gia Luật Hồi Điển lưu lại, nàng hướng hần phát phát tay: “Người cũng cùng đi chứ? Một tiểu hài tử ở lại nơi loạn thất bát tao này rất nguy hiểm.”

Gia Luật Căn Cổ ‘uhm’ một tiếng, nhả nhận đi tới. Nhìn thấy mặt Liên Y, mặt hần đột nhiên đỏ lên, không tự chủ cúi đầu xuống một lúc mới ngẩng đầu mỉm cười, vô cùng thân thiết nói: “Tỷ tỷ, ta tên Căn Cổ.”

Liên Y gật đầu, bắt chước bộ dáng Tiểu Man, sờ đầu hần, “Ta tên Liên Y. Người phải bảo vệ... vương gia này hả? Về sau chúng ta đi cùng nhau!”

Căn Cổ ừ một tiếng, chủ động cầm lấy tay nàng. Kỳ thật hần đã không còn coi là hài tử, bộ dáng thiếu niên Khiết Đan đều to lớn, mười ba mười bốn tuổi trông đã như người Tổng mười bảy mười tám. Đầu hần không thấp hơn Liên Y mấy tấc, khuôn mặt cực kỳ thanh tú, môi hồng răng trắng, không hề thô ráp, mắt phượng xéch lên, hơi hơi hàm tiếu.

Liên Y có chút khó xử, dù sao thiếu niên này đã không còn nhỏ, lại lôi kéo tay nàng như hài tử. Cúi đầu nhìn hần, lại thấy hần cười đến thiên chân rực rỡ, xem bộ dạng hần đã nghiêm nhiên coi nàng là tỷ tỷ thật sự. Liên Y liền an tâm, tươi cười lại với hần.

Dù sao cũng là tiểu hài tử, nàng nghĩ rằng, cũng không có gì.

Tiểu Man đã sớm đi phía trước, quay đầu lại ngoắc bọn hần: “Nhanh lên a! Đừng để người khác phát hiện ra!”

Liên Y vội chạy, được hai bước thì nghe Căn Cổ cười nói: “Tỷ tỷ, người nên vứt bỏ gánh nặng này đi, dù sao hần cũng không tốt đẹp gì.”

Liên Y sửng sốt, kinh ngạc nói: “Nhưng... chủ tử muốn ta đem theo hần...” nàng dưới tình thế cấp bách lại quên thiếu niên này chính là bị phụ thân phái tới bảo vệ Gia Luật Cảnh, loại lời nói đại nghịch bất đạo này lẽ ra không nên do hần nói mới phải.

Căn Cổ cười cười, ôn nhu nói: “Nếu người không bỏ, sẽ có phiền toái.”

Có ý gì? Liên Y ngây người một chút, chợt nghe xung quanh có tiếng bước chân, giống như có rất đông nhân mã tụ tập lại đây. Nàng chấn động, vội la lên: “Chủ tử! Hình như có binh mã tìm tới đây!”

Vừa dứt lời, liền nghe tiếng vun vút trên không trung, hơn mười mũi tên đang thi nhau hạ xuống. Liên Y vội vàng lùi về phía sau, lại bảo: “Chủ tử!” Nhìn lại, thấy Tiểu Man đã ngã xuống đất, nàng gấp đến độ cả tóc cũng dựng thẳng lên, chỉ là mưa tên càng ngày càng dày, nghìn nghịt một mảng, giống như đoán chắc Gia Luật Cảnh đang ẩn thân trong ngõ nhỏ này vậy.

Nàng đành phải công Gia Luật Cảnh trốn vào một ngõ nhỏ hơn bên cạnh, Căn Cổ đi theo bên người nàng, chăm chú túm tay nàng, thấp giọng nói: “Vứt hẳn đi, nếu không sẽ không ai chạy thoát!”

Liên Y lắc đầu, chủ tử phân phó, nàng không thể không nghe! Dù có chết nàng cũng phải bảo vệ tốt người này.

Căn Cổ thở dài một hơi, nói: “Đúng là một tỷ tỷ khiến người tức chết. Được rồi, ta giúp người cứu chủ tử người ra. Người phải cảm tạ ta đó!”

Hắn đưa tay nhẹ miết môi, mắt phượng nheo lại, nở nụ cười, lắc mình xông ra ngoài. Dáng người hắn nhỏ gầy, nhanh nhẹn xuyên qua rừng tên bay, còn nhanh hơn mèo, nháy mắt đã tới bên người Tiểu Man, vừa mới xoay người ôm lấy nàng thì nghe trên đầu có tiếng vang động, hắn đưa một tay kéo Tiểu Man giữ trước người, một mặt ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy một góc áo bào đen phản phất bay, ngay sau đó Tiểu Man đã bị người ta ôm lấy, người kia lạnh lùng nói: “Còn đứng ở đây làm gì! Mau đi!”

Căn Cổ ngẩn ngơ. Người kia liền túm thắt lưng hắn giống như cầm túi gạo mà ném, hắn nhẹ nhõm thoải mái đặt chân lên nóc nhà. Hắn tránh đi một chút, kêu lên: “Tỷ tỷ còn ở bên dưới!”

Trạch Tú nhíu mày nói: “Tỷ tỷ nào?” Hắn đứng trên mái hiên nhìn xuống, chỗ Liên Y đứng lúc nãy đã không còn bóng người, hắn nói: “Là tiểu nha đầu kia? Nàng thân thủ rất tốt, có lẽ đã sớm chạy thoát. Giờ không kịp tìm, trước tiên chạy đi mới đúng đắn.”

Động tác của hắn cực nhanh, nhấp nhô vài lần trên mái hiên, hạ xuống mặt đất, bên ngoài đã có sẵn hai con ngựa. Hắn ném Căn Cổ lên một con ngựa, còn mình ôm Tiểu Man ngồi lên một con khác, rút ra chủy thủ nhẹ vỗ lên mông ngựa, hai con ngựa lập tức lồng lên chạy như bay về phía trước, Căn Cổ cầm chặt dây cương, chỉ sợ bị ngựa hất xuống đất.

Không biết chạy bao lâu, thấy sắc trời dần tối, hai con ngựa cũng đã sức cùng lực kiệt, dần dần chạy chậm lại. Trạch Tú thấy nơi này hoang sơn dã tính, không có bóng người, liền ôm Tiểu Man nhảy xuống đất, đi tới dưới một tàng cây nhìn kỹ, trên lưng nàng có một mũi tên, máu tươi chảy ướt xiêm y, sớm đã hôn mê, sắc mặt trắng bệch.

“Đã bảo các người đi mau, sao vẫn còn ở lại chứ!”

Trạch Tú buồn bực rống lên một câu, nếu không phải hắn thấy có dị trạng, quay lại xem tình huống thế nào, nha đầu kia hôm nay sẽ chết ở chỗ này.

Không thể làm khác, lại giống như lần gặp trước, cởi quần áo trị thương. Hắn cởi được một nửa, chợt thấy hai mắt Căn Cổ sáng long lanh quan sát, đầu mày liền nhíu lại, lạnh nhạt nói: “Quay mặt đi!”

Căn Cổ cười nói: “Thúc thúc, ta có thể giúp đỡ.”

Trạch Tú trừng mắt nhìn hắn, tựa tiểu phi tiểu: “Tiểu quỷ, không cần giả trò. Tiểu quỷ Khiết Đan thành nhân sớm, hai chữ thúc thúc mau thu lại đi. Mặt khác, mau quay mặt đi.”

Căn Cổ thấy hắn không mắc chiêu, đành không cam lòng quay lưng lại, không nói chuyện nữa.

35. Q.2 - Chương 14

Phân tán (nhị)

Tiểu Man thấy mình được gặp lại mẫu thân.

Nàng ngồi ở mép giường, bưng mặt khóc rống lên, dưới giường có một tiểu nha đầu chừng sáu, bảy tuổi đang ngồi, chán ngán nghịch đất.

“Tiểu Man, tên súc sinh cha ngươi bị hồ ly bên ngoài mê hoặc rồi, không cần ngươi nữa. Về sau không cho ngươi gọi là cha nữa, nhìn thấy hấn phải nhớ phỉ nước bọt.”

Tiểu Man ngoan ngoãn gật đầu, ngược mắt cười ngọt ngào: “Con hiểu rồi, trên đời chỉ có nương là tốt nhất.”

Kết quả là nương nàng nhất thời vui vẻ, làm chút đồ ăn ngon cho nàng.

Tối đó, không biết vì sao phụ thân nàng lại quay lại, Tiểu Man vui vẻ ngọt ngào gọi tiếng “phụ thân”, đổi lấy ba bốn xiên mút hoa quả và vài bộ quần áo mới, còn được đưa ra ngoài xem hoa đăng, ăn đồ chơi làm bằng bột mì, mì thịt bò.

Lúc phụ thân đi rồi, mẫu thân liền đánh nàng suýt chết, khiến nàng nằm liệt giường ba ngày.

“Ngươi trời sinh chính là kẻ ti tiện!”

Lời này nói cũng không sai. Nàng trời sinh ánh mắt thiển cận, không thích lo nghĩ chuyện xa xôi sau này. Người khác đưa ra đồ đẹp là nàng chắc chắn sẽ bị hấp dẫn, chỉ cần được vui vẻ là tốt rồi, còn việc về sau ai mà biết được?

Kết quả chính là nàng ăn khổ cũng nhiều hơn một ít so với người khác, nhưng thứ có được cũng nhiều hơn một chút.

Chỉ là không được bao lâu.

Thứ tốt đều rất ngắn ngủi, giống như hoa sớm nở tối tàn, cực thịnh cực diễm, trong nháy mắt đã không còn. Vì vậy nhân lúc nó còn tồn tại, lại là lúc đẹp nhất, phải tận lực chiếm lấy, đây là nhân sinh của nàng.

Liệu có thứ gì có thể sở hữu thật lâu thật lâu, vĩnh viễn không héo tàn hay không, nàng không biết.

Có lẽ, chính là hoàng kim, bạc trắng, chúng không biết nói, lại có thể đổi lấy nhiều thứ tốt. Cho nên nàng muốn trở thành kẻ giàu có.

Bên tai giống như có người đang nói chuyện, lưng đau khiến cho người ta đổ mồ hôi lạnh, có gì đó ma sát, lại khiến cả tay phải cũng bị đau, cũng là toàn tâm đau. Sau lại có người cho gì đó lên chỗ đau, chẳng những không giảm đau, mà ngược lại càng đau thêm.

Tiểu Man nghiêng răng nghiêng lợi mà tỉnh lại, yếu ớt thở dài: “Cái thuốc đều gì vậy, rốt cuộc có hiệu quả hay không a!”

Một thanh âm trầm thấp vang lên: “Không hiệu quả ngươi đã sớm chết, còn ở đó mà oán giận sao?”

Tiểu Man nằm úp trên cổ, cổ tê gần chết, lại không dám động đây, sợ động đến miệng vết thương sẽ càng đau, chỉ đành hơi vươn cằm về phía trước để đỡ mỗi một chút.

Một đôi tay đỡ dưới nách nàng, cẩn thận nâng nàng lên, đầu Tiểu Man cũng quay được lại đây, lọt vào tầm mắt là một khuôn mặt lồm chồm râu ria, chỉ có đôi mắt hoa đào là vẫn rạng rỡ sinh huy. Nàng thở dài: “Khó coi chết đi được.”

Trạch Tú nhíu mày nói: “Ngươi cũng trông chẳng ra sao.”

Hắn dùng một tay nâng nàng, một tay lấy túi nước đưa tới môi nàng: “Uống nước, ngươi đã hôn mê ba bốn ngày, cuối cùng cũng nhật được mạng về.”

Tiểu Man từ từ nhắm mắt, chậm rãi uống hai ngụm nước, cảm thấy phía sau lưng giống như bị lửa đốt, cổ tay phải cũng không hiểu sao mà đau đến lợi hại, cả hai cái đau cộng lại lại khiến tâm nàng dần dần an tĩnh.

“Liên Y đâu? Gia Luật Cảnh đâu?” Nàng hỏi, Gia Luật Cảnh cũng không thể bỏ, đó chính là hoàng đế tương lai.

“Lúc ấy có phản quân đuổi theo, cả hai đã tách ra. Không cần lo lắng, nha đầu Liên Y kia thân thủ không tồi, chắc chắn không sao, sẽ tìm được tới đây.”

Áo trên vai rớt xuống, lộ ra một mảng da thịt trắng xanh, Trạch Tú vội vàng kéo lên giúp nàng, không dám cúi đầu nhìn.

“Nam nữ... thụ thụ bất thân, người đã lần thứ hai cởi quần áo ta.” Nàng cười thực không đứng đắn.

Trạch Tú mặc kệ nàng, đặt túi nước sang một bên, nói: “Thương thể của người rất nghiêm trọng nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, trí mạng chính là ở đây...” hắn nắm tay phải nàng lên, nhẹ nhàng lay lay, mặt trên quần rất nhiều băng gạc, mơ hồ còn có máu thấm ra, “Vết thương này phải dùng từ tàn nhẫn để hình dung, miệng vết thương rất cũ, lại nghiêm trọng như vậy, trước đây người đều không thấy đau sao?”

Tiểu Man cau mày nhìn. Hắn không đụng vào thì thôi, vừa đụng vào, cổ tay liền như bị đao chém vào, đau đến mức cả lưng co lại, liên lụy đến chỗ trúng tên, thật sự là đau vô biên vô hạn.

Nàng đã quên vết thương này, hình như là việc từ rất lâu trước kia. Khi đó nàng còn làm nữ nhi ngoan ở trấn Ngô Đồng, một ngày có người đến cưỡng ép nàng, dùng dây thép cắt da tay nàng, khiến nàng chảy máu không ngừng, sau đó lão Sa đưa cho nàng ít sang được, máu hết chảy, miệng vết thương cũng không đau, nhưng lại không hoàn toàn lành lại. Ngày thường, dù có xoa bóp miệng vết thương thế nào cũng không có cảm giác, cho nên nàng dần dần quên mất nó, ai ngờ hôm nay lại đột nhiên đau đớn.

“Miệng vết thương càng ngày càng to, nếu không trị liệu cho tốt, tay người sẽ bị phế.”

Kỳ quái chính là một khi miệng vết thương bắt đầu đổ máu, dùng thuốc gì cũng không ngừng lại được. Nếu như bình thường, máu chảy một hồi sẽ tự ngừng, bôi thêm ít thuốc, băng bó xong, không để nước vào thì nhiều nhất là một tháng cũng có thể khỏi hẳn. Tay nàng thì không ngừng đổ máu, cơ hồ đã chảy đầy một chén trà, sau khi được hắn khó khăn mà mạnh mẽ băng bó, lại kỳ tích mà ngừng lại.

Tiểu Man thở hổn hển, nói: “Trước kia chưa từng đau bao giờ, chỉ thỉnh thoảng chảy máu, sau khi rời khỏi Bất Quy sơn lại chưa phạm vào, cho nên ta gần như đã quên vết thương này. Thiên Quyền từng xem giúp ta, hắn nói không phải là độc.”

Trạch Tú mở băng vải, nhíu mày nhìn miệng vết thương, lớp da thịt quanh đó hơi hơi phồng màu nâu, hắn dùng tay nhẹ chạm vào, Tiểu Man liền đau tới run rẩy.

“Hắn nói không phải độc thì sẽ không phải sao?” Hắn đưa ngón tay dính máu lên mũi ngửi, một mùi hương hoa mai nhẹ nhàng phảng phất. “Là bách nhật huyết kiệt.”

Đó là cái gì vậy? Tiểu Man thấy thần sắc hắn không đúng, cũng khẩn trương theo.

Trạch Tú xoa xoa tay, nói: “Là độc, tuy nhiên không phải là độc chết người, là độc dính trên vũ khí, sau khi tạo thành vết thương, trong vòng trăm ngày sẽ chảy máu không ngừng, khiến người ta mất máu mà chết. Tuy nhiên, người lại khác, bên trong còn có thứ khác lẫn vào, cho nên người không thấy đau, cũng không chảy máu. Có lẽ người hạ độc muốn dùng cái này khống chế người.”

Sắc mặt Tiểu Man trắng nhợt, “Bất Quy sơn!”

Kẻ hạ độc có lẽ không phải là bọn hắn, nhưng bọn hắn hai lần đưa nàng kim sang được, một lần là lão Sa, một lần là Thiên Quyền, cho nên miệng vết thương của nàng mới không đau, nhưng cũng không giải quyết triệt để, thì thoả sẽ đau một chút, chảy một chén máu. Bọn họ tính toán dùng cái này để khống chế nàng! Nếu như nàng không nghe lời, sẽ không có giải được, nàng sẽ chảy máu mà chết! Bởi vì bình thường không đau cũng không ngứa, cho nên nàng sẽ không để ý. Quá âm độc!

Trạch Tú nhăn mày, không nói chuyện, lại nhìn miệng vết thương một lúc, dùng vải băng lại, đứng dậy đi ra ngoài. Lúc này Tiểu Man mới phát hiện bọn họ đang ở trong một sơn động nho nhỏ, mặt đất phủ kín cỏ khô mềm mại, còn trải thêm một tầng áo khoác lông thú, khó trách nằm không hề khó chịu.

Ở cửa động đốt một đồng lửa, bên trên bắc một cái chảo sắt, không biết bên trong đang nấu cái gì mà mùi thơm theo gió thổi vào trong động, khiến cho người ta trào nước bọt. Trước nồi sắt có một thiếu niên đang ngồi, mi thanh mục tú, mắt phượng xếch lên, nhìn qua văn tĩnh lại thanh tú, giống như chính là tiểu nhi tử của Gia Luật Hồi Điển, tên là gì nhỉ... Căn Cố?

Hình như tâm tình hắn không tốt lắm, sắc mặt đen sì, dùng thìa đảo lung tung trong nồi, đột nhiên quay đầu lại phía sau kêu lên: “Vì sao bắt ta nấu cơm! Người lớn bắt nạt tiểu hài tử, bắt nạt kẻ yếu!”

Trạch Tú từ phía sau đi tới, tay cầm một đám cành cây khô, tóc tai bù xù cộng với vẻ mặt râu ria, nhìn qua quả có chút hung thần ác sát. Hắn cười lạnh, nói: “Nếu đã biết mình là kẻ yếu, vậy chắc chắn sẽ bị cường giả bắt nạt, dong dài cái rắm. Có ta ở đây, ai cũng phải làm việc, muốn ăn không uống không, người cút đi!”

Căn Cổ méo máo, thập phần ủy khuất, giống như sắp khóc, “Vậy nàng ta không phải ăn không uống không sao?” Hắn chỉ chỉ Tiểu Man ở trong động, nói lý.

Trạch Tú vứt nhánh cây xuống đất, vỗ vỗ tay: “Nàng bị thương, đương nhiên là khác.”

Nước mắt oan ức trong hốc mắt Căn Cổ đột nhiên biến mất, hắn hỏi: “Ta đây cũng bị thương, có phải không cần làm nữa không?”

Trạch Tú lắc lắc ngón tay với hắn: “Không thể tiện nghi như vậy, nếu như người muốn lười biếng, lão tử sẽ bỏ người ở trong núi.”

Căn Cổ không còn cách nào khác, đành phải ngồi xuống, tiếp tục đảo đảo, nói thầm: “Trọng sắc khinh bạn, gặp sắc vong nghĩa.”

Trạch Tú nhẹ nhàng đá hắn một cước, “Nhìn người xem! Có phải là nam nhân không? Lại không biết xấu hổ đi so đo với nữ nhân!”

Căn Cổ đột nhiên lại không tức giận, cười hì hì, gật đầu nói: “Trạch Tú đại ca nói có đạo lý, là ta quá không hiểu chuyện.” Hắn lấy trong bao ra ba cái bát gỗ, trước tiên đổ ra một bát canh, bên trong đầy những thịt chim trĩ, cung kính đưa đến trước mặt Trạch Tú, “Đại ca, mời ăn cơm.”

Trạch Tú cầm lấy, cũng không ăn mà đưa lên mũi ngửi, miệng mỉm cười, sau đó hất canh trong bát xuống đất “Ta không ăn canh độc.” Hắn cầm cái bát dư trước mặt Căn Cổ, đứng dậy nói: “Đừng giở trò quỷ nữa, hôm nay người cũng không được ăn cơm.”

Sắc mặt Căn Cổ trắng nhợt, thấp giọng nói: “Người đoán được?”

Trạch Tú cười lạnh: “Ngần ấy thuốc mê của người chỉ có thể lừa tiểu nha đầu trong động thôi, gặp phải tay già đời trong giang hồ, ngay cả cánh tay kia cũng không giữ được đâu.”

Lúc này Căn Cổ mới không còn lời nào để nói, ngọt ngào cười, dường như không có việc gì, tiếp tục quay lại đảo canh.

Trạch Tú lấy túi nước, rót ra một bát, đi vào sơn động, rút từ trong ống giày ra một con dao nhỏ, bắt đầu cạo râu, một bên nói: “Về sau người đi theo ta, không cần rời khỏi.”

Nhân tình Tiểu Man lập tức mở to như viên bi: “Người nói với ta sao?”

“Vô nghĩa!”

Tiểu Man mừng đến mức suýt đứng dậy, nhưng lại động đến miệng vết thương, đau đến mức vội ngồi lại, miệng lại vui vẻ nói: “Người sẽ đi theo ta, bảo vệ ta?”

Không có gương, Trạch Tú chỉ có thể sờ soạng cạo râu, rất khó khăn, một bên nhíu mày nói: “Là người đi theo ta. Dù sao người cũng không muốn báo thù đúng không? Về sao ta mang theo người, không cần tiếp tục giao thiệp với người Bất Quy sơn nữa.” Tiếng nói vừa dứt, dao đã phạm vào cằm, máu chảy ra, hắn liền dùng tay áo lau đi.

Tiểu Man vẫy tay: “Lại đây lại đây, ta cạo cho người.”

Trạch Tú cầm dao, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng: “Đưa dao cho người? Nằm mơ!”

“Tay nghề của ta rất tốt! Sao người lại không tin chứ?” Tiểu Man đưa tay ngoắc ngoắc, “Coi như là báo đáp ân tình của người, người đã cứu ta nhiều lần như vậy, sao ta có thể không biết xấu hổ? Còn nữa, tay phải ta cũng không đau, người yên tâm đi.”

Trạch Tú lại thật sự đưa dao cho nàng, hai tay nâng nàng ngồi thẳng dậy. Tiểu Man sờ sờ râu ria trên mặt hắn, cười nói: “Trước kia ta từng cạo lông cho dê, tuy rằng lông chúng không cứng bằng râu người. Yên tâm, tuyệt đối khiến ngươi vừa lòng.”

Trạch Tú làm bộ muốn đánh nàng, Tiểu Man tuyệt không sợ, chỉ cười ha hả.

“Người thân là tiểu chủ Thương Nhai thành, cầm y ngọc thực, sao lại cạo lông cho dê?”

Trạch Tú cảm thấy kỳ quái.

Tiểu Man sưng sốt một chút, cười gượng nói: “Uhm... cái này... thi thoảng cũng sẽ chơi đùa một chút, chẳng lẽ suốt ngày an vị nơi đó, ngăn người làm thiên kim tiểu thư?”

Trạch Tú tựa tiểu phi tiểu: “Người từ đầu đến chân, ngay cả xương cốt làm gì có chỗ nào giống thiên kim tiểu thư!”

Tiểu Man không để ý đến hắn, chỉ chăm chú cạo râu cho hắn.

Động tác của nàng thật đúng là rất thành thạo, cẩn thận từng chút từng chút cạo đi đám râu, lực đạo vừa phải. Trạch Tú cảm thấy đôi tay nàng mềm mại trắng mịn sờ tới sờ lui trên mặt, lại khiến thần trí người ta nhẹ bẫng. Hắn không tự chủ nhìn khuôn mặt nàng, gần trong gang tấc, hai hàng mi run nhẹ nhẹ, lông mi cong vút, cái mũi nhỏ nhắn vừa vặn, cái miệng bên dưới cũng nho nhỏ, sắc hồng phấn – kỳ thật bộ dáng nàng không tồi, nếu như tính tình không bực hãn thì rất tốt.

Đang lúc nhìn đến thất thần, đôi môi kia bỗng nhiên cong lên, lộ ra hàm răng tinh tế bên trong, nàng nói nhỏ: “Đi theo ngươi, ta tất nhiên rất vui, về sau rốt cuộc không còn ai khi dễ ta. Nhưng mà độc gì đó trong người ta nếu không đi tìm người Bất Quy sơn, chẳng phải là sẽ chết?”

Trạch Tú cảm thấy trên mặt ngứa ngứa, là do nàng phả khí lên mặt hắn. Hắn trong lòng cũng như bắt đầu ngứa, ngồi có chút không yên, thấp giọng nói: “Còn không rõ ràng có phải bọn họ hạ độc không, trước mắt không thể tùy tiện... Tóm lại, ta sẽ giúp ngươi tìm giải độc, ngươi không cần lo lắng.”

Tiểu Man dừng tay, sâu kín nhìn mặt hắn, sau một lúc lâu mới nói: “Ngươi... thật ra ngươi rất tốt với ta.”

Trạch Tú đột nhiên hoàn hồn, mặt ửng hồng, nói: “Ngươi là tiểu chủ Thương Nhai thành, là huyết mạch duy nhất còn sót lại của Thương Nhai thành... Ta không có ý gì cả, chẳng qua là tiện tay làm việc thôi.”

Tiểu Man cười cười, thấp giọng nói: “Uh, đúng vậy, bởi vì ta là tiểu chủ Thương Nhai thành.”

Sau đó nàng không nói chuyện nữa, cạo sạch râu cho hắn, lúc này mới cười nói: “Được rồi, tự ngươi sờ xem.”

Trạch Tú đưa tay sờ, quả nhiên bóng loáng nhẵn nhụi, liền nhẹ nhàng buông nàng ra, đứng dậy nói: “Cảm ơn!”

Tiểu Man nhìn hắn đi ra sơn động, bưng một bát canh vào, cầm thìa định bón ừng, đột nhiên nói: “Ta nghĩ, thù có thể không báo, nhưng ngũ phương sừng thì nhất định phải tìm đủ. Không thể để Thiên Sát Thập Phương cướp kho báu đi, đó là đồ của ta... của Thương Nhai thành.”

Kỳ thật là nàng luyện tiếu kho báu. Aizzz, chó không tránh được ăn cứt, muốn nàng trở mắt nhìn thấy bảo tàng mà không thể lấy, đó quả thật là sống không bằng chết.

Trạch Tú gật đầu nói: “Ta cũng có ý này, trước tiên phải tìm đủ ngũ phương sừng rồi hãy nói. Đúng rồi, ngũ phương sừng giấu ở đâu?”

Tiểu Man lắc đầu: “Không biết, không ai nói với ta.”

Trạch Tú thở dài, “Cái này không biết, cái kia cũng không biết, ngươi làm sao mà làm tiểu chủ vậy? Chẳng lẽ đúng là đồ giả?”

Tiểu Man không nói gì, một lúc sau mới nói: “Trong áo khoác của ta có túi tiền, trong đó có một tấm bản đồ có liên quan đến ngũ phương sừng, ngươi có thể lấy ra, chúng ta cùng nhau nghiên cứu.”

Trạch Tú mở áo khoác nàng, sờ sờ lấy ra mấy viên minh châu cùng bảo thạch, Tiểu Man vội la lên: “Không phải cái đó! Đừng đụng cái kia!”

Trạch Tú cười nhạo, nói: “Tham tiền!” nói xong liền lấy bản đồ ra, mở ra thì thấy bên trên vẽ chi chít các đường nét đủ màu sắc, đường nọ đường kia giao cắt nhau chằng chịt, giống như một đồng búi nhúi, khiến người xem đầu óc mê loạn.

36. Q.2 - Chương 15

Phân tán (tam)

Tiểu Man vừa nhìn qua đã muốn bỏ đi, có đánh chết nàng cũng không thể xem hiểu loại bản đồ nhằng nhịt này. Trạch Tú trải bản đồ xuống đất, tinh tế đánh giá một lượt, mới nói: “Thì ra là thế, tuy rằng loạn nhưng trong loạn có trật tự. Các nét vẽ tuy nhiều nhưng lại chỉ có bốn màu đen đỏ xanh vàng, đúng là kiểu ngũ hành.”

Tiểu Man dốt đặc cán mai, để tránh bị nói lộ ra, nàng toàn tâm toàn ý giả câm điếc, làm bộ như chuyên tâm nghiên cứu tấm bản đồ, thấy trên mỗi nét vẽ lại có viết hai chữ, đơn giản là thiên can địa chi, giáp ất Sửu linh tinh gì đó.

Trạch Tú ngồi bên cạnh nàng, thấp giọng nói: “Thương Nhai thành luôn dĩ bắc vi tôn, vậy đương nhiên sẽ bắt đầu từ phương bắc. Phương bắc hướng thủy, đó chính là màu đen. Chúng ta bắt đầu tính từ nét vẽ màu đen, cửu cửu quy nguyên, vào đông cái số, nhìn xem ở nơi nào.”

Tiểu Man vươn tay chỉ đường vẽ màu đen, di chuyển dọc theo lộ tuyến, cuối cùng dừng ở vị trí Nhâm Thân, vừa vặn là nơi giao nhau với đường vẽ màu đỏ. Trạch Tú lấy trong ngực áo ra một cái bút lông, chấm vào bát nước, nhẹ nhàng điểm lên đánh dấu, ai ngờ mực nước lập tức thẩm thấu vào và loang ra, làm nhòe hết cả những đường nét xung quanh.

Tiểu Man kêu lên một tiếng, vội vội vàng vàng nhắc bản đồ lên thổi, chỉ mong nó mau mau khô. Bản đồ hướng ra ánh sáng phía cửa động, mơ hồ có thể nhìn thấy một tầng vẽ khác, đường cong loang lổ.

Hai người sửng sốt. Hóa ra phía dưới bản đồ này còn ẩn dấu một tầng bản đồ khác! Cần phải dùng mực nước quét lên trên mới có thể hiện ra. Bát Quy sơn vô tình có được tấm bản đồ này, tất nhiên đã nghiêm mật nghiên cứu, nhưng không ai nghĩ đến việc dùng mực nước đổ lên, cho nên bí mật này cứ như vậy không bị ai phát hiện.

Tiểu Man vội la lên: “Người có mực nước không? Mau đổ lên!”

Trạch Tú lắc đầu nói: “Đừng nóng vội, chỉ sợ có kỳ hoặc, chúng ta trước tiên vẫn nên phân ra ngũ phương từng được giấu ở nơi nào, sau đó hãy dùng mực nước thử xem.”

Hai người liền chia nhau lần theo bốn đường vẽ, đều tìm ra nơi cất giấu ngũ phương từng, dùng bút lông đánh dấu lại. Tiểu Man nghe liền mồm nói cái gì “Dương Thủy”, “Dương Mộc”, thuận miệng hỏi: “Ta nghe nói vạn vật đều phân biệt âm dương, sao tất cả những cái này người đều nói là dương tính? Không có âm tính sao?”

Trạch Tú lại ngần ngại, đúng là hẳn hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề đơn giản này, nhưng nếu nói như vậy, tứ phương đều có âm dương tương đối, ở địa phương tính dương bày đặt ngũ phương từng, còn địa phương tính âm thì để cái gì?

“Ta thấy, có lẽ Thương Nhai thành... uhm, tộc nhân của ta căn bản không giấu kho báu cùng một chỗ, người bình thường khi nghĩ đến kho báu đều sẽ nghĩ là một kho lớn, tộc nhân có thể tách chúng ra đặt ở những chỗ khác nhau thì sao? Cũng là tránh để bị người khác trộm một lần là hết. Người nói có đúng không?”

Tiểu Man là thuận miệng nói bậy, ai ngờ Trạch Tú lại gật đầu: “Có lý, không hổ là tiểu chủ Thương Nhai thành, bảo bối của nhà ngươi, người biết rõ nhất.”

Dù da mặt dày như nàng cũng thấy chột dạ, khụ một tiếng, giục hẳn mau chóng tính toán cái gì thủy hỏa âm tính, lại mở bản đồ, lúc này mới tinh tế đổ một lớp mực nước lên trên bản đồ. Chờ mực nước thẩm thấu

hết, hai người cùng giơ bản đồ lên ánh sáng nhìn, phát hiện thứ giấu bên dưới cũng không có huyền cơ gì, chỉ đơn giản điểm vài nét, giống như tấm bản đồ bình thường mà vài gia đình hay làm bộ làm tịch mua về treo trên tường, tỏ vẻ mình quan tâm chính sự.

“Cái này là gì chứ, lại còn bảo vệ nghiêm ngặt như vậy, căn bản là tùy ý có thể thấy được rồi.” Tiểu Man có chút nhụt chí.

Trạch Tú lắc lắc đầu: “Không thể nói như vậy, vừa rồi chúng ta đã tìm ra chỗ cất giấu ngũ phương sừng, đối chiếu với lớp bản đồ này mới có thể biết cụ thể là ở phương vị nào.”

Hắn bỏ bản đồ xuống, lấy dao ra, đâm bốn lỗ nhỏ vào bốn nơi cất giấu ngũ phương sừng, lại đưa lên ánh sáng nhìn, quả nhiên vừa xem là hiểu, sừng phương bắc chính ở ngay gần núi Thái Bạch, sừng phương nam ở gần núi Vũ Di ở Phúc Kiến, sừng phương đông nằm ở vùng Tô Hàng, sừng phương Tây lại ở khu vực Hồi Hột Tây Vực.

Tiểu Man vừa nghe thấy sừng phương tây ở gần Hồi Hột thì mặt trắng bệch, do dự nói: “Ta... ta không muốn đi phía tây.”

Đùa gì chứ, Bất Quy sơn thì ngay ở kia, nàng chạy đi tìm ngũ phương sừng, không phải tự chui đầu vào rọ sao? Huống chi nàng và Gia Luật Cảnh còn có khế ước, người Bất Quy sơn mà tìm thấy nàng, khẳng định sẽ tức giận mà đem nàng băm thây vạn đoạn, đời này nàng sẽ không thể yên ổn.

Trạch Tú nói: “Đồ của nhà ngươi, ngươi tự định đoạt. Về sau đừng có khóc nháo nói đồ bị rơi vào tay người khác là được.”

Tiểu Man không nói gì, chợt nghe hắn thấp giọng: “Chỉ là có chút kỳ lạ...”

Cái gì kỳ lạ? Nàng tò mò nhìn hắn, Trạch Tú chỉ vào bản đồ, nói: “Ngũ phương sừng có năm, sao trên bản đồ chỉ có bốn? Ngay cả các đường vẽ cũng chỉ có bốn màu, rõ ràng thiếu một cái.”

Tiểu Man cười nói: “Đông Tây Nam Bắc đều có, cái còn lại tự nhiên ở trung tâm, cái này cũng kỳ lạ sao?”

Trạch Tú mĩa mai: “Đúng vậy, người thật thông minh. Người tự đi mà nhìn, ở giữa bốn phương kia rộng lớn bao nhiêu, nếu người tìm từng tắc từng tắc một, cả đời cũng không tìm ra.”

Tiểu Man nửa tin nửa ngờ đoạt lấy bản đồ, trợn mắt nhìn nửa ngày, rốt cục suy sụp thở dài: “Quên đi, sau này sẽ cố gắng nghiên cứu lại bản đồ này. Trước tiên, chúng ta tìm ba chỗ an toàn kia đã. Ai nha ai nha, nói âu như vậy, canh lạnh cả rồi, người định khi nào thì cho ta ăn cơm?”

Trạch Tú đành phải cầm thìa bón canh cho nàng. Tiểu Man vừa ăn canh vừa nhanh chóng quan sát đánh giá hắn. Hắn đã cởi áo khoác, lộ dài bên trong ngực hơi rộng mở, lộ ra một chiếc vòng trang sức hoàng kim, bằng vào ánh mắt của Tiểu Man đánh giá, nó tuyệt đối là vàng thật, đáng sợ nhất chính là bên dưới chiếc vòng thô to bản bằng ngón tay cái ấy lại treo một miếng bạch ngọc bằng bàn tay, trải qua vô số lần bị ánh mắt Tiểu Man bắn phá, thập phần xác định đó là ngọc thật, là thứ cực kỳ quý báu.

Oa, không thể tưởng được, không thể tưởng được, người này lại là kẻ giàu có! Hạng tôm tép bình thường trên giang hồ nào có thứ đồ xa xỉ như vậy?

Dựa vào gần hơn một chút, định nhìn cho rõ bạch ngọc và dây vàng hàng thật giá thật kia, bỗng nhiên ngửi được một mùi thơm thoang thoảng thanh lương. Tiểu Man khẳng định mình không có thói quen xa xỉ là đeo túi hương, ngẩng đầu nhìn kỹ mới phát hiện trên cổ hắn không chỉ có vòng vàng cùng bạch ngọc mà còn có một ngân phiến nho nhỏ, trên ngân phiến có chạm một viên đá trong suốt, không to hơn giọt nước mắt bao nhiêu, cổ hắn chỉ cần động, tảng đá kia liền phát ra quang mang ngũ sắc, ánh sáng trong trẻo. Trừ những thứ đó ra, còn có một cái dây đỏ, treo một túi gấm nhỏ, mùi hương thanh lương dễ ngửi chính là từ đó mà ra, chính xác là túi hương trong truyền thuyết.

Tiểu Man vươn dài cổ, muốn nhìn lại cho cẩn thận, không đề phòng liền bị người vỗ nhẹ lên đầu: “Ánh mắt người rất không thành thật, đang nhìn gì vậy?”

Tiểu Man chững chạc đằng hoàng mà nói: “Ta đang nghiên cứu kẻ có tiền nào đó lại làm bộ như kẻ nghèo hèn. Người nói xem, có tiền chẳng phải là chuyện hạnh phúc sao? Sao lại có người nguyện ý đi làm cùng quỷ phôi sương phôi gió?”

Trạch Tú kéo cổ áo lại che khuất mấy thứ đồ quý báu đó, nghe nàng nói vậy thì không khỏi cười lạnh, một lúc sau mới nói: “Ai nói với người kẻ có tiền là hạnh phúc, nói như vậy, hoàng đế chẳng phải là người hạnh phúc nhất thiên hạ sao!”

Chẳng lẽ không đúng như vậy? Tiểu Man không nghĩ ra.

Trạch Tú bưng bát không đứng dậy, không biết nhớ tới cái gì, sắc mặt đen đáng sợ, hần đi được hai bước, đột nhiên dừng lại, nói: “Người nên biết, trên đời có rất nhiều thứ không thể dùng tiền mua lấy, đó thường là những thứ mà người muốn nhất.”

Lại là mấy lời nói cao siêu này, Tiểu Man quay lưng, thở dài: “Đạo lý này quá thâm ảo, ta không hiểu. Dù sao người trước tiên cũng phải khiến ta thành kẻ có tiền rồi hẵng nói sau.”

Trạch Tú mỉa mai: “Người từ trước đến giờ vẫn là tài nữ người treo bạc triệu, còn làm bộ làm tịch làm gì!” Nói xong liền đi ra ngoài, không biết đang vội cái gì.

Tiểu Man ngơ ngác ghé vào thăm lông, nghĩ đến lời hần vừa nói: trên đời còn có những thứ không mua được bằng tiền, mà thường thường là thứ người muốn nhất.

Trên đời còn có thứ gì mà tiền không mua được? Mỹ thực? Hay là quần áo sang quý? Hay là ánh mắt sùng bái hâm mộ của người đời?

Nhưng chỉ là khi nghĩ đến những lời này, trong lòng nàng lại tự dưng chua xót. Trên đời có những thứ đẹp dễ mỏng manh người nhất định không chiếm được, dù người là kẻ có tiền hay không có tiền, chỉ khi chúng đã trôi qua, người không có vẫn là không có. Nếu là kẻ giàu có, ít nhất còn có thể trấn an chính mình: ta có hoàng kim bạc trắng, chúng vĩnh viễn sẽ không trôi đi, chân chính là của ta, chỉ là của một mình ta.

Liên Y công Gia Luật Cảnh vòng vo giữa núi rừng vài ngày, đi tới đi lui lại không xảy ra chuyện gì, Gia Luật Cảnh thì đã mặt mày xám ngắt, kéo kéo tóc nàng, suy yếu nói: “Ta muốn đi ngoài, ăn gì đó, ngủ!”

Liên Y ngạc nhiên nói: “Người thật là lợi hại! Ba việc này lại có thể cùng làm một lúc sao?”

Gia Luật Cảnh nói không nên lời, hận không thể cắn cổ nàng một cái, đương nhiên, không phải là loại cắn tẩn tỉnh yêu thương.

Đi đến một nơi khá bằng phẳng, Liên Y rốt cục đặt hần xuống đất. Gia Luật Cảnh không còn chút khí lực nào, ngẩng đầu thấy nàng ngơ ngác ngồi ở bên cạnh, lộ ra một nụ cười lưu manh tiêu chuẩn: “Người không đi tìm đồ ăn, chẳng lẽ muốn nhìn ta tiểu tiện hay sao?”

Mặt Liên Y đột nhiên đỏ lên, lúc này mới hiểu, vội xoay người rời đi, một lúc sau trở về, trên tay đã đầy củi khô và hai con gà rừng đã vặt lông.

Gia Luật Cảnh yếu ớt dựa vào gốc cây, nhìn nàng lấy đá nhóm lửa, sau đó nướng gà, động tác cực kỳ thuần thục, khen ngợi: “Người làm hộ vệ cho ta đi, đám người kia của ta đều là một lũ vô dụng.”

Liên Y lắc đầu: “Ta là hộ vệ của chủ tử, phải chăm sóc nàng cả đời.”

Gia Luật Cảnh cười nói: “Hai nữ nhân sao có thể chứ, nàng gầy gò yếu ớt, hai người không thể vui vẻ hạnh phúc.”

Liên Y vội la lên: “Ta rất hạnh phúc! Sao không hạnh phúc chứ? Người mới không hạnh phúc!”

Gia Luật Cảnh chỉ cười, hai mắt đảo tới đảo lui trên ngực trên đùi nàng, Liên Y bị hần nhìn đến đứng ngồi không yên, càng nhận định hần là người xấu, thâm giận chủ tử đòi mang hần đi cùng.

Chờ gà rừng nướng xong, hần liền ăn như hổ đói, không ngẩng mặt lên lần nào. Tục ngữ nói: có thực mới vực được đạo, hần trực tiếp nắm tay nàng, nhẹ nhàng nói: “Nói thật, nếu như bên người có một thị vệ xinh đẹp, có năng lực làm việc lại trung tâm như người, cho dù cho ta làm hoàng đế một ngàn năm, ta cũng không đổi.”

Liên Y vội rút tay về, cách xa hần, thấp giọng nói: “Không ai có thể làm hoàng đế một ngàn năm. Mặt khác, ta là người của chủ tử, không phải thị vệ của người.”

Gia Luật Cảnh lắc lắc ngón tay: “Hiện giờ thế đạo loạn lạc, một nam nhân tốt anh tuấn, tri kỉ lại ôn nhu như ta không còn nhiều đâu. Sau này người sẽ biết, sẽ hối hận vì lời nói hôm nay.

Liên Y không thèm dông dài với hắn, mắt thấy sắc trời dần tối, nàng bỏ thêm vài nhánh củi vào đồng lửa, khêu khêu để lửa cháy mạnh hơn, nằm xuống đất, cũng không cần trải quần áo làm đệm, cứ như thế mà ngủ. Gia Luật Cảnh đi tới, đẩy đẩy nàng: “Sao có thể ngủ như vậy, trời lạnh đấy, cẩn thận sáng mai sẽ bị ho.”

Liên Y nói: “Ta từ trước tới giờ vẫn thế này. Ta có công phu, không sao!”

Gia Luật Cảnh nói: “Có công phu thì người vẫn là nữ hài tử, mắc bệnh sẽ phải hối hận đấy.”

Dứt lời liền cởi áo choàng và áo khoác của mình, một cái đệm xuống dưới đất, một cái đắp lên người nàng: “Thế nào, có phải là thoải mái hơn?”

Đôi mắt đen của hắn bập bùng ánh lửa, giống như nước mùa xuân, Liên Y cảm thấy trái tim nhảy bịch một cái, không dám nhìn tiếp, cúi đầu giả vờ ngủ, không lâu sau chợt thấy có người sờ nàng, nàng đột nhiên trợn mắt, đối diện là nụ cười tự đắc không chút xấu hổ của hắn: “Ta thử xem như vậy có ấm áp hay chưa.” hắn nói.

Liên Y đẩy quần áo ra, nhún người định nhảy lên cây. Gia Luật Cảnh vội vàng kéo nàng lại: “Được rồi, ta sẽ không động vào người nữa, mau ngủ đi!”

Liên Y đành phải tiếp tục giấc ngủ. Nàng luôn ngủ rất tỉnh, đặc biệt tại ngoài trời như thế này. Tuy rằng ánh lửa có thể dọa dã thú, nhưng cường đạo chốn núi rừng sẽ không tránh khỏi. Ngủ một lúc, nghe thấy tiếng Gia Luật Cảnh cũng đã ngủ ngon, hơi thở trầm ổn. Nàng lặng lẽ đứng dậy nhìn, áo khoác và áo choàng của hắn đều cho nàng, không có đồ sưởi ấm, chỉ trông vào hơi ấm của đồng lửa bên cạnh, đang nằm co ro mà ngủ.

Người lạnh rõ ràng là hắn, vì sao lại đưa quần áo cho nàng?

Liên Y đang định đem quần áo trả lại cho hắn chợt thấy một chòm tóc của hắn bị bắt lửa, bèn lên rất nhanh, nàng sợ quá, luống cuống lấy túi nước dội xuống. Gia Luật Cảnh ối một tiếng nhảy dựng lên, đầu tóc ướt sũng, mờ mịt nhìn nàng.

37. Q.2 - Chương 16

Thăng tiến Thái Bạch sơn (nhất)

“Đốt, cháy! Vừa rồi...” Liên Y lấp bấp giải thích cho hắn tình huống nguy cấp vừa rồi. Gia Luật Cảnh đỡ khóc đỡ cười sờ sờ tóc, vừa sờ liền kéo xuống cả một nắm tóc bị đốt, mặt hắn nhăn lại: “Khó coi chết đi được!” Hắn cúi thấp đầu, xoa xoa, hỏi: “Có phải đã thành hói đầu rồi không?”

Liên Y vội vã lắc đầu, “Không... Không phải! Tóc còn rất nhiều! Còn nhiều hơn lông trên lưng dê nữa!” Nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: “Hơn người bị hói rất nhiều!”

Gia Luật Cảnh bắt lực nhìn nàng, cách nói này sẽ chỉ làm người ta lo lắng thêm mà thôi. Nàng là kẻ ngốc sao?

Một trận gió lạnh thổi từ rừng phong tới, đầu tóc Gia Luật Cảnh lại đang ướt, hắn hắt xì một cái rõ to, rung mình. Liên Y đưa áo choàng cho hắn, “Người khoác thêm đi, nếu không người mắc bệnh sẽ là người đấy.”

Gia Luật Cảnh mở áo choàng, phủ lên vai nàng. Thấy nàng định phản đối, hắn liền hắc hắc cười, chỉ một ngón tay, nói: “Nghe lời! Người là nữ hài tử. Ta không thể để một nữ hài tử trần truồng lộ thể qua đêm giữa núi rừng được.”

Liên Y đỏ mặt, nàng trần truồng lộ thể lúc nào chứ?

Gia Luật Cảnh choàng áo cho nàng xong, lại nói: “Người Khiết Đan không mạnh mai như vậy, đi ra ngoài săn thú lại thường xuyên phải ở lại nơi hoang dã. Người chỉ cần ngủ ngon, không cần phải suy nghĩ gì nữa.”

Liên Y đành tiếp tục nằm ngủ. Sáng hôm sau, không ngoài dự liệu, người này phát sốt. Đã yếu lại còn ra gió, giả anh hùng cuối cùng chỉ có thể chịu khổ.

Liên Y cho hắn uống chút nước, Gia Luật Cảnh đổ mồ hôi lạnh đầy đầu, vẫn còn cố kiết: “Ta rất khỏe, có thể lên đường ngay bây giờ, bảo đảm đi còn nhanh hơn con la.”

Liên Y vừa áy náy lại vừa cảm động, lau mồ hôi cho hắn, nhẹ nhàng nói: “Ta công ngươi về, tìm thần tử kia của ngươi, nếu không cứ sốt thế này ngươi sẽ chết.”

Gia Luật giữ tay nàng, sống chết la lên: “Đừng! Không thể trở về!”

Liên Y ngạc nhiên nói: “Hắn là thần tử của ngươi, lại toàn tâm toàn ý muốn giúp ngươi làm hoàng đế, đối xử rất tốt với ngươi, ngươi đi theo chúng ta chịu khổ cực làm gì?”

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, Gia Luật Cảnh run giọng nói: “Ta không muốn làm hoàng đế, vất vả lắm mới thoát được. Ngươi không biết... những người làm hoàng đế cơ hồ đều không có kết cục tốt, không có một ngày vui vẻ, cái này không được làm, cái kia cũng không được làm, căn bản không được làm con người, tới cuối cùng cũng không thể sống cho thể nhân nhìn vào, ngược lại bị người có dã tâm giết chết... Ta không muốn làm hoàng đế, ngươi có nghe thấy không?”

Hắn gắt gao túm tay nàng, nhéo nàng phát đau, Liên Y đành gật đầu, nhẹ nhàng công hắn trên lưng, thấp giọng nói: “Ta đi tìm chỗ có người ở, tìm đại phu xem bệnh cho ngươi.”

Hắn không nói gì nữa, chỉ nằm há mồm thở dốc, phả hơi thở lên cổ nàng, nóng đến đáng sợ. Liên Y kinh hãi, cũng không biết sợ hắn bị bệnh mà chết, hay là sợ hắn nằm gần như vậy, gần... giống như muốn xâm nhập trái tim nàng.

Đây là một người không muốn làm hoàng đế, tên hắn là Gia Luật Cảnh, là kẻ nam nữ đều xơi, háo sắc hoang dâm, thô bạo ngu ngốc, nhưng hắn lại có thể vì chăm sóc ột nữ hài tử mà sinh bệnh.

Chủ tử nói rất đúng, người tốt cũng không phải sẽ không làm chuyện xấu, người xấu cũng sẽ làm việc tốt, cho nên giữa người tốt và người xấu cần gì phải phân biệt rõ ràng như vậy.

Tiểu Man không hổ là nữ nhân nhà cùng khổ, tốc độ lành vết thương của nàng sợ rằng chỉ có thần lùn là có thể so sánh, chỉ có ba ngày, vết thương trên lưng nàng đã kết vảy, đứng lên đi lại đã không thành vấn đề.

Con người nhàn rỗi lâu sẽ tự tìm việc để làm. Sáng sớm một ngày, nàng đi tản bộ như thường lệ, co giãn gân cốt, vừa ra sơn động đã thấy Căn Cổ đang cầm đại đao chờ cửi.

Đứa nhỏ này là nhi tử của Gia Luật Hồi Điển. Cha hắn thì ngóng trông Gia Luật Cảnh làm hoàng đế, cho hai huynh đệ bọn họ làm thị vệ của Gia Luật Cảnh, kết quả là ca ca hắn thì bị giao việc phải trở về, chỉ để lại một mình hắn, vận khí không tốt, không thể làm thị vệ của Gia Luật Cảnh mà đến đây chờ cửi nấu cơm cho nàng.

Thật là một hài tử đáng thương! Tiểu Man cảm khái thở dài, múc canh trong nồi ra ăn.

“Ngươi hết ăn lại ngủ, cứ như vậy sẽ biến thành con lợn béo đấy, tỷ tỷ.” thanh âm Căn Cổ đột nhiên vang lên sau lưng, mang theo âm điệu trẻ con khờ dại vô cùng, đáng tiếc là lời nói quá khó nghe.

Tiểu Man chẳng hề xấu hổ mà quay đầu, thiên chân vô tà nhìn hắn, hì hì cười nói: “Lúc nào béo sẽ gọi ngươi đến công ta đi, tiểu hài tử cần phải rèn luyện nhiều mới tốt.”

Căn Cổ buông đao, ngồi ở gốc cây lau mồ hôi, mắt phượng đen nhánh, không cần phải nói, chỉ cần nhìn bộ dạng đơn thuần của hắn, đúng là một mỹ thiếu niên tiêu chuẩn, nhưng vẫn có cái gì đó khiến người ta cảm thấy là lạ, chẳng lẽ đứa nhỏ này là một tên biến thái giống Gia Luật Cảnh?

“Uhm, đại thúc râu ria kia có phải là nhân tình của ngươi không?” Quả nhiên, lời nói cũng thật biến thái.

Tiểu Man mở to mắt, tựa tiểu phi tiểu: “Người ghen tỵ sao? Là ghen với hần hay là ghen với ta?”

Căn Cổ nhìn nàng một cái, cầm đại đao xuống đất, nói: “Đại thúc kia đi săn thú còn lâu mới về. Không phải người nên lễ phép một chút sao? Ta có hung khí, vóc người cũng cao lớn khỏe mạnh hơn người.”

Tiểu Man tiếp tục cười tủm tỉm, ôn nhu nói: “Người đối xử với ta tốt một chút, nếu không Liên Y sẽ ghét người.”

Căn Cổ đột nhiên ngẩn ngơ, mặt đỏ bừng lên, trừng mắt nhìn nàng không nói lời nào.

Tiểu Man lại gấp một miếng thịt gà lên ăn, chậm rãi nói: “Liên Y là một hài tử ngoan, không giống với tên nhóc con nào đó. Nàng vừa nhiệt tâm lại thiện lương, thập phần trung thành với chủ tử. Vạn nhất ngày nào đó – chúng ta giả định thế, người cũng biết, nữ nhân kiểu gì cũng sẽ có hành vi quái dị, vạn nhất ngày nào đó chủ tử nàng tự dừng mất hứng, nói với nàng rằng rất ghét một kẻ nào đó, vậy phải làm sao bây giờ?”

Căn Cổ tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, thấp giọng nói: “Sao người biết...”

Tiểu Man lắc lắc ngón tay: “Ta biết cái gì? Ta không biết cái gì nha, ta không biết có ai đó ngọt ngào gọi người ta là tỷ tỷ, không biết ai đó nắm tay người ta không chịu buông, nhìn đến người ta là đỏ mặt, buổi tối nằm mơ còn gọi...”

“Được lắm, coi như người thắng. Người muốn gì?” Căn Cổ hỏn hển đầu hàng.

Tiểu Man hất cằm về phía cái nồi: “Nấu cơm, làm việc, tận tâm hầu hạ. Nói không chừng có ngày nào đó Liên Y sẽ phát hiện ra người là một nam tử hán, lại chuyển tâm sang người.”

Căn Cổ bị nàng chọc đến tức xì khói, nắm chặt tay không nói được một lời, đứng dậy tiếp tục chẻ củi, dùng hết sức mà bổ, giống như muốn băm nát chúng nó.

Tiểu Man chắc lưỡi, cười nói: “Này, Liên Y rất được, đúng không?”

Căn Cổ quyết định không nói chuyện với nàng, cảm giác bị bắn trúng tim đen rất khó chịu, ít nhất là trước kia hần rất ít khi bị như vậy.

Tiểu Man thấy thế thì nhất định quần quít không tha: “Người thấy nàng xinh ở đâu? Ta thấy mắt nàng là đẹp nhất, vừa sáng vừa tròn. Còn nữa, da nàng cũng trắng, còn trắng hơn cả mây trên trời.”

Căn Cổ lạnh lùng nói: “Tâm nàng là đẹp nhất, đơn thuần nhiệt tình, khác hần với kẻ nào đó chanh chua, nham hiểm, giả dối.”

Tiểu Man vỗ tay một cái: “Đúng thế! Cũng khó trách ngay cả một nhóc con như người cũng phải nhất kiến chung tình.”

Căn Cổ nhắm mắt lại: “Ta không phải nhóc con, năm nay ta đã mười bốn tuổi rồi, bà đi!”

Không đề phòng, đầu đột nhiên bị sờ, hần mở mắt ra, thấy đôi mắt tiểu hồ ly của Tiểu Man tỏa sáng, nàng cười nói: “Liên Y nhà ta tốt như vậy, cho nên phải là nam nhân tốt nhất mới xứng với nàng. Nếu như người thích nàng thì làm một nam nhân tốt đi. Mà một nam nhân tốt nhất định phải đối xử nhã nhặn với nữ nhân, ôn nhu săn sóc.”

Không biết vì sao, nói đến đây, nàng đột nhiên nhớ tới khối mặt băng Thiên Quyền. Hần cũng vô cùng chiều cổ nữ nhân, dù là người hần ghét, hần cũng tự động đưa tay giúp đỡ. Như vậy, hần chính là một nam nhân tốt?

A phi phi, Tiểu Man vội vàng xua đi ý tưởng vớ vẩn này. Hần bắn nàng một tên, nàng đánh hần một bạt tai, sự tình còn chưa qua bao lâu, bút tính này chỉ sợ không thể làm rõ. Hần là nam nhân tốt cái rắm! Nam nhân tốt... đại khái là dạng như Trạch Tú kia? Nàng không tự chủ nhớ tới bộ dáng hần nghiêm sắc mặt quát mình, còn bỏ lại một mình mình ở giữa sa mạc cho sói ăn – cũng không phải là nam nhân tốt.

“Tóm lại, nam nhân tốt tuyệt đối không được bắn rơi quần áo nữ nhân trước mặt công chúng, ngôn ngữ kiêu ngạo, mặt lạnh như băng, động một tí là chằm chọc khiêu khích, hay là vô liêm sỉ bỏ nàng giữa sa mạc.”

Nàng hạ kết luận.

Phía sau đột nhiên truyền tới tiếng bước chân, sau đó là thanh âm khiêu khích của Trạch Tú: “Oa, vậy nữ nhân tốt là như thế nào?”

Tiểu Man nhanh chóng xoay người, không chút xấu hổ nói: “Đương nhiên là giống như ta vậy, thông minh thân mật, thiên chân vô tà, cũng không đi hại người.”

Trạch Tú bỏ con thỏ và chim nhạn vừa mới săn được xuống, lấy khăn lau mồ hôi, cười khẩy: “Uhm, nữ nhân tốt là không tham tài như mạng, cuồng vọng tự đại, tự biên tự diễn, đa nghi xảo hoạt, cả ngày tìm người khác gây phiền toái – trừ bỏ những điều này, đều là nữ nhân tốt.”

Tiểu Man giơ ngón tay cái lên: “Nói rất hay, đó là ai vậy?”

Trạch Tú lườm nàng một cái, quay đầu lại nhìn Căn Cổ, nhú mày nói: “Từ sáng tới giờ ngươi mới bỏ được một ít củ này sao?”

Căn Cổ vừa bỏ củ vừa lạnh nhạt nói: “Ngươi nên hỏi tỷ tỷ nào đó không biết xấu hổ, cả ngày nhàn rỗi chuyên đi phá đám ấy.”

Trạch Tú cầm lấy đao trong tay hắn: “Để ta bỏ, ngươi đi mổ thỏ đi.”

Căn Cổ thở phì phì bỏ đi, Trạch Tú thở dài: “Làm thế nào mà ngươi biến hắn thành như vậy?”

Tiểu Man vô tội nhún vai: “Làm sao ta biết. Đúng rồi, vết thương của ta khá lên rồi, khi nào thì có thể xuất phát đi núi Thái Bạch?”

Trạch Tú vừa bỏ củ vừa nói: “Chờ thương thể của ngươi khỏi rồi mới đi.”

“Đã rất tốt rồi, cả tay và lưng đều không đau nữa.”

“Chỉ là khép miệng vết thương thôi, không thể đi đường xa được. Tuy nhiên, nếu ngươi không tiếc tính mạng thì ta cũng không quản, có thể lập tức lên đường.”

Tiểu Man thở dài một hơi, tính mạng vẫn là quan trọng nhất, kho báu dù có hấp dẫn thế nào thì vẫn không đáng giá bằng tính mạng được.

Nàng chán nản xoay người trở về sơn động, chợt nghe cách đó không xa có tiếng Căn Cổ kêu lên: “Tỷ tỷ! Là ngươi!”

Nàng sửng sốt quay đầu, thấy Căn Cổ cười rạng rỡ như hoa nở lôi kéo một người đi tới. Người kia bần từ đầu đến chân, trên lưng còn giống như công một người, trông cực kỳ chật vật. Nàng giật mình, nửa ngày mới nhận ra đó là Liên Y và Gia Luật Cảnh.

“Liên Y!” Nàng chạy vội tới, đang muốn hỏi xem mấy ngày nay bọn họ ở đâu thì thấy Liên Y buông Gia Luật Cảnh xuống, khóc nức nở cầu xin: “Chủ tử! Trạch Tú đại thúc! Mau đến xem hắn! Có phải hắn sắp chết không?”

38. Q.2 - Chương 17

Thăng tiến Thái Bạch sơn (nhị)

Sự thật chứng minh, sinh mệnh của sắc quỷ lưu manh mạnh hơn người bình thường rất nhiều. Cứ nhìn Gia Luật Cảnh thì biết, mặt mày trắng bệch, miệng sùi bọt mép, chân tay co rút, thế mà hắn vẫn kiên cường chống chọi được đến tận giờ.

Bên người Trạch Tú luôn có rất nhiều thuốc, cho hắn uống xong, rất nhanh hắn đã bình tĩnh trở lại, nằm trên thảm lông mà ngủ.

Tiểu Man cảm khái lại hâm mộ nhìn cái hộp Trạch Tú để trên đất, cái gì cũng có thể lấy ra từ trong đó, từ nồi niêu bát đĩa, được liệu vũ khí cho đến quần áo trang phục, cái gì cần cũng có. Đại gia khi hành tẩu giang hồ đều như vậy sao?

Tiểu Liên Y lần này bị dọa không nhẹ, từ lúc đến đây vẫn không gọi chủ tử, không cảm ơn Trạch Tú, vẫn ngồi trong góc, sắc mặt trắng bệch nhìn Gia Luật Cảnh đang nằm hôn mê, thi thoảng lại lấy ngón tay chọc chọc hắn như muốn xác định hắn đang ngủ hay là đã chết.

“Người cũng đừng động hắn, hắn không sao.” Tiểu Man ngồi bên cạnh nàng, cầm cây lược gỗ chải tóc cho nàng.

Liên Y gật đầu, thấp giọng nói: “Đều là ta không tốt, là ta hại hắn.”

Việc này... chuyện xảy ra cũng quá nhanh, ngắn ngủi có vài ngày, Liên Y đã bị tên biến thái này rung động sao?

Tiểu Man vỗ vai nàng, nói: “Mấy ngày nay các người ở trong rừng sao? Sao không sớm tới tìm ta?”

Liên Y xoa xoa mắt: “Ta không biết chủ tử ở đâu, lần này tìm được cũng là trùng hợp. May mắn là tìm được các người, nếu không hắn mà chết ta sẽ áy náy cả đời.”

Tiểu Man cười nói: “Có gì mà áy náy, là hắn tự nguyện thôi, không liên quan người.”

Liên Y lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Nhưng trong lòng ta sẽ khổ sở, tim ta cũng chỉ từ máu thịt mà ra thôi.”

Chẳng lẽ ý của nàng là tìm mình làm từ tảng đá? Tiểu Man buồn bực vuốt ngực đi ra ngoài thông khí, thấy Căn Cổ tươi cười bưng một bát canh đi qua người nàng, tới trước mặt Liên Y, giống như cừu non ngoan ngoãn, ôn nhu nói: “Tỷ tỷ, người ăn chút gì đi.”

Liên Y nhìn thấy hắn thì đỏ mắt, nức nở nói: “Căn Cổ đệ đệ, ta không chăm sóc tốt cho vương gia nhà người. Người trách ta đi!”

Căn Cổ cười nói: “Cái loại vô liêm sỉ này chết mới tốt. Tỷ tỷ, thân thể người quan trọng hơn, không cần lo cho hắn. Ta sao có thể trách người.”

Đứa nhỏ này thật là...

Buổi tối, Liên Y và Căn Cổ ra ngoài kiếm ăn. Đứa nhỏ này bình thường nếu có cơ hội lập tức sẽ lười biếng, gần đây lại biến thành nam nhân chăm chỉ cần lao, mọi chuyện đều tự thân đi làm, đến con kiến cũng không cần mẫn bằng hắn. Ai nói hồng nhan là họa thủy, hồng nhan này căn bản chính là xuân thủy.

Trạch Tú lấy tay đặt lên trán Gia Luật Cảnh, hắn đã giảm sốt, chỉ là môi khô nứt nẻ. Trạch Tú dùng khăn thấm nước lên cho hắn, đột nhiên Gia Luật Cảnh mở trừng mắt, kinh ngạc nhìn hắn.

“ Tỉnh?” Trạch Tú tức giận hỏi.

Gia Luật Cảnh giống như mất hồn mà nhìn hắn, trong mắt dần ứ nước, chảy ròng ròng ra khỏi khóe mắt.

“Hảo huynh đệ!” Hắn run run gọi, ôm cổ tay Trạch Tú, cả người nâng lên, “Chúng ta đang ở cầu Nại Hà sao? Người vì ta mà tới sao? Không phải ta đang nằm mơ chứ?”

Trạch Tú một quyền đánh vào mũi hắn, khiến hắn không kịp rên một tiếng, lại hôn mê bất tỉnh.

“Đồ thần kinh!” Trạch Tú lạnh lùng phán, quay đầu nhú mày nhìn Tiểu Man: “Sao hắn lại ở cùng với Liên Y? Người để hắn đi theo sao?”

Tiểu Man chột dạ cười, vội nói lảng sang chuyện khác: “Bọn Liên Y ra ngoài lâu như vậy còn chưa trở về, hay là gặp nguy hiểm gì rồi!”

Trạch Tú trừng mắt nhìn nàng: “Người lại làm trò quỷ gì?”

Tiểu Man nói: “Không có gì, người xem, bên người hắn chỉ có một tên nhóc con làm hộ vệ, mà nhóc con kia cũng không trung tâm với hắn, người này lại không có công phụ gì, một mình ở bên ngoài thật là đáng thương nha. Đi theo chúng ta không phải rất tốt sao? Giúp đỡ hắn cũng coi như tích chút công đức...”

Nàng mà tốt bụng như vậy?

Trạch Tú ngồi dưới đất, chậm rãi nói: “Người phải cẩn thận, hấn tương lai có thể làm hoàng đế, không giống với những kẻ giàu có bình thường, lại càng khác với nhân sĩ giang hồ. Có được ưu đãi gắn với việc đại giới người phải trả sẽ lớn hơn nhiều. Nếu như còn ôm ý tưởng lợi dụng sơ hở mà chiếm tiện nghi, nên sớm đuổi hấn đi, bằng không hối hận cũng không kịp.”

Đạo lý này sao nàng không hiểu chứ. Tiểu Man sờ sờ khuôn mặt, thấp giọng nói “Người thấy những người thích chiếm tiện nghi đều không phân tốt xấu, vừa thấy lợi đã muốn chiếm sao? Người chẳng biết gì cả.”

Trạch Tú im lặng.

Một lát sau bọn Liên Y trở về, Tiểu Man cười cười ngoắc tay với nàng: “Liên Y, lại đây, lại đây!”

Liên Y buông con mồi, trước tiên tới nhìn Gia Luật Cảnh, sau mới chạy tới: “Chủ tử, có chuyện gì?”

Tiểu Man lấy trong bọc ra một bộ quần áo, ướm lên người nàng, cười nói: “Vải lần trước chúng ta mua đều bị rơi mất, ta thấy quần áo trên người người quá cũ nát rồi, nên mới lấy xiêm y của ta sửa lại một chút, người thử mặc xem. Sau này tới chợ, chúng ta lại mua thêm vải may đồ mới.”

Hai mắt Liên Y lại đỏ lên.

Tiểu Man lại nói: “Tuy là quần áo cũ nhưng ta cũng mới mặc vài lần thôi, người đừng chê. Hơn nữa cũng sửa lại rồi, người chắc là mặc vừa.”

Liên Y vội vàng lắc đầu: “Ta... ta không chê! Chủ tử đối tốt với ta như vậy, còn giúp ta may quần áo...”

Tiểu Man rút ra ba bộ quần áo đưa cho nàng: “Đây, đều là của người. Nhanh đi thử để ta nhìn xem.”

Liên Y ôm quần áo chạy ra bên ngoài, một lúc sau đi vào, mọi người đều sáng bừng mắt. Tục ngữ nói người đẹp vì lụa quả không sai, cho dù nàng thiên tiên tuyệt sắc, mặc quần áo rách cũng rất nổi bật rồi, nhưng sau khi thay đồ sạch sẽ vào, rõ cuộc vẫn rất khác.

Liên Y ngượng ngùng nắm vạt váy, thấp giọng nói: “Sao... Thế nào, nhìn có xấu không?”

Căn Cổ khen ngợi trước tiên: “Tỷ tỷ thật đẹp, quần áo gì mặc lên người tỷ tỷ đều hợp cả. Cùng là bộ đồ đó, người mặc vào đẹp hơn rất nhiều so với ác nữ nhân nào đó!”

Liên Y đỏ mặt nói nhỏ: “Đa tạ chủ tử, ta rất thích, thích hơn tất cả vải vóc đẹp đẽ quý giá khác.”

Tiểu Man tủm tủm cười, sờ sờ tóc nàng, nói: “Người thích là tốt rồi, ta cũng là tư tâm thôi, không thể nhìn người của mình ăn mặc như kẻ ăn mày. Còn những kẻ khác, dù có mất hết quần áo ta cũng không để ý.”

Căn Cổ vì ra ngoài săn thú, cả người đều là mồ hôi, đang lấy tay áo để quạt, biết nàng đang trào phúng mình cũng chỉ cười lạnh một tiếng. Nếu nói về đấu võ mồm, đùa giỡn giả dối, hấn không thắng nổi nữ nhân này nên hấn không thèm nói.

Tiểu Man lại lấy xiêm y và áo khoác mà bình thường Trạch Tú vẫn mặc ra, gấp chỉnh tề, cười nói: “Quần áo cũng đã giặt giũ sạch hết rồi, chỉ là không biết có hợp ý người không thôi.”

Trạch Tú cầm lấy, hơi bất ngờ, gật đầu nói: “Thật sự cảm ơn, làm phiền rồi.”

Hấn hành tẩu giang hồ, từ trước tới giờ vẫn không câu nệ tiểu tiết, dù rằng bạc trên người không hề thiếu lại không hay để ý việc này, quần áo cũng bị rách, bị sờn rất nhiều. Giờ mở ra đã thấy những chỗ sờn rách đều đã được mạng lại cẩn thận, hơn nữa mạng rất khéo, hiển nhiên là tay nghề cực kỳ tốt.

“Người may vá rất được nha!” Hấn không khỏi tán thưởng một phen, quả thực không thể tưởng tượng được tiểu chủ Thương Nhai thành lại làm cả việc may vá.

Tiểu Man cười một tiếng: “Đó là đương nhiên, ta cũng không phải là người chỉ biết chiếm tiện nghi người khác, ngẫu nhiên cũng sẽ cống hiến một chút.”

Lời nói vẫn kỳ quái như vậy. Trạch Tú thở dài trong lòng, quả nhiên con người không ai toàn vẹn.

Căn Cổ đứng dậy đi ra ngoài, dù sao ác nữ nhân này sẽ không làm gì ỉn, đã thế còn thích cười nhạo, đơn giản là nên nhắm mắt làm ngơ.

Bất chợt nàng ngoắc gọi hắn: “Tiểu quỷ kia, lại đây!”

Hắn quay đầu, cảnh giác trừng mắt nhìn nàng: “Cái gì?”

Tiểu Man ném cho hắn một cái bọc nhỏ: “Người không mang theo cái gì, ngay cả quần áo để thay cũng không có, đồng da lông trên người đã thối gần chết rồi. Cầm cái này đi.”

Căn Cổ thực sự không nghĩ rằng nàng lại chuẩn bị đồ ỉn, vẻ mặt phức tạp, chậm rãi mở bọc đồ, bên trong là một ít quần áo cũ của Trạch Tú, còn có chuỗi hoa tai làm từ các sợi chỉ màu.

“Quần áo này đã rách không vá lại được, cho nên ta sửa thành nhỏ lại cho người mặc. Người đừng chê, sau này đến chợ có thể mua đồ mới, lúc đó thích vứt thì vứt. Cái hoa tai kia là nhân rồi mà làm, cho người chơi đấy.”

Căn Cổ cầm hoa tai lên, nhìn kỹ, thấp giọng nói: “Tay nghề cực kỳ vụng về.”

Nói xong lại nở nụ cười, cầm quần áo ra ngoài thay, hoa tai kia thì gài ở thắt lưng, thi thoảng lại đưa tay ra nghịch, hiển nhiên là rất thích thú. Aizzz aizzz, đúng là tiểu quỷ nghĩ một đằng nói một nẻo.

Tiểu Man thấy mọi người đều thay quần áo sạch sẽ, ai nhìn cũng sáng sủa vui vẻ, liền vỗ tay cười nói: “Như vậy mới tốt. Chúng ta hành tẩu giang hồ, cần phải sạch sẽ mới được, bản thủ không phải là đại hiệp mà là tên khất cái...”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, thân mình không tự chủ được ngã sang bên. Trạch Tú nhanh chóng xông lên nắm được nàng, cúi đầu nhìn, cổ tay phải nàng đang chảy máu ồ ạt, nháy mắt đã nhiễm đỏ tay áo, gân xanh trên mu bàn tay giật giật như nổi điên, thoát nhìn cực kỳ đáng sợ.

Hắn điểm mấy huyệt đạo trên cánh tay nàng, nhưng không có chút tác dụng, máu chỉ thoáng ngừng rồi lại ào ạt tuôn ra. Tiểu Man run giọng nói: “Đau quá! Mau... chém nó, xong hết mọi chuyện!”

Trạch Tú nhíu mày không nói, vội vàng lấy vải cuốn chặt phía trên cổ tay nàng, cuối cùng máu cũng ngừng một chút nhưng gân xanh trên mu bàn tay nàng thì giống như vật sống, bắt đầu vận vẹo dưới da nàng, Tiểu Man đau đớn đỏ mặt mồ hôi lạnh, đột nhiên há miệng cắn tay hắn.

Liên Y sợ hãi khóc văng lên, luống cuống tay chân không biết phải làm gì, chỉ biết khóc gọi tên nàng. Căn Cổ lấy băng vải ra buộc hai bàn tay nàng lại với nhau, máu tươi lập tức ngừng chảy. Trạch Tú vội vàng bôi thuốc mỡ lên, một bên hỏi hắn: “Đây là biện pháp gì vậy?”

Căn Cổ nghiêm mặt nói: “Trước kia ta từng theo phụ thân đi đánh giặc, cũng gặp nhiều người giang hồ cừu thị người Khiết Đan, dùng thanh long cổ này để hại người, chỉ cần lấy vải buộc chặt hai tay là sẽ không chảy máu nữa.”

Trạch Tú nhíu mày nói: “Thanh Long cổ? Không phải bách nhật huyết kiệt sao?”

Căn Cổ lắc đầu nói: “Không phải. Bách nhật huyết kiệt là trong vòng trăm ngày, mỗi ngày sẽ chảy máu vào một canh giờ nhất định, cho đến khi máu cả người cạn kiệt mà chết. Người xem gân xanh trên mu bàn tay nàng đang co giật, bình thường miệng vết thương không đau, sẽ giống như không có chuyện gì. Thanh long cổ này một khi phát tác sẽ đau nhức vô cùng, làm người ta chỉ muốn cắt đứt tay chân, mỗi lần phát tác, máu sẽ chảy gấp đôi lần trước, nếu không có dẫn tử giảm bớt, không đầy trăm ngày sẽ chết.”

Khi nói chuyện, Tiểu Man đã đau đến hôn mê, miệng hơi hé ra, bên miệng đầy máu – là máu Trạch Tú.

Trạch Tú nhẹ nhàng đặt nàng xuống đất, lấy áo khoác đắp lên cho nàng, tự xoa bóp vết thương trên tay mình, nói: “Ta không hiểu biết về cổ thuật. Có phương pháp trị liệu không?”

Căn Cổ lắc đầu: “Ai hạ cổ thì phải tìm người đó, thứ này không giống độc bình thường, nếu không phải là người hạ cổ hoặc là người cực kỳ tinh thông thuật này thì đều thúc thủ vô sách. Phải cẩn thận, mấy lần phát tác đầu thì dùng vải buộc tay còn có thể cầm máu, sau này sẽ không có tác dụng nữa.”

Liên Y khóc, nước mắt nước mũi đầy mặt, nắm tay Tiểu Man, nói không nên lời, hận không thể chết thay nàng. Trạch Tú trầm ngâm một lúc lâu mới nói: “Sáng mai lập tức xuất phát đi núi Thái Bạch. Ta có một trường bối... Có lẽ có biện pháp đối phó.”

39. Q.2 - Chương 18

Thăng tiến Thái Bạch sơn (tam)

Sáng sớm hôm sau mọi người bắt đầu cải trang thành dân thường Khiết Đan, như vậy lúc đi qua quan khẩu cũng sẽ thuận lợi hơn một chút.

Tối trước Tiểu Man bị đau, sáng hôm sau lại sinh long hoạt hổ, sau khi biết mình không phải trúng phải độc mà là cổ thuật thì cũng không rên một tiếng. Gia Luật Cảnh vẫn sốt cao, cần phải có người công hãm, nhưng Liên Y thì công Tiểu Man, còn lại Trạch Tú và Căn Cổ, không ai muốn để ý đến hãm, Căn Cổ thậm chí còn ác độc nói: “Bỏ hãm ở lại trong núi là tốt nhất, mang theo rất vướng víu tay chân.”

Liên Y đáng thương mà nhìn Trạch Tú, hãm lại cố ý nghiêng đầu như không biết, nàng đành phải nhìn phía Căn Cổ, Căn Cổ sờ sờ mũi, thấp giọng nói: “Được... Được rồi, ta công!”

Đây chính là anh hùng khó qua ải mỹ nhân!

Trạch Tú nhìn Tiểu Man đỡ đỡ nằm trên lưng Liên Y, vì bị chảy quá nhiều máu mà mặt mũi trắng bệch, trên lưng vẫn còn gánh vác cả một cái bọc to, vì thế trông nàng lại càng nhỏ bé, giống như một hài tử. Hãm đã thấy kỳ lạ từ trước, bình thường nàng cũng không có nhiều quần áo để thay đổi, các thứ nữ tử hay có như yên chi bột nước linh tinh gì đó nàng cũng không có, không hiểu trong bọc kia là cái gì mà lớn như vậy.

Hãm giơ tay gõ thử, vang lên tiếng của vật rỗng, hình như là đồ gỗ.

Tiểu Man ngẩng đầu nhìn hãm, cũng không nói lời nào. Trạch Tú thấp giọng nói: “Đừng lo lắng, dù cổ có lợi hại thế nào cũng có phương pháp phá giải, sẽ chữa khỏi thôi.”

Bất ngờ, lần này nàng không phản ứng, chỉ ngoan ngoãn gật đầu, đưa cái bọc trên lưng cho hãm: “Người cầm đi, nặng quá!”

A, hóa ra là mượn cơ hội làm nũng. Trạch Tú nhận lấy cái bọc, thấy lộ ra một đầu gỗ đen như mực, thì ra là một cây đàn tỳ bà cũ.

“Người mang theo thứ này làm gì?” Hãm đưa tay gảy một cái, âm thanh phát ra như châu như ngọc, không khỏi khen: “Âm sắc rất tốt!”

Tiểu Man trầm mặc thật lâu, mới nói: “Là di vật của mẫu thân ta.”

“Tiểu chủ đời trước?” Khó trách, tỳ bà nhìn qua rất cũ, rất cổ, âm sắc lại trong trẻo ngoài dự đoán, “Thương Nhai thành thật có nhiều thứ tốt.”

Tiểu Man hôm nay rõ ràng là không có hứng thú nói chuyện, chỉ “uh” hai tiếng rồi ghé vào lưng Liên Y giả chết, cách một hồi mới thấp giọng nói: “Đừng lúc nào cũng Thương Nhai thành Thương Nhai thành, chúng đã biến mất cả rồi.”

Trạch Tú run một chút, “Xin lỗi, ta vô ý làm người nhớ lại những cái đó.”

Tiểu Man lắc đầu, nói nhỏ: “Từ trước tới giờ người vẫn chưa gọi tên của ta, người có biết ta tên gì không?”

“Tiểu Man!” Hãm trả lời thực lưu loát.

Tiểu Man đột nhiên cười, lộ ra hương vị ngọt ngào, đáp một tiếng.

Trạch Tú giật nảy, cũng mỉm cười, những lời định nói lúc này đã quên mất tự bao giờ.

Vài ngày sau đoàn người đi vào một tòa thành, trên đường vô cùng phồn hoa. Tiểu Man đã khôi phục tinh thần trước đây, ngồi trên lưng ngựa, ôm thắt lưng Liên Y, ngó trái ngó phải, một bên nhỏ nhỏ nói: “Nhìn kia, bên kia có cửa hàng tơ lụa, lát nữa chúng ta sẽ vào đó mua vải. Nhìn cái sạp kia kia, có phải là bán trà không?”

Liên Y chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn đại khái, miệng đáp ứng lung tung, bỗng nhiên thở dài: “Chủ tử, mất ta hình như càng ngày càng kém. Người ở gần như vậy ta mới thấy rõ mặt người, hơi xa chút là giống như cách một tầng sương mù vậy. Sau này liệu ta có biến thành người mù không?”

Tiểu Man thuận miệng đáp: “Lát nữa chúng ta tìm đại phu cho người, có lẽ châm cứu có thể khỏi.”

Đang nói chuyện, chợt thấy Trạch Tú giục ngựa đi tới một bờ cỏ dài, mặt trên có dán bức họa một phạm nhân bị truy nã, hần nhìn một lúc liền đưa tay bóc xuống, nhét vào ngực áo, quay đầu lại nói: “Trước tiên đi tìm khách điểm, hai ngày sau sẽ tiếp tục lên đường.”

Liên Y khẽ nói: “Chủ tử, Trạch Tú đại thúc là bộ khoái à?”

Tiểu Man lắc đầu. Trạch Tú rốt cuộc làm nghề gì, từ đâu đến, thân phận như thế nào, nàng hoàn toàn không rõ, hần cũng chưa bao giờ nói. Nói đến chuyện chơi trò thần bí, hần còn giỏi hơn cả khối mặt bằng Thiên Quyền.

Sau khi tới khách điểm, Gia Luật Cảnh sống chết không hài lòng: “Loại địa phương rách nát này sao có thể để cho người ở. Ngay cả ao nuôi cá vàng cũng không có, trong phòng không có hương thơm, trên giường lại bỏ không biết bao nhiêu rệp, đi, đi tìm chỗ khác!”

Liên Y do dự nói: “Nhưng... Người đã đòi đổi ba nhà rồi, nơi đây chính là khách điểm tốt nhất trong thành...”

Trạch Tú cười lạnh nói: “Không cần phí thời gian với hần. Không hài lòng thì tự ra ngoài mà ở, cho dù muốn ở cũng phải tự bỏ tiền, ở đây không có ai trả tiền cho hần hết.”

Gia Luật Cảnh cười nói: “Hảo huynh đệ, người cũng quá vô tình. Như vậy đi, nếu buổi tối có thể ở chung phòng với người, cho dù là sơn động nhà tranh ta cũng có thể ở được.”

Trạch Tú giơ tay định đánh, hần sợ tới mức chạy vội đến sau lưng Liên Y, nắm lấy bả vai nàng, phả khí vào cổ nàng mà nói: “Tiểu Liên Y phải bảo vệ ta nha!”

Liên Y vội vàng lấy trong tay áo ra hai đồng tiền: “Ta, ta đi ra kia!”

Ông chủ đang tươi cười, nhìn thấy hai đồng tiền thì nụ cười trở nên cứng ngắt, gượng gạo: “Khách quan chút tiền ấy chỉ đủ mua vài chén trà thôi.”

Liên Y buồn bã vuốt túi tiền của mình, nó thực gầy gò khô héo, không có chút khí thế nào.

Căn Cổ thở dài một hơi, lấy ra một thỏi bạc vụn, đặt lên bàn: “Cho bốn gian phòng sạch sẽ hảo hạng, nếu có bất cứ con rệp hay con chuột nào, chúng ta sẽ phá hủy điểm của người.”

Ông chủ vội vàng vui vẻ dẫn bọn họ lên lầu, phân phó tiểu nhị mau mau đem lên nước ấm và trà nóng.

Trạch Tú đưa bọn Tiểu Man vào phòng, nói: “Các người ở đây vài ngày, không có việc gì thì đừng ra ngoài chạy loạn. Ta có chút việc muốn làm, nhanh thì một ngày, lâu thì ba ngày sẽ về.”

Nói xong liền xoay người bước đi, Tiểu Man vội vàng đuổi theo, la lên: “Khoan đã... Trạch Tú, người đi bắt tội phạm lĩnh tiền thưởng sao?”

Trạch Tú gật đầu. Tiểu Man thấp giọng nói: “Tên tội phạm này là cường đồ giết người cướp của, cái gì cũng có thể làm. Người... đi một mình có sao không?”

Trạch Tú cười nói: “Đừng lo lắng. Các người chỉ cần yên tâm ở đây. Đúng rồi, gần đây Bất Quy sơn có gì đó kỳ quái, đã lâu không nghe thấy tin tức của bọn họ. Lẽ ra chúng ta trước sau gì cũng có thể gặp phải người của bọn lão Sa, nhưng gần đây lại không phát hiện được gì, cái này có quỷ dị, các người phải cẩn thận. Hải tử Căn Cổ kia thông minh thận trọng, lúc mấu chốt nhớ nghe theo hần.”

Tiểu Man chợt dạ gật đầu, không thấy bọn họ và việc nàng trốn thoát không có liên quan gì cả.

Trạch Tú cũng không nhiều lời, xoay người bước ra ngoài. Liên Y đi tới hỏi: “Trạch Tú đại thúc là đại hiệp chuyên săn tiền thưởng của quan phủ nha. Ta nghe nói, muốn làm người như vậy, tất phải có đại bản sự và lá gan lớn mới được. Ta nhìn những tiền thưởng kiểu này mà đỏ mắt. Hẳn nhất định rất giỏi.”

Tiểu Man cười nói: “Người còn gọi hần là đại thúc?”

Liên Y sững sốt một chút: “Không phải chủ tử bảo ta gọi hần là đại thúc sao?”

Tiểu Man cong lưng mà cười, liên tục gật đầu: “Được, được, người không cần sửa lại, về sau cứ gọi hần là đại thúc là được.”

Trong lúc nói chuyện, tiểu nhị đã đưa nước ấm lên, hai người rửa mặt chải đầu, thay quần áo sạch sẽ, vừa đẩy cửa ra đã thấy Gia Luật Cảnh đứng ở ngưỡng cửa, đang cười hì hì nâng tay định gõ cửa.

“Người làm gì vậy?” Tiểu Man thấy hần, khoanh hai tay trước ngực, tựa tiểu phi tiểu: “Hảo huynh đệ của người ra ngoài bắt tội phạm, người không ngoan ngoãn ngồi chờ hần sao?”

Gia Luật Cảnh cười nói: “Trước khi hần trở về, chúng ta ra ngoài chơi chút đi. Ta biết ở đây có một tửu lâu không tồi, có rượu ngư dương ngon nhất.”

Tiểu Man gật đầu nói: “Thì ra là thế, người đứng trước mặt thì người chuyên tâm, người không ở trước mặt là người liên thay đổi.”

Gia Luật Cảnh vội la lên: “Cô nương! Ta không phải nói như vậy! Ta đặc biệt tới mời các người đi uống rượu mà.”

Liên Y lặng lẽ kéo tay áo Tiểu Man. Đứa nhỏ này, cũng quá khách khí với tên sắc quỷ lưu manh này. Tiểu Man thở dài một hơi, gật đầu: “Cũng được, đi thôi. Sau đừng có tìm ta than khóc, nói không có tiền đây.”

Gia Luật Cảnh vỗ vỗ ngực: “Người yên tâm, lần này ta tuyệt đối không để các người tổn một cắc.”

Ăn chơi trác táng chính là ăn chơi trác táng, không biết làm chính sự, nhưng các loại hưởng lạc thì cực kỳ tinh thông. Tửu lâu kia đúng là không tồi, có hai lầu, các ngăn phòng trên lầu hai không dùng sa trướng bình thường để ngăn cách mà dùng màn trúc, khi thưa khi nhật. Người Khiết Đan vốn thượng võ, cho nên mặt trên có vẽ các loại vũ khí đủ màu sắc.

Rượu được mang lên, là rượu hoa quế phương nam, đồ ăn cũng đều là đặc sản miền nam, có thứ Tiểu Man đã từng được ăn, cũng có thứ chưa thử bao giờ. Mẫu thân nàng là người Tô Châu, khi còn sống, những lúc tâm tình tốt cũng sẽ xuống bếp nấu vài món ngon cho nàng ăn, đều là món ăn Tô Châu.

“Thực hiếm có, nơi này lại có đồ ăn Giang Nam.” Tiểu Man gấp một miếng quế ngư, hương vị thập phần thuần khiết, nhin không được khen một tiếng. Liên Y lại chưa bao giờ được ăn những đồ này, cũng không ngẩng đầu lên, vui đầu ăn như hổ đói.

Căn Cổ thấy nàng khen ngợi thì cũng ăn thử một miếng, đôi lông mày xinh đẹp nhướng lên cao: “Sao lại ngọt thế? Thật khó ăn!”

Gia Luật Cảnh cười nói: “Đồ ăn Tô Châu đa phần vị ngọt, một tiểu hài nhi như người sao hiểu được cái tinh tế của đồ ăn Giang Nam!”

Tiểu Man ăn ít, mỗi món đều chỉ ăn hai miếng là thôi, chỉ là bưng rượu lên uống từng ngụm lớn.

Gia Luật Cảnh lại nói: “Ông chủ quán này chỉ làm thức ăn Giang Nam, nghe nói là được mẫu thân dạy cho. Lẽ ra với tay nghề của hần mà tới mở quán ở Tô Châu thì sẽ đại phát, nhưng hần lại muốn ở nơi lạnh khủng khiếp này, mỗi lần nhập hàng đều vô cùng khó khăn, ai cũng cảm thấy kỳ quái. Có người từng hỏi hần, nếu người là người Tống, sao lại muốn ở đất Liêu? Hần nói, mẫu thân ta đã ở đây chờ đợi một người cả đời, cũng không đợi được, cho nên ta cũng muốn ở lại đây chờ hần thay nàng.”

Liên Y nghe đến nhập thần, thở dài: “Nhất định là nàng chờ người nàng yêu, nên mới đợi cả đời.”

Tiểu Man nói: “Đó gọi là vờ ngơ ngẩn, nếu trong lòng hần có người, người không cần chờ hần cũng tới, còn nếu không có người, có chờ đến chết hần cũng không biết. Tội gì tự làm tự chịu.”

Liên Y nhẹ giọng nói: “Nhưng nàng thích hần mà, chuyện đó không thể làm gì được...”

Tiểu Man cười nói: “Như vậy càng ngốc, có người nào đáng để thích như vậy chứ?”

Liên Y không còn lời nào để nói Gia Luật Cảnh lặng lẽ nhéo nhéo tay nàng, thấp giọng nói: “Tiểu Liên Y, đừng nói chuyện với loại chủ tử vô tình này, nàng chẳng biết cái gì cả. Làm một nữ nhân, có thể hy sinh vì người mình yêu chính là hạnh phúc, còn nếu cả ngày tính kế, có thù tất báo, đó là hư không.”

Tiểu Man thính tai, nghe rõ mồn một, liền nói: “Cái gì gọi là hy sinh vì người yêu là hạnh phúc? Hạnh phúc chỗ nào? Theo ta, nữ nhân thích ngồi hời hện mới đúng, cả ngày cân nhắc xem hân yêu hay không yêu ta, rồi từ bỏ mọi thứ. Cuối cùng kẻ không hay ho cũng không phải là hân, chính mình thì cúi đầu chịu khổ, lúc chết lại cảm thấy mình thập phần vĩ đại, làm cảm động thiên địa. Đó là đồ ngốc!”

Nàng nói cao giọng, một khách nhân áo xanh ở phòng đối diện dường như giật mình, hơi hướng nhìn sang bên này. Gia Luật Cảnh xua tay nói: “Ngừng, không nói những lời cụt hứng đó. Sau này người lập gia đình, ta xem người có còn nói như vậy được không.”

Đang nói, chợt nghe từ lầu dưới truyền lên tiếng tỳ bà, mọi người tò mò nhìn xuống, thấy một nữ tử mặc quần áo vải thô đang ôm tỳ bà, vừa đàn vừa hát. Làn da thiếu nữ trắng nõn óng ánh nhuận, mặc dù không quá xinh đẹp nhưng cũng có vài phần động lòng người.

Đáng tiếc nơi này đa phần là người Khiết Đan, phần lớn đến đây để lấp đầy bụng, còn ai để ý đến nàng ca gì xướng gì? Nàng hát một bài lại không ai nghe, càng không nói đến thưởng tiền.

Gia Luật Cảnh đột nhiên vỗ tay, cất cao giọng nói: “Cô nương, có thể lên đây đàn không?”

Nàng vui sướng, quả nhiên đi lên lầu, tới trước mặt hân thì hơi nghiêng người, cũng không nói một lời, kéo ghế lại, ngón tay liền lưu loát lướt trên dây đàn, âm thanh sinh động. Gia Luật Cảnh khen: “Hay, thi nhân đời Đường Bạch Cư Dị có viết một bài thơ, trong đó có hai câu: dây to nhường đổ mưa rào, nỉ non dây nhỏ khác nào chuyện riêng. Tiếng cao thấp lựa chen lẫn gảy, mâm ngọc đâu bỗng nảy hạt châu. Vị cô nương này đã lột tả được hết nha.”

Nói xong, bắt đầu không đứng đắn, liếc mắt đưa tình với nàng ta.

Cô nương kia che mặt nhẹ nhàng cười, chợt nghe Tiểu Man nói: “Không đúng, điệu vừa rồi đàn sai rồi. Khúc người đàn là “Ngọc hồ điệp” đúng không? Bốn âm liên tục sau đó người đàn không đúng.”

Cô nương kia không khỏi sững sốt, mặt ửng hồng, thấp giọng nói: “Ta từ nhỏ đã học tỳ bà, sao có thể đàn sai...”

Tiểu Man vươn tay gảy lên dây đàn, đàn lại mấy âm nàng ta vừa đàn sai, nói: “Phải là thế này. Cho dù là vì kiếm cơm ăn, ít nhất người cũng đừng có đàn sai khúc nha.”

Cô nương kia thở phì phì bỏ đi, ngay cả tiền mà Gia Luật Cảnh thưởng cho cũng không lấy. Hân thở dài: “Người lại còn đòi làm tiên sinh dạy học nữa, ta chỉ là tìm vui mà thôi.”

Tiểu Man định nói cho hân, trước kia khi nương dạy nàng chơi đàn tỳ bà, không cần nói sai bốn âm liên tục, chỉ cần sai một âm, buổi tối sẽ không có cơm ăn, cho nên mới tạo thành thói quen bối lòng tìm vết này của nàng. Nhưng lời còn chưa nói ra đã thấy khách nhân áo xanh bên kia đi ra, tới trước mặt họ, chấp tay chào, thanh âm trầm thấp: “Hóa ra cô nương đúng là một con người tao nhã, bĩ nhân lúc trước có thất lễ mạo phạm, xin đừng lấy làm phiền lòng.”

Dứt lời thì ngẩng đầu, cũng may kiếm mắt sáng, cả người phong độ nhã nhặn, đúng một nho sinh trẻ tuổi.

40. Q.2 - Chương 19

Đoàn Phiến Tử (nhất)

Tiểu Man nhìn thấy dung mạo của hân thì có chút ngây ra.

Người này nhìn rất quen, giống như đã gặp qua ở đâu đó rồi, hần nhiên cũng có cảm giác như vậy, nhìn nhìn Tiểu Man, lại nhìn Liên Y, sau lúc ban đầu tim hơi đập mạnh và loạn nhịp, hần lập tức tươi cười: “Đường đột, bĩ nhân là Lý Liên Ngư, tự là Thập Tam.”

Lại có người tên Liên Ngư! Lại có người tự là Thập Tam!

Căn Cổ đã không nhịn được mà cười thành tiếng, Liên Y che miệng, hai mắt tròn tròn, Tiểu Man lại bộ dáng chững chạc đàng hoàng, đứng dậy hành lễ: “Bái kiến Lý công tử, chúng ta ồn ào quá, ảnh hưởng nhã hứng của ngài, vạn phần áy náy.”

Lời còn chưa dứt, Gia Luật Cảnh lại ngạc nhiên nói: “Đây không phải là ông chủ sao? Người không ở bên dưới lại lên đây uống rượu, đúng là biết hưởng thụ nha.”

Mọi người lại ồ lên, hóa ra hần chính là ông chủ nổi tiếng của tửu lâu, quả thực tuổi trẻ kỳ cục. Lý Thập Tam cười cười, Liên Y kéo một cái ghế lại cho hần, hần cảm ơn xong liền ngồi xuống, lúc này mới nói: “Hổ thẹn, giờ này ít khách nên ta tranh thủ lên đây nghỉ ngơi một chút, không ngờ lại gặp được chư vị. Vừa rồi ta nghe vị cô nương này đàm luận tỳ bà khúc mới biết là người cùng sở thích, cho nên liền tiến lên thăm hỏi, quấy rầy nhã hứng các vị nói chuyện, người áy náy phải là ta mới đúng.”

Tiểu Man tình cờ gia nhập giang hồ, nam nhân nàng gặp không phải là loại mặt bằng Thiên Quyền thì chính là tên thích châm chọc khiêu khích Trạch Tú, hoặc là đám cuồng nhân Bất Quy sơn coi mạng người như cỏ rác, không thì là loại sắc quỷ lưu manh Gia Luật Cảnh, lại tới nhóc con cuồng vọng Căn Cổ, người trước mắt khí chất thanh hoa, nói năng lịch sự tao nhã, nhã nhặn ôn hòa, không khỏi khiến lòng người vui vẻ – vui vẻ xong sẽ không biết nói gì, trên cơ bản loại người khiêm tốn như ngọc chính là nhân vật có thể làm người ta tự biết xấu hổ.

Nàng chỉ phải cười gượng hai tiếng, “Cũng... chưa nói tới cùng sở thích, ta chỉ là học qua một chút da lông thôi. Thật ra Lý công tử tuổi còn trẻ đã có thể kinh doanh phát đạt như thế này mới thực đáng bội phục.”

Chẳng lẽ bọn họ cứ như vậy thổi phồng nhau cho tới lúc biển cạn đá mòn?

Lý Thập Tam cười nói: “Thuở nhỏ ta có học một ít tỳ bà, chỉ là tư chất ngu dốt, khó lĩnh hội được chỗ tinh diệu. Hiện giờ gặp được cô nương có đôi tai tinh tế, có thể phân biệt chút sai sót rất nhỏ trong hàng ngàn hàng vạn âm luật như thế, không khỏi thập phần ngưỡng mộ. Không biết cô nương có thể sắp xếp chút thì giờ chỉ điểm một phen?”

Tiểu Man sáng khoái đáp ứng: “Được, không thành vấn đề. Tuy nhiên ta cũng không phải thông thạo lắm, nếu như mắc sai lầm, người đừng chê cười.”

Lý Thập Tam vội vàng đi vào phòng trong lấy đàn tỳ bà ra. Cả đàn một sắc đen tuyền, vân vân trải rộng, Tiểu Man liếc mắt một cái đã nhìn ra nó được làm từ gỗ tử đàn, không khỏi thở dài một hơi trong lòng, giàu có chính là giàu có, tỳ bà cũng làm từ gỗ tử đàn nữa.

Hần lấy mảnh đàn, tinh tế gảy vài cái, thanh âm của chiếc tỳ bà tử đàn này cực kỳ đặc, lại rung động, lại có liệt âm trong đó, những chiếc tỳ bà bình thường không thể so sánh nổi. Sau đó hần làm toát ra tiếng đàn như châu ngọc, lanh canh róc rách, một khúc Ngọc Lâu Xuân.

Cảnh trên thành sáng oanh rộn rã, dưới khói mờ sóng phá bờ xuân.

Cổ thơm liễu biếc vô ngần, lòng còn đứt đoạn mấy phần lệ rơi.

Đây là khúc Tiễn Dục Diễn, một khúc uyển chuyển thê lương, không ngờ hần vừa động tay là đàn loại khúc đau thương này, khiến ọi người có chút khó xử, không biết phải làm sao. Tử đàn tỳ bà vốn còn có liệt âm, đàn đến mức độ còn có thể làm vỡ cả đá, tiếng đàn kia tựa như toái ngọc linh lung, từng sợi lông tơ trên người Tiểu Man dựng đứng lên, nhin không được đưa tay ra vuốt, cảm thấy da gà đã nổi hết cả, trái tim thỉnh thoảng đập.

Lý Thập Tam bỗng nhiên cao giọng hát: “Tình trong biết lẫn hời đen tối, gương loan mờ biến đổi hồng nhan. Bệnh xưa kén khách thanh nhàn, bây giờ chỉ sợ khách quan chán chường.”

Hát xong, ngay cả hần cũng lộ ra vẻ mặt ưu sầu, thật lâu sau mới chậm rãi buông tỳ bà, cười khổ nói: “Lúc này vốn không nên đàn ai khúc, nhưng từ xưa gia mẫu đã thường xuyên đàn khúc này, ta sớm ghi khắc

trong lòng mất rồi.”

Tiểu Man thấp giọng nói: “Tỳ bà này âm thanh quá cứng rắn. Mẫu thân ta từng kể loại đàn này có thể khuếch tán, phóng đại những hi vọng ảm đim trong lòng gấp trăm lần. Nếu trong lòng khó chịu, lại thường xuyên đàn loại âm thanh cứng rắn này, chỉ sợ... uhm, không tốt cho thân thể.”

Lý Thập Tam rất kinh ngạc khi thấy nàng có thể nói ra những lời này, vì thế cười nói: “Cô nương nói đúng, thường xuyên đàn ai khúc sẽ có ảnh hưởng đến tính mạng, cho nên năm gia mẫu qua đời, ta mở tửu lâu này, làm những đồ ăn mà thường ngày nàng hay làm, đơn giản chỉ là cảm hoài mẫu ân mà thôi.”

“Nương người là người Tô Châu sao?”

Lý Thập Tam lắc đầu: “Mẫu thân ta là người Nữ Chân, còn phụ thân là người Khiết Đan.”

Gia Luật Cảnh nói xen vào: “Người không phải là người Tống sao? Ta từng nghe người ta nói người là người Tống.”

Lý Thập Tam cười nói: “Không, chỉ vì ta họ Lý, lại làm đồ ăn Giang Nam, cho nên đại đa số mọi người đều mặc định ta là người Tống.”

Kỳ quái, nếu phụ mẫu hẳn không phải là người Giang Nam, sao lại chuyên môn làm đồ ăn Tô Châu? Tiểu Man nhớ Gia Luật Cảnh nói nương hử một người cả đời, nói không chừng người đó không phải là phụ thân hẳn mà là một nam nhân khác, có khả năng nương hử yêu nam nhân Giang Nam kia cho nên suốt ngày đàn ai khúc tưởng nhớ hẳn.

Người kia như hiểu được ý nghĩ của Tiểu Man, cả người run một cái, nói: “Gia phụ từ nhỏ đã thích vân du tứ hải, hai năm sau khi thành thân với mẫu thân ta thì bỏ nhà đi, ở lại Giang Nam mấy năm, yêu một nữ tử phú gia ở đó, Mẫu thân ta biết được liền đi theo, ai ngờ nữ tử Giang Nam kia bỗng nhiên mất tích, không một chút tin tức, gia phụ bởi vậy mà chịu đả kích quá nặng, đỡ đỡ ra đi, từ đó chưa từng về nhà lần nào. Gia mẫu sau khi về nhà thì ngày ngày nghiên cứu phong tục Giang Nam, ngày ngày ngóng trông gia phụ trở về, nhưng nguyện vọng này cuối cùng vẫn không đạt được. Ta mở tửu lâu này cũng là có ý chờ đợi gia phụ thay nàng, chỉ mong một ngày nào đó gia phụ vân du trở về, vào tửu lâu ăn thức ăn này có thể nhớ tới chút gì đó, cũng như hoàn thành hy vọng cả đời của mẫu thân.”

Liên Y lệ rơi đầy mặt, nức nở nói: “Mẫu thân người thật si tình... Phụ thân người sao có thể như vậy!”

Lý Thập Tam cười nói: “Trên thế gian, những việc không theo ý muốn nhiều lắm, những người ta không hiểu lại càng nhiều, xét đến cùng, chẳng qua là vô duyên mà thôi.”

Gia Luật Cảnh vỗ bàn: “Bản... Ta không thể để yên việc này được! Ông chủ, người nói tục danh cả phụ thân người cho ta biết, ta giúp người tìm! Ta không tin sẽ không tìm được hẳn! Loại hành vi bỏ vợ bỏ con này mà hẳn cũng có thể làm được!”

Lý Thập Tam nói: “Gia phụ cũng là khổn đốn vì tình, huống chi mẫu thân ta sớm mất, ta hiện giờ cũng không phải lo lắng chuyện áo cơm, chuyện cũ năm xưa cũng không cần phải so đo làm gì. Tuy nhiên ta cũng cảm tạ ý tốt của Gia Luật công tử, nhìn trang phục của các vị chắc là người hành tẩu giang hồ, ta cũng xin thỉnh cầu các vị lưu ý một chút, tục danh của gia phụ là Lý Văn Giác, do thường xuyên ở trên đất Tống nên đã sửa họ gốc Gia Luật thành họ Lý, tên thật là Gia Luật Văn Giác.”

Cổ tay Liên y đột nhiên run lên, chén rượu trong tay cũng rơi cách xuống đất, dọa mọi người nhảy dựng. Căn Cốc thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, người uống nhiều quá sao?” Nói xong liền cầm tay nàng, cảm thấy tay nàng lạnh như băng, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, không khỏi ngẩn người.

Nàng miễn cưỡng cười, thấp giọng nói: “Đúng thế... Xin lỗi, ta cầm không chắc.”

Nàng thần thái kinh hoàng, giống như một con thỏ nhỏ, đột nhiên lại hỏi: “Lý... Lý công tử, năm nay người bao nhiêu tuổi?”

Dù Lý Thập Tam cảm thấy nàng hỏi có chút kỳ quái, vẫn hàm tiếu đáp: “Tuổi mụ là hai mươi ba, đã gần này tuổi rồi mà vẫn còn là kẻ vô tích sự, hổ thẹn.”

Liên Y gật gật đầu, “Uh” một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Gia Luật Cảnh nhìn nàng, lại nhìn Lý Thập Tam, đột nhiên nói: “Các người xem, mũi của hai người họ chẳng phải rất giống nhau sao?”

Hắn nói xong, thật đúng là càng nhìn càng giống, không chỉ cái mũi, ngay cả ánh mắt cũng rất giống, chỉ khác là Liên Y nhu hòa dịu dàng, Lý Thập Tam thì thâm thúy từng trải hơn thôi. Tiểu Man ngạc nhiên nói: “Oa, thật sự là giống! Hai người không phải là huynh muội lạc nhau gì đó chứ? Đúng rồi, người tên Liên Ngự, nàng là Liên Y, ngay cả tên cũng giống nhau nữa! Liên Y, người vẫn nói mình là cô nhi, không chừng đây chính là manh mối giúp người tìm phụ mẫu!”

Bảo sao lúc trước nàng cảm thấy Lý Thập Tam này rất quen mắt, hóa ra là trông giống Liên Y.

Lý Thập Tam cũng hơi giật mình, vội vàng đứng dậy nói: “Xin hỏi Liên Y cô nương, lệnh tôn hiện ở đâu?”

Liên Y tái nhợt mặt mày, vội vàng lắc đầu: “Ta, ta không biết! Từ lúc sinh ra ta đã bị bỏ rơi, là cô nhi...”

Lời còn chưa dứt, lại nghe Gia Luật Cảnh nói: “Tiểu Man, người và ông chủ này cũng giống nhau nha! Miệng các người trông giống nhau như đúc!”

Lúc này đến phiên Tiểu Man hoảng sợ, nàng và Lý Thập Tam mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày, miệng hai người đúng là giống nhau, môi trên hơi hơi cong lên, giống như đang cười khê, môi dưới đầy đặn hồng hào, môi hình thập phần xinh đẹp.

Nàng vội vàng xua tay: “Sao có thể! Ta là người có cha có nương! Hơn nữa, trên đời người giống người rất nhiều, người cũng quá gò ép, chẳng lẽ ai cũng có liên hệ sao?”

Lý Thập Tam thở dài: “Tiểu Man cô nương nói cũng đúng, thế gian hàng ngàn vạn người, thế nào chẳng có người giống nhau, là ta suy nghĩ nhiều quá. Thôi, không nói chuyện buồn năm xưa nữa, sắc trời không còn sớm, mời chư vị ở đây dùng cơm chiều, ta xuống bếp làm vài món ăn, coi như một chút tâm ý của ta, mong các vị không từ chối.”

Dứt lời, hắn liền đi xuống lầu. Qua không bao lâu liền đưa lên mấy món ăn tinh mỹ, hắn cũng ngồi lại tiếp rượu, không hề đề cập đến chuyện lúc trước, chỉ nói vài chuyện phong thổ các nơi. Mọi người đều uống rượu say mèm, Liên Y cũng đã khôi phục bình thường, uống nhiều thêm mấy chén, gương mặt trở nên hồng hào như hoa đào tháng ba.

Đến lúc đóng cửa, Lý Thập Tam mới lưu luyến không rời mà tiễn mọi người xuống lầu, nhìn nhìn Liên Y, lại nhìn nhìn Tiểu Man, ôn nhu nói: “Ta tự thấy ta và hai vị cô nương thập phần hợp ý, vì thế có một yêu cầu quá đáng, không biết hai vị có trách ta quá đường đột?”

Tiểu Man nhìn mặt hắn, mơ hồ đoán được hắn muốn làm gì, người này có tiền, tính tình lại tốt, bộ dáng lại càng dễ nhìn, trù nghệ cũng nhất lưu, thân thể... có điểm cổ quái, nói không chừng đúng là có liên hệ gì đó với nàng và Liên Y. Có thể hắn cũng nghĩ đến điều này nên mới có yêu cầu này?

Nàng cười nói: “Ta cũng có một thỉnh cầu, ta gặp Liên Ngự đại ca liền cảm thấy vô cùng thân thiết, không bằng ba người chúng ta kết làm huynh muội, thế nào?”

Lý Thập Tam vừa mừng vừa sợ, “Ta cũng đang có ý này!”

Liên Y uống đã nhiều, cũng không có ý kiến phản đối, nàng luôn nghe lời Tiểu Man. Vì thế ba người sắp xếp tuổi tác, Lý Thập Tam lớn tuổi nhất, sau đó đến Liên Y, Tiểu Man nhỏ nhất, lúc này dúm thổ vi hương, quỳ xuống bái hoàng thiên hậu thổ, kết nghĩa kim lan.

Sau khi kết bái, thái độ của Lý Thập Tam càng thêm thân mật, vỗ vỗ bả vai Tiểu Man, nhẹ nhàng nói: “Đại ca có gia nghiệp ở đây, không thể cùng nhị muội tam muội hành tẩu giang hồ, rất là tiếc nuối. Tam muội tuổi nhỏ, lại thông minh lanh lợi, sẽ không đến mức chịu khổ. Đại ca chỉ ở đây quét dọn nhà cửa, khi nào hai vị muội muội rảnh rỗi, nhớ đến thăm đại ca.”

Tiểu Man thấy hắn thân thiện ôn nhu như thế, thật giống như đại ca của chính mình, trong lòng có chút cảm động, liền lôi kéo hắn đến một chỗ vắng vẻ, thấp giọng nói: “Đại ca, thực không dám giấu diếm, ta hành tẩu giang hồ cũng là bất đắc dĩ, vẫn muốn tìm một chỗ thích hợp để sống an ổn, nhưng bất hạnh là thân vô xu, không thể tự mua phòng ốc...”

Lời còn chưa dứt, Lý Thập Tam đã nói: “Tam muội đừng buồn rầu, mặc dù ngu huynh không dám nhận gia tài bạc triệu nhưng tiền để mua đất vườn vẫn là có.”

Tiểu Man lắc đầu nói: “Không phải ta đòi tiền đại ca, huống chi cho dù có tiền mua nhà đất, rồi cũng miệng ăn núi lở. Ta có ý định này, chỉ sợ đại ca không muốn cho nên không dám nói ra...”

Lý Thập Tam cười nói: “Tam muội quá khách khí rồi, nếu đã là huynh muội, còn có gì mà không thể nói ra chứ? Người nói là được, ta có thể làm thì nhất định sẽ là hết sức.”

Tiểu Man cũng cười nói: “Vậy ta không khách khí nữa, ta thấy tửu lâu của đại ca sinh ý thật sự không tồi, rất muốn cùng người đầu tư việc buôn bán, chỉ là quá gấp gáp, nhất thời không có tiền nhàn rỗi. Đại ca có thể trước tính cho ta một phần, ngày khác ta xong việc sẽ bù lại.”

Lý Thập Tam rất kinh hãi: “Chuyện này có là gì, đại ca cầu còn không được! Người có hứng thú cùng kinh doanh tửu lâu, đúng là không thể tốt hơn.”

Tiểu Man nói: “Tốt lắm, ta hiện tại không có tiền đưa người, cho nên không cần chứng từ gì đó. Đại ca trước cứ tính ta bỏ vốn một ngàn lượng, về sau nếu ta có thể sống trở về, tất nhiên đưa một ngàn lượng này cho đại ca. Nếu là bất hạnh, không thể lưu mạng trở về, đại ca cũng không có gì tổn thất.”

Lý Thập Tam nhíu mày, thở dài: “Không biết tam muội rốt cục gặp phải chuyện gì, còn nhỏ tuổi thế này sao có thể nói những lời xui xẻo như thế.”

Tiểu Man chỉ cười, thấp giọng nói: “Ân tình của đại ca, ngày khác ta tất nhiên sẽ báo đáp. Trời cũng tối rồi, không quấy rầy đại ca nữa, sau này nếu có cơ hội ta sẽ đến thăm đại ca. Cáo từ!”

Nàng tươi cười, cùng với Liên Y bước ra ngoài, thấy hắc vân đứng trước cửa lưu luyến nhìn bọn họ, trong lòng có chút cảm khái, nói nhỏ: “Nếu như ta thật sự có một đại ca, chỉ cần tốt bằng một nửa hắc vân thôi, ta cũng sẽ không bị...” nói tới đây thì ngừng lại, không hề nói tiếp.

Liên Y như bị đả kích mạnh, tới tận lúc về tới khách điểm vẫn không nói một chữ, chỉ rửa qua mặt mũi liền lên giường ngủ. Tiểu Man đi tới đắp chăn cho nàng, thấy khuôn mặt nàng hồng hồng, toàn thân mùi rượu, biết là nàng đã uống quá nhiều, nhin không được nhéo nhéo má nàng. Liên Y “uhm” một tiếng, ôm lấy cánh tay nàng, cọ cọ như một con chó nhỏ.

Tiểu Man lại hứng thú đùa nàng, đưa tay nhéo mũi nàng, vừa nhéo đã nghe tiếng cửa sổ ken két bị gió thổi mở tung, gió lạnh tiến vào, người nàng đang nóng vì uống rượu lập tức nổi đầy da gà.

Nàng vội vàng xoay người đi tới cửa sổ, ai ngờ trước cửa sổ đã có một người đang ngồi, một thân bạch y, da mặt trắng mịn, đôi bông tai lờ lờ tỏa sáng, hai tròng mắt thâm thúy, tĩnh tĩnh nhìn mình. Nàng cả kinh, suýt nữa hét lên, ánh mắt kinh hoàng, cuối cùng lại có thể nặn ra một nụ cười, thấp giọng nói: “Người, là người. Các người đã tìm đến đây.”

Người kia chính là Thiên Quyền đã vài ngày không gặp, hiện giờ tái kiến, bao nhiêu chuyện nàng trực lợi lúc trước, thù mới hận cũ mà nàng mấy ngày vừa rồi vì mãi mê nói chuyện cười đùa với bọn Liên Y mà quên đi, giờ đây lần lượt hiện rõ trong đầu. Nàng toàn thân cứng ngắc, yên lặng theo dõi hắc vân.

Thiên Quyền thấp giọng nói: “Đi theo Trạch Tú cũng tốt, ít nhất hắc vân có thể bảo vệ người toàn vẹn.”

Tiểu Man không nói gì.

Thiên Quyền hòa nhã nói: “Mấy ngày trước chạy đi vội vã, chưa kịp tới xem vết thương trên cổ tay người, hiện giờ ra sao rồi? Đưa ta xem.”

Tiểu Man vội vàng lui về phía sau vài bước, giấu tay sau lưng, sắc mặt tái nhợt, trên khuôn mặt tựa hồ chỉ còn lại sắc đen của đôi mắt.

41. Q.2 - Chương 20

Đoàn Phiến Tử (nhị)

“Tiểu chủ!”

Thanh âm hân nhẹ tựa gió, ôn nhu như một đóa hoa.

“Đưa tay người cho ta xem!”

Tiểu Man cảm thấy lông tóc toàn thân dựng đứng, chậm rãi lùi đến bên giường, đưa tay lay Liên Y, vội la lên: “Liên Y! Mau tỉnh lại!”

Lời còn chưa dứt, Liên Y mới “Uh” có một tiếng, sau đầu đã có một trận gió động, một ngón tay thon dài điểm lên huyệt đạo, Liên Y nghiêng đầu, tiếp tục ngủ vùi.

Tiểu Man hoảng sợ, toàn thân cứng đờ, há miệng định kêu, lại nhớ ra Trạch Tú không ở đây, Gia Luật Cảnh chỉ là cái gối thêu hoa, Căn Cổ lại chỉ là hài tử, có gọi cũng không làm được gì.

Được rồi, cuối cùng đều phải dựa vào chính mình.

Nàng chậm rãi xoay người, nhìn Thiên Quyền chăm chăm, hân đã đứng trước mặt nàng, nhìn qua giống như không có ác ý, nhưng dường như cũng không có thiện ý gì, nàng rối loạn một chập, chỉ phải nói: “Người... chính người nói đi theo Trạch Tú rất tốt, hiện giờ... giờ lại muốn làm gì?”

Thiên Quyền nói: “Ta đến xem miệng vết thương của người, đưa tay cho ta!”

Tiểu Man đưa tay ra sau lưng, run giọng nói: “Miệng vết thương không sao! Không cần người xem, tất cả đều tốt, không có gì dị thường.”

Thiên Quyền nhẹ thở dài, “Xem ra người đã biết rồi.”

“Ta... ta không biết gì hết. Biết cái gì cơ?” Nàng giả ngu.

Thiên Quyền không thềm vòng vo với nàng, thấp giọng nói: “Thanh long cổ tuy lợi hại nhưng chỉ cần dùng dẫn tử thì vẫn có thể kéo dài thời gian phát tác. Lần này vì phản loạn bất ngờ ở Thượng Kinh, chưa kịp đưa dẫn tử cho người, nói vậy trên đường nó đã từng phát tác. Nếu không dùng dẫn tử, hai ngày sau còn có thể phát tác, mà lần sau sẽ nặng hơn lần trước.”

Tiểu Man trầm mặc, sau một lúc lâu bỗng nhiên lạnh nhạt nói: “Thế này gọi là gì, nhân từ sao? Có phải ta nên ba lay chín vái mà tạ chủ long ân?”

Thiên Quyền vẫn không để ý tới nàng, tiếp tục nói: “Nếu muốn giải trừ thanh long cổ, cần tìm được người hạ cổ, hoặc là người tinh thông thuật này. Không thể kéo dài, nếu không tháng sau dù có dùng dẫn tử cũng vô dụng.”

Tiểu Man thấp giọng nói: “Người hạ cổ không phải là các người sao? Cần gì phải giả mù sa mưa nói những cái đó.”

Thiên Quyền không nói gì, qua một lúc mới tiếp: “Cổ không phải ý của ta, mới đầu ta cũng không biết...”

“Không biết! Cái gì người cũng không biết! Người là đại thiện nhân thiên hạ vô song độc nhất vô nhị! Chuyên môn làm việc tốt, chưa bao giờ làm chuyện xấu! Thiên hạ sao lại có người vô tội mà phải chịu hàm oan thế này chứ!”

Tiểu Man không nhịn được mà bạo phát, giọng điệu cực kỳ mỉa mai châm chọc.

Thiên Quyền nhẹ giọng nói: “Không cần phải đầu võ mồm làm gì, trước tiên hãy dùng dẫn tử kéo dài thời gian phát tác đã. Trong khoảng thời gian này cần nhanh chóng tìm được người tinh thông thuật này, lấy cổ trùng ra.”

Tiểu Man cười lạnh nói: “Lấy ra để làm gì? Lấy ra, tiếp tục giả mạo tiểu chủ, bán mạng cho các người sao? Bất Quy sơn thật ra không tất yếu phải như vậy, nào đao nào cổ trùng, đều là đoạt mạng. Lúc này thì sắm vai người tốt, khi khác lại đóng vai phản diện, coi người ta như con khỉ mà làm xiếc! Các người bắt được

con chó, muốn ăn thịt nó, chẳng lẽ cũng phải làm dáng một phen, biểu hiện tinh thần đại nhân đại nghĩa của mình ra sao?”

Thiên Quyền bình tĩnh nhìn nàng, sau một lúc lâu, đột nhiên nhẹ giọng nói: “Người khác nói người là chó thì người là chó sao?”

Tiểu Man giận tím mặt, nâng tay tát hấn một cái, lần này còn nặng hơn lần trước, khóe miệng hấn có máu tươi chảy xuống.

Người bị đánh thì vẻ mặt bình tĩnh, kẻ đánh người lại giống như chịu oan ức lớn lao, hốc mắt chậm rãi đỏ lên. Nàng cố gắng kìm nước mắt, cắn răng thấp giọng nói: “Người không có tư cách nói lời này!”

Thiên Quyền chậm rãi lau vết máu, thấp giọng nói: “Không ai là chó cả, người cũng không phải.”

Tiểu Man giơ tay định đánh lại bị hấn cầm lấy, nàng nhất thời luống cuống, vội la lên: “Người muốn làm gì?”

Hấn không nói gì, nhanh chóng tháo băng vải, lấy một cái bình sứ trong ngực áo ra, đổ một ít bột phấn trắng lên, lại băng bó lại cẩn thận, lúc này mới nói: “Ba ngày không được để vết thương gặp nước. Trong vòng ba mươi ngày sẽ không phát tác, trong lúc đó ta sẽ tìm người lấy cổ trùng ra cho người, người yên tâm đi.”

Tiểu Man cười lạnh nói: “Sao ta dám yên tâm, giao mệnh cho sói lang, ta là đồ ngốc sao?”

Thiên Quyền đột nhiên mỉm cười, nói: “Đúng là đồ ngốc, rõ ràng là sợ phải chết, vẫn còn cậy mạnh. Người nghĩ ngờ ta tiếp tục hạ cổ đúng không?”

Tiểu Man bị hấn nói trúng tim đen, chỉ phải làm bộ như không nghe thấy, một cái tát kia nàng cũng không thể tiếp tục, bao nhiêu oan ức phần nộ lúc này tựa hồ dần dần bình ổn lại. Thật ra lúc này nổi giận đánh người không bằng nghĩ chuyện có ích khác.

“Ta cũng không thông cổ thuật.” Hấn tinh tế bao băng vải, một mặt nhẹ giọng nói: “Ta không biết người hạ cổ là ai, lúc này mới điều tra sợ rằng không kịp, hướng chi bọn lão Sa gần đây lại chẳng biết đi đâu, ngay cả Diêu Quang cũng không có tin tức gì, Thiên Ki lo lắng cho nàng nên đã đuổi theo. Chỉ có một mình ta ở đây, cho nên... người không cần sợ hãi.”

Hấn cực kỳ ôn nhu, nho nhã lễ độ, nhã nhặn với nữ tử, ngay cả một lời nói nặng cũng không có. Nhưng Tiểu Man biết bộ mặt thật của hấn, trong mắt hấn không có ai hết, ngày trước lúc hấn cầm cung nhắm vào nàng, ánh mắt đó, khiến người ta lông tóc dựng đứng.

“Không có tin tức là xứng đáng, đến một ngày nào đó cả Bất Quy sơn đều biến mất, đó mới là ông trời có mắt.” Nàng tựa tiểu phi tiểu nói.

Thiên Quyền không để ý lời khiêu khích của nàng, chỉ băng bó cẩn thận tay nàng, nói: “Ta biết Trách Tú muốn dẫn người tới núi Thái Bạch tìm trưởng bối của hấn xem bệnh cho người, người đó quả thật tinh thông kỳ thuật này. Ta sẽ đi cùng các người.”

Tiểu Man há miệng kinh ngạc, hấn cũng muốn đi cùng? Được rồi, tuy rằng ngay từ lúc nhìn thấy hấn, nàng đã biết không thể đuổi hấn đi được, nhưng lúc lời này được chính miệng hấn nói ra vẫn làm cho người ta cực kỳ khó chịu, cực kỳ cực kỳ khó chịu.

“Nếu không lão Sa mà đuổi tới, không thấy ta, chỉ sợ sẽ làm khó dễ người. Hướng chi, một trong ngũ phương cũng ở vùng núi Thái Bạch, việc này rất quan trọng, không thể để Thiên Sát Thập Phương chiếm tiên cơ được.”

Tiểu Man không nói gì, cúi đầu giả ngu.

Thiên Quyền buông tay nàng ra, lui lại hai bước, đi đến trước cửa sổ. Gió đêm thổi tóc hấn phát phơ, hấn khoanh tay, tư thế đó giống như nguyệt hạ trích tiên, vừa tuyệt vời, lại lạnh khốc.

“Đêm đã khuya, ta muốn nghỉ ngơi, người có thể đi ra ngoài không?” Nàng rút cục hạ lệnh trục khách.

Bỗng nhiên Thiên Quyền quay đầu lại, ánh mắt sáng quắc, “Gia Luật Văn Giác là một trong Thiên Sát Thập Phương, lời của nhi tử hần không thể hoàn toàn tin tưởng.”

Tiểu Man không khỏi ngẩn ngơ, đột nhiên phản ứng: “Người nghe trộm chúng ta nói chuyện!”

Thiên Quyền lắc đầu nói: “Xin lỗi, là ta trong lúc vô ý nghe thấy. Lý Liên Ngự kia tuổi còn trẻ mà có thể kinh doanh tốt như vậy, tự thân đã không thể là người thường. Phụ thân hần lại là một trong Thiên Sát Thập Phương, hần kết nghĩa kim lan với các người có thể là có mục đích khác, người nên cẩn thận.”

“Vậy sao? Còn muốn ta cảm ơn người nhắc nhở? Xin hỏi người có thể ra ngoài được chưa? Ta rất buồn ngủ.”

Tiểu Man không muốn dây dưa với hần nữa, lại đuổi khách.

Thiên Quyền rút cục gật đầu, đi tới bên giường, nhẹ nhàng điểm lên người Liên Y, nàng “A” lên một tiếng, mờ mịt mở mắt ra, nhìn thấy Thiên Quyền thì vừa mừng vừa sợ, vội ngồi dậy la lên: “Thiên Quyền công tử! Cuối cùng các người cũng đến đây!”

Thiên Quyền nói: “Bảo vệ chủ tử người cho tốt, bên cạnh đó, người... cũng phải cẩn thận.”

Hần đẩy cửa đi ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Liên Y ngơ ngác sờ đầu, đi đến bên cạnh Tiểu Man, ngạc nhiên nói: “Lạ quá, sao lúc trước ta không nghe thấy tiếng của Thiên Quyền công tử? Ta chưa bao giờ như vậy.”

Tiểu Man lạnh nhạt nói: “Cái người không nghe thấy rất nhiều, ai bảo chúng ta không có thủ đoạn như thế.”

Liên Y nhìn mặt nàng, cẩn thận hỏi: “Chủ tử, có phải người không hài lòng chuyện gì không? Trách ta uống nhiều sao? Lần sau nhất định ta sẽ không uống rượu, người đừng tức giận.”

Tiểu Man tươi cười, kéo nàng ngồi xuống giường, thấp giọng nói: “Liên Y, chỉ có hai chúng ta là đồng cảnh, không ai ưa thích, không ai để ý, từ nhỏ cha mẹ đã không quản, không quyền không thế, cái gì cũng không có.”

“Chủ tử?” Liên Y đầu óc mê muội.

Tiểu Man cười cười, nói nhỏ: “Không có việc gì. Ta lại lần nữa phát hiện, không ai sống không mệt mỏi cả.”

Tiểu Man bị tiếng ồn ào ngoài hành lang đánh thức, hình như có người đang ồn ào gì đó.

Nàng đẩy chăn ra, dụi mắt đi xuống giường, lẩm bẩm nói: “Liên Y, bên ngoài ầm ĩ cái gì vậy? Đánh hết bọn họ đi.”

Nói một tiếng, không ai lý nàng. Lúc này nàng mới ngẩng đầu nhìn xung quanh, trong phòng trống trơn, chỉ có một mình nàng, mà âm thanh ồn ào ngoài hành lang chính là của Gia Luật Cảnh.

Nàng ngậy người một chút, lập tức hiểu ra hần đã phát hiện Thiên Quyền. Chỉ có lão sắc quỷ lưu manh này là gặp ai cũng thích, lúc trước vì Liên Y xảo ngôn lệnh sắc, sau lại vì Trạch Tú mà thần hồn điên đảo, nay nhìn thấy Thiên Quyền thì tình cũ thiêu đốt.

Cửa bị người đẩy ra, Liên Y kinh hoàng chạy vào, nhìn thấy Tiểu Man, vội vàng tiến tới: “Chủ tử! Người đi khuyển bọn họ đi! Ta thật sự không có cách nào!”

Tiểu Man mặc kệ thì có, nàng chậm rãi rửa mặt chải đầu, lại búi tóc, mặc quần áo, cuối cùng mới cùng Liên Y đang nóng lòng như lửa đốt đi ra ngoài, liếc mắt đã thấy Gia Luật Cảnh túm tay áo Thiên Quyền không chịu buông, trên mặt đã bị đánh cho xanh xanh tím tím, vừa đáng thương lại vừa buồn cười, nhưng cái chính là hần nhất định không buông tay, giống như con đĩa bám lấy Thiên Quyền, vừa khóc vừa kêu: “Hảo huynh đệ! Thật khó khăn mới gặp được người ở đây, chúng ta rõ ràng là có duyên! Việc gì người phải lãnh đạm như vậy!”

Thiên Quyền lông mi cũng không động, nhấc chân lên đá hấn lão đảo, xoay người định xuống lầu, Gia Luật Cảnh lại lộn vài vòng, đứng lên tiếp tục quần quít hấn, “Đừng đi, ta sẽ không phạm người, ta nói được thì làm được. Người đừng đi! Ta mời người ăn cơm, tuyệt đối không động vào một ngón tay người.”

Lời còn chưa dứt, trên mặt lại bị đánh một quyền, cái mũi đã chảy máu, hấn bùm mặt kêu đau, lại còn luyên tiết, định tiếp tục đuổi theo.

Liên Y gấp đến sắp khóc, chạy vội tới đỡ lấy hấn, “Người... người có sao không?”

Gia Luật Cảnh nhìn thấy nàng thì giống như chết đuối vớ được cọc, vội ôm lấy, la lên: “Tiểu Liên Y! Liên Y ngoan! Mau giúp ta ngăn hấn lại! Nếu không ta thật muốn chết!”

Liên Y thấp giọng nói: “Ta... Người, người muốn khi dễ Thiên Quyền công tử, ta không giúp người! Về sau người đừng làm việc này nữa, bị đánh thành như vậy... Bọn họ lại không mền người, người quần quít lấy làm gì...”

Gia Luật Cảnh băng bó mũi, thở dài: “Ta nên chết đi thì hơn!”

“Vậy thì xin người mau đi chết đi, không cần mất mặt xấu hổ nữa.” Căn Cổ từ phía sau xông ra, nắm tay Liên Y, cười dài, kéo nàng lại, một mặt nói: “Tỷ tỷ, người không cần khuyên hấn. Chó không thể không ăn cứt, hấn sớm hay muộn cũng sẽ chết vì tật này, người tội gì phải quan tâm hấn.”

Gia Luật vội vàng đuổi theo. Liên Y rốt cục không đành lòng, đưa tay đỡ lấy hấn. Gia Luật Cảnh liền nhân cơ hội ôm lấy thắt lưng nàng, thở dài: “Mà thôi, tiểu Liên Y nói đúng, bọn họ không mền ta, tội gì ta phải quần quít lấy bọn họ. Liên Y tốt như vậy, về sau ta chỉ đối tốt với một mình người, không nhìn tới người khác nữa.”

Liên Y đỏ mặt, đang định nói chuyện, Tiểu Man đã cười dài đi tới, nói: “Lời này người đã nói vô số lần, ta nghe chai cả tai rồi. Cũng không cần người vất vả như vậy, Liên Y nhà ta không cần người ưa thích, người nên đi thích Thiên Quyền và Trạch Tú đi, bọn họ tay nắm chân đá, thật thích hợp với người.”

Nói xong liền cùng Liên Y xuống lầu. Thiên Quyền theo thường lệ dùng bàn ghế, đồ đạc, trà cụ của riêng mình, tiểu nhị đang đi tới đi lui bên người hấn, không biết phải làm gì.

Nàng xoay người bước đi, một bên nói: “Chúng ta ngồi ở đây.”

Liên Y lại đi tới chỗ Thiên Quyền, Gia Luật Cảnh càng không cần phải nói, vui vẻ chạy theo, lúc thì vội vàng túm tay Liên Y, lúc lại nhìn lên Thiên Quyền, Căn Cổ và Liên Y ở đâu là hấn ở đó, Tiểu Man đứng một mình trong góc, chỉ phải cẩn thận bước lại.

“Thiên Quyền công tử cũng đến đây, Trạch Tú đại thúc cũng sẽ sớm trở về, chúng ta sẽ gặp mặt đông đủ. Đúng rồi, sao Thiên Ki công tử không có ở đây?” Liên Y hỏi.

Thiên Quyền khẽ nói: “Hấn đuổi theo Diêu Quang rồi, chắc là tới núi Thái Bạch có thể gặp bọn họ.”

Lúc đang nói chuyện, trước cửa đột nhiên có hai ba người tiến vào, cầm khay thức ăn đi thẳng tới, khom người nói: “Tiểu Man cô nương, chủ tử nhà ta làm riêng chút thức ăn, thỉnh các vị nhắm nháp.”

Tiểu Man sững sờ, “Chủ tử nhà người?”

“Túy Nguyệt lâu Lý tiên sinh.”

A, hóa ra là Lý Thập Tam!

Tiểu Man cười nói: “Đa tạ, làm phiền các người mang tới, hãy thay ta cảm ơn đại ca.”

Gia đình này mở khay thức ăn ra, bên trong có mấy khay thức ăn nhỏ, đếm đếm, tổng cộng có sáu phần. Bọn họ để trước mặt mỗi người một phần, bên trong đều là điểm tâm Giang Nam mới làm, xếp ngay ngắn, màu sắc tươi mới, mùi thơm nức mũi.

Một gia đình khác nói: “Lý tiên sinh còn dặn dò riêng, biết Thiên Quyền công tử xưa nay ưa thích sạch sẽ, khay đựng thức ăn đã được rửa hơn mười nước, cũng là lần đầu tiên được dùng tới, điểm tâm cũng là dùng gạo nếp sạch nấu lên, ngay cả nước cũng là nước giếng đã được lọc qua mười tầng. Nếu như Thiên Quyền tiên sinh vẫn lo lắng thì có thể tùy ý ném cho chó mèo cũng được.”

Tiểu Man không khỏi lắp bắp kinh hãi, sao Lý Liên Ngư lại biết Thiên Quyền ở đây? Nhìn khay thức ăn kia, đúng có sáu phần, cả Trạch Tú cũng được tính vào. Hắn lại biết rõ ràng tình huống của bọn họ như vậy! Nàng lại nhớ tới lời Thiên Quyền hôm qua, hắn nói phụ thân Gia Luật Văn Giác của Lý Liên Ngư là một trong Thiên Sát Thập Phương, lời hắn nói không thể hoàn toàn tin tưởng, hiện tại xem ra đúng là có chút đạo lý. Một ông chủ tử lâu lại hiểu rõ chuyện giang hồ như vậy, chẳng những biết Thiên Quyền và Trạch Tú, biết bọn họ đi cùng nhau, ngay cả chuyện Thiên Quyền thích sạch cũng biết cả, thật quá quỷ dị.

Cẩn thận hồi tưởng một chút chuyện kết bái với hắn lúc trước, may mắn nàng không nói hớ ra chuyện gì, nếu không thì đúng là bị người lừa mà không biết. Hắn muốn kết bái, cứ cho là hướng về Liên Y đi, ngoại hình bọn họ rất giống nhau, Tiểu Man nàng cùng lắm cũng chỉ làm nền mà thôi.

Haizzz, giang hồ ơi giang hồ, không thể tin được ai cả, ai cũng đều không thật lòng.

Nàng nhớ tới hôm đó còn cực kỳ cảm động, nói muốn bỏ vốn cùng buôn bán với hắn, không khỏi buồn cười.

Nàng quả nhiên vẫn là quá non.

Thiên Quyền gật gật đầu, thập phần khách khí: “Đa tạ Lý tiên sinh, xin chuyển lời giúp ta, mấy ngày gần đây nhiều việc quần thân, không thể bái phỏng, ngày khác nhất định sẽ đăng môn nói lời cảm tạ.”

Dứt lời liền lấy ra một thỏi bạc đưa cho gia đình này. Người này hắn nhiên đã có huấn luyện, cảm ơn nhận lấy, cũng không tỏ ra kinh hãi, xoay người liền đi.

Tên gốc Gia Luật Cảnh lại còn tán thưởng: “Không thể tưởng được, ông chủ đó lại ân cần như vậy! Hay là hắn coi trọng ta?”

Thiên Quyền không để ý đến hắn, chỉ nói: “Trước tiên đừng ăn!” Hắn lấy ra châm bạc, thăm dò qua một loạt đồ ăn, xác nhận không có độc mới nói: “Không có vấn đề gì, nhưng cũng không nên ăn nhiều.”

Gia Luật Cảnh và Liên Y làm sao có thể để ý lời cảnh báo của hắn, trong nháy mắt liền giải quyết hơn một nửa đồ ăn, vui quên trời đất.

Căn Cổ rất đề phòng vị đại ca ca mới tới này, nhìn hắn một hồi mới nói: “Ngươi cũng muốn đi núi Thái Bạch?”

Thiên Quyền không phản ứng gì, Liên Y đành quay sang hòa giải: “Thiên Quyền công tử rất tốt, về sau chúng ta đồng hành, rất... tốt!”

Căn Cổ cười nói: “Ngươi chỉ biết nói rất tốt rất tốt, ai cũng rất tốt. Thật là tỷ tỷ khờ.”

“Trường bối của Trạch Tú có ngoại hiệu là Đoàn Phiến Tử, vốn ẩn cư dưới chân núi Thái Bạch, rất ít khi xuất thế. Tuy rằng thân mang tuyệt kỹ nhưng tính tình cổ quái, đã từng nói chỉ trị liệu y nhân, bất kể nam nữ, không luận thiện ác, chỉ cần là mỹ nhân hắn sẽ không thu thù lao, khuynh lực cứu giúp. Cho nên, lần này đi cầu hắn trị người, chỉ sợ có chút khó khăn.”

Thiên Quyền nói với giọng bằng phẳng, Tiểu Man lúc đầu nghe còn chăm chú, sau khi nghe xong thì giận tím mặt. Ý tứ của hắn không phải là nói mình không phải là mỹ nhân, người ta sẽ không để ý đến nàng? Đúng là lời nói tàng đao, âm hiểm độc ác!

Sau lưng đột nhiên vang lên thanh âm mang theo chút cuồng ý: “Ta không có mặt, quả nhiên ngươi đến đây. Đến thì đến, lại còn gây điều thị phi sau lưng người khác, quý công tử ngươi làm việc không hay rồi!”

Nói xong, trên vai Tiểu Man thấy nặng trĩu, một bàn tay vỗ xuống. Là Trạch Tú! Nàng kinh hãi vội phản quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy cặp mắt đóa hoa kia.

Trạch Tú hơi hơi nheo mắt, nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng, nói: “Tuy nhiên, ta thừa nhận, muốn hắn điều trị cho nha đầu kia, quả thật rất khó khăn.”

42. Q.2 - Chương 21

Đoàn Phiến Tử (tam)

Danh hào Đoàn Phiến Tử ra đời rất đơn giản, là bởi vì hắn yêu thích sưu tập quạt, từ tròn đến khuyết, đủ mọi loại hình dạng, toàn bộ đều xuất từ những tay thợ nổi tiếng, tinh xảo tuyệt luân.

Người này tính tình cổ quái, tự phao ình một danh hiệu cực kỳ hoa lệ: Vân Thượng chân nhân thiên ngoại phi tiên nhân gian vô song khởi tử hoàn sinh thánh thủ La Hán, đã làm ngã mấy vị anh hùng hảo hán giang hồ, cuối cùng có người căn cứ vào sở thích của hắn mà đặt ra ngoại hiệu Đoàn Phiến Tử, lúc này mới được công nhận.

Sự cổ quái của hắn chỉ sợ nói ba ngày ba đêm cũng chưa hết, mà được nhắc đến nhiều nhất chính là lý luận mỹ nhân của hắn.

Chỉ có mỹ nhân mới có tư cách được hắn trị liệu, đương nhiên, còn không phải là mỹ nhân bình thường, mà là mỹ nhân theo tiêu chuẩn do hắn định. Vì thế hắn còn xây dựng đẳng cấp cho dung mạo các mỹ nhân. Mỹ nhân tối thượng đẳng đến xem bệnh, hắn chẳng những không thu tiền, trong lúc trị bệnh còn chiêu đãi cơm ngon trà thơm phòng ở đẹp, cuối cùng tươi cười mà tiễn người ta. Những người khác miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn mỹ nhân, tự nhiên là phải thu phí, còn cụ thể thu bao nhiêu tiền là do hắn định.

Tóm lại, hắn là kẻ lắm tài nhiều tật.

Đây cũng là một định luật bất thành văn chốn giang hồ, những ẩn sĩ cao nhân có bốn sự cải tử hoàn sinh thì tính cách cũng nhất định cổ quái đến tận cùng. Chuyện này trước kia Tiểu Man đã từng nghe tới mồn tai trong các quán trà, nên lúc bọn Liên Y đang lo lắng thì nàng lại không thèm để ý, còn châm chọc khiêu khích: “Người có bản lĩnh thực sự lại bày đặt như vậy làm gì, vì dân phục vụ mới là đúng đắn. Suốt ngày bưng cái giá, lại lấy tính tình cổ quái làm vinh, ta thấy hắn không tất là người có bản lĩnh. Cho dù có chút bốn sự, kiêu ngạo như vậy cũng sẽ chỉ làm người ta khinh thường.”

Không ai để ý đến nàng thao thao bất tuyệt, Trạch Tú thậm chí còn ác ý nói: “Liên Y, vì nghĩ cho chủ tử người, người trước tiên nên chém mình một đao. Người kia khẳng định sẽ tới cứu người, đến lúc đó người đưa ra yêu cầu, muốn cứu người thì phải cứu chủ tử người trước, ta thấy như vậy mới có khả năng thành công.”

Hai mắt Liên Y sáng lên, vội la lên: “Sao Trạch Tú đại thúc không nói sớm!”

Nàng rút đao Xích Hà ra định chém mình, cúi đầu nhìn một lúc, vội la lên: “Phải chém chỗ nào? Có phải nên chém trọng thương mới được? Vậy ta chém đứt tay mình đi!”

Căn Cỗ hoảng hốt ngăn lại nàng, Tiểu Man ôm lấy cánh tay nàng, đoạt lấy đao Xích Hà, nhú mày nói: “Hắn nói hươu nói vượn người cũng tin, lại nói, ta cũng không muốn người chặt tay cứu ta. Ta nói người biết, không cần lo lắng, nếu Trạch Tú có thể nói đưa chúng ta tới gặp hắn, hắn khẳng định có cách đối phó con người cổ quái kia, chúng ta cần bản không cần những tay.”

Trạch Tú cười nói: “Coi như người giao hoạt, nhưng lần này lại nói sai rồi, đúng là ta không có cách nào với người kia cả. Nếu như hắn không chịu cứu người, thần tiên cũng khó giúp.”

“Không phải người nói hắn là trưởng bối của người sao? Tiểu bối có việc cầu hắn, hắn còn kèn kiệu, cái này thì trưởng bối gì chứ.”

Trạch Tú lắc đầu, hắn một ngày một đêm phong trần mệt mỏi trở về, đến nơi ngay cả nước còn chưa kịp uống, lập tức đưa bọn họ đi núi Thái Bạch, trên cầm đã xanh rì, râu ria lại mọc dài ra, trên quần áo xuất hiện nhiều vết thủng, có gán ông trời trên vai cũng không có vẻ chật vật như hắn lúc này.

Tiểu Man thấp giọng hỏi: “Nhanh như vậy đã phải đi, thật sự là vất vả cho người... Có bắt được tội phạm không?”

Trạch Tú lấy trong ngực áo ra một thỏi bạc lớn, ném cho nàng. Tiểu Man luống cuống tay chân đỡ lấy, quả nhiên là một thỏi bạc mười lượng. Hắn cười nói: “Kiếm được rất nhiều, mấy giang dương đại đạo kia còn ngu ngốc hơn cả heo, chỉ cần một ngày đã kiếm được bốn trăm lượng bạc.”

Tiền tới thật mau, Tiểu Man hâm mộ lại đỏ mắt sờ sờ thỏi bạc, cuối cùng vẫn trả lại cho hắn: “Cầm lấy, tiền người dùng mạng đổi lấy, cũng không phải dễ dàng.”

Haizzz, tuy lời thì như vậy, tiền trong tay nàng lúc này không phải lúc đó cũng là dùng mạng đổi lấy sao... Kiếm tiền luôn không dễ dàng nha.

Trạch Tú không cầm, nhướn mi cười nói: “Đó là tiền thù lao, đa tạ người đã giúp ta giặt giũ, vá quần áo cho ta, về sau sẽ còn làm phiền người.”

“Vậy ta không khách khí.” Nàng hớn hở mặt mày cất bạc vào túi, ngẩng đầu cười ngọt ngào với hắn.

Đột nhiên Trạch Tú cúi người từ lưng ngựa, nắm lấy cầm nàng, động tác không coi là tao nhã, đánh giá khuôn mặt nàng mấy lượt. Tiểu Man sợ hãi, trừng mắt: “Người làm gì vậy?”

Trạch Tú nhìn một hồi mới khẽ cười nói: “Rửa mặt sạch sẽ, thay bộ đồ mới, cũng không có hi vọng.”

Nàng cảm thấy ở ngực như có ai nhẹ đánh một quyền, trong lòng nảy lên, trên mặt nhất thời đỏ ửng, đẩy hắn ra, thấp giọng nói: “Ta vốn... dù sao... cũng không phải là mỹ nhân...”

Trạch Tú ha ha cười. Tim Tiểu Man thỉnh thoảng nháy, tựa vào lưng Liên Y, đột nhiên kéo áo nàng, thấp giọng nói: “Liên Y, người nói xem... ta nên mặc đồ như thế nào?”

Liên Y không cần nghĩ ngợi: “Chủ tử không cần trang phục cũng đã là thiên tiên tuyệt sắc, nếu Đoàn Phiến Tử không chịu cứu người, ta sẽ dùng đao chém hắn.”

Tiểu Man cười nói: “Người chém hắn thì có ích gì, chém chết vẫn là không có ai cứu ta nha!”

Mắt Liên Y đỏ lên, nghĩ tới việc không ai cứu chủ tử, nhịn không được nước mắt: “Ta đây tự chém chết mình!”

Oái, đứa nhỏ này...

Trạch Tú vỗ vai Liên Y, nói: “Người đừng lo lắng, ở đây khó chịu không bằng đi cầu Thiên Quyền công tử, hắn có đôi tay khéo léo và một đôi mắt tinh tường, trang phục thế nào cứ tìm hắn là đúng đắn.”

Hả hả? Thật vậy sao? Khó mắt bằng kia sao? Tiểu Man khó tin trừng mắt nhìn Thiên Quyền, hắn đang giục ngựa đi xa xa phía trước, tà áo trắng bị gió thổi bay phất phơ, tóc dài như tơ lụa, toàn thân sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, quả thực không giống đang vội vã, mà là hào môn công tử cười ngựa đạp thanh.

Nàng nhớ tới ngày đó hắn tới đón bọn nàng ở sa mạc, một người cười lạc đà trắng, lục lạc thanh thúy, quả thực giống một đóa mẫu đơn trắng giữa cát vàng. Vì sao người khác chạy đi đều là chạt vật không chịu nổi, một thân thối hoắc, chỉ có hắn vĩnh viễn sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, không chút bẩn loạn như vậy? Nói không chừng thật là có điểm tà môn.

Phảng phất cảm giác được ánh mắt Tiểu Man nhìn mình, hắn đột nhiên quay đầu lại, Tiểu Man vội vàng giả tảng, một lát sau, thấy hắn thúc ngựa lại gần, thanh âm trong suốt: “Kỳ thật giang hồ phần lớn là khuếch đại, chưa chắc hắn đã thật sự là người lãnh huyết vô tình như vậy. Giờ người có phiền não cũng vô dụng, chờ gặp hắn rồi tính.”

Hắn nói cũng đúng, hiện tại dù có phiền não cỡ nào, nàng cũng không có khả năng biến hóa thành một giai nhân tuyệt thế, không bằng nhắm mắt lại mà ngủ, chuyện gì thì để tỉnh lại rồi nói.

Đoàn Phiến Tử ngụ ở dưới chân núi Thái Bạch, người không biết thì gọi đó là trang viên Đoàn Phiến.

Kỳ thật nơi đó không có trang cũng không có viên, chỉ có mấy gian phòng mái ngói, mà cũng là cư dân ở gần đó thấy hắn suốt ngày sống trong gian phòng cổ tranh rách nát quá đáng thương nên mới giúp hắn dựng mấy cái phòng này.

Từ xa, Tiểu Man đã thấy trên vách tường mấy gian phòng kia giăng đầy những dây sắn dây. Mái ngói nhà người khác thì xanh đỏ xen kẽ, chỉ có hắn là toàn một sắc ranh rì, hỗn độn không chịu nổi. Trước phòng có một khoảng đất trồng đủ các loại cỏ cây đỏ xanh vàng các sắc, một người mặc áo khoác màu chì đang cầm ô doa tưới nước, bóng dáng nhỏ gầy, so với Liên Y thì không cao hơn bao nhiêu, tóc đen đầy đầu cũng không buộc lại, buông ra sau lưng.

Trạch Tú nhảy xuống ngựa, bước nhanh lên phía trước, đang định mở miệng nói thì người kia ngay cả thân mình cũng không quay lại, đã thấp giọng nói: “Người chỉ lúc có việc mới đến thăm ta, thực là đồ tiểu quý vô lương tâm.”

Dứt lời bỏ lại bình nước, quay mặt lại. Lúc trước nghe nhiều lời đồn về Đoàn Phiến Tử như vậy, Tiểu Man còn tưởng rằng hẳn phải là một lão đầu râu bạc, cao ngạo thanh quý, con mắt không thèm nhìn tới người khác, ai ngờ người này cũng chỉ tầm trên dưới bốn mươi tuổi, trên trán có vài nếp nhăn, khuôn mặt cũng không xuất chúng, hai mắt mờ hồ hàm tiếu, nhìn qua, dung mạo này đúng là một trung niên nhân khá dễ mến.

Trạch Tú cười nói: “Lão nhân gia người cũng không thích người khác đến quấy nhiễu sự thanh tịnh của người, ta chỉ là thuận theo ý người mà làm thôi. Nếu ta thường xuyên tới, chỉ sợ người cũng sẽ đuổi ta đi.”

Đoàn Phiến Tử cười cười, đưa mắt đánh giá mọi người một phen, ánh mắt bình thản, cũng không có ý khinh thường, tâm Tiểu Man không khỏi thả lỏng một chút, quả nhiên giống lời Thiên Quyền nói, lời đồn trên giang hồ khuếch đại lên rất nhiều, người này nhìn qua tuyệt không quái nha, ngược lại rất hòa khí là đằng khác.

“Người này sinh bệnh, phí chữa trị mười lượng hoàng kim.” Hắn chỉ vào Gia Luật Cảnh, nói không chút khách khí.

Trạch Tú lắc đầu nói: “Không phải hẳn.”

“Tiểu hài nhi này cũng phải thu mười lượng hoàng kim.”

“Cũng không phải hẳn.”

Đoàn Phiến Tử nhìn nhìn Liên Y, ánh mắt dần trở nên cực kỳ nhu hòa, nói: “Cô nương này xem bệnh, không thu phí. Hơn nữa... nhìn mắt rất thiện lương, phụ mẫu người là ai?”

Liên Y vội la lên: “Ta không biết, vừa sinh ra đã bị bọn họ bỏ rơi. Đoàn Phiến Tử lão tiên sinh, chủ tử ta bị bệnh rất nặng, xin ngài xem giúp nàng, ngài nhất định phải...”

Đoàn Phiến Tử không để ý đến nàng, quay đầu nhìn Thiên Quyền, cười nói: “Bất Quy sơn Thiên Quyền công tử, quý nhân đến đây. Nếu người xem bệnh, ta không thu phí còn muốn mời người ở lại thêm mấy ngày.”

Thiên Quyền ôm quyền nói: “Đa tạ ý tốt của tiên sinh, tuy nhiên người xem bệnh không phải là tại hạ.”

Ánh mắt Đoàn Phiến Tử đột ngột dừng trên người Tiểu Man. Nàng rõ ràng nghe thấy trong lòng lộp bộp một tiếng, không biết người này sẽ nói gì.

Đoàn Phiến Tử nhìn nửa ngày, mới nói: “Tiểu cô nương này tựa hồ trúng cổ, ta không thông thạo cái đó, có thông cũng không xem cho nàng. Các người đi thỉnh cao nhân khác đi.”

Tiểu Man rất muốn ngất xỉu.

Trạch Tú nói: “Người cảm thấy nàng không đủ xinh đẹp, không đủ tư cách cho người xem?”

Đoàn Phiến Tử xua tay nói: “Người trong nhà, không bàn đến cái đó. Đứa nhỏ này có chút cổ quái, cứu nàng chưa chắc đã là chuyện tốt, ta không muốn tìm phiền toái.”

Đây là lý do chó má gì chứ? Mà đó có thể gọi là lý do sao?

Tiểu Man rất muốn khóc thét lên.

Liên Y đã không nín được, khóc thành tiếng, khóc giống như một đứa trẻ, nước mắt nước mũi chảy ra nàng cũng không lau đi. Gia Luật Cảnh cầm khăn tay, luống cuống lau mặt cho nàng, một bên khe khẽ an ủi. Căn Cổ nhíu mày nói: “Đây không phải lý do. Thấy chết không cứu không phải hành vi của trượng phu. Triều đình ỷ thế hiếp người gọi là chính sách tàn bạo, đại phu ỷ vào y thuật của mình mà không chịu cứu người thì gọi là làm bộ làm tịch. Người không chịu cứu người thì đừng có học y thuật nữa, hãy thống khoái làm dã nhân nơi núi rừng của người đi, nếu học mà còn kén cá chọn canh chẳng phải là làm cho người ta khinh thường sao!”

Hắn nói không chút khách khí nào, Đoàn Phiến Tử lại không hề tức giận, cười ha hả mà nói: “Tiểu quỷ nói đúng, y giả tự nhiên hành y tế thế, nhưng ta cứ không cứu, người làm gì được ta?”

“Người...” Căn Cổ muốn bạo phát, Trạch Tú trừng mắt nhìn hắn một cái, ngắt lời hắn: “Nhị thúc, quả thực không thể vãn hồi sao?”

Đoàn Phiến Tử thở dài: “Đã bao nhiêu năm, người giờ lại tới gọi ta một tiếng nhị thúc. Nha đầu này là gì của người mà người lại vì nàng mà đến cầu ta?”

Trạch Tú trầm mặc một hồi mới nói: “Nàng có thân thể đặc thù, là tiểu chủ Thương Nhai thành.”

Đoàn Phiến Tử không nói, liếc mắt lại nhìn Tiểu Man, nhìn lên nhìn xuống, nhìn trái nhìn phải, giống như muốn nhìn xuyên qua da thịt, nhìn vào tận tâm can nàng. Nhìn xong lại cười lắc đầu, nói nhỏ: “Không giống, không giống!”

Trạch Tú nói nhỏ: “Nhị thúc...”

Lời còn chưa dứt đã bị hắn ngăn lại: “Người có gọi một vạn tiếng nhị thúc cũng vô dụng. Thứ nhất, nàng không hợp tiêu chuẩn của ta, thứ hai, nàng không phải sinh bệnh mà là trúng cổ, thứ ba, nhìn nàng thập phần cổ quái, cứu nàng ta sẽ gặp phiền toái lớn. Đi đi đi đi, ta không nói chuyện này nữa.”

Dứt lời liền xoay người đi, sau khi vào nhà thì không đi ra nữa.

Căn Cổ giận dữ nói: “Lão nhân chết tiệt! Ta đi bắt hắn lại!” Dứt lời liền rút đại đao ra, định tiến lên chém cửa.

Trạch Tú túm hắn lại: “Đứng lại, đây là đâu mà cho người xằng bậy!”

Hắn ném Căn Cổ sang cho Liên Y, nói: “Trước tiên hãy ở lại một chỗ gần đây đã, ta sẽ cầu hắn đồng ý.”

Tiểu Man thấp giọng nói: “Hay là thôi đi, hắn không chịu cứu, trên đời này chẳng lẽ không còn ai có thể cứu sao? Tội gì phải đi cầu hắn, khiến cho ai cũng không vui vẻ.”

Trạch Tú nhướng mày, đang định nói chuyện, Thiên Quyền đột nhiên nói: “Cũng chỉ là chờ không được thì đi tìm người khác, mà còn không biết bọn họ có chịu cứu hay không, huống chi chỉ còn thời gian một tháng. Chi bằng cứ ở lại, vị tiền bối này nói như thế, lại không nói sẽ chết, chúng ta không nên dễ dàng từ bỏ.”

Trạch Tú dắt ngựa đi đến, nói: “Đi, tìm khu dân cư thuê mấy phòng ở. Ta không tin không lung lay được lão hủ này.” Hiển nhiên trong lòng hắn rất tức giận, nói năng không khách khí gì cả.

Lần này xuất sư bất lợi, tâm tình mọi người đều chán nản, ngay cả Gia Luật Cảnh cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, sợ sẽ mang tới quyền cước khiến mặt mày sứt mẻ.

Tiểu Man đi đến bên cạnh Trạch Tú, nói nhỏ: “Trạch Tú, hắn là nhị thúc của người sao?”

Hắn lạnh nhạt nói: “Phải thì sao, không phải thì thế nào?”

Tiểu Man bị thái độ của hắn dọa, vuốt mũi định bỏ đi, nhưng mới đi được một bước lại bị hắn túm cổ áo kéo lại, nói: “Người đừng lo lắng, ta sẽ có cách bảo vệ người bình an.”

Trong lòng nàng cực kỳ cảm động, thấp giọng nói: “Người đối với ta thật tốt... Sau khi tìm được bảo tàng, ta nhất định chia cho người một nửa.”

Đối với người coi trọng tiền tài như nàng mà nói, lời này đã có thể khẳng định thành ý lắm rồi.

Trạch Tú trừng mắt, đưa tay định cốc đầu nàng, bỗng nhiên không biết nhớ tới cái gì, hắn chậm rãi thả tay xuống, lạnh giọng cười, không nói một lời, dắt ngựa đi thẳng.

43. Q.3 - Chương 1

Đoàn Phiến trang viên (nhất)

Cuối cùng bọn họ vẫn tìm một nhà dân tá túc.

Trạch Tú sắc mặt tối thui buộc ngựa xong thì không nói một tiếng nào, bước đi. Liên Y lau nước mắt, lo sợ nhìn theo bóng dáng giận dữ của hắn, nói: “Trạch Tú đại thúc tức giận sao? Liệu hắn có làm ầm ĩ với nhị thúc hắn không...?”

Tiểu Man thở dài một hơi, dường như hắn tức giận không phải vì nhị thúc kia... Chẳng lẽ vừa rồi nàng nói chia cho hắn một nửa bảo tàng đã khiến hắn tức giận? Chẳng lẽ hắn không muốn một nửa mà muốn độc chiếm?

Buổi tối, đôi vợ chồng thôn dân đưa tới mấy bát mì Dương Xuân, một đám người ngồi quây quần ăn mì, không khí cực kỳ nặng nề, chỉ nghe tiếng ăn mì soàn soạt, không một người nói chuyện, Gia Luật Cảnh tròn mắt nhìn người này, lại nhìn sang người khác, hắn cũng thông minh lựa chọn câm miệng.

Tiểu Man ăn hai miếng, tâm sự nặng nề buông bát, quay đầu thấp giọng hỏi Liên Y: “Liên Y, nếu như... Ta nói nếu như, có người vài lần cứu mạng người, người sẽ báo đáp hắn thế nào?”

Liên Y trả lời không chút do dự: “Làm trâu làm ngựa cho hắn.”

Tiểu Man cúi đầu nhìn thân thể gầy nhom của mình, làm trâu làm ngựa... Cái này, dường như quá khó khăn với nàng, thêm thừa may vá, nấu cơm giặt quần áo gì đó thì nàng còn có thể làm.

Cần Cổ thỉnh tai, nghe thấy cũng nói: “Nếu như là ta, ta sẽ cứu lại hắn vài lần làm báo đáp.”

Nàng đi cứu Trạch Tú? Dường như... không có khả năng này a!

Gia Luật Cảnh không ăn nổi đồ ăn này, buông bát, dùng khăn hoa lau miệng, nói: “Nếu là ta, ta sẽ đưa hắn về nhà, cung cấp đồ ăn ngon, rượu hảo hạng, mỹ nữ mỹ nam đầy đủ, không để hắn chịu khổ.”

Rượu ngon đồ ăn ngon không khó, mỹ nam mỹ nữ... Trong đầu nàng hiện ra bộ dáng tú bà của mình, mặt đầy tươi cười giới thiệu cái này cái kia cho Trạch Tú, không khỏi toát mồ hôi lạnh. Nàng cảm thấy nếu như Trạch Tú biết nàng báo đáp hắn như vậy, thì bao cát cho hắn đánh sẽ không phải là Gia Luật Cảnh mà là nàng.

Chỉ có Thiên Quyền không nói gì, Tiểu Man tha thiết nhìn hắn, mong chờ hắn có thể nói sáng ý gì đó.

Thiên Quyền nhìn nhìn nàng, nhẹ nói: “Theo tính cách của tiểu chủ thì sẽ báo đáp hắn như thế nào?”

Tiểu Man quanh co một hồi mới nói: “Ta... cái này... chắc chắn sẽ cho hắn tiền, ta sẽ cho hắn một nửa tiền của ta... có được không?”

Thiên Quyền thấp giọng nói: “Hắn cứu người, chẳng lẽ chỉ là vì muốn tiền và muốn người báo đáp hay sao?”

Trong lòng Tiểu Man chợt động, nghĩ đến cái cười lạnh lúc sắp đi của Trạch Tú, nghĩ tới ánh mắt kia, nàng lại có chút sợ hãi, mà chính mình cũng không biết là đang sợ cái gì.

Thiên Quyền buông bát, đặt đôi đũa ngay ngắn sang bên, đứng dậy nói: “Hành hiệp trượng nghĩa, cứu người không cần lý do.”

Thực... như vậy sao? Hóa ra chỉ là hành hiệp trượng nghĩa...?

Những lời này của hắn khiến Tiểu Man cảm giác mát mát cả một buổi tối, lăn qua lộn lại trên giường đất, làm sao cũng không ngủ được.

Buổi sáng, nàng có một giấc mộng ngọt ngào lại mát mát.

Rất nhiều lúc nàng có những hy vọng xa vời, nàng sẽ tự nói với chính mình, không thể hy vọng những thứ tốt đẹp xa xôi, bởi vì người nhất định không chiếm được chúng, mà dù có chiếm được cũng sẽ rất nhanh mất đi.

Rốt cuộc, một người phải sống thế nào mới có thể tâm tĩnh như nước, vô oán vô hối!

Nàng đứng ở bờ bên này, nhìn sang cảnh sắc rực rỡ nơi bờ xa bên kia.

Ra ngoài kia, từng bước đi đều khiến người khiếp đảm.

Nương nàng nói đúng, nàng vĩnh viễn cũng không có được hạnh phúc, cả đời này của nàng đều phải sống trong dối trá lừa gạt, ngay cả mình là ai cũng sẽ quên mất.

Lúc tỉnh lại đã là giữa trưa. Tiểu Man mở mắt ra, cảm thấy toàn thân mệt mỏi vô cùng, ngay một đầu ngón tay cũng không muốn nâng lên.

Liên Y và Căn Cổ vừa đấu xong một trận đi vào, nhẹ nhàng lau mồ hôi, nhìn thấy Tiểu Man đang mở tròn mắt trên giường thì vội vã chạy tới, “Chủ tử, người tỉnh rồi sao? Ta còn để phần bánh cho người đây.”

Tiểu Man nhìn chằm chằm gương mặt đầy mồ hôi của nàng một lúc mới nói nhỏ: “Trạch Tú có đến đây không?”

Liên Y lắc đầu, mặt nhăn lại.

Tiểu Man đẩy chăn ra, thở dài một hơi, nói: “Liên Y, hình như ta ngủ không ngon, toàn thân không còn khí lực, người giúp ta chải đầu nhé.”

Liên Y “A” một tiếng, tròn tròn mắt, lo sợ nói: “Chủ tử... Liên Y... không biết chải đầu...”

Tiểu Man sững sốt, lúc này mới nhớ bình thường đều là mình búi tóc cho nàng, nàng dường như đúng là dốt đặc cán mai. Nàng đành phải tự đứng lên chải đầu, cầm lược miến cường chải vài cái, nhưng tay không khỏe, không sao búi tóc nhanh được, cây trâm cắm vào lại rơi ra.

Nàng buồn bực buông lược, nằm úp sấp trên bàn, ngẩn người.

Phía sau truyền tới tiếng bước chân, Liên Y nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Thiên Quyền công tử!”

Tiểu Man vội vàng quay đầu, chợt thấy một đôi tay nhẹ nhàng đặt lên vai nàng: “Đừng nhúc nhích!” Tay hần sờ lên trán nàng, mang theo cảm giác man mát, còn có một mùi xạ hương nhẹ nhàng.

“Sốt rồi!” Hần hạ kết luận, lấy trong áo ra một cái bình sứ, đổ ra một viên thuốc, đưa tới trước mặt nàng: “Uống vào đi, cẩn thận đừng cắn phải nó, rất đắng.”

Liên Y vội vàng bưng nước trà tới, Tiểu Man nửa tin nửa ngờ nuốt viên thuốc. Khó trách nàng thấy toàn thân vô lực, hóa ra là sinh bệnh. Nhớ năm nào nàng bị nước mưa xối ướt sưng cũng không hề hấn gì, hiện giờ lại chỉ một đêm không ngủ cũng không khỏe. Chẳng lẽ sinh bệnh cũng có quan hệ với tâm tình con người sao?

Đang nghĩ ngợi Thiên Quyền ở phía sau đột nhiên nắm tóc nàng, động tác cực kỳ nhẹ nhàng chậm rãi. Tiểu Man ngạc nhiên nói: “Người làm gì vậy?”

“Búi tóc. Trạch Tú đã tới đây, chúng ta đi gặp Đoàn Phiến Tử tiên sinh.”

Hóa ra là hần đã đến, sao lại không vào tìm nàng? Tiểu Man vội vàng đứng dậy nói: “Ta tự làm!”

Thiên Quyền ấn nàng lại: “Đừng nhúc nhích, sẽ nhanh thôi. Liên Y, đi lấy áo khoác, đi giày cho nàng.”

Nói xong, hai tay hần thoăn thoắt đùa nghịch tóc nàng. Tiểu Man vốn gầy gò, tóc lại vừa dài vừa dày vừa đen, nằm trong tay hần một lát thì trở nên mềm mại mượt mà, búi thành một búi. Hần dùng trâm cố định tóc, đặt gương đồng trước mặt nàng, nói: “Có thích không?”

Tiểu Man có chút khó tin, trừng mắt nhìn mình trong gương, hiển nhiên không phải là kiểu tóc bình thường nàng vẫn làm. Nàng vì tiện cho việc đi lại, đều quấn tóc đơn giản, chủ yếu để không bị rơi ra, hần làm cũng rất gọn, tóc nàng lại giống như một bông hoa màu đen, bên dưới xõa xuống từng lọn tóc dài, làm cho khuôn mặt nàng càng xinh xắn lạnh lợi.

“Tay nghề của người thực không tồi nha...” Tiểu Man khen ngợi. Thật nhìn không ra, khối mặt băng lại có tay nghề này. Liên Y giúp nàng đi giày, mặc áo, nàng đứng dậy đi ra ngoài, đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu lại mỉm cười với Thiên Quyền: “Nhất định người đã búi tóc giúp rất nhiều nữ hài tử? Rất là quen thuộc, cảm ơn người!”

Thiên Quyền không cho ý kiến, đi theo bọn họ ra ngoài. Tiểu Man nghĩ hắn đang thu dọn gì đó, quay đầu lại làm mặt quỷ với hắn, không ngờ hắn lại đang đứng ngay trước mặt, nàng xấu hổ, vội quay đầu kéo Liên Y chạy đi, mơ hồ còn nghe thấy tiếng cười đằng sau, nàng cũng không nhìn xem rốt cuộc là ai.

Chạy tới cửa, quả nhiên thấy Trạch Tú đang khoanh tay đứng tựa vào tường, không kiên nhẫn chờ đợi, nhìn thấy Tiểu Man, hắn nhướn mày, nói: “Mặt trời sắp lặn rồi! Sao lại lười như vậy! Mối ngủ dậy sao?”

Tiểu Man bị mắng, quay mặt định chạy trở về, lại bị hắn tóm lấy, nhắc tới trước mặt: “Còn muốn đi đâu? Đi thôi! Người được cứu rồi!”

Tiểu Man cơ hồ không tin vào tai mình, vội vàng quay đầu lại hỏi: “Thật sao? Nhị thúc của người sẽ cứu ta?”

Trạch Tú tức giận ừ một tiếng, một đêm này cũng không biết hắn thế nào, nhìn qua rất chật vật, râu ria mới hai ngày không cạo đã mọc xanh rì, hai mắt đầy tơ máu, xung quanh thâm quầng, tóc cũng hơi rối.

Tiểu Man kìm lòng khôngặng, đưa tay định sờ lên mặt hắn, nhưng mới đưa tay được nửa đường, đột nhiên cảm thấy kinh nghi, lại lui lại, rồi rầm một hồi mới thấp giọng nói: “Ta lại... mang phiền toái cho người. Cảm... cảm ơn người!”

Trạch Tú hừ nói: “Người cũng biết mình là đồ phiền toái! Cảm ơn cái gì đều có thể miễn!” Quay đầu thấy mọi người đã tới đông đủ, lúc này hắn mới nắm cánh tay Tiểu Man, bước nhanh về phía trước. Tiểu Man bị hắn tóm, chạy không kịp thở, vội la lên: “Đừng đi nhanh như vậy chứ!”

Lời còn chưa dứt đã cảm thấy cả người giống như đằng vân giá vũ mà bay lên, bị hắn khiêng trên vai giống như bao gạo, sải bước chạy về phía trước, một mặt nói: “Chúng ta đi trước, không để bọn họ đuổi theo!” Nói xong, trong đáy mắt toát ra ý cười như trẻ con.

Tiểu Man không từ chối, an tĩnh ghé vào vai hắn, dõi theo bóng hắn trên mặt đất, lấy ngón tay tô theo: đây là đầu hắn, đây là mũi, đây là quần áo hắn, cánh tay hắn... Người này mồm miệng độc ác, nói những lời rất khó nghe, lại có thể vứt nàng bơ vơ giữa sa mạc. Nhưng hắn cũng đã cứu nàng rất nhiều lần, giận dữ vì trò đùa dai của nàng, tươi cười đưa bạc cho nàng, nói đó là trả thù lao, lúc cười trong mắt như có hoa đào nở rộ. Hắn còn có thể vì cứu nàng mà đi cầu xin người khác, cầu hết cả đêm.

Nàng nhắm mắt, khép lại môi, trong lòng ngân lên hai chữ: Trạch Tú!

Cái tên này phảng phất cũng như nở hoa.

Một lần nữa trở lại bên ngoài gian phòng mái ngói của Đoàn Phiến Tử, hắn vẫn mặc áo choàng sắc than chì, buông tóc tưới nước, nhìn thấy hai người bọn họ chạy tới thì chỉ khẽ gật đầu, hất cằm về hướng phòng.

Trạch Tú đặt Tiểu Man xuống, tóm cánh tay nàng đi vào. Nàng ngạc nhiên nói: “Oái, không phải hắn ở bên kia sao? Chúng ta đi đâu vậy?”

Vào bên trong, cả phòng trống trơn, chỉ có vài đồ vật linh tinh, trên tường cũng trống trơn, cửa sổ ngay cả cái màn che cũng không có, càng không cần nói tới giường hay bàn ghế, quả thực đơn sơ đến mức không giống nơi của người ở.

Đang mải nhìn xung quanh, đầu đột nhiên lại bị cốc, nàng vội lấy tay che, lại nghe tiếng Trạch Tú trên đỉnh đầu: “Đừng nhìn ngó lung tung, giống như tên ngốc vậy.”

“Rất đau người có biết không? Để ta tát người một cái thử xem!” Tiểu Man xoa đầu, nghiến răng nói.

Đột nhiên, Trạch Tú sờ trán nàng, thấp giọng nói: “Sắc mặt không tốt, quả nhiên là bị sốt. Đã uống thuốc chưa?”

Tiểu Man gật gật đầu, cách một lát mới do dự, nhẹ giọng nói: “Cái kia, Trạch Tú... Chuyện hôm qua ta nói... uhm, chính là bảo tàng gì đó...”

“Sao? Luyến tiếc?” giọng hắn đột nhiên trở nên mỉa mai.

Tiểu Man lắc đầu, “Không phải, ý ta muốn nói... Người, người có thể làm như chưa từng nghe lời nói kia không? Ta kỳ thật... Không phải là ý đó... Ý của ta là... uhm, là người đã cứu ta, cho nên ta muốn báo đáp người, vấn đề không phải ở chỗ bảo tàng...”

Rất ít khi nàng ngong nghịu như thế này, nói sao cũng không rõ ra được, gấp đến toát mồ hôi.

Trạch Tú đột nhiên cười, nhẹ vỗ trên trán nàng, thấp giọng nói: “Ít nói nhảm!”

Nàng ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn nàng, quả thật cũng không biết nên nói như thế nào.

Trạch Tú khoanh tay đứng dựa vào tường, nhìn một mảnh xanh biếc bên ngoài, thật lâu sau mới nói: “Ta biết, ta biết người không có ý đó.”

Tiểu Man cúi đầu, cả người giống như đang nở một đóa hoa.

44. Q.3 - Chương 2

Đoàn Phiến trang viên (nhị)

Tiểu Man chưa từng nghĩ tới phòng ở lại có thể xây dựng dưới lòng đất.

Một loạt ba mái ngói lộ ra trên mặt đất – được, ta tạm thời gọi nó là tầng một, vậy còn tầng phòng ở dưới đất thì thế nào? Tầng ngầm một, tầng ngầm hai?

Cái gọi là Đoàn Phiến trang viên hóa ra không phải để chỉ mấy gian phòng rách nát phía trên mặt đất kia mà là chỉ cái kiến trúc rắc rối phức tạp, địa đạo ngầm tương liên dưới đất này, giống như một căn cứ bí mật vậy.

Quý dị nhất chính là, sau khi đi trái đi phải nửa ngày, đi tới một gian phòng, rõ ràng đã thấy Đoàn Phiến Tử đang chờ trong đó, thấy bọn họ đến thì nghiêm mặt ngoắc: “Tiểu nha đầu và Trạch Tú lại đây, những người khác ở chỗ này chờ.”

Kỳ quái, thực kỳ quái! Không phải Đoàn Phiến Tử vừa mới ở trên kia tưới hoa sao? Nhanh như vậy đã xuống đây rồi?

Trạch Tú đẩy nàng một chút, thấp giọng nói: “Đừng sững sờ, hẩn là thật.”

Trời, chẳng lẽ còn giả bộ?

Đoàn Phiến Tử thấp một ngọn nến, kéo rèm cửa thông vào phòng sau, bên trong đen thui, không biết cất giấu cái gì. Tiểu Man sợ hãi túm quần áo Trạch Tú, đi vào, nghe thấy Đoàn Phiến Tử vỗ lên tường một cái, một trận tiếng lách cách vang lên, cả phòng bỗng nhiên sáng lên, hóa ra trên tường có khảm một hàng nến, cũng không biết kết hợp với cơ quan gì mà khi bị hẩn vỗ một cái thì đồng loạt sáng lên.

Trong phòng bày một cái giường, một giá để chậu rửa mặt, mấy chiếc ghế dựa, còn lại chính là một cái tủ gỗ rất lớn có rất nhiều ngăn kéo, cũng không biết bên trong đựng những thứ cổ quái gì.

Trạch Tú ấn Tiểu Man xuống một cái ghế, còn mình thì đưa tay cầm lấy cây nến trong tay Đoàn Phiến Tử, khẽ cười nói: “Nhị thúc, đã rất nhiều năm chưa thấy người trừ cổ, hôm nay hãy cho cháu một lần nữa đại khai nhãn giới đi.”

Đoàn Phiến Tử hắc hắc cười hai tiếng thanh âm có chút mềm mại: “Người nói như vậy... sau này sẽ không hối hận việc hôm nay cầu ta cứu nàng.”

Dứt lời liền đi tới chậu đồng, lấy nước rửa sạch tay, đi tới ngồi đối diện Tiểu Man, nói: “Há mồm!”

Tiểu Man ngoan ngoãn há miệng, hẩn giữ đầu nàng nhìn thật lâu, Trạch Tú để sát nến vào cho hẩn thấy rõ ràng hơn. Hẩn nhìn tới nhìn lui nửa ngày, cuối cùng đưa tay nhéo nhéo đầu lưỡi nàng, hại nàng thiếu chút nữa chảy nước miếng.

“Cổ đi vào từ tay phải, cho ta xem!” Hấn hạ kết luận rất nhanh, lại nói thập phần chuẩn xác, Tiểu Man không khỏi vừa kính vừa bội, không hiểu sao chỉ xoa bóp đầu lưỡi là có thể nhìn ra cổ ở đâu.

Băng vải trên tay bị tháo ra, Đoàn Phiến Tử nhìn chăm chăm miệng vết thương một lúc, lấy tay cào, lộ ra huyết nhục đỏ tươi bên trong, trông thực khủng bố, nhưng Tiểu Man lại không hề thấy đau.

“Là Thanh Long cổ!” Hấn lại lần nữa kết luận tức thì “Người ngoài nghề mới có thể dùng loại cổ này, không có gì thì cùng lắm là ba ngày sẽ khỏi hẳn.”

Đoàn Phiến Tử đứng dậy, lấy giấy bút, ghé vào ghế kê đơn thuốc: “Tự đi mà phối dược, pha chế xong thì một ngày uống ba lần, đầu bò cạp, chân rết và giun đất ba lượng. Trong ba ngày không thể ăn đồ ăn tính nóng, sau đó sẽ không sao nữa.”

Rết? Giun? Bò cạp? Tiểu Man nghe thấy mà rợn người, giun cũng có thể ăn sao?

Trạch Tú cầm đơn thuốc nhìn một chút, hiển nhiên cũng có chút giật mình: “Nhị thúc, rết và giun...”

Đoàn Phiến Tử trừng mắt “Đây là đi cổ, không phải chữa bệnh! Lấy độc trị độc không biết sao?”

Rết! Giun! Nàng rốt cục phải ăn bao nhiêu thứ đáng sợ này đây? Tiểu Man rất muốn té xỉu, bị Trạch Tú kéo ra ngoài, bỏ cho Liên Y, phân phó: “Đi theo hạ nhân tới phòng khách chờ, ta phối thuốc xong sẽ tới.”

Hạ nhân? Hạ nhân ở đâu? Tất cả mọi người đều có chút mờ mịt, chợt nghe cửa phòng bị người đẩy ra, hai tiểu hài tử giống nhau như đúc đi tới, đại khái tầm bảy tám tuổi, ngay cả trang phục, kiểu tóc, tạng người cũng giống hệt nhau. Tiểu hài bên trái ra vẻ cụ non nói: “Các vị khách nhân, mới đi theo chúng ta.”

Thật đúng là có hạ nhân. Bọn họ rốt cục chui ra từ đâu vậy? Không ai biết, trang viên ngầm này thật sự quá cổ quái, giữa đường có cửa, sau cửa chưa chắc đã là phòng, có thể lại là một địa đạo khác... nói chung là còn đáng sợ hơn cả mê cung.

Mọi người đi được một đoạn, trước mắt đột nhiên rộng mở sáng sủa, đây là một cái sân, lại có các loại cây cỏ, đình đài lầu các không thiếu cái nào, bọn gia đình đang vội vàng làm việc, có gánh nước, có quét rác, đầu vào đây. Trên đỉnh động có vô số lỗ nhỏ, ánh nắng theo đó chiếu xuống, tựa như cơn mưa ánh sáng.

Cảnh sắc này đúng là bình thường không thể tưởng tượng đến, có cảm giác lộng lẫy đồng thời cũng quỷ dị khó nói nên lời.

Mãi cho đến khi tới khách phòng, Tiểu Man mới biết vì sao người này tên Đoàn Phiến Tử. Đưa mắt nhìn xung quanh – màn, đệm, chăn, hoành phi, y điểm, thậm chí trên gia cụ đều có hoa văn quạt tròn, hoặc to hoặc nhỏ, hoặc đỏ hoặc xanh, thập phần sinh động đáng yêu. Nàng dạo quanh trong phòng một vòng, cầm chiếc màn thêu lên tinh tế đánh giá, nhìn gần mới phát hiện đường thêu cũng không quá cẩn thận, rất nhiều hoa văn nhỏ bị thêu xiên xiên vẹo vẹo, chỉ lúc nhìn xa mới thấy mới mẻ đẹp đẽ.

Một trong cặp song sinh kia vội vàng nói: “Thô thủ thô cước, đừng có phá hoại, lão gia tử sẽ mắng chửi người đó.”

Tiểu Man thấy hấn tuổi còn nhỏ, khuôn mặt đỏ như quả táo, còn giả bộ ra vẻ cụ non, không khỏi nhớ tới đệ đệ Đại Mễ của mình, cười dài ngoác hấn tới: “Lại đây, lại đây!”

Tiểu hài tử kia căn bản không thèm để ý tới nàng, “Dù sao ngươi cũng đừng động lung tung, lần trước Tiểu Phiến Tử không cẩn thận làm thủng một lỗ nhỏ trên cái lót tay lò sưởi, sợ tới mức đến giờ còn không dám cho lão gia tử sử dụng đây, lão gia tử phát hỏa thực sự rất đáng sợ.”

Tiểu Man đi qua ôm lấy hấn, đặt lên đùi, nghịch nghịch hai búi tóc của hấn, cười nói: “Nhóc con nên ngọt ngào ngây thơ, học làm người lớn cái gì. Người nói lót tay gì, mang đến đây cho ta xem, nói không chừng có thể sửa lại giúp người.” Tiểu hài tử kia đang dùng sức giãy dụa, nghe nàng nói vậy thì ngây người, vội la lên: “Tỷ tỷ không nói đùa chứ? Thật có thể sửa sao? Tú công của Giai Đàn đại nhân tốt như vậy, tỷ tỷ có thể vượt qua?”

Tiểu Man cầm cái màn lên, cười nói: “Ta không biết Giai Đàn đại nhân là ai, nhưng nếu loại tú công này mà đã gọi là tốt thì chẳng phải ta cực kỳ tốt sao? Mang đến đây đi, nếu không sửa được thì ta thêu cho người cái mới, coi như báo đáp ơn cứu mạng của lão gia nhà các người.”

Tiểu hài tử kia vội trượt xuống khỏi đùi nàng, trợn tròn mắt: “Tỷ tỷ không gạt ta chứ?”

Tiểu Man véo véo má hắn, “Ta lừa một nhóc con như ngươi làm gì. Nhóc con, ngươi tên là gì?”

Tiểu hài tử dùng sức đẩy nàng ra, ủy khuất vuốt cái má đỏ ửng, thấp giọng nói: “Ta tên Tiểu Đoàn Tử, đệ đệ của ta tên Tiểu Phiến Tử. Tỷ, tỷ thực sự có thể giúp chúng ta? Vậy tỷ chờ ở đây, ta đi tìm Tiểu Phiến Tử.”

Nói xong hắn quay người chạy ra ngoài, Tiểu Man muốn nhắc nhở hắn đi chậm chút kéo ngã, nhưng đuổi ra tới cửa mới phát hiện bên ngoài là địa đạo tối như mực, sợ quá lại rụt trở về. Đoàn Phiến trang viên gì chứ, rõ ràng là một cái quỷ ốc mê cung.

May mà trong phòng cái gì nên có thì đều có, nóc nhà đốt một vòng nến, sáng tựa ban ngày, trên mặt bàn có một cái hộp tơ vàng, mặt trên cũng có hoa văn quạt tròn, mở ra thì thấy bên trong có một ít điểm tâm. Tiểu Man nghĩ đến việc mình sắp phải ăn rết và giun thì nhất thời không thể nuốt nổi, lại đẩy nắp lại.

Một lát sau, Tiểu Đoàn Tử đưa theo Tiểu Phiến Tử đi vào, hai người do chạy nhiều mà mặt đỏ bừng, Tiểu Phiến Tử đi tới, lấy trong ngực áo ra một đồ vật xanh đen, giống như cái túi tiền, nói nhỏ: “Đây, chính là nó, tỷ... có thể sửa lại không?”

Tiểu Man nhận lấy, nhìn kỹ, quả nhiên là cái lót tay, thợ khéo nhưng không tinh tinh xảo, chất vải lại vô cùng tốt, mặt trên thêu quạt tròn các màu, ở gần miệng ột cái lỗ nhỏ chừng ngón tay út, cạnh cháy xém, hiển nhiên là do bị đốt.

Nàng cười nói: “Không thành vấn đề, đương nhiên có thể sửa được. Tuy nhiên cái lót này không quá tinh xảo, nếu các ngươi có thừa vải thì mang tới đây, ta làm mấy cái thật tốt cho lão gia nhà các ngươi, bảo đảm sẽ khiến hắn vui mừng.”

Tiểu Phiến Tử cảm kích nhìn nàng, đôi mắt to tràn đầy nước, sắp khóc. Tiểu Man nhìn không được nhéo mặt hắn, uhm, cảm giác thật thích, giống như bánh mì vậy.

Tiểu Đoàn Tử chừng chặc đằng hoàng nói: “Tỷ giúp chúng ta, chúng ta nhất định báo đáp. Tỷ tỷ tên là gì?”

Tiểu Man cười: “Các ngươi vẫn còn là tiểu hài nhi, đừng nhiều lời, mau đi tìm chỉ màu, kim và khung thêu lại đây, tối mai lại tới, mọi thứ sẽ xong xuôi.”

Hai hài tử kích động đỏ bừng mặt, liên tục gật đầu, sau khi đem các thứ cần thiết tới mới lưu luyến rời đi. Lúc đi tới cửa, Tiểu Đoàn Tử đỏ mặt, nhẹ giọng nói: “Tỷ thật sự là người tốt. Cảm ơn tỷ!”

Từ lúc rời nhà, nàng bị người ta gọi là tiểu lưu manh, tiểu hồ ly, tiểu bại hoại, chưa từng có ai nói nàng là người tốt. Chỉ có lúc ở trấn Ngô Đồng, mọi người mới coi nàng là hài tử ngoan mà khen ngợi.

Tiểu Man cười cười, cúi đầu cẩn thận may vá.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, sau đó cửa bị đẩy ra, nàng tưởng hai tiểu hài tử kia quay lại, nói: “Đã nói đừng nóng vội, tối mai hãy tới lấy. Ta dù có là thần tiên cũng không thể làm nhanh như vậy được.”

“Cái gì ngày mai?” là tiếng Trạch Tú. Nàng vội ngẩng đầu, thấy trong tay hắn có một bát thuốc màu sắc quỷ dị và một cái bình nhỏ. Sau lưng nàng rét lạnh – rét và giun tới rồi!

Trạch Tú đặt các thứ lên bàn, nhướng mi nhìn nàng, nói: “Lại đây, uống thuốc đi!”

Tiểu Man rất muốn khóc, nhìn thấy hắn lấy từ trong bình ra một viên thuốc đen sì, vẫn còn hơi nóng đang bốc lên, viên thuốc lớn như vậy, được làm từ rết và giun!

Nàng miễn cưỡng đứng dậy, đi qua, run rẩy cầm lấy viên thuốc kia, mùi mà nó tỏa mát ra cũng quỷ dị như thế. Tiểu Man thề, thà rằng nàng phải nuốt đầu heo cũng không muốn ăn thứ này.

“Cái kia... Trạch Tú, thứ này... Thật sự là có rết gì gì đó...” sắc mặt nàng trắng bệch, hữu khí vô lực hỏi.

Trạch Tú hào phóng gật đầu: “Có rết, có giun, còn có một số thứ cổ quái nữa, ta cam đoan hương vị sẽ rất kinh khủng, ăn đi!”

Tiểu Man xoay lưng, xoa xoa mắt, bộ dạng thấy chết không sờn mà bỏ viên thuốc vào miệng, nhân lúc còn chưa nôn ra, lập tức bưng bát thuốc màu sắc quỷ dị kia lên uống. Về phần hương vị là đắng, ngọt, hay là cay, nàng hoàn toàn không cảm giác được.

Viên thuốc vào bụng mang theo một mùi tanh cổ quái, sau một lúc, một luồng khí lạnh như băng bắt đầu lan tràn. Tiểu Man run cầm cập, che miệng lại kiên quyết không ỉn nôn ra.

Trạch Tú nói: “Cổ người trúng là âm tính, ưa thích âm hàn, cho nên dùng thuốc khiến cho thân thể người biến lạnh, chúng nó sẽ tự mình chạy đến. Đúng rồi, quần áo cũng đừng mặc nhiều như vậy, cởi áo khoác ra, sinh bệnh cũng không được mặc, buổi tối ngủ không được đắp chăn, mấy ngày nay cũng không được ăn đồ ăn khác.”

Sẽ chết người đi... Tiểu Man choáng váng đầu óc, hoa mắt mà ngồi trên giường, đang định cởi áo, ngẩng lên còn thấy hắc đĩnh bên cạnh, đỏ mặt nói: “Người đi ra ngoài đi!”

Trạch Tú cầm lấy mấy thứ nàng đang làm, ngạc nhiên nói: “Sao lại có những thứ này ở đây?”

45. Q.3 - Chương 3

Đoàn Phiên trang viên (tam)

Tiểu Man đưa tay cầm lấy, nói: “Là hai tiểu quỷ kia phạm lỗi, sợ bị phạt, lại vừa lúc ta ở đây không có việc gì, nhứt thúc người lại giúp ta trừ cổ, ta liền tìm chút việc để làm. Hắc ưa thích quạt tròn như vậy, ta thêu mấy cái cho hắc, hắc vui vẻ rồi đại khái sẽ không trách người.”

Hiển nhiên Trạch Tú thấy rất hứng thú, ngồi ở bên người nàng, nhìn ngón tay nàng như bay, tinh tế thêu chỉ màu, thành thạo nhanh nhẹn, hắc khen: “Quả nhiên là thủ nghệ tốt, sau này cũng giúp ta thêu hoa thêu bướm gì đó đi.”

Tiểu Man không chút khách khí: “Không thành vấn đề, một đóa hoa một lượng bạc, thu tiền xong ta sẽ thêu cho người, thêu cả tiểu mỹ nhân cũng được.”

“Tham tiền!” Trạch Tú nói, đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Hắc cất quạt tròn ở dưới tầng hầm kia, chưa bao giờ lấy cho người khác xem. Lần trước ta tình cờ nhìn thấy có người tặng hắc một cái quạt tròn, mặt trên vẽ cung nữ ngắm hoa, người ngoài thêu hoa văn quạt tròn thì có thể thêu cả tranh vẽ kia không?”

Tiểu Man nói: “Có thể, tuy nhiên cái đó cũng rất phức tạp. Trước tiên phải vẽ lại hoa văn, cái này sẽ tốn một ngày, rồi lại phối màu, thêu, để làm xong thì một người ngày đêm làm không ngừng nghỉ cũng phải mất vài ngày, quá khó khăn. Loại việc này đừng tới tìm ta, trừ phi trả thật nhiều bạc.”

Vừa dứt lời, trán đã bị người vỗ một cái, Trạch Tú nhủ mày nói: “Cả ngày người chỉ nghĩ đến bạc với tiền. Tiểu chủ Thương Nhai thành thiếu tiền đến vậy sao?”

Tiểu Man buông kim chỉ, ngơ ngác mất một lúc, đột nhiên nói nhỏ: “Người luôn nói Thương Nhai thành, nếu ta không phải là tiểu chủ Thương Nhai thành, căn bản người sẽ không thèm để ý đến ta?”

Trạch Tú sững sốt một chút, lại nghe nàng nói: “Nếu ta không phải là tiểu chủ Thương Nhai thành, người sẽ làm gì? Đánh chết ta, hay là đem ta đạo phỉ chúng?”

Hắc nhướng mày, nói: “Loại giả thiết này không hề ý nghĩa, người hy vọng người khác sẽ trả lời thế nào? Tuyệt đối không ngại? Hay là gì khác?”

Tiểu Man cup mắt, hàng lông mi dài run khẽ, môi trên hơi cong lên như cười, nàng như vậy khiến người bên cạnh có một cảm giác tim đập thình thịch.

Nàng thấp giọng nói: “Uh, đúng vậy, kỳ thật không có ý nghĩa. Sao ta lại không phải là tiểu chủ Thương Nhai thành chứ, ta chỉ là nghĩ quẩn thôi.”

Trong phòng không còn thanh âm, chỉ có tiếng nàng kéo chỉ, không biết qua bao lâu, tiếng Trạch Tú mới vang lên: “Ta không phải vì ngươi là tiểu chủ mới...”

Tay nàng chậm rãi dừng lại, lông mi khẽ run lên, nói nhỏ: “Ta biết!”

Trạch Tú đứng lên, “Ta cũng biết ý tứ của ngươi.”

Thiếu chút nữa thì Tiểu Man vút kim chỉ xuống đất, vội vàng ngẩng đầu, Trạch Tú mỉm cười nói: “Ngươi muốn lấy thân báo đáp sao? Việc này ta không làm chủ được, trước hết ngươi phải theo ta về nhà, gặp cha mẹ chồng, sắp xếp bát tự, chọn ngày tốt, sau đó...”

Nói còn chưa dứt lời, Tiểu Man đã nhảy dựng lên, mặt đỏ bừng, chỉ vào mặt hắn, ngón tay run run, khó khăn lắm mới nghẹn ra lời nói: “Ngươi cũng... quá tự đại! Cái gì mà lấy thân báo đáp! Ngươi ỉn là ai!”

Trạch Tú vuốt cằm, cười thực ác ý: “Hả? Không phải ý này sao? Hay là chỉ cầu tình cảm không cầu nhân duyên? Ta không sao cả, ai đến ta cũng không từ chối...”

Miếng lót lò bay tới đầu hắn, hắn thoải mái đưa tay ra giữ.

Mặt Tiểu Man lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng đột nhiên thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Ngươi đúng là hết thuốc chữa, đầu óc chỉ nghĩ mấy thứ này. Ta vốn định nói làm một bộ quần áo mới cho ngươi, thêu hoa văn đẹp nhất, không thu của ngươi một đồng, nhưng giờ không thể được, ngươi tiếp tục mặc quần áo rách đi.”

“Cầm lấy!” Trạch Tú đưa lót lò cho nàng, “Nói lăng sang chuyện khác ư? Chiều này từ lúc mười tuổi ta đã dùng rồi.”

Người này quả thực khó chơi đến cực hạn, cũng đáng ghét tới cực hạn rồi. Tiểu Man hít sâu một hơi, tươi cười nói: “Đúng thế, tâm sự của ta bị ngươi phát hiện rồi. Làm sao bây giờ? Trạch Tú đại thúc, ta thích ngươi đến chết đi được, van cầu ngươi thành toàn cho si tâm vọng tưởng của ta đi!”

Trạch Tú cười ha ha lên, cầm lấy một lọn tóc của nàng, nhẹ nhàng vén ra sau, thấp giọng nói: “Ngốc!” Nói xong liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Tim Tiểu Man đập dồn dập.

Nàng ngồi xuống giường, cầm lấy tay lót lò, loạn châm mấy kim, rốt cuộc không thể làm được gì, liền bỏ sang một bên, nằm xuống, lấy gối che mặt.

Rõ ràng là vui vẻ, cũng rất muốn khóc.

Đây là loại cảm giác thực đáng sợ, giống như không thể nắm bắt, lại khiến người ta vui mừng ngốc nghếch.

Nàng giống như cách bờ bên kia ngày càng gần, mắt nhìn thấy xuân sắc sáng tỏ, vô cùng ngọt ngào, cũng vô cùng lo sợ không yên.

Nàng biết điều này ngăn ngủ, chỉ cần nàng đưa tay ra ôm, chúng sẽ lập tức bay đi. Những thứ tốt đẹp đều rất ngăn ngủ, chúng không thể dùng tiền mua lấy, không đổi được, tuyệt không ổn định.

Lúc còn ở trấn Ngô Đồng, nàng đã hỏi chính mình: “Tiểu Man, cái ngươi muốn nhất là gì?” Nàng trăm lần trả lời như một: “Tiền!” Nàng muốn làm kẻ có tiền.

Hiện tại nàng cũng hỏi mình như vậy: “Tiểu Man, cái ngươi muốn nhất là gì?”

Nàng không dám trả lời, cũng từ chối suy nghĩ, rốt cuộc chậm rãi rơi vào giấc ngủ.

Sự thật chứng minh, tú công của Tiểu Man khiến Đoàn Phiến Tử mừng rỡ như điên. Sáng sớm ngày thứ ba, hắn cầm hai cái lót lò mới, bộ dạng vui vẻ như gặp chí bảo chạy tới, vừa nhìn thấy nàng, nhất thời cười như hoa nở, bao nhiêu ngọt ngào lúc mới gặp không biết đã biến đi tận đâu.

“Cô nương! Cái này thật sự do ngươi làm?” Hắn cẩn thận cầm cái lót lò, như là sợ làm hỏng vậy.

Tiểu Man gật đầu, “Đoàn Phiến Tử tiên sinh đã cứu ta, ta lại không có gì báo đáp, chút tú công ấy không đáng nhắc đến, tiên sinh thích là được rồi.”

“Thích! Thích! Sao lại không đáng nhắc đến! Cực kỳ đáng nói đến!” Hấn vui mừng nói năng lộn xộn, ôm hai cái lót lò vào ngực, lại hỏi: “Ngoài thêu cái này, cô nương có thể thêu cái khác không?”

Tiểu Man đoán hấn muốn bảo mình thêu quạt tròn thực sự, vì thế gật đầu, “Tranh hoa, chim, cá, cung nữ đều được, đình dài lâu các cũng miễn cưỡng được một ít, chỉ sợ không lọt được vào mắt tiên sinh.”

Đoàn Phiến Tử vui vẻ nói: “Tốt lắm, người chờ chút!”

Hấn xem một cái biển mắt, không quá một hồi liền cầm một cái hòm bằng gỗ đàn hương tiến vào, thật cẩn thận đặt hòm lên giường, chậm rãi mở ra, bên trong có hai cái quạt, một cái trắng toát, không có chút hoa văn nào, một cái lại vẽ một cung nữ mặc hoa phục, miệng hơi hàm tiểu, phong lưu cực hạn. Chuôi quạt làm từ gỗ tử đàn, tạo hình tinh tế, mặt quạt thêu bằng tiêu, quả nhiên tinh xảo vô cùng.

“Đây là của người khác cho ta mượn ngắm, ta thật sự rất thích, nhưng người ta lại đang giục ta trả lại. Cô nương có tú công giỏi thế này, có thể thêu cho ta hình cung nữ này lên cái quạt trắng này không?”

Tiểu Man cầm quạt lại nhìn, thấy bộ dáng trông mong chờ đợi của hấn liền cố ý cười nói: “Thêu thì có thể, tuy nhiên...”

“Tuy nhiên cái gì?” Đoàn Phiến Tử chỉ chờ nghe nàng chào giá, dù là thiên kim vạn ngân cũng không phải nói chơi.

Tiểu Man nói: “Tuy nhiên cổ trùng trên người ta vẫn chưa hết, ngày nào cũng phải uống thuốc làm từ rết và giun, cộng thêm canh bò cạp, trên người lại phát sốt, vô cùng mệt mỏi, chỉ sợ lúc thêu sẽ làm hỏng quạt của tiên sinh.”

Đoàn Phiến Tử cười nói: “Chuyện này thì có gì, trước kia nếu biết cô nương có tú công bậc này, ta tuyệt sẽ không vô lễ!” Dứt lời liền đứng dậy, cúi người vái chào nàng: “Lúc trước tại hạ đường đột cô nương, vạn phần băn khoăn, cô nương đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng để trong lòng!”

Trong lòng Tiểu Man mừng rỡ, vội vàng nâng hấn lên, nói: “Tiên sinh quá khách khí rồi, tính mạng của ta là do tiên sinh cứu, đừng nói thêu một cây quạt, cho dù có đem mệnh trả lại cho người cũng không thành vấn đề.”

Đoàn Phiến Tử vui vẻ nói: “Cô nương quả nhiên nói năng chau chuốt, mắt của chất nhi ta đúng là không kém! Lại đây, mời đi theo ta!”

Hấn kéo tay Tiểu Man, cấp bậc lễ nghĩa gì cũng quên hết, đưa nàng rẽ trái quẹo phải, lại dẫn tới gian phòng lúc trước hấn chẩn bệnh cho nàng, Trạch Tú đang ở đó lấy thuốc, thấy hai người bọn hấn tới thì thập phần kinh ngạc, nói: “Nhị thúc, sao các người...”

Đoàn Phiến Tử cười dài, rạng rỡ đi tới, dùng sức vỗ vai hấn: “Chất nhi ngoan, người thật tinh mắt, tìm được một bảo bối nha! Mau, mang trường hương đến đây!”

Sao lại thế này? Trạch Tú dùng ánh mắt hỏi Tiểu Man, nàng liếc mắt với hấn: người xem kịch vui đi!

Trường hương là dùng nhiều loại dược thảo tạo thành, hoàn toàn khác các loại hương bình thường khác. Đoàn Phiến Tử buông rèm cửa, ở mỗi góc phòng châm hai cây trường hương, lại bảo Trạch Tú đi đun nước ấm, đổ vào cái bồn ở giữa phòng. Một lúc sau, trong phòng vừa ấm ướt lại vừa đầy hương thơm. Tiểu Man che mũi, thật muốn ho.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy chỗ bị thương bên tay phải ngứa vô cùng. Nàng vội vàng đưa tay định gãi trên lớp băng vải. Đoàn Phiến Tử cầm một ống trúc, một đôi đũa bạc, nói: “Đừng gãi, Trạch Tú, mau cởi băng vải!”

Sau khi băng vải được bỏ ra, đã thấy da thịt chỗ bị thương đã rách ra, lộ ra huyết nhục đỏ tươi, đang thỉnh thoảng nhẩy lên. Tiểu Man ngứa thực không chịu nổi, đứng ngồi không yên. Trạch Tú lại ra bên ngoài cầm một ấm nước sôi đổ vào bồn, nhiệt khí bốc lên, bỗng thấy vài luồng màu xanh chảy ra khỏi cổ tay Tiểu Man, bị Đoàn Phiến Tử cầm đũa gấp như gấp rau, nhìn kỹ thì là ba bốn sợi tơ rần, đầu hơi ngo ngoay vài cái thì cứng ngắc lại. Đoàn Phiến Tử vội vàng bắt chúng nhét vào trong ống trúc, dùng nút nút chặt lại, lúc này mới nói: “Được rồi, cổ trùng đã hoàn toàn được lấy ra!”

Sau khi trùng ra hết, Tiểu Man lập tức cảm thấy miệng vết thương đau nhức cực độ, máu tươi cũng chảy ra, nàng cắn răng nói: “Đoàn Phiến Tử tiên sinh, miệng vết thương rất đau!”

Đoàn Phiến Tử ống trúc vào một cái ngăn kéo, nói: “Bị thương nặng như vậy, lại để quá lâu, đương nhiên sẽ đau.”

“Nhưng tay đau sẽ không thể khâu缝合 được.”

Đoàn Phiến Tử nhất thời khẩn trương, đi vòng vo vài vòng, cuối cùng dậm chân một cái: “Người từ từ!”

Hắn chạy ra ngoài, không biết đi tìm cái gì, một lúc sau trở về, trong tay cầm theo một cái hòm thuốc bằng gỗ phẳng, trước hết dùng vải sạch lau hết máu trên miệng vết thương, dùng dây buộc cánh tay để máu chảy chậm lại, lúc này mới lấy ra một bình sứ màu lam, đổ một ít bột màu trắng lên, cuối cùng dùng băng vải băng lại, xong xuôi mới nói: “Cho tới khi miệng vết thương thành sẹo thì không được dính nước, mỗi ngày thay thuốc hai lần, sẽ không đau nhiều thế này nữa.”

Trạch Tú mở rèm cửa để khói hương và hơi nước bay ra ngoài, thấy bọn Liên Y đang dương đôi mắt trông mong ở bên ngoài, liền cười nói: “Không sao, cổ trùng đã được lấy ra rồi!”

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Liên Y vui mừng hơn hớn chạy vào, ôm lấy Tiểu Man, nức nở: “Chủ tử! Người không chết! Tốt quá rồi!”

Tiểu Man sờ sờ đầu nàng, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, xoay người hỏi: “Đoàn Phiến Tử tiên sinh, không phải người nói phải uống thuốc con rết gì đó ba ngày mới lấy được cổ trùng ra sao? Giờ mới được hai ngày mà.”

Thần sắc Đoàn Phiến Tử có chút xấu hổ, hắn làm sao có thể nói bởi vì lúc đầu thấy nàng không vừa mắt, lại tức Trạch Tú dùng sức bức ép cho nên mới cố ý bày trò đi nàng. Thanh Long cổ vốn không phải thứ gì đáng sợ, đối với hắn mà nói, có rất nhiều cách giải quyết, canh bò cạp và thuốc rết chỉ là cách ghê tởm, khó khăn nhất mà thôi.

Hắn nói: “Ừ... Cái này, biện pháp kia cũng giống vậy...”

Tiểu Man nhất thời minh bạch, trong lòng thầm chửi hắn không biết bao nhiêu lần, bỗng nảy ra một ý, cười nói: “Đoàn Phiến Tử tiên sinh lấy cổ trùng cho ta, ta vô cùng cảm kích, từ hôm nay ta sẽ khâu缝合 cho ngài. Tuy nhiên tay phải ta bị thương, không thể khéo léo như lúc bình thường. Hộ vệ này của ta có thể giúp đỡ khâu kim chọn chỉ, nhưng mắt nàng lại không tốt, ngài chữa khỏi mắt cho nàng thì tú công sẽ có thể nhanh gấp đôi.”

Đoàn Phiến Tử vầy vầy Liên Y, nhéo mi mắt nàng nhìn nửa ngày, Liên Y đau đến mức nước mắt lưng tròng, lại không dám hé răng.

“Cái này trị được, mỗi ngày thay thuốc ba lượt, mỗi lượt nửa canh giờ, lúc ngủ cũng phải đắp, kết hợp với châm cứu xoa bóp, một tháng là có thể hồi phục.”

Tiểu Man mỉm cười, đứng dậy cúi người: “Vậy hai tháng này phải quấy rầy tiên sinh.”

46. Q.3 - Chương 4

Cung nữ niêm hoa (nhất)

Tiểu Man luôn luôn cho rằng chỉ có chuột và giun mới có thể ở dưới đất, dù cho trang viên ngầm này có thoải mái, lịch sự, tao nhã đến thế nào đi nữa, nàng vẫn có cảm giác lo lắng chỉ cần không cẩn thận một cái, bùn đất bên trên sẽ sập xuống đè chết nàng.

Nàng đem hoa văn ra ngoài tô lại, tô đến nửa tháng vẫn chỉ tô một đóa hạnh hoa.

Đoàn Phiến Tử rốt cục không nhịn được, nhắc nhở nàng: “Cô nương, hạnh... hạnh hoa kia đã trau chuốt đủ rồi...”

Cổ tay Tiểu Man đột nhiên run lên, bức họa rơi xuống đất, sắc mặt nàng tái nhợt, mặt đầy thống khổ: “Đoàn Phiến Tử tiên sinh, ta xin lỗi, ta thật sự đã cố hết sức, nhưng... đại khái là ăn giun và rết nhiều quá, ta vẫn cảm thấy đầu vầng mắt hoa, có lẽ dư độc vẫn còn lưu trong thân thể...”

Đoàn Phiến Tử miễn cưỡng cười nói: “Cô nương là bị tâm lý ảnh hưởng, độc không còn chút nào cả...”

“Ta không nói sai!” Hai mắt nàng loáng lệ quang, thuần khiết vô cùng, “Mỗi đêm ta đều gặp ác mộng mơ thấy nuốt vào một con bò cạp. Mỗi khi gặp ác mộng thì ta lại ngủ không ngon, mà những lúc ngủ không ngon thì toàn thân vô lực, không có sức thì không thể vẽ đẹp được...”

Đoàn Phiến Tử im lặng tránh ra, một lúc sau bưng tới một bát đường phèn tổ yến cho nàng: “Cô nương không cần gấp, tú công là việc tinh tế, hãy ăn chút tổ yến dưỡng thần.”

Tiểu Man cảm kích nhìn hẩn, chậm rãi ăn hết hơn nửa bát tổ yến, lúc này mới cầm bút tiếp tục tô, lại tô... lại tô một đóa hạnh hoa, xoạch một tiếng, bút lạ rơi xuống đất. Sắc mặt nàng trắng bệch, đầu đầy mồ hôi, ôm ngực rên rỉ: “Đoàn Phiến Tử tiên sinh, ta đã cố hết sức, nhưng ta vẫn rất khó chịu...”

Đoàn Phiến Tử cũng không dám thúc giục nàng nữa.

Kỳ thật vẽ lại hoa văn kia cũng không khó, bằng vào công phu nữ hồng của Tiểu Man thì vẽ một hai ngày cũng đủ. Cái khó chính là họa được ý cảnh, sắc xuân nghiêng mị, hạnh hoa hồng nhạt xen lẫn hoa phục của cung nữ ngấm hoa, cầm buông xuống, mơ hồ hàm tiếu. Loại xấu hổ thẹn thùng, vừa mừng vừa sợ này, không cách nào dùng lời mà tả hết được.

Sáng nay Tiểu Man lại vẽ lại một đóa hạnh hoa, sau đó liền nhìn chằm chằm vào cung nữ kia, không động đậy.

Nàng thật đẹp, giống như có thể lập tức bước ra khỏi bức họa.

Nhìn xuống, hoa phục biến thành vải thô phá y, búi tóc thiên tiên biến thành đầu bù tóc rối, tay cầm chổi lông gà chạy đuổi theo nàng, thanh âm như tiếng quạ: “Ta sinh ra người có ích lợi gì! Vô dụng hơn cả miếng thịt heo! Thịt heo còn có thể ăn!”

Tiểu Man cười khổ một tiếng, cầm bút lên tô lại đường nét khuôn mặt nàng. Sau lưng đột nhiên bị người vỗ, nàng vội vàng quay đầu lại, đã thấy hai mắt Liên Y sáng long lanh nhìn mình, đột nhiên vươn một ngón tay sờ lên mặt mình một chút, cười nói: “Đây là mũi, đây là miệng, đây là lông mi. Chủ tử, ta có thể nhìn thấy rõ ràng!”

Tiểu Man tươi cười đứng dậy, thấy bọn Căn Cổ cũng đi ra, nàng cười nói: “Không tồi, Đoàn Phiến Tử tiên sinh quả nhiên y thuật inh, hiện tại người đứng xa như vậy cũng có thể nhìn rõ mặt ta, có phải những thứ ở xa đằng kia cũng thấy rõ rồi?”

Liên Y híp mắt nhìn phương xa, lắc đầu nói: “Xa thì vẫn không thấy rõ, tuy nhiên mặt các người ta đều thấy rõ, không mơ mơ hồ hồ như cách một tầng sương mù như trước.”

Tiểu Man sờ đầu nàng: “Còn nửa tháng nữa mà, đừng nóng lòng. Nếu hiện giờ có thể nhìn thấy thì hãy giúp ta chọn chỉ màu, tách riêng yên chi, các loại màu ra, đừng để chúng lẫn vào nhau.”

Gia Luật Cảnh đi tới xem nàng vẽ, thấy chỉ có hạnh hoa là hạnh hoa, không khỏi kỳ quái kêu lên “Người vẽ hơn nửa tháng là chỉ vẽ mấy đóa hoa này?”

Tiểu Man chớp mắt, tuyệt không xấu hổ.

Gia Luật Cảnh lại cầm lấy cây quạt có hình cung nữ niêm hoa kia, tinh tế đánh giá, tấm tắc khen ngợi, đột nhiên có chút ngáy ra, ngẩng đầu nhìn Tiểu Man, giống như có chút khó tin, tiếp tục cúi đầu xem bức tranh.

“Hả? Tranh này...” Hẩn còn chưa dứt lời, cây quạt trên tay đã bị Tiểu Man đoạt lấy.

“Đừng quấy rối ta, hôm nay ta muốn vẽ xong tất cả hoa văn. Các người có việc gì thì đi làm đi.” Tiểu Man phát tay đuổi Gia Luật Cảnh như đuổi ruồi bọ.

Đương nhiên nàng biết Gia Luật Cảnh nghi hoặc cái gì, mặt nàng và nường nàng giống nhau đến tám chín phần, mà cung nữ trong tranh kia cũng giống nường nàng đến bảy tám phần, cho nên nhìn kỹ sẽ phát hiện Tiểu Man và người trong tranh này có điểm giống nhau.

Nàng cũng không rõ cây quạt này của ai, do ai vẽ, nữ nhân này tuy không phải nường nàng, cũng có thể là tỷ muội gì đó của nường. Trang phục, khí chất như vậy chỉ có tiểu thư khuê các mới có, mà nường nàng lại chính là tam tiểu thư của Giang Nam hoàng thượng Quách Vũ Thắng.

Hóa ra nường nàng cũng có những năm tháng thơ mộng này, mềm mại tựa nụ hoa trong sương sớm, không biết đối khát tuyệt vọng là gì, thế giới trong mắt nàng chỉ có những điều tốt đẹp, ngay cả kẻ ăn mày cũng thành đáng yêu.

Tiểu Man đặt bút, tinh tế tô lượn đóa hạnh hoa hỗn loạn. Nàng vẽ rất chậm, rất tinh tế tỉ mỉ, không có chút sai lầm. Bên tai có tiếng gió thông thả thổi qua, tiếng lá bạch dương nhẹ nhàng rung động.

Đứng trong nắng, cả người ấm áp dào dạt, phảng phất trong gió cũng mang theo mùi thơm thanh lương, khiến lòng người say mê.

Cổ tay Tiểu Man đột nhiên dừng lại, có chút sợ hãi, lại có chút chờ mong, chậm rãi ngẩng đầu, trước mắt là gương mặt nhìn nghiêng của Trạch Tú, lông mi đen dày, hơi hơi rung động, chuyên chú nhìn hoa văn dưới ngòi bút nàng. Hắn dựa vào thật gần, hương khí từ người hắn tỏa ra như bao phủ cả nàng cùng thiên địa.

Trong lòng nàng run lên, bút trong tay suýt chút nữa thì rơi xuống.

Hai hàng mi kia chớp chớp, đôi mắt đào hoa đẹp nhìn lại, hắn thấp giọng hỏi: “Sao không vẽ tiếp? Ta đang xem!”

Nàng gần như hoảng loạn cúi đầu, vội vã che cái quạt lại, đứng dậy bước đi, thanh âm tán loạn: “Ta... ta không thích có người bên cạnh làm ảnh hưởng.”

Nàng như chạy trốn về trang viên ngầm, không quay đầu lại một lần, dường như Liên Y kêu một tiếng, nàng không nghe rõ, cũng không muốn nghe.

Vẫn là thế này tốt hơn, trốn trở về, ngồi một chỗ, không được hy vọng xa vời, không được tới gần không được suy nghĩ, làm bộ tất cả bình thường.

Như vậy nàng mới chính là nàng.

Nàng chỉ cần có thể là chính mình là tốt rồi, không cần mong cầu những gì xa xỉ, giả vờ như mình chưa từng hy vọng.

Chưa từng có một giấc mộng.

Lúc quạt thêu được một nửa, Đoàn Phiến trang viên đón một khách nhân.

Lúc này, Liên Y đang đắp thuốc, lần bước đi theo bờ tường, Căn Cổ đi bên cạnh nàng nói chuyện.

Thiên Quyền và Trạch Tú chơi cờ, thắng bại khó phân, Gia Luật Cảnh ngồi một bên xem, cuồng ngôn loạn ngữ, không hề quân tử.

Tiểu Man đang phối màu cho hoa văn, hạnh hoa và đình đài lầu các đều đã thêu xong, chỉ còn lại cung nữ niêm hoa kia. Đoàn Phiến Tử ở bên cạnh vui không kim được, vò đầu bứt tai.

Trong rừng bạch dương đột nhiên truyền tới thanh âm vui vẻ: “Đoàn Phiến Tử, hôm nay trả quạt lại cho ta chứ?”

Dứt lời, một người chấp tay sau lưng thông thả bước vào, mọi người lập tức dừng tay quay đầu ra nhìn. Người kia mặc một bộ áo sam bình thường, thân hình cao lớn, cao hơn người bình thường một cái đầu, tuổi

chừng bốn mươi, khuôn mặt anh khí, hai mắt sáng quắc hữu thần, ánh mắt sắc bén lợi hại khiến người ta liên tưởng tới loài ưng.

Thấy hần tới, Liên Y xẹt một cái chui ra sau tường, Căn Cổ không hiểu gì, theo sát phía sau.

Thiên Quyền và Trạch Tú đều nao nao, sau đó sắc mặt như thường, tiếp tục chơi cờ. Gia Luật Cảnh không hề phản ứng, tiếp tục hành vi không quân tử của hần.

Tiểu Man nhìn thoáng qua rồi tiếp tục phối màu.

Chỉ có Đoàn Phiến Tử vừa thấy hần thì sắc mặt thay đổi, đưa tay đoạt lấy cái quạt kia, ôm vào trong ngực, vội la lên: “Không trả! Quỷ hẹp hòi, mới mượn có vài ngày! Động một tí là thúc giục, ta còn chưa xem đủ!”

Người kia đi tới, cười nói: “Mới vài ngày? Đã gần một năm rồi! Người chưa già mà trí nhớ đã hỏng rồi. Hôm nay mặc kệ người nói gì, nhất định phải trả quạt lại cho ta.”

Hần xòe tay ra trước mặt Đoàn Phiến Tử, không quan tâm đến thái độ của hần.

Đoàn Phiến Tử ôm khư khư cây quạt, ngồi xổm xuống, la lên: “Không trả, không trả! Để ta xem thêm vài ngày đi!” bộ dáng vô lại kia khiến cho ngay cả Trạch Tú cũng giật mình, đây đâu phải là cao nhân trên giang hồ, căn bản là tên lưu manh, người ta tới tận nhà đòi mà hần còn mặt dày không chịu trả.

Người kia thấy không còn cách nào với hần thì vừa tức vừa buồn cười, chợt thấy Tiểu Man đang cúi đầu thêu thùa, đang thêu đúng hoa văn trên cây quạt của hần. Tay nghề của nàng lại tốt, phối màu lại đẹp, cũng hoa đỏ, cây đỏ, người đỏ, được nàng thêu lại sống động như thật.

Hần cũng có chút giật mình, vội đi tới nhìn kỹ. Tiểu Man dừng tay, ngẩng đầu nhìn lên. Người kia thấy khuôn mặt nàng thì sắc mặt nhất thời kịch biến, giống như nhìn thấy quỷ, đột nhiên lui lại vài bước. Sau đó khôi phục bình thường, cười tủm tỉm nói: “Cô nương tuổi còn trẻ mà đã có tay nghề tốt thật!”

Người này là ai? Sao lại mất lịch sự như vậy? Nàng mới chỉ liếc mắt một cái mà đã sợ tới mức lui ra sau như vậy chứ?

Tiểu Man không nói chuyện, chỉ cười cười.

Đoàn Phiến Tử vẫn còn ôm cây quạt kia, vẻ mặt đau khổ ngồi chồm hồm trên mặt đất, như như căn bản không chịu trả. Tiểu Man nhẹ nhàng kéo áo hần, cười nói: “Đoàn Phiến Tử tiên sinh, đừng lo, đêm nay là ta có thể thêu xong, bảo đảm đẹp gấp trăm lần nguyên gốc. Quạt người mượn người ta hãy trả lại đi!”

Nói xong liền đưa bán thành phẩm ra trước đôi mắt sáng ngời của Đoàn Phiến Tử, từng bông hạnh hoa được thêu bằng châm pháp khác nhau, quang ảnh chuyển đổi, trông rất sống động, phẳng phất như đang thật sự vũ động trong gió. Hai mắt Đoàn Phiến Tử mở to, ngơ ngác giống như người mất hồn trả lại cây quạt cho người kia.

Người kia cười nói: “Quả nhiên, sớm biết thì cũng thỉnh cô nương thêu giúp ta một bức, lại đẹp hơn cả nguyên gốc nữa. Không biết cô nương tên là gì?”

Tiểu Man thấy hần nói chuyện nho nhã lễ độ, không còn chút bộ dáng thất thố vừa rồi, liền đáp: “Ta tên Tiểu Man, ta không phải chuyên đi thêu thùa, tuy nhiên nếu tiên sinh muốn, ta cũng có thể thêu giúp ngài một cái quạt tròn.”

Hần chính là chủ nhân cây quạt, có nên hỏi hần một chút xem người trên quạt là ai và do ai vẽ không?

Người kia nói: “Không dám không duyên cớ làm phiền cô nương thêu thùa, ta nguyện bỏ vốn mua một bức tú công của cô nương, thêu lại chiếc quạt này một lần nữa, được không?”

Nàng không nghe nhầm chứ? Hần muốn bỏ tiền! Nếu sớm biết thêu thùa có thể kiếm tiền, lúc ở trấn Ngô Đồng nàng đã bày một cái sạp, nói không chừng đã thành tiểu phú bà, còn chạy quanh giang hồ làm gì!

Trong lòng nàng mừng rỡ, trên mặt lại giả bộ khiêm tốn: “Tiên sinh khách khí quá, chỉ là một bức tú công mà thôi. Tuy nhiên ta có chút thắc mắc, không biết tiên sinh có thể chỉ giáo? Ta thấy cung nữ niêm hoa này rất đẹp, trong lòng ngưỡng mộ, là do tiên sinh vẽ sao?”

Người kia cười lắc đầu: “Ta là kẻ mãng phu, sao có thể có bút pháp thần kỳ bậc này. Lai lịch cây quạt này nói đến cũng khéo, có một lần ta đi qua vùng Tô Châu – Giang Nam, nhìn thấy nó ở Liễm Phương thành, Quách Vũ Thắng tiên sinh đang định để nó vào dãy sản phẩm tơ lụa bình thường trong điểm, thấy ta quá thích nên đã hào phóng tặng cho ta. Tranh này là do Quách tiên sinh tự tay vẽ.”

Quả nhiên có quan hệ với nương nàng, hóa ra là do ông ngoại vẽ. Nhìn trong bức họa có tình cảm ám muội lưu động, hay là không phải vẽ nương nàng? Trước kia có nghe nương nói, bộ dáng nàng rất giống bà ngoại, chẳng lẽ người trong tranh chính là bà ngoại nàng?

Haizzz, nghĩ mấy chuyện này thật đau đầu. Quên đi, dù sao cũng không liên quan đến nàng. Nương nàng đã chết, bà ngoại chỉ sợ cũng chết từ lâu, ngoại tổ lại không nhận ra nàng, việc này không cần thiết phải biết rõ.

Tiểu Man cầm chằm tuyến, tiếp tục làm việc.

Đoàn Phiến Tử nghe thấy người này định bỏ tiền để Tiểu Man thêu thêm một lần thì không khỏi cười nói: “Gia Luật Văn Giác người thật giỏi, còn giáo huấn ta, người thấy đồ tốt cũng lập tức quên mất thứ cũ.”

Gia Luật Văn Giác, Gia Luật Văn Giác... thực lạ, nàng nghe tên này ở đâu rồi nhỉ? Sao lại quen tai như vậy?

Gia Luật Cảnh vẫn chăm chú xem Thiên Quyền và Trạch Tú chơi cờ đột nhiên xoay người, chỉ vào mặt Gia Luật Văn Giác, kêu lên: “Hóa ra chính là ngươi! Gia Luật Văn Giác! Hóa ra ngươi ở đây!”

47. Q.3 - Chương 5

Cung nữ niêm hoa (nhị)

Hắn nói không chút khách khí, ngay cả Đoàn Phiến Tử cũng hơi kinh hãi.

Gia Luật Văn Giác nhẹ nhàng cúi chào, nói: “Ta không biết các hạ!”

Gia Luật Cảnh bước nhanh tới, nói: “Ngươi không cần biết ta, ngươi biết Lý Thập Tam là được!”

Trong đầu Tiểu Man như có một tia chớp xẹt qua, đột nhiên sáng tỏ. Đúng! Đúng! Lý Thập Tam! Hắn là cha của Lý Thập Tam! Là tên nam nhân mê luyện tiểu thư Giang Nam nào đó mà bỏ vợ bỏ con!

Nàng cũng đột nhiên nhảy lên, chỉ vào mặt hắn, a một tiếng: “Đúng! Là ngươi! Hóa ra ngươi ở đây!”

Việc này khiến Đoàn Phiến Tử không hiểu ra sao, Gia Luật Văn Giác cũng có chút mờ mịt, nói nhỏ: “Trước đây ta biết hai vị sao? Lý Thập Tam, là nói Lý Liên Ngư? Hắn đúng là con ta...”

Gia Luật Cảnh nói: “Năm đó, ngươi vì đi theo một nữ tử Giang Nam mà bỏ vợ bỏ con, trong lòng không thấy hổ thẹn sao? Hiện giờ nhi tử ngươi đã lớn như vậy, thành một nhân vật xinh đẹp, băng tuyết như vậy, lại tự mở ra một tòa tửu lâu, mỗi ngày đều làm đồ ăn Giang Nam, chờ ngươi chở về. Ngươi du đãng ở bên ngoài như vậy, sao không trở về một lần thăm hắn?”

Hắn chất vấn toàn những lời chính nghĩa, nhưng sao nghe lại quỷ dị như vậy? Xinh đẹp, băng tuyết? Đây là hình dung gì chứ? Có thể đặt trên người nam nhân sao?

Gia Luật Văn Giác trầm ngâm thật lâu, giơ mắt nhìn hắn, lại nhìn Tiểu Man, đột nhiên cười nói: “Ta biết các ngươi là ai. Hóa ra vị cô nương này là tiểu chủ Thương Nhai thành, lúc trước có chỗ nào thất lễ, tiểu chủ chớ trách.”

Hắn chấp tay, hơi hơi xoay người hướng Tiểu Man. Nàng ngạc nhiên nói: “Ngươi, sao ngươi biết...”

Gia Luật Văn Giác cười: “Không dối gì các vị mấy hôm trước ta đã trở lại Lục Châu, gặp Liên Ngư. Hắn có nhắc nhở ta việc này, hóa ra chư vị lại ở chỗ của Đoàn Phiến Tử lão huynh. Hôm nay có thể gặp nhau chính là duyên phận không nhỏ, cảm ơn chư vị đã quan tâm khuyến tử, bỉ nhân thập phần hổ thẹn.”

Gia Luật Cảnh nói: “Như vậy mới tốt, nếu người đã có gia nghiệp, lại là đấng nam nhi, có nhi tử mỹ mạo như vậy, nói vậy nương hân hân cũng là một mỹ nhân, sao người có thể tiếp tục trêu hoa ghẹo nguyệt...”

Thiên Quyền sợ hãi lại nói ra lời lẽ kỳ dị gì, lập tức đứng dậy ngắt lời: “Hóa ra là Gia Luật tiên sinh, kính đã lâu. Tại hạ Bất Quy sơn Thiên Quyền.”

Gia Luật Văn Giác nhướng mày, nhìn Trạch Tú mặt không thay đổi bên cạnh, trên mặt liền lộ ra nụ cười: “Hóa ra là Thiên Quyền công tử và Trạch Tú thế chất, chư vị đều hộ tống tiểu chủ sao?”

Nói xong liền đi cùng Đoàn Phiến Tử.

Lúc này Tiểu Man nhớ Thiên Quyền từng nói Gia Luật Văn Giác là người của Thiên Sát Thập Phương. Thiên Sát Thập Phương là gì? Chính là người tiêu diệt người Thương Nhai thành nha! Trời, thế mà nàng lại gặp “cừu nhân” không đội trời chung ở đây, nàng có nên chạy trước, tìm một chỗ trốn, tránh khỏi phong ba bão táp này?

Nàng đang có chút hoảng, bỗng nhiên thấy Thiên Quyền quay đầu nhìn mình, dùng ánh mắt bảo nàng mau đi vào, đừng ở lại bên ngoài.

Đây đúng là điều Tiểu Man muốn, nàng vội vợ hết đồ, xoay người chạy nhanh xuống trang viên ngầm.

Kỳ quái! Người này của Thiên Sát Thập Phương nhìn qua có vẻ không xấu nha, không giống hồng y nữ tử giống quỷ lần trước gặp ở Bạch Dương sơn trang đã khiến nàng sợ chết khiếp. Hơn nữa, có vẻ hắn rất khách khí với Thiên Quyền, Thiên Quyền cũng nho nhã lễ độ, cái này có phải gọi là công phu giả bộ không?

Đoàn Phiến Tử dường như quan hệ rất tốt với Thiên Sát Thập Phương, còn mượn quạt của người ta một năm không trả. Nhưng nhìn thái độ khách khí của Thiên Quyền vẫn thấy kỳ lạ thật sự, mấy quan hệ trên giang hồ thực loạn, trước mặt thì ai cũng cung kính lịch sự, sau lưng lại người chém ta một đao, ta đâm người một kiếm, hận không thể đẩy đối phương vào chỗ chết.

Tiểu Man chạy về phòng của khách, thấy Liên Y mặt tái nhợt đứng ở cửa, Căn Cổ bên cạnh không biết hỏi những gì, nàng không nói một chữ, chỉ biết ngẩn người.

“Người sao vậy?” Tiểu Man đi tới hỏi.

Liên Y lấp bắp kinh hãi, vội vàng lắc đầu: “Không sao... lần vừa rồi Đoàn Phiến Tử tiên sinh châm cứu cho ta, khiến nửa đầu của ta rất đau, muốn ngủ một lát.”

“Vậy hãy vào ngủ một giấc đi!” Tiểu Man đẩy cửa ra, thấy Căn Cổ đang định vào theo thì cản ngay lại: “Tiểu quỷ đi ra ngoài, nơi này không chào đón nam nhân!”

Căn Cổ tức giận nói: “Sớm biết thế này ta sẽ không cầu lão nhân cứu người, vẫn đáng ghét như vậy!”

Tiểu Man cười hì hì sờ đầu hắn, đưa cho hắn một ít hoa tai kết từ chỉ màu: “Tiểu quỷ đúng là thiếu hiểu biết, khuê phòng của nữ tử, nam nhân đừng tùy tiện vào, đây là quy củ. Cầm cái này chơi đi.”

Căn Cổ liếc mắt nhìn nàng một cái, giật lấy hoa tai chạy đi.

Tiểu Man đóng cửa, nhìn lại, Liên Y đã nằm trên giường, hai mắt mở to, lộ ra vẻ bồn chồn không yên.

Nàng đi tới, ngồi lên giường, sờ đầu nàng, nói nhỏ: “Còn đau không?”

Liên Y kinh ngạc nhìn nàng, đôi mắt đột nhiên đỏ lên, nắm chặt tay nàng, thấp giọng nói: “Chủ tử, người đối với ta thật tốt!”

Tiểu Man cười nói: “Bỏ đi, lời này mỗi ngày người đều nói hơn mười lần, ta nghe chai cả tai rồi. Nếu thoải mái rồi thì đi ngủ đi, ta sẽ thêm nốt chỗ còn lại.”

Liên Y không nói nữa, nhắm mắt lại ngủ.

Tiểu Man đốt hai ngọn nến to trong phòng, đặt các thứ lên bàn, tinh tế đánh giá hình cung nữ trên quạt.

Nhớ tới lời Lý Liên Ngư, phụ thân hắn vì một nữ tử Giang Nam mà bỏ vợ bỏ con, mê luyến không thôi. Tuy Thiên Quyền nói không thể tin Lý Liên Ngư, nhưng hôm nay nhìn thấy cái quạt này, nàng vẫn cảm thấy lời Liên Ngư nói có một phần là sự thật.

Cây quạt này là ngoại tử nàng đưa cho Gia Luật Văn Giác, tình ý nồng hậu trong tranh vẽ có thể cho thấy ngoại tử quả thực có tình với nữ tử. Tiểu Man đoán, sau đó đã xảy ra chuyện gì đó cho nên ngoại tử mới từ bỏ nữ tử kia, ngay cả cây quạt vẽ hình nàng cũng bỏ ra bán, cái này không phải vì kiếm tiền, thuần túy chỉ là trút giận, trả thù.

Như vậy, có phải là do bà ngoại nàng chọc giận ông ngoại, liên đới đến nương nàng, khiến nương nàng dù bị đạo tặc bắt cóc đòi một vạn lượng hoàng kim mà ông ngoại nàng vẫn bỏ mặc, tùy ý nàng lưu lạc nơi biên thùy, cuối cùng ôm hận mà chết.

Tưởng tượng như vậy có phần hợp lý.

Lại nhớ trước kia nương nàng từng đề cập qua một lần, hài tử do thứ thiếp sinh ra có thân phận thấp kém, còn không bằng không ra đời. Như vậy chắc chắn bà ngoại nàng không phải chính thất của ông ngoại, nói không chừng là tiểu thiếp, hay thậm chí là thị thiếp gì đó. Hài tử sinh ra, mẫu thân lại đặc tội phụ thân, bị vứt bỏ cũng coi như dễ hiểu.

Gia Luật Văn Giác có được cây quạt, có khả năng liền sinh hứng thú với nữ tử trong tranh, loanh quanh thế nào lại gặp được nữ tử đó, cho nên cuồng nhiệt mê luyến, sau đó nàng lại mất tích...

Tiểu Man rung mình, nói như vậy, đó không phải là nương nàng chứ? Nương nàng hình như chưa từng nhắc tới một nam nhân Khiết Đan cuồng nhiệt mê luyến mình thì phải? Nếu như đó không phải là nương nàng, thì đó... chính là bà ngoại nàng?

Lý Liên Ngư hai mươi ba tuổi, hai mươi ba năm trước Gia Luật Văn Giác đi vào Giang Nam, khi đó nương nàng mới tầm mười bốn mười lăm tuổi, đúng là nụ hoa chớm nở. Tương ứng, lúc đó bà ngoại nàng khoảng trên dưới ba mươi tuổi, cũng đang trong giai đoạn xuân sắc.

Gia Luật Văn Giác này tầm hơn bốn mươi tuổi, hai mươi ba năm trước hẳn cũng trên dưới hai mươi tuổi. Nam tử tầm tuổi này yêu thích nữ tử mười bốn mười lăm hoặc tầm ba mươi cũng có khả năng.

Trời, thật sự là loạn. Hiện tại nghi hoặc chính là: người hấn mê luyến cuồng nhiệt là nương nàng hay bà ngoại nàng?

Tiểu Man biết đây là loại ý nghĩ điên cuồng, vô luận hấn yêu thích ai, cuối cùng hấn vẫn không có được người đó, cho nên việc năm đó hấn yêu thích ai không có ý nghĩa. Lúc hấn nhìn thấy dung mạo nàng thì kinh hách như vậy, nhất định là bởi vì nàng rất giống nương và bà ngoại nàng.

Nàng thậm chí còn nghĩ, liệu có thể vì mình giống nàng mà hấn có thể thủ hạ lưu tình, đừng vì mình là tiểu chủ mà đuổi tận giết tuyệt không?

Được rồi, nếu hấn thật muốn tới giết, lúc nguy cấp nàng sẽ bắt chấp mọi thứ, nói ra hết sự thật. Hấn sẽ nể “tình” ngày xưa mà tha cho nàng, nói không chừng còn cho nàng một đồng bạc rồi đưa về quê hương...

Tiểu Man miên man suy nghĩ, tay liên tục hoạt động, cung nữ dần dần hiện ra trên quạt, mâu quang lưu chuyển, giống như đang mỉm cười với nàng.

Cuối cùng cũng hoàn thành, Tiểu Man rút sợi chỉ cuối cùng, nhẹ nhàng giơ cây quạt lên, đưa ra ánh sáng tỉ mỉ xem xét. Nương nàng như đang thực sự sống trên cây quạt, dùng tư thái, vẻ mặt mà nàng chưa bao giờ thấy, ôn nhu cười với nàng.

Trước kia nàng chưa từng theo được một tác phẩm nào tinh xảo như vậy, lần này lại có thể làm xuất sắc như vậy, ngay cả nàng cũng nhìn đến ngây người.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, sau đó cửa bị đẩy ra, là hai tiểu hài nhi Tiểu Đoàn Tử và Tiểu Phiến Tử.

Tiểu Man vội vàng giơ cây quạt lên trước mặt bọn họ, cười nói: “Theo xong rồi, mau đến xem đi, có đẹp không?”

Tiểu Phiến Tử nhìn nhìn, gật đầu nói: “Rất đẹp!”

Tiểu Đoàn Tử thở hồng hộc chạy tới, nhét một cái tay nải vào người nàng, la lên: “Đừng nói chuyện cây quạt nữa, giờ là lúc nào chứ! Lão gia tử bảo chúng ta tới đây, hấn nói tỷ tỷ là tiểu chủ gì đó, có thâm cừu

đại hận với Thiên Sát Thập Phương, sợ rằng người kia sẽ tới tìm tỷ gây phiền toái, đây là tiền thù lao lão gia trả cho cây quạt tỷ tỷ thêu, hẳn nói bọn họ sẽ tạm thời trì hoãn người kia, tiểu chủ mau đi ra theo cửa sau, đừng để hắn phát hiện.”

Tiểu Man lấp bắp kinh hãi, không ngờ Đoàn Phiến Tử lại tốt như vậy. Vui vẻ cầm cái tay nải kia, nặng trĩu, bên trong chắc là có đến trăm lượng bạc. Cao nhân chính là cao nhân, ra tay thật hào phóng.

Tiểu Đoàn Tử thấy nàng ngồi bất động ở đó, trên mặt còn lộ ra nụ cười quỷ dị, vội la lên: “Tỷ còn cười cái gì! Mau lên, chúng ta dẫn đường cho tỷ, đi ra cửa sau thôi! Chậm trễ là sẽ chết đó!”

Lúc này Tiểu Man mới vội vàng thu thập hành lý, đánh thức Liên Y, hai người đi theo bọn họ ra cửa sau.

Cửa sau thông ra một mảnh rừng hoang vắng, Căn Cổ đã vác đao chờ sẵn ở đó, Gia Luật Cảnh đứng bên cạnh, thấy hai nàng đi ra, Căn Cổ nói: “Quá chậm! Lão gia tử đã nói với ta rồi. Chúng ta đi tới núi Thái Bạch, người kia hình như là tới vì cái sừng gì đó, dù sao cũng không thể để bọn họ tìm thấy trước. Ta đưa người đi trước, Trạch Tú và Thiên Quyền sẽ đuổi theo sau, đừng lo lắng.”

Liên Y công Tiểu Man trên lưng chạy đi, Tiểu Man quay lại, thấy hai tiểu hài tử vẫn đang đứng ở ngưỡng cửa, lo lắng nhìn theo, trong lòng âm áp, liền vẫy tay với bọn họ: “Thay ta cảm ơn lão gia nhà người, mặt khác cũng cảm ơn các người, lần sau ta sẽ thêu cái khác thật đẹp cho các người chơi.”

Tiếng nói vừa dứt, người đã ở ngoài trăm dặm. Liên Y công nàng chạy nhanh đi, mắt nàng đã được Đoàn Phiến Tử chữa trị, không cần phải vừa chạy vừa cố quan sát như trước nữa, cảnh sắc xung quanh vùn vụt trôi qua, thân hình nàng nhẹ nhàng hơn cả chim én.

Chạy hết một đêm, mãi đến lúc chân trời lóe lên ánh hồng, Tiểu Man đã ngủ quên trên lưng Liên Y, còn Gia Luật Cảnh cũng đã ngủ như chết trên lưng Căn Cổ, Liên Y mới nói: “Xung quanh đây không có ai, chúng ta nghỉ một lát, đợi mấy người Thiên Quyền công tử tới.”

Căn Cổ ném mạnh Gia Luật Cảnh xuống đất, hắn ai nha lên một tiếng, nhưng lại không tỉnh, trở mình tiếp tục ngủ như chết, Căn Cổ mắng một câu: “Đồ vô dụng!”

Liên Y lấy một cái áo khoác ra trải xuống đất, đỡ Tiểu Man ngồi lên, đưa nước và lương khô cho nàng. Tiểu Man làm gì có tâm tư mà ăn, trước tiên là cẩn thận mở tay nải ra xem có bao nhiêu tiền đã.

Nàng ước chừng là trăm lượng bạc, ai ngờ lúc mở ra, thấy ánh vàng rực rỡ, là trăm lượng hoàng kim! Tiểu Man vui quên trời đất, miệng há ra không thể ngậm lại được.

Ông trời ơi! Thêu một cây quạt là đổi được trăm lượng hoàng kim! Quá lắm!

Nàng ôm lấy vàng không buông, nàng được Liên Y bón cho chút nước, một nửa cái bánh, còn chưa kịp nhai đã lăn ra ngủ.

Nhưng vừa mới lâm vào mộng đẹp thì nghe tiếng Căn Cổ kêu lên: “Ai ở đó?”

Tiểu Man lập tức bừng tỉnh, trợn mắt lên nhìn, thấy từ trong rừng có một người chậm rãi đi ra, thân ảnh cao lớn, khoan tay mà cười, không phải Gia Luật Văn Giác thì là ai?

48. Q.3 - Chương 6

Cung nữ niêm hoa (tam)

Tiểu Man hoảng sợ, miếng bánh chưa kịp nuốt kia liền nghẹn luôn ở cổ họng, nhất thời không thở được, vội che cổ, dùng sức lặn lội. Liên Y nhẹ nhàng xoa ngực nàng mấy cái nhưng không hiệu quả. Nhìn thấy nàng hai mắt trợn trừng thì gấp đến độ luống cuống tay chân.

Căn Cổ tiến tới, kéo Tiểu Man lại, lấy sừng đao đập nhẹ vào ngực nàng, miếng bánh giết người kia cuối cùng cũng bị hắn đập đi ra.

Nàng còn sống! Nàng còn sống! Tiểu Man ho khan, cảm kích nhìn Căn Cổ, nước mắt cũng vì ho mà chảy ra.

“Tin người thì lợn biết trèo cây.” Căn Cổ ghét bỏ nhìn nàng, vung đại đao lên, chỉ Gia Luật Văn Giác, lạnh nhạt nói: “Không cho lại đây, nếu không ta sẽ không khách khí!”

Quá đẹp, quá oai phong nha, Căn Cổ. Hai mắt Tiểu Man tràn đầy lệ quang sùng bái, lùi tới sau lưng Liên Y, thò hai mắt sáng rõ ra nhìn hắn. Sau này nàng sẽ không bắt nạt hắn, cũng sẽ bảo Liên Y đối với hắn tốt một chút.

Gia Luật Văn Giác đi tới hai bước, chợt thấy hàn quang đại đao lóe lên, không hề lưu tình bỏ về phía mình. Hắn nhẹ nhàng cười: “Tiểu quỷ mà thôi!”

Đao quang bổ trúng cổ hắn nhưng lại không thấy máu, Căn Cổ sửng sốt, tay bỗng trầm xuống, mắt thấy mấy ngón tay hắn đang kẹp lên thân đao – động tác của hắn thật nhanh!

Căn Cổ buông vũ khí, bứt ra lui về sau. Ai ngờ hắn mau, Gia Luật Văn Giác còn mau hơn, bên tai chỉ nghe người kia cười nói: “Thông minh, về sau tiểu quỷ sẽ thành đại tài!” Thanh âm vang lên phía sau, Căn Cổ chưa kịp sợ hãi nhiều đã cảm thấy cổ bị người nhẹ vỗ, nhất thời trước mắt biến thành màu đen, người ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Không tốt! Tiểu Man đứng dậy định chạy, đáng tiếc hai chân lại mềm nhũn tựa mì sợi, căn bản không nghe theo sự điều khiển của bản thân.

Liên Y nhẹ nhàng đẩy nàng ra sau, chính mình tiến lên ngăn trở, thấp giọng nói: “Chủ tử, người đi trước đi!”

Tiểu Man rất muốn khóc, chẳng lẽ nàng không muốn đi trước hay sao? Chân nàng không chịu nghe lời mà, đã bị hắn dọa mềm nhũn rồi. Gia Luật Cảnh đang ngủ say bên kia, trở mình một cái, miệng không biết lẩm bẩm cái gì đó. Người này quá lợi hại, trời sập cũng tiếp tục ngủ, giết người cướp của cũng không làm hắn thức, về sau chắc chắn sẽ là vua ngủ!

Gia Luật Văn Giác cũng không để ý tới Liên Y, hắn bình tĩnh nhìn Tiểu Man, thấp giọng nói: “Tránh ra!” Lời này đúng là nói với Liên Y.

Sắc mặt nàng tái nhợt, cổ tay run lên, hiển nhiên trong lòng đang rất sợ hãi, đột nhiên thấp giọng nói: “Chủ tử... rất tốt với ta. Ta, ta sẽ không tránh ra, ta là hộ vệ của nàng!”

Gia Luật Văn Giác cười nói: “Đúng là đồ ngốc!”

Liên Y lộ ra biểu tình thương tâm, nói nhỏ: “Đúng là ta không thông minh, nhưng ta biết ai đối tốt với ta.”

Liên Y nha, vô nghĩa với hắn làm gì? Mau chém hắn đi! Tiểu Man kêu lên trong bụng, thử đứng lên, định bước đi nhưng hai chân vẫn mềm nhũn vô lực. Nàng vươn người về phía trước cố lết đi, mới được vài bước, chợt nghe tiếng gió vang lên phía sau. Nàng sợ tới mức không dám quay đầu lại, xẹt một cái nép vào sau một thân cây.

Gia Luật Văn Giác hơi nhướng mi, cúi đầu nhìn Liên Y cầm đao Xích Hà ngăn cản mình, đao vẫn chưa ra khỏi vỏ, nàng vẫn có điều cố kỵ. Liên Y nhíu mày, thanh âm run rẩy: “Thỉnh, thỉnh người đừng thương tổn chủ tử!”

Vừa dứt lời đã cảm thấy sau cổ bị người nhẹ nhàng đá một kích, trước mắt nàng nhất thời biến thành màu đen, toàn thân mềm nhũn quỵ xuống, nghe thấy hắn lạnh nhạt nói: “Vượng bạn, quả nhiên là phế vật!”

Mỗi nàng hơi động, muốn nói gì đó, nhưng chưa kịp nói gì đã ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Tiểu Man nghe thấy tiếng tim mình đập, rất nhanh, rất vang, như là đang muốn thoát ra theo lỗ tai nàng, nhưng khi người này khoát ánh trăng lạnh leo dừng lại trước mình ba bước thì nàng lại không nghe thấy tiếng tim của mình đập nữa.

Trái tim giống như ngừng đập.

Nàng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hần, đột nhiên nói: “Ta không phải là tiểu chủ, lúc người thấy ta hần đã biết.”

Gia Luật Văn Giác cũng không giạt mình, gật đầu nói: “Không sai! Nương người hiện giờ ở đâu? Còn sống hay đã chết?”

Hần, hần hỏi nương nàng?

Cả người Tiểu Man giống như trở nên mơ hồ, sợ hãi cực độ, mỗi một cực độ, đầu óc nàng giống như không nghe mình sai sử nữa, miệng nói: “Người hỏi nương ta... là tam tiểu thư Quách gia, hay là... người nào khác?”

Gia Luật Văn Giác cười cười: “Sao người cũng ngu ngốc vậy? Nương người không phải là tam tiểu thư Quách gia sao? Sau khi nàng bị tên cướp bắt đi, ta đã tới trấn Ngô Đồng gặp nàng một lần, lúc đó người vẫn còn ở trong bụng nàng, khó trách không biết gì cả.”

Tiểu Man vội la lên: “Hóa ra người người thích chính là nương ta!”

Nói xong nàng liền hồi hận, lui lại sát thân cây, nhìn chằm chằm vào hần, không biết hần sẽ có phản ứng gì.

Gia Luật Văn Giác sững sốt một chút mới nói: “Đã là chuyện rất lâu trước kia, không sai, quả thật ta đã từng thích nàng. Khi đó tuổi trẻ khí thịnh, nhìn thấy nữ tử trên quạt liên thần hồn điên đảo, không ngờ lại thực sự gặp được người giống như đúc ở ngoài đời. Đáng tiếc nương người phúc mỏng mệnh bạc, lại cao tại thượng, chê tiểu tử nghèo là ta, một lòng muốn vào cung tuyển tú, sau khi đùa giỡn với ta lại bị bọn cướp bắt đi.”

Tiểu Man nói nhỏ: “Vậy... nữ tử trong tranh là nương ta?”

Gia Luật Văn Giác cười nói: “Nữ tử trong tranh là bà ngoại người, tiểu thiếp thứ bảy của ông ngoại người, trước kia là ca sĩ hát rong, sau khi gả cho ông ngoại người lại không an phận, tư thông cùng gia nô, sinh ra hai con gái. Ông ngoại người lúc ba mươi lăm tuổi thì bị bệnh nặng, sau đó mất đi khả năng sinh đẻ. Bà ngoại người sao có thể sinh hài tử chứ? Nhưng đó là việc xấu trong nhà, không thể để bên ngoài biết, hần đành phải miễn cưỡng vui cười, coi đó như con gái mà nuôi lớn. Nương người có chút may mắn, sinh ra còn khỏe mạnh, được ở trong Liêm Phương thành, còn muối muối nàng thì từ nhỏ đã nhiều bệnh, lúc ba tuổi đã bị ông ngoại người đem cho người khác. Đáng thương cho nàng, suốt ngày nghĩ mình là thiên kim tiểu thư, một thân hưởng đầy sung ái, lại không biết kỳ thật mình xuất thân thấp hèn, dù bị bắt, phụ thân cũng không bỏ một vạn lượng vàng ra chuộc về, cuối cùng trở nên điên điên khùng khùng.”

Tiểu Man trừng mắt nhìn hần, sau một lúc, đột nhiên nói: “Xuất thân thấp hèn thì không nên từ chối người sao? Nếu nàng thật sự là tiểu thư, người bị nàng đùa giỡn có khi còn cảm thấy vinh hạnh ấy nhỉ? Nếu người có từng thích nàng, khi nàng xảy ra chuyện đã đi tìm nàng, hôm nay lại càng không nên nói những lời này, hạ thấp người khác cũng là hạ thấp chính mình.”

Gia Luật Văn Giác điềm nhiên nói: “Ta đã đi tìm nàng, nhưng không phải vì cứu nàng, ta chỉ muốn nhìn bộ dáng nghèo túng của nàng. Ngày trước nàng cao cao tại thượng dẫm đạp người khác dưới chân mình, ta đi xem hiện tại nàng bị người khác dẫm đạp có bộ dạng ra sao. Quả nhiên cực kỳ khuây khoả! Mầu thân người cùng bà ngoại người đều là nữ nhân lòng tham không đáy, tự cho là cao quý, đùa bỡn nhân tâm, cuối cùng lúc phải trở về bản sắc, cũng chỉ là kẻ thấp hèn.”

Tiểu Man giận dữ, chống tay vào thân cây mà đứng lên, hít một hơi, nhẹ giọng nói: “Tất cả mọi người trở về bản sắc đều là thấp hèn, có ai mà không từ cát bụi mà ra, có ai làm từ vàng từ ngọc sao? Nếu người từng thích nàng, cho dù nàng có đáng giận, người cũng không được nói nàng như vậy! Người trút giận như vậy, trong mắt người khác chính là kẻ bụng dạ hẹp hòi, tính toán chi li, không phải nam nhân! Người phải không thích nàng mới đúng, nàng không cần người thích, lại càng không thêm khiến người phải hận nhiều năm như vậy!”

Lời còn chưa dứt, đã thấy một bàn tay giữ chặt cổ, nàng nhất thời không thể thở, há miệng ra, giống như một con cá bị bắt khỏi nước, mắt trợn trừng, bất lực nhìn hần.

Gia Luật Văn Giác mỉm cười, nói: “Người cũng giống nương người, là tiểu quỷ lòng tham không đáy. Giả mạo tiểu chủ Thương Nhai thành sao? Mơ tưởng chiếm được bảo tàng không phải của mình sao? Nghe nói

Bất Quy sơn đưa bản đồ cất giấu ngũ phương sừng cho người, bọn họ cũng không phải tốt bụng gì đâu, chiêu mượn đao giết người này của chúng cũng quá vụng về, vất vả cho người phải bán mạng vì chúng.”

Rầm thối, chẳng lẽ nàng muốn làm tiểu chủ sao? Tiểu Man cảm thấy ngực rất tức, không khí không vào được, trước mắt đầy sao bay, nhất thời cực kỳ khó chịu, tay chân loạn tung, nhưng không hề tạo ra chút ảnh hưởng nào với hắn.

Nàng thật sự sẽ chết! Lần này sẽ không có ai đến cứu nàng!

“Đưa bản đồ cho ta, người bán mạng cho Bất Quy sơn thì cuối cùng cũng là cái chết, chỉ bằng chết trên tay ta một cách thống khoái!”

Tay hắn lục lọi trong áo nàng nửa ngày cũng không tìm được.

Sầm sồ! Tiểu Man vùng tay chân loạn lên, thống khổ cực kỳ.

Thiên Quyền chết tiệt! Trạch Tú chết tiệt! Vì sao không ai tới cứu nàng? Cuối cùng vẫn là một mình nàng chết thê chết thảm ở nơi lạ lẫm này. Bảo tàng không chiếm được, kỳ thật cũng không có gì, dù sao nó cũng không phải là của nàng.

Bảo tàng lấp lánh cuối cùng lại biến thành một đôi mắt hoa đào, trong một buổi chiều trời trong nắng ấm, nàng bị bao phủ trong hương khí thanh lương đó, cặp lông mi kia đen dày lại dài thẽ, che hết đi những phong lưu xinh đẹp, bỗng nhiên ngược lên, khiến người ta kinh tâm động phách, hô hấp cũng phải ngừng lại.

Hắn nói: “Sao không về nữa? Ta đang xem mà.”

“Là xem người hay xem tranh?” Nàng vẫn không thể hỏi ra miệng vấn đề vừa ngọt ngào lại chua xót này.

Tiểu Man nắm lấy tay Gia Luật Văn Giác, khó khăn nói: “Người... không thể giết ta, nếu không... ta, ta sẽ không thêu cái quạt kia cho người.”

Vừa nói xong, cổ áo đã được buông ra, Tiểu Man ngã xuống đất, há mồm thở dốc, nước mắt nước mũi tràn ra, ho như lấy mạng.

Gia Luật Văn Giác ngồi xổm trước mặt nàng, mặt không biểu cảm nhìn nàng, sau một lúc lâu mới nói: “Người... Sao người lại nói những lời này?”

Đại khái là hắn hỏi nàng vì sao không cầu tha thứ mà lại dùng cây quạt cũ đó để uy hiếp hắn.

Tiểu Man thở hổn hển nửa ngày mới hắng giọng nói: “Chỉ một cây quạt mà người mang theo bên mình nhiều năm như vậy... cho nên, ta có lý do tin tưởng người vẫn mến nường ta, cho nên người sẽ không giết ta.”

Hắn cười cười, ôn nhu nói: “Nói hươu nói vượn!”

Nhưng hắn lại không bóp cổ nàng, cũng không lục túi nàng tìm bản đồ nữa. Tiểu Man sửa sang lại quần áo, may mắn là túi tiền và bản đồ nàng chưa kịp nhét vào trong túi quần áo, vẫn để ở bọc đồ sau lưng, tạm thời chưa bị hắn lấy đi.

“Ta sẽ giúp người thêu một cây quạt thật đẹp!” nàng cẩn thận nói, ngữ khí thương lượng.

Gia Luật Văn Giác run lên một chút, thấp giọng nói: “Người trên đó không phải nàng...”

“Ta biết, ta biết nường ta trông thế nào, ta sẽ thêu nàng.” Nàng vội vàng cam đoan.

Gia Luật Văn Giác do dự lấy cây quạt trong ngực ra, chậm chạp đưa cho Tiểu Man, nàng nhận lấy – hắn không buông tay, nàng dùng sức nắm – vẫn không buông tay.

“Không phải ta si tình không quên được nàng, chẳng qua là cố nhân qua đời, giữ lại làm kỷ niệm mà thôi.” Hắn nghiêm túc giải thích.

Trời, đây là lần đầu tiên nàng gặp loại nam nhân sĩ diện thế này, tra tấn mình không đủ còn muốn tra tấn người khác nữa. Vừa rồi, chắc chắn là hắn bị nàng chọc giận, sau đó coi nàng thành nường nàng, muốn tự tay giết chết.

“Ta hiểu, ta hiểu, người chỉ muốn giữ làm kỷ niệm thôi.” Tiểu Man cầm lấy cây quạt, nhét vào trong ngực áo, sợ hấn lại đoạt lại. Cây quạt này chính là bảo vật giữ mạng của nàng.

Gia Luật Văn Giác gật đầu, nói: “Người thêm một cây quạt mất bao lâu?”

Tiểu Man suy nghĩ, không biết nên nhanh một chút hay là chậm một chút, nói: “Đại khái... Uhm, muốn thêm đẹp thì cần ba bốn tháng... Cây quạt của Đoàn Phiến Tử ta không dùng toàn lực, nhưng cái quạt này thì nhất định sẽ là cái tốt nhất...”

Gia Luật Văn Giác hí mắt nói: “Quá lâu, ta không chờ được!”

“Ta có thể đẩy nhanh tốc độ...”

Tiểu Man còn chưa nói xong, hấn đã đánh vào ngực nàng một chưởng. Nàng sửng sốt, đột nhiên lồng ngực như muốn vỡ ra, cổ họng thấy ngòn ngọt, ọe một cái nôn ra ngụm máu, mặt mày xạm sẫm, khó chịu cực kỳ.

Gia Luật Văn Giác thu tay, nói: “Người rất xảo hoạt, không thể tin người hoàn toàn được. Ta cho người hai tháng, thứ nhất phải thêm xong quạt, thứ hai là tìm được nơi giấu ngũ phương sừng ở núi Thái Bạch. Nếu có thể hoàn thành, sau hai tháng ta sẽ cứu người, nếu không, người đã trúng một chưởng của ta, nội tạng sẽ bị vỡ vụn mà chết.”

Người này quá độc ác! Tiểu Man đưa tay lau vết máu, không nói một lời.

Gia Luật Văn Giác lại nói: “Người tự nguyện cũng được, bị ép buộc cũng được, trước khi tiểu chủ thực sự xuất hiện, người chính là tiểu chủ Thương Nhai thành, toàn võ lâm đang nhìn chăm chăm vào người, dù người có trốn tận nơi chân trời góc bể cũng không thoát được vận mệnh bị người đuổi bắt. Chi bằng đi theo ta, đưa ta đi tìm ngũ phương sừng, ta cao hứng sẽ không giết người.”

Hấn nhắc Tiểu Man đi tới phía trước. Ngực Tiểu Man đau muốn chết, đi được hai bước liền ngã lăn ra đất không thể nhúc nhích, bị hấn kéo trượt trên mặt đất, cảm thấy da toàn thân như rách toạc ra.

Nàng không bị hấn một chưởng đánh chết, cứ kéo như vậy sợ cũng sẽ mau chóng mất mạng. Tiểu Man giờ không thể trốn thoát mới cảm thấy, người này dù nhìn bình thường nhưng kỳ thật còn biến thái hơn cả tên Gia Luật Cảnh kia. Lúc này bị hấn đánh chết còn thoải mái hơn!

Trong rừng đột nhiên nổi gió, thổi bay vạt áo hai người, một vầng minh nguyệt hiện ra, chiếu sáng khắp vùng, lá cây loạn bay, rừng bạch dương toát ra tiếng gió như quỷ khóc. Gia Luật Văn Giác cảm thán, thở dài: “Nếu ngũ phương sừng xuất thế, thực không biết sẽ gây nên trường gió tanh mưa máu thế nào!”

Lời vừa dứt, bên tai có tiếng gió lạnh leo vang lên, hấn buông tay khỏi Tiểu Man, nhảy sang bên cạnh, một mũi tên sượt qua tai hấn, cắm phập vào thân cây bạch dương phía trước, đuôi tên còn rung lên bần bật. Gia Luật Văn Giác xoay người, nhìn thấy cách bọn họ trăm bước, Thiên Quyền đang tiếp tục dương cung, trên cung là ba mũi tên nhắm thẳng vào hấn.

Tư thế kia, tư thế kia, gió kia, đêm đó, lá rụng kia... quả nhiên rất lạnh khốc, rất tuần tú! Tiểu Man vô lực quỳ rạp trên mặt đất, cổ hết sức gãy dựa, bị ai mà rổng to trong lòng: lúc này không phải lúc diễn tư thế, trước tiên cứu nàng rồi nói sau nha!

Gia Luật Văn Giác mỉm cười, đang định nói chuyện, chợt thấy phía trên có chút dị thường, lập tức lui lại ba bước, trên cây có một người hạ xuống nhanh như chớp, đưa tay đỡ Tiểu Man, khoác áo khoác lên cho nàng rồi thả người chạy đi. Gia Luật Văn Giác vội vã định đuổi theo, ba mũi tên phía sau đã bắn tới. Hấn biết sự lợi hại của cung Thần Võ, cũng biết tên pháp của Thiên Quyền chuẩn cỡ nào, liền giơ áo choàng lên cản được hai mũi tên, nhưng mũi tên còn lại đã đâm vào vai trái hấn.

Thiên Quyền đắc thủ, lập tức giải huyết cho Liên Y, trầm giọng nói: “Mang hấn đi mau!”

Liên Y không hiểu Thiên Quyền chỉ người nào, cúi đầu thấy Gia Luật Cảnh đang nằm bên chân, ngũ ngon lành, không do dự ôm hấn bỏ chạy.

Gia Luật Văn Giác đã bị thương, nhìn thấy Trạch Tú đưa Tiểu Man chạy trốn không ảnh cũng không ham chiến, mũi chân điểm một cái, thả người lên cây, trong nháy mắt liền biến mất trong bóng đêm, hướng phía Trạch Tú bỏ chạy mà đuổi theo.

Thiên Quyền thu lại cung Thần Võ, lay tỉnh Căn Cổ, cũng đuổi theo.

49. Q.3 - Chương 7

Nếu như ưa thích (nhất)

Trạch Tú ôm Tiểu Man, không dám ngừng nghỉ, chạy một hơi bốn năm dặm mới tìm một nơi bằng phẳng đặt Tiểu Man xuống, nghỉ ngơi. Mặt Tiểu Man đã trắng bệch không còn giọt máu, vừa hạ xuống đất liền nôn, chỉ còn thiếu nước nhổ mật đắng ra nữa thôi, nôn xong thì ho khan, đến tận lúc trong miệng toàn là máu mới giống như tê liệt quỳ rạp trên đất, không động đậy nổi một ngón tay.

Trạch Tú ngưng thần nghe mạch nàng một lát, nhíu mày nói: “Là vô minh chướng của lão tặc Gia Luật Văn Giác, may mà bị thương không nặng.”

Tiểu Man vô lực trên đất, rất muốn rờ lệ: “Thế này còn gọi là thương không nặng... ta đã học cả máu ra... Từ bé tới giờ ta chưa từng nôn ra máu... chắc chắn là sắp chết...”

Trạch Tú thấp giọng nói: “Sẽ không chết đâu, đã có ta ở đây.”

Tiểu Man không tự chủ hít vào một hơi, kết quả là ngực lại đau nhức, nhất thời nước mắt lưng tròng, nàng sống chết cầm tay Trạch Tú, khóc ròng nói: “Người, người hãy nghe cho kỹ, trong túi của ta có ngân phiếu hai ngàn lượng và một ít bạc vụn, còn có một ít trân châu bảo thạch, còn trong bao trên lưng là một trăm lượng vàng nhị thức người cho ta. Trân châu hoàng kim ta không có cách mang đi, trong khoảng thời gian chúng ta ở chung, người đã chăm sóc ta rất tốt, vậy thì tặng cho người đó. Ta muốn được yên nghỉ ở một nơi non xanh nước biếc, người hãy nhớ thường xuyên tới tảo mộ cho ta, hai ngàn lượng kia coi như làm tiền giấy đốt cho ta, khỏi phải xuống tới âm phủ lại làm ma quỷ nghèo...”

Trạch Tú đỡ khóc đỡ cười, nhắc nàng lên, đặt lên lưng mà cõng, cười nhạt: “Còn có thể nói nhiều như vậy, chưa chết ngay được.”

Tiểu Man khóc ròng nói: “Vô lương tâm, người chưa bao giờ nói được câu nào dễ nghe...”

Trạch Tú cười nói: “Người muốn nghe cái gì dễ nghe? Ta chắc chắn sẽ hoàn thành nguyện vọng của cô nương?”

Nữ hài tử trên lưng không nói gì, giống như một con mèo nhỏ, từ phía sau ôm chặt cổ hắn, ôn nhu mềm mại, đang thương cực kỳ. Lòng hắn đột nhiên trùng xuống, mềm nhũn bỗng bình, chậm rãi đi được hai bước, thấp giọng nói: “Người sẽ không chết đâu, yên tâm đi! Cũng sẽ không phải cô đơn một mình, không phải còn có ta sao?”

Nàng “Uhm” một tiếng, nói nhỏ: “Trạch Tú, ngực ta rất đau.”

Ai, lại mượn cơ hội làm nũng.

Hắn chuyển nàng ra trước, bế nàng trong tay, tức giận hỏi: “Như vậy không đau chứ?”

Nàng giơ tay ôm chặt lấy hắn, vùi mặt vào ngực hắn, lạnh run, giống như một con chim nhỏ dính mưa. Là đang khóc? Hay là sợ hãi? Hay cả hai?

Thanh âm nàng đã run run: “Người kia đánh ta một chưởng, muốn ta trong vòng hai tháng phải thêu cho hắn một cây quạt, còn muốn tìm được ngũ phương sừng, nếu không thể hoàn thành, một chưởng này của hắn sẽ khiến nội tạng ta vỡ vụn mà chết. Mạng của ta chỉ còn hai tháng, hai tháng...”

Sao lại có chuyện này! Trạch Tú cầm lấy tay nàng, tinh tế đánh giá mạch đập của nàng, sau đó lại cởi áo nàng để xem thương thế, Tiểu Man giữ lấy cổ áo, vội la lên: “Dù ta chỉ còn sống hai tháng, người cũng đừng lấy cơ hộ này cởi quần áo ta chứ?”

Trạch Tú trừng mắt nhìn nàng: “Ta lột da heo cũng không cởi quần áo người! Gầy da bọc xương, ai muốn nhìn người!”

Hắn vạch cổ áo nàng ra, quả nhiên thấy trên xương quai xanh có một chường ấn đỏ tươi. Hắn cười nói: “Hắn lừa ngươi đấy, trên đời không có chường lực nào có thể duy trì liên tục hai tháng, đây là vô minh chường bình thường. Nếu ngươi không tin, sau hai tháng nữa sẽ biết.”

Tiểu Man vội vàng kéo áo lên, “Tốt xấu gì cũng là mạng của ta, ta có thể không cần sao? Vạn nhất hai tháng sau ta chết thật thì ai đền cho ta? Người sao?”

Trạch Tú cốc vào trán nàng, nói: “Được, chúng ta đánh cược, sau hai tháng nếu ngươi chết, ta sẽ đền ngươi một mạng, nhưng nếu như không chết thì ngươi sẽ làm sao?”

Tiểu Man ngây người: “Người nói làm sao bây giờ? Chẳng lẽ đem cái mạng vừa mới nhặt được về đền lại cho người?”

Trạch Tú vốn định nói đùa, nói nếu như không chết thì ngươi cũng đem mạng đền cho ta, bắt làm trâu làm ngựa cũng không được hé răng. Nhưng thấy sắc mặt nàng tái nhợt, hô hấp dồn dập, hiển nhiên là bị thương không nhẹ, lời này không thể nói ra, chỉ cười nói: “Nếu như không chết, ngươi cũng thêu một bức cho ta, thêu một mỹ nhân thiên hạ vô song, độc nhất vô nhị, để ta treo lên tường ngắm.”

Tiểu Man khanh khách cười: “Ta sẽ thêu một con heo nái thiên hạ vô song, độc nhất vô nhị cho ngươi, để ngươi mỗi ngày lột da.”

Nói xong lại bắt đầu ho khan, rốt cuộc không thể nói thêm gì nữa.

Bị hắn nói như vậy, nàng lại cảm thấy mình bị như vậy cũng không đến mức quá tệ, không hề khó chịu như vừa rồi nữa. Rốt cuộc là lời của hắn có đạo lý, hay bởi vì người nói chuyện là hắn, nàng cũng không rõ. Nàng chỉ biết, tuy rằng ngực nàng rất đau, toàn thân cũng đau đến mức muốn vỡ ra, nhưng trong lòng lại thông thuận hơn.

Ở nơi hoang sơn dã tỉnh này, dù có đi ba ngày cũng không nhất định có thể tìm được nơi có người ở, chỉ phải một lần nữa sống cuộc sống của dã nhân, tìm một cái sơn động, trải một chút cỏ khô và lá cây làm giường.

Tiểu Man trước đó vẫn còn hoàn hảo, sau lại bắt đầu phát sốt, nằm trên mặt đất, đầu óc hỗn loạn, trong mơ hồ chỉ cảm thấy ở cửa động có người đi vào, đi ra, một lát lại là bóng dáng phụ thân nàng biến mất trong gió, một lát lại là nương nàng đang ngồi ở mép giường khóc thút thít. Cuối cùng giống như tới đình viện hoa lệ, vừa lúc lập xuân, ai đó nhất kiến chung tình với cung nữ ngắm hoa, trần trọc, cầu không được liền yêu quá sinh hận, gây ra đủ loại chuyện vãn vẹo biến thái.

Chói mắt, người kia đúng là Gia Luật Văn Giác. Hắn khoát ánh trăng lạnh lẽo, tựa tiểu phi tiểu, đột nhiên đưa tay vỗ nàng một chường, Tiểu Man nhẹ nhàng kêu một tiếng, mở mắt ra, chỉ thấy vách động tối như mực. Ngực nàng không còn cảm giác buồn buồn, chỉ là đau cực kỳ.

Từ động khẩu có gió thổi vào, băng tuyết hỗn loạn, lạnh thấu xương, nàng hơi động thân hình, nghe thấy bên cạnh có người thấp giọng nói: “Tỉnh rồi?”

Tiểu Man quay đầu, thấy Trạch Tú đang ngồi xếp bằng bên cạnh mình, mặc một tấm áo khoác, bình tĩnh nhìn mình. Nàng nói nhỏ: “Đêm đã khuya như vậy, ngươi không ngủ sao?”

Trạch Tú không trả lời, chỉ cười nói: “Ngươi ngủ hai ngày đã thấy đủ chưa?”

Nàng gật đầu, ngồi lên, động động cánh tay: “Tốt hơn nhiều, trên người cũng không đau, chỉ có ngực là rất đau, tuy nhiên đã tốt hơn lúc trước rất nhiều.”

Nói xong liền định đứng dậy, Trạch Tú giữ chặt tay áo nàng: “Ngươi đi đâu?”

Tiểu Man đỏ mặt lên, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu: “Đi... đi ra ngoài, ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Trạch Tú buông tay nàng ra, nói: “Đi nhanh về nhanh, ta đếm đến năm mươi, ngươi còn không trở về ta sẽ ra tìm ngươi.”

“Ngu ngốc! Ai lại tính được chuẩn như vậy!” Tiểu Man đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn hần, phủ thêm một tấm áo khoác lông chồn thật dày, đi qua người hần, thấy gió từ cửa động thổi vào phần phật, đập vào người khiến nàng suýt nữa đứng không vững. Kỳ quái, gió lớn vậy sao? Nhìn lại, thấy sau lưng hần đã đóng một tầng băng dày, giống như một người tuyết vậy, lúc này mới biết hần vẫn chống đỡ gió lạnh cho nàng.

Nàng cảm động, đi ra ngoài rất nhanh, trở về đang định nói cảm ơn, đã thấy Trạch Tú nằm ngủ ngon lành, nước và tuyết sau lưng đã chảy ra ướt sũng.

Nàng ngủ hai ngày, chắc chắn là hần vẫn thức để trông coi nàng. Tiểu Man ngồi xổm bên người hần, dùng tay lay lay mặt hần, không có chút phản ứng, có thể thấy la hần đã mệt muốn chết rồi.

Nàng nhìn gió tuyết ngày càng mạnh bên ngoài, đóng lửa trong động trở nên không có tác dụng gì, chỉ sợ sẽ mau chóng bị dập tắt. Ngủ một đêm trong cái sơn động lộng gió, lại không có lửa này, tuyết đối sẽ chết người.

Cũng may là hành lý của cả hai người đều có ở đây. Trạch Tú cái gì không nói chứ áo khoác thì khá nhiều. Tiểu Man dùng dây thừng chẳng ngang trước cửa động, lại lấy hai cái áo khoác lông thú vừa to vừa nặng treo lên làm rèm cửa, quả nhiên gió không thổi bay được. Lại bỏ thêm một ít củi vào đóng lửa, khơi cho lửa cháy đượm hơn. Trong cái nồi treo trên đóng lửa vẫn còn lại một ít canh, đúng lúc Tiểu Man đói sôi bụng, liền múc một ít ra ăn – “Quá khó nuốt!”, nàng lập tức phun ra, chắc chắn là do Trạch Tú nấu, trù nghệ của hần cũng đáng sợ y hết miệng lưỡi.

May mà hai ngày rồi hần đã bỏ khá nhiều củi, lại bắt được hai con gà tuyết, làm sạch sẽ để ở bên cạnh. Nàng lật hai con gà tuyết lên, bên dưới lại còn có ba bốn dĩa sơn tham to bằng ngón tay.

Thứ này còn quý hơn cả hoàng kim nữa, không biết hần gặp vận gì mà có thể tìm được. Tiểu Man nhanh chóng cầm bát gỗ ra ngoài lấy một bát tuyết, đun thành nước để rửa dĩa sơn tham, lại đổ hết canh trong nồi, rửa lại sạch sẽ, bỏ tuyết vào, nhét dĩa sơn tham vào bụng gà, đặt lên lửa chậm rãi chế biến.

Không có gió tuyết thổi vào, hơn nữa lửa lại cháy to, trong động dần trở nên ấm áp. Tiểu Man san bằng đóng cỏ khô lá khô, phủ hai cái áo choàng lên, đẩy Trạch Tú: “Người nằm lên kia mà ngủ, ngủ trên đất sẽ sinh bệnh.”

Hần “uhm” một tiếng trong giấc ngủ, lăn người một cái đã nằm trên “giường”, Tiểu Man cởi bỏ áo khoác ướt sũng của hần, vắt phơi bên cạnh đóng lửa, một bên lấy quần áo trong bao ra, cẩn thận may vá.

Vì thế, sáng hôm sau khi Trạch Tú tỉnh lại, cái đầu tiên nhìn thấy chính là một sơn động sạch sẽ ngăn nắp. Hần hoài nghi mình chưa tỉnh ngủ, lấy tay dụi dụi mắt, đánh giá lại xung quanh, không thể tin nổi sơn động ấm áp sạch sẽ này chính là cái động rách rưới mà bọn hần vào tránh tuyết lúc trước.

Mùi canh gà bay đến, Trạch Tú quay đầu lại, thấy Tiểu Man mặc một cái áo da hổ, đang dùng thìa gỗ đảo canh. Hần như gặp ảo giác, vẫn không dám tin nữ tử xinh xắn lạnh lợi này lại có thể làm được chuyện vĩ đại như vậy.

“A, người tỉnh rồi!” Tiểu Man bưng bát canh, quay đầu thấy hần thì hai mắt sáng ngời. Khí sắc nàng đã tốt hơn rất nhiều, không còn tái nhợt như trước nữa. Nàng cười nói: “Người đúng là may mắn, lại có thể tìm được dĩa sơn tham, có biết giá trị của nó trên thị trường là bao nhiêu không? Có đại hoàng kim cũng không mua nổi đâu! Có một chút dĩa sơn tham, tinh thần ta tốt hơn nhiều rồi.”

Trạch Tú hít một hơi, cảm thấy tràn ngập hương vị ngọt ngào, liền đưa tay đón lấy canh gà, cười nói: “Nha đầu, về sau ngươi nhất định là một hiền thê lương mẫu, ai lấy được ngươi là có phúc.”

Hiếm khi thấy hần không độc mồm độc miệng, nhưng Tiểu Man lại thà rằng hần nói lời ác độc còn hơn. Những lời này của hần, không biết tại sao nàng lại không thích nghe, thấy cực kỳ khó chịu.

Nàng xoay người lật quần áo trên dây thừng, không nói chuyện.

Trạch Tú vừa ăn canh vừa nhìn nàng bận rộn. Dáng người nàng nhỏ xinh, thân trên mặc áo ngắn tới thắt lưng, bên dưới là váy dài sắc đỉnh hương, cạp lộ ra vòng eo nhỏ nhắn, cực kỳ đáng yêu. Hần cười nói: “Đúng rồi, ta nhớ tới điển cổ của tên ngươi. Ở thời Đường, trong nhà Bạch Cư Dị có hai cơ thiếp, thơ viết

thể này: anh đào phiên tổ khẩu, dương liễu eo thon nhỏ. Không biết Tiểu Man người so với Tiểu Man kia thì thể nào?”

Tiểu Man cười cười, nhặt nói: “Đúng thế, ta cũng chỉ có thể so sánh với cơ thiếp, ngay cả cái tên cũng không thể cao quý nổi.”

Trạch Tú sững sốt, nàng thì thở phì phì bỏ ra ngoài động.

Chốc lát sau lại trở vào, hóa ra là đi lấy một bát tuyết, chờ cho tan thì vẩy lên quần áo để làm phẳng nếp nhăn.

Trạch Tú ăn xong, tự đứng dậy mức thêm một bát, nói: “Trù nghệ của người không tồi nha, thật không nhìn ra người lại là một bảo bối. Bí thuật Thương Nhai thành thì đốt đặc cán mai, nhưng việc nhà lại làm rất gọn gàng ngăn nắp.”

Trong lòng Tiểu Man vừa động, cười lạnh một tiếng, vẫn không nói chuyện.

Nàng không phải là tiểu chủ Thương Nhai thành, ngày nào đó hắc sẽ phát hiện ra, hắc sẽ cảm thấy tức giận vì đã vì một người xa lạ mà phải trả giá nhiều tinh lực như thế. Sau đó hắc sẽ mắng nàng một chút, thậm chí đánh nàng một chút, cuối cùng mang theo sỉ nhục mà bỏ đi.

Nàng không muốn chuyện này xảy ra.

Thà phải xấu hổ làm người nghèo còn hơn là thừa nhận thống khổ đó.

Lo cho đồng quần áo xong, nàng định đi rửa bát, Trạch Tú túm lấy tay áo nàng, kéo nàng lão đảo: “Được rồi, được rồi, không phải vội như vậy. Thương thể của người còn chưa khỏi hẳn, ngoan ngoan ngồi nghỉ một lát đi.”

Tiểu Man gạt tay hắc ra: “Bỏ ra, còn thể thống gì!”

Trạch Tú không hài lòng, lạnh mặt gỡ nôi xuống, tự ra ngoài rửa. Lúc vào, thấy nàng đang ôm đầu gối ngồi ngơ ngác trên cỏ khô, trước mặt bày một cái quạt tròn, đúng là của Gia Luật Văn Giác. Thân ảnh cô đơn của nàng ngồi đó khiến người khác cảm thấy tiêu điều, cơn tức của Trạch Tú đã sớm tiêu tan, đi tới ngồi bên cạnh nàng, cầm quạt lên xem, cười nói: “Chính là cái quạt này, nữ tử trên này không phải là có nét giống người sao?”

Tiểu Man không nói chuyện, ngơ ngác nhìn nửa ngày, lại lấy trong bọc quần áo ra một mảnh vải, đó là mảnh còn lại lúc nàng tô quạt cho Đoàn Phiến Tử, còn vừa đủ làm thêm một cái. Nàng lấy bút vẽ, bày tám lựa và cây quạt ra trước mặt, mình thì quỳ rạp xuống đất, cẩn thận vẽ lại.

Bởi vì trước đây đã vẽ một lần rồi, cho nên lần này thuần thục hơn. Trước tiên nàng vẽ khuôn mặt của cung nữ này, cổ tay hơi hơi chuyển động, thiếu nữ dần hiện lên rất sống động.

Bên tai nghe thấy tiếng hít thở của Trạch Tú, trong lòng nàng liên loạn lên, nửa người đang dựa vào hắc trở nên nóng bỏng, tai đỏ lên. Hắc thấp giọng nói: “Sao không vẽ, ta đang xem mà!”

Tim nàng giống như bị ai đánh một quyền, rốt cuộc không nhịn được, quay đầu nhìn hắc, đối diện với đôi mắt hoa đào xinh đẹp đa tình kia.

Muốn nói gì, dường như đã quên.

Trong lòng nàng muốn hỏi hắc vấn đề kia, nhưng lại như không nghĩ ra.

Trạch Tú nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên mỉm cười, sờ sờ cái tai đang đỏ lựng của nàng, nói: “Tai đỏ như vậy, bị luộc sao?”

Tiểu Man hít một hơi, thấp giọng nói: “Người xem người hay xem họa?”

Nàng có thể nghe thấy thanh âm run rẩy của mình, giống như rất sợ hãi, lại vô cùng chờ mong.

“Đương nhiên là xem người.”

Câu trả lời của hắc khiến tim nàng đập không ngừng, không biết là kinh hay là hỉ.

Tuy nhiên câu tiếp theo lập tức khiến nàng tỉnh táo lại: “Hoa có gì đẹp, người mới đẹp.”

Hóa ra là hấn nghe nhầm, họa – hoa, thật quá trùng hợp! Tiểu Man ngây người sau một lúc lâu, đột nhiên “sặc” một tiếng cười rộ lên, buông bút khỏi tay, cười lăn lộn trên mặt đất.

Nàng quá ngốc, quá ngốc! May mà hấn nghe nhầm, chỉ ông trời mới biết được nàng hối hận cỡ nào vì đã hỏi câu đó.

May mà hấn nghe nhầm.

Tiểu Man lấy tay che mắt, cười gập người lại, đáy mắt vừa nóng vừa cay.

Nàng đột nhiên đứng dậy, nhặt bút lên, tiếp tục vẽ, một bên cười nói: “Ta sẽ không vẽ người nữa, chỉ vẽ hoa cho người xem.”

Trạch Tú vỗ vào đầu nàng, hấn không cười, chỉ nói nhỏ: “Ngốc!”

Vì thế nàng chỉ tiếp tục cười, cười lại cười.

Trước kia nàng nghèo đến tệ hại, mỗi ngày đều trông mong được làm kẻ giàu có, cũng chỉ có một ước muốn như vậy mà sống thật thoải mái khoái hoạt.

Hiện tại nàng có rất nhiều, rất nhiều tiền, tiền rất tốt, có thể đổi lấy rất nhiều việc vui.

Nhưng nó lại không thể đổi được cái mình thật sự muốn.

Nàng quả nhiên là kẻ lòng tham không đáy.

Lúc này còn đang được chụp mũ làm tiểu chủ Thương Nhai thành, quang minh chính đại được người ta tin tưởng, lại có bảo tàng, nhưng một khi bị lột mặt nạ, kỳ thật nàng chỉ còn là một kẻ ăn mày đầu đường xó chợ.

Nhưng nàng không nói, không nói cho hấn chân tướng.

Những ngày có hấn ở bên thật tươi đẹp, không những có rất nhiều tiền, nàng còn có rất nhiều niềm vui.

Nàng lộ ra một nụ cười giả hoạt, có chút đê tiện, lại có chút bất đắc dĩ.

Nàng thật không phải người tốt, tuyệt không phải.

Rõ ràng không có cái gì, từ ngoài vào trong đều là kẻ nghèo hèn, chỉ làm cái bóng của kẻ khác mà còn cảm thấy mình thực sự giàu có.

50. Q.3 - Chương 8

Nếu như ưa thích (nhị)

Thêu một bức tranh, kỳ thật chỉ cần nửa tháng là đủ.

Lúc Tiểu Man cắt nút chỉ cuối cùng, niêm hoa cung nữ đối diện kia như đang mỉm cười nhìn mình.

Nếu tinh tế nhìn, tú phẩm này có lẽ không tinh xảo bằng tú phẩm nàng làm cho Đoàn Phiến Tử vì chỉ màu không đủ, nàng đành dùng các loại màu khác thay thế. Nhưng, theo nàng cảm nhận thì đây chính là tác phẩm tốt nhất nàng làm được từ trước tới giờ, trước kia không có, về sau cũng sẽ không có.

Nụ cười của cung nữ rất sống động, nhìn qua lại thoảng nét giả hoạt, không dễ thân cận, không có nửa điểm nhã nhặn lịch sự của tiểu thư khuê các mà giống như một tiểu hồ ly hoang dại. Nhưng nhìn nàng lại rất hạnh phúc, ít nhất là nhìn thấy rất hạnh phúc.

Nàng đã đồng ý thêu cho Gia Luật Văn Giác một cái quạt mới, nàng sẽ thêu nương trên đó, nhưng sau lại... nàng dường như thêu nhầm người rồi!

Người này, nhìn qua...

Tiểu Man nằm trên giường cỏ, giơ mảnh vải trước mặt, chăm chú nhìn.

Như thế này làm sao có thể đưa cho người ta? Gia Luật Văn Giác nhìn thấy chắc chắn sẽ tức giận, mà hân tức giận sẽ lấy tay bóp cổ mình, mạng nhỏ của nàng chắc chắn không giữ được. Tốt nhất là không đưa cho hân, dù sao gặp hân đã là chuyện không hay rồi, nàng cũng không phải là miếng giẻ lau để bị người ta chụp tới chụp lui, sớm muộn gì cũng bị chết.

Một bàn tay đột nhiên cướp miếng vải đi, Tiểu Man hơi kinh hãi, chỉ thấy Trạch Tú đang ngồi bên cạnh, cúi đầu ngấm bức thêu. Nàng tự đứng chột dạ, vội vàng xông tới, miệng thì nói: “Trả lại cho ta! Không cho xem!”

Trạch Tú đương nhiên không để ý tới nàng, dùng một tay giữ nàng lại, một mặt xoay người nhìn lại bức thêu cẩn thận, cuối cùng mỉm cười, nhét miếng vải vào trong ngực áo: “Đúng lúc ta thiếu một cái khăn tay, từ nay cái này chính là của ta.”

Tiểu Man gấp gáp, tay chân khua khoáng loạn xạ, giống như một con rùa bị lật ngửa, kêu lên: “Ta chưa bảo là cho người mà! Xấu xa!”

Trạch Tú lắc lắc ngón tay: “Thứ khó coi như vậy không thể để lưu truyền ra ngoài, rất dọa người. Ta giữ giúp người là tốt rồi, uhm, coi như là người thêu trước cho ta một mỹ nhân tuyệt thế. Sao? Vụ làm ăn này có lời chứ?”

“Người mới khó coi dọa người!” Tiểu Man đột nhiên nhảy dựng lên, đập hân một đập.

Trạch Tú bắt lấy cổ chân nàng, Tiểu Man mất thăng bằng ngã xuống giường cỏ, cực kỳ chật vật.

“Một lời đã định, tú phẩm kia là của ta!” Trạch Tú lấy mảnh thêu trong ngực áo ra, huơ huơ trước mặt nàng một cái rồi đắc ý đi ra ngoài.

Tiểu Man chậm rãi ngồi dậy, ôm đầu gối ngẩn người.

Không ai biết nàng đang nghĩ đến điều ngọt ngào gì hay là ôm tâm sự ưu thương.

Khi người ta ở một mình, cuộc sống đơn giản hết ăn lại ngủ thì sẽ sinh tịch tịch nhàm chán, nhưng có hai người thì không hề nhàm chán gấp đôi mà ngược lại, lại biến thành tâm sự vô cùng vô tận, nghĩ cũng không hết. Đúng là kỳ lạ!

Ngoài trời lại bắt đầu nổi gió, tiếng gió như đang gào khóc thảm thiết, thổi vạt áo ở cửa hang bay lên phần phật, tuyết theo khe hở tràn vào, Tiểu Man rung mình một cái, vội vàng chạy tới bịt khe hở lại, chợt nghe thấy bên ngoài có người thấp giọng nói chuyện. Nàng nghĩ là đám người Liên Y tìm tới, vội vàng vén áo lên nhìn ra ngoài.

Đúng lúc này thì nghe thấy một tiếng rống to: “Đừng đi ra!”

Tiểu Man đột nhiên ngẩn ra, thấy một đạo hàn quang chợt lóe lên bắn thẳng đến, nàng hoảng hốt buông áo khoác, lui lại vài bước, “phụp” một tiếng, hàn quang kia xuyên qua áo khoác, bay vào trong, là một thanh thiết kiếm. Cũng may áo khoác dày, triệt tiêu hơn nửa lực đạo, nếu không mặt nàng sẽ bị đâm thành một lỗ thủng.

Là địch nhân? Bất Quy sơn hay là Thiên Sát Thập Phương? Tiểu Man lấy lại bình tĩnh, tiến đến gần cửa động nghe bọn hân nói chuyện.

Ai ngờ bọn họ không nói gì nữa, nàng chỉ nghe thấy tiếng gió loạn thổi, còn có tiếng kim loại va chạm, mỗi tiếng va chạm giống như một mũi nhọn đánh vào trong lòng nàng. Tiểu Man che ngực, cảm thấy lòng bàn tay đầy mồ hôi. Nàng thực sự không nhịn được, lặng lẽ vén áo khoác, nhìn ra ngoài.

Tuyết rơi điên cuồng, dày đặc như lông ngỗng, trên mặt đất tuyết trắng hiện lên dấu chân loạn thất bát tao. Có hai thân ảnh đang quần lấy nhau, chợt cao chợt thấp, giống như tiên hạc sắp sửa dương cánh bay lên, lại vô cùng sắc bén. Tiểu Man không nhìn rõ ai là Trạch Tú, không khỏi thò đầu ra ngoài nhìn, người cao to hơn đột nhiên vung tay lên, lại một đạo hàn quang phóng tới, tên còn lại liền gấp rút vung kiếm ra chắn, “đình” một tiếng vang lên, hoa lửa văng khắp nơi, một phi đao rơi xuống đất.

Vì thế, Trạch Tú đã bị đối phương nhìn ra sơ hở, người kia liền đá một cước vào giữa xương sườn hắn. Trạch Tú lùi lại mấy bước, quay đầu lại lạnh lùng nói: “Trở về! Không được nhìn!”

Tiểu Man không đợi hắn nói xong đã rút đầu trở lại.

Nàng lo lắng cũng không giúp gì được, chỉ mang thêm phiền toái cho hắn mà thôi. Hai tay nàng nắm chặt, đặt trước ngực, cảm thấy toàn thân như bị hỏa thiêu vậy, không biết là lo lắng hay là sợ hãi.

Nàng thấy rõ người kia, chính là Gia Luật Văn Giác. Hóa ra hắn vẫn theo phía sau, âm hồn không tán. Hắn là người của Thiên Sát Thập Phương, võ công lại lợi hại như vậy, vạn nhất Trạch Tú không đánh lại hắn thì sao? Nàng chắc chắn sẽ bị giết...

Không, nàng chết cũng được, sống cũng được, chuyện đó về sau hãy nghĩ.

Nàng không muốn Trạch Tú chết!

Nếu hắn chết...

Tiểu Man nhắm mắt lại, không dám tiếp tục tưởng tượng nữa.

Không biết sau bao lâu, thanh âm bên ngoài dần dần nhỏ xuống, cuối cùng chỉ còn lại tiếng gió sắc bén. Tiểu Man kinh hồn táng đảm vạch áo khoác lên, tuyết càng ngày càng dày, mà hai thân ảnh chiến đấu lúc nãy đã biến mất, chỉ có một người đang nằm trên tuyết, trên người bao phủ một tầng tuyết trắng, mà ở dưới người hắn, có thể nhìn thấy từng tảng vết máu lớn đã khô, giống như hoa hồng nở rộ.

Tiểu Man ngừng thở, chậm rãi đi ra ngoài, gió tuyết phát vào người, nàng không mặc áo khoác, cảm thấy những bông tuyết mềm nhẹ này giống như những lưỡi dao nhỏ khía vào mặt, vào người, rùng mình một cái.

Hàn ý trong lòng cũng nổi lên, nàng chậm rãi đi đến bên cạnh người kia, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng lau tuyết trên mặt hắn.

Trạch Tú!

Sắc mặt hắn tái nhợt, giống như tuyết trên mặt đất kia. Hắn không nhúc nhích, tựa như được điêu khắc từ chính băng tuyết vậy.

Tiểu Man thấy trong đầu ông một tiếng, nhất thời không nghe được bất kỳ âm thanh nào. Nàng quỳ trên mặt đất, lấy hai tay lay hắn, gọi tên của hắn: “Trạch Tú! Trạch Tú! Người tỉnh lại đi!”

Hắn vẫn bất động, mấy bông tuyết đọng trên mi mắt chậm rãi tan thành nước, ngưng tụ tại khóe mắt.

Tiểu Man “oa” một tiếng khóc văng lên, dùng sức lắc cổ áo hắn: “Người chết rồi sao? Người cứ chết một cách ngu ngốc thế này sao! Suốt ngày nói mình lợi hại, kết quả một lão già cũng có thể giết người! Người sao lại vô dụng như vậy!”

Hắn thật sự giống như đã chết, sắc mặt càng ngày càng trắng, ngay cả môi cũng biến thành màu xanh.

Tiểu Man vạch cổ áo hắn, nắm lấy đồng bảo bối đeo trên cổ hắn, khóc ròng nói: “Nếu người đã chết, mấy thứ này giữ lại cũng vô dụng. Người cùng đường với ta một thời gian, chăm sóc cho ta rất tốt, ta lấy mấy thứ này đi đổi lấy tiền chắc người không phản đối. Ân tình của người đối với ta, sau khi ta chết nhất định sẽ báo đáp.”

Sắc mặt hắn dần trở nên tái xanh, thân mình cũng càng ngày càng cứng, tuyết đọng trên mi mắt đã không thể tan chảy ra nữa mà ngưng kết thành một khối băng nho nhỏ.

Tiểu Man đột nhiên ngừng khóc, chậm rãi cúi đầu, mặt tuyết đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ. Nàng dùng tay ấn lên, tuyết lạnh, máu nóng. Nàng giống như bị kinh hách, rút tay về, lại đưa gần tới mũi hắn – lạnh như băng, không có một hơi thở. Tiếp tục đi xuống, đặt trên ngực hắn – tìm đập mong manh, cơ hồ không thể cảm nhận được.

Nàng lập tức nhảy dựng lên, túm lấy cánh tay hắn kéo về phía sườn động. Hắn rất nặng, nàng kéo bất động. Nhưng Tiểu Man mặc kệ, nàng chỉ có một ý nghĩ trong đầu, chính là kéo hắn trở về, vô luận thế nào, nàng cũng không để hắn chết.

Trong sơn động vẫn âm áp như mùa xuân, Tiểu Man một đường kéo hấn vào, không biết đã ngã bao nhiêu lần, toàn thân ướt đầm, có bùn có nước. Nàng đưa tay cởi quần áo hấn, muốn tìm xem miệng vết thương ở đâu. Lúc cởi đến thắt lưng, đột nhiên có hai bàn tay vươn ra nắm lấy tay nàng, sau đó một thanh âm nhỏ vang lên: “Tiểu lưu manh, ngươi định làm gì?”

Tiểu Man quay đầu, thấy Trạch Tú đã mở mắt ra, trêu tức nhìn mình, cười đầy lưu manh, lộ ra hàm răng trắng.

“Dám thừa dịp ta bất tỉnh nhân sự mà sàm sỡ, quả nhiên ngươi đối với ta có tư tâm.”

Hấn cười dài ngồi dậy, sắc mặt như thường, không chút khác biệt nào.

Tiểu Man đột nhiên khóc, che mặt mà khóc, không có chút thanh âm nào.

Lúc nằm giả chết trên tuyết, Trạch Tú đã nghĩ tới vô số kiểu phản ứng của nàng, ví như nhảy dựng lên đánh hấn, chửi mắng âm ỉ, hoặc là sợ tới mức ngất xỉu. Hấn thật sự không ngờ, cuối cùng nàng lại khóc như thế này, giống như toàn thân đều biến thành nước mắt mà chảy ra.

Nàng mặc quần áo đơn bạc, chân không đi giày đã bị lạnh tím tái, trên váy hết bùn lại là băng tuyết, bẩn vô cùng. Nhìn nàng còn chật vật hơn cả hấn, quả thực giống tên ăn mày. Hơn nữa lại khóc lợi hại như vậy, nước mắt theo kẽ tay chảy xuống. Chỉ có tiểu hài tử mới có thể khóc như muốn mất mạng như thế.

Hấn giang hai tay ôm nàng vào ngực, dùng áo khoác bao lấy nàng, thấp giọng nói: “Xin lỗi, ta chỉ định đùa một chút.”

Nàng bỏ tay ra, hai mắt đã sưng đỏ, lông mi ướt sũng. Nàng dùng tay áo lau mặt, nhưng lau thế nào cũng không hết, bởi vì nước mắt vẫn liên tiếp chảy ra. Trạch Tú không kìm lòng nổi, cúi đầu hôn lên mắt nàng, nơi môi hấn chạm vào vốn lạnh như băng lại giống như đốt nóng, vội vã tránh đi.

Hai tay hấn căng thẳng, ôm chặt nàng vào lòng, thật lâu sau cũng không muốn buông tay.

“Sự tình chính là như vậy.”

Trạch Tú thay quần áo sạch, ngồi trên giường cỏ, bình tĩnh kể lại chuyện vừa qua cho nàng.

“Hấn vẫn đi theo sau chúng ta, chờ thời cơ ra tay, tuy nhiên lại thấy nàng thù quật nên không tiến vào, định chờ nàng thù xong mới động thủ. Tuy hấn là một trong Thiên Sát Thập Phương nhưng tuổi cũng cao, chắc chắn không đánh lại ta. Nếu như không phải vướng nàng, ta đã sớm xử lý hấn.”

Tiểu Man ngồi bên cạnh đồng lửa, quay lưng về phía hấn, tay đảo canh, không nói một tiếng.

Trạch Tú đành phải tiếp tục nói: “Máu trên đất tất nhiên không phải là của ta, là do ta chặt đứt một tay của hấn nên mới chảy máu. Từ đó cũng tương đương phế đi một nửa công phu của hấn, cho nên nàng không cần lo lắng hấn lại tới tìm nàng nữa. Mà nàng cũng thật ngốc, nếu như ta chết, Gia Luật Văn Giác đã sớm xông vào giết người, sao còn để nàng kéo ta vào sơn động? Chẳng chịu quan sát hoàn cảnh gì cả, thật khờ!”

Tiểu Man vẫn không nói lời nào, chỉ bưng một bát canh tới cho hấn, còn mình lại ngồi dựa vào tường, tiếp tục ngẩn người.

Trạch Tú thở dài: “Là ta không đúng, đùa dai rồi. Không phải trước đó nàng cũng đã nói những lời kia làm ta tức giận sao? Hai ta coi như hòa nhau đi?”

Nàng vẫn bất động.

Trạch Tú bỏ cái bát trong tay xuống, dang hai tay ra: “Được rồi, tùy nàng hết giận, tới đây đi. Muốn đánh, muốn đá, muốn đập gì cũng được.”

Tiểu Man đột nhiên ngẩng đầu nhìn sang, thấp giọng nói: “Thật sự là tùy ý ta?”

“Đương nhiên.”

Nàng đứng lên đạp vào giữa vai hắn, Trạch Tú giả vờ ngã xuống, ôm lấy cổ chân nàng, hai người lăn lộn trên giường cỏ. Tiểu Man kéo tóc hắn, tay đánh chân đạp, Trạch Tú vội la lên: “Đừng kéo đừng kéo! Được rồi, ta nhận thua!” Vừa mới dứt lời, thấy nàng nắm lấy cánh tay mình, cắn một nhát.

Lúc này hắn mới thực sự đau, kêu lên một tiếng, giữ gáy nàng nhẹ nhàng kéo ra, miệng nàng hơi hé ra, còn mang theo vẻ mê vòng kinh hãi, thần thức tựa hồ che một tầng sa, hai mắt sáng rực.

Hắn nhìn một hồi, tự nhiên đưa tay sờ khuôn mặt nàng, ngón tay chà lên đôi môi nàng, lại bị nàng cắn. Lần này hắn không kêu đau mà lại duỗi ngón tay thò sâu vào, nắm lấy đầu lưỡi mềm mại của nàng, nhẹ nhàng sờ.

Tiểu Man đột nhiên cả kinh, như là rớt cục khôi phục tinh thần, mặt đỏ lên, vội đẩy hắn ra, dùng tay cào cào tóc, đứng dậy nói: “Sau này sẽ tính sổ với ngươi!”

Nàng vội vàng rời khỏi hắn, lục một cây trâm trong bọc quần áo ra định búi lại tóc, kết quả trong đó lại lộ ra một miếng vải rách nát, chính là bản đồ ngũ phương từng.

Trạch Tú ngồi trên giường cỏ háng giọng một tiếng, lại chững chạc đằng hoàng nói: “Thương thế của nàng cũng gần khỏi hẳn rồi, chúng ta cũng nên lên đường tìm ngũ phương từng chứ?”

Tiểu Man cười, quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn: “Giả đứng đắn!”, khiến hắn cũng nở nụ cười.

Thiên Quyền và Căn Cổ đuổi một đêm trong rừng, cuối cùng chẳng những không đuổi theo được Gia Luật Văn Giác mà còn lạc đường. Căn Cổ dụi mắt, thở dài: “Lão già kia thật là lợi hại, bị hắn đụng một chút là không biết trời trăng gì nữa cả. Không biết mấy người tỷ tỷ rời đi lúc nào nữa.”

Thiên Quyền nhìn xung quanh, miệng nói: “Tuy rằng tạm thời ly tán nhưng cuối cùng đều đi núi Thái Bạch, ta đi theo hướng kia là được.”

Căn Cổ nhìn hắn từ trên xuống dưới: “Sao ta phải nghe theo ngươi, lời ngươi là thánh chỉ sao?”

Thiên Quyền mặc kệ hắn, xoay người bước đi.

Căn Cổ ở phía sau kêu lên: “Này, không phải đi núi Thái Bạch sao? Ngươi đi đâu vậy?”

Thiên Quyền vẫn không để ý đến hắn, tuy nhiên bước chân có hơi chút chần chừ, nhìn xung quanh, không thể xác định mình đi đúng hướng hay không.

Căn Cổ đắc ý cười nói: “Muốn đi núi Thái Bạch? Ngươi cầu xin ta đi, cầu ta ta sẽ mang ngươi đi.”

Thiên Quyền xoay người, vẫn không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Căn Cổ lui lại từng bước, xua tay cười khổ, nói: “Ngươi công phu cao, ta đánh không lại ngươi, hơn nữa ngươi là người lớn, ta là tiểu hài tử, ngươi muốn bắt nạt ta thì ta cũng không có cách nào.”

Thiên Quyền trầm giọng nói: “Biết thì mau nói, không thì câm miệng.”

Căn Cổ xoay người chỉ phía sau: “Núi Thái Bạch ở hướng kia. Năm nào ta cũng đến đó săn thú, nhắm mắt lại cũng có thể đi.”

Thiên Quyền khẽ nhú mày, không quá tin tưởng. Căn Cổ nhìn theo phương hướng mình chỉ, cất bước đi, nói: “Ngươi không tin ta cũng chịu. Ta không thừa hơi đi lừa ngươi, nhóm người tỷ tỷ cũng sẽ đi núi Thái Bạch, ta không rảnh rồi mà quần người nữa, ngươi thích đi đâu thì đi.”

Thiên Quyền không biết làm gì khác, chỉ đành phải đi xa xa phía sau hắn, hai người một trước một sau hướng đến núi Thái Bạch.

51. Q.3 - Chương 9

Nếu như ưa thích (tam)

Hai người đi chừng nửa tháng, thời tiết ngày càng lạnh, lẽ ra vào tầm tháng tư tháng năm thì phải ấm áp, ai ngờ càng đi khí hậu lại càng khắc nghiệt, trong rừng đã thấy băng sương tuyết đọng, gió bắc thổi tới mang theo từng trận tuyết lớn, đi lại trở nên khó khăn.

Tuy nhiên, hai người này đều là dạng người sinh long hoạt hổ, Thiên Quyền nội lực thâm hậu, Căn Cổ thì từ nhỏ đã sống trong điều kiện lạnh giá, vào những ngày tuyết rơi nhiều còn có thể cởi trần đi bắt thỏ, ngần ấy rét lạnh căn bản không ảnh hưởng đến bọn họ.

Một hôm, đang đi trong rừng, Căn Cổ đột nhiên quay đầu lại, nói: “Này, ta đói rồi, định đi kiếm chút đồ ăn. Ta nói trước là sẽ không chia cho người đâu.”

Câu này cơ hồ mỗi ngày hắn đều nói mấy lần, hơn nữa hắn cũng thật sự không chia đi một sợi lông, cho dù có bắt được mười con thỏ, hắn cũng sẽ làm sạch sẽ mang theo bên người, tuyệt đối không lấy ra nửa phần.

Thiên Quyền vẫn làm như không nghe thấy. Bọn họ đã làm bạn đường lâu như vậy, hắn chưa từng nói quá ba câu: “Câm miệng!”, “Đi thôi!”, “Dừng lại!”

Căn Cổ ngồi xổm xuống, cẩn thận tìm kiếm dấu vết, thi thoảng lại nắm lên một nắm tuyết mà ngửi, ngửi một hồi thì nhét luôn vào miệng ăn. Bình thường chỉ cần một lúc là hắn có thể bắt được mấy con thỏ to, nhưng hôm nay dường như xuất sư bất lợi, tuyết đã ăn no mà ngay cả lông thỏ cũng không thấy.

Hắn nhứt chí nhìn xung quanh, chợt nghe Thiên Quyền khê nói: “Sang trái mười bước!”

Căn Cổ bĩu môi, cố ý đi sang phải tìm, sờ soạng nửa ngày, quả nhiên không kiếm được gì. Thiên Quyền lại nói: “Bảy bước về phía trước.”

Căn Cổ cắn răng một cái, đi theo lời hắn nói, chợt thấy một nắm tuyết nhảy lên, hắn không kịp bắt, đành trơ mắt nhìn nó chạy ra xa. Căn Cổ cởi áo, thân trên để trần. Hắn nắm một nắm tuyết, chà xát lên tay, lại nghe Thiên Quyền nói: “Phía trước, bên phải, mười hai bước.”

Căn Cổ không đợi hắn nói xong liền chạy vụt đi, nhún chân một cái, cả người giống như mảnh hổ vồ xuống đất, lúc đứng lên quả nhiên bắt được một con thỏ rất to, bốn chân còn đang co rúm lại. Hắn cười ha ha, cầm con thỏ đi tới, nhìn Thiên Quyền, nói: “Cảm ơn, hôm nay ta sẽ phần cho người một nửa.”

Thiên Quyền mỉm cười, đang định nói chuyện thì nghe thấy tiếng tru kinh thiên động địa vang lên không xa, sau đó mặt đất chấn động, giống như có dã thú cực lớn đang điên cuồng chạy tới. Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Căn Cổ thấp giọng nói: “Động tĩnh này, hình như là gấu!”

Hai người đợi một lát, rung động kia ngày càng gần, tuyết đọng trên cành cây bị chấn động, ào ào rơi xuống. Căn Cổ rút dao, nóng lòng muốn thử, Thiên Quyền nói: “Từ từ, dường như còn có người.” Tiếng nói vừa dứt đã thấy có mười mấy người chạy ra, trên người chỉ mặc áo da hổ đơn sơ, trong tay cầm hoặc giáo mác hoặc cung tên, nhìn có vẻ là đang săn bắn.

Trên người bọn họ đều có vết máu, thần sắc kinh hoàng, giương mắt nhìn hai người Thiên Quyền, khua tay cuồng hô, không phải tiếng Trung Nguyên, cũng không phải tiếng Khiết Đan, giống như bảo bọn họ mau mau tránh đi.

Sắc mặt Căn Cổ hơi đổi: “Là người Nữ Chân!”

Hắn dùng tiếng Nữ Chân hỏi lại, đám người chạy tán loạn, một người kéo tay hắn bỏ chạy, những người khác ra sức ngoắc gọi Thiên Quyền, bảo hắn chạy mau. Thiên Quyền không hề động, Căn Cổ quay đầu lại nói: “Này! Là gấu mẹ đó! Bọn họ giết gấu con, gấu mẹ cũng bị thương, nổi điên lên đó. Chúng ta mau trèo lên cây trốn đi!”

Thiên Quyền lắc đầu, Căn Cổ còn định nói tiếp đã nghe phía sau truyền tới tiếng gấu, sau đó là một con thú đen sì to lớn chạy như điên đến. Quả nhiên là một con gấu, hơn nữa lại to ngoài sức tưởng tượng, trên người có nhiều vết thương, lạ lùng một mắt, đang điên dại đuổi tới.

Loại gấu mẹ nổi điên này là đáng sợ nhất, ngay cả Cẩn Cổ cũng có chút sợ, không tự chủ lui lại mấy bước.

Con gấu kia ngửi thấy mùi người thì giơ tay đánh tới, Thiên Quyền chậm rãi dương cung Thần Võ, rút tên. Tay gấu đã sắp chop tới đầu hần, mắt thấy sẽ biến nó thành một quả dưa nát bét, mọi người kinh hô ra tiếng.

Chợt nghe “phụp” một tiếng, hần đã buông dây cung, ba mũi tên như lưu tinh đâm vào ngực con gấu. Con gấu điên hét lớn một tiếng, đưa tay rút mũi tên ra, máu phun ra như suối. Thiên Quyền lui lại mấy bước, lại dương ba mũi tên, vận sức chờ phát động.

Cẩn Cổ nhảy ra từ phía sau, cầm lấy đại đao, nhảy lên, một đao cắt nửa đầu con gấu, con gấu lao đảo vài bước, ngã rầm xuống đất, cuối cùng là chết.

Đám thợ săn Nữ Chân lớn tiếng hoan hô, chạy ào lên vây quanh hai người bọn họ, huyền thuyên hỏi rất nhiều, có người còn ôm lấy Cẩn Cổ, liên tục khen hần anh dũng. Thiên Quyền chấp tay nói: “Nhắc tay chi lao, không đáng nhắc đến!” Những người Nữ Chân này thấy hần lợi hại như vậy mà lại khiêm tốn thì càng thêm kính nể.

Cẩn Cổ quay đầu lại nói: “Hóa ra người nói được tiếng Nữ Chân!”

Thiên Quyền không nói gì.

Một thợ săn Nữ Chân cười nói: “Những thương nhân trước kia tới đây còn nói phần lớn nam nhân người Tống đều trời gà không chặt, cả ngày chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt, tầm hoan mua vui, theo ta thấy thì đều là nói lung tung. Mới đây cũng có hai người đến tộc chúng ta, một nam một nữ, nữ hài tử kia còn lợi hại hơn cả nam nhân chúng ta nữa, hôm nay lại gặp được hai vị anh hùng.”

Trong lòng Thiên Quyền vừa động: “Hai người? Nữ hài tử kia có phải có dáng người gầy yếu nhỏ nhắn, mắt to cằm thon?”

Người kia lắc đầu nói: “Không phải, nàng nhìn bên ngoài thì giống như ốm yếu, nhưng khí lực lại lớn hơn cả chúng ta.”

Không phải là Trạch Tú và Tiểu Man, nghe giọng kể của người này thì có chút giống Diêu Quang, chẳng lẽ là Thiên Ki và Diêu Quang?

Người Nữ Chân nhiệt tình hiếu khách, thấy bọn họ đánh chết gấu điên thì thịnh tình mời bọn họ tới làm khách trong tộc. Thiên Quyền vẫn nhớ Thiên Ki và Diêu Quang, liền dẫn Cẩn Cổ đi theo tới bộ tộc của bọn họ.

Đi qua một đường núi, quả nhiên nhìn thấy bộ tộc bọn họ nằm trong một sơn cốc, rất nhiều lều trại dựng thẳng lên, mọi người đều đang gấp gấp làm việc, cạo tẩy da lông, giặt quần áo, tiểu hài tử thì cầm những vũ khí đơn sơ bằng gỗ đuổi nhau nô đùa, tình cảnh thật ấm áp náo nhiệt.

Mấy thợ săn khiêng con gấu đi xuống, gọi các nữ nhân tới xử lý một bên thì kể lại chuyện gặp gỡ Thiên Quyền và Cẩn Cổ, già trẻ trai gái trong tộc đều vây lại nhìn hai người bọn họ, vừa kính nể lại diễm mộ.

Thiên Quyền đang muốn hỏi hai người mà đám thợ săn nói tới ở đâu thì chợt nghe trong đám người có một người hét lớn: “Thiên Quyền!”

Hần giật mình nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi trong trang phục thợ săn chạy tới ôm hần, cười toe toét, không phải Thiên Ki thì là ai? Hần gọi: “Trời ạ! Thật không thể tin được! Diêu Quang nói người nhất định sẽ tìm tới đây, ta còn không tin, thế mà người đến thật!”

Thiên Quyền cũng cười nói: “Sao các người lại ở đây? Người đuổi theo Diêu Quang đến tận chỗ của tộc Nữ Chân?”

Thiên Ki xua tay nói: “Nói đến thì dài! Đều tại bọn Khiết Đan quái đản này...”

Lời còn chưa dứt đã nghe một giọng nữ hét lớn: “Thiên Quyền!”. Là Diêu Quang, nàng kích động, nước mắt lưng tròng chạy tới ôm cánh tay hần không buông, liền mồm nói: “Người đã đến rồi! Người đã đến rồi!”

Khó khăn lắm hai người này mới bình tĩnh lại được, người Nữ Chân nhiệt tình mời họ đi ăn cơm uống rượu, con gấu mới bị đánh đã bị lột da, cắt thành mấy mảnh lớn, đặt nướng trên lửa. Mọi người vừa cắt thịt gấu ăn, vừa uống rượu trong túi da, Thiên Ki đã ngấm men, chuyển con người sang nhìn Căn Cổ, nói: “Tiểu quỷ này là ai?”

Căn Cổ không thèm nhìn tới hắn, đúng lúc đó có một người Nữ Chân đến kéo hắn đi uống rượu ăn thịt, hắn liền đứng dậy bước đi.

Thiên Quyền nói: “Hắn là... người Khiết Đan, lúc các người không có mặt đã xảy ra một chuyện. Hiện tại hắn là một trong những hộ vệ của tiểu chủ.”

Diêu Quang vội la lên: “Tiểu chủ thế nào rồi? Sao nàng không đi cùng người?”

“Chắc hiện giờ nàng đang đi cùng Trạch Tú. Trên đường có gặp phải người của Thiên Sát Thập Phương nên chúng ta bị tách ra, có lẽ bọn họ cũng đang hướng núi Thái Bạch đi tới.”

Hai người vừa nghe thấy Trạch Tú cũng đi cùng thì đều im lặng.

Thiên Ki hừ một tiếng, nói: “Hắn đi theo xem nào nhiệt chứ gì! Suốt ngày tự ình là chính nghĩa...”

Thiên Quyền nói: “Sao các người lại ở đây? Người vừa nói gì đến người Khiết Đan?”

Thiên Ki tức giận nói: “Chính là bọn Khiết Đan! Không phải ta đi trước đuổi theo Diêu Quang sao? Kết quả là bị một đám binh lính Khiết Đan vây khốn, nói là mệnh lệnh cấp trên gì đó, không cho người giang hồ chạy loạn, đám người của lão Sa bị phân tán hơn một nửa, bắt toàn bộ chạy về Bất Quy sơn, không cho xâm phạm lãnh thổ. Sau khi tìm được Diêu Quang, hai bọn ta cùng nhau đột phá vòng vây, chạy một mạch tới đây, người Khiết Đan mới không đuổi theo nữa. Trời mới biết họ phát bệnh gì.”

Thiên Quyền nghe xong cũng không lên tiếng, chỉ trầm ngâm.

Diêu Quang thở dài: “Cũng may bọn họ không giết người, bằng không Sa tiên sinh và mọi người cũng bị giết sạch. Hiện giờ người Bất Quy sơn đã bị đuổi sạch, chỉ còn có mấy chúng ta. Ta thấy chuyện này có chút quỷ dị, hình như là chuyên nhằm vào Bất Quy sơn chúng ta.”

Cơn giận của Thiên Ki còn chưa tiêu tan, nói thêm: “Người Khiết Đan có gì tốt chứ! Chỉ là ý vào mình lợi hại mà thôi! Bên cạnh người lại còn có một tiểu quỷ Khiết Đan, nhìn đã thấy ghét!”

Ai ngờ Căn Cổ vừa vặn trở lại nghe thấy hắn nói, không khỏi cười lạnh: “Chỉ có kẻ vô năng mới dùng mồm mắng người khác, không đánh lại người ta thì người ta đều là hỗn đản, còn các người là người tốt.”

Thiên Ki cởi phăng cái áo da, đứng dậy muốn giáo huấn tiểu quỷ nói năng lỗ mãng này. Thiên Quyền túm lấy tay hắn: “Người ngồi xuống! Trút giận lên người khác thì tính là gì?”

Thiên Ki cắn môi không nói.

Căn Cổ cười lạnh, há miệng ăn thịt, cũng không nói gì nữa.

Thiên Quyền trầm ngâm nói: “Chúng ta cứ ở lại đây mấy ngày, nếu mấy người tiểu chủ và Liên Y cũng đi đường này mà hội hợp là tốt nhất.”

Thiên Ki chợt đứng dậy nói: “Ta mệt rồi, ta đi ngủ đây! Tiểu chủ đến thì báo ta một tiếng.”

Hắn xoay người đi vào lều trại, Diêu Quang khó xử nhìn theo hắn, lại nhìn sang Thiên Quyền, Thiên Quyền nói: “Người đi đi, từ trước tới giờ hắn vẫn nghe lời người nói.” Diêu Quang gật đầu: “Ta đi khuyên hắn!” Nàng nhìn Căn Cổ, do dự nói: “Tiểu đệ đệ, xin lỗi, tính hắn vậy, ta thay hắn xin lỗi người.”

Căn Cổ cười cười, nhẹ nhàng đáp: “Không sao, ta không để ý đâu, tỷ tỷ khách khí rồi.”

Hắn cười cong hai mắt, nhìn qua thật thuần lương khả ái, Diêu Quang thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn đúng là một đứa trẻ ngoan. Nàng gật đầu với hắn rồi mới đi vào lều trại an ủi Thiên Ki.

Vài ngày sau, tuyết rồi cục ngừng rơi, khắp nơi trong rừng đều trắng một màu.

Tiểu Man ngửa mặt lên trời thở ra một hơi, sương trắng lập tức bao phủ trên đỉnh đầu nàng, mũi nàng đỏ hồng, nàng ngơ ngác nhìn lên không trung, đột nhiên nói: “Trạch Tú, ta đói bụng.”

Trạch Tú cười khẩy nói: “Tiểu chủ nàng thật là tiêu dao, xuất môn có người làm trâu làm ngựa cho nàng cưỡi, lại có người giúp nàng săn thú.”

Tiểu Man ghé vào lưng hắn, trợn tròn mắt: “Đâu có, là chàng nói ta đi quá chậm, cho nên nmuốn công ta. Ta không biết săn thú nên mới đành phải nhờ chàng.”

“Đúng đúng, tiểu chủ đại nhân, mời ngồi, thuộc hạ lập tức sẽ đi săn một con lợn rừng về cho người.”

Trạch Tú đặt nàng xuống đất, xoa xoa bả vai, lắc đầu, thở dài một hơi, lúc này mới quan sát bốn phía xem có hang thỏ hay chồn không.

Tiểu Man tựa vào thân cây, buồn chán nghịch ngón tay, vô ý quay đầu nhìn xung quanh, đột nhiên kêu lên: “Trạch Tú! Mau đến xem! Hình như nơi đó có lều trại!”

Trạch Tú đi qua, quả nhiên phía dưới có một sơn cốc, trong đó dựng lên không biết bao nhiêu lều trại, còn có người đi tới đi lui. Hắn nói: “Hình như là bộ lạc người Nữ Chân, chúng ta đi xuống xem sao.”

Tiểu Man túm lấy áo hắn: “Trước kia ta từng nghe người ta nói, người Nữ Chân đều là dã nhân, ăn thịt sống, chẳng lẽ chúng ta sẽ bị ăn thịt sao?”

Trạch Tú bật cười: “Ai nói với nàng người Nữ Chân ăn thịt sống? Đúng là ếch ngồi đáy giếng. Tuy họ không được bằng người Tống nhưng đều là những người thuần phác hiếu khách, còn hơn khối người Tống giả dối.”

Hắn công Tiểu Man trên lưng, hướng sơn cốc đi tới. Tiểu Man nói nhỏ: “Trạch Tú, chàng không phải là người Tống sao?”

Hắn không nói gì, sau một lúc mới nói: “Hỏi cái này làm gì? Có phải nàng còn muốn hỏi bát tự, gia cảnh, hỏi cha mẹ, cuối cùng hỏi ta đã thú lão bà chưa?”

Lại nữa, mỗi lần nàng muốn hỏi chuyện của hắn, hắn đều sẽ dùng chiêu này để công phá nàng. Cho tới giờ hắn vẫn chưa từng nói chuyện của bản thân, cũng không để người khác hỏi tới.

Tiểu Man đánh hắn một quyền, đột nhiên cười nói: “Vây, chàng thú lão bà chưa?”

Trạch Tú cười cười, thấp giọng: “Nếu ta nói là đã thú thì sao?”

Thiếu chút nữa thì Tiểu Man rút từ lưng hắn xuống đất.

52. Q.3 - Chương 10

Bảo tàng (nhất)

Trạch Tú cười ha ha.

“Sao? Thương tâm? Khổ sở?” Hắn hỏi một hơi ba vấn đề, sắc mặt Tiểu Man thoát hồng thoát trắng thoát xanh, đưa tay dùng hết sức đánh hắn một cái, tuy nhiên cũng chỉ đủ gãi ngứa cho hắn mà thôi.

Trạch Tú vừa lắc đầu vừa cười, “Ngốc, đúng là đồ ngốc!”

Tiểu Man ôm lấy cổ hắn, trong lòng hét chua sót lại đến ngạt ngào, khẽ thở dài một hơi.

Nếu như một ngày nhất định phải kết thúc, vậy thì hãy kéo dài thời gian hiện tại, dừng lại ở điểm này là tốt nhất. Hắn vĩnh viễn công nàng, vẫn bước đi trong rừng trên nền tuyết trắng, giống như vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Đi được nửa đường thì thấy phía trước có người đang vác một con lợn rừng, cổ hết sức bước đi, mặt tuyết lại trơn nên hắn cứ đi ba bước lại phải nghỉ một bước, hết sức mệt nhọc.

Trạch Tú thả Tiểu Man xuống, đi tới, cũng không nói một lời, đưa tay khiêng lợn rừng lên lưng, người kia hoảng sợ nhìn lại, thấy Trạch Tú đang mỉm cười với hắn: “Ta giúp ngươi.”

Hắn nói tiếng Nữ Chân, người Nữ Chân kia vui mừng quá đỗi, liên tục nói lời cảm ơn. Trạch Tú quay lại cười với Tiểu Man, nói: “Lợn rừng còn nhẹ hơn nàng một chút.”

Tiểu Man giơ chân ra đá hắn, hắn lại thoải mái tránh đi, con lợn trên lưng kêu lên hoảng hốt, nhưng cũng không bị rơi xuống.

Người Nữ Chân kia hăm mộ nói: “Thể lực thật là lợi hại. À, trong bộ tộc của ta cũng có mấy người mới đến lợi hại giống vị hảo hán này. Không biết các ngươi có phải là được thần tiên chiếu cố không mà ai cũng dũng mãnh như vậy.”

Tiểu Man không hiểu hắn nói gì, đành phải nhìn Trạch Tú, hắn cười nói: “Trong tộc các ngươi có người mới đến sao? Nói không chừng chúng ta biết, nhất định phải gặp bọn họ mới được.”

Người Nữ Chân kia mừng rỡ nói: “Đương nhiên! Hảo hán nhất định phải ở chỗ chúng ta vài ngày! Mà nếu ở lại luôn là tốt nhất!”

Trạch Tú và hắn nói tiếp vài câu rồi quay đầu lại nói: “Khả năng mấy người Thiên Quyền cũng ở đó, họ còn tới núi Thái Bạch trước cả chúng ta.”

Tiểu Man cả kinh: “Đây là núi Thái Bạch?”

Trạch Tú cười nói: “Đương nhiên. Núi Thái Bạch không phải một ngọn núi nhỏ hay một tòa núi lớn như nàng tưởng, nó là một dãy núi. Với thể lực như nàng, có đi gãy chân cũng không đi hết.”

Oái, quả nhiên là nàng nghĩ sai rồi. Hóa ra núi Thái Bạch lớn như vậy. Trên bản đồ chỉ là một nét vạch nho nhỏ, còn ngũ phương từng cụ thể ở chỗ nào thì không ai có thể biết được. Chẳng lẽ thật sự phải tìm từng tắc từng tắc? Không hề có chút manh mối thì phải tìm thế nào?

Lúc Tiểu Man đi vào bộ tộc Nữ Chân, Thiên Quyền đang nhắm mắt dưỡng thần trong lều trại, Diêu Quang và Thiên Ki giúp tộc nhân lột da thú, một đám tiểu hài tử vây quanh Căn Cổ, muốn hắn xòe hai tay cho bọn hắn nhìn xem.

Căn Cổ căn bản không thèm chơi với mấy nhóc con này, đang bị lôi kéo đến phát chán. Vừa quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy Tiểu Man và Trạch Tú đi tới, hắn vội vàng chạy tới. Mở miệng liền hỏi: “Tỷ tỷ đâu?”

Tiểu Man nhìn thấy hắn thì cũng vô cùng kinh hãi, vội vàng hỏi: “Liên Y đâu?”

Sắc mặt Căn Cổ lập tức sụp xuống: “Gì chứ! Sao lại chỉ có hai người các ngươi, không tiếp!”

Tiểu Man tức giận nói: “Thế này là sao! Nhóc con không đáng yêu gì hết! Cái gì gọi là không tiếp?”

Trạch Tú mỉm cười, đang định nói chuyện thì Thiên Ki và Diêu Quang chạy tới, lôi kéo Tiểu Man hỏi han, hắn liền kệ họ, bước đi về phía trước, vừa ngược mắt lên đã thấy Thiên Quyền đang đứng tựa vào một cột trại, bình tĩnh nhìn mình.

“Đường như Bất Quy sơn gặp phiền toái!” Hắn thoáng chằm biếm đi qua, vạch màn trại, đảo khách thành chủ đi vào ngồi lên thềm.

Thiên Quyền đi theo vào, lấy bầu rượu sữa nóng trên đồng lửa tự rót ỉnh một bát, một bên nói: “Sự tình chưa đi đến kết luận, vị tất đã là phiền toái của Bất Quy sơn.”

Trạch Tú cười nói: “Ít nói nhảm, trên đường mang theo một người tương lai muốn làm hoàng đế, trong lòng ngươi đã sớm tính kế.”

Thiên Quyền thối thối hơi nóng bốc lên từ bát rượu: “Đó là tự do của tiểu chủ.”

Trạch Tú gật đầu: “Nàng vốn tự do, không tới phiên Bất Quy sơn các người cho nàng tự do. Tuy nàng chưa bao giờ nói, nhưng bức nàng dùng chiêu này, Bất Quy sơn các người bạc đãi nàng thế nào, người sáng suốt thoát nhìn là thấy.”

Thiên Quyền cup mi, nói nhỏ: “Người lại biết nội tình gì? Tới khởi binh vẫn tội sao?”

Trạch Tú nói: “Ta không hối tội, càng không rỗi hơi quản nội tình của bọn người. Tóm lại, về sau nàng đi theo ta, báo hay không báo thù là do tự nàng quyết định, người ngoài không được phép nhúng tay.”

Thiên Quyền cười cười, ngược mắt lên: “Thành vợ người sao?”

Trạch Tú không nói gì.

Thiên Quyền buông bát, chậm rãi nói: “Người tới gần nàng cũng chỉ vì nàng là tiểu chủ. Người giúp nàng đi tìm ngũ phương cũng chỉ vì tư tâm của chính mình. Người và Bất Quy sơn cũng không có gì khác nhau. Nếu nàng không phải là tiểu chủ, hôm nay người có thể còn che chở nàng như vậy không?”

Trạch Tú biến sắc, đứng dậy nói: “Đừng có lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử! Ta làm việc không thẹn với lương tâm, dù nàng có phải là tiểu chủ hay không, về sau ta cũng sẽ che chở nàng, ai muốn động vào nàng cũng phải hỏi xem ta có đồng ý hay không!”

Hắn vén màn định đi ra ngoài, chỉ nghe Thiên Quyền nói nhỏ phía sau: “Ta sẽ nhớ rõ lời người nói hôm nay, người tốt nhất cũng phải nhớ rõ.”

Trạch Tú ra khỏi lều trại, nhìn thấy Tiểu Man đang ôm một con dê con chạy tới chạy lui, không biết đang tìm ai, chú dê con trong lòng nàng đang kêu be be, vừa đáng yêu lại vừa đáng thương. Nàng trông thấy Trạch Tú, hai mắt liền sáng ngời, vội vã chạy tới, cười nói: “Trạch Tú! Chàng xem, bọn họ tặng ta một con dê con!”

Hắn sờ sờ lên thân chú dê con, nói: “Thối hoắc, nàng muốn nuôi sao?”

Tiểu Man lườm hắn một cái: “Thịt dê non rất mềm nha! Buổi tối chúng ta ăn thịt dê non nướng được không? Thịt dê lần trước khó ăn muốn chết lần này ta sẽ làm món ngon cho chàng nếm thử.”

Chú dê con đáng thương phảng phất như dự cảm được vận mệnh bi thảm của mình, lại càng kêu to hơn.

Trạch Tú cảm thấy mặt mình đang dần đen lại, hắn thở dài: “Vẫn là để nuôi đi, thối cũng không sao cả.”

Tiểu Man bỏ dê con xuống đất, vỗ vỗ tay: “Giả thiện lương. Rõ ràng cũng ăn thịt, không đúng, rõ ràng cũng ăn cơm, gạo hay đồ ăn cũng là sinh mệnh đó thôi.”

Trạch Tú nở nụ cười: “Ngụy biện!”

Chú dê con kia đã chạy trốn không còn bóng dáng, như sợ nàng thực sự sẽ biến mình thành bữa tối. Tiểu Man vỗ vỗ lên váy, nói: “Nơi này chơi rất vui, rất nhiều dê, ngựa, trâu, chỉ là bọn họ nói gì ta không hiểu. Vừa rồi ta thấy bọn họ cắt thịt thành từng tảng nhưng cũng không làm gì khác, có phải buổi tối thực sự phải ăn thịt sống không?”

Trạch Tú cười cong mắt, nâng tay nhẹ vỗ lên đầu nàng: “Ngốc, cho dù bọn họ ăn thịt sống, nàng cũng không biết nấu chín nó mà ăn sao?”

Tiểu Man đang định nói, chợt thấy Diêu Quang đằng xa phất tay với nàng, nàng liền chạy tới, một mặt nói với lại: “Buổi tối cùng nhau ăn cơm nha! Không cho chàng chạy loạn!”

Trạch Tú khoát tay áo, chợt nghe phía sau tiếng mảnh bị vén lên, Thiên Quyền cũng đi ra. Hắn quay đầu định đi. Thiên Quyền đột nhiên nói: “Tiểu chủ ở cùng với người rất vui vẻ.”

Trạch Tú cười lạnh: “Vô nghĩa, ta không giống với ai đó, không bắt ép người khác.”

Sau khi hắn đi thật lâu, Thiên Quyền vẫn không động, tựa vào lều trại nhìn ai đó đang vui vẻ phía xa. Nhất thời cảm thấy xa lạ. Nhất thời lại cảm thấy như vậy thật tốt. Nếu như không có giang hồ, không có Bất Quy sơn, không có Thương Nhai thành. Tất cả mọi người chỉ là những nam nữ bình thường, sinh hoạt dưới bầu trời này, lần gặp nhau quen biết này liệu có thể càng mỹ lệ không?

Tiểu Man nhanh chóng phát hiện ra mình đã lo lắng thái quá, hóa ra người Nữ Chân đúng là không ăn thịt sống, bọn họ cắt thịt ra kỳ thật là để làm thịt khô, thích hợp việc tích trữ.

Có một đại thẩm Nữ Chân thấy nàng trốn bên cạnh nhìn chăm chăm, đôi mắt đầy trông mong, quá đáng thương, liền đưa cho nàng một miếng thịt khô. Tiểu Man ăn vui quên trời đất, miệng liên tục khen, chạy đi tìm Trạch Tú. Bọn họ vây quay đồng lửa nướng thịt gấu, uống rượu sữa.

Đang đi, đột nhiên phát hiện Căn Cổ đang lén lút cầm một cái chân gấu chạy đến nơi khuất nẻo, ném bàn chân gấu xuống đất, sau đó thì cởi quần đi tiểu.

“Người làm gì vậy?” Tiểu Man đột nhiên hỏi khiến hắn sợ tới mức suýt thì rút nước tiểu vào chân, quay đầu lại, đỏ mặt gằm nhẹ: “Nam nhân đi ngoài người cũng muốn nhìn lên! Sắc nữ!”

“Người thì tính gì là nam nhân!” Tiểu Man khinh thường.

Căn Cổ chỉ phải vội vã mặc quần, dùng móc sắt móc chân gấu dính nước tiểu lên, Tiểu Man nhũ mây lui bước: “Quá dã man! Người... hóa ra bình thường người ăn cơm như vậy!”

Căn Cổ cười lạnh: “Không được nói với người khác, bằng không ta nhét cái chân này vào miệng người.”

Hắn làm bộ đưa bàn chân gấu lên mặt nàng, Tiểu Man sợ quá, quay đầu bỏ chạy, lúc quay lại thì hắn đã sớm trở về chỗ, chững chạc đặt cái chân gấu kia lên lửa nướng, mỡ chảy xèo xèo, màu vàng lóng lánh, cực kỳ mê người.

Tiểu Man thủy chung không thể tin hẳn thật sự muốn ăn chân gấu dính nước tiểu, nàng chậm rãi đi tới, Trạch Tú đang nướng một chân gấu khác, thấy nàng đi tới liền gỡ một miếng thịt xuống cho vào bát nàng: “Nàng lại chạy đi đâu, ăn đến miệng dính đầy mỡ. Nào, ném thử chân gấu đi.”

Phản cảm của Tiểu Man đối với chân gấu lúc này là không gì sánh kịp, nàng đưa bát lại cho hắn: “Không, cảm ơn, chàng tự ăn đi.”

Hai mắt Thiên Ki đầy trông mong nhìn chân gấu bị người đoạt đi, hắn đến chậm một bước, hai chân gấu đã bị Trạch Tú và tiểu quỷ thối cướp mất. Hắn đành phải nuốt nước bọt, bất đắc dĩ nhìn Căn Cổ đang nướng chân gấu, không thể nào rời mắt đi được.

Căn Cổ đột nhiên cười với hắn: “Đại ca ca sao lại nhìn chăm chăm vào chân gấu của ta, người muốn ăn sao?”

Thiên Ki hung tợn trừng mắt với hắn, cắt một miếng thịt gấu lớn cho vào miệng, hàm hồ nói: “Đồ của nhóc con, ai muốn ăn!”

Diêu Quang đá hắn một cái: “Người cãi nhau với tiểu hài tử, quá nhàm chán!”

Căn Cổ cười nói: “Tỷ tỷ, không sao đâu, thật ra buổi chiều ta đã ăn không ít thịt khô, cũng không muốn ăn cái này lắm, nếu đại ca ca thích thì để cho hắn cũng tốt.”

Hắn phân trần, cắt một miếng thịt trên chân gấu xuống, đưa cho Thiên Ki, một mặt nói: “Vị ca ca này có hiểu lầm với người Khiết Đan, lúc trước ta cũng quá xúc động, chỉ là ta muốn cho người biết, người Khiết Đan không phải đều là người xấu.”

Thiên Ki nhất thời bị cảm động, hai mắt rưng rưng nhìn hắn, run giọng nói: “Người... cho ta thật sao? Kỳ thật, ngày đó ta cũng quá xúc động...”

Căn Cổ cười thập phần ngọt ngào, đặt thịt chân gấu vào bát hắn, nhẹ nhàng nói: “Ta không để trong lòng đâu, lời ta nói đại ca ca cũng đừng để bụng. Ăn chân gấu này đi, về sau chúng ta là bạn tốt, đại ca ca có thân thủ lợi hại như vậy, sau này phải dạy ta đấy.”

Thiên Ki cảm động, liên tục gật đầu, trước mắt bao người liền ăn sạch sẽ miếng thịt kia.

Căn Cổ nheo mắt, cười càng ngọt.

Tiểu Man che miệng lại. Ác ma! Đứa nhỏ này nhất định là ác ma!

Căn Cổ đột nhiên nhìn sang nàng, ngọt ngào cười, nói: “Tỷ tỷ có muốn ăn một chút không?”

Tiểu Man nhảy dựng lên: “Ta... ta no rồi. Ta đi ngủ!”

Diêu Quang cười nói: “Tiểu chủ, ta nghe người ở đây nói phía bắc khu rừng có một suối nước nóng, rất tốt cho thân thể, nữ nhân trong tộc rất thích tắm ở đó, chúng ta cũng đi thử xem được không? Trước kia chỉ có một mình ta nên vẫn xấu hổ không dám đi...”

Tiểu Man ngạc nhiên nói: “Tắm rửa ở ngoài trời?”

Nàng nhìn một vòng những nam nhân đang ngồi, thở dài: “Lỡ có sắc lang nhìn lên thì sao?”

Thiên Ki buông bát: “Thôi đi! Chân gấu còn đáng xem hơn các người!”

Vì thế hần lập tức bị Diêu Quang ôp đạp. Diêu Quang cười cười, lôi kéo Tiểu Man, hai nữ tử vui vẻ đi ra suối nước nóng.

53. Q.3 - Chương 11

Bảo tàng (nhị)

Suối nước nóng này lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Tiểu Man, bên trong cũng có rất nhiều nữ tử tộc Nữ Chân đang tắm, thấy bọn Tiểu Man tới thì tươi cười vẫy bọn họ xuống.

Tiểu Man nhìn tuyệt động xung quanh, lại nhìn suối nước nóng đang bốc hơi, có chút sợ hãi: “Việc này... Diêu Quang, nước này có màu kỳ lạ a, ta... sẽ không...”

Lời còn chưa dứt, Diêu Quang đã cởi quần áo nhảy xuống rồi, thoải mái thả sâu một cái, quay đầu lại, dùng sức ngoắc nàng: “Tiểu chủ, không sao đâu, xuống dưới đi! Màu suối nước nóng là như thế đấy, rất có lợi cho thân thể và da dẻ.”

Tiểu Man đành phải chậm rãi cởi quần áo, còn không dám cởi hết, mặc áo trong đi xuống, cảm thấy một luồng hương thuốc xông vào mũi, nhưng cũng không khó ngửi, hơn nữa – thật sự rất ấm áp.

Nàng vốc nước rửa mặt, sau đó buông tóc ra, bắt đầu chải sạch.

Đột nhiên thấy Diêu Quang đang nhìn mình, nàng ngạc nhiên nói: “Sao vậy? Không được gội đầu sao?”

Diêu Quang cười, lắc đầu, nói nhỏ: “Không phải, ta thấy tiểu chủ rất được, nếu như béo hơn một chút, nhất định sẽ rất hấp dẫn.”

Nàng quả thực rất gầy. Tiểu Man cúi đầu nhìn cánh tay mảnh khảnh của mình, lại nhìn Diêu Quang, thả dài một hơi, người ta mới gọi là gầy đó. Chuyện này không thể trách ai, chỉ có thể trách nương nàng, hôm nay vui vẻ thì làm cho nàng chút đồ ăn ngon, ngày mai buồn bực thì bỏ đói nàng ba ngày, kết quả là nàng hiện tại đã mười sáu tuổi nhưng nhìn qua lại giống như mười bốn.

Nước suối rất nóng, làm hai má nàng đỏ bừng, nàng thích thú đi loạn trong làn nước, một khắc cũng không chịu ngồi yên. Chợt thấy phía trước có một khúc suối không có người, không khỏi quay lại ngoắc Diêu Quang: “Bên kia không có ai, chúng ta vào trong đó đi!”

Diêu Quang liền đi theo nàng, chợt nghe các nữ nhân Nữ Chân kêu lên ở phía sau, kinh hoàng phát tay với bọn họ, huyền thuyên nói một tràng. Diêu Quang vội vàng nói: “Tiểu chủ, bọn họ nói đó là chỗ ở của thần tiên, phạm nhân không thể đi vào, nếu không sẽ gặp chuyện không hay ho.”

“Trên đời làm gì có thần tiên!” Tiểu Man căn bản không tin, bước tới thăm dò. Nơi đó âm u, thần tiên chắc sẽ không ở chỗ thế này đâu.

Nàng thử bơi ra trước một đoạn, cảm thấy chân dần không chạm tới đáy, trong lòng cũng có chút sợ hãi liền quay đầu định trở về.

Chợt thấy sau lưng có hấp lực truyền đến, nàng liền bị kéo về phía sau. Tiểu Man sợ hãi, vùng vẫy tay chân, nhưng chân lại không tới đất, không có cách nào dùng sức. Uống vào mấy ngụm nước xong thì mất hết khí lực, bị luồng hấp lực cổ quái kia kéo đi.

Thiên Ki đang ăn uống no say, đột nhiên cảm thấy toàn thân có cảm giác không ổn, nhưng hắn không thể xác định loại cảm giác này là gì, hắn chỉ đứng ngồi không yên.

“Hai nha đầu kia sao còn chưa xong chứ, đã muộn thế này rồi. Ta đi tìm bọn họ!” Hắn bèn chồm lấy một cái cố, đứng dậy định đi. Chợt thấy Thiên Quyền và Trạch Tú ngồi đối diện, hắn cười: “Các người cũng đi cùng đi?”

Trạch Tú không để ý đến hắn, tiếp tục uống rượu, Thiên Quyền nói: “Ta nhớ công phu của Diêu Quang rất lợi hại, lần trước có người muốn mạo phạm nàng, bị nàng một cước đá gãy xương, sau đó không ăn được cơm.”

Thiên Ki nhất thời đổ mồ hôi lạnh, miễn cưỡng cười nói: “Ta, sao lại gọi là mạo phạm? Tất cả mọi người đều là bạn, ta lo lắng cho bọn họ mới đi xem...”

Không ai để ý đến hắn, hắn cúi đầu thấy Căn Cổ đang ăn uống quên trời đất liền xông tới tìm đồng minh: “Căn Cổ đệ đệ, người cũng lo lắng cho các tỷ tỷ chứ? Chúng ta cùng đi đón bọn họ, thế nào?”

Căn Cổ nuốt miếng thịt, hàm hồ nói: “Nhiều nữ nhân ở đó như vậy, sẽ không có chuyện gì đâu. Ta muốn ăn cơm, tự người đi đón đi.”

Thiên Ki còn muốn nói, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, mọi người cùng ngẩng đầu, thấy Diêu Quang sợ hãi chạy tới, tóc vẫn còn ướt sũng, kêu lên: “Mau đi! Không thấy tiểu chủ đâu!”

Trạch Tú vứt bát rượu, đứng dậy bỏ chạy, mọi người vội vàng theo sau. Thiên Quyền hỏi: “Sao lại không thấy? Người không thấy nàng sao?”

Diêu Quang gần như phát khóc, run giọng nói: “Ta... không rõ lắm, lúc ấy tiểu chủ nói muốn đi ra phía sau suối nước nóng nhìn xem, người Nữ Chân nói nơi đó là nơi ở của thần tiên, không thể đi vào, ta quay đầu kêu tiểu chủ trở về, kết quả đột nhiên không thấy tăm hơi nàng!”

Thần tiên? Chẳng lẽ nàng bị thần tiên đoạt đi rồi?

Mọi người chạy một mạch đến suối nước nóng ở phía bắc khu rừng. Một đám nam nhân đột nhiên xông vào suối nước nóng của nữ nhân khiến những nữ nhân Nữ Chân này hét lên chói tai, lui thành một cụm trong nước, không dám động. Thiên Ki đưa mắt nhìn một vòng, đáng tiếc trong hơi nước, ngoại trừ những gương mặt hoảng sợ ra thì nửa điểm xuân sắc cũng không thấy.

Thiên Quyền cúi người, cất cao giọng nói: “Xin lỗi, có một bằng hữu của chúng ta mất tích ở đây, chúng ta cần tìm một chút. Đắc tội, xin chớ trách!”

Các nữ nhân này nhận ra hắn là anh hùng giết gấu, lại thấy Căn Cổ cũng ở trong đó thì yên tâm hơn, sắc giận dữ trên mặt giảm đi, bọn họ xấu hổ vội vã lên bờ mặc quần áo.

“Mất tích ở đâu?” Trạch Tú hỏi.

“Ở đoạn suối kia, chỗ âm u ấy.”

Ngón tay Diêu Quang vừa chỉ, đã thấy trên mặt suối nước nóng lóe ra một vầng sáng giống như một con thần long, theo hơi nóng bốc lên xoay tròn, tình cảnh này lộng lẫy khôn tả. Mọi người không khỏi ngáy người.

Những người Nữ Chân quỳ rạp cả xuống đất, miệng lầm bầm, giống như đang nhìn thấy thần linh vậy.

Trạch Tú bước tới, đang định nhảy vào trong nước thì thấy ở bên bờ có một bóng dáng nho nhỏ màu trắng, đang ngồi chồm hổm ở đó tóc dài ướt sũng dán trên lưng, cúi đầu không biết nhìn cái gì. Hắn thấy vậy thì nổi giận, đi tới túm lấy cánh tay nàng, lạnh lùng nói: “Nàng làm gì vậy?”

Quả nhiên là Tiểu Man. Toàn thân nàng ướt sũng, trên mặt lại đỏ bừng, ngẩng đầu nhìn Trạch Tú, thần sắc còn có chút mờ mịt, đưa tay giơ lên một thứ, lầm bầm nói: “Ta... nhìn thấy bảo tàng.”

Trong lòng bàn tay nàng là một viên châu cực kỳ tinh xảo, nhẵn nhụi vô cùng, sáng rỡ rất sống động.

Trạch Tú cởi áo khoác lên người nàng, miệng hỏi: “Lấy ở đâu? Bảo tàng giấu ở đâu?”

Tiểu Man chỉ xuống suối: “Ngay dưới nước, phía dưới có một cái động. Ta bị hấp lực kéo xuống, hoảng loạn cào một nắm đất, hết sức bơi lên. Lên bờ mới phát hiện trong nắm đất có thứ này. Phía dưới còn có rất nhiều đồ vật sáng long lanh rất đẹp, khả năng chính là bảo tàng.”

Ngũ phương sừng còn chưa tìm được lại thấy bảo tàng trước, nàng thực khó có thể tin vào vận may của mình. Những thứ đẹp đẽ phía dưới kia đều là của nàng sao? Thật vậy sao?

Thiên Quyền trầm ngâm: “Đã có bảo tàng, chứng minh ngũ phương sừng quả nhiên có một được giấu ở núi Thái Bạch này. Không bằng xuống xem sao!”

Diêu Quang nhớ tới luồng sáng vàng trên mặt nước vừa rồi, trong lòng có chút sợ hãi, nói nhỏ: “Nói không chừng nơi đây thật sự là sở hữu của thần tiên, ánh sáng kia... hay là đừng đi xuống kinh động tới thần linh?”

Trạch Tú cười nói: “Làm gì có thần tiên, ánh sáng kia chính là của bảo tàng, châu báu để lâu sẽ sinh ra một tầng linh quang, nếu như số lượng nhiều, lại là thượng đẳng châu báu thì hào quang sẽ có dạng này. Xem ra ngũ phương sừng có chút rõ ràng. Chúng ta đi xuống thôi.”

Tiểu Man gật đầu ngay, không sai, có bảo tàng nàng sẽ tuyệt đối không bỏ qua.

Trạch Tú cốc trán nàng: “Nàng đừng đi! Để ta đi trước, xem tình hình bên dưới rồi nói sau.”

Tiểu Man định nói gì đó lại bị hấn nhẹ nhàng lấy tay đẩy ra. Tháo bảo kiếm. Cởi áo dài, lộ ra thân trên trần trụi. Vân da rõ ràng, bên trên mơ hồ có rất nhiều sẹo. Từ trước ngực qua vai phải xuống lưng còn xăm hình kỳ lân sinh động, trông cực kỳ dữ tợn.

Tiểu Man còn chưa nhìn kỹ thì hấn đã nhảy xuống suối.

Không biết qua bao lâu, mặt nước dần có động tĩnh, hấn đột nhiên trồi lên khỏi mặt nước, bơi vào bờ, miệng thở hồng hộc, trong tay cầm một viên trân châu cỡ ngón tay cái, cười nói: “Quả nhiên có bảo tàng, bên dưới toàn là bảo bối, tuy nhiên phía sau huyết động còn có không gian khác, cần phải tìm hiểu kỹ.”

Mọi người nghe nói đều mừng rỡ, dồn dập thoát y muốn xuống nước.

Trạch Tú vẫy Tiểu Man, nàng khó hiểu đi tới.

“Đưa tay cho ta.” Hấn nói.

Tiểu Man ngoan ngoãn vươn tay. Một cây trâm mã não nhỏ đặt trong tay nàng, hấn lau nước trên mặt, cười nói: “Mượn hoa dâng phật, coi như là thù lao cho tú phẩm của nàng.”

Tiểu Man cầm cây trâm, nhất thời không biết nên nói gì.

Trạch Tú lại nói: “Xuống nước đi, đi xem bảo tàng và ngũ phương sừng.”

Nàng gật đầu, bỏ áo khoác của Trạch Tú ra, bùm một tiếng nhảy xuống, kết quả bị trượt chân, lại uống thêm mấy ngụm nước.

Trạch Tú đỡ lấy nàng, thở dài: “Vô dụng cực kỳ!”

Những người khác đã sớm chờ trong nước. Căn Cổ vừa nghe thấy có bảo tàng đã sớm ẩn vào trong nước, mọi người lục tục theo phía sau, có thể thấy lực đạo phát ra từ huyết động thập phần cổ quái, lúc thì đẩy ra, lúc lại hút vào, mà xung quanh đúng là rơi rụng vô số bảo thạch hoàng kim, nhưng đều rất nhỏ, hơn nữa phần lớn đều được làm thành trâm cài linh tinh, hoặc là bộ dáng côn trùng, cực kỳ kỳ lạ.

Tiểu Man bơi một hồi thì tay chân mỏi rã rời, phải dựa vào Diêu Quang và Trạch Tú hai bên kéo về phía trước.

Không biết bơi bao lâu, nước càng ngày càng lạnh, hoàn toàn không còn chút ấm áp như lúc trước. Bỗng nhiên tới một chỗ rất rộng, Căn Cổ đột nhiên hướng lên trên, ào một cái rời khỏi nước, nhìn ra xung quanh, không khỏi ngây người.

Tiểu Man được kéo trôi nổi trên mặt nước, nàng chỉ còn thiếu nước túm chỉ rút gân miệng sùi bọt mép nữa thôi, bị kéo một cái, liền nằm trong tay Trạch Tú, người mềm nhũn như mì sợi. Hắn nhẹ vỗ về sau lưng nàng, một mặt ngẩng đầu đánh giá chung quanh. Nơi này giống như một đại sảnh, tứ phía có cột đá, phong cách hết sức cổ xưa, trong sảnh có một ao sen, chính là nơi bọn họ vừa trôi lên.

Như vậy hồ sen ở giữa sảnh này là để nuôi đủ loại cá và hoa sen làm trang trí, hồ sen này lại thông ra suối nước nóng bên ngoài. Hơn nữa ở đây không thấy có cửa vào, cực kỳ ngăn nắp như một phòng ở lớn, chỉ ở phía sau điện là có hai cánh cửa sắt đen rất lớn, trông giống nhau như đúc, đều khắc văn án độc hữu của Thương Nhai thành – ngọn lửa màu lam.

Thiên Quyền nhảy lên bờ, toàn thân ướt đẫm, vạt áo rỏ nước tòng tòng, bộ dáng cao quý không thể xâm phạm bình thường bị giảm đi rất nhiều. Đi vài bước trong đại sảnh, đưa tay lên sờ sờ chung quanh, hắn đột nhiên thấp giọng nói: “Kỳ quái, nơi này lại không có chút hoàng kim bảo thạch nào.”

Một lời này của hắn khiến mọi người bình tĩnh. Quả thật, huyết động dưới nước vừa rồi có nhiều châu báu như vậy, đến mức biến cả nước thành màu vàng, thế mà đại sảnh này ngay cả sợi chỉ vàng cũng không có, chỉ có mấy cây cột bằng đá lớn, cực kỳ đơn giản. Tất cả mọi người vốn nghĩ rằng dưới động còn có nhiều châu báu hơn, những thứ kia chỉ là một chút ít của kho báu rò rỉ ra ngoài, hiện giờ xem ra là không phải.

Căn Cỗ nhìn nửa ngày, ngạc nhiên nói: “Ta thấy nơi này giống như một ngôi mộ, những hoàng kim bảo thạch kia có thể là một loại nghi thức đặc thù, có thể có người tin chôn hoàng kim theo hồn phách người chết.”

Thiên Quyền sau một lúc trầm ngâm, nói: “Hình như ta từng nghe nói lúc hạ táng tiểu chủ Thương Nhai thành cần có kim khí trùng để mở đường, như vậy hồn phách của tiểu chủ mới có thể trở về chỗ của thần long.”

Nói xong, tất cả mọi người đều quay sang nhìn Tiểu Man, đại khái là trông mong nàng ột câu trả lời thuyết phục.

Nàng ghé vào cánh tay Trạch Tú, vô lực thở ra một hơi: “Đúng vậy, chúng ta đi lên trước đã, xem phía sau cửa là cái gì.”

54. Q.3 - Chương 12

Bảo tàng (tam)

Vấn đề trước mắt là hai bên có hai cánh cửa, nhìn bề ngoài thì hoàn toàn giống nhau, lấy tay thăm dò, chất liệu cũng đều là huyền thiết.

Phải vào cửa nào?

Ánh mắt mọi người lại tập trung trên người Tiểu Man.

Nàng nhìn hai cánh cửa một lúc, chỉ vào cánh cửa bên trái: “Bên này!”

Thiên Quyền chần chờ một chút, thực rõ ràng, ở đây chỉ có hắn biết Tiểu Man không phải là tiểu chủ thật, mà ở những nơi như thế này chỉ cần đi nhầm một bước là có thể mất mạng, cơ quan của Thương Nhai thành chắc chắn rất lợi hại.

Hắn nói nhỏ: “Tiểu chủ... chắc chắn chứ?”

Tiểu Man gật đầu: “Chắc chắn, nhất định là cánh này.”

Kỳ thật nàng chẳng chắc chắn gì cả, dù sao hai cánh cửa đều giống hệt nhau, vào cái nào mà chẳng là vào? Đi nhầm thì trở ra đi cái bên kia là được.

Thiên Quyền không còn gì để nói, sau một lúc lâu mới nói: “Nơi này có lẽ là mộ thất của một thế hệ tiểu chủ, chưa chắc đã là nơi giấu ngũ phương sừng, chúng ta nên cẩn thận là hơn, không thể xúc phạm chủ nhân trong mộ.”

Căn Cổ thử đi tới đẩy cánh cửa sắt bên trái, không chút di chuyển, dùng đao cạy, cũng nửa ngày không động, hần ngạc nhiên nói: “Cửa này không mở được, làm sao mà vào a?”

Tiểu Man tinh mắt, đã sớm nhìn thấy trên cửa có một cái lỗ nhỏ nhỏ, tầm cỡ cái sừng rồng trên cổ nàng. Nàng gỡ tiểu sừng xuống, khinh thường nhìn Căn Cổ: “Đi ra chỗ khác, người thường lạnh chanh cái gì, để cho ta tới.”

Nàng đặt tiểu sừng vào trong cái lỗ kia, nghe thấy trên cửa phát ra tiếng răng rắc rất nhỏ, sau đó phía sau cửa truyền tới một loạt tiếng lộp bộp, tất cả mọi người biến sắc mặt, nghe như tiếng cửa cơ quan bị mở ra!

Cánh cửa huyền thiết chậm rãi mở ra, Trạch Tú kéo Tiểu Man vọt qua một bên, Căn Cổ thì dùng đao chắn trước ngực, như sợ bên trong sẽ có ám khí bay ra. Ai ngờ bên trong chỉ là một lối đi nhỏ sáng trưng, trên vách động gắn nên đã được chạm, sáng long lanh. Không nói đến cơ quan, ngay cả một cái châm cũng không có.

Tất cả mọi người đều thở dài nhẹ nhõm, Tiểu Man cười nói: “Ta nói không sai mà, thử vào trong nhìn xem một cái!”

Nàng gỡ tiểu sừng trên cửa xuống, đeo vào cổ, là người đầu tiên cất bước đi vào. Trạch Tú giữ chặt nàng: “Không có chút bản lĩnh nào lại còn thích xung phong, quay lại cho ta, đi vào giữa!”

Thiên Quyền đi đầu tiên, sáu người nối đuôi nhau đi vào, đánh giá từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, thấy lối đi nhỏ này được tạo thành từ những tảng đá lớn, trên mặt có khắc vô số hoa văn cổ quái, có khi là người, có khi là động vật, còn có các loại hoa lá ngư trùng.

Cuối hành lang lại là một đại sảnh, nhưng khác với đại sảnh lúc trước... Đại sảnh này không có cột đá, ở bốn góc có bốn tòa đài bằng thạch ngọc, bên trên đều có khắc hai chữ. Căn Cổ đi đến trên đài ngọc thạch ở giữa, nhìn nhìn, trên đài trống không, hần thì thầm: “Thủ trung. Có ý gì a?”

Tiểu Man nhìn một vòng, thấy các đài ngọc thạch khác đều trống không, chỉ có cái đài ở phía bắc là bày một hộp gỗ, dùng giấy niêm phong lại. Mắt nàng chợt lóe, kêu lên: “Các đài khác viết gì?”

Trạch Tú đi một vòng, thì thầm: “Trần Bắc, Phục Nam, An Tây, Trữ Đông, Thủ Trung.”

Tiểu Man cười hắc hắc, chỉ vào hộp gỗ kia: “Cái kia chính là Trần Bắc ngũ phương sừng, tin ta đi, chắc chắn là như vậy.”

Thật sự có thể tin nàng sao? Căn Cổ hoài nghi nhìn nàng, Thiên Ki và Diêu Quang dường như cũng thấy nàng thực không đáng tin. Thiên Ki nói: “Vì sao chỉ có đài ở phương Bắc là có đồ vật, bốn cái khác lại không có? Nếu như đây là Trần Bắc ngũ phương sừng thì chỉ nên có một cái đài thôi chứ.”

Tiểu Man lắc lắc ngón tay: “Ngốc! Trước kia ngũ phương sừng chưa bị chôn ở năm nơi khác nhau, khẳng định là tụ cùng một chỗ, đặt trên đài này, cung phụng như thánh vật. Hiện giờ tuy rằng tách ra nhưng quy củ trước kia cũng không phá bỏ. Chỉ để lại một cái đài, không phải là bất kính với thánh vật tứ phương khác sao?”

Nàng nói rõ ràng, có lý, Diêu Quang gật đầu nói: “Đúng vậy, ta tin tiểu chủ, nàng là tiểu chủ Thương Nhai thành, hiểu biết chắc chắn là nhiều hơn chúng ta. Tin nàng là đúng đắn.”

Tiểu Man cười ha ha, chỉ vào Thiên Ki: “Người, lấy hộp gỗ tới đây, một trong ngũ phương sừng sẽ xuất hiện.”

Thiên Ki lầu bầu, không cam lòng đi tới, nâng hộp gỗ lên, thấy cực kỳ nặng. Hần cúi đầu nhìn giấy niêm phong, phía trên viết: “Trần Bắc sừng” trong hần không khỏi tăng thêm ba phần tin tưởng, quay đầu cười nói: “Quả nhiên là ngũ phương sừng, không biết có phải là sừng thần long hay không!”

Hần đi tới, nhẹ nhàng đặt chiếc hộp xuống đất, mọi người vây lại nhìn hần nhẹ nhàng xé giấy niêm phong, mở hộp ra. Trong hòm là một tảng vải nhung đã bị thời gian làm hư hại, trên lớp vải nhung có một pho

tượng Thanh Đồng tước bằng đồng xanh cũ kỹ, mơ hồ còn có thể nhìn thấy hình thần long giương nanh múa vuốt, thập phần tinh mỹ.

“Đây là ngũ phương sừng sao? Không phải là sừng mà...” Thiên Ki lập tức thất vọng.

Thiên Quyền lấy ra một cái khăn, lót vào bức tượng, nhẹ nhàng cầm lên quan sát, nói: “Ngũ phương sừng cũng không phải là sừng thật mà là năm thánh khí của Thương Nhai thành, nghe nói đó là dụng cụ mà đại tiểu chủ lưu lại sau khi hiến tế thần long. Nếu như ta đoán không sai, năm nơi cất giấu ngũ phương sừng chính là mộ huyết của năm tiểu chủ, những người đã tự hiến tế cho thần long, và đó là những dụng cụ mà các tiểu chủ này đã sử dụng khi đó, sau này được phong là ngũ phương sừng và được chôn cùng trong mộ huyết. Như vậy đồ mà vị tiểu chủ này dùng khi hiến tế chính là Thanh Đồng tước này.”

Hắn thả Thanh Đồng tước vào hộp gỗ, cẩn thận đẩy lại, đưa cho Tiểu Man: “Tiểu chủ hãy cất giữ cẩn thận, không thể để mất.”

Đã tìm được Trấn Bắc ngũ phương sừng, tất cả mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi. Thiên Ki thấy sau đại sảnh có hai cánh cửa nữa, giống hệt hai cánh cửa lúc trước, không khỏi cười nói: “Đằng sau kia chắc là mộ thất? Cái gọi là bảo tàng chắc chính là những vật bồi táng trong mộ. Chúng ta có nên vào xem một chút không?”

Thiên Quyền lắc đầu nói: “Đó là nơi tiểu chủ ngủ say, chúng ta không nên đi quấy rầy sự thanh tịnh của người...”

Lời còn chưa dứt, Tiểu Man đã tỏa sáng hai mắt, ngắt lời: “Tốt, vào xem!” Nàng thấy Thiên Quyền trừng mắt nhìn mình thì ho khụ một tiếng, cười nói: “Không thể để bảo tàng này rơi vào tay Thiên Sát Thập Phương nha, chúng ta cứ lấy hết sức là được, dù sao không phải chúng ta dùng thì cũng là người khác dùng, sao phải tiện nghi cho người ngoài...”

Căn Cổ không chờ được, đi tới cánh cửa bên trái, nói: “Vô nghĩa gì nữa, mau mở cửa vào xem!”

Tiểu Man xua tay nói: “Từ từ, lúc trước chúng ta vào cửa bên trái, lần này đi cửa bên phải đi. Tóm lại, nghe ta là được.”

Nàng vui rạo rức mà đi đến trước cánh cửa bên phải, chỉ còn thiếu nước huyết sáo nữa thôi. Quả nhiên trên cánh cửa này cũng có một cái lỗ, đặt tiểu sừng vào xong, lại một tràng âm thanh lộp bộp vang lên. Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, một luồng âm phong đập vào mặt, Tiểu Man lui lại sau, không biết tại sao mà trong lòng đột nhiên có chút sợ hãi.

Trạch Tú đỡ lấy nàng, thấp giọng nói: “Bên trong chắc gì đã là bảo tàng, nàng đã quên vị trí âm dương trên bản đồ rồi sao? Chúng đâu có ở cùng một chỗ.”

Lúc này Tiểu Man mới nhớ tới tấm bản đồ kia. Ngũ phương sừng và bảo tàng phương bắc cách nhau khá xa, vậy phía sau cánh cửa này chỉ là mộ thất bình thường thôi sao?

Nàng miễn cưỡng cười: “Quên đi! Tốt hơn là đừng đi vào, đằng sau dường như... là lạ.”

Khi hai người nói chuyện, Căn Cổ đã mở cửa ra, cùng với Thiên Ki bước vào trong. Hắn cả kinh nói: “Đúng là mộ thất! Mau tới xem đi!”

Tiểu Man do dự một chút, Trạch Tú nói: “Cửa cũng mở rồi, vào xem đi, tốt xấu gì cũng là tổ tông của nàng, sẽ không làm hại nàng đâu.”

Chỉ sợ người dễ bị hại nhất chính là nàng thì có, nàng không phải là tiểu chủ mà.

Tiểu Man bất đắc dĩ theo bọn họ đi vào, thấy trước mắt sáng ngời, phía sau cửa có một mộ thất thật lớn, trên tường đầy những bức họa hoa mỹ, ánh sáng màu sắc cực kỳ tươi đẹp. Nhưng nội dung bức họa lại cực kỳ quỷ dị quái đản, là một đám người quỳ lạy trên mặt đất, trước mặt là một con rắn to lớn, hai mắt giống như chuông đồng tấp nập ra quang mang yêu dị.

Tiểu Man cảm thấy như con rắn kia đang nhìn mình chằm chằm, chột rùng mình.

Căn Cổ đột nhiên kêu lên: “Bảo tàng!”

Đúng là bảo tàng! Ở giữa mộ thất bày một tòa thạch quan, chính là quan tài của đại tiểu chủ. Mà ở bên dưới và hai bên trái phải của thạch quan là vô cùng vô tận các loại vàng bạc cùng với bảo thạch các màu và phục trang đẹp đẽ.

Cần Cổ tiến lên định lấy thì bị Thiên Quyền giữ lại, hần khê cau mày, thấp giọng nói: “Vị đạo trưởng nào vậy?”

Trong mộ thất không biết tự bao giờ đã tràn ngập một mùi hương cổ quái. Tiểu Man nhìn xung quang, chợt thấy phía trên đỉnh mộ thất có vô số quang điểm lập lòe, nàng giơ tay thử chạm vào, chợt thấy đau rất, vội vàng rút tay lại: “Là lửa! Nó đang đánh lửa!”

Tiếng nói vừa dứt, chợt nghe bốn phía mộ thất lách cách rung động, cổ quan tài giữa mộ thất kia đột nhiên tụt xuống, lập tức biến mất khỏi mặt đất. Mặt đất mơ hồ bắt đầu chấn động, khiến người ta không thể đứng thẳng.

Thiên Quyền biến sắc: “Mau đi ra! Là cơ quan!”

Hần nắm cánh tay Tiểu Man chạy ra khỏi mộ thất, chạy như điên ra hướng đại sảnh phía trước. Mọi người sau khi phát hiện không tốt cũng vội vàng chạy ra. Cần Cổ vừa ra khỏi thì cánh cửa mộ thất liền ầm ầm khép lại, dưới đất tràn ra một mảng dầu đen sì, phát ra thứ mùi gay mũi.

Trong mộ thất phát ra tiếng vang đáng sợ, ngay sau đó lửa theo dầu nổ tung, đè ép, gào thét phun ra, cánh cửa huyền thiết cứng rắn vô cùng giờ đây giống như một tấm vải mỏng manh, nhanh chóng biến hình rồi nổ tung, Tiểu Man bị chấn ngã ục xuống đất, tuột khỏi tay Thiên Quyền.

Trong hoảng loạn chỉ cảm thấy có người ôm ngang lấy nàng, chạy như điên ra đại sảnh, tất cả đều vô cùng loạn, từng tảng đá lớn rơi xuống, trong không khí đầy thứ mùi lưu huỳnh và ka-li nitrat gay mũi, đâu đó vang lên tiếng người hét: “Tên khốn kiếp nào rảnh rồi chôn nhiều ka-li nitrat dưới mộ như vậy! Luyện đan cũng không cần thế này!”

Nàng giật mình, hóa ra cái mùi cổ quái vừa rồi trong mộ là mùi lưu huỳnh và ka-li nitrat, trước kia có người dùng mấy thứ này để luyện đan, kết quả phá hủy hết cả nhà cửa, sau đó mọi người mới biết được chúng chẳng những có thể luyện đan mà còn có thể giết người.

Tiểu chủ Thương Nhai thành, coi như người lợi hại, cả mộ thất cũng bị người biến thành phòng luyện đan, nhưng người khác luyện đá, còn người lại luyện người sống.

Một tảng đá không lớn không nhỏ rơi trúng đầu nàng, Tiểu Man thấy trước mắt hoa lên, phía sau có một luồng khí lạnh thổi quét tới, lửa đỏ tràn ngập chung quanh, rồi đột nhiên, nàng cảm thấy toàn thân lạnh toát, nhất thời không thể hô hấp, tựa hồ nhảy vào trong nước, sau đó liền bất tỉnh nhân sự.

55. Q.3 - Chương 13

Tuyệt tiên sinh (nhất)

Lúc Tiểu Man tỉnh lại, ý nghĩ đầu tiên chính là thà chết đi còn hơn. Toàn thân nàng đau đớn giống như xương cốt gãy sạch vậy, hơn nữa lại lạnh, lạnh muốn chết, da thịt toàn thân giống như đang nứt ra.

Nàng chậm rãi mở mắt ra, lọt vào tầm mắt là không trung màu lam nhạt. Nàng chậm rãi quay đầu, lập tức nhìn thấy Trạch Tú hai mắt nhắm chặt nằm bên cạnh mình, sắc mặt trắng bệch giống như đã chết.

Tiểu Man hoảng sợ, vội vàng đứng dậy, áo khoác trên người rớt xuống, đau đớn ở chân trái truyền ra toàn thân, nàng đau suốt khóc, cúi đầu nhìn thấy bắp chân bên trái đã sưng vù lên, dường như bị gãy xương.

Nàng bắt chắp chân mình, vội vàng lay Trạch Tú: “Trạch Tú! Chàng tỉnh dậy! Trạch Tú!”

Hần không nhúc nhích, lúc này không phải hắn giả chết bởi vì cả lưng hắn đều là máu, vô số đá vụn cắm vào da thịt, nước mắt Tiểu Man lăn chã rơi xuống, đưa tay thăm dò mũi hắn – vẫn còn hô hấp.

Nàng lập tức ngừng khóc, dùng sức lau nước mắt, nhìn xung quanh, lại phát hiện nơi này không phải là suối nước nóng lúc bọn họ đi xuống mà xung quanh toàn là cỏ hoang, bên cạnh là một hồ nước nho nhỏ, mặt trên kết đầy băng. Có lẽ ao sen trong đại sảnh không chỉ thông tới một thủy vực duy nhất, bọn Thiên Quyền chắc là bị đưa tới nơi nào đó khác trong khi nàng và Trạch Tú thì vọt tới đây.

Nàng lấy áo hần buộc vào cánh tay mình, sau đó vận sức đi về phía trước, chỗ chân gây đau đớn khiến nàng đổ mồ hôi lạnh không ngừng, nhưng dường như nàng đã quên đi đau đớn, chỉ biết gắng sức bước về phía trước.

Đi được một đoạn, Trạch Tú đột nhiên “Uhm” một tiếng rồi chậm rãi mở to mắt, Tiểu Man nửa mừng nửa lo, vội vàng quay đầu lại nói nhỏ: “Thế nào? Những thuốc này của chàng ta không biết dùng thế nào cả. Chàng nói cho ta biết cách dùng đi!”

Hắn không nói gì, chỉ đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt nàng, sau đó lại hôn mê bất tỉnh.

Nước mắt Tiểu Man thiếu chút nữa lại rơi xuống, nàng cắn răng nén lại, tiếp tục bước. Kỳ thật nàng cũng không biết phải đi đâu, nhưng không thể cứ bất động ở chỗ này, nếu không Trạch Tú sẽ chết.

Không biết đi đã bao lâu, phương xa đột nhiên truyền đến tiếng chuông bạc thanh thúy. Tiểu Man cực kỳ quen thuộc âm thanh này, cái chuông trên cổ Liên Y khi đi lại cũng có tiếng vang này. Trong lòng nàng vui vẻ, vội vàng rướn người nhìn về phía trước, ai ngờ phía đó không hề có Liên Y, cũng không có Thiên Quyền mà lại có một đoàn người chậm rãi đi tới, tất cả đều mặc đồ màu hồng phấn, không thể nhìn ra là nam hay là nữ. Những người đó đang khênh một cỗ kiệu hoa lệ màu phấn hồng, bước đi tựa như không hề có sức nặng nào trên người, nhẹ nhõm thoải mái đi trên cỏ.

Tiểu Man sợ tới mức quỳ rạp trên đất, không dám động. Bọn họ là ai? Là người hay là quỷ?

Tiếng chuông bạc càng ngày càng gần, Tiểu Man vội vã định tìm chỗ trốn, tuy nhiên vẫn là chậm một bước. Trong nháy mắt, cỗ kiệu phấn hồng đã tới trước mặt. Những người mặc quần áo hồng phấn kia đều là những thiếu niên tuấn mỹ, trên lưng eo có hai cái chuông bạc, thảo nào lúc đi lại ngân vang đến vậy.

Nhóm thiếu niên mặt không đổi sắc, cùng với Tiểu Man mắt to nhìn mắt nhỏ, ánh mắt giống như đang nhìn một con chó nhỏ sắp chết. Tiểu Man không biết đối phương đến đây làm gì, chỉ phải ôm Trạch Tú vào ngực, dùng thân thể bảo vệ.

Màn kiệu đột nhiên bị một bàn tay tuyết trắng vén lên, sau màn lộ ra một gương mặt phong tao tận xương, đôi mắt đen như hắc thủy nhìn nhìn Tiểu Man, chớp mắt mấy lần, lại nhìn sang Trạch Tú, sau đó hỏi: “Đã chết chưa?”

Tiểu Man lắc đầu.

Người kia thở dài một hơi: “Chết cũng đâu phải dễ! Không có cách nào khác, đi theo ta đi!”

Mấy thiếu niên liền tiến lên tách bọn họ ra, khiêng lên như khiêng hai con lợn chết. Tiểu Man dùng sức giãy dụa, la lên: “Buông ra! Người là ai?”

Nam tử mặc quần áo phấn hồng kia lộ ra nụ cười hồ ly tinh, nhẹ nhàng nói: “Ta là Tuyết tiên sinh, một trong Thiên Sát Thập Phương!”

Tiểu Man cảm thấy mạch máu đóng băng.

Tuyết tiên sinh đột nhiên nhớ tới cái gì, tâm tình có vẻ tốt, nói: “Đúng rồi, còn là tam thức của người này!”

Tiểu Man như nghẹn thở, rốt cục không chống chịu được, hôn mê bất tỉnh.

Chân trái rất đau, rất đau, rất đau.

Đau giống như bị cắt rời ra.

Tiểu Man bị đau làm cho tỉnh lại, mở mắt ra chỉ thấy chân trái trần trụi đang bị Tuyết tiên sinh cầm trong tay, nàng sợ tới mức không nói được gì, lại ngất xỉu.

Sau đó, khi tỉnh lại lần nữa, rốt cục không thấy Tuyết tiên sinh đâu, toàn thân nàng nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, giống như được dùng nước suối trên đỉnh núi tắm rửa chín chín tám mươi một lần, mỗi tác da thịt

đều thống khoái cực điểm. Nhìn ra xung quanh, đây là một gian phòng thập phần... oái, hoa mỹ, diễm lệ, phong tao... Nơi nơi đều là màu hồng phấn. Nàng đang nằm trong chăn đệm dày êm, mềm mại bóng loáng. Nàng hơi hơi động dậy, kinh hoảng phát hiện chính mình đang hoàn toàn ở trần, ngay cả đồ lót cũng không mặc.

Gió thổi tung những màn lụa mỏng tứ phía, cửa đột nhiên bị mở ra, tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền tới, một nữ hài tử thanh tú trắng nõn bưng một khay trà đi tới, đối diện với đôi mắt mở trừng trừng của Tiểu Man, sợ tới mức suýt làm rơi khay trà.

“A, người... không, cô nương tỉnh rồi?” Nàng khách khí hỏi.

Tiểu Man trừng mắt nhìn nàng nửa ngày, mới hỏi như bắn pháo: “Đây là đâu? Sao ta lại không mặc quần áo? Tuyết tiên sinh kia rốt cuộc đã làm gì?”

Nữ hài tử – có lẽ là nha hoàn gì đó – tận lực lộ vẻ ôn nhu tươi cười, nhẹ giọng nói: “Đây là quý phủ của Tuyết tiên sinh, quần áo của cô nương là do ta cởi, giúp cô nương lau thân thể cũng là ta làm. Chân cô nương bị gãy, Tuyết tiên sinh đã giúp cô nương bó lại, chỉ cần cô nương đừng lộn xộn sẽ rất nhanh khỏi.”

Lúc này Tiểu Man mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đột nhiên lại hỏi: “Trạch Tử đâu? Hắn sao rồi?”

Nha hoàn dịu dàng nói: “Trạch Tử thiếu gia bị thương rất nặng, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng chỉ sợ phải cần vài ngày mới tỉnh lại. Nếu hắn tỉnh, ta nhất định sẽ báo với cô nương.”

Tiểu Man cảm động nhìn nàng: “Người thật là một cô nương tốt. Ta tên Tiểu Man, người cũng đừng gọi cô nương này cô nương nọ nữa, người tên là gì?”

Nha hoàn ôn nhu cười: “Ta tên Đoan Tuệ. Tiểu Man thật thú vị, ta cũng không phải là cô nương.”

Tiểu Man đang bưng bát súp uống, một ngụm liền phun ra, run rẩy chỉ vào “nàng”, không nói nên lời.

Đoan Tuệ cười tủm tỉm: “Ta là nam. Trong quý phủ của Tuyết tiên sinh không có nữ nhân, toàn bộ đều là nam nhân.”

Trong sạch của nàng! Bị một nam nhân nhìn thấy hết cả! Tiểu Man khóc không ra nước mắt.

Đoan Tuệ vội nói: “Tiểu Man đừng sợ. Tuy ta là nam nhân nhưng tâm là nữ nhân. Người coi ta là nữ hài tử là được. Nếu biết người sẽ sợ hãi như vậy, ta sẽ không nói chân tướng cho người biết.”

Không phải vấn đề này! Tiểu Man chảy nước mắt nằm trở về, dùng chăn che kín đầu.

Trong sạch của nàng, thân thể của nàng bị một nam nhân xa lạ thấy cả rồi, lại còn là một tên biến thái mặc nữ trang.

Tuyết tiên sinh này, rốt cuộc biến thái đến thế nào?

Nàng buồn bực ngủ một ngày một đêm, ngủ đến mức trước mắt biến thành màu đen, thực ra là đối diện biến thành màu đen.

Tuyết tiên sinh lại xuất hiện trước mắt, hắn vẫn mặc trang phục phấn hồng như trước, cười như hoa xuân nở rộ, thấy Tiểu Man tỉnh liền vỗ tay cười nói: “Cuối cùng người cũng tỉnh. Đến đây đi, chúng ta ra ngoài một chút, hít thở không khí. Bên người toàn là nam nhân, giờ mới phát hiện rốt cuộc nữ hài tử thực sự thật đáng yêu.”

Hắn phân phó Đoan Tuệ mang nữ trang thay cho nàng. Lần này Tiểu Man nhất quyết không để Đoan Tuệ động vào mình, tự mình làm lấy. Ngồi trên giường mặc quần áo xong mới gian nan kéo cái chân đau xuống giường.

Tuyết tiên sinh dùng một tay ôm lấy nàng, cười nói: “Đoan Tuệ, búi tóc cho cô nương. Búi... uhm, búi tóc trái đào đi.”

Nói xong liền đặt nàng xuống trước bàn trang điểm. Tiểu Man thấy mình trong gương, sắc mặt tái nhợt, tóc tai bù xù, trên người mặc một bộ quần áo hồng phấn thơm ngào ngạt. Đời này nàng chưa từng mặc loại trang phục diễm lệ này, phong cách này trù lên người này tuyệt không chút cảm giác phong tao, ngược lại giống như tiểu hài tử ăn trộm quần áo người lớn về mặc vậy.

Quả nhiên Tuyết tiên sinh không thích, nhú mày nhìn nửa ngày, nói: “Đoan Tuệ, đi lấy một bộ quần áo khác đến.”

Một lát sau, quần áo được đưa tới, vẫn là màu phấn hồng nhưng kiểu dáng đơn giản hơn, cũng vừa người hơn, lần này nhìn qua rất cục nhẹ nhàng khoan khoái cười khẽ, rất thích hợp khí chất của nàng.

Đoan Tuệ đứng sau lưng búi tóc cho nàng, cười nói: “Tiểu Man thật đáng yêu, Tuyết tiên sinh nói không sai, nữ hài tử thật mới thực đáng yêu.”

Trời! Đừng nói như thế các người chưa từng thấy qua nữ nhân được không?

Tóc búi xong, tô thêm chút son phấn, quả nhiên khí sắc sáng ngời, Tuyết tiên sinh tươi cười nhìn nửa ngày, ôm lấy nàng, nói: “Tốt lắm, đi thôi, chúng ta ra ngoài tản bộ, thuận tiện vào trong cửa hàng ăn chút gì.”

Oái, người này... coi nàng là tượng gỗ sao?

Vì thế, trên đường cái, tổ hợp một nam nhân mặc quần áo phấn hồng, xinh đẹp tựa hồ ly tinh ôm một nữ tử toàn thân sắc hồng phấn đã kéo tới bao ánh mắt, mức độ không thể dùng hai chữ “xôn xao” là có thể hình dung.

Đời này Tiểu Man chưa từng bị dọa như vậy, sắc mặt nàng lúc đỏ lúc trắng, vội giơ tay áo che mặt, chỉ hận sao mặt đất không lập tức nứt ra một cái lỗ để nàng chui xuống.

Hắn đi được một đoạn, thanh âm ồn ào náo động chung quanh tựa hồ dần dần lắng xuống, sau đó là một tiếng hét kinh hãi: “Tuyết tiên sinh tới!”

Phần phật, ào ạt, một đám người xông tới, Tuyết tiên sinh thế này, Tuyết tiên sinh thế kia, nghe thanh âm thì dường như toàn là nam nhân. Tiểu Man lặng lẽ hé tay áo quan sát xung quanh, phát hiện nơi này hình như là một tửu lâu, nơi nơi cũng toàn màu phấn hồng, trang trí vừa phong tao lại vừa khoe khoang, giống như đang nói: mau tới nhìn ta đi, mau tới nhìn ta đi.

Một nam nhân trong đó đột nhiên kinh hô: “Là nữ tử! Tuyết tiên sinh đưa một nữ tử đến!”

Tiểu Man tròn tròn mắt, dùng tay áo che khuất miệng mũi, đưa mắt đánh giá đám người một lượt, quả nhiên toàn là nam nhân, cao có thấp có, tinh tráng có mà nhỏ bé yếu ớt cũng có, ai cũng thập phần tuấn mỹ, mỗi người đều tròn tròn mắt nhìn nàng, giống như đang nhìn một tiểu động vật, đầy lạ lẫm, mới mẻ.

Tuyết tiên sinh đặt nàng trong một căn phòng trang nhã trên lầu hai, cười nói: “Đây là kiều khách đệ nhất trong điểm của chúng ta, các người phải chiều đãi nàng thật tốt, không được để nàng tức giận. Ta còn có chút việc phải làm, đi một chút rồi sẽ quay lại. Các người mang chút đồ ăn lên bốn cho nàng, đừng để nàng bị đói.”

Bón... Nàng là chó sao?

Quả nhiên sau khi hắn đi, một bọn đàn ông vây quanh nàng trong căn phòng trang nhã, hoa quả điểm tâm nước trà không ngừng, ai cũng tươi cười nhìn nàng, lại thường giơ tay sờ sờ đầu tóc, quần áo nàng, tấm tắc khen ngợi: “Nữ tử đúng là rất đáng yêu!”

Tiểu Man bị sờ đến sợ hãi toàn thân, nhưng nàng thật sự đã đói không chịu được, đưa tay định lấy điểm tâm thì đã có người cầm điểm tâm đưa tới miệng nàng, sủng nịnh cười nói: “Há mồm... a!”

Nàng đỡ há mồm, miếng điểm tâm vừa mềm vừa ngọt kia liền lọt vào miệng, ngon muốn chết!

Bón thức ăn thành công, thiếu niên kia vui mừng, hai gò má đỏ lên, những người khác liền người sau tiếp người trước, cầm hoa quả điểm tâm đưa tới miệng nàng.

Tiểu Man đỡ ăn một vòng, cuối cùng no đến không thể ăn thêm gì nữa, có người liền lau miệng cho nàng, để nàng tựa vào ghế, rất cục nàng cũng nói ra câu nói đầu tiên trong ngày: “Đây là đâu?”

Có người tốt bụng nói cho nàng: “Đây là Chỉ Quân trai.”

Được rồi, Chỉ Quân trai là làm gì vậy?

Là một tửu lâu, nhưng không phải một tửu lâu bình thường, bởi vì nơi này không có nữ nhân, toàn là nam nhân, cũng chỉ tiếp đãi khách nam, khách nữ vào đây cũng mới có một, hai người.

Chưa bao giờ có một nữ hài tử trẻ tuổi đáng yêu như Tiểu Man đến chỗ này ăn cơm, cho nên bọn họ nhìn thấy Tiểu Man tựa như nhìn thấy bảo bối, sợ sẽ làm rơi, làm vỡ, làm mất.

Tiểu Man ở trong một gian phòng trang nhã bị bọn đàn ông sủng như cún con nửa ngày, Tuyết tiên sinh rốt cục trở lại, ôm nàng lên một gian phòng lớn hơn trên lầu ba.

Tiểu Man ngồi trên ghế, nhìn hẩn cẩn thận lấy một dùm trà trong một cái bình vàng cho vào chiếc chén sứ trắng muốt, ngâm một chén nhỏ, sau đó đưa đến trước mặt nàng, cười nói: “Đây là Cổ Chử Tử Măng trà thượng đẳng, dùng sương sớm hứng từ trên hoa hạnh năm ngoái để ngâm, người nếm thử xem có thích không.”

Tiểu Man bưng lên uống một ngụm, quả nhiên thuần hậu ngọt lành, hương vị tuyệt vời.

Nàng buông chén trà, nói: “Tuyết tiên sinh đưa ta đến chỗ này là có chuyện muốn nói với ta? Ta nguyện ý chăm chú lắng nghe!”

56. Q.3 - Chương 14

Tuyết tiên sinh (nhị)

Tuyết tiên sinh ngồi xuống đối diện nàng, cười nheo mắt, nhìn nàng chăm chăm.

Tiểu Man không biết hẩn rốt cuộc muốn làm gì, chỉ đành nỗ lực duy trì trấn định nhìn lại hẩn.

Một lát sau, hẩn đột nhiên cup mắt, nhẹ nhàng cười: “Ta tìm thấy Thanh Đồng tước trong bao quần áo của Trạch Tú, xem ra cá người đã tìm được Trấn Bắc ngũ phương sừng rồi.”

Hẩn muốn ngũ phương sừng hay sao? Vậy cũng không tất yếu nói với nàng, dù sao mọi người đều nằm trong tay hẩn, không cần nói ngũ phương sừng và bản đồ, dù hẩn có muốn lập tức dùng ngón tay bóp chết nàng, nàng cũng không có cách phản kháng.

“Kể lại cho ta quá trình tìm được ngũ phương sừng đi.” Hẩn thân mật đề nghị.

Vì thế, Tiểu Man đem chuyện nàng làm sao mà rơi vào suối nước nóng trong động, làm sao phát hiện ra bảo tàng, làm sao vào mộ thất, phát hiện lượng lớn lưu huỳnh và ka-li nitrat bên dưới mộ thất như thế nào, cơ quan bị khởi động gây ra nổ ra sao, nhất nhất nói cho hẩn nghe.

Tuyết tiên sinh hứng thú lắng nghe, thỉnh thoảng chớp chớp mắt, khó khăn chờ nàng nói xong, hẩn khẩn cấp hỏi: “Nói như vậy là vì các người tác động vào cơ quan cho nên lưu huỳnh và ka-li nitrat bên dưới mới có thể bị nổ?”

Tiểu Man nói: “Có lẽ thế, bởi vì ta không phải là tiểu chủ thật, có thể đã đoán nhầm cửa vào, cũng có thể là tiểu chủ này không thích người khác đến mộ thất của nàng, ai mà biết được.”

Tuyết tiên sinh lục lọi trong ngực áo một hồi, lấy tám bản đồ rách nát kia, mở ra, chỉ vào tám điểm trên đó, nói: “Tại sao lại có tám điểm này? Thế nghĩa là gì?”

“Bởi vì chỉ có tìm được bốn sừng thì vật ở trung gian mới xuất hiện. Trạch Tú nói ngũ phương còn chia ra âm dương, địa phương tính dương cất giấu ngũ phương sừng, địa phương tính âm trữ kho báu.

Tuyết tiên sinh gật đầu, gấp bản đồ lại cẩn thận, đưa cho Tiểu Man: “Trả lại cho người!”

Hả? Hẩn không giữ lấy sao? Hẩn không phải là Thiên Sát Thập Phương sao? Thiên Sát Thập Phương không phải muốn cướp đoạt ngũ phương sừng sao?

Tiểu Man hoàn toàn rối trí.

Phảng phất như nhìn ra nghi hoặc của nàng, Tuyết tiên sinh tâm tình rất tốt, dựng thẳng một ngón tay trước mặt Tiểu Man: “Không phải tất cả Thiên Sát Thập Phương đều thích quản mấy việc này. Người có hứng thú thì đi cướp kho báu, ai không có hứng thú thì đứng xem náo nhiệt. Rất đơn giản! Ta không hề có hứng thú với mấy chuyện thần thần bí bí như của Thương Nhai thành, một nam nhân hoàn mỹ như ta sao có thể sống loại cuộc sống đuổi theo kho báu này!”

Tiểu Man không tự chủ được rung mình một cái.

Tuyết tiên sinh đứng lên, thông thả bước hai bước, ánh mắt Tiểu Man bám theo từng cử chỉ của hắn. Nàng chưa bao giờ gặp kiểu nam nhân này, nói hắn không có thiện ý, hắn lại rất ôn nhu hòa khí, giống như không có ý hại nàng... Nói hắn không ác ý, nhưng mỗi lời nói, cử động của hắn lại khiến người ta cảm thấy quá thần bí khó lường, có chút rờn rợn.

“Người không nói cho Trạch Tú biết người không phải là tiểu chủ?” Những lời này của hắn khiến lòng Tiểu Man trầm xuống.

Đây chính là tâm bệnh của nàng, bình thường còn không dám nghĩ tới. Nàng đã lừa hắn, đơn giản là tham lam sự dịu dàng của hắn với mình, muốn đoạt lấy những yêu thương vốn không thuộc về mình. Nhưng, nàng thật sự không muốn buông tay, nàng vốn chẳng có cái gì, đột nhiên có vận may từ trên trời rơi xuống, dù biết rõ nó không phải dành cho nàng, nàng vẫn gắt gao giữ lấy, ai tới nàng cũng không buông bỏ.

Nếu buông tay, nàng sẽ lại chẳng có gì. Trước đây, vốn là một kẻ nghèo hèn, vẫn có thể ngốc ngếch sống vui vẻ, nhưng khi đã được chứng kiến những cảnh sắc mỹ lệ, trong mắt sẽ chẳng dung những thứ bình thường.

Đây chính là bi kịch của nàng.

Tuyết tiên sinh đi tới bên người nàng, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, nói; “Bộ dạng người cũng không tồi, lại thông minh nhanh nhẹn, sẽ có rất nhiều nam tử thích người, nguyện ý sống cả đời cùng người. Những ngày tháng như vậy mới vững chắc, mới hạnh phúc, cần gì phải luyến tiếc những thứ không thuộc về mình?”

Tiểu Man không nói gì.

Tuyết tiên sinh cầm tay áo của nàng, nhẹ nhàng lướt qua mặt, thanh âm mềm mại hơn cả tơ lụa: “Người không hiểu chút gì về Trạch Tú cả, có biết thân phận của hắn không? Giờ hắn còn trẻ tuổi, hơi một chút sẽ chạy ra ngoài, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, sau lớn hơn một chút, biết cái gì gọi là trách nhiệm, hắn sẽ hiểu giữa người với người vĩnh viễn không có khả năng ngang hàng, có phân chia giai cấp nghiêm khắc, chỉ những người cùng giai cấp mới có thể ở cùng nhau, nếu vi phạm sẽ bị trừng phạt, không chỉ hắn, cả người cũng sẽ bị trừng phạt. Ta là tam thúc của hắn, không có thúc thúc nào đứng nhìn cháu mình bị nữ nhân thương tổn, mà người, sớm hay muộn sẽ làm hắn tổn thương, cho nên ta tới đây.”

Tiểu Man cảm thấy cổ tắc nghẹn, không thể phát ra thanh âm, ngay cả việc mở miệng cũng trở nên khó khăn, so với trào non lợi suối còn gian nan gấp trăm lần.

“... Ta sẽ không thương tổn hắn!”

Tuyết tiên sinh cười nói: “Hôm nay nếu ta nói cho hắn biết người không phải là tiểu chủ, người cảm thấy hắn sẽ không bị tổn thương hay sao?”

Cổ tay Tiểu Man run lên một chút, thanh âm cũng run rẩy: “Hắn... sẽ không, hắn không mền ta... Nhiều nhất, cũng chỉ cảm thấy mất mặt mà thôi...”

Tuyết tiên sinh lắc đầu: “Trạch Tú chưa bao giờ dụng tâm với một nữ tử như vậy, ngay cả tính mạng cũng không màng. Ta hiểu hắn hơn người.”

Thật vậy sao? Trạch Tú, tâm tư hắn như giăng sương mù, vô luận nhìn từ hướng nào cũng không thể nhìn thấu. Có lẽ hắn che giấu quá tốt, có lẽ là nàng gần tình tình khiếp. Nàng một mặt tham luyến, một mặt lại không thể tin được, nhưng dù thế nào, lòng tốt của hắn cũng không nên lãng phí ột cái đồ dỏm, cảm giác bị lừa gạt nhất định rất đáng sợ.

“Hắn bị thương nặng như vậy, người trong gia tộc chắc chắn sẽ biết, ngày mai phụ thân hắn sẽ xuất hiện. Người cảm thấy mình có thân phận gì, bằng lòng đối mặt hoàn cảnh đó sao? Ta không muốn thương tổn

người, nhưng sớm nhận ra vị trí của mình là một chuyện tốt. Tục ngữ nói, đau dài chi bằng đau ngắn. Người nói có phải không?”

Tiểu Man sững sốt hồi lâu, đột nhiên nói; “Hắn... rốt cuộc hắn làm gì...”

Tuyết tiên sinh cười nói: “Trước là đại hoàng thương, nhưng hiện tại không phải. Cụ thể làm gì thì ta cũng không nói rõ ra được, lúc ta rời khỏi gia tộc đã là chuyện rất lâu trước kia. Đại đế, thế lực còn hơn ông ngoại ngươi, đúng thế, chỉ có hơn chứ không kém.”

Quả nhiên là kẻ có tiền. Hơn nữa là có rất nhiều tiền.

Tiểu Man hít một hơi, không biết nên nói gì.

Tuyết tiên sinh vén mấy lọn tóc bên tai nàng, ôn nhu nói: “Tiểu Man, nghe lời ta. Dưỡng thương xong thì hãy rời khỏi hắn. Chuyện trên giang hồ không thích hợp với ngươi. Cầm theo bạc trở về quê hương đi, tìm một nam nhân giản dị tốt bụng, sống khá giả cả đời còn hơn loại cuộc sống hư ảo không thực tế này.”

Vô nghĩa, nếu như nàng có thể bỏ đi thì đã sớm đi rồi. Còn đến lượt hắn nói sao? Những kẻ giàu có nói chuyện gì cũng dễ như ăn cháo, nàng rời đi thế nào? Rời đi đâu? Chỉ sợ nàng vừa bước ra ngoài đã bị Thiên Quyền bắt về, sau đó bị cả Bất Quy sơn đánh đập. Cho dù Bất Quy sơn không đến phiền nàng, chuyện nàng là tiểu chủ cả vô lâm đều biết, những người khác đều không rõ thật giả, liệu nàng có thể yên ổn sống qua ngày không?

Tuyết tiên sinh lại nói: “Cho dù hai người là người tình ta nguyện, Trạch Tú nhất định phải ở cùng ngươi, ngươi cũng không chịu rời đi, các ngươi cũng sẽ không an ổn được lâu. Chớ quên, thân phận của hai người cách nhau quá xa, hoàn cảnh sống của ngươi và hắn hoàn toàn khác nhau, sau khi cảm giác mới mẻ qua đi, các ngươi sẽ sinh ra mâu thuẫn, một ngày nào đó hắn cũng sẽ rời khỏi ngươi. Con người khó nhất chính là vượt qua giai cấp, ngươi và hắn vốn không phải là những kẻ cùng thân phận.”

Tiểu Man rốt cục hết kiên nhẫn, trừng mắt một chút định đứng lên, kết quả động vào chỗ chân gậy, đau quá lại phải ngồi xuống, lạnh lùng nói: “Đừng luôn miệng nói đến giai cấp với thân phận, ai có thể cao quý hơn ai chứ? Các ngươi nhiều hơn ta một cái miệng hay một cái mũi sao? Ta thích hắn, không liên quan gì đến giai cấp! Thích cũng có giai cấp sao?”

Nàng chỉ vào mũi hắn, lại nói: “Các ngươi quá ích kỷ! Ngươi và Đoàn Phiến Tử kia cũng tự rời bỏ gia tộc, làm những chuyện mình thích, quay đầu lại lại đi giáo huấn tiểu bối phải thế này phải thế kia. Các ngươi có lập trường để nói người khác sao? Lại nói, ta và Trạch Tú thế nào cũng là chuyện của chúng ta, hôm nay chúng ta vui vẻ, ngày mai bị vứt bỏ, ta cũng không có gì để nói, ngươi không cần nói với ta những lời xấu xa đó. Cái tốt đâu phải sẽ không kết thúc! Hôm nay giàu có, ngày mai cũng có thể biến thành kẻ nghèo hèn như ta, lúc đó ngươi sẽ nói vấn đề thân phận với ai?”

Tuyết tiên sinh lẳng lẳng nhìn nàng, giống như mũi nàng đột nhiên mọc ra một đóa hoa vậy.

Tiểu Man bắn liên thanh xong, bưng chén trà lên húp một hơi cạn sạch, thở ra một cái, rốt cục cảm thấy thoải mái.

Tuyết tiên sinh đột nhiên chụp lấy tay nàng, cười nói: “Quả nhiên có dũng khí, nói rất hay, tốt lắm!”

Sau đó lại nói: “Ngươi nói xong là hết giận, nhưng có thể thay đổi được sự thật sao? Các ngươi cách biệt thân phận là sự thật, sự thật cũng không vì hai câu nói của ngươi mà thay đổi. Ngươi có dũng khí nói, liệu có dũng khí làm không?”

Tiểu Man trừng mắt nhìn hắn: “Ta không biết sự thật gì hết, ta chỉ biết mỗi ngày ta sống. Những gì là đạo lý của các ngươi đều vô dụng đối với ta. Cho nên ngươi không cần phí vô mồm, muốn để ta lùi bước ư? Ông trời cũng không làm được.”

Tuyết tiên sinh một tay ôm lấy nàng, hai mắt cười cong cong như vàng trắng non: “Tiểu Man quả nhiên sống thần nhiên phóng túng, thật làm cho người ta hâm mộ. Khó trách đứa cháu táy bạo của ta lại coi trọng ngươi. Được rồi, chúng ta đi về, chuyện của hai người ta sẽ cố gắng.”

Nàng... dường như bị người này bắt.

Có chút chột dạ, nàng nhẹ nhàng giữ chặt vạt áo hắn, nhỏ giọng nói: “Chuyện kia... khụ khụ, người, hôm nay người sẽ nói ra sự thật sao? Trì hoãn vài ngày cũng đâu có sao...”

Tuyết tiên sinh mở to mắt: “Ta nói cho hắn làm gì? Chuyện hay như vậy đã lâu không thấy, ta còn muốn xem kịch vui.”

Oái, hóa ra đây là một vở kịch sao?

Đi xuống lầu, một làn gió ấm áp thổi tung vạt áo hai người. Hắn đột nhiên nhẹ giọng nói: “Người phải đối tốt với hắn một chút, bởi vì hắn thực là một hài tử đáng thương, lúc nào cũng sống như một con nhím.”

Tiểu Man ngửa đầu nhìn gương mặt xinh đẹp của hắn, muốn hỏi vì sao, lại không hỏi nên lời.

Bởi vì nàng đột nhiên phát hiện, kỳ thật Trạch Tú và mình thật giống nhau, cho tới giờ vẫn chưa bộc lộ cả tâm can với ai, cự tuyệt bất cứ ai tới gần. Nàng có vô số mặt nạ, mà hắn, cũng có vô số điều muốn giấu.

57. Q.3 - Chương 15

Tuyết tiên sinh (tam)

Cuối cùng, phụ thân Trạch Tú không tới, người tới dường như là một trưởng bối khác trong dòng họ, ngay cả Tuyết tiên sinh cũng không nói hắn là ai. Loại gia tộc ba đường bốn nhánh này thật khiến người ta đau đầu. Đi cùng vị trưởng bối này còn có mấy nữ trưởng bối. Tiểu Man từng hỏi Tuyết tiên sinh xem đó có phải là mẫu thân Trạch Tú không nhưng hắn lắc đầu.

Trạch Tú không có mẫu thân.

Lời này rất kỳ quái! Con người không thể chui ra từ tảng đá, làm sao một người lại không có nương? Tuyết tiên sinh nói, mẫu thân Trạch Tú thuộc loại cấm nhắc tới trong gia tộc, dần dà lâu ngày, rất nhiều người quên mất trước kia từng có một nhân vật như vậy tồn tại.

Nghe nói đầu óc nàng có vấn đề, cả ngày chỉ biết cằn nhằn, nghi thần nghi quỷ, cuối cùng lại muốn giết nhi tử rồi tự sát. Phụ thân Trạch Tú không còn cách nào, đành phải giam lỏng nàng. Năm Trạch Tú mười lăm tuổi, nương hắn chết. Cũng từ khi đó trở đi, Trạch Tú ra ngoài du đàng, không về nhà.

Tiểu Man thở dài một hơi, nhớ tới nương mình cũng chết trong cuồng điên, không khỏi rớt nước mắt chua xót đồng tình.

Đều là những đứa nhỏ số khổ, không có nương, sống tựa như cây cỏ dại...

Trong gia đình giàu có thế này, tộc trưởng lão đại chắc chắn là ba vợ bốn nàng hầu, ngay cả kẻ nghèo nàn như phụ thân nàng mà còn thích chơi bời bên ngoài, tìm nhị nương nữa là... Càng không cần phải nói tới kẻ giàu có. Trạch Tú không phải trưởng tử, dung mạo lại giống nương hắn, cho nên không được phụ thân yêu mến, sống giữa bầy đàn bà lái nhai lắm mồm, hắn không biết thái độ đã là tốt lắm rồi.

Lúc Tuyết tiên sinh đi còn lưu lại một câu ý vị thâm trường: “Nếu người không có việc gì thì có thể đi về phía trước dạo một chút. Trạch Tú bị một đám người nhìn vào, không thể đi ra sau, chẳng lẽ người lại không thể ra phía trước gặp hắn sao?”

Tiểu Man cúi đầu nhìn cái chân trái bị thương, muốn nàng mang theo cả nẹp chân đi dạo? Đi dạo thế nào chứ? Hắn cứ nói để nàng đi tìm Trạch Tú là được mà. Những người này sao cứ thích chơi trò thâm trầm bí hiểm như vậy?

Quả nhiên, Đoan Tuệ mang tới cho nàng một cái nạng và một cái xe lăn, khuyến khích nàng đi dạo một chút: “Tiểu Man, người xem, thời tiết hôm nay thật đẹp nha. Người cứ ngồi trong phòng cũng không tốt cho xương cốt. Người còn chưa tới hoa viên, ta đưa người đi ngắm hoa viên nhé?”

Lúc này Tiểu Man đang nhét điểm tâm vào miệng, ngẩng đầu nhìn hần, trên mép vẫn đầy vụn bánh: “Lần trước ngươi cũng nói đưa ta đi hoa viên, kết quả vẫn là đến chỗ ở của hạ nhân, toàn bộ đều là nha hoàn nam phần nữ trang, khiến ta hoa cả mắt.”

Đoan Tuệ che miệng cười: “Tuyệt tiên sinh thích như vậy, đại lão gia cũng vì không chịu nổi tính cách này của hần nên mới để hần ở ngoài thích làm gì thì làm, nhắm mắt làm ngơ.”

Không thể nào! Tuyệt tiên sinh cũng thích nam nhân?

Giống như nhìn ra nghi hoặc của nàng, Đoan Tuệ vội vàng lắc đầu: “Ngươi đừng nghĩ lung tung, Tuyệt tiên sinh chỉ là thích... uhm, có chút quái dị thôi. Hần là người rất tốt.”

Oa! Chẳng qua là sở thích có chút quái dị – cái kia cũng thực là cổ quái mới đúng.

Cuối cùng, nàng vẫn ngồi trên xe lăn, được Đoan Tuệ đẩy đi ngắm phong cảnh. Tuyệt tiên sinh đúng là kẻ giàu có, phủ đệ thực lớn. Tuy nói trang trí phòng ở rất quái dị nhưng bên ngoài lại bộc lộ được sự biết thưởng thức của chủ nhân, rõ ràng là bộ dáng nhà giàu.

Đi dọc theo con đường rải đá đều có thể nhìn thấy những nha hoàn ăn mặc lòe loẹt đang quét rác, múc nước, tưới hoa, lau cửa sổ... nhưng Tiểu Man rõ ràng đó chỉ là bề ngoài thôi, kỳ thật bọn họ đều là nam nhân!

Đoan Tuệ vừa chậm rãi đẩy nàng đi vừa nói nhỏ: “Trạch Tú thiếu gia đã rất nhiều năm rồi chưa trở lại nơi này, trước kia hần và Tuyệt tiên sinh và Đoàn Phiến Tử nhị gia tình cảm rất tốt. Tuy nhiên từ sau khi nương hần gặp chuyện không may thì hần chẳng để ý tới ai nữa. Lần này có thể đưa Trạch Tú thiếu gia đến đây ở vài ngày, Tuyệt tiên sinh rất cao hứng. Lúc trước nghe nói Trạch Tú thiếu gia ở lại nhà của nhị gia Đoàn Phiến Tử một thời gian, tiên sinh đã ghen tị tới mức không ăn nổi cơm một thời gian.”

Cái này cũng ghen tị, hần là tiểu hài tử sao?

Tiểu Man lắc đầu: “Nương hần gặp chuyện không may, sao hần lại trút giận lên nhị thúc, tam thúc của mình? Người nhốt nàng không phải là cha hần sao?”

Đoan Tuệ thở dài, thấp giọng nói: “Việc này nói ra thì dài. Đại lão gia cực kỳ mê tín, nương của Trạch Tú là tiểu thiếp thứ ba của hần, lúc thiếu gia được một tuổi, có một vị khách tới phủ xem tướng, nói nàng là hồ ly tinh chuyển thế, nói Trạch Tú thiếu gia là nhi tử của hồ ly tinh, về sau sẽ làm lụn bại gia sản của lão gia, mê hoặc hần khiến cho hần chết không chỗ chôn... Đại lão gia liền tin là thật, vốn định đuổi hai mẹ con họ đi, nhưng bị nhị lão gia – chính là nhị gia Đoàn Phiến Tử – liều chết ngăn trở, nói ra một đồng đạo lý lớn lao mới yên ổn lại. Ai ngờ vài năm sau có tin đồn truyền ra, nói nhị gia Đoàn Phiến Tử và nương của Trạch Tú thiếu gia có tư tình, nhị gia mới giận dữ rời khỏi gia tộc, nương của thiếu gia thì bị giam lỏng, một thời gian sau phát điên. Tam lão gia – chính là Tuyệt tiên sinh – lúc đó lại bận đủ thứ chuyện, căn bản không có thời gian để ý quan tâm việc này. Sau khi Trạch Tú hiểu chuyện đã đi cầu xin Tuyệt tiên sinh và nhị gia Đoàn Phiến Tử thả nương hần ra, nhưng ai cũng không muốn chuốc phiền toái vào người, cuối cùng nương hần cũng chết. Thiếu gia từ đó thay đổi hần, bỏ đi không trở về. Lại nói, cả Tuyệt tiên sinh cũng phải nghi hoặc không biết hần học một thân công phu ở đâu mà có thể phé đi một cánh tay của Gia Luật Văn Giác...”

Tiểu Man nghe đến ngây người, tựa vào xe lăn, xuất thần.

Nghĩ tới bộ dáng phản nghịch của thiếu niên mới mười tám tuổi, nương chết, mình thì bị xem như con của hồ ly tinh, chắc chắn ngày ấy hần sống vô cùng khổ cực.

Đoan Tuệ dừng xe, cười nói: “Tiểu Man, cho ngươi xem cái này. Đây là bảo bối của Tuyệt tiên sinh.”

Hần cẩn thận lấy trong tay áo một mảnh vải trắng được gấp lại cẩn thận, đưa tới trước mặt Tiểu Man, còn cẩn thận dặn dò: “Nhìn xem là được rồi, đừng có làm bẩn, cũng đừng để Tuyệt tiên sinh biết. Nếu hần phát giác ta trộm thứ này cho ngươi xem, nhất định sẽ mắng ta.”

Tiểu Man mở tấm vải ra, trên đó vẽ một thiếu niên, màu mực đã hơi phai, trên lưng thiếu niên là ba thanh hắc kiếm lớn, tóc dài buông xõa, cổ áo hơi rộng mở. Hai tay hần giơ ra, không biết định cầm lấy cái gì, lông mi khẽ nhướn, khuôn mặt kia quả thực đẹp đến kinh tâm động phách, ánh mắt ẩn chứa ngạo khí, giống như một loại đồ sứ tinh xảo mà lạnh lẽo, lại giống như bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ.

Là Trạch Tú! Lúc thiếu niên, hấn đẹp tựa yêu nghiệt, khó trách phụ thân hấn lại tin hấn là nhi tử của hồ ly tinh.

Tiểu Man vừa thấy liền không nỡ buông tay, hận không thể giữ nó làm của riêng.

Đoan Tuệ cười nói: “Đó là tám năm trước, Tuyệt tiên sinh nhân lúc hứng khởi đã vẽ Trạch Tú thiếu gia. Lúc hấn mười lăm tuổi đã tới đây một lần, khiến cả phủ chúng ta phải kinh sợ, không dám nói chuyện với hấn, cũng không dám tới gần. Thậm chí ngay cả việc hấn là nam hay nữ cũng không biết. Hiện giờ Trạch Tú thiếu gia đã trưởng thành, nhưng không ai trong chúng ta có thể quên được khoảnh khắc kinh hồng năm ấy, đời này ta chưa từng nhìn thấy ai xinh đẹp như vậy.”

Đúng vậy, hấn quá đẹp, đẹp đến mức khiến người ta nhớ tới những thứ đẹp dễ sáng lạn tới cực hạn rồi sẽ héo tàn, sợ kinh động hấn, phảng phất chỉ cần hơi chạm vào sẽ khiến hấn biến thành làn khói bay đi mất.

“Tiểu Man thích bức họa này hả? Nhưng người chỉ có thể nhìn ngắm thôi, không thể lấy đi, đó là bảo bối của Tuyệt tiên sinh.” Đoan Tuệ cười ám muội.

Nàng cười cười, gấp tấm vải nhét vào tay áo: “Dừng, làm gì có chuyện người trộm cho ta xem, chính là Tuyệt tiên sinh bảo người đem tặng cho ta, đúng chứ? Đồ của hấn làm sao người có thể trộm được. Chút dụng ý của các người... chính là mong ta từ nay về sau một lòng một dạ, không phải hấn không được. Ta hiểu, cho nên thứ này ta cũng không khách khí mà nhận lấy.”

Đoan Tuệ cười nói: “Tiểu Man quả nhiên thông minh!”

Qua cầu nhỏ. Qua khúc quanh. Một mảnh rừng trúc, trúc thanh tinh tể, cực kỳ u nhã. Trong rừng có một cái đình nhỏ, hình như bên trong đang có người nói chuyện.

Đoan Tuệ đẩy nàng chậm rãi đi tới, nhìn thấy một nam tử mặc áo trắng, tóc buông sau lưng, ngồi quay lưng về phía họ. Trời rất lạnh, quần áo hấn lại mỏng manh, trong tay còn cầm một chén rượu nhỏ làm bằng sừng tê giác, xoay tới xoay lui nhưng không uống. Phía sau hấn là một nữ tử mặc hoa phục, tuổi chừng bốn mươi, khuôn mặt diễm lệ, đôi mắt hoa đào hơi xéch, nhìn qua có nét tương tự Trạch Tú.

Nàng ta nhíu mày, thấp giọng nói: “Cho dù người không nghĩ cho ta, cũng nên nghĩ cho phụ thân người. Hấn đã nhiều tuổi rồi, thân thể càng ngày càng không tốt, người còn cả ngày chạy bên ngoài, lần này còn bị thương suýt chết. Hài tử của chúng ta sao lại xuất đầu lộ diện, sống một cuộc sống hạ đẳng như vậy? Chẳng trách phụ thân người không thích người, là người tự nhận thấp hèn, đại ca, nhị ca người đâu có giống người như vậy, ngay cả muội muội, đệ đệ người cũng còn mạnh mẽ hơn người.”

Cái chén trong tay người kia rốt cục không xoay nữa, hấn thoáng quay lại, hình dáng cực tuấn tú, đúng là Trạch Tú! Trên mặt hấn không có biểu tình gì, nói: “Đa tạ tứ nương quan tâm, Trạch Tú rất cảm kích!”

Tứ nương? Vậy là tiểu thiếp của phụ thân hấn, sao nhìn lại giống Trạch Tú như vậy? Tiểu Man khó hiểu nhìn nhìn, vội vàng đưa tay ra hiệu cho Đoan Tuệ tìm một chỗ nấp vào, dương lỗ tai lên nghe bọn hấn nói chuyện.

Nàng kia nghiêm mặt nói: “Luận bối phận, người không chỉ phải gọi ta là tứ nương mà còn phải kêu di nương nữa.”

Di nương? Oa, xem ra nữ nhân này chẳng những là tiểu thiếp của phụ thân hấn mà còn là tỷ muội của nương hấn. Thực tò mò, tỷ muội lại cùng gã ột nam nhân làm thiếp?

Trạch Tú nhàn nhạt đáp: “Dạ, tứ nương!”

Trên mặt nàng kia hiện lên một tia quần bách, sau đó nói: “Suốt ngày người nói trong lòng sợ hãi, ta thấy người chỉ là khua môi múa mép, nửa điểm sợ hãi cũng không thấy. Lần này người phải theo ta trở về, về sau không cho du dương bên ngoài nữa. Nương người chỉ có một mình người, ta lại không có con nối dõi, coi người như con ruột quyết không thể nhìn người tiếp tục lêu lổng như vậy. Phụ thân người nói nếu người không quay về, hấn sẽ không nhìn mặt người con trai là người nữa, từ nay về sau đoạn tuyệt quan hệ.”

Trạch Tú cười cười, nhẹ nhàng nói: “Hoan nghênh!”

Nàng nhất thời giận dữ, lạnh lùng nói: “Người đừng vội bày ra bộ dáng này với ta. Nương người chính vì không biết tự trọng như thế nên mới rơi vào kết cục này! Người đừng tưởng rằng ta không biết gì, lần này người lêu lổng bên ngoài còn dẫn theo một nha đầu. Dạng nữ nhân đi theo nam nhân chạy loạn khắp nơi thì có gì tốt đẹp! Trong nhà sắp xếp việc hôn nhân cho người, để người cưới một thiên kim tiểu thư, người lại làm như không nghe không biết, hiện giờ lại ở cùng một chỗ với một nha đầu dê tiện! Lão Tam cũng không phải tốt đẹp gì, giấu giếm nàng không cho ta gặp, các người yêu yêu chọn chọn, tốt nhất cẩn thận một chút! Nếu làm lão gia tức giận sẽ đuổi tất cả ra ngoài, một chút gia sản cũng không chia cho!”

Trạch Tú buông chén rượu, đứng dậy nói: “Nữ nhân dê tiện theo nam nhân chạy loạn khắp nơi – tứ nương đang nói chính mình sao? Nói đi nói lại, người cũng chỉ là lo lắng cho gia sản của mình thôi. Người yên tâm, cho dù ta được phân gia sản hay không người cũng có thể vô tư mà sống, ta dù có chết cũng không dính dáng gì đến người.”

Nói rất hay! Tiểu Man nắm tay, quyết định cùng chung mối thù với nữ nhân chán ghét này.

Nàng kia tức giận đến xám ngoét mặt mày, đưa tay định tát hấn, chợt nghe thấy phía sau có tiếng người cười nói: “Tứ phu nhân, Trạch Tú thiếu gia, Tuyết tiên sinh nói các người thích ăn lê, đã dặn nô tỳ mang tuyết lê tới đây, nói rằng tuyết lê có công dụng hạ hỏa tính tâm. Tứ phu nhân đang rất tức giận, nhất định phải ăn nhiều một chút.”

Nói xong, một nam nhân trong trang phục nha hoàn nũng nịu bưng một mâm trái cây vào trong đình.

Mặt tứ nương lúc đỏ lúc trắng, run giọng nói: “Lão Tam lại dám... lá gan không nhỏ!”

Nha hoàn kia ôn nhu nói: “Tuyết tiên sinh nói hấn cũng là vì tốt cho tứ phu nhân. Nữ nhân lớn tuổi không nên tức giận, đã nhiều tuổi lại còn bốc hỏa cả ngày sẽ không tốt.”

Tứ nương lạnh lùng nói: “Quái vật người đang chê cười ta sao?”

Nha hoàn kia mềm mại cười, bụm mặt nói nhỏ: “Nhân gia không dám, nhân gia không phải quái vật, nhân gia tên Dung Nguyệt!”

Nàng kia bị mấy người bọn hấn nói cho tức giận, lại không biết phải làm thế nào. Tiểu Man còn đang phần khích tội độ, không đề phòng đã bị Đoan Tuệ đẩy ra ngoài, một mặt cười nói: “Tứ phu nhân bớt giận, gần đây Dung Nguyệt đang học tập để trở thành nữ nhân ngoan, nếu như đã mạo phạm phu nhân, thực ngàn vạn lần xin lỗi!”

A a a! Sao lại để nàng lộ diện? Nàng còn chưa xem nào nhiệt xong mà! Tiểu Man ngồi trên xe lăn, trốn cũng không được mà đứng lên cũng không xong. Nhìn thấy mọi người trong đình đều nhìn chăm chú vào mình thì lộ ra một nụ cười dịu dàng, phát tay nói: “Chào mọi người. Thời tiết hôm nay thật đẹp!”

Tứ nương trừng mắt nhìn nàng, đột nhiên đi tới, nói nhỏ: “Người chính là...”

Lời còn chưa dứt, Tiểu Man đã cảm thấy có người vụt đến trước mặt, nắm lấy cánh tay nàng, kéo lên ôm lấy, sau đó liền chạy vụt đi, nàng còn không thể nghe xem tứ nương nói gì sau đó.

Gió thổi vù vù trên người, lạnh, Tiểu Man hắt xì, người ôm nàng chạy kia rốt cục cũng dừng lại, đặt nàng xuống đất, còn mình thì nhảy lên ngọn một hòn núi giả, ngồi trên cao đó, không nói một lời.

Tiểu Man ngửa đầu, lấy tay che ánh nắng, cố gắng nhìn hấn, thở dài: “Người ngồi cao như vậy làm gì? Không khí trên đó thích hơn hả?”

Trạch Tú không hé răng.

Tiểu Man lại nói: “Như thế này ta phải cố hết sức mới nhìn thấy người. Người ta bảo nếu nhìn nơi có ánh sáng mạnh quá lâu sẽ hại mắt, nếu như mắt ta kém đi, nhất định chính là tại người.”

Nàng còn chưa nói xong đã thấy hấn nhảy xuống, ôm ngang người nàng phóng vụt lên đỉnh giả sơn, hai người sóng vai mà ngồi, mặc gió lạnh thổi. Tiểu Man quay đầu nhìn hấn, mặt hấn vẫn không chút thay đổi, trên cằm đã hơi xanh, tóc cũng buông xõa, nhìn qua rất nghèo túng. Nàng thấp giọng nói: “Thương thế của người thế nào rồi? Có đỡ hơn chưa?”

Hấn nói: “Không chết được.”

Thế này là sao chứ? Thật lạnh lẽo cứng ngắt. Tiểu Man mím miệng không nói, chỉ nhẹ nhàng mát xa cái chân gãy, nghe nói làm như vậy sẽ giúp xương cốt nhanh khỏi.

Chợt nghe tiếng hần hỏi trên đầu: “Sao chân lại gãy?”

Tiểu Man “a” một tiếng: “Có thể là bị đá đập vào lúc ở trong mộ. Aizzz, cuối cùng không những không lấy được bảo tàng mà còn bị gãy một chân, rất không có lời. Loại sinh ý này sau này không thể làm nữa, quá lỗ vốn. Hơn nữa bọn Cầm Cổ cũng không biết sống hay chết, thực làm cho người ta lo lắng.”

Trạch Tú rút cục mỉm cười, vỗ nhẹ đầu nàng: “Con buồn, tốt xấu gì cũng tìm được Trấn Bắc ngũ phương sàng, chẳng lẽ không phải là thu hoạch?”

Thứ đó bán đi cũng không được mấy tiền, giữ trong người lại vô cùng nguy hiểm, lúc nào cũng có thể có người đến cướp, thu hoạch cái rắm!

Tuy nàng nghĩ như vậy nhưng lại không dám nói ra.

Tâm tình Trạch Tú tựa hồ đã tốt lên, hần hơi cúi người, nhìn đình viện hoa mỹ phía dưới, cười nói: “Không ngờ là tam thúc đã cứu chúng ta. Đã rất nhiều năm ta không gặp hần, lần này gặp nhau, cũng coi như kỳ tích.”

Tiểu Man cười ám muội, trong túi nàng còn giữ một bảo bối mà hần không biết. Trạch Tú tám năm trước, mười lăm tuổi, da trắng trẻ mẹn màng, thực tươi ngon mọng nước.

Giả sơn dựa vào một gốc đại thụ, Tiểu Man dịch ra sau, ngả người tựa vào thân cây, lấy chỉ màu trong người ra bắt đầu kết.

Kết một hồi, cảm giác có người đang nhìn mình, nàng ngẩng đầu, thấy Trạch Tú đang cúi xuống nhìn chăm chăm chỉ màu trong tay nàng, hỏi: “Làm sao nàng có thể dùng mấy thứ này kết thành cách loại hình dạng chứ?”

Nàng rút ra một sợi chỉ màu, cười nói: “Rất đơn giản, chàng cầm lấy, ta dạy cho chàng. Dùng một sợi chỉ khác bện ở phía trên, lại làm lại như thế với một sợi khác, lại đến sợi khác... đó, đó, là như thế này... Không phải như thế, là thế này, chàng đúng là ngốc!”

Nàng cầm lấy đồng chỉ rối tinh rối mù trong tay Trạch Tú, nhanh chóng tháo ra, kết lại thành một bông hoa mai, sau đó vẫy hần: “Lại đây, lại đây!”

Hần chỉ mặc bạch sam mỏng, cổ áo hơi mở, Tiểu Man nhìn mãi cũng không biết đeo vào đâu cho hần, cuối cùng đành phải buộc vào cổ tay hần: “Cái này tặng cho chàng, đừng có làm hỏng đấy, nếu không ta sẽ mắng chàng.”

Vừa dứt lời đã thấy tay hần đang nhẹ nhàng xoa lên hai má mình, lòng bàn tay mang theo hơi ấm, ngón cái nhẹ nhàng xẹt qua mũi và môi nàng. Tiểu Man giương mắt nhìn hần, ánh mắt hần trong veo như thủy tinh, ánh sáng lưu chuyển, nàng cảm thấy như ngừng thở, không tự chủ định né tránh, lại bị hần giữ lại.

Hơi thở nóng bỏng phả lên mặt, nàng từng nghĩ hần sẽ hôn nàng, nhưng hần lại chỉ dùng hai má nhẹ nhàng áp lên, dụi dụi, như là phải nhớ kỹ hương vị của nàng, hơi thở hần phất lên mặt nàng, ngứa!

Tiểu Man chăm chú nắm chặt vạt áo, lòng bàn tay đầy mồ hôi, tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Tay hần phủ lên, tách tay nàng ra, lồng ngón tay hai người vào nhau. Môi hần nhẹ nhàng áp lên cổ nàng, râu cũng cọ lên, Tiểu Man đột nhiên rút cổ lại: “Ngứa..”

Hần nắm cầm nàng, ngẩng đầu nàng lên, nhẹ giọng nói: “Người khác có nói gì nàng cũng đừng để ý, đừng để trong lòng. Nàng chỉ cần nhìn ta là được rồi, chỉ đi theo ta thôi!”

58. Q.3 - Chương 16

Hắn như vậy hảo (nhất)

Chỉ nhìn một mình hắn – cái này có phải là thổ lộ không?

Tiểu Man cảm thấy mình bay về phòng, từ đầu đến ngón chân đều thấy nhẹ nhõm thoải mái.

Hạnh phúc mười sáu năm qua của nàng thực quá ít, thậm chí còn có sợ hãi, nàng chỉ sợ đây là một giấc mộng. Nàng tin có những thứ tốt không thuộc về nàng, nhưng hôm nay, chúng chui vào lồng ngực nàng, nàng ôm chúng đầy cả cõi lòng, tựa hồ sẽ không bay đi mất, vì thế nàng không muốn buông tay.

Như vậy không phải là xấu chứ? Là hắn chủ động mà, nàng nhận một chút, say mê một chút, không có gì sai chứ?

Cứ như vậy, chẳng sợ ngăn ngủi, cũng đừng lo lắng.

Nàng chống gậy lên lầu, sắc mặt Đoan Tuệ không tốt lắm, thấy nàng đến liền vội vã tay: “Tiểu Man, đừng nói gì, lại đây đi!”

Nàng lặng lẽ đi qua, nói nhỏ: “Sao vậy?”

Đoan Tuệ chỉ vào phòng nàng: “Nhóm nữ quyến đã đến, rất hùng hổ, chắc là tứ nương bảo bọn họ tới. Bọn họ là người của đại lão gia, Tuyết tiên sinh không tiện ngăn cản. Hay là người đừng vào nhà?”

Hắn lo lắng nhìn nàng, đứa nhỏ này gây đến đáng thương, chỉ sợ tứ nương vừa thổ một hơi nàng đã ngã rồi. Hắn không muốn nhìn thấy Tiểu Man khó chịu, miệng lưỡi của mấy người tứ nương lợi hại thể nào thì cứ nhìn Trạch Tú thiếu gia là biết.

Tiểu Man cười nói: “Sao lại không vào? Ta cũng không phải là chuột mà trốn tránh khắp nơi.” Đoan Tuệ còn muốn cản, nàng đã đẩy cửa đi vào, hắn đành phải bưng nước trà đứng canh ngoài cửa, chờ lúc bất lợi sẽ vào giải vây.

Trong phòng quả nhiên có một vòng nữ quyến đang ngồi, trang phục đẹp đẽ. Hoa phục lệ dung, trên quần áo còn có hương vị thập phần dễ ngửi. Tiểu Man tươi cười bước vào, nhìn quanh một vòng. Đến đây có chừng ba, bốn nữ nhân, tứ nương ngồi ở giữa. Bất ngờ là bọn họ cũng không hùng hổ như Đoan Tuệ nói mà thấy nàng tiến vào thì tất cả mọi người liền mỉm cười, ít nhất nhìn qua cũng hiền lành hào phóng.

“Vị này nhất định là Tiểu Man cô nương.” Tứ nương tươi cười chào đón, cầm tay nàng, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới.

Tiểu Man ôn nhu nói: “Không biết các vị phu nhân tới, ta đến chậm, thật là thất lễ.”

Tứ nương cười nói: “Vừa rồi ở ngoài đình đã khiến cô nương chê cười rồi. Tên Trạch Tú kia tính khí cổ quái, ta cũng vì thế mà nhất thời nóng giận mắng hắn vài câu, nhìn thấy cô nương chưa kịp tiếp đón. Thật giận lão Tam còn không xuất hiện, chúng ta cũng không thể đi loạn. Mãi tới hôm nay mới hỏi được chỗ ở của cô nương, không thể không đến đây chào hỏi nói chuyện với cô nương. Ở xa tới chính là khách, cô nương ở đã quen chưa?”

Nàng ta thực là khách khí ôn hòa, so với người đàn bà chanh chua ở trong đình đúng là hai người. Cũng không sao! Công phu thay mặt, ai cũng có thể làm được.

Tiểu Man vội vàng lui lại hai bước, khom người, chống gậy, gian nan hành lễ: “Tại ta đi đứng không tiện nên không thể đi bái kiến các vị phu nhân, làm phiền mọi người phải tới đây gặp ta, ta thực là quá phận!”

Mọi người cười đỡ nàng lên, giúp nàng ngồi xuống ghế, Đoan Tuệ bắt an tiến vào tiếp trà, thấy cảnh hòa hợp yên ấm trong phòng, người người tươi cười thì thấy rất kỳ quái, sau khi rót trà xong liền đứng nép sau cánh cửa, dương lỗ tai lên nghe.

Tứ nương nắm tay Tiểu Man, cẩn thận hỏi xuất thân tên tuổi của nàng. Tiểu Man cười nói: “Ta năm nay mười sáu tuổi, nhà ở...” nàng vốn đang định nói ở trấn Ngô Đồng, đột nhiên phát giác không đúng, vội sửa lại: “... ở Thương Nhai thành. Phu nhân có lẽ chưa bao giờ nghe những chuyện trên giang hồ?”

Quả nhiên bọn họ đều lộ ra vẻ mờ mịt, tứ nương nói: “Hóa ra là nữ hiệp oai phong trên giang hồ, quả nhiên khí độ bất phàm. Chỉ là quá gầy, cô nương còn ít tuổi, cần phải chú ý thân thể nha!” Dứt lời nàng liền quay đầu lại, cười nói: “Bát muội còn nhớ lần trước tứ tiểu thư Vu gia tới quý phủ nhà chúng ta chơi không? Nàng ta cũng tầm tuổi cô nương này, hai người đứng cùng nhau thì đúng là rất đẹp!”

Đến rồi, đến rồi đây! Tiểu Man ngửi thấy mùi thuốc súng. Tứ tiểu thư Vu gia?

Gọi là bát muội thì chắc là tiểu thiếp thứ tám của phụ thân Trạch Tú rồi. Ông trời ơi, rốt cuộc hẳn có bao nhiêu cơ thiếp đây? Bát muội này nhìn qua cũng không lớn hơn Tiểu Man bao nhiêu, đôi mi thanh tú, rất xinh đẹp, đang che miệng cười nói: “Đúng thế, tiểu thư kia thật là nhút nhát, nhìn thấy Trạch Tú là đỏ mặt. Trạch Tú bóc quýt cho nàng, nàng cũng không dám nhận. Đại phu nhân thấy bọn họ đối đáp còn nói nếu thành thân chắc chắn sẽ tương kính như tân, làm hai người bọn họ xấu hổ đỏ cả mặt.”

Tiểu Man thực muốn ngáp, thực là nhàm chán, những nữ nhân này muốn nói gì thì không nói thẳng ra, nàng còn nghĩ sẽ có chuyện hay xảy ra, không ngờ lại dấu đầu hờ đuôi, làm nàng chờ mà chán đến chết.

Bọn họ bắt đầu bàn luận về tiểu thư Vu gia, tiểu thư Trương gia, từ lông mi đến quần áo, từ ngọn tóc đến gấu váy, một hồi là giai ngẫu thiên thành, một hồi là môn đăng hộ đối, Tiểu Man càng nghe càng thấy nhàm chán, đang định tìm một cái cớ để rời đi thì nghe thấy tứ nương nói: “Tiểu Man cô nương là một nữ hiệp, cũng coi như là hồng nhan tri kỷ của Trạch Tú, đứa nhỏ này còn ít tuổi, tính khí không tốt, còn rất trẻ con, nếu hẳn ồn ào cười đùa với cô nương, có gì quá đáng mong cô nương đừng để trong lòng. Lời của tiểu hài tử không nên chấp.”

Tiểu Man ngoan ngoãn cười nói: “Được, tứ nương yên tâm.”

Nàng đứng dậy, chống gậy, sắc mặt tái nhợt, áy náy nói: “Thật xin lỗi, các vị, ta thấy hơi mệt.” Nói xong, làm bộ dáng như không chịu nổi, run rẩy đi vào phòng trong, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng cười đắc ý của các nàng. Tiểu Man vội vã đóng chặt cửa phòng trong, bỏ nhào lên giường, lật chăn ra.

Dưới giường vốn có một khoang trống dùng để cất chứa các đồ linh tinh, nàng đã từng thử, nàng nằm cũng vừa, mà vẫn còn khá rộng rãi, vì thế liền chống gậy đi ra ban công, trên lan can có đặt một chậu hoa lan, nàng liền cầm lên thả xuống lầu, một tiếng “xoảng” vang lên, sau đó nàng vút gậy lại, nhảy lò cò lại giường, nằm xuống khoảng trống dưới giường, kéo chăn phủ lên, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mấy bà cô này thực phiền hà, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra, lại cứ vòng vèo, nàng vốn mong đợi gay cấn, cuối cùng càng nghe càng thấy nhàm chán, so với việc nghe mấy lời không dinh dưỡng đó, thà là nàng đi ngủ còn hơn.

Nàng nằm một hồi, quả nhiên nghe thấy bên ngoài ồn ào náo động, sau đó cửa bị đẩy ra, rất nhiều người gọi tên nàng, vọt tới ban công nhìn ngó, kinh hoàng thất thố, tưởng nàng nghĩ quần mà nhảy lầu.

Uhm, các người cứ từ từ tìm thi thể đi!

Tiểu Man ngáp một cái. Nghe tiếng nói chuyện líu ríu bên ngoài, trong lòng nàng lại có cảm giác thống khoái. Chỗ này vừa rộng lại ấm áp, lại có mùi hương dễ chịu, nàng nằm một lát, mí mắt dần dần nặng trĩu, thực sự mệt nhọc, rốt cuộc không nghe thấy thanh âm bên ngoài nữa, ôm chăn cuộn thành một cuộn nằm ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, bỗng nhiên cảm thấy có người đang trở mình trên giường, sau đó miếng vách kếp bị kéo ra, Tiểu Man bừng tỉnh, ngẩng đầu lên chỉ thấy một màu đen sì, một người đang đứng bên giường nhìn chăm chăm vào nàng, đúng là Trạch Tú. Nàng “A” một tiếng, ngáp một cái, chậm rãi ngồi dậy, nói nhỏ: “Sao chàng lại đến đây, sao lại tìm được ta?”

Trạch Tú hung hăng thấp nền đặt lên bàn, một tay kéo nàng ra, điềm nhiên nói: “Nàng rốt cuộc đang đùa cái gì? Tất cả mọi người đều nghĩ nàng nhảy lầu tự sát! Hóa ra nàng lại trốn ở đây mà ngủ!”

Tiểu Man bật cười: “Ta không chịu nổi đả kích, không còn mặt mũi sống trên đời nữa, cho nên nhảy lầu tự sát.”

Trạch Tú trừng mắt nhìn nàng nửa ngày, lúc đầu lửa giận bùng bùng, cuối cùng vừa bực mình vừa buồn cười, đưa tay cốc lên trán nàng. Tiểu Man kêu đau, lấy tay che trán, trợn mắt nhìn: “Rất đau đó, chàng

biết không? Để ta đánh chàng thử xem!”

Trạch Tú tựa tiểu phi tiểu ngồi trên giường, nói: “Bảo sao tam thúc nói ta không cần lo lắng, hẳn đã sớm tìm hiểu tính nết của tiểu quý nàng rồi. Chỉ là không ai nghĩ tới nàng lại trốn ở dưới ván giường mà ngủ, bọn tứ nương cảm thấy là điềm xấu nên vừa mới rời khỏi nhà tam thúc rồi.”

Tiểu Man vỗ tay cười nói: “Đi rồi? Vậy thì tốt! Giấc ngủ này thật đáng giá, đuổi được mấy bà cô kia về!”

Trạch Tú chỉ cười, vỗ nhẹ lên đầu nàng, như có như không, giống như vỗ một con mèo hoang không nghe lời.

Tiểu Man nói nhỏ: “Trạch Tú, tam thúc chàng là người Thiên Sát Thập Phương, trước kia chàng vẫn biết, đúng không?”

Trạch Tú gật đầu, nói: “Thiên Sát Thập Phương cũng không giống như người ta vẫn nghĩ, không phải là một bang phái giang hồ nghiêm mật, ví như Bất Quy sơn. Thiên Sát Thập Phương tổng cộng có hơn hai mươi người, ở từng nơi riêng biệt, sở thích, thói quen không ai giống ai, họ cũng không có mục đích chung nào. Thậm chí có vài người, rõ ràng là Thiên Sát Thập Phương nhưng vài chục năm cũng chưa từng gặp mặt nhau, càng không biết tới đối phương. Nói thô tục một chút thì Thiên Sát Thập Phương chính là một tập hợp của các quái nhân.”

Tiểu Man giật mình nói: “Bảo sao lúc chàng ở Bất Quy sơn vẫn lên tiếng bênh vực Thiên Sát Thập Phương, nhưng sau đó sao chàng lại không nói cho ta biết?”

Trạch Tú cười nói: “Người giang hồ khi nghe đến Thiên Sát Thập Phương đều nghĩ ngay đến những kẻ bại hoại không chuyện ác nào không làm bởi vì trong đó quả thực có vài người chuyên mưu cầu quyền lực, hoa văn chữ thập đỏ là do những người đó sáng tạo ra, Hồng cô tử chúng ta gặp ở Bạch Dương trang và Gia Luật Văn Giác chính là thuộc nhóm những hỏa nhân đó. Vì quan niệm bang phái trong giang hồ đã thành khuôn mẫu, cho nên chỉ cần một người trong bang phái làm chuyện xấu, lập tức cả tổ chức đều trở thành tà ma ngoại đạo. Việc mang hết tội lỗi phóng hỏa giết người đổ lên đầu Thiên Sát Thập Phương cũng là chuyện dễ hiểu.”

Nếu như hẳn sớm nói cho nàng biết Tuyệt tiên sinh là người của Thiên Sát Thập Phương, tuy nàng ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng khẳng định sẽ nghi ngờ hẳn. Tuy nhiên tiếp xúc với Tuyệt tiên sinh xong là sẽ phát hiện quả thật hẳn không có hứng thú với chuyện này, hứng thú của hẳn đại khái là nuôi một đồng nam nhân mặc nữ trang trong phủ.

“Nếu tất cả mọi người đều không biết, không hiểu, vậy sự tồn tại của cái tên Thiên Sát Thập Phương có ý nghĩa gì? Chỉ là gọi cho dễ nghe sao?”

Tiểu Man kỳ lạ hỏi.

Trạch Tú cười nói: “Nghe nói tộc Thổ Phiên trước kia có một ngôi chùa tên là Thập Phương, phong cảnh tuyệt hảo. Từng có khách nhân giang hồ tụ tập ở đó, uống rượu đàm đạo, cũng có văn nhân nhã sĩ tới đối ẩm ngâm thơ, rất đông, có người trong số đó đã đề danh là Thiên Sát thập phương. Cái tên ra đời như vậy, sau này những người đó chia tay, gặp được các hậu bối hoặc bằng hữu liền truyền bá danh hào Thiên Sát Thập Phương cho họ, hàng năm họ đều tới chùa Thập Phương để gặp nhau. Tuy nhiên sau nhiều năm, tập tục gặp nhau hàng năm này cũng không còn nữa, nhưng tên Thiên Sát Thập Phương lại càng ngày càng vang dội, nhưng là vang dội vì không chuyện ác nào không làm.”

Oa, nói như vậy, Thiên Sát Thập Phương thập phương chẳng những không phải bại hoại, ngược lại phần lớn là những cao nhân thâm tàng bất lộ. Tiểu Man nghĩ đến Tuyệt tiên sinh một thân hồng sắc, đột nhiên cảm thấy những cao nhân ẩn tàng này kỳ thật không thể nào ẩn tàng được.

“Ta cũng không biết người diệt Thương Nhai thành có phải là những hỏa nhân của Thiên Sát Thập Phương hay không nhưng việc này đúng là có phong cách hành sự của bọn họ. Nàng thân là tiểu chủ lại tuyệt không nhớ chút gì sao? Đừng để bị Bất Quy sơn đánh lạc hướng.”

Tiểu Man cắn môi sưng sứt nửa ngày, đột nhiên thấp giọng nói: “Trạch Tú, uhm, có chuyện ta vẫn chưa nói với chàng...”

Có nên nói cho hắn không? Nàng không thể biết sau khi mình nói ra, liệu hắn có giận tím mặt, từ nay về sau không để ý tới nàng nữa không?

Nàng kinh ngạc nhìn hắn nửa ngày, bỗng nhiên Trạch Tú đưa tay vuốt hai gò má nàng, nói nhỏ: “Chuyện gì? Nói cho ta nghe xem!”

Hắn đột nhiên nói đùa: “Đừng nói với ta nàng không phải là tiểu chủ Thương Nhai thành, chuyện này không đùa được!”

Lòng nàng cả kinh, không tự chủ thốt ra: “Không... Sao có thể... Uhm, ta muốn nói, kỳ thật chính ta cũng không biết kẻ diệt tộc có phải là Thiên Sát Thập Phương hay không, bởi vì... bởi vì lúc ấy ta bị người bịt mắt đưa đến đây, tâm trí rất hỗn loạn... cho nên...”

Nàng ngang nhiên nói dối hắn, không còn có thể lấy cớ là bị người khác ép buộc, lần này chính miệng nàng nói dối hắn.

Nàng cảm thấy lòng nặng nề, giống như đang chìm xuống, chìm xuống mãi, cả người nàng cũng như đang chìm xuống.

Có lẽ nàng đã làm một chuyện cực kỳ sai lầm.

Trạch Tú cảm thấy nàng hơi hơi run trong bóng tối, cực kỳ đáng thương lại đáng yêu, không khỏi nắm lấy tay nàng, lòng bàn tay nàng đầy mồ hôi.

Hắn thấp giọng nói: “Tiểu Man?”

Nàng thở dài một hơi, nhìn ngọn nến được thắp trên bàn. Đêm đen, mặt trăng nhạt, còn đôi mắt đen thâm thúy hơn bóng đêm, trông nàng như kẻ mất hồn. Đột nhiên nàng tươi cười, khoe miệng còn lộ ra xoáy lê duyên dáng, nói nhỏ: “Không có gì. Trạch Tú, lần trước ta thấy trên người chàng có hình xăm nhưng chưa nhìn rõ, chàng cho ta xem được không?”

59. Q.3 - Chương 17

Hắn như vậy hảo (nhị)

Lúc nói, nàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ là muốn nói lảng sang chuyện khác, tuy nhiên nhìn thấy sắc mặt hắn có biến hóa vi diệu, nàng mới đột nhiên kinh hoảng, cảm thấy giống như mình đã nói sai rồi.

“A, ta... xin lỗi, chàng có thể coi như ta chưa nói gì.” Tiểu Man đỏ mặt, vội vã xua tay. Nàng tuyệt không có ý kia! Tuyệt không phải! Nàng là nữ tử đứng đắn, tuy rằng đúng là nàng có chút mơ ước sắc đẹp của hắn nhưng có đánh chết nàng cũng không nói ra.

Trạch Tú không để ý đến nàng, thống khoái cởi bỏ vạt áo, sau đó là đai lưng, cởi áo khoác, lộ ra trung y bên trong, mơ hồ có thể nhìn thấy da thịt. Tiểu Man giữ lại cổ áo hắn; “Không cho cởi! Không cho cởi nữa!”

Trạch Tú cầm lấy cổ tay nàng, tựa tiểu phi tiểu: “Không phải muốn xem hình xăm sao? Không cởi làm sao mà xem?”

Tiểu Man cảm thấy mặt sắp bị thiêu cháy, lẩm bẩm: “Dù sao... cũng đừng cởi. Ta không nhìn nữa, lần sau... lần sau sẽ nhìn...”

“Không có lần sau, chỉ có lần này!”

Hắn chậm rãi cởi áo trong, làn da dưới ánh nến trở nên hết sức ám muội, trên ngực là một con kỳ lân màu đen dữ tợn, miệng há to, hai mắt mở trừng trừng, sáng quắc nhìn nàng. Tiểu Man che mắt, kêu lên: “Không nhìn, chàng mau mặc quần áo vào! Mau mặc vào, mau mặc vào! Mặc xong thì mau đi ra ngoài!”

Trạch Tú kéo tay nàng ra, kéo phất nàng lại, cúi đầu hôn thật mạnh lên môi nàng.

Nàng giống như bị người thả từ trên mây vạn trượng trời cao xuống, mọi hành động đột nhiên dừng lại. Sau đó như bị cuốn vào một cơn lốc, trời đất quay cuồng. Nàng bị ép không cho trốn tránh, sau gáy bị hấn dùng sức giữ chặt. Cả người giống như bị hấn kéo tiến vào trong thân thể hấn, giống như hấn là cây cọc giữa dòng nước xoáy, hút đi hết khí lực của nàng, gần như hung ác.

Nàng sẽ chết, chắc chắn sẽ chết. Tiểu Man không thở được, tránh cũng không được, chỉ cảm thấy tay hấn nhẹ nhàng nắm cầm nàng, nàng không tự chủ hé miệng, lập tức bị hấn xâm nhập.

Nụ hôn này hung hãn đến đáng sợ, nhưng tay hấn lại cực kỳ nhẹ nhàng, vỗ về cổ nàng, giống như vuốt ve tấm tơ lụa mềm mại, sau đó mở cổ áo ra, tiến vào trong... tiến vào trong? Tiểu Man quá sợ hãi, trong cổ họng phát ra tiếng kêu kinh hoàng, dùng hết sức lực giãy ra.

“Người hỗn đản!” Nàng ủy khuất đỏ mắt, nâng tay định tát hấn.

Trạch Tú nhẹ nhàng cầm cổ tay nàng, hạ xuống, đặt lên hình xăm kỳ lên trên ngực hấn, thấp giọng nói: “Nhìn thấy không?”

Tiểu Man cảm thấy da thịt nóng cháy trong lòng bàn tay, nàng vội vàng muốn rút tay về, nhưng sao có thể? Khí lực của hấn lớn hơn nàng mấy chục lần. Cầm lại bị nắm. Thoáng nhìn xuống, đối diện khuôn mặt kỳ lân dữ tợn. Kỳ quái! Kỳ lân rõ ràng là thú cưng nhưng xăm lên người hấn lại thập phần hung hãn, giương miệng như muốn ăn thịt người.

Thực giống hệt tính tình hấn! Nàng phần nộ muốn giãy dụa, kết quả lại ngã vào lòng ngực hấn, mặt đập vào ngực hấn. Không đợi nàng bò lên, hấn liền nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

“Dừng tức giận!” Hấn nhẹ nhàng nói: “Không phải ta muốn mạo phạm nàng!”

Như thế mà còn không gọi là mạo phạm? Tiểu Man lần đầu tiên cảm nhận được sự khác biệt về khí lực, nàng căn bản không có biện pháp nào. Nàng hậm hực: “Chàng đã mạo phạm rồi!”

Trạch Tú nở nụ cười, gạt mấy lọn tóc rối trên trán nàng, thấp giọng: “Đó không gọi là mạo phạm, đó là không kìm lòng được.”

Tiểu Man không nói. Nàng gục đầu xuống, trái tim còn chưa bình tĩnh lại, trong phòng cực kỳ an tĩnh, nàng sợ tiếng tim đập của mình sẽ bị người khác nghe thấy.

Chuyện như vậy là không đúng, cô nam quả nữ, đêm dài nhân tĩnh, nếu nương nàng còn sống đã sớm cầm chổi lông gà đánh chết nàng.

Nàng không có cách nào cả, thích một người rất nhiều thì ra là như vậy, tốt đẹp hơn tất cả vàng bạc châu báu. Trước kia nàng chỉ dám đứng từ xa mà nhìn, giờ phút này nó đã ở ngay trước mắt nàng. Nàng cố chấp không chịu rời đi, thậm chí còn có chút tuyệt vọng. Những thứ đẹp đẽ không chỉ mang tới hạnh phúc mà còn có cả bi thương, bởi vì con người sợ nó sẽ mất đi.

Nàng thấp giọng nói: “Chàng... vết thương trên lưng chàng thế nào rồi? Để ta... nhìn xem!”

Trạch Tú xoay người, đưa tấm lưng rộng về phía nàng. Bên trên quả nhiên dày đặc những vết sẹo, thậm chí có vết mới chỉ khép miệng. Trên người hấn đầy những vết sẹo cũ mới, nhìn mà ghê người. Tiểu Man đưa tay nhẹ nhàng sờ lên: “Nhất định trước kia chàng thường xuyên liều mạng với người ta. Lần sau đừng như vậy nữa, nhờ đâu bị chết thì biết làm sao?”

Trạch Tú đỏ khốc đỏ cười quay đầu nhìn nàng: “Nói gì vậy? Ai lại nói như thế bao giờ?”

Tiểu Man còn có chút mờ mịt, ngẩng đầu nói: “Vậy phải nói thế nào?”

Trên mặt nàng vẫn còn sắc hồng, môi ửng sũng, trong hai mắt như ẩn giấu hai đốm lửa, sáng đến quỷ dị. Một lọn tóc đen rơi bên má nàng, dính ở cổ nàng. Hấn vươn tay kéo ra cho nàng, ngón cái xoa xoa môi dưới đầy đặn của nàng, nhẹ nhàng miết, chậm rãi tiến vào, mở hàm răng, chạm vào đầu lưỡi.

“Nàng nói...” Hấn nhẹ nhàng vuốt ve đầu lưỡi mềm mại ửng ửng kia, nhìn thấy ánh mắt mê ly của nàng, hấn như muốn say, ôm ngang lưng nàng, kéo lại, dán môi bên tai nàng nói vài chữ, sau đó cúi đầu hôn nàng.

Râu ria hần chưa cạo sạch, cọ lên mặt lên cổ nàng vừa ngứa vừa đau, Tiểu Man đưa tay nhẹ khoát lên vai hần, bị hần kéo lại lại thành ra ôm cổ hần. Như biết nàng sợ ngứa, hần cố ý dụi cằm vào cổ nàng, Tiểu Man cười cười trốn tránh, hần lại nhẹ nhàng kéo cổ áo nàng ra, cắn thật mạnh lên chỗ xương quai xanh của nàng.

Tiểu Man thiếu chút nữa nhảy dựng lên, luống cuống giữ lấy cổ áo, ai ngờ hần đã đứng dậy, khoác áo, nói: “Ta đi trước... Ngày mai gặp!”

Đơn giản một câu, hần không nói gì thêm, khoát tay liền xoay người rời đi.

Chút ánh sáng trong phòng cũng bị hần mang đi, Tiểu Man nằm một mình trong bóng tối, lặn qua lộn lại không sao ngủ được. Đây có lẽ chỉ là một giấc mộng, cũng có thể là nàng tưởng tượng ra, nàng không dám ngủ, sợ giấc mộng sẽ tan mất.

Chỗ xương quai xanh vẫn hơi hơi đau, nàng run rẩy đứng dậy thắp nến, bước đến trước gương đồng.

Thiếu nữ trong gương hai gò má như bị lửa thiêu, nhân tình ngập nước, đời này nàng chưa từng xinh đẹp như vậy, giống như tiểu yêu tinh vừa mới trưởng thành, vẫn còn mang theo chút ngây ngô mờ mịt. Nàng chậm rãi mở cổ áo, chỗ xương quai xanh bên phải còn đỏ một mảng, cực điểm lộ, giống như khối nhẹ lơ đãng bồng bềnh.

Tiểu Man cũng không dám nhìn nữa, thối tất nến, nhảy trở lại giường, dùng chăn che kín đầu, đếm tới chín trăm chín mươi chín con dê lần thứ ba mới mơ mơ màng màng mà ngủ.

Nương nàng sẽ tha thứ nàng, nếu như nàng biết nàng thích người này đến thế nào, thích đến mức không biết phải thế nào mới tốt, nàng nhất định sẽ tha thứ. Chuyện sau này để sau này hãy nói, trước tiên cứ cho nàng một chút hạnh phúc, chỉ một chút ít là tốt rồi.

Lúc chân Tiểu Man khỏi hần đã là bắt đầu mùa hè.

Mùa hè phương bắc thật ngắn ngủi, nhoáng một cái cây lá đã xanh ngắt một màu, lại nhoáng một cái lá vàng đã rụng đầy đất.

Tiểu Man ngồi trong hành lang gấp khúc đầy hoa ăn canh đậu xanh, đây là do Tuyết tiên sinh cho người đi phía nam mua về. Nàng gần đây được nuôi rất tốt, đã béo lên, so với tiểu cô nương gầy còm đáng thương trước kia, giờ đã giống một thiếu nữ chân chính.

“Này!” Sau lưng có người gọi nàng, quay đầu lại đã thấy gương mặt hàm tiếu của Trạch Tú. Nàng vẫy tay: “Lại đây, có canh đậu xanh này, có muốn ăn không?”

Trạch Tú đi tới, ngồi bên cạnh nàng, cầm lấy bát canh uống một hơi hết sạch, Tiểu Man trợn mắt: “Ta... ta mới chỉ uống mấy ngụm...”

Trạch Tú trả cái bát không lại cho nàng, thực thành khẩn nói: “Rất ngon, cảm ơn!”

Tiểu Man nhắc chân định đạp hần, Trạch Tú nắm lấy cổ chân nàng, cười nói: “Có vẻ xương cốt đã không còn vấn đề. Chúng ta cũng nên rời khỏi đây, tiếp tục đi tìm ngũ phương sừng chứ?”

Tiểu Man sững sốt, ừ một tiếng.

Tiếp tục tìm ngũ phương sừng, sau khi tìm được hết thì sao? Có phải hần sẽ cảm thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, rời xa nàng? Từ nay về sau không quen biết?

Trạch Tú gõ nhẹ lên trán nàng: “Ngây người cái gì? Đang nói chuyện với nàng đó.”

Tiểu Man gật đầu nói: “Uh, tốt, mai chúng ta có thể lên đường, ta không có vấn đề gì. Lần này sẽ đi đâu? Phương Bắc đã tìm được rồi, tiếp theo đi hướng đông hay hướng nam? Hay là đi tìm kho báu ở địa phương tính âm?”

Trạch Tú nhìn nàng một lúc, đột nhiên nắm cằm nàng, nói: “Nàng đã đi Mạc Bắc bao giờ chưa?”

Đúng là ông nói gà bà nói vịt. Tiểu Man ngơ ngác lắc đầu.

“Ở đó có thảo nguyên bao la rộng lớn, bầu trời rất cao xanh, nàng có cưỡi ngựa chạy bao lâu cũng không tới cuối. Nếu nàng thích, lần sau ta sẽ đưa nàng đến đó chơi... chờ sau khi tìm đủ ngũ phương sừng.”

Tiểu Man cười, ôm lấy cánh tay hắn, nghiêng đầu ngạc nhiên hỏi: “Hả? Ta không nghe nhầm chứ? Ai đang nói chuyện sau này vậy?”

Mặt Trạch Tú hơi đỏ lên, nhe răng cười rộ: “Đúng thế, nàng định thế nào?”

Tiểu Man cười nói: “Ta ở lại, thì sao nào? Nếu còn tính toán với ta... uhm, ta cần chết chàng!”

Nàng giả vờ bắt lấy cánh tay hắn, lại bị hắn chế trụ cổ tay, trêu tức: “Bằng vào chút khí lực này của nàng, chỉ có thể ngoan ngoãn chịu người ta khi dễ thôi. Nói! Có đi hay không?”

Tiểu Man cười gập người, lặn vào lòng hắn, liên tục gật đầu: “Được, được, nghe theo đại gia, tiểu nữ không dám kháng mệnh.”

Trạch Tú đỡ nàng ngồi thẳng dậy, sửa lại cổ áo cho nàng, đột nhiên ôn nhu nói: “Tiểu Man!”

“Hả?”

Hắn không nói gì, chỉ sờ sờ đầu nàng.

“Mấy ngày nay thật vất vả cho nàng, nàng cố gắng như vậy, nhất định sẽ tìm đủ ngũ phương sừng. Sau khi tìm đủ rồi, chúng ta sẽ thống khoái mà đi khắp nơi, ngoài kia có rất nhiều chỗ để đi, đều là những nơi nàng chưa từng tới.”

Tiểu Man cười, gật đầu.

Sau này... Hai chữ thực mê người!

Nàng thực hy vọng mình sẽ có “sau này”.

Thật sự hy vọng.

60. Q.3 - Chương 18

Hắn như vậy hảo (tam)

Hai ngày nay Tuyết tiên sinh đều phải ra ngoài, thường đến nửa đêm cũng chưa về, không biết là đang làm chuyện gì.

Hỏi Đoan Tuệ, hắn lét lét nói gần đây quý phủ có một vị khách đặc biệt, cho nên Tuyết tiên sinh mới bận bịu như vậy.

“Khách ư? Ta đoán là nữ nhân.” Trạch Tú cười nhạt.

Đoan Tuệ đang gọt đào cho bọn hắn, nghe vậy thì cười nói: “Nói gì vậy, Tuyết tiên sinh đâu phải là người như vậy!” Hắn bổ quả đào thành hình hoa mai, từng miếng mở ra, đặt trên chiếc đĩa thủy tinh, đưa cho hai người, nói: “Tuyết tiên sinh còn phân phó, biết hai vị sắp phải rời khỏi đây, nhắn hai vị cứ từ từ, chờ hắn xong việc này đã, đừng vội đi trước.”

Tiểu Man và Trạch Tú đành phải tiếp tục ở lại quý phủ của hắn. Hai người bọn họ cũng không phải là loại người có thể yên ổn ăn ngủ, lúc dưỡng thương bắt buộc phải sống như thế, giờ thương thế lành rồi mà còn phải tiếp tục cuộc sống sâu gạo đó, quả thực là sống không bằng chết, ngày ngày không có việc gì làm, bắt đầu ngứa ngáy tay chân.

Ngày nọ, Trạch Tú đột nhiên muốn dạy Tiểu Man luyện kiếm. Nơi luyện tập chính là rừng trúc phía sau hoa viên. Ở đó trồng giống trúc tương phi quý báu, u nhã tường hòa, Tuyết tiên sinh rất thích nơi này.

Trạch Tú rút kiếm, loạn vũ trong rừng, công phu của hắc vốn phóng đảng không kiềm chế, một bộ kiếm vũ tung ra, rừng trúc đáng thương bị hắc chém ngã vô số. Hắc lau mồ hôi, đưa kiếm cho Tiểu Man: “Nhớ rõ chưa?”

Hắc múa may nhanh như vậy, cho dù người có võ công cũng không có khả năng nhìn một lần là có thể nhớ.

Tiểu Man thống khoái gật đầu: “Nhớ rõ!”

Nàng nhét một miếng bánh vào miệng, lau tay lên người, miễn cưỡng cầm kiếm.

Ta chém – chém hết yêu ma quỷ quái trên thế gian!

Ầm, đại kiếm đánh vào thân trúc liền bật ra ngoài, vừa vặn cắm phập vào bên chân Đoan Tuệ đang đứng bưng trà, suýt nữa cắt đứt chân hắc, hắc sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, kinh ngạc nhìn hai người.

Tiểu Man chạy tới, hai tay ôm lấy đại kiếm, tươi cười: “Xin lỗi nha, vừa rồi không cầm chắc.”

Ta đâm – đâm thủng yêu ma quỷ quái khắp thiên hạ!

Đại kiếm vì một cái thoát khỏi tay, roẹt qua tai Đoan Tuệ, dùng một tiếng, hai cây trúc tương phi đằng sau hắc bị chặt đứt.

“Không phải nói là đã nhớ kỹ sao?” Trạch Tú đi tới nhặt kiếm, sắc mặt đen sì: “Toàn là chém lung tung!”

Tiểu Man nghiêm mặt nói: “Tại kiếm nặng quá, đổi cái nhẹ hơn là được.”

Trạch Tú quả nhiên lục lọi tìm ra một thanh chủy thủ, đang định đưa cho nàng, Đoan Tuệ đã mặt mày xám ngoét đứng chắn phía trước, nói nhỏ: “Đừng luyện nữa, khu rừng này sẽ bị chặt hết mất.”

Hai người vô tội quay đầu lại, lúc này mới phát hiện cả rừng trúc đã bị chém cho tan nát tới bờ.

Việc luyện kiếm rốt cục vì Tiểu Man không biết lại giả vờ biết, Tuyết tiên sinh khóc rống, Trạch Tú nổi giận lôi đình mà kết thúc viên mãn.

Lại ngày nọ, Tiểu Man đột nhiên có ý nghĩ muốn dạy Trạch Tú nấu cơm.

“Chàng có võ công, đao công chắc chắn là không cần phải bàn, thái miếng thịt này đi. Miếng thịt không được dài hơn hai tấc, rộng hơn nửa tấc.”

Tiểu Man rất có bộ dáng tiên sinh, nghiêm túc chỉ bảo.

Trạch Tú cầm dao, mồ hôi trán chảy ròng ròng, chậm chạp thái, thái.

“Trời ạ!” Tiểu Man không lưu tình chút nào.

Trạch Tú nắm chặt dao, cổ tay rung lên bần bật, mắt trợn trừng, nghiêng răng, rống lên một tiếng, chặt xuống.

Thốt nứt ra, bếp lò nứt, miếng thịt lại hoàn hảo như mới nằm trên mặt đất.

Trạch Tú vứt dao: “Nàng thái đi, ta xào rau.”

Vì thế việc dạy nấu cơm cuối cùng kết thúc sau khi phòng bếp bị lửa thiêu rụi.

Một đêm thê lương, đại hỏa hừng hực lao thẳng lên trời, chiếu sáng hai tròng mắt của Tuyết tiên sinh, cũng chiếu sáng về mặt đầm nước mắt của hắc... Hắc rốt cục nhận thức được hiện thực thảm khốc, rút kinh nghiệm xương máu, ngay hôm sau liền để hai người ra đi.

“Các người đi lần này không biết đến bao giờ mới quay lại nơi này của tam thúc.” Lúc Tuyết tiên sinh tiễn bọn họ, hai mắt đã đỏ lên vì khóc, tóc mềm xoa trên vai, quần áo xộc xệch, quả thực là thương tâm muốn chết, “Tốt nhất về sau vĩnh viễn đừng đến.”

Đoan Tuệ dắt hai con tuần mã tới, trao dây cương cho Trạch Tú, dịu dàng cười: “Đừng để ý, Tuyết tiên sinh tính tình trẻ con nên mới nói vậy. Sau này nhất định phải thường xuyên tới đây, chúng ta sẽ ở quý phủ chờ mọi người.”

Trạch Tú đặt tay nải lên lưng ngựa, xoay người lên ngựa, cúi đầu nhìn Tuyết tiên sinh, đột nhiên mỉm cười: “Tam thúc, bảo trọng.”

Tuyết tiên sinh đỏ cả mũi, kéo tay Tiểu Man, nhẹ giọng nói: “Trạch Tú là đứa ăn mềm không ăn cứng, đừng đối nghịch với hắn, hắn sau này cũng phải cần người chăm sóc nhiều. Tiểu Man nhớ phải về thăm thúc thúc, thúc thúc sẽ chuẩn bị sẵn quần áo đẹp cho ngươi, đừng quên thúc thúc...”

Hắn còn chưa lải nhải xong, Tiểu Man đã bị Trạch Tú lúc này đang sắc mặt đen sì túm lên lưng ngựa. Nàng quay đầu vẫy tay với bọn họ, trong lòng kỳ thật cũng lưu luyến không rời, không nỡ rời xa những con người nhiệt tình đáng yêu này, còn cả những việc đã nảy sinh nơi đây, đêm hoàng kim đó, thiếu nữ trong gương mặt đỏ như hoa đào, phảng phất như bướm bướm phá kén mà ra.

Cảm giác trái tim đập rộn lúc đó, nàng thấy cả đời cũng không quên được.

“Chúng ta sẽ rời khỏi đất Liêu, qua cửa khẩu rất phiền toái cho nên ta sẽ đi đường nhỏ.” Trạch Tú vừa giục ngựa bước chậm rãi vừa cúi đầu nhìn bản đồ.

Tiểu Man cười trên lưng một con ngựa khác, buồn chán nhìn xung quanh, đột nhiên quay đầu lại: “Phải rời khỏi đất Liêu? Vậy chúng ta đi đâu?”

Trạch Tú chỉ vào bản đồ: “Ngũ phương từng Đông và Nam đều không ở đất Liêu mà ở Đại Tống, có lẽ ở phủ Giang Ninh và Phúc Châu sẽ có đầu mối về ngũ phương từng.”

Tiểu Man hơi nhú mày, thật lâu sau mới thấp giọng nói: “Không... trước tiên đừng rời khỏi đất Liêu được không? Âm thủy bảo tàng còn chưa tìm được. Nếu để rơi vào tay mấy người Gia Luật Văn Giác thì không phải hỏng chuyện sao?”

“Nàng không cần lo chuyện này, không có ngũ phương từng Trấn Bắc, bọn họ chỉ có thể nhìn bảo tàng mà than thở. Phía đông cũng có vị trí âm mộc, cũng sẽ có bảo tàng. Huống chi chỉ có hai người chúng ta, cũng không thể mang đi nhiều của cải như vậy, cầm theo người sẽ dẫn tới sự chú ý của người khác, cũng không phải là cách hay.”

Tiểu Man không còn lời nào để nói, chỉ phải im lặng.

Rời khỏi đất Liêu, Bất Quy sơn sẽ không có gì ràng buộc, tùy thời đều có thể tìm nàng tính sổ. Đặc biệt là lão Sa, tư vị bị lưỡi đao lạnh như băng của hắn kề trên cổ thực không dễ chịu chút nào, tư vị bị cắt đứt cổ chắc chắn cũng sẽ không tuyệt vời gì.

Nàng đang suy nghĩ đến xuất thần, không đề phòng liền bị Trạch Tú đột nhiên nâng tay nhắc bổng, đặt ngay trước thân mình.

“Không thể dựa vào Gia Luật Cảnh cả đời.” Hắn thấp giọng một câu khiến Tiểu Man sợ hãi, vội vã quay đầu lại, kinh ngạc nhìn hắn.

Trạch Tú sờ đầu nàng: “Nàng cũng không thể cả đời trốn ở đất Liêu. Chuyện cần giải quyết thì phải giải quyết. Lần này đã có ta, nàng không phải lo lắng.”

Tiểu Man thấp giọng nói: “Chàng biết hết sao?”

Hắn cười cười: “Nàng vô duyên vô cớ mang hắn theo, lão Sa vô duyên vô cớ bị trục, người Bất Quy sơn vốn hoạt động nhiều nhất ở Liêu địa nay lại không thấy bóng dáng... dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là ai động tay động chân. Nghe lời ta, không thể dựa vào Gia Luật Cảnh cả đời được, hắn hiện tại ăn chơi trác táng, không làm việc đàng hoàng, sau khi làm hoàng đế thì vinh viễn vẫn đặt lợi ích của triều đại lên hàng đầu. Không có ai vô duyên vô cớ giúp nàng cả đời, không nói đến đế vương vốn từ xưa tới nay là kẻ không đáng tin nhất.”

Tiểu Man cắn cắn môi, nói nhỏ: “Không có ai vô duyên vô cớ giúp ta cả đời... kể cả chàng cũng vậy sao?”

Trạch Tú không nói gì, chỉ nhẹ nhàng xoa hai má nàng, thật lâu sau mới thấp giọng: “Đừng tính toán chi li như vậy, giúp nàng cũng chính là giúp ta. Việc giang hồ mà điều động cả quan phủ quân đội sẽ càng ngày càng phức tạp.”

Tim Tiểu Man đập loạn nhịp, thật lâu sau mới nhẹ nhàng thở dài: “Làm sao chàng biết cảm giác bị người khác chà đạp!”

Nói xong không đợi Trạch Tú trả lời, nàng lại tiếp: “Ta hiểu rồi, sẽ làm theo lời chàng.”

Trạch Tú cầm tay nàng đặt vào lòng bàn tay mình, cúi đầu ngắm nghía. Tiểu Man cũng cúi đầu nhìn, thấy tay mình dù có cố duỗi thế nào cũng không thể bằng được tay hắn. Tay nàng tinh tế đáng yêu, còn tay Trạch Tú lại đầy những vết chai cứng do cầm kiếm và dây cương.

Nàng nhẹ nhàng dùng ngón tay khẽ xoa lên những vết chai đó, tai nghe hắn nói nhỏ: “Đừng nhúc nhích!”

Hắn giữ bàn tay nàng, nhìn nửa ngày, cười nói: “Đừng lo lắng, nàng mệnh thọ, sống trăm tuổi, mệnh phú quý, gả được quý tử, con cháu đầy đàn. Không chết được đâu, những ngày lành sau này còn đang chờ nàng đó.”

Tiểu Man cười: “Làm sao chàng biết?”

“Xem tướng mà, tùy tiện nhìn là biết.” Hắn nói thực dễ dàng như ăn đậu.

Tiểu Man vươn cổ, ngoái đầu nhìn chung quanh: “Quý tử ở đâu? Ở đâu có quý tử? Sao ta không thấy?”

Trạch Tú cười ha ha, giang tay ôm chặt nàng, dịu dàng nói: “Đừng sợ, cũng đừng nóng giận, còn có ta đây.”

Tiểu Man cầm tay hắn, hít sâu một hơi, gạt đầu, bỗng nhiên nói: “Râu chàng cọ vào cổ ta đau quá. Mau cách xa ra một chút.”

Vừa dứt lời liền thấy hắn cố ý đem cằm, dùng sức cọ lên mặt lên cổ nàng, nàng cười đến mức suýt ngã khỏi ngựa, vội vàng nắm chặt dây cương, đang định nói chuyện thì nghe thấy phía trước truyền đến tiếng chuông dồn dập, hai người đồng thời ngẩng đầu, thấy có một người đang chạy như điên từ trong rừng ra, tóc tai bù xù, quần áo bẩn thỉu, nhưng thân hình tinh tế động lòng người.

Tiểu Man “A” một tiếng, la lên: “Liên Y!”

Thiếu nữ kia ngừng lại, ngẩng đầu mờ mịt nhìn sang phía này, rốt cục thấy rõ là Tiểu Man, nàng đột nhiên òa khóc, xông lên như không muốn sống, ôm cổ Tiểu Man, nức nở: “Chủ tử! Chủ tử! Hắn... Hắn sắp chết!”

Tiểu Man xuống ngựa, nhẹ nhàng vỗ về nàng. Mấy tháng không thấy, nàng gầy đi rất nhiều, xương vai lộ cả ra, quần áo bẩn đến mức nhìn không ra màu sắc gì, nhìn thật giống tên ăn mày. Nàng nhẹ nhàng nói: “Từ từ nói, đừng vội, đừng khóc. Xảy ra chuyện gì? Mấy tháng nay người ở đâu?”

Liên Y đầy mặt nước mắt, nức nở nói: “Ta... không từ từ được, cầu xin chủ tử đi cứu hắn! Hắn bị mấy cường đạo bao vây, chỉ sợ sẽ mất mạng!”

Trạch Tú chau mày: “Hắn? Là Gia Luật Cảnh? Không phải người có võ công sao? Sao còn bỏ chạy?”

Đột nhiên Liên Y ngẩn ngơ, ngẩng phắt đầu, giọng the thé: “Đúng vậy! Ta... vì sao ta phải chạy trốn? Là hắn... hắn nói nữ tử không thể động tay động chân, bảo ta trốn đi trước, ta mới... Ta thật ngốc! Ta ngốc muốn chết!”

Nàng ôm mặt bỏ chạy, hai người vội vàng đuổi theo, chạy chưa xa đã nghe thấy một loạt tiếng ồn ào náo động. Là Gia Luật Cảnh đang tranh chấp với ba bốn tên bộ dáng đạo tặc, mặt mũi hắn đã bị đánh sưng phù như đầu heo, miệng vẫn còn ồn ào: “Hãy xưng tên ra, ngày sau bốn vương sẽ đem bọn ngươi thiên đao vạn quả!”

Không đợi hắn nói xong, mặt đã bị tấu thêm một quyền, hắn đầy một miệng máu, vẫn hàm hồ kêu la cái gì không rõ.

Liên Y tung người lên, thoảng cái đã thu thập được ba tên cướp kia, khiến chúng nằm rên hừ hừ trên mặt đất. Trạch Tú đi qua, nhìn thấy thì cười: “Thật là không cầu mà gặp, đây chẳng phải là mấy tên đạo tặc trên bảng truy nã sao?”

Hắn lấy dây thừng, vui vẻ trói bọn họ lại, quay đầu khoát tay với Tiểu Man: “Xin lỗi, ta rời đi một lát, sẽ mau chóng trở về.”

Hắn lại đi đến chỗ quan phủ lĩnh thưởng đây mà, Tiểu Man biết thói quen của hắn nên cũng không ngăn trở, chỉ dắt ngựa đi đến bên cạnh Liên Y. Nàng đang khóc sụt sùi nâng Gia Luật Cảnh dậy, nức nở nói: “Đều là ta không tốt... Sao ta lại ngốc như thế, lần nào cũng vậy... rõ ràng ta có thể đánh đuổi bọn họ.”

Gia Luật Cảnh bị gãy nửa cái răng, đang che miệng, máu theo kẽ tay chảy ra, một tay kia lại sờ lên mặt Liên Y, tựa như an ủi.

Tiểu Man nhìn bộ dáng phù nề của hắn, cũng có chút không đành lòng, thấp giọng nói: “Đi đi, tới trước tìm chỗ nào đó bôi thuốc cho hắn đã.”

Liên Y lau nước mắt, gạt đầu, nhẹ nhàng cõng Gia Luật Cảnh, đi ra khỏi rừng thì gặp một trấn nhỏ, Tiểu Man thuê ba gian phòng, còn mời đại phu tới xem cho Gia Luật Cảnh, mua chút thuốc để phòng bấp sấp.

“Sao khắp người hắn toàn là vết thương thế này? Mấy tháng qua các người sống thế nào vậy?” Tiểu Man thực không còn lời nào để nói, đại phu nói trên người Gia Luật không phải chỉ có những vết thương này mà trước kia cũng từng có nhiều vết thương nữa, khó trách hắn lại có bộ dạng đầu heo.

Liên Y ngồi bên giường, dùng khăn ướt nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt Gia Luật Cảnh, nhẹ giọng nói: “Buổi tối hôm đó, Gia Luật Văn Giác đột kích, ta bị điểm huyết, là Thiên Quyền công tử đã cứu ta, để ta đưa hắn chạy đi. Ta chạy một đêm, không biết phải chạy đi đâu, đành phải quay về, nhưng lại không thấy bóng dáng của mọi người. Hắn... hắn hỏi ta định đi đâu, ta nói đi núi Thái Bạch, nhưng chúng ta lại không biết đường, cứ loay quanh trong rừng, ngày nào cũng phải hỏi đường, tìm đường, lúc tìm tới được núi Thái Bạch thì người Nữ Chân ở đó nói có mấy nam nhân mạo phạm thần linh, ta đoán có thể đó là mấy người chủ tử, ai ngờ hắn lại khắc khẩu với người Nữ Chân, gây ra chuyện ầm ĩ, hắn liền cắt tai của người ta, vì thế bị người đuổi giết, ta đành đưa hắn chạy trốn, chạy tới hôm nay...”

Tiểu Man thở dài, tên Gia Luật Cảnh này vẫn còn coi mình là Vương gia uy phong, đi chỗ nào cũng đòi cắt tai người ta, hùng hùng hổ hổ, không có bản lĩnh lại cả ngày đi tìm phiền toái, đúng là đáng đời.

“Vậy lần này thì xảy ra chuyện gì?”

Liên Y lắc đầu, thấp giọng nói: “Trên đường có gặp mấy đạo tặc định cướp tiền, chúng ta lại không có bạc, bọn họ liền động tay động chân. Hắn... hắn bảo ta mau chạy đi...”

“Cho nên người cứ thế chạy đi?” Tiểu Man quả thực không tin nổi lỗi tai mình, không tự chủ cốc lên đầu nàng, “Sao người lại ngốc đến thế này! Thật là... không thể tin được!”

Liên Y không nói nữa, chỉ yên lặng lau miệng vết thương cho hắn.

Đột nhiên có người gõ cửa, Tiểu Man chạy ra mở, thấy Trạch Tú đang đứng đó, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán.

“Tên kia đã chết chưa?” Hắn bước vào, không chút khách khí hỏi, vốn đang định nói nếu chết rồi thì đem hắn vứt ra ngoài, nhưng nhìn thấy Liên Y nước mắt lưng trong, hắn chỉ phải nuốt nửa câu sau lại.

“Đây là tiền thưởng của quan phủ, tổng cộng hai trăm lượng. Mấy tên tội phạm kia là người diệt được nên cái này là của người. Cầm lấy.” Trạch Tú đưa một cái bao nhỏ cho Liên Y, nàng luống cuống nhận lấy, mở ra nhìn thì hai mắt sáng rõ, đời này nàng chưa từng thấy nhiều bạc như vậy.

“Cảm, cảm ơn Trạch Tú đại thúc, nhưng những người đó cũng không phải là một mình ta bắt, người... người cầm đi.”

Liên Y cẩn thận trả bao tiền lại cho Trạch Tú.

Hắn khoát tay chặn lại: “Không cần nhiều lời, cất đi!” Nói xong lại vỗ lên đầu Tiểu Man, kéo nàng ra ngoài, nói thêm: “Có một chủ tử keo kiệt, coi như người không may.”

Cửa bị đóng lại, thanh âm hỗn hển của Tiểu Man cũng bị chặn sau cánh cửa.

Liên Y cẩn thận cất túi tiền, quay đầu lại ngồi bên giường, nhìn cái mặt sưng vù kia, thật lâu sau mới chậm rãi vươn một ngón tay, như là sợ làm kinh động đến hắn, khẽ khàng lướt qua vết bầm tím trên gò má.

Tất cả mọi người đều nói hắn không phải là người tốt, nam nữ đều xoi, ngu ngốc vô năng.

Liên Y hơi cong môi, kinh ngạc nhìn hấn, nhìn đến lúc mặt trời ngả về tây. Một tia nắng chiếu lên gò má nàng, ấm áp, nàng đặt tay lên, đụng đến một vết máu khô. Là do tay hấn làm dính lên.

Một trận gió rào rào thổi qua làm kinh động lũ chim trên cành, vỗ cánh bay lên.

Nàng đột nhiên kinh hãi, phảng phất như nghe thấy cái gì xao động trong lòng, nhất thời như si như túy.

61. Q.3 - Chương 19

Nước chảy (nhất)

Gia Luật Cảnh nằm trên giường ba ngày, đầu heo mới chậm rãi khôi phục thành soái ca. Mức độ cứng cõi của hấn có thể so sánh với mức độ hao sắc, vừa tỉnh lại đã không an phận, dùng bàn tay đã bị băng bó thành giò heo để sờ Liên Y.

“Nàng không sao chứ?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

Liên Y nhẹ nhàng cầm bàn tay hao sắc của hấn, nhưng không buông ra, chỉ lặng lẽ nắm trong tay. Mấy ngày nay cơ hồ nàng không ăn không ngủ, nhìn cực kỳ tiêu tụy, thấy hấn tỉnh lại thì không nén được nữa, mắt ứa lệ, nhưng trên mặt lại tươi tỉnh như hoa.

“Ta rất khỏe, người mới không khỏe.” Nàng thì thào nói, dùng tay lau nước mắt.

Gia Luật Cảnh nhếch miệng cười, nhất thời động đến vết thương trên mặt, đau đến mức hấn nhe răng trợn mắt.

“Có nhớ ta đã nói gì với nàng không? Nữ tử phải văn nhã, đừng vũ đạo lộng thương. Gặp những chuyện này, nam nhân sẽ là kẻ xuất đầu lộ diện, nếu không thì nàng sẽ coi ta là gì? Là gánh nặng sao?” Hấn tỏ ra mạnh mẽ, chừng chạc đằng hoàng mà nói.

Liên Y đỏ mặt, chậm rãi buông tay hấn, nói nhỏ: “Người muốn ăn gì không? Ta đi làm cho người... À, mấy người chủ tử cũng đến đây, Trạch Tú đại thúc lấy thuốc dán cho người, chứ nếu chỉ trông vào thuốc mà đại phu kê cho thì người không thể nào bình phục nhanh như vậy được.”

Gia Luật Cảnh nhất thời mừng như điên: “Hảo huynh đệ cũng đến đây?”

Hấn định xuống giường đi tìm, ai ngờ vừa động thân đã đau kêu cha gọi mẹ, chỉ đành vô lực nằm xuống. Liên Y vội vàng đứng lên đi gọi bọn Tiểu Man tới, Trạch Tú nghiêm mặt tiến vào nhìn thoáng qua một cái, quay đầu định đi, Gia Luật Cảnh liền giơ tay ra giữ, thiếu chút nữa ngã xuống đất, Liên Y vội vàng đỡ hấn.

Hấn vội la lên: “Hảo huynh đệ! Đừng đi! Lần này là người đã cứu ta. Ta tình nguyện cả đời đi theo người, làm trâu làm ngựa cho người! Người... Người đừng đi!”

Trạch Tú sao có thể để ý đến hấn, đi hai bước, chợt thấy tay áo bị tóm lại, là Liên Y, nàng nhìn hấn đầy cầu xin.

Hấn hơi nheo mắt, đành phải quay lại, đi đến bên giường, vạch chăn lên, nói: “Để ta xem thương thế của người thế nào, thay thuốc.”

Gia Luật Cảnh vội vàng định cởi quần, Trạch Tú lạnh nhạt nói: “Người cởi quần làm gì? Vết thương đều ở thân trên.”

Về mặt hấn đầy cầu xin: “Hảo huynh đệ, chân ta đau, dù gì người cũng xem giúp ta một chút.”

Nói xong liền cởi quần, lộ ra hai chân trần, Tiểu Man sợ tới mức vội chạy ra ngoài, nàng không nên nhìn nam nhân trần truồng. Liên Y đỏ bừng mặt nhưng không rời đi, chỉ tới gần, nhẹ hỏi: “Cần ta giúp gì không?”

Trạch Tú mở băng vải ra, quan sát miệng vết thương, nói: “Người đi lấy băng vải sạch đến đây.”

Nói xong hắn liền lấy hộp thuốc ra, bôi thuốc mỡ lên người Gia Luật Cảnh. Thuốc mỡ này chuyên trị các vết thương ngoài da, các vết bầm tím, cho nên lúc mới xoa lên sẽ càng đau hơn. Gia Luật Cảnh nằm trên giường, hai mắt mở to nhìn chăm chăm vào Trạch Tú, trông mong cho hắn xoa thuốc lâu lâu một chút, nào có cảm thấy đau, chỉ hận vết thương trên người còn chưa đủ nhiều.

Bôi thuốc đến vùng thắt lưng, Trạch Tú đột nhiên dừng tay, nhướn mày nhìn giữa hai chân hắn, giống như giận dữ. Gia Luật bắt lấy tay hắn, thở dốc nói: “Hảo huynh đệ, hảo huynh đệ... Ta nhìn thấy người liên như vậy, người coi như thương xót ta một lần, chỉ một lần thôi...”

Trạch Tú hất tay hắn ra, cười lạnh một tiếng, thực muốn đạp chết tên vô lại này, rốt cuộc vẫn nín nhịn, xoay người bỏ đi, không thêm để ý hắn đang kêu như heo bị chọc tiết ở phía sau. Ngẩng đầu lên nhìn thấy Liên Y đã mang băng vải tới, kinh ngạc nhìn mình, hắn nói: “Người băng bó cho hắn đi.”

Liên Y hoàn hồn, gật đầu đi vào. Trạch Tú đột nhiên nói: “Người vờ ngã ngất cũng phải có mức độ thôi, hắn đã như vậy người vẫn còn vờ đến bao giờ!”

Liên Y cười đến tái nhợt, liên tục gật đầu. Trạch Tú không nói gì nữa, đẩy cửa đi ra ngoài. Nàng cảm thấy mình như sắp khóc, hấp hấp cái mũi, nàng chậm rãi đi đến bên giường, Gia Luật Cảnh vẫn còn để chân trần, thân thái khổ sở không chịu nổi, thấy nàng đi đến liền vội vàng kêu lên: “Tiểu Liên Y, mau tới đây... Ta biết, chỉ có người tốt nhất, giờ ta đã hiểu rồi!”

Nàng kéo chăn che chân hắn lại, cầm lấy tay hắn, thấp giọng nói: “Người đừng lộn xộn, miệng vết thương sẽ toác ra đấy.” Nàng lấy băng vải cẩn thận băng bó vết thương lại cho hắn.

Gia Luật lâu lâu một lúc, cuối cùng thở dài một hơi, sờ tay nàng, thấp giọng nói: “Liên Y, người đối với ta thật tốt. Chưa từng có ai đối xử với ta như vậy.”

Gương mặt tái nhợt của Liên Y lại đỏ lên, nàng cúi đầu ngập ngừng không nói nên lời. Gia Luật Cảnh mặc lại quần xong mới nói: “Ta sẽ không khinh mạn người, vì ta biết người rất tốt. Sau này ta sẽ không như vậy nữa.”

Liên Y nhẹ nhàng cười, rốt cục trên mặt cũng có một tia huyết sắc.

Từ nhỏ Tiểu Man đã sinh sống nơi biên thù, thứ mà nàng nhìn thấy nhiều nhất chính là núi cao sông băng, hoặc là sa mạc, còn dòng Hoàng Hà mênh mông rộng lớn này thì là lần đầu tiên nàng thấy, đặc biệt mỗi khi có thuyền đến, cần phải có người kéo thuyền, buộc thuyền, tiếng hô to rõ, bốn phía nước chảy cuộn cuộn, trời xanh mênh mang, quả thực khiến lòng người rộng mở.

Nơi nàng thích nhất chính là đầu thuyền, nếu không có việc gì nàng sẽ đứng nơi đó nhìn ra xung quanh, khiến cho tất cả những thủy thủ đều quen mặt nàng chỉ cần nhắc tới cô nương mắt to là ai cũng biết đó là nàng.

“Hiện tại chúng ta đang ở đất Tống sao?” Tiểu Man úp người vào sát lan can trên mũi thuyền, nhìn xuống phía dưới.

Trạch Tú đang lau kiếm bên cạnh, cũng không ngẩng đầu, chỉ nói: “Lùi lại phía sau một chút, nếu ngã xuống sẽ không có ai cứu đâu. Giờ đúng là đang ở đất Tống, tuy nhiên còn chưa lên bờ được.”

Tiểu Man có chút cảm khái, nàng cũng coi như là người Tống một nửa, từ trước tới giờ ngoài việc thỉnh thoảng cũng nói tiếng phổ thông thì đây vẫn là lần đầu tiên nàng đi vào ranh giới Tống triều. Nàng cầm lên một nắm sỏi nhỏ, ném vào trong nước, làm nổi lên một mặt hoa nước.

“Lạ thật, không phải nàng chưa từng ngồi thuyền sao? Làm sao tinh thần lại tốt, không chút nào khổ sở như vậy?”

Trạch Tú dùng ánh mắt nhìn dã thú để nhìn nàng, khả năng thích ứng của người này tuyệt đối là thiên hạ vô song, đi thuyền cũng vui vẻ như vậy, sinh bệnh cũng thế, không cái gì có thể khiến nàng suy sụp, chỉ một mỗi héo hơn hai ngày là có thể tiếp tục rạng rỡ thân khí. So sánh với nàng, Liên Y và Gia Luật Cảnh căn bản không đáng nhắc tới. Từ lúc bắt đầu lên thuyền, bọn họ đã phun, và vẫn phun cho tới bây giờ, cả hai người đều mặt cắt không còn giọt máu.

Màn che khoang thuyền đột nhiên bị vén lên, Liên Y chống vách thuyền, run rẩy đi ra, sắc mặt xanh rớt như tàu lá chuối, thấp giọng nói: “Chủ tử. Trạch Tú đại thúc... Còn thuốc không? Hắn nói nếu như còn tiếp tục nôn, hắn sẽ nhảy xuống sông, chết đi còn tốt hơn!”

Trạch Tú lạnh nhạt nói: “Vậy thì mời hắn nhảy sông đi, chết được tiêu sái một chút.”

Liên Y che miệng, lại nôn vài cái, gian nan nói: “Nhưng... ta cũng không chịu nổi... Trạch Tú đại thúc, khi nào thì lên bờ?”

Trạch Tú lấy bình thuốc trong ngực áo ra đưa cho nàng: “Cầm lấy, lúc thấy khó chịu thì uống hai viên. Còn hai ngày nữa mới lên bờ, cố nhịn đi.”

Liên Y vội vàng gật đầu, kết quả là động tác này khiến nàng không nhịn được, liền vọt tới bên thuyền phun một chuyến, sắc mặt từ xanh chuyển trắng, hơn nửa ngày không đứng lên được. Tiểu Man đành phải đỡ nàng vào trong khoang thuyền, chợt nghe Trạch Tú nói: “Tiện thể nhắc tên Vương gia Khiết Đan kia, đất Tống không giống như đất Liêu, nếu không muốn chết thì thu liễm một chút, người Tống không thích người Khiết Đan.”

Hai ngày sau rốt cục đã tới Đức Châu, Trạch Tú cũng rốt cục phát hiện lời dặn dò kia đối với Gia Luật Cảnh căn bản là vào tai trái ra tai phải. Từ lúc sinh ra đến giờ, hắn vốn không biết hai chữ “thu liễm” viết như thế nào.

Vừa vào khách điểm một lát, hắn đã phục trang ngăn nắp chỉnh chu, quả nhiên là đồ công tử mặt hoa da phấn, trong tay lại còn cầm cây quạt, hắn tươi cười gõ cửa phòng Tiểu Man. Liên Y ra mở cửa, nhìn thấy bộ dáng này của hắn thì đứng sững.

“Tiểu Liên Y, ca ca đưa ngươi đi một nơi rất vui.” Bên hông hắn đeo một túi tiền tinh xảo, tay nhẹ nhàng vỗ lên, ngả ngón vô cùng.

Liên Y lui lại vài bước: “Không, không... Ta không đi. Ngươi cũng đừng chạy loạn, ngươi là người Khiết Đan, bọn họ không thích ngươi đâu.”

Gia Luật Cảnh cười nói: “Bọn họ có thích ta hay không, ta không cần biết, chỉ cần tiểu Liên Y của ta mến ta là được. Trước kia ta đã từng tới Đức Châu này rồi, rất quen thuộc, ngươi yên tâm, sẽ không lạc đâu.”

Liên Y do dự nhìn sang Tiểu Man, Gia Luật Cảnh lại nói: “Cô nương, ngươi cũng đi cùng đi, nhiều người mới vui.”

Tiểu Man đang đói dính ruột, xua tay nói: “Ta không đi, các ngươi đi chơi đi, ta đi kiếm cái gì ăn đã.”

Gia Luật Cảnh nắm bả vai Liên Y, đi vài bước, cười nói: “Trên đường đi đã mất rất nhiều thứ, cũng may là bảo bối này vẫn còn. Hôm nay hãy xem ta kiếm một ngàn lượng bạc trắng về cho các ngươi.”

Tiểu Man vừa nghe thấy hai chữ bạc trắng thì hai mắt tỏa sáng, vội vàng đuổi theo: “Đi đâu mà kiếm được nhiều tiền như vậy? Ta cũng đi!”

Gia Luật Cảnh mở tay ra, trong đó là bốn con xúc xắc tinh xảo, hắn nắm chặt tay lại, nhướn mi cười nói: “Tới sòng bạc! Sao, có gan đi cùng không?”

Tiểu Man vội gật đầu: “Tốt, tốt, đi!”

Nàng vội vàng nắm tay áo Gia Luật Cảnh định đi xuống lầu, đúng lúc đó Trạch Tú lại đi lên, nhìn thấy hai mắt nàng tỏa sáng liền nhíu mày hỏi: “Nàng lại muốn làm gì?”

Nàng hớn hở mặt mày: “Tới sòng bạc. Gia Luật Cảnh nói có thể kiếm được một ngàn lượng bạc.”

Trạch Tú liếc nhìn Gia Luật Cảnh, hắn cười thập phần đáng khinh: “Hảo huynh đệ, ngươi cũng đi cùng đi, nhưng ta chỉ sợ ngươi không đỡ được xúc xắc mà còn gán mất tấm thân xinh đẹp kia!”

Trạch Tú nhướn mày, cười lạnh: “Tốt, vậy thì đi!”

Đồ xúc xắc, Tiểu Man không biết, nhưng sòng bạc có điểm tốt là chỉ cần ngươi có tiền thì mặc kệ ngươi là nam hay nữ, là hoàng đế hay kẻ ăn mày, nó đều mở rộng cửa đón chào ngươi.

Gia Luật Cảnh quen thuộc đi vào, “phạch” một tiếng mở quạt ra, phong lưu phóng khoáng đi tới, lập tức có người chạy tới, vẻ mặt tươi cười tiếp đón, hần liền đưa tay ra ngăn: “Không cần, chúng ta tự đi, không lên lầu.”

Tiểu Man nhìn xung quanh, nơi này thối hoắc, rượu thối, mồ hôi thối, miệng thối, loạn cào cào. Trong đại sảnh toàn là đầu người, tiếng kêu la, chửi bậy liên tục không ngừng. Lần đầu tiên nàng đến đây, không biết phải làm thế nào, chợt thấy Gia Luật Cảnh thu quạt lại, đi tới một cái bàn không quá đông người, tươi cười nhìn khách chơi bạc đổ ba mươi lượng bạc, nghe hần mắng chửi âm ỉ, đột nhiên nói: “Thủ pháp dở tệ, về nhà mà bế con đi, ai lại không biết xấu hổ mà tới đây bài bạc.”

Tất cả mọi người ở bàn đó lập tức quay đầu lại, cũng không quá ngạc nhiên. Những kẻ kiêu ngạo đầy rẫy trong các sòng bạc, nhưng thường những kẻ đó lại chính là những kẻ thua nhiều nhất. Người áo xanh kia cũng cười nói: “Vị công tử này có muốn đổ một phen?”

Gia Luật Cảnh cầm xúc xắc của mình: “Ta chỉ dùng xúc xắc của mình.”

Người kia gật đầu nói: “Được, có thể thấy được là người chuyên nghiệp. Mời công tử đi trước.”

Gia Luật Cảnh nói; “Người trước.”

Người kia cũng không từ chối, thả mười lượng bạc lên, Gia Luật Cảnh lấy ra một thỏi bạc để lên bàn. Người kia chấp tay, cổ tay xoay chuyển, lắc, lật, xoay, cuối cùng thả xuống một chiếc bát gốm trắng lớn, bốn viên xúc xắc quay tròn nửa ngày, cuối cùng cũng dừng lại, mọi người ở đó đều trầm trồ: “Khá lắm, mãn bàn tình!”

Tiểu Man không hiểu gì, chỉ thấy thủ pháp của người kia cực kỳ lão luyện, thấy mọi người đều khen hay liền quay đầu hỏi Trạch Tú: “Là thua hay thắng?”

Hần lắc đầu nói; “Gia Luật Cảnh còn chưa chơi mà, tuy nhiên muốn thắng thì cũng phải ném được điểm cao hơn so với mãn bàn tình kia, chỉ sợ có chút khó khăn.”

Vậy thì có khác gì thua! Tiểu Man không khỏi khẩn trương, ai ngờ Gia Luật Cảnh lại mặt không đỏ, tâm không nhảy, cầm xúc xắc thổi một hơi, mỉm cười, cổ tay xoay chuyển, liền đổ xúc xắc vào bát, bốn viên xúc xắc cũng xoay tròn nửa ngày, một viên dừng lại, bốn điểm, viên thứ hai, cũng bốn điểm, viên thứ ba lại cũng bốn điểm. Mọi người trên bàn nhìn viên xúc xắc cuối cùng, đồng thanh hô to: “Bốn! Bốn! Bốn!”

Tiểu Man vươn dài cổ nhìn, thấy viên xúc xắc kia quay thật lâu mới dừng lại, mặt trên quả nhiên là bốn điểm. Sắc mặt người kia biến hóa vi diệu, rốt cục vẫn đẩy bạc tới trước mặt Gia Luật Cảnh, cười nói: “Công tử quả nhiên lợi hại, mãn viên xuân áp đảo mãn bàn tình, ta thua!”

Gia Luật Cảnh đắc ý, nhận lấy mười lượng bạc kia, đột nhiên thở dài một hơi: “Quá ít, biết thế đã đặt nhiều hơn, mãn viên xuân đối lấy mười lượng bạc, thực không đáng nha!”

Tiểu Man vẫn mờ mịt không hiểu, quay đầu định hỏi Trạch Tú thì đã thấy hần một mình đem bạc đến một bàn khác. Nàng vội chạy tới xem, bàn này cũng đầy những quân bài, tiếng kêu la không ngừng, Trạch Tú thắng hai lần cũng chỉ kiếm được mười mấy lượng bạc.

Nàng đang thấy hứng thú thì chợt thấy phía sau ồn ào náo động, liền quay đầu lại nhìn, thấy một đám người đang vây quanh Liên Y, nàng vội vàng định qua thì thấy Gia Luật Cảnh đã đột nhiên chen vào đám người, kêu lên: “Các người đổ bài cừu, cũng không phải đưa ra chí tôn bảo, chỉ là thắng ba điểm mà lại vô liêm sỉ đòi người khác đem thân ra trả sao?”

Mọi người lại ồn ào lên, một người trong đó nói: “Là vị cô nương này tự đồng ý, nếu nàng thua sẽ đem thân hầu ta, không tin thì người cứ hỏi nàng, ta không nói sai đâu.”

Liên Y vò góc áo, cắn môi không nói. Gia Luật Cảnh cầm tay nàng, dịu dàng nói: “Đừng sợ, rốt cục sao lại thế này, nói cho ta nghe xem.”

Nàng nhẹ giọng nói; “Ta đang đứng xem thì vị đại gia này bảo ta đổ cùng hần một ván, nói rằng nếu ta thắng hần, toàn bộ số bạc này sẽ cho ta, ta nói ta không đổ vì không có tiền, hần liền nói ta không có tiền thì còn có người. Sau đó đưa xúc xắc cho ta, ta ném lại cho hần thì hần lại hô lên là ta được ba điểm, sau đó lại tự mình đổ, nói là thắng ta, cho nên ta phải về nhà cùng hần.”

Buồn cười! Tiểu Man sốt ruột, định xông lên lý luận, Trạch Tú đã giữ nàng lại: “Nàng đừng đến. Gia Luật Cảnh là cao thủ vụ này, cứ nhìn xem hắn giải vậy như thế nào.”

Gia Luật Cảnh nhướng mi, cười nói; “Người chính là chơi xấu, cô nương nhà người ta đã nói là không đổ, người lại sử trá, quả nhiên là cực kỳ đề tiện!”

Người kia bỏ xúc xắc lên bàn: “Người muốn thế nào? Dùng sức sao? Hay là chúng ta cược một ván, nếu người thắng, cô nương này sẽ là của người; nếu người thua, tất cả bạc trên người người sẽ là của ta!”

Gia Luật Cảnh vỗ vỗ cây quạt trên tay: “Vẫn còn gì trò? Ta thắng, cô nương và bạc của người đều về ta, người thắng, tất cả là của người, có gan đổ không?”

Người kia cười lạnh: “Được, bắt đầu!”

62. Q.3 - Chương 20

Nước chảy (nhị)

Liên Y cắn môi, nhẹ giật áo Gia Luật Cảnh, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, lại không biết nói thế nào.

Gia Luật Cảnh vỗ vai nàng, cười nói: “Đừng lo, nhìn ta đi!”

Hắn xắn tay áo, ngồi lên ghế trên, bỏ xúc xắc ra quơ quơ: “Người trước hay ta trước?”

Người kia làm tư thế xin mời, Gia Luật Cảnh cũng không khách khí, liền bỏ xúc xắc vào lòng bàn tay, dùng đầu ngón tay vuốt ve một chút, chợt nghe người kia nói: “Dùng xúc xắc của mình, chắc chắn là gỡ trò.”

Hắn lập tức đặt xúc xắc lên bàn: “Vậy dùng xúc xắc của người cũng được.”

Người kia quả nhiên đưa xúc xắc của mình cho hắn. Gia Luật Cảnh vừa cầm xúc xắc lên đã cảm thấy không đúng, bên trong có lẽ có cái gì khác. Hắn liếc mắt nhìn người kia một cái, thấy vẻ mặt đắc ý của người kia thì không nói một lời, nhẹ nhàng ném xúc xắc lên bàn, bốn viên xúc xắc vòng vo một hồi rồi dừng lại, bốn viên ba điểm, một bộ trường tam.

Gia Luật Cảnh bực mình, người này lại dùng xúc xắc đã gỡ trò để chơi bài bạc, nếu bình thường hắn đã phát tác rồi, nhưng thứ nhất, đây là đất Tống, thứ hai, hắn cũng tự tin vào thủ pháp lợi hại của mình mà không sợ mưu mẹo nham hiểm này. Nhưng nếu như hắn thua ván bài này, mất mặt chỉ là chuyện nhỏ, mà Liên Y như hoa như ngọc bị hắn mang đi, cái này mới là vấn đề lớn.

Thấy người kia định cầm lấy xúc xắc, hắn lập tức mở miệng nói: “Không phải người cũng mang xúc xắc của riêng mình đi sao? Lần này hãy dùng xúc xắc của ta đi!”

Sau đó liền đưa xúc xắc của mình cho người kia.

Người kia biến sắc, lại sợ người khác nghi ngờ, đành miễn cưỡng tung xúc xắc, bốn viên lăn tròn một hồi rồi dừng lại, cũng là một đôi trường tam.

Gia Luật vỗ tay cười nói: “Tốt! Thế là hòa. Có thể là do dùng xúc xắc không thuận tay, phát huy không đầy đủ năng lực. Chúng ta đổi xúc xắc, dùng đồ của mình, lại cược một phen, một ván định thắng thua!”

Người kia lập tức cướp lấy xúc xắc của mình, kêu lên: “Lần này ta trước!”

Dứt lời, không chờ Gia Luật Cảnh trả lời, liền hạ bài, lần này quả nhiên làm rất tốt, bốn một chút tràn ngập không khí phấn khởi, một đôi mà bài. Hắn đắc ý vênh mặt, ha hả cười, nhìn Gia Luật Cảnh, sớm định liệu là mình thắng.

Gia Luật Cảnh không đợi hắn cười xong, tay nâng xúc xắc, xúc xắc lăn một vòng trên bàn, viên đầu tiên dừng lại, bốn điểm đỏ tươi, viên thứ hai theo sau, lại bốn điểm. Người kia cười càng vui vẻ. Viên thứ ba

là hai điểm bài diện thành nhị tứ, viên cuối cùng xoay đã lâu vẫn chưa dừng, Gia Luật Cảnh cười tủm tỉm nói: “Ta cá nó là hai điểm.”

Tiếng nói vừa dứt, xúc xắc dừng lại, quả nhiên là hai điểm. Đinh tam xứng nhị tứ. Chỉ tôn bảo thông sát.

Người kia há to miệng, không thể tin được. Gia Luật cười ha ha, đứng dậy nói: “Sảng khoái! Cô nương về ta, bạc của người đâu?”

Sắc mặt người kia xám trắng, đột nhiên lạnh lùng nói; “Người gian lận! Xúc xắc của người đã bị giả trò!”

Gia Luật Cảnh nhướng mày, chợt nghe một người phía sau nói: “Bỏ ra nhìn xem là biết ngay ai làm bậy!” Mọi người đồng loạt quay đầu lại, gặp ngay một thiếu niên khuôn mặt tuấn tú đang cầm đao đứng nơi đó, trên người là xiêm y da thú, đầu đội mũ lông chồn, là trang phục Khiết Đan, phía sau hẳn còn có một bạch y công tử, khuôn mặt như tạc từ băng tuyết.

Tiểu Man nhìn thấy Căn Cổ thì mừng rỡ, gấp lại Thiên Quyền lại nhất thời nhắm mắt. Căn Cổ không đợi mọi người phản ứng đã tiến lên, giơ đao chặt xuống, nhìn đại đao cao tới nửa người nhưng hắn dùng lại thập phần thuận tay nhẹ nhàng, chỉ nghe “cách” một tiếng, xúc xắc của Gia Luật Cảnh đã bị hắn chém thành hai nửa, nằm gọn gàng trên mặt đất, bên trong không hề có tạp vật gì, đúng là xúc xắc thượng đẳng làm từ ngà voi.

Gia Luật Cảnh nhíu mày nói: “Xúc xắc này cực đắt tiền, người lại cắt nát một viên, còn ba viên thì về sau làm sao mà chơi?”

Căn Cổ lạnh nhạt nói: “Ngu ngốc, ta đang giúp người đó!”

Lời còn chưa dứt, Căn Cổ liền túm lấy cổ người kia vốn đang định chạy trốn, sờ trong ngực hắn một cái, lấy ra bốn viên xúc xắc, đặt lên bàn, dùng thân đao vỗ một cái, tiếng “răng rắc” vang lên, bốn viên xúc xắc đồng loạt vỡ ra, Căn Cổ nhặt một viên trong đó, cười lạnh nói: “Một nửa là gỗ, một nửa là ngọc thạch, trên đời lại còn có loại xúc xắc này sao? Rốt cục là ai làm bậy?”

Ngọc thạch vốn nặng hơn gỗ, người này dùng xúc xắc này, lúc ném có thể muốn sao được vậy.

Sắc mặt người kia thoát xanh thoát trắng, hung tợn trừng mắt nhìn Căn Cổ, thấy hắn mặc trang phục Khiết Đan, trong lòng đột nhiên cả kinh, giọng the thé hét lên: “Là tiểu quỷ Khiết Đan! Người Khiết Đan! Bọn họ là người Khiết Đan!”

Sòng bạc phút chốc ồn ào lên, người Khiết Đan vô cùng hung tàn, người Tống hận họ thấu xương, vừa nghe thấy trong sòng bạc có chó Khiết Đan lập tức muốn xông lên giáo huấn bọn họ. Căn Cổ chấn động, quay đầu định chạy nhưng xung quanh chật cứng những người là người, ngay cả xoay người cũng vô cùng khó khăn, hắn liền bỏ mũ, cong người định chui ra khỏi đám người, chỉ nghe thầy Gia Luật Cảnh kêu lên: “Thối lắm! Trong sòng bạc còn phân cái gì Khiết Đan với Tống! Thua chính là thua!”

Ngu ngốc! Trong bụng hắn một câu, đây không phải là đổ thêm dầu vào lửa, tự nhận mình là người Khiết Đan sao?

Đột nhiên nghe thấy Liên Y nói gì đó, hắn vội vàng ngẩng đầu tìm kiếm thân ảnh của nàng, thấy nàng lẫn trong đám người đang quần áo Gia Luật Cảnh, hắn vội vàng kêu lên: “Tỷ tỷ!”

Liên Y vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Căn Cổ, lập tức vẫy tay với hắn. Căn Cổ kêu lên: “Mau rút cục nợ đó đi! Mau lên!”

Liên Y dùng sức lắc đầu, cố gắng hướng lại kia, nắm lấy cánh tay Gia Luật Cảnh, thả người nhảy lên, lướt qua đầu mọi người, trong nháy mắt đã ra khỏi cửa sòng bạc.

Tiểu Man bị đám bạo loạn tự phát này làm cho thất điên bát đảo, quay đầu sốt ruột tìm Trạch Tú, nhưng thấp bé như nàng, dù cho nhìn thế nào cũng chỉ thấy toàn đầu người, có thể miễn cưỡng đứng vững đã là quá sức rồi. Nàng mở miệng định kêu, chợt thấy cổ tay bị một bàn tay lạnh như băng cầm chặt, sau đó một thanh âm nữ tử trầm thấp vang lên bên tai: “Tiểu chủ, nhận ra ta không?”

Trong lòng nàng cả kinh, vội vàng quay đầu lại, thấy một khuôn mặt đã bị khăn sa tím che gần hết, nàng sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, giật tay ra định chạy trốn, nàng kia lại nắm tóc nàng, kéo giật

nàng lại, Tiểu Man đau đớn hét lên một tiếng, chợt thấy vai bị người nắm lấy, đoạn tóc bị nắm kia cũng bị cắt đứt, sau đó được một người ôm vào ngực, thả người nhảy lên lầu hai, vọt qua cửa sổ xuống đất.

“Là nàng! Là nàng! Bất Quy sơn đã tìm đến đây!” Tiểu Man sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, gắt gao túm cổ áo người kia, kêu lên như heo chọc tiết.

Người kia cúi đầu nhẹ giọng nói: “Tiểu chủ bình tĩnh một chút, đừng kích động!”

Hả? Âm thanh này, không phải Trạch Tú! Nàng đột nhiên ngẩng đầu, thấy đôi bông tay lờ lờ tỏa sáng của người kia, hàng mi dài của hắn buông xuống, bình tĩnh nhìn nàng.

Tiểu Man thở hốc vì kinh ngạc, rốt cục không nói được một lời.

Là Thiên Quyền.

Tiểu Man cơ hồ là bản năng, liền đưa tay về phía mặt hắn mà loạn đánh, Thiên Quyền nhất thời không đề phòng, suýt nữa bị nàng cào vào mắt, không tự chủ buông nàng ra, Tiểu Man ngã ra đất, bất chấp đau đớn, đứng lên bỏ chạy. Ngực lại bị người ôm lấy, nàng sợ tới mức thét chói tai, tay nắm chân đá liên tục.

Bên tai đột nhiên truyền tới tiếng nói tức giận: “Nàng làm cái trò quỷ gì vậy!”

Tiểu Man kinh hãi quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Trạch Tú, trên mặt hắn đã bị nàng cào thành rất nhiều vết máu, gân xanh nổi lên, đang hung tợn trừng mắt nhìn nàng. Một tay Trạch Tú nắm lấy tay nàng, một tay ra một hư chiêu với Thiên Quyền, sau đó liền bỏ chạy như điên, trong nháy mắt đã bỏ rơi Thiên Quyền.

Tiểu Man vội ôm chặt thắt lưng hắn, la lên: “Là Bất Quy sơn! Thỏ lão bản! Nàng tới tìm ta tính sổ!” Trạch Tú không nói chuyện, thả người bay lên, nhảy lên cành cây, nhìn lại, thân ảnh màu tím kia vẫn đang đuổi theo phía xa xa, phía sau còn có Thiên Quyền. Nhìn khí thế rào rạt đó, chỉ sợ là không có cách nào nói chuyện, chỉ có thể tạm thời trốn đi. Hắn nhảy xuống, lắc mình tiến vào một ngõ nhỏ bên cạnh, sau đó chạy tới bên đền, đúng lúc có một người vừa tháo dây thừng định xuất bến.

Hắn nhảy lên thuyền, thấp giọng nói: “Mau xuất bến! Không được hỏi gì hết!” Nói xong liền ném một thỏi bạc cho hắn.

Người kia thấy thỏi bạc mười lượng thì nhất thời mừng rỡ, mặt mày hớn hở, vội vàng chống gậy trúc, chiếc thuyền nhẹ nhàng rời bến, xuôi theo dòng nước.

Tiểu Man thở dài nhẹ nhõm, ngồi phịch trên boong thuyền không động đậy, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, thật đúng là thiếu chút nữa dọa nàng rơi tim. Trên đầu vẫn hơi đau, Thỏ lão bản dùng sức như vậy túm nàng, có thể thấy được nàng ta hận nàng đến thế nào, nếu như nàng rơi vào tay nàng ta, chắc chắn nàng sẽ chết.

Trạch Tú ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, giọng mỉa mai: “Quả đáng tự mình mang tới hả!”

Tiểu Man ngẩng đầu nhìn hắn, rất muốn khóc: “Đừng có nói mát lúc này được không?”

Trạch Tú thấy tóc nàng hỗn loạn, trên mặt không mồ hôi thì là bùn, nhìn thực đáng thương, không khỏi đưa tay lau đi bụi trên mặt nàng, cười nói: “Thành tượng đất rồi!”

Tiểu Man thở phào một cái: “Xin ông trời phù hộ, các thần tiên phù hộ, đừng để nàng ta đuổi kịp!”

Trạch Tú ngạc nhiên nói: “Không phải là cầu xin thần long giúp đỡ hay sao?”

Tiểu Man ngẩn ngơ, vội vàng sửa lại: “Oái, đúng thế... Ta quýnh lên quên mất, xin thần long phù hộ ta!”

Trạch Tú gõ trán nàng, đang định nói chuyện, chợt cảm giác bất an, nhìn lại đã thấy một thân ảnh màu tím đang tiến đến như chớp, chạy dọc theo bờ sông, đã sắp đuổi kịp chiếc thuyền. Tiểu Man sợ ngây người, quả nhiên là thần long không phù hộ nàng!

Trạch Tú vội vàng quay đầu lại nói: “Nhà đền, mau đi xa bỏ chút! Đến giữa sông đi!”

Nhà đền thở dài: “Công tử, thuyền không phải là xe ngựa, làm sao muốn thế nào có thể ấy được. Dòng nước chảy như vậy thì thuyền xuôi theo như vậy, nếu không bị lật thuyền thì làm sao?”

Trạch Tú đứng dậy, đoạt lấy cây sào, cố gắng chống thuyền hướng ra giữa sông. Mới vừa chống được hai cái thì đạo thân ảnh màu tím kia đã nhảy lên, động tác mau lẹ, tư thế vi diệu, nhưng vẫn kém một chút, mắt

thấy nàng sẽ rơi vào trong nước, ai ngờ nàng đột nhiên tung ra một cái hộp gỗ, nhẹ nhàng thả vào trong nước, gỗ nhẹ nổi trên mặt nước, mũi chân nàng nhẹ điểm lên đó, làn váy tím giống như muốn hủy diệt mọi ước mộng, dương dương tự đắc dừng trước mắt Tiểu Man.

Chuyện tới trước mắt, Tiểu Man ngược lại không thấy sợ hãi như lúc đầu.

Nàng chỉ kinh ngạc ngẩn đầu, kinh ngạc nhìn gương mặt quyền rũ mà lạnh như băng dưới lớp tử sa, ánh mắt Thổ lão bản như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Trên mặt sông lại xuất hiện một thân ảnh màu trắng, chính là Thiên Quyền, hấn vững vàng dừng phía sau Trạch Tú, không đợi hấn kịp phản ứng, lập tức rút ra một thanh đao nhỏ kề sát cổ hấn. Trạch Tú quả nhiên không nhúc nhích, ánh mắt sáng quắc, bình tĩnh nhìn Thổ lão bản.

Thổ lão bản đứng ở đầu thuyền, khăn che mặt bị gió thổi bay phát phơ, nhà dò thấy tình hình không ổn, đã sớm lui vào trong khoang thuyền không hề nhúc nhích. Nàng cúi đầu nhìn Tiểu Man, đột nhiên nhẹ giọng nói: “Tiểu nha đầu, biết vì sao ta tới tìm người chứ hả!”

Tiểu Man hít một hơi, không nói gì.

Thổ lão bản lại nói; “Người mời Liêu binh vây khốn Bất Quy sơn, lá gan quả không nhỏ. Hiện giờ Bất Quy sơn bị vây như nêm cối, ra không được vào không xong, có phải người thực sự nghĩ sẽ không có ai có thể ra vào tự nhiên?”

Tiểu Man vẫn không nói chuyện.

Bởi vì nàng không biết nói gì nữa cả, trong nháy mắt vừa rồi, nàng giống như đã nghe được tiếng của sứ giả địa ngục đang gọi nàng.

63. Q.3 - Chương 21

Nước chảy (tam)

Thổ lão bản nâng váy, dùng tư thái tuyệt vời mà đi lên phía trước hai bước, Tiểu Man chăm chú nhắm mắt lại, nàng nghĩ nàng ta định tới giết mình, ai ngờ ngực áo bị nàng ta xách lên, nàng không tự chủ đứng lên theo.

Thổ lão bản chậm rãi kéo khăn che mặt ra, hé ra gương mặt trắng nõn tú lệ, nhưng chỉ mỹ lệ một nửa, từ mũi xuống dưới cằm đã bị hủy, không biết là do bị bỏng hay là nguyên nhân gì, tóm lại gương mặt kia khiến Tiểu Man rùng mình, không dám nhìn tiếp.

Thanh âm nàng ta nhẹ nhàng uyển chuyển: “Lá gan của người thật sự rất lớn, lúc trước ta lại không nhìn ra người có gan lớn như vậy!”

Tiểu Man run run một chút, run giọng nói: “Hừ, con kiến còn có quyền sống... Ta... vì sao ta phải để bị các người giết chết... Hết hạ cổ, lại đến dao, lại dùng hoàng kim bạc trắng bịt miệng ta. Người... các người không tất yếu phải như vậy...”

Thổ lão bản cười cười, dịu dàng nói: “Con kiến có thể sống, bởi vì không ai muốn giết nó, một khi muốn giết nó, nó muốn sống thế nào cũng không được, đặc biệt là loại kiến dám tự ra quyết định, không chịu phân biệt phải trái này.” Tau nàng chậm rãi xoa lên gò má Tiểu Man, lạnh như băng, Tiểu Man rùng mình, cảm thấy móng tay dài của nàng ta vuốt qua má, đau nhức vô cùng. “Tiểu nha đầu!” Nàng ta vẫn ôn nhu như vậy, “Người có chạy trốn tới chân trời góc bể cũng vô dụng, nhờ hoàng đế che chở cũng vô dụng, vọng tưởng biến giả thành thật, lại càng vô dụng...”

Tiểu Man run lên một chút, cắn môi, nhìn về mặt nàng không giống như đang sợ hãi, dùng hơn là bị thương sợ hãi muốn khóc.

Nếu như bỏ qua tự tôn sẽ có ích, nếu như tự tôn của nàng còn có chút giá trị như vậy, nàng sẽ nguyện ý quỳ trước mặt người này, khẩn cầu nàng ta đừng bao giờ nói ra bí mật này. Nhưng, tự tôn của nàng đã bị ba nghìn lượng bạc mua đi rồi, bạc trắng đã mua đi toàn bộ hy vọng của nàng một cách đơn giản như vậy.

Cho nên nàng chỉ có thể tái mặt mà gục đầu xuống, không thể nói cái gì.

Thổ lão bản vẽ mặt đầy ngọt ngào nhìn bộ dáng tuyệt vọng của nàng. Đột nhiên xoay người sang phía Trạch Tú, ôn nhu nói: “Trạch Tú tiên sinh, thật đáng tiếc, chúng ta đều đã bị kẻ này lừa rồi. Không biết nàng ta là gian tế của ai, giả mạo làm tiểu chủ Thương Nhai thành, lừa gạt cả ta và ngươi. Cũng may chúng ta đã sớm phát hiện nàng có điểm không thích hợp, nếu không, không biết còn gặp phải đại họa gì nữa. Hiện giờ tiểu chủ thật của Thương Nhai thành đã được Bất Quy sơn cứu, đang sống khỏe mạnh ở Bất Quy sơn. Nàng không có hứng thú với chuyện báo thù cũng như khôi phục Thương Nhai thành, hoàn toàn khác xa kẻ lừa đảo này. Ngươi đồng hành cùng nàng ta lâu như vậy, cũng bảo vệ nàng ta lâu như vậy, đều là nhọc công rồi, nàng không phải là tiểu chủ Thương Nhai thành.”

Sắc mặt Trạch Tú trắng bệch chẳng khác tờ giấy trắng bao nhiêu, hắn trầm mặc thật lâu mới nói: “Vớ vẩn, nếu nàng không phải là tiểu chủ, vì sao các ngươi phải hạ cổ nàng? Bất Quy sơn đại danh鼎鼎 trước khi đưa một nữ tử xa lạ trở về mà lại không điều tra thân thế của nàng sao?”

Thổ lão bản thở dài một hơi, nói nhỏ: “Không sai, chuyện này đúng là Bất Quy sơn đã lỗ mãng. Thấy trên người nàng có sừng rồng con và thương hỏa ấn, chúng ta lúc đầu liền tin nàng là tiểu chủ Thương Nhai thành. Tuy nhiên, cổ kia không phải do Bất Quy sơn hạ, lúc đón nàng ở trấn Ngô Đồng cũng có một thể lực khác tới cướp đoạt, dùng dây thép rạch tay nàng, nói vậy cổ kia chính là bị hạ khi đó. Lão Sa vội vàng đưa tiểu chủ về, chưa kịp điều tra thân phận bọn họ, nhưng như vậy có thể thấy tiểu nha đầu này chính là người của bọn người đó, cố ý đặt bẫy dụ chúng ta tin là thật. Về phần cổ trùng, có thể là do những người đó hạ để khống chế nàng. Tiểu nha đầu này ngôn ngữ vô lại, cử chỉ lỗ mãng, chúng ta nhìn thế nào cũng không giống tiểu chủ chân chính, nhưng nàng lại rất vội vàng đòi đi tìm ngũ phương sừng, chúng ta đành phải phái ba người Thiên Quyền đi theo bảo vệ nàng xuống núi, kỳ thật cũng là để giám thị nàng. Không ngoài dự đoán, trong một lần nàng ta và thuộc hạ của mình nói chuyện đã bị lão Sa nghe thấy, lão Sa liền dẫn người đi tìm nàng – chính là lúc ở Bạch Dương trang, kết quả nàng ta giả hoạt đào thoát, sau đó lại không biết gặp được cơ duyên gì mà có thể điều Liêu binh đến vây khốn Bất Quy sơn. Thử nghĩ xem, nếu nàng là tiểu chủ thật sự, làm sao có thể chột dạ như vậy, rõ ràng là sợ bị người khác phát hiện ra bí mật của mình. Về phần nàng ta dùng hoa ngôn xảo ngữ gì mà lừa được Trạch Tú tiên sinh khuyh lực tương trợ thì ta cũng không thể biết, tiên sinh trên giang hồ cũng coi như tuổi trẻ tuấn tài, bị một con nhóc đùa giỡn như vậy chẳng phải khiến giang hồ cười nhạo sao! Lần này ta đột phá vòng vây chạy tới đây, thứ nhất là muốn bắt nha đầu to gan lớn mật này, thứ hai cũng là để đề tỉnh tiên sinh đừng trợ Trụ vi ngược!”

Nói dối! Hoàn toàn là nói dối! Tiểu Man ngẩng đầu, vội la lên: “Ngươi nói vậy! Buổi tối đó là lão Sa nói cho ta biết tất cả là quỷ kế của Bất Quy sơn các người...”

Lời còn chưa nói dứt đã thấy cổ bị túm chặt, bàn tay Thổ lão bản đang ở bên trên Tiểu Man nhất thời không thò được, thống khổ nắm lấy tay nàng ta, nhưng dù dùng sức thế nào cũng không giật ra được.

“Chết đến nơi mà còn nhiều lời như vậy! Trạch Tú tiên sinh, có lẽ ngươi không tin ta, không bằng ta cho ngươi xem một thứ rất thú vị.”

Thổ lão bản nhẹ nhàng kéo cổ áo Tiểu Man, lộ ra phần ngực trắng trẻo, nhẹ vỗ một chưởng lên đó, quả nhiên trên làn da kia chậm rãi hiện ra ấn ký ngọn lửa màu lam. Thổ lão bản cười nói: “Đây không phải thương hỏa ấn, thương hỏa ấn thật sẽ không biến mất, cái này là giả, chỉ cần dùng thuốc là sẽ biến mất, không bao giờ hiện ra nữa.”

Nàng lấy trong tay áo ra một cái bình nhỏ, đổ một ít thuốc bột lên, Tiểu Man cảm thấy ngực như bị chém một dao, đau đến toát mồ hôi lạnh toàn thân, mấy ngón tay nàng ta cầm tay nàng khiến tay nàng trắng bệch. Mà dấu thương hỏa trên ngực nàng cũng thực sự chậm rãi tiêu thất, vô luận Thổ lão bản có vỗ thế nào nó cũng không hiện ra.

Thổ lão bản nhìn Thiên Quyền ra hiệu, Thiên Quyền lập tức rút tiểu đao lại, lui sang một bên, khoanh tay không nói.

Trạch Tú không nhúc nhích, chỉ bình tĩnh nhìn nước sông, không nói gì, cũng không nhìn về phía Tiểu Man. Bàn tay bị Thổ lão bản nắm giống như bị rút gân, đau muốn chết.

Thổ lão bản lại nói: “Trạch Tú tiên sinh, nha đầu kia phải xử trí thế nào, ta nghe theo lời người.”

Trạch Tú chậm rãi xoay người lại, thần tình lạnh lùng, vẫn không nhìn nàng, chỉ thấp giọng nói: “Tùy người xử trí, ta sẽ không hỏi đến.”

Tiểu Man đột nhiên không còn gì để nói. Rất kỳ lạ, hiện tại nàng cảm thấy phải chết cũng không có gì đáng sợ.

Thổ cầu không có quyền được hạnh phúc, mặc kệ nàng đeo lên người mũ giáp sáng bóng thế nào cũng không thay đổi được bản chất thổ cầu của mình.

Chút hạnh phúc ngắn ngủi của nàng đến hôm nay là kết thúc.

Còn về những nơi rất vui kia, Giang Nam phồn hoa, hoa rụng như mưa, đình đài lầu các, Mạc Bắc thảo nguyên rộng lớn, trời xanh mây trắng, cười nói vui vẻ, lập tức đã bay rất xa khỏi nàng, xa giống như một giấc mơ không thể thành hiện thực. Sau này chính là sau này, nàng không có sau này.

Thổ lão bản rút thanh ngân kiếm tinh tế trên người ra, đang định đâm vào ngực nàng, không đề phòng liền bị một lực đạo bên cạnh đột nhiên đánh úp lại, nàng chấn động, vội vàng bỏ qua Tiểu Man, giờ kiếm ra ngăn đón. Ai ngờ người kia khí lực quá lớn, “keng” một tiếng, bàn tay cầm kiếm nàng tê dại, trên vai đã bị chém một kiếm.

Thổ lão bản lùi lại mất bước, tập trung nhìn vào, quả nhiên là Trạch Tú, hắn trùm áo khoác lên Tiểu Man, định nhảy thuyền. Thổ lão bản lạnh lùng nói: “Còn định trốn?” Nàng dùng một tay dè miệng vết thương lại, mũi chân điểm một cái, cả người tung lên như một đóa hoa, góc áo đảo qua nửa người Trạch Tú, hắn cảm thấy toàn thân tê rần – là mê hương!

Hắn lập tức nín thở, rồi cuộc vẫn chậm một bước, ngân quang lóe lên, hắn miễn cưỡng tránh thoát, một mũi tên lẹ bắn trúng khoang thuyền, xé rách áo khoác của hắn, Tiểu Man rơi xuống boong thuyền, bị Thiên Quyền lao tới vác lên vai.

Hắn còn định xông tới cướp lại nhưng tay chân đều nhũn ra, đột nhiên ngực chợt lạnh, hắn mê mang cúi đầu nhìn, một thanh ngân kiếm đã xuyên qua ngực hắn từ phía sau.

Thổ lão bản rút ngân kiếm ra, máu tươi trào ra. Tiểu Man không thở nổi vì kinh ngạc, hét lên: “Trạch Tú!”

Hắn cứng ngắc quay cổ, như là muốn liếc nhìn nàng một cái, Thổ lão bản một cước đá trúng ngực hắn, miệng hắn phun máu tươi, rồi cục không đứng thẳng được nữa, ngã vào dòng nước, mặt nước nhanh chóng đỏ một mảng lớn, sau đó không còn động tĩnh.

Tiểu Man cảm thấy gan mật như vỡ vụn, liều mạng giãy dụa thoát khỏi Thiên Quyền, chạy ra lan can thuyền định nhảy xuống.

Thổ lão bản cầm lấy tóc nàng, kéo nàng lại gần, lạnh lùng nói: “Đồ dê tiện!”

Nàng giơ ngân kiếm, vừa định đâm Tiểu Man thì nghe Thiên Quyền ở trên đầu thuyền nói nhạt: “Thổ lão bản, áo rách!”

Nàng sửng sốt, cúi đầu nhìn, quả nhiên áo nàng bị rách một đoạn ở bả vai, là do kiếm của Trạch Tú làm rách, máu tươi đang chảy ra không ngừng, bộ ngực đầy đặn của nàng bị lộ ra hơn nửa, bên trên cũng đầy máu.

Rốt cục vẫn là nữ nhân, nàng bản năng kéo lại áo, chợt thấy mặt sông có gì đó khác lạ, quay đầu nhìn, thấy xung quanh có hơn mười thuyền nhỏ không biết xuất hiện từ lúc nào, trên mỗi đầu thuyền có hai hắc y nhân đang đứng, trước ngực sau lưng là hoa văn chữ thập trắng đỏ.

Sắc mặt nàng nhất thời thay đổi: “Thiên Sát Thập Phương!”

Thiên Quyền chậm rãi đi đến trước mặt nàng, ôm Tiểu Man lên, nàng sống chết giãy dụa, còn muốn nhảy xuống sông, Thiên Quyền liền nhẹ nhàng vỗ sau đầu nàng một cái, nàng nhất thời bất động, mềm rũ tựa

vào người hấn. Hấn nhẹ nói: “Thỏ lão bản, người của Thiên Sát Thập Phương đã đến rồi, chúng ta vẫn nên chạy trước đi.”

Lời còn chưa dứt đã nghe vù vù mây tiếng, từ trong hơn mười chiếc thuyền đánh cá nhỏ kia bay tới một đồng móc sắt, bám vào thuyền này, dùng sức kéo lại gần, những hắc y nhân này nhảy lên, nhẹ nhõm thoải mái đạp lên dây thừng chạy tới.

Thỏ lão bản không chút nghĩ ngợi, ấn miệng vết thương, quay người định nhảy lên bờ, cổ tay đột nhiên âm áp, là Thiên Quyền đã giữ nòng lại.

Trong lòng Thỏ lão bản đột nhiên dâng lên dự cảm bất hảo, chậm rãi quay đầu nhìn hấn, trên mặt nam nhân lạnh lùng như núi băng này không có một biểu tình, tay nòng bị hấn càng nắm càng chặt, dần dần đau đớn khiến người ta không chịu nổi. Nòng hơi động dậy, lại cảm thấy những yếu huyết trên người bị hấn nhanh chóng điểm trụ, nhất thời không thể động dậy.

Yết hầu nòng căng thẳng, nghiêm nghị nói: “Là người?”

Thiên Quyền không nói gì, chỉ ôm Tiểu Man chui vào trong khoang thuyền, những hắc y Thiên Sát Thập Phương vừa xông lên thuyền liền giơ đao chém xuống, trong nháy mắt biển nòng ta thành nhiều mảnh nhỏ, không kịp kêu một tiếng đã rơi vào lòng sông.

Hấn vẫn bất động, lặng lẽ ôm Tiểu Man đang hôn mê, ngồi trong khoang thuyền, bạch y trắng tuyết, tóc đen không hề rối, hai trong mắt thản nhiên như mặt hồ sâu.

Đám hắc y nhân không tiến vào khoang thuyền mà nhanh chóng quay trở lại thuyền nhỏ, xuôi theo dòng nước mà đi, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Thiên Quyền chậm rãi đứng dậy, ôm Tiểu Man đi đến mũi thuyền, quay đầu nhẹ giọng nói: “Nhà đồ, cập bờ!”

Nhà đồ đáng thương kia sợ tới mức tay chân run rẩy, không dám nói một từ, vội vàng đẩy thuyền vào bờ, nhìn thấy hấn nhẹ nhàng nhảy lên mặt đất, thoải mái nhẹ nhõm như vừa mới đi ngắm cảnh về, vô cùng tao nhã. Bỗng nhiên, hấn chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt đảo qua nhà đồ, thấp giọng nói: “Hôm nay người nhìn thấy gì?”

Người kia lắp bắp nói: “Ta... ta, ta không nhìn thấy gì hết!”

Thiên Quyền nhàn nhạt nói: “Người đi thuyền ra ngoài sao có thể không thấy cái gì?”

Người kia đỏ mồ hôi đầy đầu, suy nghĩ nửa ngày, nhất thời bưng tỉnh đại ngộ: “Ta... ta thấy một đám hắc y nhân xông lên giết nữ y mặc áo tím, công tử người... người đánh lui những người đó, dẫn cô nương này đi...”

Thiên Quyền mỉm cười, ném một thỏi vàng cho hấn, xoay người liền đi: “Nói rất hay, đừng quên những gì người vừa nói!”

64. Q.4 - Chương 1

Biến chuyển (nhất)

Trong bóng đêm, có một người đang đi phía trước, áo khoác đen như sắc đêm, mái tóc dày thô buông theo gió.

Tiểu Man khó nhọc đuổi theo phía sau.

Hấn muốn vứt bỏ nòng, bỏ qua nòng, không nhìn nòng, quên nòng.

Tiểu Man liều mạng đuổi theo, khó lắm nòng mới có được một lần cố chấp như vậy, dù thế nào, nòng cũng muốn vượt qua hấn.

Người kia đột nhiên dừng lại, dường như cảm ứng được cái gì, yên lặng quay đầu, một đôi mắt hoa đào ngả ngón xinh đẹp sáng ngời trong bóng tối. Nhìn thấy nàng đang thở hồng hộc đuổi theo, hẩn nheo mắt cười.

“Thành tượng đất rồi!” Hẩn như trêu tức nàng, lấy tay áo lau mặt nàng.

Tiểu Man nắm lấy tay áo hẩn, nhẹ nhàng gọi: “Trạch Tú!”

“Uh?” hẩn tươi cười nhìn nàng.

Yết hầu chua xót, nước mắt không kìm được lăn xuống, nàng nắm chặt tay hẩn, thấp giọng nói: “Chàng... chàng chờ ta, ta sẽ theo kịp! Tóm lại... ta sẽ theo kịp!”

Hẩn sờ sờ đầu nàng, dịu dàng nói; “Ngốc!”

Tiểu Man giang tay ôm hẩn, nhưng lại ôm vào hư vô, nàng bình tĩnh, khắp cả người ướt đẫm mồ hôi.

Đây là đâu? Lúc này là lúc nào? Nàng hoàn toàn không muốn lo lắng mấy chuyện đó nữa, nhìn thấy bên ngoài là lan can sơn son khắc hoa tinh xảo, nàng liền chạy ra, chống tay định xoay người nhảy xuống.

Một bàn tay từ phía sau giữ chặt nàng lại, chân Tiểu Man như nhũn ra, bị hẩn kéo lảo đảo, đầu đập vào ngực hẩn. Nàng hé miệng định cắn lưỡi, người kia lại như đoán biết trước, nhanh chóng nắm cầm nàng, ngón tay khẽ điểm sau gáy nàng, người Tiểu Man lại mềm oặt.

Lúc tỉnh lại, trời đã tối đen, Tiểu Man mở mắt, sờ soạng trên giường, rốt cục sờ được màn, nàng dùng hết sức mà kéo, chiếc màn liền rơi xuống. Nàng cảm dây lưng, sờ dọc theo cột đầu giường, định tìm đường đi, bên tai chợt nghe có người thấp giọng nói: “Người định làm gì?”

Nàng chấn động, còn chưa kịp phản ứng, sợi dây lưng trong tay bị đoạt mất, sau đó trời đất nghiêng ngả, nàng đã bị đặt lại giường, bị giữ chặt, không thể động đậy.

Bàn tay nắm cầm nàng bỗng nhiên cảm thấy một giọt nước mắt rơi xuống, người kia dừng một chút, thấp giọng nói: “Đừng khổ sở, chưa chắc hẩn đã chết.”

Tiểu Man không phản ứng, người kia lại nói nhỏ: “Ta đã cho người lưng sục lòng sông cả ngày nhưng không tìm được thi thể nào, chỉ có một cái áo khoác. Băng vào thân thủ của hẩn, sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu.”

Tiểu Man hơi hơi động, người kia lập tức buông tay, chậm rãi nhặt màn lên, đi đến bên bàn, đốt nến. Trong phòng nhất thời sáng lên, người kia một thân bạch y, mặt mày như họa, đúng là Thiên Quyền.

Hẩn lấy ra một chiếc áo khoác ướt sũng vẫn còn dính máu, nhẹ nhàng đi đến bên giường, đặt cạnh tay Tiểu Man: “Đây là cái áo vớt được...”

Lời còn chưa dứt, áo đã bị nàng ôm chặt lấy, cả đầu cũng vùi vào trong đó.

Thiên Quyền ngồi bên giường một lúc, bỗng nhiên đặt tay lên vai nàng, khẽ lật nàng lại, sắc mặt nàng tái nhợt, trên mặt còn dấu móng tay của Thổ lão bản và vết máu, lông mi khẽ nhú, khóe mắt còn vương giọt nước, nhưng cũng đã ngủ.

Tự dưng hẩn nhớ tới ngày ở sa mạc, cũng là khuôn mặt đầm đìa đáng yêu này. Kỳ thật hẩn vẫn chưa nói cho nàng biết, nàng không cần giả vờ cũng đã rất động lòng người rồi, hơn nữa, vẻ đáng yêu thật sự thì không thể đóng giả được, mà nàng đóng cũng không thành công...

Hẩn nhìn nàng thật lâu, thật lâu, cuối cùng vươn ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng.

Tiểu Man bệnh nặng, nửa tỉnh nửa mê suốt một thời gian dài, chỉ thỉnh thoảng mới tỉnh táo một chút, lúc đó sẽ ôm áo khoác của Trạch Tú, tĩnh lặng nhìn tay mình. Thiên Quyền lại lên đường, nàng được đặt trong một chiếc xe ngựa rộng rãi thoải mái, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ thay đổi mỗi ngày, có đôi khi là rừng cây xanh biếc, đôi lúc lại là lùm bụi lúp xúp.

Xe ngựa chạy rất chậm, rất ổn định, nàng cơ hồ không cảm thấy mình đang di chuyển. Mỗi lúc hoàng hôn, hẩn sẽ cho nàng uống một bát thuốc mùi vị cổ quái, sau đó là mấy viên thuốc đắng muốn mạng, sau đó nàng có thể ngủ ngon.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, rồi nhanh chóng chuyển thành mưa tuyết, nơi nơi trắng xóa. Thiên Quyền dừng xe ngựa bên đường, vén màn xe, Tiểu Man đang ngủ bên trong, hơi cuộn người lại, trong ngực là chiếc áo khoác kia, ngủ giống như một hài tử vậy. Hắn nâng nàng dậy, vỗ vỗ hai má nàng, Tiểu Man hơi động, lông mi run run, cảm giác như râu hắn đang cọ trên tai mình, nhất thời mừng như điên, giơ tay ôm chặt lấy hắn, run giọng nói: “Trạch Tú!”

Thiên Quyền không nói gì, chỉ nhẹ vuốt tóc nàng, nàng đột nhiên lại đẩy mạnh hắn ra, lui vào một góc xe, nước mắt như những hạt châu thi nhau lăn xuống.

Hắn lấy thuốc trong ngực áo, ngồi ở ngoài thùng xe, cũng không vào trong, chỉ nói: “Uống thuốc đi, sắp tới Trấn Châu rồi.”

Tiểu Man không phản ứng, hắn cũng không khuyên nủ gì, nàng dựa vào thùng xe ngắm nhìn biển tuyết mênh mông bên ngoài.

Nơi đây là một thảo nguyên mênh mang vô bờ, bầu trời màu xám giống như một cái vung úp chụp xuống, gió thét gào, cuộn cuộn thổi qua thảo nguyên không vật ngăn cản. Tiểu Man tựa vách xe, tĩnh lặng nghe tiếng gió, không biết bao lâu sau mới khẽ nói: “Đây là Mạc Bắc?”

Rốt cục nàng cũng mở miệng chủ động nói một câu, trong lòng Thiên Quyền hơi buông lỏng, nói nhỏ: “Đúng thế, bên ngoài là thảo nguyên, muốn ngắm nhìn một chút không?”

Tiểu Man chậm rãi ló ra ngoài xe, im lặng nhìn thảo nguyên mênh mông, tuyết rơi như một cơn mưa bông, bị gió cuốn trái cuộn phải. Nàng nhìn một hồi, khóe miệng bỗng lộ ra nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Không có trời xanh mây trắng, cũng không có người cười ngựa rong chơi.”

Tiểu Man lùi vào thùng xe, uống thuốc, Thiên Quyền đưa túi nước cho nàng, nàng uống hai ngụm, lại nói: “Người muốn đưa ta về Bất Quy sơn sao? Thổ lão bản đâu?”

Hắn trầm mặc một lát mới nói: “Không, không đi Bất Quy sơn. Thổ lão bản đã chết rồi.”

Đã chết? Tiểu Man đề phòng nhìn hắn.

Thiên Quyền chậm rãi nói: “Người Thiên Sát Thập Phương tập kích bất ngờ, cho nên mới bị giết.”

Tất nhiên Tiểu Man không tin tưởng hắn, Thiên Quyền cũng không thềm để ý, chỉ nói: “Đây là Liêu địa, người Bất Quy sơn tạm thời không ra được, người không cần lo lắng.”

Chẳng lẽ người không phải là người Bất Quy sơn sao? Tiểu Man vẫn không tin.

Thiên Quyền rốt cuộc không nói chuyện. Mấy ngày nay đi liên tục, cho dù trên người hắn vẫn không nhiễm một hạt bụi nhưng trên mặt rốt cục vẫn lộ vẻ phong trần, cằm đã mọc râu, Tiểu Man tự dưng nhớ tới Trạch Tú, râu hắn dù cạo thế nào cũng không sạch được. Hôm nay cạo, ngày kia liền mọc đầy ra.

Lòng nàng đau xót, lại nhẹ nhàng nở nụ cười.

Xe ngựa tiếp tục chậm rãi chạy trên thảo nguyên, tới chiều thì có thể nhìn thấy rất nhiều lều trại phía trước, chính là nơi ở của người dân thảo nguyên. Những người dân du mục này cực kỳ hiếu khách, mời hai người vào trong lán trại lớn nhất, nhóm lửa, nhanh chóng mang trà sữa và thịt dê tới.

Tinh thần Tiểu Man đã tốt hơn nhiều, nàng từ từ ăn thịt dê, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Ồ đây có chỉ màu và kim không?”

Thiên Quyền lắc đầu; “Những người dân này đều không ở cố định một chỗ, không lâu nữa cũng sẽ rời khỏi chỗ này. Những thứ người muốn có thể tới Trấn Châu để mua.”

“Chúng ta đi Trấn Châu làm gì?”

Thiên Quyền ngừng một chút, nói nhỏ: “Ồ tạm! Ta có nhà ở đó.”

Tiểu Man hoài nghi nhìn hắn, thật lâu sau mới nói: “Vì sao người đưa ta tới đó? Không phải là để giết ta chứ?”

Thiên Quyền liếc mắt nhìn nàng: “Vì sao ta phải giết người?”

Tiểu Man nhất thời ghen lời.

Thiên Quyền đứng dậy, đi đến cửa lều trại lại nói thêm: “Người cũng chỉ là kẻ bị ép buộc đáng thương.”

Tiểu Man rốt cục không ăn nổi cái gì nữa, vòng tay ôm đầu gối, khoác cái áo bị chém rách của Trạch Tú lên người, ngẩn ngơ ngồi dưới đất. Trong lều thực ấm áp, lửa cháy to, trên đất còn trải hai tấm da thú, tuy thô ráp nhưng ngăn cách giá lạnh rất tốt.

Một lát sau, một bà lão đưa tới cho nàng hai cái chăn lông mềm mại, kéo tay nàng, yêu thương nói một tràng, đáng tiếc Tiểu Man không hiểu lấy một chữ. Nàng cũng không còn khí lực giả vờ gì nữa, chỉ đơn giản nhìn bà lão.

Thiên Quyền đột nhiên tiến vào, thấp giọng nói chuyện với bà lão kia vài câu, bà mới tươi cười đi ra ngoài. Hắn đi đến bên cạnh Tiểu Man, đặt chăn lông xuống đất, nói: “Bà ấy thấy người giống với cháu gái bà trước đây, gây nên đáng thương, cho nên đem tới hai cái chăn lông cho người, sợ người ban đêm sẽ lạnh.”

Trải chăn xong, hắn tự mình nằm xuống, một lát sau đã phát ra hơi thở đều đặn như đã ngủ.

Tiểu Man kinh ngạc ngồi thật lâu, đột nhiên nhớ tới cái gì, sờ tay vào ngực áo, tìm thật lâu mới lấy ra được một tấm vải trắng, mở ra tinh tế ngắm nhìn. Thiếu niên trong tranh tuyệt mỹ lãnh úc, không biết đang nhìn vào chỗ nào, trông thật trầm tư. Tay nàng xẹt qua gương mặt thiếu niên, lại như không đành lòng chạm đến, vội vàng rút lại. Cất bức họa vào túi, lúc này mới ngả người nằm trên chăn lông, trong lòng chợt nóng chợt lạnh, mê mông tới cực hạn.

Thiên Quyền cảm thấy bên cạnh có người lạnh run, hắn chậm rãi mở mắt, quay đầu nhìn sang, thấy Tiểu Man đang nằm co ro, chăn lông đã bị đập thành một đồng, nàng lạnh tới phát run nhưng vẫn không tỉnh dậy.

Hắn kéo chăn lên đắp cho nàng, lại khêu đồng lửa cháy to hơn, cúi đầu vẫn thấy nàng lạnh tím tái đôi môi, không khỏi đưa tay ôm nàng. Đột nhiên, nàng vòng tay ôm cổ hắn, nhẹ nhàng nói: “Trạch Tú... Chàng không chết?”

Hắn sửng sốt thật lâu mới chậm rãi ôm chặt nàng, thấp giọng nói: “Uh, ta ở đây!”

Nàng rốt cục cũng an tĩnh lại, nặng nề ngủ.

Gia Luật Cảnh tự đứng lại thành đầu heo, cũng may Căn Cổ đã cởi bỏ y phục Khiết Đan, phục trang thành người Tống bình thường, nếu không cả ba người cũng đã thành đầu heo.

“Bọn người Tống thật là kỳ quái, dân chúng Khiết Đan chứ đâu phải quân đội, bọn họ hận như vậy làm gì? Ta chưa từng thấy người Tống nào bị cấm thù như vậy ở Liêu địa.”

Căn Cổ bị đánh mấy quyền trên mặt, khóe miệng sưng vù, Liên Y cẩn thận bôi thuốc cho hắn, một bên nói: “Ta, ta cũng không biết!”

Gia Luật Cảnh nằm trên giường, rất muốn khóc: “Mất cả chì lẫn chài a, không những không được bạc mà còn lại bị đánh nữa.”

Căn Cổ nhú mày nói: “Thôi đi! Có thể sống đã là may mắn rồi! Đây đâu phải Đại Liêu mà người có thể tùy ý náo loạn.”

Gia Luật Cảnh cả giận nói: “Đều là tại tiểu quỷ nhà người! Nếu không phải tại người...”

Liên Y vội vàng nắm lấy tay hắn, dịu dàng nói: “Đừng mắng nữa, cẩn thận động chạm miệng vết thương. Tóm lại đều do ta ngốc, luôn gây phiền toái.”

Căn Cổ thở dài: “Với dung mạo của tỷ tỷ, vốn phải được dưỡng trong kim phòng, không để cho người khác thấy. Người hành tẩu giang hồ, xuất đầu lộ diện bên ngoài như vậy, kể cả người không tự tìm phiền toái thì phiền toái cũng sẽ tìm đến người!”

Liên Y đỏ mặt, Gia Luật Cảnh cười nói: “Cái này quá đơn giản, tiểu Liên Y, nàng liền đi theo ta đi, ta nuôi nàng, về sau không cần phải lo lắng đề phòng gì nữa. Ta xây một tòa kim ốc cho nàng.”

Lông mày Căn Cổ dựng thẳng lên, cả giận nói: “Người coi tỷ tỷ là gì...”

Lời còn chưa dứt đã thấy Liên Y đỏ mặt, cúi đầu nói nhỏ: “Không, không cần. Như vậy cũng rất tốt, ta không muốn kim ốc gì cả...”

Căn Cổ thở dốc vì kinh ngạc, không thể tin nổi mà nhìn nàng, thật lâu sau, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, đứng bật dậy, đẩy cửa đi ra ngoài. Liên Y kinh ngạc nhìn cánh cửa bị hấn đẩy cho rung lên bần bật, nói nhỏ: “Ta nói sai gì hay sao?”

Gia Luật Cảnh cười, nắm cổ tay nàng, thấp giọng nói: “Đừng để ý đến hắn. Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, lão tử còn chưa ăn nữa là!”

Liên Y nghi hoặc nhìn hắn, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nhảy dựng lên: “Không xong! Ta quên mất chủ tử!”

Gia Luật Cảnh không giữ chặt nàng, đành trơ mắt nhìn nàng chạy ra cửa. Liên Y chạy vù xuống lầu, Căn Cổ đang mặt lạnh đòi chủ quán một vò rượu, ngẩng đầu thấy nàng thì thuận miệng hỏi: “Tỷ tỷ định đi đâu?”

Nàng vội la lên: “Ta để chủ tử lạc ở sông bạc rồi! Ta phải đi tìm nàng!”

Căn Cổ nói: “Không cần đi tìm, Trạch Tú đại thúc đã đi theo nàng ta rồi, cả Thiên Quyền công tử cũng thế, không sao đâu. Đúng rồi, còn có một nữ nhân mặc đồ tím, chúng ta gặp nàng trên đường đến đây, nghe nói là cũng quen Tiểu Man tỷ tỷ. Nàng quen biết nhiều người ngạc nhiên cổ quái như vậy, người cũng không cần phải lo lắng.”

Liên y do dự nói: “Nhưng bọn họ còn chưa trở về khách điểm...”

“Bây giờ người đi tìm cũng không có manh mối, chỉ có thể chạy loạn khắp nơi. Huống chi mặt mũi ai giờ cũng khó coi như vậy, muốn nghe ngóng cũng nên chờ hết sương rồi tính.”

Căn Cổ vừa nói vừa kéo nàng ngồi xuống ghế, rót ra hai chén rượu, đưa cho nàng một chén.

“Căn Cổ, người vừa nói tử y nữ nhân nào?” Trong ấn tượng của nàng thì Tiểu Man dường như không quen biết nữ nhân nào như vậy.

Căn Cổ uống một ngụm rượu, nói: “Lúc chúng ta tìm được ngũ phương sừng ở núi Thái Bạch, đó kỳ thật là mộ thất của tiểu chủ gì đó, bên trong có cơ quan lợi hại, suýt nữa khiến chúng ta chết cháy, khó khăn lắm mới chạy thoát thì lại không tìm thấy bọn Trạch Tú đại thúc. Thiên Ki và Diêu Quang đi lên phương bắc tìm bọn họ, còn ta và Thiên Quyền đến Tổng địa, không ngờ đi được nửa đường thì gặp tử y nữ nhân kia, nàng ta vô cùng thần bí, nghe thanh âm thì giống như là một mỹ nhân, tuy nhiên mặt lại che sa, nhìn không rõ là cái dạng gì. Thiên Quyền dường như quen biết nàng ta, cho nên chúng ta đồng hành khoảng ba ngày. Nàng ta trên đường đi không nói vượt ba câu, cũng không nói gì với ta cả, sau đó ở sông bạc ta tìm thấy các người, còn nàng ta cũng biến mất.”

Liên Y “uh” một tiếng, cúi đầu uống một ngụm rượu, hương vị cũng không ngon. Nàng buông bát, thấy thần sắc Căn Cổ như không vui vẻ, cẩn thận hỏi: “Căn Cổ, người có gì không vui sao? Kỳ thật, ta biết người không thích Gia Luật Cảnh... Nhưng hắn thật sự cũng không xấu...”

Căn Cổ hít một hơi, đột nhiên cầm tay nàng, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, trong lòng người, ta mãi mãi chỉ là một tiểu hài tử, đúng không?”

Liên Y kinh ngạc nhìn hắn.

Căn Cổ cười cười, sắc mặt dần dần tối tăm, thật lâu sau lại nói: “Ai cũng sẽ nói thế thôi, người không thể thích hắn, hắn chính là đồ súc sinh, người thích hắn, cả đời sẽ không xong!”

65. Q.4 - Chương 2

Biến chuyển (nhị)

Lúc Liên Y đi lên lầu thì nhìn thấy Gia Luật Cảnh đang đứng ngoài cửa phòng, hết nhìn đông tới nhìn tây, gập nàng đi lên, hấn liền mỉm cười, đi tới cầm tay nàng, nhẹ nhàng nói; “Tiểu Liên Y, cho nàng xem cái này rất thú vị.”

Liên Y chậm rãi rút tay ra, do dự một chút mới thấp giọng nói: “Trời, trời không còn sớm, để ngày mai xem đi.”

Gia Luật Cảnh không thèm để ý, xua tay nói: “Ngày mai thì muộn mất, ngày mai sẽ chạy mất.”

Dứt lời liền nắm tay nàng, đẩy cửa định vào phòng, Liên Y vội vàng rút tay về, la lên: “Không, ta không muốn xem, ngươi cũng mau đi nghỉ ngơi đi.”

Gia Luật Cảnh cười cười, cũng không nói gì nữa, chỉ lấy trong tay áo ra một thứ, nhẹ nhàng giơ lên trước mặt nàng. Là một chú chim sẻ nhỏ đang nằm run rẩy trong tay hấn, cái cổ rút lại, đôi mắt đen láy hữu thần.

Liên Y “a” một tiếng, vội vàng nhẹ sờ lên đầu nó, thấp giọng nói: “Sao ngươi bắt được nó?”

Gia Luật Cảnh cười nói: “Ta để một ít gạo ở cửa sổ, chú nhóc này liền sà xuống ăn, kết quả ta bắt được. Nàng có thích không?”

Liên Y gật đầu, nhẹ nhàng nhận lấy chú chim, thấy nó co quắp giả chết, Liên Y vuốt ve hai cái mới nói: “Nên để nó bay đi, thế này thực là đáng thương.”

Gia Luật Cảnh đẩy cửa phòng, nói: “Đi, chúng ta bắt nó ở cửa sổ, giờ lại thả nó ở đó, lại bỏ một ít gạo, thử xem có thể dụ được nhiều sẻ tới nữa không.”

Liên Y bất giác gật đầu, theo hấn vào phòng. Gia Luật Cảnh quả nhiên lấy một ít gạo rắc trên bệ cửa sổ, thả chú chim sẻ kia lên, nó đập cánh một cái liền bay lên, một lát sau lại bay về, cảnh giác nhìn hai người bọn họ, rồi vui vẻ nhảy lại, nhanh chóng mổ một hạt gạo.

Bộ dáng kia thật sự là đáng yêu, Liên Y không khỏi nở nụ cười. Một lúc sau, lại thêm ba, bốn con sẻ nữa ba tới, vui vẻ nhảy nhót ở cửa sổ. Liên Y đưa tay rắc thêm gạo, lại làm chúng hoảng sợ, rào rào bay đi.

“A! Đừng đi nha!” Liên Y nhẹ nhàng kêu lên tiếc nuối.

Gia Luật Cảnh ha ha cười nói; “Nàng vội quá, lũ chim này rất cảnh giác, cần phải nhẹ nhàng mới được.”

Liên Y gật đầu, nhẹ nhàng rải gạo lên cửa sổ, đột nhiên nhớ tới cái gì, cúi đầu nói nhỏ: “Uhm, người... người... ta, ta còn chưa cảm ơn người đã giải vây cho ta ở sông bạc, hại người bị đánh, ta luôn mang phiền toái tới cho người, thực sự xin lỗi.”

Gia Luật Cảnh dịu dàng nói: “Đó thì gọi gì là phiền toái. Nếu tiểu Liên Y mà phiền toái, ta đây còn phiền toái hơn gấp ngàn lần. Đừng nói là bị đánh mấy cái, cho dù có dùng dao tới chém ta, ta cũng sẽ không quản.”

Liên Y đỏ mặt, sau đó lại biến thành trắng bệch, sợ run một hồi, đột nhiên thấp giọng nói: “Có phải người thường xuyên dùng những lời nói kiểu này để lừa nam nhân nữ nhân...”

Gia Luật Cảnh im lặng rất lâu, Liên Y chờ đến chột dạ, không khỏi trộm ngẩng đầu liếc mắt nhìn hấn. Nửa mặt hấn bị ráng chiều nhuộm đỏ ửng, đáy mắt dường như cất giấu thái hà, đang bình tĩnh nhìn mình, không hề biểu tình.

Nàng có chút hốt hoảng, đang định giải thích thì hấn đã nhẹ giọng giải thích: “Ta đối với nàng cho tới bây giờ chưa từng hoa ngôn xảo ngữ. Có lẽ trước kia ta đã lừa gạt rất nhiều người, nhưng ta đối với nàng, một chữ cũng là thật lòng.”

Liên Y cảm thấy hô hấp như ngừng lại, tiếng tim đập như càng ngày càng lớn, nàng cúi đầu nhìn tay mình: “Ta... ta hiểu...”

Tay nàng đột nhiên bị hấn cầm, Liên Y run lên, nghe hấn thấp giọng bên tai: “Liên Y, trên đời này chỉ có nàng đối với ta tốt nhất. Chỉ cần nàng, ta không cần làm hoàng đế gì gì đó, chúng ta tìm một nơi an tĩnh sống qua ngày, sinh thật nhiều hài tử...”

Liên Y chợt ngừng đầu, cảm thấy cả bầu trời nhập nhoạng đang in bóng trong mắt người này lại vô cùng sáng lạn, vô cùng thâm thúy, tốt đẹp như ảo mộng.

Có lẽ nhân sinh của nàng cũng giống như ráng đỏ này, rất huyền lệ nhưng lại chỉ ngắn ngủi trong chốc lát, đều là mây khói giả dối, cuối cùng sẽ chìm vào bóng tối vô tận.

Gia Luật Cảnh chận rãi dọc theo tay nàng sờ lên, dừng ở hai má nàng, gạt mấy lọn tóc ra sau, nhẹ nhàng kêu lên: “Liên Y!”

Nàng cảm thấy hai má nóng lên, là do môi hấn đặt lên đó. Trong lòng nàng kinh hãi, định tránh ra, nhưng lại không biết vì sao mà không đành lòng tránh đi, trong khi đó tay hấn đã chậm rãi sờ lên cổ nàng, đôi môi trượt theo má nàng, nhẹ nhàng hôn lên mũi nàng, rồi cúi đầu định hôn lên môi nàng.

Đột nhiên có người gõ cửa, hai người cùng chấn động, Liên Y hoảng hốt đẩy hấn ra, chạy tới mở cửa, Căn Cổ đang khoanh tay đứng đó, lạnh lùng nhìn nàng một hồi, mặt nàng đỏ tựa như ráng chiều, hấn nói nhạt: “Xuống ăn tối đi, ngốc!”

Liên Y vội vàng gạt đầu, đi như chạy xuống lầu.

Gia Luật Cảnh tươi cười đi ra cửa, cúi đầu nhìn Căn Cổ, hấn cũng lạnh lùng nhìn lại.

“Nếu như đối tốt với nàng thì chỉ được tốt với một mình nàng.” Căn Cổ rút cuộc tuổi ít hơn, nhin không được mà lên tiếng trước.

Gia Luật Cảnh bật cười, nhẹ giọng nói: “Chơi đùa thì còn có thể tặng cho người, thành toàn mộng đẹp của người.”

Căn Cổ biến sắc, đưa tay kéo ngực áo hấn, một quyền nện lên mặt hấn. Gia Luật Cảnh nghiêng ngã, lao đảo vài bước, dựa người vào cửa phòng, đưa tay lau khóe miệng, quả nhiên là chảy máu. Hấn lạnh mặt, thấp giọng nói: “Gia Luật Căn Cổ, phạm thượng tính tội gì? Sẽ không có chuyện giảm nhẹ chỉ vì người là tiểu hài tử đâu!”

Căn Cổ một cước đạp ngực hấn, lạnh lùng nói: “Đánh chết người sẽ không có tội gì nữa!”

Gia Luật Cảnh ngã xuống đất, vật vã nửa ngày mới đứng lên được, những người khách trên tầng hai nghe thấy động tĩnh đều chạy tới xem, thấy Căn Cổ ra tay độc ác thì đều cả kinh: “Hả? Tiểu hài tử kia lại đánh người lớn!”

Căn Cổ cười trên người hấn, giơ tay định đánh tiếp, chợt nghe tiếng bước chân vội vàng chạy lên, đúng là Liên Y, sắc mặt nàng tái nhợt, nhìn thấy Căn Cổ đang hành hung Gia Luật Cảnh thì sững sốt, sau đó chạy tới can ngăn, một bên vội la lên; “Đừng đánh nữa! Chúng ta... mau rời khỏi đây!”

Căn Cổ lại đạp mấy cái lên người Gia Luật Cảnh, người đã sớm không còn động đậy được chút nào. Liên Y công hấn lên lưng, đẩy cửa sổ định nhảy xuống. Căn Cổ vội vàng đuổi kịp, lêu lêu: “Sao vậy?”

Sắc mặt Liên Y trắng bệch, không kịp giải thích, đang định nhảy xuống thì tiếng giày đã tới ngay ngoài cửa, chớp mắt liền có một hắc y nhân thân hình cao lớn, khuôn mặt anh vĩ tiến vào, chính là Gia Luật Văn Giác đã từng gặp lúc trước ở Đoàn Phiến trang viên. Một tay hấn bị Trạch Tú chặt đứt, tay áo buộc vào đai lưng. Hấn lạnh lùng nhìn Liên Y, một lúc sau đột nhiên nói: “Phế vật!”

Liên Y cắn môi, chăm chú nắm tay áo Gia Luật Cảnh.

Căn Cổ thấy tình thế không tốt, vội vàng chận trước mặt nàng, trầm giọng nói: “Người muốn gì?”

Gia Luật Văn Giác không thèm nhìn hấn, lại nói: “Chủ tử người đâu?”

Liên Y lắc đầu: “Ta... không biết, có thể đã bị Trạch Tú đại thúc và Thiên Quyền công tử mang đi...”

Sắc mặt Gia Luật Văn Giác có chút biến hóa: “Thiên Quyền mang đi?”

Liên Y vội la lên: “Người... người đừng giết nàng! Nàng là người tốt! Đối với ta... đối với ta rất tốt! Ta, ta cũng không muốn nghe theo lời người nữa! Ta không muốn làm chuyện có lỗi với chủ tử!”

Gia Luật Văn Giác cười lạnh: “Tự cho là thông minh! Hiện giờ Trạch Tú đã chết, không còn ai che chở nha đầu kia, mà nàng ta lại biết quá nhiều, sớm hay muộn cũng phải chết!”

Trạch Tú đã chết? Tất cả ngây người. Gia Luật Cảnh hít một hơi, nhất thời cất tiếng khóc lớn. Gia Luật Văn Giác hừ một tiếng, đưa tay búng một cái, cũng không biết là bắn cái gì lên người hắn, khiến hắn nhất thời không thể phát ra thanh âm gì nữa, ngồi phịch trên lưng Liên Y.

Liên Y run giọng nói: “Ta... ta sẽ bảo vệ nàng! Thiên Quyền công tử cũng vậy!”

Gia Luật Văn Giác lại cười lạnh, không nói gì một lúc mới tiếp tục: “Người tìm nàng về, giao cho ta!”

Liên Y đột nhiên lắc đầu: “Không!”

Vừa dứt lời liền phát ra tiếng kêu thảm, đập phịch người vào tường, Gia Luật Cảnh trên vai cũng trượt xuống dưới. Nàng cắn răng giữ lấy vết thương trên vai, nơi đó đã bị hắn dùng viên châu thép đánh thủng một lỗ. Người này ra tay thật tàn nhẫn!

Căn Cổ vác đao định xông tới lại bị hắn giữ chặt sống đao, đập ngược lại ngực Căn Cổ, Căn Cổ ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Hắn tiến lên từng bước, đang định kéo Liên Y lên thì bỗng nghiêng tai nghe động tĩnh dưới lầu, nhưng mà rồi xoay người nhảy ra khỏi cửa sổ, một bên nói: “Nhớ mang nàng tới cho ta!”

Sắc mặt Liên Y xám trắng, lấy tay đè lại miệng vết thương, máu tươi tràn ra. Nàng khó khăn đứng dậy, đi tới lay Gia Luật Cảnh và Căn Cổ, nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng ồn ào náo động, có tiếng người la lên: “Chỗ nào có kẻ gây sự?”

Là người của quan phủ! Liên Y giật mình, nhưng giờ phút này đã không thể trốn được nữa, chỉ trơ mắt nhìn đám quan binh vọt vào, vây quanh bọn họ, trước mắt Liên Y tối sầm, không còn biết gì nữa.

Tiểu Man bắt đầu không để ý đến chuyện bên ngoài, hết sức chuyên chú mà thêu thùa.

Mỗi khi đặt bút xuống vẽ, nàng lại thoảng hoảng hốt, phảng phất như quay lại ngày trời trong nắng ấm nào đó, hàng bạch dương ào ào rung động trong gió, vi vu tinh tế.

Thanh lương hương khí vây quanh nàng, nàng vừa vui mừng lại vừa mờ mịt, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi lông mi dày kia bỗng nhiên ngược lên, đôi mắt hoa đào bình tĩnh nhìn nàng, giống như hai viên thủy tinh đen huyền, bảo quang lưu chuyển: “Sao không vẽ tiếp? Ta đang xem mà!”

Tiểu Man không kìm lòng được, thấp giọng hỏi: “Người xem họa hay là xem người?”

Thanh âm cắt ngang căn phòng tối, nàng đột nhiên hoàn hồn, phát hiện trước mặt không có ai. Gió cuốn tuyết vào phòng, thổi hai cánh rèm vải lắc lư nhẹ nhàng.

Tiểu Man run rẩy, họa bút rơi xuống đất.

Hiện tại nàng thật sự không có cái gì cả, chỉ có một mình mình, ngồi bó gối ở đây giống như một kẻ ăn mày.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, sau ba đợt tuyết rơi, rốt cục Tiểu Man cũng thêu xong bức tranh Trạch Tú.

Nàng gơ cao thành phẩm lên, tinh tế đánh giá từng đường nét.

Đây là mi hắn, đây là mắt hắn, đây là tóc hắn, còn có cả ba thanh kiếm không rời lưng kia nữa. Thiếu niên Trạch Tú thêu trên vải trắng, ánh mắt sáng ngời, lãnh úc thanh tú, phảng phất như lúc nào cũng có thể rời khỏi mặt vải, hoặc ôn nhu nói cười, hoặc tức giận trào phúng, rất sống động, thực là cực kỳ sống động.

Tiểu Man vừa đắc ý lại vừa thương cảm, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hai má hắn, cuối cùng cẩn thận gấp bức thêu lại, bỏ vào lớp áo trong cùng, ngay sát ngực.

Như vậy, hấn cũng đang sống, sẽ vĩnh viễn ở cùng nàng, từ nay về sau sẽ không cách xa nữa.

Nàng đứng dậy, xỏ giày, đẩy cửa phòng đi ra ngoài, gió tuyết thổi tung áo nàng, bên ngoài một mảnh trắng xóa.

Đây là một trang viện nhỏ ở ngoại ô Trấn Châu của Thiên Quyền, nằm bên một cái hồ nhỏ, thập phần thanh u. Trông coi đình viện này là ba cha con, người cha ước chừng hơn bốn mươi tuổi, ánh mắt sáng lợi hại, ít nói, hai người con trai nhìn qua cũng sáng sủa nhanh nhẹn. Từ sau khi đưa nàng tới đây, Thiên Quyền đã không thấy bóng dáng, hàng ngày đưa cơm cùng quét tước là một trong hai hài tử kia.

Tiểu Man đẩy cửa ra, nhìn thấy một người trẻ tuổi đang thu tuyết trên cây tùng vào một cái bình, thấy nàng đang sững sờ dựa cửa, hấn cũng ngẩn ngơ, không thể tưởng tượng được cô nương mọi ngày luôn khóa mình trong phòng hôm nay lại chủ động ra ngoài.

“Thiên Quyền đâu?” nàng nhẹ giọng hỏi.

Người kia sững sờ một chút: “Công tử gia hiện không có ở nhà, đã ra ngoài làm việc rồi, chắc là phải mất vài ngày mới về.”

Tiểu Man gật đầu, thấy hấn cẩn thận gạt những bông tuyết trên cành tùng, lấy những tuyết trắng ở trong cát vào trong bình, không khỏi hỏi: “Xin hỏi... người đang làm gì thế?”

Người kia cười nói: “Công tử gia thích dùng nước tuyết trên cây tùng để pha trà, năm nay tuyết lớn, có lẽ có thể tích được mười bình.”

Hấn cũng thật là kỹ tính, lại muốn nước tuyết trên cây tùng! Đang nghĩ thì lại nghe người kia nói: “Trong sân viện của công tử gia còn có rất nhiều hoa mai, đáng tiếc còn chưa tới mùa, nếu không thấy được nước tuyết trên hoa mai mới là tuyệt.”

Giờ phút này trong lòng Tiểu Man đang rất quạnh quẽ, vừa mới hoàn thành một vật vô cùng quan trọng với mình, thấy hấn lại đang vội vã, liền đi qua: “Vậy... ta có thể giúp người không?” Nàng muốn tìm việc gì đó để làm, nếu không sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Người kia đưa cho nàng một cái thìa và một cái bình, hai người liền đi loanh quanh chọn lựa những phần tuyết trắng nhất, sạch nhất, cẩn thận cho vào trong bình.

Làm một hồi, Tiểu Man cũng biết người này tên là Tam Hỉ, là con lớn của vị quản gia trung niên kia, đệ đệ hấn thì phụ trách chăm sóc Thiên Quyền, tên Thất Phúc. Quản gia trung niên họ Triệu, Thiên Quyền gọi hấn là Triệu thúc. Chỉ có ba người bọn họ chăm lo cho khu viện này, ngoài ra không hề có một nô tỳ hay nha hoàn nào.

“Công tử gia thích thanh tĩnh, thi thoảng mới về đây một lần, nên bình thường chúng ta cũng không dám tới quấy rầy hấn.” Tam Hỉ cười hàm hậu, khiến Tiểu Man nghĩ tới Thiết San ở trấn Ngô Đồng xa xôi kia.

“Tuy nhiên đây là lần đầu tiên chúng ta thấy công tử gia đưa nữ tử về, cha ta rất vui, nói rằng rốt cục hấn đã nghĩ thông. Năm nay công tử gia cũng đã hai mươi tư tuổi rồi, người bình thường đã có con lớn rồi, hấn lại chẳng hề có chút động tĩnh nào, cha ta rất lo lắng.” Tiểu Man cười gượng: “Kỳ thật... không phải như các người nghĩ đâu!”

Tam Hỉ tự nhiên tiếp tục: “Công tử nhà chúng ta rất tốt, bộ dáng lại anh tuấn, công phu cũng tốt, hơn nữa chưa bao giờ trên hoa gheo nguyệt bên ngoài. Người còn có gì không hài lòng?”

Tiểu Man chậm rãi buông cái bình, chỉ cảm thấy đồ vật trong ngực áo kia thập phần ấm áp.

Không phải là chuyện hài lòng hay không hài lòng. Nàng hơi ngẩng đầu, bởi vì trong lòng nàng đã có một người, ngoài hấn ra, nàng không nên nhìn ai khác cả, mà nàng cũng không muốn nhìn ai khác.

Tuy rằng có thể hấn không còn trên nhân thế nhưng nàng vẫn rất tự tin, tự tin mỉm cười.

Nàng cảm thấy mình đã trở nên cực kỳ giàu có, cả thế giới như thu cả vào trong ngực.

66. Q.4 - Chương 3

Biến chuyển (tam)

Hôm Thiên Quyền trở về, tuyết đã ngừng rơi.

Tiểu Man đang cùng với ba con Triệu thúc quét tuyết trong sân, vừa làm vừa cười nói, không nhìn thấy chút lo lắng nào.

“Theo như Tiểu Man nói, thịt nấu anh đào rất ngọt? Thịt ngọt thì ăn làm sao được?” Bất ngờ, Triệu thúc có vẻ ngoài lạnh lùng hóa ra lại là một người say mê nấu ăn, nghe nói Tiểu Man biết làm đồ ăn Giang Nam liền không ngừng hỏi han.

Tiểu Man cầm chổi trúc, cẩn thận quét tuyết đọng trên bậc thang, cười nói; “Đồ ăn Giang Nam vị ngọt chiếm đa số, kỳ thật thịt nấu anh đào tuy ngọt nhưng hương vị của thịt không hề mất đi, ngại cứ làm một lần sẽ hiểu.”

Triệu thúc liên thanh hỏi, Tiểu Man thì không có thiên phú về mặt này, không giống như nương nàng nấu cái gì cũng ngon, hơn nữa cũng đã quá lâu rồi, không còn nhớ rõ nữa, chỉ đành vừa đoán lung tung vừa nói, thấy Triệu thúc gật đầu tâm đắc, trong lòng nàng có chút buồn cười.

Tam Hỉ cười nói: “Cha, vậy tối nay chúng ta có được ăn thịt nấu anh đào này không?”

Triệu thúc lắc đầu: “Từ từ, còn phải nghiên cứu thêm mới làm được.”

Thất Phúc nói: “Cha đã nghiên cứu ba ngày rồi, lần trước Tiểu Man nói món Sốc quyết ngư, cha nói không có nguyên liệu nên không làm được, Thiện Hồ cũng không có nguyên liệu, bây giờ thịt nấu anh đào cũng chỉ là thịt lợn thôi, nguyên liệu đầy đủ cả rồi, cha cứ việc nấu là được, ngon hay không chúng ta sẽ nhận xét.”

Triệu thúc vẫn lắc đầu, Tam Hỉ và Thất Phúc hét tuyết đọng vào một cái giỏ trúc, quay đầu lại đã thấy Thiên Quyền đứng phía sau, đang bình tĩnh nhìn bọn họ. Hai người lắp bắp một hồi, la lên: “Công tử gia đã trở lại!”

Hắn yên lặng gật đầu. Thật ra hắn đã đứng được một lúc lâu, bọn họ mãi nói chuyện với Tiểu Man nên không phát hiện ra. Hắn thấy bộ dáng mỉa mai sắc vũ của Tiểu Man, không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy được nhìn thấy là tốt rồi. Nàng không còn bộ dáng thất thần thống khổ như trước, dường như đã khôi phục sinh khí ngày xưa, tựa hồ thay đổi rất nhiều, trên mặt giống như tỏa ra ánh sáng.

Hắn vừa xuất hiện, không khí nhất thời trầm đi không ít, Tam Hỉ và Thất Phúc vội vàng đi dọn tuyết, Triệu thúc cũng trở nên chững chạc đằng hoàng, cung kính hành lễ, sau đó bước đi. Tiểu Man một mình đứng quét tuyết, quay đầu mỉm cười với hắn: “Người đã trở lại!”

Thiên Quyền quần bách trong nháy mắt, sau đó lập tức gật đầu nói: “Uh, ta... đã trở lại.”

Tiểu Man tiếp tục quét nốt chỗ tuyết còn lại, đưa chổi nhẹ nhàng. Thiên Quyền yên lặng nhìn nàng trong sân, thất lưỡng mảnh khảnh, ánh mặt trời mùa đông chiếu trên người nàng, chiếu vàng mái tóc mềm, dịu dàng đáng yêu. Từng đợt sương trắng tỏa ra bên miệng nàng, trên lông mi cũng đọng một ít nước.

Nàng cất chổi, chạy lại tới trước mặt hắn, mặt và mũi đã đỏ hồng lên, nói nhỏ: “Uhm, người rốt cục cũng trở lại, cảm ơn người đã cứu ta, mấy ngày nay ta sống rất tốt. Triệu thúc bọn họ đều là người tốt.”

Hắn không biết đáp lại thế nào, trong đời hắn chưa từng xuất hiện sự tình rườm rà mà ấm áp thế này, Thiên Quyền công tử sạch sẽ lưu loát lại đột nhiên trở nên thực ngốc nghếch. Hắn gật đầu, thấp giọng nói: “Vây là tốt rồi.”

Tiểu Man cúi đầu nghịch dây lưng, sương trắng đọng trên đôi tai ửng hồng của nàng, ánh mặt trời chiếu vào long lanh trong vắt. Thiên Quyền đột nhiên rất muốn nhẹ nhàng kiểm tra, đây là một sinh mệnh tươi sáng kỳ diệu, rõ ràng không cùng thói quen với hắn, nhưng không biết vì sao lại làm cho người ta cảm thấy được một loại quật cường tịch mịch tiềm tàng bên trong, khiến cho người ta muốn lại gần một chút.

“Ta nghĩ ta phải đi, không thể cứ ở đây được.” Nàng thấp giọng nói, “Cho nên, xin người đưa ta rời đi, được không?”

Lòng Thiên Quyền hơi kinh hãi: “Tại sao lại phải đi?”

“Bởi vì ta không thể cứ ở đây mãi, đây không phải là nhà của ta.”

Thiên Quyền nói: “Tạm thời dừng đi, Liêu binh đã không còn vây khốn Bất Quy sơn, bọn họ đang tìm người khắp nơi, Thiên Sát Thập Phương cũng đang tìm người, người chỉ cần xuất hiện sẽ trở thành cái đích ọi người nhắm đến.”

Tiểu Man nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta không sợ, xin người đưa ta rời đi, không cần xa, chỉ cần đưa vào trong thành Trấn Châu là được rồi...”

Nàng hiện tại không sợ gì hết, ai uy hiếp, ai lợi dụng, ai đe dọa đều đã trở thành mây gió. Có lẽ trong suốt mười sáu năm qua, đây là lần đầu tiên nàng sống được thản nhiên như thế.

Thiên Quyền không có gì để nói, chỉ yên lặng nhìn nàng. Ánh nắng chiếu rọi lên mặt nàng, thiếu nữ trước mắt đáng người nhỏ xinh, chỉ cao tới vai hắn, lại rất kiêu ngạo mà đứng thẳng lưng, ngửa đầu, vĩnh viễn cũng không chịu thua. Ánh mắt nàng thật kiên định, biết chính mình đang làm gì và muốn cái gì. Hiện tại hắn đã hiểu tầng ánh sáng trên mặt nàng rốt cục là cái gì.

“Người cũng không thể về nhà, cha mẹ người sẽ bị liên lụy.”

Tiểu Man cười cười: “Ta không về trấn Ngô Đồng, ta chỉ muốn rời khỏi đây, tìm một chỗ mà an ổn sống. Bọn họ tìm ta cũng được, không tìm thấy cũng được, ta đều không cần.”

Thiên Quyền lại không nói gì.

Hắn chậm rãi xoay người, thật lâu sau mới nói: “Cứ từ từ đã, không cần gấp.”

Tiểu Man nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao?”

Đúng vậy, vì sao? Nàng sống hay chết kỳ thật không có quan hệ gì với hắn, bọn họ hoàn toàn là hai người xa lạ.

Thiên Quyền nói: “Bởi vì gần đây có người của Thiên Sát Thập Phương hoạt động, đưa người đi sẽ bị phát hiện.”

Nàng nhẹ nhàng bước đi xa, Thiên Quyền đứng ở đó thật lâu thật lâu. Lâu như vậy, hắn vẫn không hiểu tại sao mình lại nói dối.

Tuyệt trên má hiện rớt xuống vai hắn, Thiên Quyền nhẹ nhàng phất đi, lại đứng một hồi mới xoay người rời đi.

Tối đó, Triệu thúc đã thử làm món thịt nấu anh đào, vừa ngọt lại vừa mặn, mặn muốn mạng, cắn một miếng là cảm giác như răng sắp rụng. Tam Hỉ và Thất Phúc trước đó đã ăn vụng một ít ở nhà bếp, kết quả là ăn cực kỳ thống khổ.

Khó lắm mới có lần công tử trở về, bọn họ có thể đoàn tụ ăn một bữa cơm, mà cha bọn họ lại làm loại đồ ăn này, sao người ta có thể ăn?

Triệu thúc thúc tươi cười, dùng dao riêng cắt một miếng thịt lớn, cung kính đưa cho Thiên Quyền: “Mời công tử gia nếm thử, đây là thịt nấu anh đào mà Tiểu Man nói, là đồ ăn Giang Nam. Không biết có hợp khẩu vị công tử không.”

Thiên Quyền gật đầu, thấy mọi người trên bàn đều nhìn chăm chăm mình, hắn liền hòa hoãn sắc mặt, nói: “Ăn cơm đi. Lúc ăn cơm không cần câu nệ quy củ như vậy.”

Tam Hỉ và Thất Phúc cắn ngón tay, dương mắt nhìn hắn dùng đũa gấp miếng thịt mềm kia lên, bỏ vào trong miệng – đôi mi đẹp của hắn hơi hơi nhú lại, lập tức giãn ra.

Triệu thúc tha thiết nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi: “Công tử gia, ăn ngon không?”

Thiên Quyền im lặng gật đầu: “Không tồi!”

Hai mắt Triệu thúc tỏa sáng, vội vàng chắt một miếng cho Tiểu Man: “Man nha đầu, đồ ăn này cũng có công lao của người, mau nếm thử!”

Tiểu Man tươi cười gấp một miếng vào miệng, kết quả là thiếu chút nữa mắc nghẹn, sắc mặt phát xanh, khó khăn lắm mới nuốt được vào. Ngẩng đầu nhìn ánh mắt Triệu thúc, nàng chậm rãi gật đầu: “Ngon!”

Triệu thúc vui rạo rức ngồi xuống, bỏ một miếng thịt vào miệng, sau đó liền một miếng phun ra, sắc mặt thoát xanh thoát đỏ, sau một lúc lâu cũng không nói nên lời.

Tam Hỉ thở dài: “Cha, quá mặn!”

Triệu thúc cả giận nói: “Ăn vụng sao không nói sớm!” Thất Phúc thấp giọng nói: “Nói không phải là thừa nhận ăn vụng sao...”

Sắc mặt Triệu thúc trắng bệch, đứng dậy, bưng bát thịt kia lên, mặt lộ vẻ sầu thảm: “Công tử gia, đồ ăn nấu không ngon, đều là trách nhiệm của ta. Khó lắm mới được một lần người về, lại...”

Thiên Quyền xua tay nói: “Không sao, còn có đồ ăn khác mà. Không cần so đo.”

Tiểu Man thấy mắt Triệu thúc rưng rưng, hiển nhiên là bộ dáng không thể cứ như vậy quên đi, không khỏi đứng dậy, tươi cười gấp một đĩa đậu nha bỏ vào bát hắc, nhẹ nhàng nói: “Triệu thúc, đậu nha ăn ngon!”

Nói xong lại gấp cho Thất Phúc, Tam Hỉ, Thiên Quyền mỗi người một gấp, cười nói: “Lần đầu làm đồ ăn Giang Nam, đương nhiên rất khó. Tuy rằng có chút mặn nhưng lại rất mềm. Triệu thúc đừng nản chí, ngày mai nhất định sẽ rất ngon!”

Nói xong liền bắt gặp Thất Phúc liếc mắt với nàng, cầm hắt hắt về phía Thiên Quyền, nàng đột nhiên nhớ ra người này khiết phách nghiêm trọng, Triệu thúc dùng dao cắt thịt cho hắc cũng là dao riêng, nàng lại dùng đôi đũa mình đã dùng để gấp rau cho hắc, chỉ sợ vị công tử này sẽ giận tím mặt, không thềm ăn nữa.

Tiểu Man thật cẩn thận ngồi trở lại, nhìn nhìn Thiên Quyền, hắc quả nhiên không ăn, chỉ nhìn miếng đậu nha trong bát. Nàng thấp giọng nói: “Cái kia... xin lỗi, nếu người thấy bẩn, có thể bỏ đi...”

Thiên Quyền như bưng tỉnh, như không nghe thấy, cúi đầu tiếp tục ăn cơm, ăn sạch miếng đậu không còn một mảnh, một bên nói: “Triệu thúc ngồi xuống ăn cơm, đứng như vậy ăn làm sao?”

Tiểu Man thở dài nhẹ nhõm, hoàn hảo, hắc thực nể tình. Nhìn thấy Thất Phúc và Tam Hỉ liếc mắt đưa ghen, ước chừng ý tứ là nói công tử chưa từng như vậy, có thể thấy được chính mình trong lòng hắc rất đặc biệt vậy.

Nói đùa, hắc chỉ là nể mặt nàng thôi, bởi vì nàng là nữ tử, người này xưa nay luôn khoan dung đối với nữ tử, nếu đối lại là một nam nhân, chỉ sợ hắc đã biến sắc chạy lấy người.

Cơm nước xong, Tiểu Man giúp thu dọn bát đĩa, vừa mới đứng dậy, một miếng vải trắng liền rơi từ trong lòng ra, Thất Phúc nhanh tay nhặt lên, hề hề cười nói: “Giai nhân cố ý lạc hương khăn, có thể thấy được này tâm khó lường.”

Tiểu Man vội vàng đưa tay giặt lại, lại bị hắc đẩy ra, ném tấm vải cho Tam Hỉ, nhướn mi cười nói: “Không được, đồ rơi ra chính là của công tử nhà ta, cũng không thể trả lại cho người.”

Tam Hỉ mở mảnh vải ra, nhìn thấy bên trong không phải là tranh hoa điều ngư trùng mà lại là một thiếu niên lạnh lùng ủ dột, gương mặt trông rất sống động, xinh đẹp khiến người ta hít thở không thông. Hắc ngần ngừ, thấp giọng nói: “Ai vậy? Là huynh đệ của người sao?”

Thất Phúc cũng ngó sang xem, tấm tắc khen ngợi.

Tiểu Man vội đoạt lại tấm tranh, cẩn thận gấp lại, cất vào ngực áo, mỉm cười, nói nhỏ: “Không phải, là người ta yêu.”

Nàng thần nhiên thừa nhận, không chút xấu hổ, thậm chí cũng không chút chột dạ.

Tam Hỉ và Thất Phúc không nói gì, chỉ nhìn nàng, lại trộm nhìn Thiên Quyền, trên mặt hắc không có chút biểu tình, hai người bọn họ càng không biết nên làm sao.

Bóng tối lan tràn, đen đặc, từng lớp từng tầng.

Liên Y nửa tỉnh nửa mê trong bóng đêm, cảm thấy trên vai là từng đợt đau đớn co rút, giống như bị dao chém, sau lưng nàng là tầng tầng mồ hôi lạnh. Nhưng cái đáng sợ hơn cả đau đớn chính là dường như có một đôi tay đang sờ tới sờ lui trên mặt, trên người nàng.

Nàng cố gắng mở mắt, chỉ thấy ánh nến đỏ sẫm, một người xa lạ đang ở sát gần nàng, cởi áo, sờ nàng. Nàng hoảng hốt, miễn cưỡng kêu lên: “Không! Không!” Lại không có sức nhúc nhích thân mình.

Trong hoảng hốt, dường như phương xa truyền tới âm thanh ồn ào náo động, tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu gọi không ngừng vang lên, nàng bị người kéo lên lưng, sòng sọc chạy như điên. Trên vai có chất lỏng nóng ẩm chảy dọc xuống cánh tay, môi nàng hơi động, thấp giọng nói: “Ai?”

Tóc người kia phất qua gò má nàng, ướt mồ hôi, thanh âm hẩn cũng rất thấp: “Là ta, không sao đâu!”

Thanh âm kia vừa giống Căn Cổ lại vừa giống Gia Luật Cảnh, nàng nhất thời không phân biệt được là ai, nhưng trong lòng rất cực an tâm, trước mắt lại tối sầm. Nàng hôn mê!

Sau đó nàng lúc tỉnh lúc mê, hình ảnh vụt qua mắt cũng đứt quãng rời rạc, có đôi lúc là đêm tối trầm đậm, đôi khi lại là tia nắng ban mai sáng ngời, có khi lại là một người nam nhân ngồi bên cạnh bón thuốc cho nàng, lúc lại là vách tường kín rêu xanh.

Không biết tỉnh tỉnh mê mê bao nhiêu lần, rốt cục Liên Y cũng tỉnh táo lại.

Đây là một sơn động khô ráo, trên vách động đầy rêu xanh khô héo, ánh lửa hừng hực chiếu. Rất ấm áp. Liên Y thử động dậy, vết thương trên vai cũng không quá đau, nàng liền chậm rãi đứng lên, cúi đầu nhìn, vết băng bó có chút đơn sơ nhưng miệng vết thương cũng không đau.

Có tiếng bước chân truyền đến, Liên Y quay đầu, thấy Gia Luật Cảnh đang cầm hai cành cây khô đi vào. Nhìn thấy nàng tỉnh, hắn liền nhướn mày cười, nói: “Miệng vết thương còn đau không?”

Quần áo hắn bẩn thỉu nhếch nhác, không có chút khí phái nào của quý công tử, tuy nhiên trên mặt lại thần thanh khí爽. Liên Y mờ mịt lắc đầu, kinh ngạc nhìn hắn ngồi xuống cạnh mình, lại nói: “Trước kia ta sẵn thú ở bên ngoài cũng bị điều hâu làm bị thương, được đại phu kê thuốc đắp lên miệng vết thương, may mà gần đây cũng tìm được loại thảo dược đó, nếu không vết thương của nàng cũng khó mà khỏi được.”

Liên Y dường như không quá tin tưởng, cả người có cảm giác mát mát sau khi bị kinh hoảng cực độ, không nói nên lời.

Gia Luật Cảnh sờ sờ mặt nàng, nheo mắt cười: “Không sốt, thân thể nàng rất tốt nha. Nếu sốt thì mới vất vả, chúng ta bị quan phủ Đại Tổng truy nã, ngay cả đại phu cũng không thể mời, phải mau rời khỏi Tổng địa.”

“Tại sao?” Nàng thì thào hỏi.

“Vì bọn họ phát hiện ta và Căn Cổ là người Khiết Đan, ta lại là vương gia. Quan trọng nhất là vì cứu nàng, chúng ta đã giết mất mấy quan binh Đại Tổng.”

Liên Y bình tĩnh nhìn hắn: “Là các người... đã cứu ta?”

Gia Luật Cảnh mỉm cười, đưa tay nhẹ ấn lên đầu nàng, thấp giọng nói: “Đừng có nhìn người khác như vậy, nếu không phải vậy thì nàng nói xem, làm sao mà nàng tới được đây?”

Liên Y nhìn xung quanh, nơi này hiển nhiên là vùng núi rừng ngoại ô nào đó, ánh trăng chiếu vào từ cửa động, không khí an tĩnh đến mức tượng như có thể nghe thấy tiếng tim đập.

“Căn Cổ đâu?” Nàng hỏi.

Gia Luật Cảnh ừm một tiếng, đưa tay nắm bả vai nàng, cười nói: “Đừng hỏi nhiều như vậy, trước tiên hãy ngủ một chút đã.”

“Đã có chuyện gì xảy ra với hắn?” Sắc mặt nàng nhất thời trắng bệch, “Bị quan binh Đại Tổng bắt sao?”

Gia Luật Cảnh thở dài: “Lúc ấy chúng ta cũng bị giam trong phòng giam, khó khăn lắm mới phá được song gỗ để trốn ra đi tìm nàng, kết quả bị mười mấy Tổng binh bắt gặp, ta công nàng chạy trốn, hắn yểm trợ phía sau, cuối cùng phân tán.”

Liên Y đứng dậy định đi ra ngoài, Gia Luật Cảnh giữ chặt tay nàng, thấp giọng nói: “Làm gì vậy?”

“Đi tìm Căn Cổ!” Nàng không do dự nói.

Sắc mặt Gia Luật Cảnh trầm xuống, lạnh nhạt nói: “Khó khăn lắm mới trốn được, làm sao có thể quay lại chịu chết! Cho dù nàng có bản lĩnh lớn thế nào cũng không thể chống chọi lại được Tổng quân.”

Liên Y vội la lên: “Nhưng cũng không thể để hắn chết được! Hắn còn nhỏ như vậy...”

Gia Luật Cảnh đứng dậy nói: “Được, ta và nàng cùng đi, ta cũng chết cùng nàng luôn, hai mạng người đưa tiền cái mạng của hắn, nàng vui chứ?”

“Người không có công phu, đừng đi!”

“Tốt lắm, nàng vì hắn mà đi tìm chết, vậy ta thì sao? Ta liều mạng cứu nàng là cứu nhằm sao? Bị thương cũng là bị thương giả sao? Ta chỉ là ác nhân vứt bỏ đồng bạn thôi!”

Liên Y vội vàng quay đầu lại: “Ta không có ý đó!”

“Vậy thì là ý gì?” Hắn đột nhiên tiến lên, đưa tay ôm chặt nàng, một bên cầm tay nàng đặt lên lưng mình: “Ở đây còn có vết thương, do bị Tổng binh đâm vào. Vết thương của ta không phải là thương sao? Trong lòng nàng Căn Cổ quan trọng hơn ta hay sao? Hay là, nếu ta chết cũng không sao?”

Hắn ghé sát tai nàng mà hỏi, thanh âm nhẹ nhàng thì thầm, hai mắt sáng quắc nhìn nàng.

Liên Y lẩm bẩm nói: “Không... Ta không phải...”

“Không cái gì?” Hắn nắm cầm nàng, nâng mặt nàng lên, khuôn mặt nàng dưới ánh lửa càng trở nên thanh lệ khôn tả, không thể so sánh. Hắn nói nhỏ: “Nếu như nàng bước ra khỏi sơn động này, ta sẽ chết ngay lập tức. Ta không phải là kẻ hay nói đùa, nếu nàng đi, ta sẽ chết ngay.”

67. Q.4 - Chương 4

Khóa xuân (nhất)

Chuyện xảy ra sau đó, Liên Y cũng không nhớ rõ nữa.

Bóng đêm âm trầm, ánh lửa mê ly, nàng cảm thấy sau lưng hết lạnh lại nóng, trong lòng có cảm giác như có một luồng sức mạnh muốn phá kén mà ra.

Cổ khô chọc qua lớp vải mỏng manh, cọ xát lên làn da trần trụi, vừa đau vừa ngứa. Rất nhiều kích thích dồn dập mà tới, bồi hồi từng tắc trên người nàng.

Xa xa như có tiếng sáo vút lên, thống khổ triền miên, giống như có một bàn tay nhỏ bé nắm chặt trái tim nàng. Đó là hạnh phúc đầy đau đớn, hay đơn giản chỉ là đau đớn, nàng đã không thể phân biệt rõ ràng. Nàng được người đó ôm trong tay, quay, lật, chà xát, giống như một miếng vải nằm trong tay một thợ may lão luyện, thuần thực mà cắt, mà khâu, mà vá, làm thành một bộ quần áo đẹp dễ mỹ lệ.

Xung quanh là làn da bóng loáng kia, còn có mồ hôi chảy ròng ròng.

Ánh trắng lạnh lẽo xuyên qua cửa động, chiếu lên mái tóc dài đẹp của nàng, trên tóc có một bàn tay đang tiến vào giữ lấy cổ nàng, sau đó một tầng tóc đen khác phủ lên, bị tay nàng gạt ra, trải trên cổ khô rối loạn.

Thực loạn, loạn đến mức không ai phát hiện ra có một nhân ảnh hiện ra ở cửa động. Bóng dáng tối đen đó cô đơn đứng dưới ánh trắng thật lâu, dựa người vào tảng đá, chậm rãi thở ra một hơi, sương trắng bao phủ đôi mắt trong suốt ướt át của hắn, che giấu toàn bộ ảo diệu bên trong.

Lông mi nàng ướt sũng, không phân biệt được là mồ hôi hay nước mắt. Gia Luật Cảnh không tìm được liền ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên lông mi nàng. Liên Y nhắm mắt lại, đưa tay ôm chặt cổ hắn.

Nàng đang phi thăng hay sa đọa? Chính nàng cũng không biết.

Tiếng sáo thống khổ kia tựa hồ len vào giấc ngủ của Tiểu Man.

Nàng chưa từng nghe thấy thanh âm thế này, giống như bị cái gì đó xé rách, mang theo cảm giác kiên quyết khó đổi. Nàng bừng tỉnh, đẩy chần khỏi người, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, xa xa quả nhiên có người đang thổi sáo, triền miên lạnh lẽo, không giống tiếng sáo réo rắt du dương như được thiên thần tinh tế ngâm xướng bình thường mà giống như tiếng rồng nặng nề gào thét.

Làn điệu kia lại rất hay, Tiểu Man không tự chủ nghiêng người ra cửa sổ để nghe. Nghe xong một khúc, cảm thấy rất quen tai, đang định nghe tiếp, tiếng sáo bỗng nhiên thay đổi.

Cảnh trên thành sáng oanh rộn rã, dưới khói mờ sóng phá bờ xuân.

Cổ thơm liễu biếc vô ngần, lòng còn đứt đoạn mấy phần lệ rơi.

Trong đầu Tiểu Man như có tia chớp xẹt qua, nhanh chóng nhớ tới Lý Thập Tam. Ngày đó ở Túy Nguyệt lâu hắn cũng chơi khúc “Ngọc Lâu Xuân” này. Lý Thập Tam là ai? Gia Luật Văn Giác là ai? Chính là những kẻ muốn giết nàng, Thiên Sát Thập Phương.

Nàng thăm kinh hãi, cũng có chút hoài nghi, do dự một lúc lâu, rốt cục lấy dũng khí đẩy cửa sổ ra nhìn.

Ngoài sân tối thui, chỉ thi thoảng có ánh tuyết lóe lên. Cách đó không xa là sân viện của Thiên Quyền. Trên lầu đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ có thể thấy một thân ảnh đang tựa lan can thổi sáo.

Không thể tưởng tượng được Thiên Quyền công tử lại có thể có loại nhã hứng này. Một mình thổi sáo trong màn đêm tĩnh lặng, lại còn thổi đúng ai khúc u oán thống khổ này. Một quý công tử thích mặc đồ trắng, ưa sạch sẽ, lại giống khối băng thể này thích những thứ cao nhã vậy sao?

Tiểu Man đóng cửa sổ lại, quyết định mặc kệ. Nhưng tiếng sáo kia lại không ngừng nghỉ, vang vọng thật lâu, thật lâu, nàng nghe đến mức tâm phiền ý loạn, làm thế nào cũng không ngủ được, chỉ đành xỏ chân vào giày, khoác hồ một cái áo choàng lông chồn, vọt tới lầu dưới kêu to: “Đêm đã khuya lắm rồi có biết không hả? Người có thể để mai thổi tiếp không, thổi cả ngày cũng được...”

Công tử áo trắng trên lầu quả nhiên chậm rãi buông cây sáo trong tay, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Người tới rất đúng lúc, nghe nói người am hiểu tỷ bà, liệu có thể đàn cho ta một khúc ‘Ngọc lâu Xuân’?”

Tiểu Man khoát tay: “Ngày mai hãy nói, ta cũng không quá am hiểu tỷ bà.”

Nàng ngáp một cái, sau khi yên tĩnh lại quả nhiên liền mệt nhọc. Nàng xoay người định đi, chợt nghe thấy phía sau có động tĩnh, không khỏi nhìn lại, đã thấy hắn không biết nhảy từ trên lầu xuống từ lúc nào, đang đứng ngay phía sau mình.

“Mời!” Hắn giống như không hề nghe thấy nàng từ chối, trực tiếp đưa tay làm thủ thế mời, một bên đẩy cửa phòng ra.

Tiểu Man thật sự không còn cách nào, muốn quay đầu bước đi, nhưng hiềm nỗi, đây là địa bàn của người ta, người ta lại cứu nàng, không thể không nể mặt chủ nhân được. Nàng đành đi vào trong phòng. Đây là lần đầu tiên nàng vào trong viện của Thiên Quyền, trước viện quả nhiên trồng rất nhiều mai, trong phòng sạch sẽ không một hạt bụi, mặt đất còn được phủ một lớp thảm lông dê trắng muốt, ở bốn góc phòng là bốn chậu than, ánh lửa đỏ nhấp nháy, ấm áp như xuân.

Nàng cúi đầu nhìn đôi giày bẩn của mình, đây là đôi giày Thất Phúc cho nàng, nếu như đi vào thảm này thì thực là không hay. Nhưng nàng lại không đi hài bên trong, để chân trần trước mặt nam nhân thực là vô phép. Đang do dự, Thiên Quyền đã sớm đi vào trong, đưa ra một đôi giày trắng tinh cho nàng, hình như làm từ da cáo, bên trên còn đính ba hạt trân châu nho nhỏ.

Nàng đi hài, bước vào trong nhà, Thiên Quyền đóng cửa lại, đi vào hậu thất, chỉ một chốc lát sau đã bưng trà đi ra: “Không có gì ngon chiêu đãi, đừng để ý.” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trà cụ và bánh hán mang ra đều cực kỳ tinh xảo, Tiểu Man lại đang đói bụng, liền cầm một miếng lên ăn, rồi lại bỏ nắp cốc trà, uống một ngụm, chợt thấy hần lẳng lẳng nhìn mình, nàng ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy?”

Thiên Quyền rời mắt đi, nói: “Đây là mặng trà pha bằng nước tuyết trên cây tùng.”

Vậy... vậy sao? Nàng chỉ cảm thấy hương vị thuần một chút, nhưng cũng không có gì đặc biệt, hơn nữa trà chính là dùng để giải khát, không cần phải chú ý quá như vậy chứ... Tiểu Man lại uống một hớp lớn, tự cảm thấy bị ai ỉnh.

Thiên Quyền giống như đã chuẩn bị ngủ mà không ngủ được vậy, tóc dài buông xuống, trên người chỉ khoác một kiện áo mỏng, cổ áo buông ra, đôi bông tai lập lòe dưới ánh lửa, nhìn lại quyền rũ khác thường. Tiểu Man làm như không thấy sắc đẹp của hần, ngồi một lúc, ăn hai miếng điểm tâm, uống một chén trà nóng, trong phòng ấm áp dễ chịu, trên người nàng khoác áo choàng lông chồn, có chút nóng, liền cởi ra.

Thiên Quyền lập tức đứng dậy đi vào phòng trong, một lát sau cầm ra một áo khoác trắng và một cây đàn tỳ bà.

“Đây, mặc vào!” Hần đưa áo khoác cho nàng, vẫn không nhìn nàng.

Tiểu Man cúi đầu nhìn mình. Đầu phải nàng không mặc quần áo, ngay cả chân cũng đã che khuất, cổ cũng bao kín như bánh chưng. Sao hần lại có cái biểu tình giống như nàng không mặc quần áo xông vào phòng nam nhân vậy?

Không có cách nào, nàng đành nói lời cảm ơn, nhận lấy áo khoác. Thiên Quyền đưa tỳ bà cho nàng, nói nhỏ: “Không biết có hợp tay ngươi hay không.”

Tiểu Man sờ sờ, cây đàn này làm từ gỗ lim, phượng gổ từ ngà voi chế thành, tựa hồ đã được dùng rất nhiều lần, ngà voi sáng bóng nhu hòa. Đầu đàn khắc hoa văn đuôi phượng, khảm một viên phi thúy xanh biếc thập phần tinh xảo, tuyệt không kém chiếc tỳ bà của Lý Thập Tam kia chút nào.

Kẻ giàu có đúng là khác hần a! Nàng thở dài một hơi.

“Vậy ta sẽ đàn. Thật ra ta đàn không tốt lắm, ngươi đừng chê.”

Nàng ôm tỳ bà, thử âm sắc, quả nhiên thanh lệ tựa châu ngọc. Ngón tay vừa gảy, đúng khúc “Ngọc Lâu Xuân”.

Quả nhiên đúng như lời nói, nàng đàn cũng không phải quá hay. Tuy rằng nàng có một đôi tai tuyệt vời nhưng tự mình đàn lại không hề xuất chúng, âm sắc đều thường thường. Cũng may đàn này âm thanh cực giòn, lại có chút lạnh lẽ, nghe lên cũng có hương vị khác biệt.

Thiên Quyền yên lặng nghe, ánh lửa chiếu lên mặt hần, thoát sáng thoát tối. Hai mắt hần thâm thúy, không biết đang nghĩ gì.

Mãi cho đến hạ khúc, giai điệu đột nhiên cất cao, sau đó lại hạ xuống, từ đó cứ chọt cao chọt thấp, càng cao càng hiểm, càng thấp càng trầm, khi thì núi cao bằng bạc, khi thì phượng đề tinh tế, ngón tay nàng lướt đi, âm thanh run rẩy không phát, lại có một tia cương liệt quật cường.

Lông mi Thiên Quyền nhẹ nhàng rung động, hần nắm chặt tay mình.

Đạn, chọn, kén, tảo, mật, khẩu, sóng âm trong tay nàng giống như làn nước đang dần dần sôi trào, khiến người khác đứng ngồi không yên, một khắc cũng không thể an ổn. Rốt cục Thiên Quyền cũng không ngồi nổi nữa, chậm rãi đứng dậy, rút cây sáo bên hông ra, đặt lên môi nhẹ thổi.

Âm điệu thống khổ nhất thời áp chế được một chút âm sắc cương liệt của nàng, Tiểu Man hơi sững một chút, không khỏi ngẩng đầu nhìn hần.

Cây sáo hần đang dùng không phải là một cây sáo bình thường mà hơi hơi cong, màu sắc trắng bóng, hóa ra là làm từ ngọc, mỗi một lỗ khí đều khắc hoa văn, thập phần hoa lệ.

Tấu xong cả khúc, hần vẫn không ngừng lại, bắt đầu thổi lại từ đầu, Tiểu Man đành phải theo. Nghe âm tỳ bà cao vút, tiếng sáo lại vẫn chăm chăm đuổi kịp, giống như sương mù lan tràn, dây dưa không dứt, càng cao càng căng thẳng, một khắc là giống như giẫm trên đất bằng, một khắc khác lại như sắp ngã xuống.

Tiểu Man bỗng nhiên rùng mình một cái, tay nhất thời loạn lên, không thể đàn tiếp, tỳ bà cũng suýt bị hất rơi xuống đất. Nàng luống cuống ôm lấy, ngẩng đầu vội vàng cười: “Xin lỗi, cầm không vững.”

Thiên Quyền buông sáo, đi đến bên nàng, đột nhiên cầm cổ tay nàng, ngón tay áp lên mạch đập, cẩn thận đợi một hồi mới nói: “Là lỗi của ta, lại quên thu liễm công lực, chỉ sợ nội lực của ta sẽ làm ngươi bị thương, cung may không có trở ngại gì lớn.”

Trời, chỉ là thổi sáo thôi mà, đâu phải đi giết người, chẳng lẽ còn cần phải huy động nội lực sao?

Tiểu Man sờ sờ chính mình, tựa hồ quả thật không có gì không thích hợp, thoáng yên lòng, lại nghe hần nói: “Âm tỳ bà của ngươi... quá quật cường, quá lạnh lùng nghiêm nghị, sau này không nên như thế nữa, không tốt cho bản thân đâu.”

Nếu như không phải nàng quật cường dùng âm cao triền đấu, sống chết không chịu nhận thua thì hần cũng sẽ không đến mức không kìm được mà dùng tới nội lực. Đối với một người không có võ công mà nói, loại đối chiến này không khác gì lấy trứng chọi đá.

Tiểu Man cảm thấy lời này rất quen, dường như trước kia nàng cũng từng nói với người khác như vậy. Nàng nhún vai, thấy cây sáo cổ quái trong tay hần, liền nói: “Có thể cho ta xem cây sáo của ngươi không?”

Thiên Quyền đưa sáo cho nàng: “Nó tên là Xích Bát, dài một thước tám tấc, cho nên mới gọi như vậy. Âm sắc không giống với sáo bình thường.”

Tiểu Man cầm sáo trong tay ngắm nghía một hồi, đặt lên miệng đang định thổi, đột nhiên nhớ ra người này khiết phích, vội vàng bỏ ra, hần lại nói: “Thử thổi xem, nhưng đừng để bị âm sắc dọa cho sợ nhé.”

Nàng thổi thử một cái, âm thanh thô ráp phát ra làm nàng nhất thời hoảng sợ, vội trả lại cho hần: “Thôi, để người thổi đi.”

Lại ngồi thêm một lúc, Tiểu Man ngáp liên tục, rốt cục không nhịn được, đứng dậy nói: “Ta đi ngủ đây, mệt chết đi.”

Thiên Quyền cũng không ngăn cản, tiễn nàng đến cửa, lúc nàng đổi giày, đôi chân trắng nõn đáng yêu của nàng lộ ra một khắc khác rồi bị nhét ngay vào trong giày. Thiên Quyền thấp giọng nói: “Ngươi... năm nay bao nhiêu tuổi?”

Toàn hỏi những vấn đề cổ quái. Tiểu Man ngạc nhiên nhìn hần: “Vừa hết mười sáu tuổi, chuẩn bị mười bảy tuổi.”

Hần gật đầu, lại không biết nghĩ tới cái gì, nhưng cũng không nói lời nào.

Tiểu Man chạy về viện của mình, chui thân thể lạnh như băng vào trong chăn lông ấm áp, thở phào nhẹ nhõm, nhớ lại những lời nói cùng việc làm kỳ lạ của hần, chỉ cảm thấy mơ hồ không thể đoán biết.

Nàng trở mình, vỗ nhẹ lên ngực, đưa tay che lên, nói nhỏ: “Trạch Tú, chàng đừng tức giận, ta chỉ trò chuyện với hần thôi. Trừ chàng ra, ta không để ý ai cả.”

Ngực trở nên thực ấm áp, giống như có người ôm lấy nàng vậy.

Bên ngoài trắng trời băng tuyết, giá lạnh thấu xương, trong lòng nàng lại cảnh xuân tươi đẹp, bừng bừng sinh cơ.

Nàng khóa cả mùa xuân trong lòng, hạnh phúc mà nặng nề ngủ.

Sau khi Tiểu Man rời đi, Thiên Quyền ngồi một mình bên cửa sổ, suy nghĩ thật lâu, có một số chuyện từ lâu bỗng nhiên lại ập tới.

Gió thổi, cuộn mái tóc dài của hần lên. Hần hơi hơi động, cúi đầu nhìn phía dưới lầu, nơi đó không biết đã xuất hiện một thân ảnh màu đen tự bao giờ, thấy hần nhìn tới liền đưa tay lên miệng khẽ thổi vài tiếng.

Thiên Quyền chậm rãi gật đầu, người kia lập tức nhún người nhảy lên lầu, nhẹ nhàng đứng trên ban công.
“Bất Quy sơn đang chuẩn bị đưa tiểu chủ thật ra chiêu cáo thiên hạ, công tử định thế nào?” người kia thấp giọng hỏi.

Thiên Quyền khẽ nói: “Kế hoạch thay đổi, việc này không liên quan gì tới cô gái kia, ta không định thả nàng ra ngoài.”

Người kia sửng sốt: “Thế là thế nào?”

“Không cần nói lại lần nữa, người đâu có điếc.”

Người kia trầm mặc một lát mới nói: “Kế hoạch ban đầu của công tử gia không phải là đưa nha đầu kia tới đây, trấn an nàng ta, khiến nàng ta buông lỏng cảnh giác, ngoan ngoãn cống hiến cho ngài sao? Giờ Bất Quy sơn sắp có hành động, đây chính là thời khắc chúng ta chờ đợi, sao đột nhiên công tử lại đổi ý? Chẳng lẽ nha đầu kia không chịu nghe lời ngài?”

Lông mi Thiên Quyền khẽ run, nói nhỏ: “Sao hiện giờ người lại trở nên lảm nhảm như vậy?”

Người kia quả nhiên có chút sợ hãi, chấp tay hành lễ, nói: “Một khi đã như vậy, ta sẽ trở về thương lượng đối sách với những người khác. Chỉ là công tử làm như vậy, thực có chút tùy hứng.”

Thiên Quyền không nói gì, sau một lúc lâu mới tiếp: “Trở về nói với bọn họ, sự việc không liên quan đến nàng, không cần tìm nàng phiền toái.”

Người kia nói: “Đã hiểu. Cáo từ!”

Giống như lúc đến, hắn nhảy xuống lầu, tiêu thất.

Gió càng ngày càng mạnh, Thiên Quyền lại mở cửa sổ rộng hơn, đứng đó, tĩnh lặng thật lâu.

68. Q.4 - Chương 5

Khóa xuân (nhị)

Tóc nàng rối loạn, lẫn lộn với tóc hắn, đầy đầu cỏ khô.

Liên Y chậm rãi đứng lên, vuốt vuốt tóc, mặc lại quần áo. Tuy đêm qua cởi ra rất nhanh, thậm chí nàng còn không nhớ được là đã cởi như thế nào, nhưng cuối cùng nàng vẫn mặc vào từng kiện từng kiện.

Gia Luật Cảnh ghé vào bên cạnh nàng, một bàn tay ôm lấy thắt lưng nàng, ngửi cực kỳ ngọt ngào. Liên Y cúi người, vươn một ngón tay nhẹ vuốt theo những đường nét tuấn mỹ của hắn: cái trán, mũi, mắt, lông mi, gò má, môi.

Hiện giờ nàng đã không còn do dự.

Gia Luật Cảnh giật mình, trở mình, miệng lẩm bẩm: “Tiểu Liên Y...” nhưng cũng không tỉnh, nói xong lại nặng nề ngủ tiếp. Từ trước tới giờ hắn luôn dễ ngủ như vậy, còn chưa đến giữa trưa là còn chưa dậy.

Liên Y nhẹ nhàng đứng lên, lấy tay chậm rãi vuốt chỉnh tóc. Nàng không biết búi tóc, chỉ có thể dùng một mảnh vải buộc tóc lên.

Ngoài động, ánh mặt trời sáng lạn, hôm nay thời tiết thật đẹp. Liên Y chậm rãi đi ra ngoài, hít sâu một hơi, vươn tay, duỗi lưng, đột nhiên bên cạnh vọt ra một người, dọa nàng nhảy dựng, vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Căn Cổ, quần áo toàn vết máu khô, sắc mặt tái nhợt, yên lặng đứng trước mặt nàng.

Liên Y nhất thời mừng rỡ, kêu lên: “Căn Cổ! Người không sao chứ?” Nàng chạy đến trước mặt hắn, nắm lấy tay hắn, đánh giá từ trên xuống dưới, vui không nín được.

Căn Cổ yên lặng nhìn nàng, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ... không, ta muốn gọi nàng là Liên Y, có được không?”

“Được!” Nàng cười hớn hở, thấy hắn không sao, dù hắn gọi nàng là gì cũng được, kể cả chỉ kêu “này” cũng không sao.

Sắc mặt Căn Cổ trầm xuống, sát khí trong mắt vụt lên, trầm giọng nói: “Tốt, Liên Y, ta muốn lắm một chuyện, không cho nàng ngăn ta.” Hắn nhắc đại đao lên, đi qua nàng, hướng động đi tới. Liên Y có dự cảm không tốt, vội vàng ngăn lại: “Người muốn làm gì?”

Căn Cổ điềm nhiên nói: “Tên súc sinh kia làm bẩn nàng, ta giết hắn!”

Liên Y ôm lấy cánh tay hắn: “Đừng! Không liên quan đến hắn, là ta nguyện ý mà!”

Căn Cổ khó tin nhìn nàng, trong mắt có đau thương cực hạn: “Nàng còn muốn che chở hắn sao? Ta nói cho nàng biết, ta một đao giết hắn, cướp nàng bỏ chạy. Lúc hai người thân thiết, ta thiếu chút nữa đã chết trong tay Tổng binh! Lúc nàng ở cùng với hắn, có nghĩ tới ta chút nào không? Ta chỉ là một tên tiểu tử ngốc đi tìm chết vì nàng đứng không?”

Sắc mặt Liên Y trắng bệch, môi run nhè nhẹ, thấp giọng nói: “Xin lỗi, Căn Cổ... Xin lỗi. Chỉ là ta... ta...”

“Nàng làm sao? Trên đời làm gì có nữ nhân nào ngốc hơn nàng nữa! Hắn căn bản chỉ đùa bỡn nàng, nàng lại cam tâm tình nguyện bị đùa bỡn! Hắn căn bản không hề đứng đắn mà nhìn nàng. Nàng chính là đồ chơi của hắn! Chơi đùa là có thể tùy tiện bỏ đi! Đến lúc đó nàng muốn khóc cũng không kịp!”

Hắn rống giận, đẩy Liên Y ra: “Tránh ra! Ta đi giết hắn!”

Liên Y gơ tay ấn đầu vai hắn một cái, Căn Cổ liền đưa tay ra gạt, không đề phòng nàng đột nhiên sử dụng kỳ chiêu, cổ tay xoay lại nắm lấy tay hắn, bẻ quặt ra sau. Căn Cổ chấn động, trăm ngàn lần không thể tưởng tượng được nàng lại sử dụng công phu thật vào lúc này, thân thể chuyển động, mượn đà, lấy mũi chân đá vào đầu gối nàng. Liên Y buông tay hắn ra, thả người nhảy lên, hàn quang chột lóe, đao Xích Hà đã vung vàng dờng ở cổ hắn.

Căn Cổ nhìn nàng như nhìn quái vật, cảm thấy nàng trở nên hoàn toàn xa lạ.

Liên Y dè dặt trên cổ hắn, thấp giọng nói: “Người không cần lo cho chuyện riêng của ta! Muốn làm gì, làm thế nào, ta tự biết! Ta không cần người khác bảo ta phải làm cái gì!”

Căn Cổ đột nhiên cảm thấy mình đã nhìn nhầm nàng, cứ nghĩ nàng là một nữ nhân đơn thuần nhu nhược, cần được bảo vệ, cái gì cũng không hiểu, mình phải lo lắng tính toán cho nàng, nhưng trên thực tế lại không phải vậy. Mắt nàng mở to, có một loại quyết đoán ghê rợn, thực hiển nhiên là nếu hắn bước thêm một bước lại gần cửa động, nàng sẽ thật sự xuống tay.

Căn Cổ hít một hơi, thấp giọng nói: “Liên Y, nàng sẽ giết ta sao? Vì một tên súc sinh?”

Liên Y nhẹ giọng nói: “Người đâu biết, hiện tại ta đã có mục tiêu đáng giá để ta toàn tâm toàn ý trả giá. Hắn là súc sinh cũng được, là hoàng đế cũng được, đều không có vấn đề gì cả. Là ta muốn, ta nguyện ý, ta cam tâm tình nguyện. Hắn lừa chết ta, ta cũng không cần. Bao năm nay ta vẫn không tìm được đối tượng để ta có thể phò thác hết thấy, hiện tại ta có, đó là chuyện của ta, còn hắn đối với ta thế nào cũng không quan hệ, bởi vì ta hiện tại không sao, tất cả đều rất tốt.”

Con người sống ở trên đời mà không có cái gì để theo đuổi chính là chuyện đáng buồn nhất, ít nhất đối với nàng là như vậy. Người khác theo đuổi thứ mình có thể có được, còn nàng theo đuổi một thứ không thể được, đó cũng đều là mục tiêu, không có gì khác nhau, đều giống như là tìm được chân lý sống, bất kể tốt xấu, đều khiến người ta thỏa mãn.

Căn Cổ kinh ngạc nhìn nàng, không biết qua bao lâu, tay hắn rốt cục chậm rãi buông xuống, đại đao rơi rầm xuống đất, nước mắt hắn cũng chảy ra, nhưng hắn cắn chặt răng, không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Liên Y chậm rãi buông đao Xích Hà, thấp giọng nói: “Xin lỗi, Căn Cổ. Ta hy vọng người đừng xem vào chuyện của ta nữa, xin người.”

Hắn chậm rãi gạt đầu, xoay người sang chỗ khác, bình tĩnh nhìn rừng rậm khô vàng phương xa, một đám chim vỗ cánh bay lên, hướng về phía mặt trời, dần dần bay xa.

“Vậy ta cũng nói cho nàng biết.” hấn xoay người nhặt đao lên, dắt vào bên eo lưng, bình tĩnh nhìn nàng: “Ta cũng có mục tiêu, cũng có thứ để theo đuổi. Mặc kệ nàng biến thành dạng gì, ta cũng không quan tâm, không buông tha. Nàng có thể cả đời không nhìn ta, ta cũng cả đời không rời đi. Đây là cái cố chấp của ta, cũng là cố chấp của nàng. Tóm lại, đời này ta chỉ có một mình nàng.”

Hấn xoay người rời đi, không hề quay lại. Liên Y yên lặng nhìn bóng dáng hấn, không biết vì sao mà không dám tiến lên ngăn cản.

Lời nói của hấn, nàng dường như hiểu, lại giống như không hiểu. Kỳ thật, đời người là cả một khoảng thời gian dài, bọn họ lại luôn dùng những khoảnh khắc ngắn ngủi này để định nghĩa, hơn nữa còn thật sự quán triệt nó, đến chết cũng không thay đổi. Như vậy là tốt hay là xấu, không một ai biết.

Liên y đứng ở cửa động thật lâu, mãi cho đến khi Gia Luật Cảnh cởi trần ngáp dài bước ra, ôm cổ nàng, cắn lên tai nàng, thấp giọng nói: “Nàng nhìn gì vậy? Là muốn ta sao?”

Liên Y mỉm cười, đột nhiên xúc động muốn khóc, nàng nói nhỏ: “Ta đang nhìn một người rất tốt. Hấn vừa đi rồi.”

Gia Luật Cảnh mỉm cười, ôm vai nàng, nhẹ nhàng vào trong động: “Đồ ngốc là không đáng nhìn, còn không bằng ngắm cảnh. Hay là... nhìn ta đi. Tiểu Liên Y, nàng thích chuyện tối qua chứ?”

Cổ họng Liên Y phát ra một tiếng rên rỉ run rẩy, vội vàng đè lại tay hấn, la lên: “Đừng... Trời đã sáng...”

Gia Luật Cảnh nhẹ nhàng buông nàng ra, mặc thêm áo, búi tóc, nói: “Chúng ta trở về Đại Liêu, cái nơi hoang sơn dã tính này ngay cả phân cũng không có, cực kỳ đáng chán.”

Liên Y chợt nghĩ tới cái gọi là “cả đời” mà nàng và Căn Cổ nói, nhẹ giọng hỏi: “Gia Luật Cảnh, đời này chàng muốn nhất cái gì?”. Hấn véo nhẹ má nàng, “Gọi ta là Thuật Luật. Đó là tự của ta, ta không thích người khác gọi tên đầy đủ của ta. Ta không biết đời này ta muốn cái gì, nhưng hiện tại cái ta rất muốn chính là nàng.”

Hấn dùng một tay ôm lấy nàng, đặt xuống đất, nhẹ nhàng.

Không biết qua bao lâu, ngoài động tựa hồ truyền đến tiếng bước chân, Liên Y hơi kinh hãi, vội vàng đẩy Gia Luật Cảnh ra, hấn lại đang ghé vào người nàng mà ngủ. Liên Y vội vàng mặc quần áo, cầm lấy Xích Hà, lặng lẽ đi ra cửa động, nhìn ra ngoài – không có ai. Nàng nghi hoặc nhìn xung quanh, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, xoay người đang định vào trong động thì yếu huyệt sau lưng không biết bị ai điểm trụ, nàng nhất thời không thể động đậy.

Một bóng đen chậm rãi đi vào, dáng người cao lớn dị thường, quả nhiên là Gia Luật Văn Giác. Hấn lạnh lùng nhìn Liên Y, đưa tay tát nàng một cái: “Đồ dê tiện! Lại dám trốn ở đây thân thiết với nam nhân! Chuyện ta giao cho ngươi làm thế nào rồi?”

Một dòng máu tươi chậm rãi tràn ra từ miệng nàng, sắc mặt Liên Y trắng bệch, kinh ngạc nhìn hấn, thấp giọng nói: “Ta sẽ không làm! Ta sẽ không hại chủ tử của mình!”

Gia Luật Văn Giác cười lạnh, nói: “Ngươi mới quen biết nàng ta vài ngày mà đã chủ tử này chủ tử nọ không ngừng, cũng mới biết nam nhân này không bao lâu đã lên giường với hấn. Nói ngươi tiện nhân đúng là tiện nhân, giống hệt như nương ngươi.”

Liên Y run giọng nói: “Việc này không liên quan đến thời gian dài ngắn, ta biết ai đối tốt với ta, cũng biết mình muốn gì! Cho dù ngươi là cha ta... Nương ta cũng không sai, chỉ là nàng đã yêu nhầm người, cũng may nàng đến lúc chết cũng chưa từng hối hận, nàng còn tốt hơn ngươi, kẻ đi mang nàng dê tiện sau lưng nàng!”

Lời còn chưa dứt, nàng đã bị đánh một tát, lần này rất nặng tay, nàng phun ra một ngụm máu loãng và một mảnh răng.

Gia Luật Văn Giác lạnh lùng nhìn nàng, nói nhỏ: “Không được gọi ta là cha, ta không có loại nữ nhi ti tiện ngu xuẩn như ngươi. Ngươi không chịu đi tìm chủ tử ngươi, ta cũng không còn cách nào khác, nghe nói cảm tình của ngươi và nam nhân này không tồi, vẫn đi cùng hấn bấy lâu, các ngươi đi theo ta cũng được.”

Hắn vỗ tay, phía sau lập tức hiện ra mấy hắc y nhân, thuần thực điểm huyện Gia Luật Cảnh đang ngủ say, mặc đại quần áo cho hắn, khiêng lên vai, rời khỏi động. Liên Y còn định nói chuyện, gáy đã bị người ột đòn, trước mắt lập tức tối sầm, nàng hôn mê!

Lần này Thiên Quyền trở về rồi cũng không đi nữa, Tiểu Man thì ngày ngày quét tuyết cùng cha con Triệu thúc, lúc nào quay đầu cũng có thể nhìn thấy thân ảnh hắn đang đứng trước cửa sổ, có đôi khi nàng cảm giác như hắn đang nhìn mình, đôi lúc lại cảm thấy hắn không phải nhìn nàng mà là đang nhìn vào một nơi hư vô mờ mịt nào đó.

Quý công tử này, tâm tư thật cẩn mật, hoàn toàn không thể đoán ra, vĩnh viễn cũng không thể biết hắn suy nghĩ cái gì.

Từ trước tới giờ Tiểu Man vẫn có chút kính sợ với kiểu người bí hiểm như vậy, không dám tới quá gần, nhưng Thất Phúc và Tam Hỉ lại luôn luôn bảo nàng đi tìm Thiên Quyền hỏi cái này muốn cái nọ, giống như là bọn họ thực sự thích nhìn bộ dáng kinh ngạc của nàng, lần nào cũng cười hề hề, không có chút ý tốt nào.

Sáng sớm ngày nọ, tuyết rơi nhiều, Tiểu Man đang co ro giúp Triệu thúc thu thịt đang phơi gió bên ngoài vào, chợt nghe thấy phía sau truyền tới tiếng bước chân dồn dập, nàng nhìn lại, thấy Thất Phúc bưng một chậu nước ấm chạy tới, nàng còn chưa kịp hỏi, Thất Phúc đã dúi chậu nước vào tay nàng: “Mau! Đưa tới cho công tử! Nhanh kéo lạnh mất!”

Tiểu Man sững sốt một chút, rõ ràng bất mãn: “Ta đang thu thịt khô mà.”

Thất Phúc cúi xuống nhanh nhẹn nhặt thịt: “Ta thu cho, ngươi mau đưa nước cho công tử. Nước mà lạnh, công tử sẽ tức giận đó.”

Hắn tức giận hay không thì liên quan gì nàng chứ! Tiểu Man không biết làm gì khác, đành bưng nước tiến vào viện của Thiên Quyền.

Cửa phòng hắn đóng chặt, Tiểu Man gọi vài tiếng cũng không thấy ai mở cửa, chỉ đành thô lỗ một cước đá văng cửa, cởi giày đi vào, miệng kêu: “Thiên Quyền! Thiên Quyền! Nước ấm của ngươi đây!”

Vẫn không ai đáp nàng, Tiểu Man đành tiếp tục bưng chậu nước lên lầu, cửa phòng ngủ hắn khép hờ, từ trong tỏa ra một luồng hương hoa mai ấm áp. Tiểu Man đi vào, đặt chậu nước trên cái giá đặt chậu rửa mặt, xoa xoa hai bàn tay lạnh cóng, nhìn lại – ôi, hắn vẫn còn ngủ mà! Dung nhan tuấn tú trắng nõn lộ ra ngoài, tóc đen dài phủ qua trán, không biết đang mơ giấc mơ đẹp gì mà ngay cả nàng tiến vào cũng không tỉnh.

“Thiên Quyền, nước ấm tới rồi.” Nàng lại nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Thiên Quyền rớt cục giật mình, chậm rãi mở to mắt, một đôi con ngươi đen sâu không thấy đáy, lại chứa vụn phần mê vọng quyến rũ. Hắn nhìn nàng một cái, đột nhiên đưa tay ôm lấy chân nàng, dúi đầu lên đó, lẩm bẩm nói: “... sao tới sớm như vậy...”

Tiểu Man sợ tới mức toàn thân cứng ngắc, vươn một ngón tay kéo tóc hắn: “Là ta nha! Có phải ngươi nhận nhầm người không? Đây!”

Lời còn chưa dứt đã cảm thấy trời đất quay cuồng, người nàng mềm nhũn ngã vào giường hắn, sợ tới mức kêu lên, tay chân luống cuống giãy dụa, gáy bỗng nhiên bị người giữ lấy, thân thể hắn cứ như vậy đè ép xuống, nặng muốn chết.

Tiểu Man không thở nổi, bị ép tới mức trước mắt toàn sao, cảm thấy hô hấp của hắn nóng cháy phả trên cổ nàng, môi cũng nhẹ nhàng chạm trên tai nàng, lẩm bẩm nói: “Nói gì đi... Bội Nương... Lại đến nữa sao?”

Bội Nương? Cuối cùng Tiểu Man cũng nghe rõ từ này, mắt thấy trình tiết khó giữ được trước tên thú tính này, nhất thời không kịp nghĩ xem vì sao hắn lại biến thành như vậy, gấp gáp cắn một cái lên vai hắn, ngón tay mạnh mẽ úp xuống, cũng không biết cào vào chỗ nào, chỉ nghe thấy hắn kêu một tiếng, sau đó đột nhiên đứng dậy, bình tĩnh nhìn nàng.

“Cầm thú!” Tiểu Man tức giận đến run rẩy cả người, nâng tay định đánh. Thiên Quyền nắm lấy cổ tay nàng, có chút hoảng hốt, mà áy náy nhiều hơn. Hắn nhanh chóng đứng dậy, lùi ra ngoài giường, thấp giọng nói; “Xin lỗi, ta không cố ý!”

Tiểu Man vội vã bật dậy khỏi giường, sửa sang lại áo, xoay người định chạy. Thiên Quyền nói nhỏ; “Xin lỗi, vì khuôn mặt người giống..., thật sự là xin lỗi.”

“Ai thèm giống mặt ai!” Tiểu Man nắm lấy bút lông trên bàn ném qua, Thiên Quyền giơ tay thoải mái bắt được. Nàng ném không trúng thì buồn bực tột đỉnh, tìm không thấy cái gì khác để ném, đành phải quay mặt tiếp tục bỏ đi.

Thiên Quyền đi ra cửa phòng, lại nói: “Người đi đâu?”

“Liên quan gì người! Dù sao ta cũng có thể tự mình đi đến Trấn Châu!” Nàng đã hạ quyết tâm, không thể ngốc ở đây một khắc nào nữa, phải lập tức chạy lấy người.

Mắt đột nhiên hoa lên, người này giống như quỷ mị xuất hiện trước mặt nàng, giơ tay làm như muốn bắt nàng, Tiểu Man sợ tới mức hét lên một tiếng, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, kết quả đứng không vững, ngã oạch xuống đất, nửa ngày sau vẫn không đứng lên được.

69. Q.4 - Chương 6

Khóa xuân (tam)

Một bàn tay nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng lên, Tiểu Man giật tay ra, lại nhảy ra thật xa, sắc mặt trắng bệch: “Người không được đụng vào ta!”

Thiên Quyền đứng yên ở cạnh cửa, tóc xõa, ngực áo rộng mở hơn phân nửa, có chút bất đắc dĩ, có chút ảo não. Rất ít khi được nhìn thấy vẻ mặt này trên khối mặt băng này, nếu là bình thường, không chừng Tiểu Man sẽ lên cười nhạo một phen, nhưng hiện tại, nàng chỉ thầm muốn cào nát cái khuôn mặt kia ra.

“Là ta nhận nhầm người, thật sự xin lỗi.” Hắn thấp giọng nói.

“Lấy cớ quá vụng về!” Tiểu Man cực kỳ giận dữ, “Ta không phải là Bội Nương gì đó! Ngay cả thê tử của mình mà người cũng nhận nhầm, ta thực tiếc nuôi thay cho nàng!”

Tên này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt hắn nhất thời trắng bệch, không nói lấy một chữ.

Tiểu Man lui lại vài bước, hoài nghi nhìn hắn. Đột nhiên nhớ ra Tam Hỉ đã từng nói, công tử nhà hắn chưa bao giờ trên hoa gheo nguyệt, hai mươi tư tuổi còn chưa thành gia. Bội Nương kia rõ ràng không phải là thê tử của hắn, đó nhất định là nữ tử nào đó bên ngoài mà hắn tìm hoan mua vui! Người này nhìn qua thực cao nhã, không thể xâm phạm, thực cũng chỉ đáng khinh thường vậy thôi!

Thiên Quyền trầm mặc thật lâu mới quay đầu thấp giọng nói: “Bội Nương không phải là thê tử, nàng là... Nàng đã chết rồi.”

Đã chết? Nàng vẫn không tin, thật cẩn thận đứng tránh sau chiếc ghế dựa, tay nắm chặt lưng ghế, cân nhắc xem mình có đủ sức để ném cái ghế vào hắn hay không.

Thiên Quyền không nói nữa, chỉ xoay người bước lên lầu. Tiểu Man buông lưng ghế ra, không kìm được, hỏi: “VẬY... vậy nàng là ai? Thật sự... rất giống ta sao?”

Hắn ngừng một chút, trầm giọng nói: “Người đi ra ngoài đi. Đừng có chạy loạn, bước ra khỏi cửa là ta sẽ bắt người trở về.”

Nói gì vậy? Tiểu Man tức giận.

“Người nhìn cho rõ đi. Ta không phải Bội Nương của người, người đừng có xem ta là người khác. Ta không cần, cũng không cần người thương cảm, ta chính là ta. Người cũng không cần lấy lý do để che chở ta, ta không cần.”

Nàng lạnh lùng nói.

Thiên Quyền lại ngừng một chút, rốt cục quay đầu lại nhìn nàng, thấp giọng nói: “Ta biết, người là Tiểu Man, ta không nhận nhầm. Đi ra ngoài đi.”

Hắn lần đầu tiên gọi tên nàng, Tiểu Man thiếu chút nữa nhảy dựng lên, quay mặt bỏ chạy, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Vật trong ngực kia thật nóng, nàng chăm chú đè lại, nhẹ nhàng gọi tên Trạch Tú.

Đột nhiên nàng rất muốn khóc, muốn nhanh chóng rời khỏi trang viên này, nàng cảm thấy mình không thể ở đây thêm chút nào nữa. Nàng chính là nàng, một nữ tử cực bình thường tên là Tiểu Man. Nàng không phải là tiểu chủ Thương Nhai thành, cũng không phải là Bội Nương, trên đời này liệu có ai vì nàng là Tiểu Man, không phải là người khác mà thật lòng đối xử tốt với nàng không?

Có lẽ sự tồn tại của nàng vốn không đáng giá, chỉ có thể sống dưới ánh sáng của người khác mà thôi.

Nếu như Trạch Tú xuất hiện bây giờ, nếu như hắn còn sống, liệu hắn sẽ không vì nàng không phải là tiểu chủ Thương Nhai thành mà không để ý đến nàng, sẽ vứt bỏ nàng giống như vứt một con vật chết?

Độ nóng nơi ngực tựa hồ chậm rãi giảm bớt, biến thành ấm áp.

Tiểu Man rốt cục chạy mệt, đặt mông ngồi ở bậc thang mà thở. Nàng lại lần nữa che ngực.

Uhm. Hắn sẽ không vứt bỏ nàng, nàng biết. Dù nàng có là một tên ăn mày, Trạch Tú cũng sẽ xoa tóc nàng, cười mắng: Ngốc. Sau đó sẽ nắm tay nàng, che chở nàng. Bọn họ là một thế giới riêng, bọn họ biết điều đó.

Nàng thở dài, xung quanh là sương trắng bao bọc, nàng nhìn ra, hóa ra nàng đã chạy khỏi trang viên kia, đi tới cái hồ nhỏ cạnh đó, trên mặt hồ là một tầng băng dày, nhưng ở giữa hồ tựa hồ vẫn còn nước.

Tiểu Man nhặt một viên đá, ném vào mặt hồ, viên đá nảy vài cái rồi ‘tôm’ một tiếng rơi vào lòng nước, làm bắn lên bọt nước. Nàng xoay người định tìm thêm đá, đột nhiên phát hiện đằng sau có người, vội vàng quay đầu lại, là Thiên Quyền. Hắn thậm chí còn chưa thay quần áo, tóc cũng không buộc, chỉ đứng yên lặng ở phía sau mà nhìn nàng.

“Người muốn dọa chết người hả?” Nàng hoảng sợ, người này thực giống như hồn ma, đến sau lưng nàng mà ngay cả một chút âm thanh cũng không có.

Thiên Quyền nhìn gương mặt thanh tú của nàng, đột nhiên cười khổ, nói nhỏ: “Quả nhiên vẫn không khóc. Ta còn nghĩ người sẽ khóc.” Tiểu Man ôm đầu gối ngồi trở lại: “Vì sao ta phải khóc? Chuyện gì cũng khóc thì ta không cần phải làm gì khác nữa cả, chỉ cần để nước mắt chảy là hết đời.”

Hắn nhẹ nói; “Uh, người chỉ khóc vì Trạch Tú thôi.”

Tiểu Man đột nhiên quay đầu lại, nhưng hắn không nhìn nàng. Một lát sau, hắn lại nói: “Ta đã nói, nếu người chạy ra ngoài, ta sẽ bắt người về. Đi, trở về cùng ta.”

Tiểu Man không để ý đến hắn, chỉ yên tĩnh nhìn cảnh hồ. Hắn tựa hồ cũng không phải thật tâm tới bắt nàng, chỉ đứng sau nàng, cùng nhìn cảnh băng tuyết với nàng. Lại không biết qua bao lâu, tựa hồ đã trở thành một cuộc chiến xem ai quật cường, trầm mặc hơn, cuối cùng Thiên Quyền thua, cho nên hắn thấp giọng nói: “Người đã nghe tới tới Ngô Việt quốc chưa?”

Tiểu Man lắc đầu, Thiên Quyền nói nhỏ: “Đó là một quốc gia rất nhỏ, đã quy thuận Đại Tổng từ lâu. Ông cố của ta từng là quốc vương Ngô Việt quốc. Bội Nương là một phi tần của ông cố ta.”

Hắn là hoàng tử? Rốt cục Tiểu Man cũng quay đầu lại nhìn hắn, nhìn từ trên xuống dưới, khó trách, trên người hắn lại tản ra loại khí chất thanh quý này, đó không phải là thứ mà những nhà giàu có bình thường có thể có được.

“Ngọc Lâu Xuân chính là do thúc tổ của ta, Tiền Duy Diễn viết, được người ta biên thành khúc, thường xuyên đàn hát.”

Khó trách hẳn cũng chơi khúc Ngọc Lâu Xuân kia!

Thanh âm Thiên Quyền rất nhẹ, sương trắng bao phủ gương mặt hẳn, chỉ lộ ra đôi mắt trong veo sáng rực: “Lúc Bội Nương vào cung mới có mười lăm tuổi, ông cố ta lại đã sáu mươi, cho nên nàng rất tịch mịch thống khổ lúc đó ta còn rất nhỏ, thường xuyên nhìn thấy nàng ngồi khóc một mình. Khi đó trong cung rất hỗn loạn, tất cả mọi người đều tranh cãi về việc hàng Tổng hay không hàng Tổng, không ai để ý tới nàng, cũng không ai quản ta. Ta cơ hồ là được nàng nuôi lớn, tất cả chữ nghĩa ta biết đều là do nàng dạy.”

“Sau, ta trưởng thành, Ngô Việt quốc đã không còn. Chúng ta không hàng Tổng mà được trộm đưa đến một biệt viện Hồi Hột. Đại đa số của cả trong cung đã được chúng ta cất giấu, gia thần về sau người thì chết, người thì bỏ đi, người trong biệt viện càng ngày càng ít. Bội Nương càng ngày càng thích ta, nếu ta rời khỏi nàng một lúc là nàng liền đòi sống đòi chết. Vì thế, ta hiểu, nàng đã không còn coi ta như đệ đệ nữa. Nàng hy vọng ta là người yêu.”

Hắn nói thực bình tĩnh, Tiểu Man lại cảm thấy hết hồn, khẽ nói: “Đừng, người đừng nói nữa, kỳ thật ta cũng không muốn biết...”

Thiên Quyền không để ý đến nàng, lại nói: “Một đêm, nàng đến dụ dỗ ta, năm đó ta mười lăm tuổi. Từ ngày đó về sau, ban ngày thì nàng là trưởng bối của ta, buổi tối thì ta là người tình của nàng. Cứ như vậy qua hai năm, cha ta chết, trong biệt viện rốt cục không có ai khác, nhưng Bội Nương cũng vì thân thể suy yếu mà cũng chết đi mấy tháng sau đó. Ta liền cầm theo bảo tàng, đốt biệt viện, xây trang viên này ở ngoại ô Trấn Châu, sau lại tới Bất Quy sơn, làm Thiên Quyền.”

Tiểu Man kinh ngạc nhìn hẳn, thấp giọng nói: “Vậy, vậy tên thật của ngươi là gì?”

“Minh Hi, Tiền Minh Hi. Tự là Kiến Ngọc.”

Tiểu Man ngây người nửa ngày mới cúi đầu nói nhỏ: “Kiến Ngọc...” Mỉm cười, Tiểu Man đứng lên, vỗ bằng tuyết dính trên quần áo: “Uhm, ta không trách ngươi. Nhất định là ngươi rất thích Bội Nương. Trước đây ta không biết chuyện của gia tộc ngươi, thực... xin lỗi.”

Thiên Quyền nói nhạt: “Ta cũng không thích nàng, ta và nàng chỉ là hai kẻ cô đơn an ủi nhau mà thôi.”

Tiểu Man đỏ mặt: “Ngươi... ngươi nói cái này với ta làm gì! Ta không muốn biết!”

Nàng xoay người bước đi, Thiên Quyền chậm rãi theo ở phía sau, lại nói: “Ngươi có chút giống nàng, cho nên lần đầu nhìn thấy ngươi, ta đã giết mình.”

Tiểu Man trừng mắt nhìn hẳn: “Ta không hề thấy ngươi giết mình chút nào.” lại còn có thể dương cung bắn nàng, tâm địa người này đúng là làm từ bằng tuyết mà.

Thiên Quyền chỉ tủm tỉm cười. Tiểu Man lại nhớ tới lúc mới gặp, hẳn ình ngồi chung một ngựa, cực kỳ tự nhiên, hóa ra không phải hẳn vốn ôn nhu chăm sóc nữ tử, đơn giản là vì nàng giống Bội Nương.

“Ta không coi ngươi là Bội Nương, buổi sáng... chỉ là hiểu lầm. Ta xin lỗi.”

Tiểu Man quay đầu làm mặt quỷ với hẳn: “Kỳ thật ngươi cũng nói nhiều, tuyệt đối không phải kẻ kiêu lời.”

Nàng xoay người chạy về trang viên, giống như một cánh bướm, nhẹ nhàng linh hoạt.

Thiên Quyền đứng đó một hồi lâu, không nén được nụ cười trên môi, giữa đất trời mờ mịt tuyết, vô cùng vô tận, cũng không có gì, chỉ có một con bướm phá kén mà ra, sắc sỡ mỹ lệ, nhẹ nhàng bay ngay trước mắt, nếu có thể, thực muốn nắm giữ cảnh đẹp này.

Phía sau truyền tới tiếng chân giẫm lên tuyết, ý cười trên môi hẳn dần dần biến mất, gương mặt lại trở nên lạnh như băng.

Người tới đứng phía sau hẳn, chấp tay hành lễ: “Công tử gia.”

Hắn không quay đầu lại, cũng không nói gì, chỉ nhắm mắt.

Người kia lại nói: “Phát hiện bóng dáng Trạch Tú ở vùng Trung Kinh.”

Thiên Quyền nhướn mi: “Thật sao?”

“Lưng đeo ba thanh hắc kiếm, lĩnh tiền thưởng của quan phủ, có đến chín phần chính là hắn.”

Thiên Quyền hơi thở ra, trầm mặc một lúc lâu sau mới nói: “Ta sẽ lập tức đi.”

Thay quần áo, lúc bước ra đại môn, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Tiểu Man ở trong cái sân nhỏ kia.

Cái đẹp nhẹ nhàng mỹ lệ kia, chắc gì hắn đã có thể bắt được, nhưng nhất định phải thử xem.

Hắn quay đầu, vung roi, đôi mắt giống như bọc một tầng băng mỏng.

Đêm đã khuya, ngoài trời tuyết vẫn yên lặng rơi.

Tiểu Man co mình trong chăn, ngủ say.

Nàng mơ một giấc mơ đẹp, trong cảnh xuân tươi đẹp đó, Trạch Tú cưỡi ngựa phía trước, nàng theo phía sau, hai người chậm rãi hành tẩu qua đại thảo nguyên Mạc Bắc, nhìn thấy ngút mắt màu xanh lục, giống như những lớp sóng quay cuồng không ngừng.

Trạch Tú quay đầu lại gọi nàng, cười cười, rồi đột nhiên giục ngựa chạy như điên, nàng vội vàng thúc roi đuổi theo, nhưng dù có đuổi thế nào cũng không kịp. Thân ảnh hắn dần dần nhỏ bằng hạt đậu rồi biến mất trong mênh mang xanh biếc.

Tiểu Man gấp đến độ kêu to tên hắn, lại thấy có người nhẹ nhàng ôm mình từ phía sau, ghé sát tai mình mà nói: “Ta không thích nàng ấy, tuy nàng ta có khuôn mặt giống nàng. Thật ra, người ta yêu mến là...”

Tiểu Man đổ mồ hôi toàn thân, đột nhiên bình tĩnh, trong phòng tối om, nhìn không rõ năm ngón tay.

Ngoài cửa sổ mơ hồ truyền tới từng đợt ồn ào náo động, dường như có người đang đánh nhau. Nàng lau mồ hôi trên trán, không nghĩ tới giấc mộng cổ quái này nữa. Khoác thêm áo choàng, nàng đi đến bên cửa sổ, đang định đẩy ra xem sao thì bên ngoài có người kêu thảm một tiếng, sau đó một vạt máu tươi văng lên dính vào lớp giấy cửa sổ, nàng sợ tới mức cũng kêu lên, vội vàng lui về phía sau.

Bên ngoài có người gọi nàng, hình như là tiếng của Tam Hỉ: “Tiểu Man! Đừng ra ngoài! Mau theo mật đạo chạy đi.”

Mật đạo? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng luống cuống tìm kiếm mọi góc ngách, nàng đâu có biết mật đạo ở đâu! Căn phòng này lớn như vậy, nàng chạy loạn lên, đập đá lung tung, khiến cả đầu đầy những mồ hôi vẫn không tìm được cái chỗ mật đạo chó má kia.

Tới lúc gấp quá không biết làm thế nào cho phải, trong một lúc vô ý tay nàng đập một cái lên tường, chợt nghe thấy một loạt tiếng lách cách vang lên, vách tường đột nhiên thụt vào một khoảng – đây chính là mật đạo! Nàng chộp lấy cây nến định vọt vào, lại thấy cửa bị đập tung, một trận gió tuyết ào ào tiến vào, ánh nến lung lay rồi vụt tắt. Nàng không kịp quay đầu lại, chỉ cảm thấy vài bóng đen vọt tới mình, sau đó gáy bị đập nhẹ một cái, cây nến trong tay rơi xuống đất, cả người mềm nhũn.

70. Q.4 - Chương 7

Chưa hết (nhất)

Thật ra, nàng như đã quen với việc bị người cướp đến cướp đi, thả tới thả lui rồi.

Lúc Tiểu Man tỉnh lại đã bị ai phát hiện ra điều này, vì nàng căn bản không kích động, cũng không nghi hoặc, càng không kêu to cứu mạng, nàng biết cho dù có kêu rách họng cũng không có ai tới cứu nàng.

Hiện tại nàng đang ở trong một không gian nhỏ hẹp, lại còn di động, giống như một thùng xe ngựa, tuy nhiên lại không thấy có cửa sổ, cũng không có cửa chính. Trên vách có bốn cái vòng đồng, tay chân nàng bị buộc vào đó, cả người bị treo trên vách, tư vị này hẳn nhiên là không dễ chịu, cổ tay nàng cảm giác như sắp bị cắt đứt.

Cổ họng khô khốc, như sắp bị thiêu cháy. Tiểu Man cúi đầu ho hai tiếng, chợt nghe bên ngoài có tiếng vang, sau đó một chút ánh sáng phá vỡ không gian nhỏ hẹp tăm tối này, có người đi đến, trong tay còn cầm một cây nến, ánh lửa run rẩy nhảy nhót.

Tiểu Man vừa nhìn thấy hình dáng người kia thì không kìm lòng được mà hét ầm lên, chỉ hận không thể đem toàn bộ không khí trong bụng mà rống lên.

Người kia dù bận vẫn ung dung nhìn bộ dáng của nàng, tươi cười quay đầu lại. Ánh nến chiếu sáng gương mặt trắng bệch của nàng, mái tóc đen thả dài, còn có móng tay dài đỏ chót. Nàng mặc giá y đỏ tươi, lại không đội mũ phượng, nhìn qua cực kỳ quý dị.

Cho dù là Gia Luật Văn Giác hay là mấy vị Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ của Bát Quy sơn cũng không thể khiến Tiểu Man kêu thảm được như vậy.

“Quý, quý, quý...” Nàng kêu đến mức suýt ngất, giọng nói cũng lạc cả đi.

Nữ tử áo đỏ kia nhẹ nhàng đặt cây nến lên bàn, khoanh tay nũng nịu nói: “Người cứ việc kêu rách họng, sẽ không có ai tới cứu người đâu.”

Tiểu Man hít một hơi, lại hét to: “Rách họng! Rách họng!”

Nàng kia cười, vỗ tay nói: “Thật sự là một nữ tử thú vị, người nhận ra ta chứ?”

Cổ họng Tiểu Man đau muốn mạng, rốt cuộc không kêu được nữa, chỉ phải nhắm mắt lại. Khẽ mở một mắt trộm đánh giá nàng, đột nhiên cả kinh, la lên: “Hong Cô Tử?”

Hong Cô Tử cười nói: “Quả nhiên là người vẫn nhớ ta, từ lúc từ biệt ở Bạch Dương trang, dường như người đã đẹp ra, trưởng thành một chút, nữ tử tuổi trẻ đúng là rất tốt...” Nàng vừa nói vừa dùng mấy móng tay dài nhẹ nhàng vạch vạch trên mặt Tiểu Man, Tiểu Man cảm thấy lông tóc dựng đứng, run giọng nói: “Người... người muốn gì? Các người vốn biết ta... ta không phải là tiểu chủ...”

Hong Cô Tử dịu dàng nói: “Ai quan tâm nơi có phải là tiểu chủ hay không. Có biết vì sao ta lại tìm người không?”

Tiểu Man thành khẩn lắc đầu.

Vì thế, Hong Cô Tử cũng chân thành mà nói cho nàng: “Bởi vì ta rất thích làn da của người, bóng loáng co dãn, cắt ra làm bìa sách là tốt nhất, tuy nhiên làm vỏ gối cũng được. Cho nên ta sẽ lột da người...”

Tiểu Man rất muốn bị dọa xỉu đi... nhưng nàng lại chỉ bị dọa đến nửa chết nửa sống, không thể hôn mê được.

Hong Cô Tử cười ha hả, đột nhiên rút ra một thanh đao nhỏ trong suốt, nhoáng một cái trước mặt nàng, làm bộ lột da đầu nàng. Tiểu Man sợ xanh cả mặt. Chợt nghe leng keng hai tiếng, nàng đã dùng đao chặt đứt mấy chiếc vòng đồng khóa tay chân Tiểu Man. Tiểu Man rơi bịch xuống, bên tai lại nghe thấy tiếng Hong Cô Tử: “Người chỉ cần ngoan ngoan nghe lời, ta sẽ không lột da người, còn cho người bạc, cho người làm kẻ giàu sang, áo gấm về nhà.”

Tiểu Man miễn cưỡng ngồi xuống, đột nhiên lắc đầu: “Dùng tiền để hấp dẫn ta đã trở thành vô dụng rồi.”

Hong Cô Tử lại hươu tiểu đao trước mặt nàng một cái, phát ra âm thanh sắc lạnh, Tiểu Man vội vàng nghiêm mặt nói: “Tuy nhiên, ta luôn luôn biết hợp tác. Nói đi, chuyện gì?”

Tuy nói nàng không sợ chết, nhưng không có nghĩa là nàng không sợ bị lột da. Đau chết không nói, đã chết lại còn phải làm quỷ không da, thực quá thê thảm.

Hồng Cô Tử rất vừa lòng với thái độ của nàng, thu tiểu đao vào trong tay áo, cười nói: “Việc này không vội, từ từ nói. Người bị trời lâu như vậy, không ăn cũng không uống, thực đáng thương mà. Người đợi ở đây, đừng nhúc nhích, ta sẽ quay lại ngay.”

Nàng xoay người đi ra ngoài, một lát sau đã mang theo một túi nước và một túi lương khô tiến vào, đưa cho nàng, “Ăn đi!”

Tiểu Man bất an nhận lấy, chỉ sợ nàng ta mất hứng một cái sẽ lại lấy đao ra lột da mình. Hồng Cô Tử thấy ánh mắt nàng cứ dính chặt vào tay áo mình, liền nhỏ giọng nói: “Chỉ cần người hợp tác, ta sẽ không lột da người, sẽ không động đến một ngón tay của người.”

Lúc này Tiểu Man mới yên tâm, thân thể cứng ngắc cũng dần dần mềm xuống.

Chỉ cần không lột da, việc đâu sẽ có đó, nàng sẽ rất hợp tác.

Nàng uống một hơi hết nửa túi nước, ăn nửa cái bánh, rốt cục thoáng dừng lại, bỏ túi nước xuống, khiếp sợ nhìn Hồng Cô Tử, nói nhỏ: “Người là Thiên Sát Thập Phương? Tìm ta... làm gì? Muốn ta tìm ngũ phương sừng và bảo tàng sao?”

Hồng Cô Tử lắc đầu: “Chuyện đó để sau hãy nói, trước mắt có chuyện quan trọng hơn. Ta hỏi người, kỳ thật người cũng không muốn làm tiểu chủ, là do Bất Quy sơn bắt người làm, đúng không? Bọn họ còn bảo người khôi phục gia tộc, báo thù rửa hận đúng không?”

Tiểu Man gật đầu.

“Cái này đơn giản, trước mắt ta muốn đưa người đi Bất Quy sơn một chuyến...”

Tiểu Man biến sắc, kinh nghi bất định, lại nghe nàng nói tiếp: “Người không cần phải lo lắng, Thiên Sát Thập Phương sẽ toàn lực bảo vệ người bình an, tuyệt không để những kẻ kia làm tổn thương một sợi tóc của người. Việc người phải làm là trước mặt quần hùng, nói ra việc người trở thành tiểu chủ như thế nào, và việc Bất Quy sơn lợi dụng chuyện của người ra sao, chỉ thế thôi. Sao, có phải là rất đơn giản không?”

Nghe qua quả thật là đơn giản – “Ta nói, bọn họ sẽ tin sao? Ta không có bối cảnh gì, chỉ là một nữ tử bình thường mà thôi.”

Hồng Cô Tử chậm rãi nói: “Tiểu cô nương coi nhẹ mình quá rồi, ông ngoại người là Quách Vũ Thắng tiên sinh mà, cho dù hắn không nhận nương người, điều đó không có nghĩa là hắn sẽ không tiếp thu người. Liêm Phương thành chỉ có người trong nhà tự giải quyết việc của nhau, chưa từng để người ngoài làm nhục người trong nhà. Hiện tại hắn không biết người là cháu gái của hắn, một khi biết rồi, ta dám cam đoan, hắn tuyệt sẽ không ngồi yên không để ý đến.”

Nàng nghĩ cũng quá đơn thuần tốt đẹp rồi... Tiểu Man dù sao cũng không tin tưởng.

Hồng Cô Tử đi đi lại lại hai vòng trong căn phòng nhỏ, đột nhiên ngồi xếp bằng xuống đối diện Tiểu Man, nói: “Kỳ thật ta rất thích tiểu cô nương nhà người, bộ dáng rất đáng yêu, tính tình cũng hợp ý ta. Việc này cũng không khó, người không cần lo gì cả, chỉ cần can đảm nói hết việc của mình ra là được, còn những chuyện còn lại chúng ta sẽ giải quyết thay người.”

Tiểu Man cúi đầu nhìn tay mình, tựa hồ đang trầm tư, kỳ thật là nàng không dám nhìn khuôn mặt đáng sợ của Hồng Cô Tử.

“Bọn họ sẽ nói chúng ta cùng hội, nói ta là gian tế các người phái tới, chỉ trông vào một mình ta nói chuyện, căn bản không có chút sức nặng nào. Quan trọng nhất là Thương Nhai thành cũng nghiêng về phía Bất Quy sơn, nếu không vì bọn họ, ta cũng...”

Hồng Cô Tử trừng mắt: “Cảnh ngộ của người thực khiến người khác thương cảm, nhưng người trong giang hồ thân bất do kỷ, người đã gia nhập vào đó thì chỉ có cách thích ứng với nó. Không bằng ta nói cho người biết, Thương Nhai thành vốn không phải do Thiên Sát Thập Phương diệt, Thiên Sát Thập Phương tuy lợi hại nhưng cũng không có loại năng lực hủy diệt được Thương Nhai thành. Huống chi, trong nội bộ chúng ta cũng có rất ít người có hứng thú với chuyện này.”

Không phải Thiên Sát Thập Phương làm? Tiểu Man đột nhiên ngẩng đầu: “Lúc ta mới đến Bất Quy sơn có làm một lần hiển tế. Hình ảnh xuất hiện trên mặt nước chính là cảnh tượng Thương Nhai thành bị các người diệt tộc. Sao người lại nói không phải do các người làm?”

“Như vậy tức là Bất Quy sơn dở trò. Trên đời có một loại được, gọi là cà độc được, có thể làm con người sinh ra ảo giác. Nếu biết dùng đúng cách, nó có thể khiến cho đối phương sinh ra ảo giác mà mình mong muốn. Có thể là người đã bị bọn họ hạ được này.”

Tiểu Man cố gắng nhớ lại tình cảnh lúc đó, nàng tới Bất Quy sơn cũng không ăn gì, chỉ được đưa đi tắm rửa, sau đó đi hiển tế. Tắm rửa... nước tắm màu sắc kỳ lạ kia! Tiểu Man giật mình một cái, chắc chắn là bọn họ cho được vào nước tắm!

Hồng Cô Tử lại nói: “Tuy Thiên Sát Thập Phương làm việc ác nhưng việc mình không làm cũng không thể để bị người khác đổ lên đầu. Bất Quy sơn bắt người tìm đồng minh báo thù, ý đồ quá rõ ràng, chính là muốn diệt trừ chúng ta, để một mình bọn họ độc đại trên giang hồ. Chuyện Thương Nhai thành chỉ là một chuyện hiểu lầm, ngoại nhân như chúng ta nói khó tránh khỏi khó tin, đến lúc đó còn cần tiểu chủ thật sự tự mình nói ra chân tướng.”

“Hiểu lầm?” Tiểu Man nghi hoặc, “Thương Nhai thành cũng không phải là thứ tốt, người có chắc tiểu chủ sẽ nói giúp các người?”

Hồng Cô Tử cười nói: “Nàng không cần nói giúp chúng ta, nàng chỉ cần nói sự thật là được. Thương Nhai cần bản không phải bị ngoại lực diệt tộc, đó là bọn họ tự diệt chính mình.”

Tiểu Man thiếu chút nữa nhảy dựng.

“Thương Nhai thành là một thế lực thần bí, có được lực lượng mà người thường không thể nắm giữ, có thể gọi thần long. Có được lực lượng này, bọn họ cũng đã phải trả một cái giá rất đắt, đó là cứ ba trăm năm một lần, người Thương Nhai thành đều sẽ mắc một loại bệnh kỳ lạ, đồng loạt chết đi, chỉ có một vài người và tiểu chủ là có thể thoát, lưu lại, tiếp tục sinh sản con cháu, khôi phục Thương Nhai thành. Ba trăm năm sau, lại chết lần nữa. Trên giang hồ, rất ít người biết được bí mật này, hơn nữa cũng gần như đã chết hết cả, chúng ta đã phải mất hơn một năm điều tra mới biết được.”

“Quái bệnh ư? Vậy... không phải là người khác diệt tộc?” Tiểu Man cảm thấy khó có thể tin trên đời lại có loại chuyện khó lường này.

Hồng Cô Tử chậm rãi gật đầu: “Cho nên mới nói, bí mật này vượt qua lẽ thường, nếu chúng ta nói, người khác sẽ chỉ coi là chuyện vớ vẩn, cần tiểu chủ thật tự mình nói ra. Lần này chúng ta đi Bất Quy sơn, trừ việc để người nói ra chân tướng, cũng là để tiểu chủ thật nói ra sự thật. Hiện giờ Bất Quy sơn đã phát anh hùng thiếp, mời các môn phái trong thiên hạ tới làm khách, ta đoán bọn họ đã dùng một thủ đoạn nào đó để khống chế tiểu chủ thật, khiến nàng nghe theo họ. Không thể để bọn họ thực hiện được việc này, may mà Thiên Quyền công tử kia có chức vị quan trọng trong Bất Quy sơn, nếu không việc này thật không dễ làm.”

Thiên Quyền? Đáy lòng Tiểu Man đột nhiên dâng lên dự cảm bất hảo, nàng lắc đầu, giống như muốn văng suy nghĩ đó đi. Một lúc sau mới nói: “Ý của người là, Thiên Quyền là người của Thiên Sát Thập Phương? Hắn tới Bất Quy sơn là làm... gian tế?”

Hồng Cô Tử cười ha hả, sờ sờ trên gương mặt nhẵn nhụi của nàng, dịu dàng nói: “Đúng thế, hắn vốn là người của Thiên Sát Thập Phương, hắn rất lợi hại, vị trí còn cao hơn của ta. Nếu không, ở Đức Châu, làm sao người có thể đào thoát dễ như vậy?”

Tiểu Man cảm thấy cả người nặng trĩu, trong nháy mắt nhất thời nghĩ thông suốt mọi chuyện, vì sao Thổ lão bản chết, vì sao hắn lại cứu mình, chăm sóc mình tốt như vậy. Hóa ra là hắn có mục đích! Hắn cứu nàng, chỉ vì chuyện hôm nay!

Hồng Cô Tử thấy sắc mặt nàng lần lượt thay đổi, đưa tay vuốt tóc nàng, nói nhỏ: “Hắn là nam nhân tốt nha, ta vẫn nghĩ hắn là một khối băng, không gì có thể đánh động hắn, không ngờ hắn thà rằng để kế hoạch của chúng ta không thành, cũng muốn che chở người. Nếu không phải lần này kiếm được cơ hội hắn đi, làm sao ta có thể bắt được người?”

Tiểu Man cảm thấy tim nhảy như sắp văng ra khỏi ngực. Nữ nhân quý dị này tiến lại quá gần, từ cổ áo nàng lộ ra một luồng hương thơm khiến tay chân người khác như nhũn ra. Nàng ta nắm lấy cổ tay nàng, Tiểu Man run lên, cảm thấy nàng ta lại nắm tai mình, nhẹ nhàng vuốt ve, nhiệt khí trong miệng phun lên mặt mình.

“Người... Người làm gì?” Nàng chợt thấy không tốt, không phải người này thật sự muốn lột da mình chứ? Đã nói không lột rồi cơ mà!

Hồng Cô Tử hôn một cái lên má nàng, nhẹ nhàng nói: “Người nói ta muốn làm gì? Một tiểu cô nương đáng yêu như ngươi, ai lại không thích chứ?”

Tiểu Man đầu tiên là choáng váng, sau đó thì kinh hãi, cuối cùng kêu to lên, đưa tay dùng sức dấm nàng, người lùi về phía sau chạy trốn. Trong lúc dấm, tay đặt đúng ngực nàng ta... Hả? Cảm giác này? Nàng không tự chủ nhéo nhéo mấy cái, hình như là bánh mì hoặc bánh bao! Hồng Cô Tử nắm cầm nàng, khẽ cười nói: “Người sờ chỗ nào vậy? Tiểu lưu manh nha!”

“Người... người không phải nữ nhân!” Tiểu Man sợ tới mức nhũn cả người.

71. Q.4 - Chương 8

Chưa hết (nhị)

Hồng Cô Tử cười nói: “Ta từng nói mình là nữ nhân sao?”

Tiểu Man rất muốn lập tức ngắt xỉu, nhưng gần đây dường như thần kinh nàng đã được tôi luyện đến cứng rắn, làm thế nào cũng không ngắt đi được.

Hồng Cô Tử lại sờ soạng mặt nàng một phen, còn muốn đùa nàng nữa, chợt nghe ngoài vách xe có người gõ ba cái, hần lập tức buông Tiểu Man ra, đứng dậy mở cửa xe, bên ngoài có một hắc y nhân đang đứng, chấp tay nói: “Gia Luật tiên sinh dùng bữa xong rồi, chờ ở ba mươi lý phía trước.”

Hồng Cô Tử đáp xong quay đầu lại cười với Tiểu Man: “Động tác của hần thật ra rất nhanh, đồng bạn của người cũng tới cả rồi, một lát nữa là có thể gặp, người có vui không?”

Tiểu Man dù có muốn gì thì cũng không nói ra được, chỉ cầu cho người này mau mau biến mất. Nhưng hần lại không biến mất, lại đóng cửa ngồi trở lại, cầm nửa cái bánh nàng ăn dở lên ăn, lấy túi nước nàng từng uống ra uống. Lông tóc Tiểu Man dựng đứng, lui bẹp sang một bên, thở cũng không dám thở mạnh.

Hồng Cô Tử đẩy một miếng bánh, nói hàm hồ không rõ: “Ai nha, người đừng sợ, kỳ thật ta không có chút hứng thú nào với một nhóc con như ngươi. Chỉ có mấy loại nam nhân như Trạch Tú với Thiên Quyền mới thích tiểu cô nương. Yên tâm, ta sẽ không đụng vào ngươi.”

Thùng xe rất nhỏ, hần vừa ăn vừa nói, mảnh vụn suýt chút nữa bắn lên mặt Tiểu Man. Nàng dùng tay áo che mặt, thật sự không nhìn được, thấp giọng nói: “Lúc đang ăn thì không nên nói...”

Hồng Cô Tử sững sốt một chút, sau đó lại hí hóp cười, gạt đầu, quả nhiên không nói nữa.

Xe ngựa đi được một hồi thì đột nhiên ngừng lại. Hồng Cô Tử đứng dậy đẩy cửa ra, ánh sáng lập tức ập vào, Tiểu Man nhất thời không kịp thích ứng. Đưa tay áo lên che mắt, nàng miễn cưỡng nhìn ra ngoài, mang máng thấy mấy thân ảnh, trong đó có một thân ảnh cực kỳ cao lớn đang đi tới thùng xe bên này, ghé mắt nhìn nàng.

“Lại gặp lại, Tiểu Man!” Người kia tựa như đang cười, nhưng thanh âm lại lạnh như băng.

Tiểu Man tập trung nhìn vào, người tới đúng là Gia Luật Văn Giác, nàng nhất thời nhớ tới cử động không bình thường của hần, toàn thân cứng ngắc, song ý nghĩ lập tức xoay chuyển, nhớ ra hiện giờ bọn họ còn cần mình trợ giúp, chắc chắn sẽ không làm gì mình, nhất thời an tâm.

“Gia Luật tiên sinh, chào, chào người.” Tiểu Man miễn cưỡng cười cười chào hỏi.

Một cánh tay của Gia Luật Văn Giác đã bị chặt đứt, tay áo trống không dắt ở đai lưng, hắn cười lạnh một tiếng, hiển nhiên tràn ngập sát ý đối với nàng, chậm rãi hỏi: “Quạt thêu đến đâu rồi?”

Thần sắc Tiểu Man đột nhiên buồn bã, cúi đầu xuống.

Nàng nhớ tới Trạch Tú. Quạt thêu xong đã bị hắn lấy mất. Lúc ấy nàng trúng phải chưởng lực của Gia Luật Văn Giác, nghĩ rằng trong vòng hai tháng mình sẽ chết, sau đó hắn còn cựa với nàng, nói rằng tuyệt không có chuyện này. Sau, chưởng lực quả nhiên không phát tác, mặt quạt kia cũng bị hất đoạt mất.

Tiền cược lúc đó của nàng là nàng sẽ thêu cho hắn một bức tranh mỹ nhân tuyệt thế, để hắn mỗi ngày ngắm nhìn. Nhưng hắn lại không muốn mỹ nhân tuyệt thế nào cả, hắn lấy đi vật kia, kỳ thật... người mà nàng thêu trên đó chính là nàng.

Tiểu Man hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Cái đó đã tặng người khác mất rồi, vì người chưa đưa tiền cho ta. Muốn ta thêu cái khác thì đưa ta trăm lượng hoàng kim.”

Gia Luật Văn Giác giận dữ, hận không thể đánh nàng chết tại trận, nhin nửa ngày, đành phải cắn răng xoay người.

Tiểu Man chậm rãi bước xuống xe, nhìn thấy trên xe ngựa của Gia Luật Văn Giác cũng có hai người đang bị trói gô lại, chính là Liên Y và Gia Luật Cảnh đã lâu không gặp. Nàng chấn động, vội vàng chạy tới ôm Liên Y, cả kinh nói: “Sao lại là các người? Hắn... lão nhân kia có tra tấn các người không?”

Hai mắt Liên Y ướt đầm, môi run nhè nhẹ, vốn có rất nhiều điều muốn nói với nàng, nhưng lại không nói được gì nên lời, thật lâu sau mới cúi đầu kêu một tiếng: “Chủ tử!”

Gia Luật Cảnh kêu lên: “Cô nương! Là người! Hảo huynh đệ mặc đồ trắng của ta đâu?”

Tiểu Man chưa kịp trả lời, Hồng Cô Tử đã cười nói: “Thiên Quyền công tử có việc bận vài ngày, chúng ta tới Bất Quy sơn trước.”

Gia Luật Cảnh nhìn thấy dung mạo của hắn, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, vội vàng cúi đầu không dám nhìn tiếp. Tiểu Man thấy tay hắn bị trói gô lại, liền quay đầu lại nói: “Các người biết người này là ai không? Sao có thể trói hắn như vậy? Mau cởi trói cho bọn họ!”

Hồng Cô Tử ôn nhu nói: “Không được đâu, tiểu hộ vệ mỹ nhân kia của người võ công không kém, nhờ mà nhiều loạn lên thì phiền toái lắm.”

Tiểu Man cả giận nói: “Cởi trói! Hắn là vương gia của Đại Liêu! Người giang hồ dù có lợi hại thế nào cũng không nên đối nghịch với quan phủ chứ? Vạn nhất để bộ hạ của hắn nhìn thấy, ta cũng không thể có một ngày yên thân.”

“Vương gia?” Hồng Cô Tử và Gia Luật Văn Giác đều bị chấn động.

Gia Luật Văn Giác đi qua, cẩn thận đánh giá Gia Luật Cảnh từ trên xuống dưới, người này tuy rằng bộ dáng tuấn tú quý khí nhưng quần áo lại rách tung tóe. Trên cổ hắn có đeo một miếng ngọc, nhìn kỹ, mặt trên quả nhiên có khắc hoa văn hoàng thất.

“Người thật sự là Vương gia?” Gia Luật Văn Giác vẫn không thể tin được.

Gia Luật Cảnh nói nhạt: “Ta là Thọ An vương, Gia Luật Thuật Luật. Nhìn dáng vẻ của người có vẻ là người Khiết Đan, ngay cả Vương gia của mình cũng không biết sao?”

Gia Luật Văn Giác chấn động: “Người là Gia Luật Cảnh! Người giết Gia Luật Sát Cát!”

Gia Luật Cảnh ngẩn ra, không khỏi cười nói: “A, Đồi Hiên đã giết Gia Luật Sát Cát rồi! Tay chân nhanh nhẹn thật!”

Lời còn chưa dứt, Gia Luật Văn Giác đã vội vã cởi dây thừng cho hắn, nửa quỳ dưới đất: “Tham kiến thánh thượng!”

Gia Luật Cảnh mừng rỡ, cười ha ha: “Đứng dậy! Đứng dậy! Không cần đa lễ, ta cũng không phải thánh thượng...”

Gia Luật Văn Giác thấp giọng nói: “Tướng quân Gia Luật Đồi Hiển lấy danh nghĩa thánh thượng, cử binh giết phản tặc Gia Luật Sát Cát, chiêu cáo thiên hạ về tân đế. Thánh thượng hiện giờ chính là tân đế Đại Liêu, chúng thần tội đáng chết vạn lần, đã mạo phạm long thể.”

Gia Luật Cảnh nghe đến mấy thứ này liền thấy phiền, vung tay áo lên: “Câm miệng! Ta không phải là hoàng đế, từ giờ đừng có nói những thứ đó nữa! Mau, cởi trói cho tiểu Liên Y!”

Lập tức có một hắc y nhân đi lên cởi trói cho Liên Y, nàng vẫn đang cầm tay Tiểu Man mà khóc.

Gia Luật Văn Giác lại nói: “Hiện giờ Đồi Hiển tướng quân đang tìm kiếm vương gia khắp nơi, sao ngài lại ở chỗ này...”

“Ngao du giang hồ, tốt hơn nhiều so với làm hoàng đế trong cung. Bớt sàm ngôn đi, giờ các người định đi đâu? Ta cũng đi theo, dù sao cũng không có việc gì làm.”

Gia Luật Văn Giác còn muốn khuyên hấn, nhưng chợt nhớ ra người ta nói Thọ An vương tính tình cổ quái, một lời không hợp sẽ khiến hấn giận tím mặt. Nghĩ lại, thấy khuyên nhủ cũng không tốt lắm. Thấy hấn thân thiết với Liên Y, lại nhất thời mừng rỡ, bật ra một kế, cười lạnh: “Vương gia có hứng thú như vậy, tự nhiên chính là phúc của chúng thần. Chuyện là thế này...”

Hấn kể lại chuyện của Tiểu Man một lượt xong lại nói: “Chỉ sợ chúng ta vị trí nhỏ bé trong giang hồ, nói chuyện sẽ không ai tin tưởng, ngược lại còn làm hại đến danh dự của Tiểu Man cô nương, nếu như có Vương gia làm bảo nhân, phần thắng sẽ tăng lên nhiều...”

Gia Luật Cảnh tìm tòi trong tay áo nửa ngày, khó khăn rút ra một cái khăn hoa rách tung tóe, xoa xoa miệng, cười nói: “Được chứ, là chuyện của cô nương ngoan mà. Ta tự nhiên phải giúp. Người cho ta mượn một người, ta viết thư đưa cho Đồi Hiển, bảo hấn lãnh binh đến trợ ta.”

Tất cả mọi người mừng rỡ, Hồng Cô Tử vội vàng tìm giấy bút. Gia Luật Cảnh viết sơ sài vài câu, lập tức có người mang chu sa tới. Hấn gỡ miếng ngọc trên cổ xuống, chấm chu sa, ấn một cái lên giấy.

“Cầm lấy.”

Gia Luật Văn Giác lập tức sai một hắc y nhân đi truyền tin, vui vẻ ra mặt, mời bọn họ lên xe ngựa, nào có nửa điểm bất kính. Thấy Liên Y cũng định đi lên theo, hấn liền giữ lấy nàng, trầm giọng nói: “Người phải giữ chặt lấy người này. Hấn sẽ làm hoàng đế, khó khăn lắm hấn mới coi trọng người, tương lai sẽ rất nhanh phát triển, người không được lười biếng.”

Liên Y tránh khỏi hấn, sắc mặt tái nhợt: “Ta đi theo hấn không phải vì hấn là hoàng đế! Người phát triển gì thì cũng không liên quan gì đến ta!”

Gia Luật Văn Giác hận không thể một chưởng đánh chết nàng, Gia Luật Cảnh trong xe lại kêu lên: “Tiểu Liên Y! Tiểu Liên Y! Mau lên đi!”

Hấn đẩy nàng một cái: “Mau đi! Nếu người không nghe lời, sớm hay muộn ta cũng sẽ một chưởng đánh chết người!”

Liên Y chậm rãi lên xe ngựa, lập tức bị Gia Luật Cảnh ôm lấy thắt lưng, cười nói: “Sao, ta có coi là phúc tinh được không? Nhân họa đắc phúc.”

Liên Y miễn cưỡng cười một chút, không nói gì.

Tiểu Man thấy hai người thân thiết quá phận, nhất thời cũng không nghĩ nhiều, Gia Luật Cảnh từ trước tới giờ vẫn là loại tính tình này, Liên Y lại là người hiền lành, vì thế nàng nói: “Người ôm nàng làm gì? Mau buông tay! Sắp làm hoàng đế rồi còn không phân biệt lớn nhỏ.”

Gia Luật Cảnh cười hì hì: “Đồ hoàng đế bỏ đi, ta không thèm làm. Đi cùng tiểu Liên Y của ta mới tốt nhất.”

Tiểu Man giễu cợt hấn vài câu.

Sắc mặt Liên Y dần tươi tỉnh, nhẹ nhàng cầm tay hắn, thấp giọng nói: “Chàng nói thật sao?”

Gia Luật Cảnh cười nói: “Tất nhiên là thật, tiểu Liên Y không tin ta sao?”

Liên Y cười lắc đầu: “Không, chàng nói gì ta cũng tin.”

Gia Luật Cảnh đưa tay sờ tóc nàng, không nói gì nữa.

Rốt cục Tiểu Man cũng phát hiện chút không thích hợp, đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào hai người, run giọng nói: “Người... Các người... Sao lại...”

Liên Y nói nhỏ: “Chủ tử, ta là người của hắn.”

Tiểu Man rất muốn ngắt xủ, mà lần này nàng rốt cục được như nguyện, thật sự hôn mê.

Sau khi Thiên Quyền ra đi ngày thứ ba, Thất Phúc đã đuổi kịp.

Lúc ấy Thiên Quyền đang ở ven đường cho ngựa ăn cỏ khô, còn mình thì nghỉ ngơi, chợt nghe phía sau truyền tới tiếng bước chân dồn dập liền quay lại nhìn, là Thất Phúc. Cả người hắn là máu, may mà đó không phải máu của hắn, hắn vội vàng chạy tới trước mặt Thiên Quyền, quỳ bụp xuống, nhưng nhất thời chỉ kịch liệt thở dốc, không nói ra lời.

Thiên Quyền trong lòng kinh nghi, vội vàng đưa tay xoa ngực hắn một lúc, thấp giọng nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Thất Phúc há mồm thở dốc, đứt quãng nói: “Đại sự... Không tốt! Ngay đêm hôm công tử rời đi... có hắc y nhân bắt ngờ đánh vào thôn trang, bắt Tiểu Man cô nương đi rồi!”

Điều hổ ly sơn? Thiên Quyền đột nhiên quay đầu, kẻ báo cáo chuyện phát hiện tung tích Trạch Tú đang hốt hoảng chạy trốn. Ngân quang trong tay áo Thiên Quyền chợt lóe, dừng lại giữa ngực người kia, hắn kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất, thống khổ lẫn lộn.

Thiên Quyền chậm rãi đi tới, một cước đá hắn quay người lại, nhẹ nhàng giữ lấy cổ hắn, thanh âm nhẹ bỗng như thì thầm, chỉ có một chữ: “Nói!”

Người kia run giọng nói: “Là... chủ ý của Gia Luật tiên sinh! Cần cô nương kia đi Bất Quy sơn! Vì họ đã phát anh hùng thiếp, sẽ sớm chiêu cáo thiên hạ về tiểu chủ thật! Bất lợi... với chúng ta!”

Thiên Quyền gật đầu, nhắc chân đá vào huyệt thái dương của hắn một đá, hắn liền hôn mê.

Thiên Quyền lập tức xoay người, tháo dây buộc ngựa, nói: “Thất Phúc, người về đi. Con ngựa này cho người.”

Thất Phúc xoay người lên ngựa, khẽ nói: “Công tử gia, Tiểu Man cô nương...”

Thiên Quyền đáp: “Ta đi Bất Quy sơn, người không cần lo lắng. Mau trở về đi!”

Thất Phúc gật đầu, vung roi, trong nháy mắt đã đi thật xa.

Thiên Quyền quay sang một con ngựa khác, đang định leo lên thì nghe thấy tiếng bước chân đằng sau. Hắn chậm rãi xoay người, thấy xa xa đang có người chậm rãi đi tới, tay dắt một con ngựa, áo khoác đen, sau lưng là ba thanh hắc kiếm. Hắn dù có bình tĩnh đến đâu cũng không thoát được chấn động – Trạch Tú! Hắn thật không chết! Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Người kia vẫn bước tới gần, lạnh lùng nhìn Thiên Quyền, lại nhìn hắc y nhân trên mặt đất, trên y phục hắn có hoa văn chữ thập. Hắn không nói gì, Thiên Quyền cũng yên lặng nhìn hắn.

“Người... là người Thiên Sát Thập Phương!” Sau một lúc lâu, Trạch Tú mở miệng.

Thiên Quyền nói: “Người không chết!”

Trạch Tú cười: “Muốn giết ta, ít nhất cũng phải chặt đầu, một kiếm nhỏ sao có thể lấy mạng ta?”

Thiên Quyền quay đầu đi, thật lâu sau mới nói nhỏ: “Nàng... bị đưa đi Bất Quy sơn!”

Trạch Tú không nói gì, xoay người lên ngựa, roi vung lên, đột nhiên nói: “Anh hùng khắp thiên hạ đều đang ở Bất Quy sơn, đâu chỉ có một mình tiểu cô nương như nàng!”

Lời vừa hết, người đã ở ngoài mấy trượng.

Thiên Quyền khẽ nhú mày, đưa tay lên định cầm lấy cung thần võ, nhưng không biết sao lại hạ xuống. Một lát sau, hắn cũng xoay người lên ngựa, rong ruổi mà đi.

72. Q.4 - Chương 9

Chưa hết (tam)

“Sao ngươi lại ở cùng với hắn?”

Sau khi Tiểu Man tỉnh lại, cảm thấy trời như sụp xuống, cầm lấy tay Liên Y, buồn bực giống như ông bố có con gái bỏ trốn theo trai.

Liên Y thấp giọng nói: “Hắn... không tốt sao? Ta thích hắn, chỉ thích hắn.”

Tiểu Man lại muốn ngắt xỉu, tuy nhiên giờ nàng không có sức mà hôn mê, run rẩy đứng lên, đẩy Liên Y ra: “Người đi ra ngoài, gọi hắn vào đây... Ta có chuyện muốn hỏi hắn.”

Liên Y lưu luyến đi ra khỏi thùng xe, một lát sau Gia Luật Cảnh tươi cười đi vào, nắm lấy tay Tiểu Man, nhẹ nhàng hỏi: “Hảo cô nương, có chuyện gì vậy?”

Tiểu Man hung hăng rút tay về, mở miệng định mắng hắn, đột nhiên lại nghĩ ra là người này sắp làm hoàng đế, mà hắn lại giúp mình không ít việc, chỉ đành nhịn lửa giận xuống, thấp giọng nói: “Người và Liên Y có chuyện gì? Người chơi đùa ai cũng được, nhưng sao lại chơi đùa nàng?”

Gia Luật Cảnh cười cười: “Ta và nàng... cứ như vậy thôi, không phải người cũng thấy rồi sao? Nàng mến ta, ta cũng thích nàng. Sao lại nói là chơi đùa?”

Tiểu Man hung tợn trừng mắt nhìn hắn: “Được, vậy ta hỏi ngươi, những huynh đệ mà ngươi vừa nhìn đã thấy muốn sống muốn chết thì là gì? Người cũng thích? Vậy bọn họ ai quan trọng hơn?”

Gia Luật Cảnh mở to mắt: “Đều quan trọng cả, đều là người ta đặt trong tim mà yêu thương.”

A a a! Ông trời hãy cho sét đánh chết nghiệp chương này đi! Tiểu Man hít thở không thông, dùng sức ho khan, chỉ tay vào hắn không nói nên lời.

Gia Luật Cảnh đứng dậy, bước đi hai bước, đột nhiên quay đầu cười nói: “Tất cả những yêu thương quý mến mà ngươi có, thực ra đều là giả, chúng đều là vì quyền thế của ngươi mà tới, lúc này nếu có người hỏi ngươi chuyện yêu thích, ngươi sẽ trả lời thế nào?”

Tiểu Man ngừng ho, kinh ngạc nhìn hắn.

Gia Luật Cảnh lại cười: “Ta căn bản không biết cái gì gọi là thích. Nhưng nàng đối với ta tốt lắm, rất tốt, có lẽ cuối cùng ta sẽ thích nàng. Nhưng thế thì sao? Thứ này đáng giá cái gì? Lúc vui thì cứ hưởng thụ, người nói xem có đúng không?”

Tiểu Man không nói gì, sau khi Gia Luật Cảnh đi rồi nàng vẫn tựa vào vách xe, ngẩn người.

Thích hay không thích thì đáng giá cái gì? Nàng cũng không biết nó đáng giá chỗ nào, nàng chỉ biết là ở trong nó, đôi khi sinh mệnh cũng trở nên nhẹ bẫng, cũng có đôi khi, vài lượng bạc cũng còn nặng hơn nó.

Như vậy, nó đáng giá cái gì?

Aizzz, Liên Y, nam nhân này thực không phải thứ tốt gì, không thể trêu chọc nha.

Nàng vén màn xe, thấy Gia Luật Cảnh đang ngửa đầu uống nước, uống đến sảng khoái, còn đưa túi nước sang hướng Liên Y, giả bộ vẩy nước vào nàng. Nàng vừa cười vừa chạy, Tiểu Man chưa từng thấy nàng vui vẻ như vậy bao giờ.

Tuy nhiên, vậy cũng không có cách nào. Nàng vui vẻ là tốt rồi. Nàng có thể nói cái gì nữa? Đều trông vào duyên phận thôi.

Tiểu Man buông màn xe, ngã người ngủ, không quản chuyện người khác nữa.

Rất nhanh đã tới Bất Quy sơn, đột nhiên có một đám đông tiến tới bao vây hai cỗ xe ngựa...

Tiểu Man đang đùa giỡn cùng bọn Liên Y ở trên xe, chợt nghe bên ngoài có người cao giọng nói bằng tiếng Khiết Đan, nàng nghe chỉ hiểu một chút, mang máng là gọi Gia Luật Cảnh, sắc mặt hẩn quả nhiên thay đổi, vịn vịn người, lùi lại phía sau Liên Y: “Ta không có ở đây! Đừng thưa!”

Tiểu Man vạch màn xe lên nhìn, bên ngoài là tầng tầng lớp lớp binh lính Khiết Đan, trong tay mỗi người đều có trường cung, thật hiển nhiên là bọn họ sẽ không do dự khi phải bắn hai cỗ xe ngựa thành hai con nhím. Nàng bỏ rèm xuống, quay đầu lại nói: “Là người của người đấy! Mau đi ra đi! Nếu không bọn họ lại tưởng là chúng ta cưỡng ép người!”

Gia Luật Cảnh ôm thắt lưng Liên Y, không nhéo tựa cái bánh chèo: “Ta không đi! Ta không đi! Chắc chắn là tới để bắt ta đi làm hoàng đế chó má cho xem!”

“Làm hoàng đế có gì không tốt? Quyền lực vạn trượng, mỹ nhân từng đàn cho người chọn, người chính là kẻ giàu có nhất thiên hạ, sao người lại không làm?” Tiểu Man hoàn toàn không thể hiểu được.

“Tốt như vậy thì tặng cho người đó.”

Nếu nàng có thể làm thì còn nói những lời này sao? Tiểu Man hận không thể ném hẩn ra ngoài, chợt nghe bên ngoài có người lớn tiếng hét gọi gì đó, nàng vội vàng cúi người xuống, la lên: “Bọn họ định bắn tên!”

Liên Y giữ chặt đầu Gia Luật Cảnh, nghe thấy bên ngoài tiếng “vun vút” không dứt, vách xe đã bị cắm vào không biết bao nhiêu mũi tên, màn xe cũng bị tên đâm vào, một mũi tên còn đâm vào lưng áo Tiểu Man, khiến nàng đau trợn mắt, hung tợn lườm Gia Luật Cảnh: “Người mau đi ra!”

Hẩn vẫn lắc đầu: “Không!”

Liên Y thấp giọng nói: “Chàng, chàng đi đi, mọi người đã tìm đến tận đây, tránh né cũng không phải là cách.”

Gia Luật Cảnh không nói lời nào, chỉ mím chặt môi. Liên Y lại nói: “Đi thôi, ta... ta đi cùng chàng!”

Gia Luật Cảnh không nói một lời, chỉ vạch màn xe, kêu lên một câu, sau đó mở cửa xe nhảy xuống. Tiểu Man và Liên Y theo phía sau, những binh lính Khiết Đan lập tức hướng mũi tên về phía bọn họ.

Gia Luật Cảnh sa sầm mặt: “Làm gì thế hả? Muốn giết ta sao? Mau hạ tên cho ta!”

Không ai nói gì, một lúc sau trong đám người đột nhiên tách ra một lối đi, một nam tử trung niên mặc hắc bào cưỡi ngựa đi tới, nhìn thấy Gia Luật Cảnh thì lập tức xuống ngựa, chạy tới giữ lấy vai hắn, vừa mừng vừa bức: “Vương gia! Lời ước hẹn ngày đó ở Tây Kinh thì thế nào? Hạ thần đã ở đó chờ ngài hơn một tháng trời!”

Gia Luật Cảnh lạnh nhạt nói: “Người chờ ta lâu như vậy là muốn giết ta sao? Ta bảo người mang binh đến trợ ta, người lại sai bọn họ chia cung tên vào ta, đây là ý gì?”

Gia Luật Đồi Hiến lập tức phát tay: “Buông cung! Không được làm phiền thánh giá!”

Lúc này đám binh lính mới đồng loạt buông cung tiễn. Gia Luật Đồi Hiến thở dài: “Vương gia bị đám cuồng nhân giang hồ này cưỡng ép sao? Hạ thần nhận được thư tay của vương gia liền lập tức mang binh đến giải cứu, bọn họ...”

Lời còn chưa dứt, Gia Luật Cảnh liền cười nói: “Đương nhiên không phải, bọn họ là bằng hữu của ta, chúng ta đã cùng nhau dạo chơi giang hồ. Những người này là lính của người sao? Không tồi nha, nhiều người như vậy mà lại chỉ nghe lời người nói.”

Sắc mặt Gia Luật Đồi Hiển nhất thời biến đổi, hiện giờ thân phận người này đã khác, sau khi đăng cơ chính là hoàng đế, kiểu vui đùa này là không thể được. Hắn lập tức quỳ xuống, nói: “Thần không dám!”

Gia Luật Cảnh chấp tay sau đít, cười nói: “Không dám cái gì? Ta cho người mang binh trợ ta làm việc, người lại cho người bắn tên. Nhìn xem, hai cái xe ngựa đã biến thành dạng gì rồi? Có phải người cảm thấy ta chết đi thì tốt hơn?”

Gia Luật Đồi Hiển hoảng đến mồ hôi lạnh đầy đầu, không biết nên nói như thế nào.

Liên Y lặng lẽ kéo tay áo hắn, Gia Luật Cảnh lúc này mới quay đầu lại nhìn hắn, cười nói: “Đồi Hiển. Ta chỉ đùa một chút thôi, người đừng coi là thật. Mau đứng lên, người giết Gia Luật Sát Cát chính là công lao lớn, khiến con dân Đại Liêu đều cảm động, sẽ mãi nhớ công đức của người.”

Gia Luật Đồi Hiển run giọng nói: “Không dám! Đều là Vương gia đức cao vọng trọng, gan dạ sáng suốt hơn người, chúng ta mới có thể thuận lợi giết phản tặc.”

Hắn chậm rãi đứng dậy, lại nói: “Không, hiện giờ thần không được gọi là Vương gia nữa, phải gọi là Bệ hạ. Mời bệ hạ theo hạ thần về Thượng Kinh, sớm ngày đăng cơ xưng đế.”

Gia Luật Cảnh nhướng mày: “Ta đã nói là sẽ không làm hoàng đế!”

“Không thể! Việc này không phải là trò đùa! Thiên hạ làm trọng. Sao bệ hạ có thể vì vui vẻ của bản thân mà không để ý đến lê dân?” sắc mặt Gia Luật Đồi Hiển nhất thời tái đi.

Gia Luật Cảnh cười nói: “Ta vốn không có khí chất hoàng đế, nhiều người so với ta còn tốt hơn, ta thấy Đồi Hiển người cũng không tồi. Ta chỉ thích du ngoạn sơn thủy, vui chơi săn bắn, sống cùng với Liên Y, còn trọng trách làm hoàng đế này ta không làm nổi.”

“Liên Y?” Gia Luật Đồi Hiển ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy hắn đang nắm tay một nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo, có chút lưu luyến không rời.

Hắn lập tức nghiêm mặt nói: “Bệ hạ nói sai rồi! Sau khi đăng cơ xưng đế sẽ có hậu cung ba nghìn giai nhân, ai cũng đều huyết thống tôn quý, dung tư diễm mỹ, bệ hạ thân mình vạn kim, sao có thể bị một nữ tử thảo dân làm bẩn!”

“Nhưng ta thích tiểu Liên Y, những nữ nhân khác không đẹp bằng nàng được.”

Gia Luật Đồi Hiển nhìn Liên Y bằng ánh mắt như nhìn Đất Kỷ hại nước hại dân, lạnh lùng nói: “Bệ hạ! Sắc đẹp hại dân! Thân là quân vương, không thể tùy hứng như thế! Nếu bệ hạ khư khư cố chấp, thần thà rằng chết cũng phải đem hồng nhan họa thủy này trảm dưới kiếm!” Hắn rút kiếm ra, vẻ mặt hung thần ác sát.

Gia Luật Cảnh bị hắn dọa sợ lui lại mấy bước, run giọng nói: “Người... người định làm gì?”

Gia Luật Đồi Hiển tiến lên: “Giết họa thủy!”

Tầng tầng cung tiễn lập tức giương lên nhắm vào Liên Y, sắc mặt nàng trắng bệch, kinh ngạc đứng đó, không thể động đậy. Gia Luật Cảnh hít một hơi, thấp giọng nói: “Người giết nàng, ta vẫn không muốn làm hoàng đế...”

Gia Luật Đồi Hiển vung tay lên, làm như muốn ra lệnh cho cung thủ bắn tên, Gia Luật Cảnh đột nhiên kêu lên: “Đừng bắn! Được! Ta đồng ý với người!”

Gia Luật Đồi Hiển mừng rỡ, thu kiếm, phủ phục trên mặt đất: “Vạn dân chi hỉ! Bệ hạ anh minh!”

Gia Luật Cảnh sợ run một hồi, nói: “Tuy nhiên phải chờ vài ngày, ta muốn đi Bất Quy sơn làm chút chuyện. Người ở phía sau tiếp ứng, sau khi làm xong việc ta sẽ cùng người về Thượng Kinh.”

Gia Luật Đồi Hiển liền tặc đồng ý, lập tức cho người giải tán vòng vây, chờ bọn hắn lên xe ngựa mới lãnh binh chậm rãi theo ở phía sau, không rời một bước.

Gia Luật Cảnh ngồi trên xe ngựa, tim đập mạnh và loạn nhịp thật lâu, đột nhiên nói: “Chúng ta nhất định phải tìm cơ hội trốn đi, đừng để Đồi Hiên tìm được ta.”

Liên Y cười cười, nhẹ nhàng gật đầu: “Chàng... chàng che chở ta, ta rất vui.”

Gia Luật Cảnh lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì, đột nhiên quay lại ôm cổ Liên Y, điên cuồng hôn lên đó, Tiểu Man ở bên thấy đứng không được, ngồi cũng không xong, chỉ đành xoay người mở cửa xe, làm bộ ngắm phong cảnh.

“Nàng theo ta hồi cung!” Hắc thấp giọng, giọng nói mang theo chút cuồng nhiệt.

Liên Y lắc đầu; “Ta không đi, hơn nữa... bọn họ sẽ lại nói ta là họa thủy, sau đó bắt chàng làm những việc chàng không thích.”

Gia Luật Cảnh bình tĩnh nói: “Ta liền mang theo mấy họa thủy vào theo, mấy người hảo huynh đệ cũng bắt vào nốt, để xem bọn hắc có giết hết được hay không!”

Liên Y ngây người một chút, cúi đầu nhẹ cười: “Chàng... chàng vốn cũng không phải...”

Gia Luật Cảnh cầm tóc nàng, cả giận nói: “Bên ngoài nhiều mỹ nhân như vậy! Ta còn chưa được đụng đến hảo huynh đệ nữa! Vì sao muốn bắt ta làm đồ hoàng đế bỏ đi đó chứ!”

Liên Y không biết nói như thế nào, chỉ phải dờ dẩn im lặng.

“Tiểu Liên Y, đêm nay chúng ta tìm cơ hội đào tẩu đi! Không đợi nữa!” Hắc cực kỳ hưng phấn, hoa chân múa tay vui sướng. Liên Y nói nhỏ: “Không... Ta đi cùng chủ tử tới Bất Quy sơn, nói rõ mọi chuyện, không để cho người khác lại khi dễ nàng nữa.”

Gia Luật Cảnh kêu lên: “Hảo cô nương cũng hồi cung với ta đi! Ta phong ngươi làm công chúa!”

Tiểu Man hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại: “Ngươi điên rồi à? Công chúa nói phong liền phong sao? Lại nói, ta cũng không muốn làm công chúa gì đó, bị nhốt ở trong cung rất nhàm chán.”

Gia Luật Cảnh nói nửa ngày vẫn không có kết quả, rốt cục suy sụp ngã xuống đệm, ngơ ngác nhìn trần xe đến xuất thần, qua thật lâu mới thở dài một tiếng: “Nhiều việc vui như vậy, vì sao ta cứ phải làm hoàng đế chứ?”

Liên Y sờ sờ tóc hắc, thấp giọng nói: “Chàng, nếu chàng thực sự không thích làm hoàng đế, chúng ta tới Bất Quy sơn giúp chủ tử giải quyết chuyện kia xong thì sẽ tìm cơ hội đào tẩu. Ta, ta sẽ cùng chàng... cùng chàng cả đời.”

Gia Luật Cảnh nhắm mắt lại, nói nhỏ: “Nàng nuôi ta sao? Ta không biết làm gì cả.”

Liên Y vội trả lời: “Được! Ta nuôi chàng! Cái gì ta cũng làm được!”

“Cả mấy hảo huynh đệ cũng ở đó chứ?”

“...” Liên Y lại không biết nên nói gì.

Gia Luật Cảnh đột nhiên cười, cầm tay nàng, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Liên Y... Ta hay nói đùa. Nàng đối với ta tốt như vậy, ta đều biết, biết hết.”

Rốt cuộc không ai nói chuyện.

Liên Y yên tĩnh dựa vào thành xe, không biết vì sao lại nhớ tới một câu: Dạ như thế nào này? Dạ vị ương. Đêm, dù có tới đến đâu, cũng sẽ đến lúc chuyển thành ban mai.

Trước kia nàng nghĩ mình sẽ không có ban mai, nhưng hiện tại, nàng đã thấy nơi cuối đường hãm một ánh rạng đông.

Nàng rất muốn rơi lệ.

73. Q.4 - Chương 10

Nàng nàng nàng (nhất)

Gia Luật Cảnh phải khuyên can mãi mới khiến Gia Luật Đồi Hiểu đồng ý đóng quân ở bên ngoài Bất Quy sơn mười dặm, nhưng hắn đã phái năm tên lính đi theo Gia Luật Cảnh lên núi, nói là bảo hộ, thực ra là giám thị, lần này tuyệt đối không thể để hắn lại chạy trốn.

Lúc tới chân núi, mọi người tiến hành hóa trang. Trên đầu Tiểu Man trùm một cái khăn to, dưới cằm gắn một chùm râu dê. Không biết Hồng Cô Tử bôi cái gì lên mặt nàng mà làm mặt nàng vừa đen vừa bẩn, biến nàng thành một lão nhân gầy nhỏ khoảng hơn năm mươi tuổi.

Tiểu Man nhìn vào trong gương, hoảng sợ, nàng thề rằng cho dù nương nàng có đứng trước mặt cũng sẽ không nhận ra nàng.

Liên Y được hóa trang thành một thiếu niên đệ tử, Gia Luật Văn Giác là một hiệp khách giang hồ bình thường, Hồng Cô Tử bỏ nữ trang, rửa sạch mặt, không biết kiếm đâu ra một cái quạt, liền biến thành một công tử thanh tú nhanh nhẹn.

Trang phục như bọn họ trên đường không gặp năm thì cũng đụng ba người mỗi ngày, căn bản không bị ai nghi ngờ.

Chỉ có Gia Luật Cảnh là khôi phục được trang phục đẹp để quý giá, cưỡi một con ngựa cao to, phía sau còn có năm Liều binh đại đao giắt hông, thần khí mười phần.

Bất Quy sơn sớm đã an bài các đệ tử ở dưới chân núi tiếp đón, người đến chỉ cần đưa ra thiệp mời, sau đó đăng ký tính danh, là được an bài xe ngựa đưa lên núi, quy củ đâu ra đấy. Nhìn thấy Gia Luật Cảnh, thấy thân phận sáng ngời của hắn, không ai dám ngăn đón, vội vàng phái người cung kính đưa hắn lên núi.

Đoàn người Tiểu Man xuống xe ngựa, Hồng Cô Tử lấy ra bốn cái thiệp vàng lóng lánh, Tiểu Man khí định thần nhân vuốt râu, lập tức có người ôm quyền với nàng: “X lão anh hùng cũng đến đây! A, còn có cả quý công tử!”

Nàng cười ha ha, hắng giọng, chấp tay: “Không dám, từ lâu đã kính đại danh Bất Quy sơn và Thương Nhai thành, hôm nay đưa khuyến tử tới để đại khai nhân giới.” Khuyến tử của nàng chính là Hồng Cô Tử, Gia Luật Văn Giác là hộ vệ, Liên Y là đệ tử bưng trà rót nước.

Bọn họ lập tức được an bài ột chiếc xe ngựa, vững vàng tiến lên núi.

Hồng Cô Tử tựa tiểu phi tiểu: “Cho nha đầu ngươi chiếm tiện nghi, còn muốn ta gọi ngươi là cha?”

Tiểu Man lại vuốt râu, nàng rất cục hiểu được vì sao con hát trên sân khấu kịch mỗi khi gặp chuyện gì đều thích sờ râu tự hỏi, cảm xúc quả thật không tồi.

“Những lời lúc trước nói với ngươi, lúc đó tiến lên thế nào, nói năng ra sao, ngươi nhớ rõ chưa?”

Hồng Cô Tử tận tình hỏi, sự tình trọng đại, hắn không thể để nàng phạm sai lầm.

Tiểu Man gật đầu, cười nói: “Ngươi cứ yên tâm, ta biết mà.”

“Vậy đến lúc đó phải làm thế nào? Ngươi làm lại một lần xem.”

Tiểu Man lập tức nói lại một lần quá trình làm sao để tiết lộ thân phận, nói những gì, hành động ra sao. Hồng Cô Tử có chút tán thưởng, cười nói: “Trí nhớ không tồi, không sai một chữ. Nhưng ngàn vạn lần phải nhớ đừng tiết lộ thân phận quá sớm, chờ ta ra ám hiệu hãy nói.”

Tiểu Man cười gật đầu. Tất cả mọi người đều khoa tay múa chân trước mặt nàng, muốn nàng làm thế này thế khác, an bài nàng như an bài một con chó. Bất Quy sơn như thế, Thiên Sát Thập Phương cũng không khác gì. Vì lợi ích của mình mà đùa giỡn nàng. Sớm hay muộn bọn họ cũng sẽ biết, không phải tất cả mọi người đều nghe theo bọn họ.

Rất nhanh, xe ngựa đã đi tới đỉnh núi. Bát Quy sơn được xây trên một đỉnh núi đá, lầu các hoa lệ, hùng vĩ khiến người choáng ngợp. Đỉnh núi có một hành lang rộng lớn gấp khúc, quanh co trên núi đen, thông tới cửa chính. Trước cửa có một đoàn đệ tử mặc áo bào trắng, đội mũ đen đang chấp tay chào khách.

Núi cao sừng sững, gió thổi lồng lộng dọc hành lang, đưa mắt nhìn ra là vách núi đen, là rừng lá xanh biếc, dưới chân mây mù lượn lờ, như mộng như ảo. Tiểu Man chậm rãi đi theo một bạch y đệ tử, gió mạnh thổi y phấp bay phấp phới, ta áo bào cũng phồng lên, thật có chút hương vị của tiên tử phiêu nhiên thoát tục.

Đi được hai bước, chợt nghe phía sau có người kinh hãi kêu lên: “Thiên Quyền công tử!” Trong lòng nàng cả kinh, vuốt râu chậm rãi quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy thân ảnh trắng tuyết kia đang không đổi sắc gặt đầu lại với các đệ tử Bát Quy sơn đang nghênh đón, hướng phía này đi tới.

Không thể nào, hẳn phải không nhận ra nàng mới đúng...

Thiên Quyền đi đến trước mặt bọn họ, còn chưa mở miệng nói chuyện đã nghe Gia Luật Cảnh kinh hãi kêu lên: “Hảo huynh đệ...” Ba chữ còn chưa nói xong, tay áo Thiên Quyền đã vung lên, một đạo ánh sáng bạc bắn về phía cổ họng hắn, điểm vào á huyệt, Gia Luật Cảnh gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, nhưng không thể nói ra lời, đã bị nằm thệt vệ vây quanh mang ra xa.

Xong đời, hắn nhìn thấy Gia Luật Cảnh, tự nhiên có thể nhận ra bọn họ. Tiểu Man ngẩng đầu nhìn đôi mắt lạnh như băng của hắn, nhưng hắn lại không nhìn mình, chỉ bình tĩnh nhìn Hồng Cô Tử và Gia Luật Văn Giác, sắc mặt hai người này cũng không tốt lắm nhưng vẫn miễn cưỡng chấp tay cười nói: “Là Bát Quy sơn Thiên Quyền công tử! Thất lễ, thất lễ!”

Khuôn mặt lạnh như băng của Thiên Quyền lộ ra nụ cười, nói: “Hổ thẹn, chỉ sợ Bát Quy sơn chiêu đãi các vị không chu toàn.”

Nói xong liền quay người bước đi, Hồng Cô Tử đột nhiên cười nói: “Đúng rồi, lần trước cho người dâng trà cho công tử, công tử có thích không? Hôm nay ta lại đem một ít đến để công tử thưởng thức.”

Đây là ý gì? Tiếng lóng sao? Tiểu Man u mê nghi hoặc.

Thiên Quyền quả nhiên dừng lại, quay đầu nói: “Vị cũng không tồi, làm phiền!”

Hồng Cô Tử mỉm cười, gật đầu. Thiên Quyền lúc này mới xoay người sai bước đi, nháy mắt đã bước vào trong lầu.

Mọi người không nói gì nữa, tiếp tục nối đuôi nhau đi theo hành lang vào trong cao lầu. Lần trước Tiểu Man tới đây trong tâm trạng bất an, không dám xem gì nhiều, lúc rời đi cũng là bằng môn tả đạo, mãi cho tới hôm nay mới là lần đầu tiên chân chính đi từ cửa lớn vào. Đi ra khỏi cao lầu là một cái sân rất rộng, giống như là đào ra từ trong lòng núi, chung quanh một vòng cao lầu, hoa mỹ khôn kể.

Các đệ tử Bát Quy sơn đưa bọn họ tới phòng ở, khách phòng lần này đơn sơ hơn, chỉ có những vật dụng đơn giản, đừng nói tới dạ minh châu, ngay cả bột phấn của hạt châu cũng không có. Hồng Cô Tử đứng sau cười nói: “Mọi thứ đã được công tử bố trí xong, chỉ chờ chúng ta hành động. Đến lúc đó chính là bắt ba ba trong rọ, lần này bọn người kia sẽ chết trong tay chúng ta.”

Gia Luật Văn Giác thấp giọng nói gì đó, Tiểu Man căng tai ra cũng không nghe rõ, tuy nhiên mơ hồ có thể nghe đoán rằng bọn họ có âm mưu gì đó rất lớn. Nàng đi vào khách phòng, đóng cửa lại, thở dài nhẹ nhõm. Ngả lưng lên giường, nàng lo lắng nghĩ xem đến lúc đó sẽ nói như thế nào.

Đang thất thần thì có người gõ cửa phòng, nàng nhảy xuống giường đi mở cửa, là Thiên Quyền, hừ nàng nhảy dựng. Nói thật, từ sau khi biết hắn là người của Thiên Sát Thập Phương, nàng không biết mình phải đối mặt với hắn như thế nào. Hơn nữa, những lời nói của Hồng Cô Tử khiến nàng vừa nhìn thấy người này là cảm thấy hoảng hốt, tay chân luống cuống.

Thiên Quyền chấp tay với nàng, nói: “X lão anh hùng, ở có quen không?”

Tiểu Man vội vàng chấp tay đáp lễ: “Tốt lắm, đa tạ công tử quan tâm...”

Thiên Quyền bước vào trong, Tiểu Man vội vàng ngăn trở, không để cho hắn tiến vào, một mặt cười nói: “À uhm... tàu xe mệt nhọc. Ta thấy...” Lời còn chưa dứt, nàng đã bị hắn nhẹ nhàng va chạm, nhất thời phải

lùi lại mấy bước, Thiên Quyền thuận thế tiến lên, đưa tay đóng cửa.

Tiểu Man vuốt râu, hết nhìn trái lại nhìn phải, nhìn lên trần lại nhìn xuống đất, chỉ không nhìn hấn.

Thiên Quyền đi đến bên bàn, chậm rãi ngồi xuống, thật lâu sau mới nói; “Là ta không chăm sóc người tốt, để cho người lâm vào hiểm cảnh này.”

Tiểu Man không ngờ hấn lại nói những lời này, trong lòng thoáng động, chậm rãi gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Thật ra... cũng không có gì, ta cũng...”

Thiên Quyền ngắt lời nàng: “Tuy nhiên, nếu đã đến đây rồi cũng chỉ biết tùy cơ ứng biến. Đến lúc đó người nhìn ánh mắt ta, đừng tự tiện hành động. Đặc biệt... không được tùy tiện tới gần tiểu chủ thật.”

Lại nữa! Những người này sao lại thích nói người khác phải làm thế này làm thế kia như thế chứ? Nàng quả thật chỉ là món đồ chơi thôi sao?

Nàng gật bừa, chợt thấy tay ẩm áp, đã bị hấn nắm, Tiểu Man sợ tới mức vội giật lại, chắp tay sau lưng, lui lại mấy bước, lắp bắp nói: “À uhm... ta mệt rồi, mời Thiên Quyền công tử về đi...”

Hấn cũng không thèm để ý, chỉ lấy từ trong ngực áo ra một cái bình nhỏ, đặt lên bàn: “Lúc ăn cơm hay uống trà, nhớ nhỏ vài giọt vào, không được phép quên!”

“Là độc được?” Nàng buột miệng hỏi.

Thiên Quyền liếc nàng một cái: “Không phải độc, là được.”

Hấn đứng dậy đi ra cửa, đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Ta có gặp...”

Hấn vốn định nói chuyện gặp Trạch Tú cho nàng, đột nhiên dừng lại, dừng một chút, lại không nói gì, đẩy cửa đi ra ngoài.

Hấn gặp ai? Tiểu Man thắc mắc, sao không nói xong rồi hăng đi chứ.

Nàng cầm cái bình kia lên, mở nút, khê ngửi, có hương hoa mai nhàn nhạt, nàng chợt nhớ tới hương hoa mai trong phòng ngủ của hấn, trong lòng không rõ là cảm giác gì. Tim đập mạnh và loạn nhịp một lúc lâu, rốt cục vẫn mở nắp ấm trà, đổ hai giọt vào, lắc lắc, lúc này mới rót một ly ra uống.

Đêm khuya, Tiểu Man lăn lộn trên cái giường cứng ngắc, không sao ngủ được.

Giường ở đây quá cứng, đêm nơi này quá yên tĩnh, không khí nơi này nàng bài xích theo bản năng, hơn nữa lớp hóa trang trên mặt lại không thể rửa, căng cứng, khó chịu vô cùng.

Ngoài cửa tiếng gió u u, cực kỳ giống như có người đang nhẹ nhàng đi lại. Tiểu Man đột nhiên xoay người rời giường, đi đến bàn rót một ly trà, uống một ngụm.

Chợt thấy trên bàn có gì đó không đúng, nàng nhìn nửa ngày mới phát hiện trên bàn có thêm một cái chai, chính là bình thuốc mà Thiên Quyền đưa cho nàng. Nàng nhớ rõ lúc ngủ đã đặt nó ở gần tủ đầu giường, chẳng lẽ nó mọc chân chạy ra đây?

Tiểu Man cảm thấy lông tóc cả người dựng đứng, vội vàng thấp nền, chợt nghe phía sau có tiếng gió, tựa như có người lướt sát người, nàng vội vàng xoay người, phía sau trống trơn.

Quý! Là quý! Tiểu Man sợ tới mức hai chân như nhũn ra, cổ tay run rẩy không ngừng, làm thế nào cũng không thấp nền lên được.

Trước cửa lại nổi lên tiếng gió, sau đó cửa phòng bị thổi tung, gió lạnh ập vào mặt, đá lửa trong tay nàng rơi bộp xuống đất, cả người nàng co rúm dưới chân bàn, miệng liên tục niệm a di đà phật.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng kẹt một tiếng khép lại, trong lòng Tiểu Man sợ run, thò đầu ra định nhìn xem rốt cục có chuyện gì, chợt thấy trên cửa sổ in một bóng người, tóc tai bù xù, bay tới bay lui, đúng là nữ quý mà nàng sợ nhất.

Tiểu Man chỉ thấy trước mắt tối sầm, nhất thời bị dọa hôn mê bất tỉnh.

74. Q.4 - Chương 11

Nàng nàng nàng (nhị)

Hôm sau, khi tỉnh lại Tiểu Man mới phát hiện không biết mình đã trở về giường từ lúc nào, tất cả mọi thứ trong phòng đều bình thường, bình thuốc vẫn đặt trên ngăn tủ đầu giường, căn bản không có dấu vết dịch chuyển.

Chẳng lẽ... là ác mộng? Tiểu Man vuốt cổ, mê man không hiểu.

Nàng cầm lấy bình thuốc, quan sát một lượt, lại lắc lắc, đột nhiên phát hiện nó đã nhẹ đi không ít. Nàng mở nút nhìn vào trong, nếu như nàng nhớ không lầm thì trước khi ngủ còn gần đầy bình, nhưng hiện giờ chỉ còn non nửa.

Đó quả nhiên không phải là ác mộng! Tiểu Man nhảy dựng lên. Đó không phải là quỷ! Là người! Có người đến trộm thuốc này!

Nhưng, vì sao phải trộm? Đây là thuốc gì?

Nàng nghĩ thật lâu vẫn không hiểu được, mãi cho đến khi mấy người Hồng Cô Tử đến gõ cửa mới vội vàng ra mở. Gia Luật Văn Giác gạt đầu với nàng: “Đi thôi, mọi người đều đến rồi. Tiểu chủ Thương Nhai thành sẽ ra ngay.”

Tiểu Man “uh” một tiếng: “Từ từ, ta buộc tóc.” Nói xong không đợi hần trả lời, đóng cửa rầm một cái.

Nàng quàng quàng lấy túi nước, đổ một ấm trà nguội vào, nhét vào ngực, lại lấy một cái khăn nhét vào lưng áo, đội mớ tóc hoa râm lên, chỉnh chỉnh, lại chỉnh bộ râu, xác định tất cả ổn thỏa mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Bạch y đệ tử dẫn bọn họ đi qua đại viện, vào chính sảnh, bên trong có hơn mười cái ghế dựa, đều là dành cho những người đứng đầu các môn phái danh tiếng, còn những người khác, ví như những nhân vật mà bọn Tiểu Man giả mạo hay những hiệp khách tự do thì chỉ có cách đứng.

Trong sảnh có ít nhất là hơn trăm người lại vô cùng an tĩnh, vẻ mặt ai cũng nghiêm túc.

Liên Y chăm chú đi theo sau Tiểu Man, thấp giọng nói: “Chủ tử. Ở đây có rất nhiều cao thủ. Chúng ta... liệu có thất bại không?”

Tiểu Man nhìn xung quanh, cười nói: “Sợ cái gì, người chỉ cần quan sát là được.”

Bốn góc đại sảnh đều bày một lư hương bằng đồng xanh, bên trong không biết cho hương được gì, hương vị cực kỳ dễ ngửi. Thanh yên lượn lờ dâng lên, một lát sau, trong đám người phát ra tiếng cảm thán rất nhỏ, Tiểu Man thấp bé không nhìn ra cái gì, Liên Y liền ôm thắt lưng nàng, nâng nàng cao lên, nhìn thấy từ phía trong bước ra bốn vị Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, cùng với Bắc Đẩu Thất Sứ và mấy người lão Sa. Ba người Thiên Quyền, Thiên Ki, Điều Quang đều đứng trong đó, trên mặt không chút biểu tình.

Bốn vị Kim, Mộc, Thủy, Hỏa ngồi ở ghế thủ tọa, bên cạnh còn một chiếc ghế trống, vốn là của Thổ lão bản. Đáng tiếc nàng đã chết nên trên ghế phủ một miếng vải đen. Tiểu Man thấy bộ dáng bọn họ như có cha mẹ chết, trong lòng không khỏi buồn cười, mấy lão già này bị người đùa giỡn mà không biết.

Một lúc sau, Mộc tiên sinh đứng dậy nói: “Lần này Bất Quy sơn quảng phát anh hùng thiếp là vì một đại sự trong chốn vô lâm...: chư vị đều rõ ràng, ba năm trước đây Thương Nhai thành tự xưng bị diệt tộc, chỉ còn lại tiểu chủ, chúng ta đã điều tra rất lâu, rốt cục cũng tìm được nàng. Từ tiểu chủ, chúng ta biết được chuyện diệt tộc này là do Thiên Sát Thập Phương gây nên...”

Đám người lập tức ồn ào. Mộc tiên sinh tiếp tục nói: “Việc này khiến chúng ta vô cùng khiếp sợ và phẫn nộ, Thổ lão bản tính tình nóng nảy, lập tức phái người đi truy sát một người trong Thiên Sát Thập Phương, tự mình cũng đuổi tới tận Đức Châu. Nhưng... như chư vị chứng kiến, nàng đã không thể trở về, đã chết thảm dưới nanh vuốt của Thiên Sát Thập Phương.”

Liên Y dán miệng vào tai Tiểu Man, nói nhỏ: “Hắn nói dối.”

Tiểu Man không nói gì, những con cáo già giang hồ này, muốn bọn họ không nói dối còn khó hơn lên trời. Nàng đột nhiên nghĩ đến chính mình, được rồi, nàng cũng nói dối, nàng hiểu nói dối dường như là cách duy nhất duy trì sự sinh tồn của bọn hắn.

Mộc tiên sinh nói xong, đến lượt Thủy tướng quân, sau đó là Hỏa đại phu, tóm lại đều mạnh mẽ lên án Thiên Sát Thập Phương không chuyện ác nào không làm, hành vi phạm tội dã man, phải bị trời tru đất diệt. Cuối cùng, Kim viên ngoại luôn cười ha ha kia đứng dậy, chậm rãi nói; “Lời của Bất Quy sơn hôm nay nếu có nửa điểm giả dối, cứ để chúng ta bị toàn bộ vô lâm phỉ nhổ, chết không chỗ chôn! Tuy nhiên, chúng ta cũng hiểu, đối với các vị mà nói, trăm nghe không bằng một thấy, không bằng để tiểu chủ đi ra, tự mình kể tình cảnh ngày đó cho các vị nghe!”

Tiểu chủ thật sắp đi ra! Tiểu Man thật muốn nhìn nàng xem rốt cục là bộ dáng gì, dù sao nàng cũng đã từng có một thời gian làm “tiểu chủ”. Trong chính sảnh có một dàn tế, nàng dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết, chắc chắn họ lại để tiểu chủ làm hiến tế, tái hiện lại cảnh tượng bị diệt tộc kia.

Chẳng lẽ bọn họ hạ càn độc hết cả trăm người ở đây? Tiểu Man cảm thấy không thể có khả năng này, như vậy bọn họ chỉ còn cách duy nhất là không chế tiểu chủ. Tiểu Man cúi đầu nói: “Liên Y, người đứng dịch sang bên cạnh một chút, tránh ánh mắt của bọn Hồng Cô Tử.”

Liên Y liền kéo nàng sang hai bước, chung quanh đứng chật ních những người là người, bọn họ vừa động, rất nhiều người liền lên tiếng can ngăn, bọn họ đều đang vươn cổ chờ xem tiểu chủ Thương Nhai thành trong truyền thuyết trông như thế nào. Bọn Hồng Cô Tử không thể tiến lại gần đây, chỉ đành đứng xa nháy mắt với nàng.

Tiểu Man bảo Liên Y buông mình ra, ngồi xổm xuống đất, lấy túi nước ra, đổ ướt khăn rồi dùng sức lau mặt, cuối cùng ngẩng đầu: “Liên Y, khôi phục nguyên dạng chưa?”

Liên Y mỉm cười: “Mặt đã khôi phục nhưng trên đầu vẫn là tóc bạc, nhìn rất quái! Chủ tử muốn làm gì?”

Tiểu Man chậm rãi xoa mặt, cười nói: “Uhm, làm chút việc thú vị.”

Nàng nhìn qua khe hở đám đông, thấy sau khi một loạt tiếng châu ngọc va lách cách là một đám nữ đệ tử mặc bạch y đang vây quanh một thiếu nữ mặc hoa phục đi ra. Ngày đó, lúc nàng vừa tới Bất Quy sơn, bọn họ cũng mặc cho nàng như vậy, lần này là tiểu chủ thật sự, tự nhiên càng hoa lệ hơn một chút, trên đầu nàng cắm rất nhiều trâm vàng, Tiểu Man thật sự sợ tóc nàng cũng sẽ bị giật đứt.

Trong đám người lại phát ra một trận ồn ào náo động, Tiểu Man đương nhiên hiểu bọn họ kinh ngạc vì cái gì, bởi vì tóc tiểu chủ không phải là màu đen mà là màu đỏ nhạt, mũi rất cao, mắt sâu, không giống người Trung Nguyên chút nào. Ngoại hình nàng cũng không phải xuất sắc, không phải là tuyệt sắc mỹ nhân như trong tưởng tượng của Tiểu Man, nhưng từng cử chỉ đều toát lên khí phách của tiểu thư khuê các.

Loại khí chất này Tiểu Man không hề thấy xa lạ, nương nàng cũng có, chỉ là sau này bị cuộc sống nghèo khổ bào mòn đi thôi.

Tiểu Man không chút khách khí đánh giá nàng, chỉ hận không thể nhìn xuyên thấu da thịt nàng, nhìn đến tận xương xem sao.

Hả? Hình như có chút không đúng. Về mặt nàng không thích hợp, quá bình tĩnh, giống như đại ra. Trong miệng nàng... có phải đang ngậm cái gì không?

Liên Y nói nhỏ: “Chủ tử, nàng không đẹp bằng người!”

Tiểu Man cười cười, đứng dậy vỗ vai nàng: “Liên Y, lá gan người có lớn không?”

Nàng ngẩn ngơ: “Sao cơ?”

Tiểu chủ kia đã lên đến dàn tế, xoay người quỳ gối.

Tiểu Man thấp giọng nói: “Ôm ta! Nhảy lên cái đài kia.”

Liên Y do dự một chút: “Nhưng bọn hắn còn chưa có chỉ thị...”

“Nghe ta!” Nàng nghiêm giọng nói.

Liên Y liền ôm lấy nàng, thả người nhảy lên dàn tế trong tiếng kinh hô của mọi người. Bốn vị Kim, Mộc, Thủy, Hỏa cơ hồ lập tức hành động, đi lên định tóm lấy Liên Y. Tiểu Man lột bỏ mái tóc giả, vuốt tóc đen như thác nước chảy xuống, nàng giơ tay lên, lớn tiếng cười nói: “Ai da! Các vị, còn nhớ ta không?”

Bọn Hồng Cô Tử cả kinh, chân tay luống cuống, không ai có thể tưởng tượng được nàng lại to gan như vậy, trực tiếp nhảy lên đó!

Bọn Mộc tiên sinh nhìn thấy nàng thì không khỏi sửng sốt, chỉ có Kim viên ngoại bình tĩnh lớn tiếng quát: “Kẻ nào! Dám to gan quấy nhiễu tiểu chủ!”

Bổn sự Liên Y không cao bằng hấn, vừa định che chở Tiểu Man đã bị hấn giữ lấy bả vai, xoạt một tiếng, tay áo bị xé rách.

Tiểu Man cất cao giọng nói: “Người gấp cái gì? Không thể để ta nói vài câu hay sao? Hay là muốn giết người diệt khẩu trước mắt bao nhiêu người ở đây?”

Trong đám người bắt đầu có âm thanh ồn ào, Kim viên ngoại cũng có chút do dự. Bốn người liếc nhìn nhau, nhất thời không biết phải làm thế nào.

Một vị trung niên chậm rãi đứng dậy khỏi ghế, cười nói: “Không bằng để xem vị cô nương này muốn nói gì, cũng không ảnh hưởng toàn cục. Có lẽ chúng ta có thể nghe được một ít chuyện thú vị hơn nữa, có phải không?”

Mọi người nhìn bộ dáng thanh tú, bạch diện thư sinh của hấn tựa hồ yếu đuối, nhưng tất cả đều biết rằng không thể đắc tội người này. Kim viên ngoại lập tức lui về sau hai bước, khẽ cười nói: “Nếu Nguyên tổng quản của Liễn Phương thành đã lên tiếng, vậy thì, cô nương kia, mời nói!”

Tiểu Man cười hì hì ngẩng đầu lên: “Mới có mấy tháng không gặp người đã không nhận ra ta, người già quả nhiên trí nhớ không tốt.”

Kim viên ngoại chỉ mỉm cười không nói.

Tiểu Man cũng không nhiều lời với bọn chúng, chỉ đi đến trước mặt tiểu chủ, nàng vẫn đang chờ dẫn quý không nhúc nhích. Tiểu Man chậm rãi xoay người, hành lễ rồi nói: “Bái kiến tiểu chủ... Vì sao ngài không nói gì? Trong miệng ngài có gì vậy?”

Nàng đưa tay đụng vào tiểu chủ, Kim viên ngoại lạnh lùng nói: “Người định làm gì tiểu chủ?”

Tiểu Man không đợi hấn nói xong liền dương tay tát cho tiểu chủ một cái tát thanh thúy, nàng bị đánh cho ngã xoài trên mặt đất, trong miệng có một vật lông lốc lẩn ra, là một viên thuốc màu đỏ.

Tiểu Man cười nói: “Ta không làm gì nàng cả, ta chỉ muốn hỏi nàng ngậm vật kia trong miệng làm gì?” Nàng nhặt lấy viên thuốc kia, giơ cao lên trước mắt mọi người, khờ dại hỏi: “Mọi người có biết đây là gì không? Ta không đọc sách, chỉ nghe nói là hình như chỉ có người chết mới ngậm các thứ trong miệng thôi, thật không hiểu sao một người sống cũng ngậm gì đó nữa!”

Mọi người dưới đài đã sớm nghị luận ồn ào, ai cũng đều nghi hoặc không hiểu.

Sắc mặt bốn vị Kim, Mộc, Thủy, Hỏa âm tình bất định, không ai nói một lời. Nguyên tổng quản của Liễn Phương thành hạ thấp người, hòa nhã nói: “Nhìn qua thì giống như là một loại thuốc, hay là tiểu chủ bị bệnh gì hay sao?”

Tiểu Man xoay người, cúi đầu nhìn tiểu chủ, nàng còn đang ho khan, ho dữ dội, ho đến mức bắt đầu nôn mửa, phun ra một thứ nước màu phấn hồng, sau đó đột nhiên kêu lên một tiếng, vội vàng ngồi dậy, mờ mịt nhìn xung quanh, thấp giọng nói: “Đây... đây là đâu?”

Mọi người lại ô lên, quả nhiên nàng bị dục vật không chế!

Tiểu Man bước tới gần, đỡ nàng đứng lên, bình tĩnh nhìn nàng, nói: “Ta hỏi người, người là tiểu chủ Thương Nhai thành phải không?”

Thiếu nữ kia còn chút mờ mịt, gật đầu nói nhỏ: “Vị cô nương này... người...”

Tiểu Man buông nàng ra, cười nói: “Được, vậy ta lại hỏi ngươi, là do Thiên Sát Thập Phương diệt Thương Nhai thành các ngươi đứng không?”

Vấn đề này chính là mấu chốt, bọn người Hồng Cô Tử đều toát mồ hôi toàn thân. Tiểu chủ sững sốt thật lâu, rốt cục gục đầu xuống, chậm rãi lắc lắc: “Không... Không phải. Chuyện Thương Nhai thành diệt tộc không liên quan đến ai hết...”

Tiểu Man lạnh lùng nói: “Vậy ngươi tới Bất Quy sơn bằng cách nào? Bọn họ bắt ngươi làm những gì?”

Lần này không đợi tiểu chủ trả lời, bốn vị Kim, Mộc, Thủy, Hỏa đã đồng thời hành động, một người cướp tiểu chủ đi, ba người khác giờ chường muốn chụp lên đỉnh đầu Tiểu Man, lạnh lùng nói: “Ngươi định tà thuyết, mê hoặc người khác sao!”

Tiểu Man bình tĩnh nhìn bàn tay đang hạ xuống, không nhúc nhích, chợt nghe “Tách” một tiếng, dường như có vài ám khí bắn nhanh tới đây, bốn vị Kim, Mộc, Thủy, Hỏa lập tức bị bức lùi lại. Mọi người dưới đài đồng loạt đứng lên, rất nhiều người lớn tiếng nói: “Muốn giết người diệt khẩu sao? Ai cũng không được động! Chờ nàng nói xong đã!”

75. Q.4 - Chương 12

Nàng nàng nàng (tam)

Tiểu Man hít sâu một hơi, chung quanh ồn ào náo động như vậy mà nàng lại chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập.

Nàng bây giờ chính là được ăn cả, ngã về không, đánh cược một phen, tự mình cũng không thể tưởng tượng được mình có thể to gan như vậy.

Tiểu chủ kinh hoảng nhìn xung quanh, nàng hiển nhiên không hiểu rốt cục đã xảy ra chuyện gì, ở đây chỉ có Tiểu Man là từng nói chuyện với nàng, cho nên nàng bản năng hướng tới Tiểu Man.

Tiểu Man quay đầu mỉm cười, cầm tay nàng, hỏi: “Làm sao ngươi tới được đây?”

Tiểu chủ mờ mịt lắc đầu: “Ta... ta vốn ở trên một hải đảo, sau đó một ngày có một đám người tới, bắt ta đi. Có người nói muốn ta khôi phục gia tộc, báo thù rửa hận. Ta nói cho bọn họ biết là không có gì để báo thù cả, ta không đồng ý, nhưng không biết bọn họ đã dùng cách gì làm ta mê đi... đến giờ mới thanh tỉnh...”

Tiểu Man gật đầu: “Ngươi có biết Bất Quy sơn không? Đây chính là Bất Quy sơn.”

Tiểu chủ nhíu mày nghĩ: “Dường như có từng nghe mẫu thân nói tới, chuyện trên giang hồ ta cũng không được biết nhiều...”

Tiểu Man cười nói: “Ngươi bị người bắt đi, thị vệ của ngươi nhất định là tìm ngươi khắp nơi.”

Tiểu chủ vẫn lắc đầu: “Ta không biết... có lẽ là đang tìm.”

Sao nàng cái gì cũng không biết, vẻ mặt mờ mịt ngốc nghếch thế này? Thật sự là không có chút tác dụng nào cả.

Tiểu Man vỗ vai trấn an nàng, xoay người nhìn xuống dưới đài, cất cao giọng nói: “Những lời ta nói hôm nay, ta cam đoan đều là sự thật. Nếu như ta có nửa câu nói dối, có anh hùng thiên hạ chứng kiến, muốn giết muốn chém, cứ việc, ta sẽ chết không có chỗ chôn!”

Mọi người thấy nàng còn nhỏ tuổi lại điềm đạm đáng yêu, bộ dáng gầy guộc mảnh mai, hơn nữa ý đồ không chế tiểu chủ của Bất Quy sơn đã bại lộ, không khỏi nảy sinh hảo cảm với nàng, tất cả đều nói: “Mời cô nương nói!”

Tiểu Man hít một hơi, trầm giọng nói: “Ta tên Tiểu Man, là người ở trấn Ngô Đồng. Mẫu thân mất sớm, phụ thân và nhị nương sinh sống bằng kinh doanh quán cơm. Có một ngày, ta cùng đệ đệ đi tới võ quán của lão sư phụ Tiễn Tự Lai thì gặp một người mặc đồ đen...”

Có người từng đi qua trấn Ngô Đồng kêu lên: “Đúng là có một tiệm cơm! Bảo sao thấy cô nương quen quen! Lão quỷ Tiễn Tự Lai kia đúng là có mở một võ quán ở đó!”

Tiểu Man cười cười, đang định nói tiếp thì ngoài sảnh truyền đến tiếng ồn ào náo động, một đám bạch y đệ tử tiến vào, kinh hoàng kêu lên: “Mộc tiên sinh! Kim viên ngoại! Có người không có thiệp mời lại dám xông vào!”

Lời còn chưa dứt đã nghe tiếng người la lớn: “Tây Nhã Tư! Người có trong đó không?”

Tiểu chủ kia đột nhiên kích động, xoay người chạy vài bước kêu lên: “Lợi Mỗ Thác! Lợi Mỗ Thác! Ta ở đây!”

Đám bạch y nhân ngoài cửa thoáng chốc bị đánh tan, một hắc y nhân mang song đao tiến vào toàn thân đều là máu. Hắc thủ hồng hộc nhảy lên đàn tề, Tây Nhã Tư tiểu chủ xông tới ôm trầm lấy hắc, kích động đến nước mắt như mưa, vội la lên: “Người tìm được ta rồi! Người còn sống! Còn sống!”

Tiểu Man bình tĩnh nhìn hắc y nhân, hình dáng kia... rất quen thuộc! Đã gặp ở đâu rồi nhỉ?

Nam tử tên Lợi Mỗ Thác kia ôm chặt Tây Nhã Tư cúi đầu hôn lên trán nàng vài cái, sau đó nhẹ nhàng đẩy nàng ra, che chở ở sau người, giơ lên song đao đâm đĩa máu tươi, chìa thẳng vào bốn người Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, lạnh lùng nói: “Đám lòng lang dạ sói Bất Quy sơn! Nói dối khắp nơi! Hãm hại người khác! Lại còn phái người ám sát ta, suýt nữa khiến ta mất mạng! Ta nói cho các ngươi biết, Thương Nhai thành dù chết cũng không thể bị các ngươi bài bố!”

Phía dưới lộn xộn, âm ỉ không yên, Tiểu Man quan sát hắc nữ ngày, đột nhiên “A” một tiếng, chỉ vào mũi hắc, kêu lên: “Là người! Chính là người đánh ta một chưởng!”

Tây Nhã Tư sợ hãi tránh phía sau Lợi Mỗ Thác, không nhúc nhích. Lợi Mỗ Thác nhìn nàng một cái, tựa hồ có chút ngoài ý muốn: “Người...”

Tiểu Man tháo sừng rồng con trên cổ xuống, giơ lên: “Người nhớ cái này không?”

“Sừng rồng con!” Hai người bọn họ đều sáng mắt lên, đưa tay ra định lấy, Tiểu Man nhanh chóng thu lại, xoay người ra dưới đài, lạnh lùng nói: “Ta nói tiếp, ngày đó ta đưa đệ đệ đi chỗ Tiễn sư phụ, kết quả nửa đường gặp người này, nói chuyện không hợp, hắc liền đánh ta một chưởng, còn bỏ lại cái sừng rồng này, đem đó trên ngực ta hiện ra thương hỏa ấn!”

Lợi Mỗ Thác lập tức nhớ ra: “Là người! Tiểu nha đầu kia!”

Tiểu Man không để ý đến hắc, tiếp tục nói: “Ta thừa nhận, ta tham tiền. Sừng rồng con này vốn ta định bán đi, nhưng chưa kịp bán đã gặp đám người Bất Quy sơn tới tìm kiếm tiểu chủ. Lão Sa, chính là người! Người có thừa nhận không?” Nàng chỉ tay vào lão Sa, sắc mặt hắc tái nhợt, hiển nhiên là không lường được nàng lại có dũng khí bức này.

“Vì tiểu sừng này, bọn họ liền nhận định ta là tiểu chủ, dùng ba nghìn lượng bạc muốn mua chuộc ta, nói nếu như ta không đi theo bọn họ, sau này sẽ càng nhiều phiền toái. Ta không muốn mang đến phiền phức cho người nhà, đành phải đi theo bọn họ. Bọn họ nói ta là tiểu chủ, muốn chăm sóc cho ta, đưa ta trở về Bất Quy sơn. Sau đó gặp được năm vị Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, họ nói cho ta là Thiên Sát Thập Phương đã tiêu diệt Thương Nhai thành, muốn ta báo thù và khôi phục gia tộc.”

Nói tới đây, nàng hít một hơi, đè nén chua chát và bị phản trong lòng, run giọng nói: “Đúng là ta không có bối cảnh gì, chỉ là một nữ tử rất đổi bình thường, nhưng điều đó không có nghĩa là ta có thể bị người đùa bỡn, lợi dụng, bị coi như con kiến mà chà đạp! Bất Quy sơn, các người lợi dụng tiểu chủ giả là ta để hòng kết thành đồng minh, hoàn thành vọng tưởng độc đại vô lâm, nhưng bị lão gia tử ở Bạch Dương trang nhìn thấu, may mắn là ngày đó Thiên Sát Thập Phương lại tới đó diệt môn, nếu không bí mật này đã không thể giữ. Sau đó, ta mới biết, ta bị lợi dụng. Thương Nhai thành, có lẽ các người rất cao quý, rất thần bí, nhưng các người cũng không có tư cách bắt ta, hoặc bắt kỳ ai khác nhận tai họa này thay các người được!”

Nàng chỉ vào Mỗ Lợi Thác, lạnh nhạt nói: “Người đánh ta một chưởng, lại cố ý để tiểu sùng lại, chính là để cho người khác nghĩ ta là tiểu chủ, để tiểu chủ thật có thể đào thoát. Người nhất định rất đặc ý mưu kế của mình thật xảo diệu, nhưng ta nói cho người biết, ta phỉ nhổ người! Người là đồ vô dụng nhu nhược! Không dám gánh vác vấn đề của mình, lại đem tai nạn đổ lên đầu người vô tội! Đùa bỡn vận mệnh của người khác, các người có lẽ rất đặc ý, nhưng thật xin lỗi, làm các người thất vọng rồi, cho dù ta chỉ là con kiến cũng sẽ không để bị các người bức tử! Trên đời vẫn còn có người cao quý hơn các người, thật mong đến một ngày, người khác cũng nhìn các người như nhìn một con kiến, cho các người ném thử tư vị của ta bây giờ!”

Nàng vút tiểu sùng xuống đất, không liếc nhìn hai người kia một cái.

“Những điều muốn nói cũng sắp xong rồi, bởi vì ta không chịu hợp tác cho nên Bất Quy sơn muốn giết ta. Đáng tiếc ta mạng lớn, không làm cho bọn họ được như nguyện, nên hôm nay ta mới có thể còn đứng ở đây, còn có thể nói chuyện! Có thể hôm nay ta không thể đi ra khỏi chỗ này, hoặc ra ngoài rồi cũng sẽ chết, nhưng ta muốn nói, ta rất tự hào! Ta không hề hối hận chút nào về những việc đã làm hôm nay!”

Tiểu Man lấy trong ngực áo ra bản đồ ngũ phương sùng, ném xuống đất: “Đây là bản đồ ngũ phương sùng và kho báu mà cả Bất Quy sơn và Thiên Sát Thập Phương đều muốn có, ta trả lại cho tiểu chủ Thương Nhai thành, mặc khác, Trấn Bắc ngũ phương sùng đã bị chúng ta tìm thấy nhưng hiện tại không có trong tay ta, mà là... ở chỗ một người bạn ta, nhưng hẳn đã bị Bất Quy sơn hại chết...”

Nàng nói tới đây, rốt cục không nhịn được rơi lệ, cắn răng nén nghẹn ngào, dừng một chút, lại nói: “Kể từ đây, ta không còn thiếu Thương Nhai thành bất cứ thứ gì nữa. Còn tiền này và châu báu...” Nàng rút hà bao, đổ hết các thứ bên trong ra, đám ngân phiếu trắng cùng một đồng trên châu bảo thạch đính đang lăn ra: “Tất cả đều trả lại cho các người, Bất Quy sơn.”

Nàng giống như đã hoàn thành một việc quan trọng, cất hà bao trống rỗng vào ngực áo xong thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn xung quanh, thấy tất cả mọi người kinh ngạc nhìn mình, chỉ có Liên Y bưng mặt khóc, nàng ha ha cười, vỗ vai nàng: “Ta hiện tại lại là một kẻ nghèo hèn!”

Dưới đài yên tĩnh thật lâu, Nguyên tổng quản của Liễm Phương thành khom người hơi vái chào nàng, lại cười nói: “Cô nương quả nhiên là người hiệp nghĩa, thực khiến người khác phải xấu hổ. Cô nương yên tâm, bắt đầu từ giờ phút này, Liễm Phương thành sẽ bảo vệ an nguy của cô nương, nếu có ai muốn động đến một sợi tóc của cô nương thì trước phải hỏi xem Liễm Phương thành có đồng ý hay không, bất luận là Thiên Sát Thập Phương hay là Bất Quy sơn.”

Sớm có người không nhịn được, xông lên bao vây quanh đám người Bất Quy sơn, Tiểu Man nhất thời không thể tưởng tượng được đám đông nói lên là lên, nàng bị va chạm đứng không vững, lão đảo sứt ngã. Liên Y vội vàng đỡ nàng, đưa tay ôm chặt nàng. Liên Y vẫn đang khóc, nước mắt làm ướt cả cổ áo Tiểu Man.

Tiểu Man cười, sờ đầu nàng: “Khóc cái gì, nha đầu ngốc! Như vậy không phải nhẹ nhàng sao? Chúng ta thắng cuộc rồi.”

Liên Y nức nở nói: “Chủ tử, ta xin lỗi... Thật ra ta làm hộ vệ cho người cũng không phải là thật tâm... Gia Luật Văn Giác... là... là cha ta... Hẳn an bài ta đến bên cạnh người, tìm thời cơ thích hợp cướp đoạt ngũ phương sùng...” Tiểu Man lấp bắp kinh hãi: “Người nói gì?”

Liên Y buông nàng ra, thấp giọng nói: “Nhưng, ta sẽ không hại người, ta biết người đối với ta rất tốt. Người cả đời là chủ tử của ta.”

Tiểu Man còn định nói nữa, chợt nghe phía trước có người kêu ối một tiếng, rồi nhũn người ngã xuống, sau đó tất cả mọi người cùng kêu lên rồi dồn dập ngã xuống, ngay cả đám người Bất Quy sơn cũng không ngoại lệ. Đám người Gia Luật Văn Giác và Hồng Cô Tử vốn nghĩ mình sẽ không sao, đang định tiến lên cướp đoạt bản đồ ngũ phương sùng, ai ngờ mắt đột nhiên hoa lên, hai chân mềm nhũn, cũng ngã xuống, nhất thời hiểu ra đây là do Thiên Quyền đổ trời.

Bọn họ cố gắng ngẩng đầu, định tìm bóng trắng cao ngạo kia, nhưng quý công tử thanh lãnh kia không hề nhìn sang bên này một cái, hần bình tĩnh đứng trong một góc, mắt lạnh lùng nhìn cảnh tượng hàng trăm hào nhân trong đại sảnh trúng độc, giống như một pho tượng được làm từ băng tuyết.

76. Q.4 - Chương 13

Nha sát (nhất)

“Sao lại thế này?” Liên Y mở mắt nhìn từng đám người ngã xuống, còn có vài người tỉnh táo định lao ra khỏi đại sảnh, nhưng chạy được tới cửa cũng theo nhau ngã xuống.

“Là mê dược! Trong lư hương... là mê dược!” Có người kêu một tiếng, sau đó vang lên càng nhiều tiếng người ngã.

Tiểu Man thấy mọi người chung quanh ngã xuống, chỉ có mình mình đứng, cũng vội vàng “ôi” một tiếng, kêu lên: “Đầu ta choáng quá!” rồi rầm một cái ngã xuống đất. Liên Y hoảng sợ, vội vàng đỡ lấy nàng: “Chủ tử! Người không sao chứ? Làm sao vậy?”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt nàng cũng biến đổi, ngã ra đất không động đậy. Tiểu Man hoảng sợ, vội vàng đẩy đưa nàng, nàng vẫn không nhúc nhích, đã sớm hôn mê bất tỉnh. Không thể nào! Chẳng lẽ nàng không ăn giải dược? Chẳng lẽ Thiên Quyền không đưa giải dược cho nàng?

Nguyên tổng quản của Liễn Phương thành xanh cả mặt, ngã ra đất, lạnh lùng nói: “Bất Quy sơn các người! Lá gan quá lớn! Dám phóng mê dược vào lư hương!”

Đám người Bất Quy sơn có khổ mà không nói được, chỉ phải mắng chửi lung tung. Quần hùng làm sao chịu yếu thế? Nhất thời chính sảnh âm âm tiếng mắng nhiếc không dứt.

Không biết nằm bao lâu, rốt cuộc đại sảnh không còn tiếng kêu, toàn bộ hôn mê, trong sảnh chỉ còn hương khí lượn lờ, mùi thơm tràn ngập, thấm vào ruột gan. Tiểu Man nhắm mắt giả chết, chợt nghe tiếng bước chân hướng về phía mình, nàng nheo mắt, quả nhiên nhìn thấy một đôi giày trắng, người kia cúi người, đang định đưa tay ôm nàng, Tiểu Man đột nhiên mở mắt ra, đối diện với đôi con người đen thẫm của hắn, là Thiên Quyền.

Hắn bị nàng dọa hoảng, biến sắc: “Người không hôn mê?”

Tiểu Man nhô người lên nhìn xung quanh. Thực đồ sộ, cả trăm người toàn bộ hôn mê ngã trên đất, giống như một đám tử thi.

“Không phải người cho ta giải dược sao? Sao ta hôn mê được. Người không cho Liên Y giải dược sao? Nàng cũng hôn mê rồi.” Nàng càng khó hiểu hỏi.

Thiên Quyền mím môi, không nói chuyện.

Hương dược trong lò là Thập Nhật Túy, là một loại mê dược cực kỳ lợi hại, cũng là độc dược cực kỳ lợi hại, không chỉ có thể làm người ta mê man bất tỉnh vài ngày, mà cho dù có tỉnh lại cũng tay chân mềm nhũn vô lực, ít nhất phải cần nửa năm mới khôi phục công lực. Thuốc hắn đưa Tiểu Man là để nàng không trúng độc, tay chân bủn rủn, nhưng mê dược thì không tránh được, lẽ ra nàng phải ngất xỉu như mọi người chứ không phải trừng mắt nhìn mình thế này.

“Đi thôi!” Hắn khẽ nói, kéo nàng lên, đưa tay vào thắt lưng nàng, định ôm nàng.

Tiểu Man vội la lên: “Liên Y và Gia Luật Cảnh đâu? Cùng nhau đi!”

Hắn vẫn không nói lời nào, chỉ đưa tay ôm lấy nàng, không để ý nàng giãy dụa, bước về phía trước.

Tiểu Man gấp đến độ ra sức giãy dụa, chợt thấy tay hắn đè sau gáy nàng, giống như lần trước định hôn nàng. Nàng vội la lên: “Người muốn làm gì? Ta không phải là cẩu, tùy người thích thì hôn!”

Bàn tay kia do dự một chút, Tiểu Man ra sức tránh đi, thoát khỏi vòng tay hắn, quay mặt đi tìm Liên y và Gia Luật Cảnh.

Thiên Quyền đứng một hồi, đột nhiên nhớ tới cái gì, đi đến bên Tây Nhã Tư, rút bản đồ trong tay nàng, bỏ vào trong giày, đang định đứng dậy thì cảm thấy phía sau có chương phong đánh úp lại, trong lòng hắn cả

kinh, hai tay chống xuống đất, xoay người tránh sang một bên, một thanh kiếm đen sì đâm tới ngay cạnh chân hắn.

Hắn thấp giọng nói: “Trạch Tú! Quả nhiên là người!”

Ở đó xuất hiện một hắc y nhân, ngay khuôn mặt cũng được che bằng một miếng vải đen chỉ lộ ra một đôi mắt đào hoa rạng rỡ, quả nhiên là Trạch Tú. Hắn một kích không trúng, lập tức phản thủ bổ một kiếm, Thiên Quyền chỉ phải tránh né, nhân chớp mắt sơ hở này, hắn lén đến bên người Tiểu Man, ôm ngang lưng nàng, thả người chạy ra ngoài sảnh.

Thiên Quyền lập tức đuổi theo, xa xa chỉ thấy một cái bóng người màu đen chạy trốn cực nhanh, qua hành lang gấp khúc, hắn nhường mảy, tự biết là đuổi không kịp, liền dừng bước, quay đầu lại nhìn, trong đại sảnh đều là những người chết ngất nằm ngổn ngang.

Cứ như vậy, vô lâm tất nhiên nổi đại loạn, mũi nhọn đều chĩa vào Bất Quy sơn, cho dù bọn họ không chết thì cũng sẽ đại thương nguyên khí.

Thiên Quyền xoay người, chậm rãi đi qua hành lang gấp khúc, đột nhiên huyết sáo, lập tức có bốn hắc y nhân không biết từ đâu xuất hiện, chấp tay hành lễ với hắn, nói: “Cô nương đã bị đưa đi, chạy tới ốc đảo phía đông.”

Hắn gật đầu, thấp giọng nói: “Chuẩn bị ổn thỏa chưa?”

Hắc y nhân nói: “Nguồn nước đã bị hạ Thập Nhật Túy, các đệ tử đều hôn mê, chúng ta đã đưa họ đến trong cao lầu, không sót một ai. Tất cả các thông đạo và mật đạo trong Bất Quy sơn cũng đều bị phong tỏa, không thiếu một cái.”

Thiên Quyền đi lên hai bước, nói nhạt: “Còn không mau động thủ!”

Hắc y nhân lập tức lấy ra một cây đuốc, dùng đá lửa đốt lên, cầm xuống hành lang rộng lớn, bùng bùng, bốn năm điểm lửa nhanh chóng bùng lên, hành lang đẹp đẽ lập tức bị lửa nuốt gọn. Hóa ra bọn họ đã sớm bày một sợi dây thừng tẩm dầu dọc hành lang, chỉ cần lửa bén một cái liền lập tức bùng cháy. Hành lang làm từ gỗ, gặp lửa không được bao lâu đã cháy đen, ầm ầm sụp xuống.

Mật đạo, thông đạo bị phá hủy, hành lang này chính là đường ra ngoài duy nhất của Bất Quy sơn, một khi đốt thấp, người bên trong cho dù có mọc cánh cũng không thoát ra được, chiều này gọi là bắt ba ba trong rọ, tuy nhiên hắn cũng không tính toán đốt chết họ, hắn định để bọn họ chết đói.

Thiên Quyền lên một con ngựa, hai chân khê thúc, chậm rãi xuống núi.

Tiểu Man bị người khiêng trên vai chạy một mạch xuống núi, xóc đến độ sắp nôn ra. Nàng cật lực nhéo khăn trùm đầu người kia, gào lên: “Mau buông ta xuống!” một bên ra sức dùng chân đạp vào ngực hắn, há mồm cắn vai hắn.

Người kia không để ý đến nàng, vẫn chạy cho tới tận bờ sông trong ốc đảo, ném nàng bịch xuống đất, Tiểu Man đau đớn kêu thảm một tiếng.

Mông! Mông! Mông nàng! Chắc chắn là nát rồi!

Nàng đau đến nhe răng trợn mắt, nửa ngày không đứng dậy nổi. Người kia sau khi buông nàng ra thì xoay người, yên tĩnh nhìn sa mạc mênh mông phương xa.

Tiểu Man nhảy dựng lên nhìn bóng dáng bình tĩnh của hắn.

Không... Từ từ... Bóng dáng này...

Tim nàng nhảy lên một cái, đột nhiên tĩnh lặng, tựa hồ như là ngừng đập, sau đó lại bắt đầu kinh hoàng. Nàng cảm thấy ngực như không thể chứa đựng nổi trái tim nữa, nó có thể phá ra bất kỳ lúc nào.

“Người... từ từ... người quay người lại... để ta... nhìn xem.” Nàng cúi đầu, run rẩy nói.

Người kia cũng không xoay người, chỉ chậm rãi tháo khăn trùm đầu xuống, mái tóc đen dày xõa tung.

Tiểu Man thở dốc vì kinh ngạc. Đột nhiên vùng tay tự ình một cái tát. Nàng không nằm mơ! Không phải nằm mơ! Trạch Tú! Ông trời ơi! Là Trạch Tú! Hắn còn sống!

Cảnh vật trước mắt nàng mờ nhòe, run giọng nói: “Chàng... chàng là Trạch Tú, đúng không? Chàng là Trạch Tú! Chàng không chết!”

Hắn vẫn bất động, Tiểu Man rốt cục không nhịn được, lão đảo bước qua, dùng sức ôm chặt lấy hắn từ phía sau, nức nở nói: “Chàng không chết! Thực sự không chết!”

Trạch Tú gỡ tay nàng ra, bước vài bước, xoay người cúi đầu nhìn nàng, sau một lúc lâu mới nói: “Ta không chết, làm cho người thất vọng rồi. Có lẽ người hy vọng ta chết thì tốt hơn, như vậy thì có một tên ngốc đến chết vẫn không biết người nói dối.”

Tiểu Man hít một hơi, gian nan nói: “Chàng... chàng hãy nghe ta nói, ta không cố ý lừa gạt chàng... ta cũng không phải...”

Trạch Tú lắc đầu, bình tĩnh nhìn về phía chân trời, ngắt lời nàng: “Hôm nay người nói rất nhiều lời nhiệt huyết, không ai có tư cách lợi dụng người khác. Người nói người khác như vậy, cũng chính là nói cho chính mình, không ai đáng bị người lợi dụng.”

“Ta không lợi dụng chàng!” Tiểu Man nóng nảy.

Trạch Tú cười cười, quay đầu lại nhìn nàng, đôi mắt hoa đào của hắn vẫn đẹp như vậy, nhưng bên trong không còn ánh sáng ôn nhu mà là lạnh liệt, tràn ngập trào phúng.

“Không lợi dụng ta sao?” Hắn hỏi lại một câu, cũng không nói gì nhiều.

Tiểu Man không biết nói gì.

Trạch Tú thấp giọng nói: “Ta đã sớm nói với người, ta hận nhất là người khác lừa gạt ta, lợi dụng ta, vô luận hắn là ai. Nếu người là nam nhân, ta đã một kiếm đâm người chết. Nhưng ta không giết nữ nhân, cho nên, đây sẽ là lần cuối cùng ta gặp người.”

Bốn phía đột nhiên an tĩnh, an tĩnh đến quỷ dị, giống như trên thế giới vốn không tồn tại một thứ gọi là âm thanh.

Tiểu Man giống như nghe thấy thanh âm tan vỡ, cái hàng rào chắc chắn mà nàng dựng lên sau cơn tuyệt vọng, đủ để giúp nàng có dũng khí sống sót, tươi cười, giờ đã vỡ nát.

Quả nhiên hiện thực khác xa hư ảo. Tự nàng đã tự nặn ra một Trạch Tú ôn nhu thiện giải, bọn họ ở cùng một thế giới, hiểu nhau rõ ràng, hắn mãi mãi chăm sóc nàng, bảo vệ nàng, làm nàng sống trong hạnh phúc mỹ mãn, làm mùa xuân nở trong nàng. Trạch Tú thật sự thì toàn thân đều là gai nhọn, không để cho bất cứ thứ gì có thể làm thương tổn.

Tiểu Man cúi đầu, dùng thanh âm gần như hèn mọn mà cầu xin hắn: “Là ta sai rồi... xin chàng, tha thứ ta...”

Trạch Tú thấp giọng nói: “Lúc ta mười sáu tuổi, ta có một huynh đệ giao tình sâu nặng, ta tin tưởng hắn, giống như lúc trước ta tin tưởng người. Nhưng hắn cũng lừa gạt ta, lợi dụng ta, người có biết kết cục của hắn là cái gì không?”

Tiểu Man che miệng lại, không nói gì.

Hắn hiển nhiên cũng không chờ đáp án nơi nàng, nói nhạt: “Ta giết hắn, một kiếm xuyên tim, cắt đầu té trời. Tuy nhiên, ta sẽ không giết người, vì ta thực thương thức biểu hiện hôm nay của người.”

Hắn lấy ra một tấm vải trắng trong ngực áo, nhẹ nhàng để lại dưới chân nàng, xoay người rời đi.

Tiểu Man kinh ngạc nhìn theo bóng dáng hắn, cảm thấy tất cả sức lực của mình cũng theo hắn mà đi mất rồi. Nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, mờ mịt nhặt tấm vải kia lên, mở ra, bên trên đúng là mặt quạt mà nàng đã thêu, thiếu nữ kia cười vừa hạnh phúc vừa bi ai, có một loại cảm giác vui sướng tạm bợ hèn mọn.

Bên cạnh có người dùng mực nước viết một hàng chữ như rồng bay phượng múa: Tượng giường ngọc thủ bước phát triển tân kỳ. Thiên hoa vạn thảo quang ngưng Bích. May vá y trứ, mùa xuân ca múa, phi điệp ngữ chim hoàng oanh.

Nàng cảm thấy như bị ai đó xé toang lồng ngực, thậm chí trong sự yên tĩnh đáng sợ này còn có thể nghe được tiếng rách chậm rãi vang lên.

Nàng bị lôi từ trong mộng ảo ra, ném vào bụi gai hiện thực, còn chưa kịp thích ứng, kinh ngạc không thể hoàn hồn.

Không biết run rẩy bao lâu, nàng đột nhiên đứng dậy, nhẹ nhàng gọi hắn: “Trạch Tú!”

Hắn hơi khựng lại, nhưng không quay đầu. Tiểu Man lấy ra một cái khăn khác, đó từng là chí bảo của nàng, là một khăn khác mà nàng tưởng tượng ra trong lúc bị thống.

Nàng chậm rãi đi tới, đưa cái khăn cho hắn, thấp giọng nói: “Cái này, cho chàng. Chàng có thể trả lại cho tam thúc chàng, coi như là lễ vật tạ đáp tạ hắn.”

Nàng sẽ không cầu xin, cũng không muốn lừa mình dối người nữa. Hắn không chết, đó là việc tốt nhất trên đời, hắn rời xa nàng cũng là chuyện bất đắc dĩ. Bất luận chuyện gì xảy ra, hắn vẫn là Trạch Tú, là người mà nàng vô pháp có được.

Đúng vậy, trên đời không có ai có tư cách lợi dụng người khác. Nàng bị lợi dụng, sau đó lại đi lợi dụng người khác.

Đây là tội của nàng, nàng phải tự mình thừa nhận, không liên quan đến người ngoài.

Trạch Tú mở khăn ra nhìn thoáng qua, liền trả lại cho nàng: “Không cần, người đốt đi. Cáo từ!”

Tiểu Man không cầm, khăn nhẹ nhàng rơi xuống đất, hắn nhẹ nhàng thoải mái rời đi, không hề quay đầu lại.

77. Q.4 - Chương 14

Nha sát (nhị)

Sắc trời tối dần, ráng chiều nhuộm tất cả thành màu đỏ.

Khí thể màu đỏ hừng hực.

Thiên Quyền cười ngửa chậm rãi hướng tới ốc đảo, bạch sam trên người hắn cũng bị ánh chiều chiếu thành màu đỏ. Cát vàng tung bay dưới vó ngựa, hắn chậm rãi phóng mắt nhìn xung quanh như đang tìm kiếm cái gì.

Đột nhiên hắn lắc dây cương, xoay người nhảy xuống.

Phía trước có một thiếu nữ đang đứng, mái tóc dài bị gió thổi tung. Nàng giống như một pho tượng, không hề động đậy.

Thiên Quyền chậm rãi đi tới, có cái gì đó bay quần vào chân hắn. Hắn nhặt lên, mở ra, là một bức tranh thêu, trên đó là một thiếu nữ đang cười giấu hoa, mặt mày linh động, trông cực kỳ sống động. Bên cạnh còn có hàng chữ: tượng giường ngọc thủ bước phát triển mới kỳ. Thiên hoa vạn thảo quang ngưng Bích. May vá y trứ, mùa xuân ca múa, phi điệp ngữ chim hoàng oanh.

Hắn nhẹ nhàng phui hết cát dính trên khăn xuống, đi đến trước mặt nàng, đưa cho nàng: “Của người!”

Nàng không nhúc nhích, giống như không nghe thấy hắn, càng không nhìn thấy hắn.

Mắt nàng kinh ngạc nhìn về một nơi xa nào đó, trong mắt như có lửa cháy, có lẽ là do hắn tưởng tượng, loại ánh sáng tuyệt vọng này chẳng qua chỉ là trời chiều đọng lại trong đáy mắt nàng mà thôi.

Bên chân nàng còn có một miếng vải trắng nữa, Thiên Quyền lại nhặt lên, lần này người được thêu là Trạch Tú lúc còn thiếu niên.

“Bỏ đi sao?” Hần thấp giọng hỏi.

Tiểu Man rút cục giặt mình, cúi đầu nhìn hai miếng vải trắng trên tay hắn, đôi môi khô khê động, thấp giọng nói: “Đốt đi, bỏ đi!”

Thiên Quyền gấp chúng lại, bỏ vào trong ngực áo: “Vậy coi như tặng cho ta.”

Tiểu Man không nói chuyện, vẫn lẳng lẳng đứng, không hề khóc, cũng không nháo, an tĩnh đến mức khiến người ta sợ hãi.

Thiên Quyền thấp giọng nói: “Người muốn đi đâu?”

Tiểu Man nhìn hắn, nói: “Nơi này không xa trấn Ngô Đồng, ta về nhà thôi.”

Thiên Quyền gật đầu, đột nhiên ôm nàng nhảy lên ngựa: “Ta đưa ngươi về!”

Tiểu Man tựa vào ngực hắn, yên lặng nhìn màn đêm hạ xuống giữa mệnh môn sa mạc, không có ánh sáng, không có thanh âm, nơi này như một thế giới tử vong. Rất kỳ lạ, rõ ràng lần trước đến, nàng cảm thấy sa mạc thật đẹp, thật đồ sộ, nhưng hiện tại lại không muốn nhìn nó dù chỉ một cái.

Cho nên nàng nhắm mắt lại.

Thiên Quyền kéo áo choàng bao lấy nàng, giống như đêm tối bao phủ nàng. Hết thấy lâm vào tịch mịch.

Nơi này quả thật không xa trấn Ngô Đồng, trước hừng đông là tới nơi. Ngọc Môn quan vẫn cũ kỹ như vậy, đen đặc trầm mặc tựa một con quái thú ngủ say. Trấn Ngô Đồng cũng vẫn bộ dáng già lão đó, phòng ốc lúp xúp. Ngã tư đường, nơi phồn hoa nhất trấn mà đường cái cũng chỉ đủ cho bốn người sóng vai hành tẩu, đá phiến dưới chân đã mòn đến không còn hình dáng cụ thể.

Tuần mã dừng trước một tòa nhà hai lầu nho nhỏ. Đây là một tiểu lâu mới dựng, trước cửa lại treo hai chiếc đèn lồng đỏ cũ kỹ, là một tiệm cơm.

“Tới rồi!” Hần thấp giọng nói, nghĩ là nàng đang ngủ, liền nhẹ nhàng vỗ vỗ nàng.

Tiểu Man đáp một tiếng, nhảy xuống khỏi lưng ngựa, ngẩng đầu nhìn cửa hàng quen thuộc mà xa lạ này. Đúng rồi, đây chính là tiệm cơm nhà nàng, cha nàng và nhị nương dùng một ngàn lượng bạc để xây dựng, khác hẳn bộ dáng vừa nhỏ vừa cũ nát trước kia, chỉ là hai người lại tiết kiệm, không muốn đổi đèn lồng, tiếp tục dùng hai cái cũ.

Nàng định đi tới, lại thấy Thiên Quyền vẫn đang cưỡi ngựa nhìn mình, liền nói: “Cám ơn người đưa ta về. Người đi đi, để người nhà ta thấy chắc chắn sẽ nói nhảm dài dòng.”

Thiên Quyền gật đầu: “Vậy... Bảo trọng! Cáo từ!”

Hần kéo dây cương, tiếng vó ngựa thanh thúy đập trên đường đá, rất nhanh đã đi xa.

Tiểu Man đứng yên thật lâu trước cửa, mấy lần nâng tay định gõ cửa, cuối cùng lại buông xuống.

Nàng thật sự phải về sao? Coi như khoảng thời gian gần một năm này chưa từng phát sinh chuyện gì sao? Nàng vẫn là Tiểu Man tham tiền kia sao? Ngày ngày trôi qua trong cuộc sống nhàm chán, không ai buộc tội nàng, ai cũng yêu thích nàng?

Nàng hoảng sợ phát hiện mình không biết phải đối mặt với những người này thế nào, không phải là bọn họ đánh mất nàng, mà chính nàng đã tự đánh mất đường trở về. Liên Y thì sao? Gia Luật Cảnh thì sao? Thiên Ki và Điều Quang thì sao? Cứ trở mặt nhìn bọn họ chết sao?

Đáy lòng có thanh âm tà ác thì thầm: trở về đi, trở về thật tốt. Trấn Ngô Đồng đơn độc thuần khiết này mới thích hợp với ngươi, chung quanh đều là những người ngu xuẩn, người dễ dàng lừa dối họ trong lòng bàn tay. Liên Y ư? Đó là ai? Nàng cần bản không coi ngươi là chủ tử, nàng lừa ngươi, tới gần ngươi là có mục đích. Gia Luật Cảnh ư? Hắn là cái gì? Một tên háo sắc ngu ngốc mà thôi, cần bản không đáng quan tâm. Thiên Ki và Điều Quang ư? Những bậc hào kiệt làm giang hồ mê đảo kia ư? Đều là người qua

đường mà thôi, có chết hay sống cũng đâu liên quan người? Cứ vậy trở về đi, trở về đi... Dù sao cuối cùng người cũng chỉ có nơi này. Giang hồ không phải địa bàn của người, không ai muốn người, người có khát cầu thế nào cũng không ai quay đầu lại, họ căn bản không cần người. Thiên Quyền yêu mến quan tâm cũng chỉ vì muốn lợi dụng người. Người xem, lợi dụng xong rồi không phải hấn cũng lưu loát quay đi hay sao? Trên đời này không có ai đau lòng vì người, người cũng không cần bọn họ phải đau lòng.

Tiểu Man xiết chặt nắm tay, cắn môi thật sâu, cho tới khi bật ra mùi máu.

Nàng đột nhiên xoay người, chậm rãi rời khỏi tiệm cơm nhà mình.

Đêm an tĩnh, trên đường không một bóng người, thỉnh thoảng có một con chó ỉu rĩ đi qua, cũng giống như nàng, du hồn vô định bước đi.

Nàng mơ mơ hồ hồ đi, không biết tới chỗ nào, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng người đùa giỡn. Ngẩng đầu lên, đúng là vô quán mà Tiễn Tự Lai mở ra. Cửa vô quán đóng chặt, có người dựa ngoài tường khe khẽ nói chuyện, vừa nói vừa cười, không cần đoán cũng biết là một đôi uyên ương đang vụng trộm yêu đương.

Tiểu Man cúi đầu đi qua, chợt nghe người đó nhẹ nhàng hỏi một tiếng: “Ai đó?”

Nàng không nói gì, ngay sau đó có một bóng đen thoát ra khỏi chân tường, vọt tới trước mặt nàng. Người này thân hình cao lớn cường tráng, cúi đầu nhìn nàng một hồi, đột nhiên cả kinh nhảy dựng lên!

“Tiểu Man? Tiểu Man! Là muội? Sao muội lại một mình...”

Là Thiết San, chỉ có hấn mới có giọng điệu khoa trương này. Tiểu Man tĩnh tĩnh nhìn hấn, thấy hấn béo đến phệ mặt, thấp giọng nói: “Ta...”

Còn chưa kịp nói, nàng đã bị hai tay hấn giữ chặt: “Trời lạnh như vậy, sao muội lại đi lại một mình bên ngoài thế này? Đi! Ta đưa muội về nhà! Rồi ngồi nói xem rốt cuộc thời gian qua muội sống thế nào!”

Tiểu Man bị hấn lắc lảo đảo, phía sau đột nhiên có người hoảng hốt kêu lên: “Thiết San ca...”

Là giọng của cô nương Trần gia, hóa ra quan hệ của nàng và Thiết San đã tiến triển như vậy rồi, nửa đêm hẹn hò tâm sự.

Thiết San sững sốt một chút, có chút xấu hổ buông Tiểu Man ra. Sờ sờ đầu, cười nói: “Tiểu Man, ta có chút việc, muội ở đây chờ ta, nhất định phải chờ ta! Ta sẽ quay lại ngay!”

Hấn quay đầu chạy trở về, Tiểu Man đứng một lúc, xoay người lặng yên bỏ đi.

Lúc Thiết San ra tìm, nơi ngã tư đường tối đen chỉ còn gió lạnh gào thét, một nửa nhân ảnh cũng không có.

Tiểu Man đi ra khỏi trấn Ngô Đồng. Nàng cũng không biết sẽ đi đâu, nhưng nàng không muốn về nhà. Nàng không có sức tiếp tục đóng kịch, trở thành hảo hán tử trong mắt mọi người nữa. Nàng rất mệt, chỉ muốn tìm một chỗ nào đó ngủ một giấc thật ngon.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân. Nhẹ nhàng. Lại như cố ý mạnh bạo một chút để nàng nghe thấy. Tiểu Man xoay người, lọt vào tầm mắt là một bộ quần áo trắng, một đôi mắt đen thâm thúy. Hấn yên tĩnh nhìn nàng, không nói chuyện.

Nàng thấp giọng nói: “Người không đi?”

Thiên Quyền lắc đầu, nàng cúi đầu cười, đi về phía hấn được hai bước, trước mắt đột nhiên tối sầm, cả người mềm nhũn ngã xuống, không biết gì nữa.

Nàng rốt cục cũng có thể ngủ ngon một giấc.

Một giấc ngủ này, cát vàng cuộn cuộn, băng tuyết mạc mạc, núi cao lồng lộng.

Nàng tựa hồ mộng rất nhiều, có khóc, có cười, có khoái hoạt, có bi ai, nhưng cuối cùng đều lâm vào yên lặng thật sâu, thật sâu.

Sau đó, Tiểu Man tự nói với chính mình: đến lúc tỉnh rồi.

Vì thế nàng mở mắt.

Lọt vào tầm mắt là đỉnh màn trắng. Sắc trời tờ mờ, không biết là hoàng hôn hay là bình minh, trên án đầu giường có một lư hương nhỏ màu vàng, từ đó có khói nhẹ nhàng tỏa ra, lượn lờ, là mộc hương, hương thơm ngọt nhẹ.

Căn phòng này nàng tuyệt không xa lạ, chính là phòng Thiên Quyền. Hóa ra nàng đã ngủ lâu như vậy, lâu tới mức hần đưa về đây từ lúc nào cũng không biết.

Trong phòng thực an tĩnh, không có chút thanh âm, Thiên Quyền cũng không có ở đây. Nàng đẩy chăn ra, nhìn xung quanh, sau đó gõ gõ ván giường, quả nhiên trống rỗng, phía dưới còn còn ngăn kép.

Lần trước nàng cũng trốn trong ngăn kép như thế này, có người tìm được nàng, đêm hôm đó nàng giống như con bướm phá kén mà ra, suốt đời khó quên.

Nàng mở ván giường ra, ôm chăn chui vào.

Nàng không muốn nhìn một chút ánh sáng nào, loại ánh sáng tràn ngập hy vọng này khiến nàng khó thở. Chỉ cần chút hắc ám sẽ làm nàng bình tĩnh thêm một chút, sau đó nàng có thể mở mắt ra, thấy rõ chính mình.

Không biết sau bao lâu, trong phòng có tiếng bước chân, người tới cũng không có một chút do dự, đi đến bên giường, rất nhanh lật tường kép, quả nhiên nhìn thấy Tiểu Man đang cuộn mình bên trong. Nàng giống như một con mèo nhỏ, ôm chăn, hai mắt vô thần nhìn hần.

Thiên Quyền mỉm cười: “Đang chơi trốn tìm sao?”

Hần đưa tay bế nàng ra, đặt trên giường, nói: “Ngày trước lúc ta không nghe lời, sợ phụ thân đánh, cũng thường xuyên trốn ở đây.”

Tiểu Man không nói gì, hần bưng tới một bát cháo, dùng thìa đưa tới bên miệng nàng, dịu dàng nói: “Ăn chút gì đi.”

Nàng ngoan ngoãn há miệng, cắn vào thìa, Thiên Quyền rút hai lần mà không rút ra được, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Đừng tự hành hạ bản thân.” Hần thấp giọng nói.

Tiểu Man cắn thìa, giương mắt nhìn hần, hàm hàm hồ hồ nói: “Không phải... Mà là quá nóng, không dám ăn.” Thiên Quyền rút thìa ra, có chút xấu hổ. Quý công tử hần, cho tới giờ vẫn chưa từng hầu hạ ai, cháo vừa nấu xong, chắc chắn nóng muốn mạng, hần cũng không thổi, bón thẳng miệng nàng.

Tiểu Man đón lấy cái bát trong tay hần, tự mình xúc ăn.

Thiên Quyền ngồi phía sau nàng, cầm lược chải đầu cho nàng, búi tóc: “Chờ thân thể người khỏe một chút, nếu cảm thấy buồn chán, ta sẽ đưa người đến nơi ấm áp hơn. Người thích Giang Nam hay Vân Nam?”

Nàng lắc đầu: “Không biết, ta đều chưa từng tới.”

“Vậy thì đi Giang Nam trước, sau đó đi Vân Nam. Người thích chỗ nào thì sẽ ở đó lâu một chút.”

Tiểu Man buông bát, nói nhỏ: “Người đối với ta... rất tốt.”

Thiên Quyền nhận lại cái bát trong tay nàng, đặt lên bàn, rút khăn tay ra lau miệng cho nàng, Tiểu Man quay đầu đi: “Đừng, ta biết người khiết phích.”

Thiên Quyền cười cười: “Ta không sao.”

Tiểu Man bình tĩnh nhìn hần, đôi mắt hắc bạch phân minh, có một chút lười biếng, có chút mờ mịt như vừa tỉnh ngủ, giống như đang hỏi hần: vì sao?

Hần chỉ cười, không nói chuyện, bưng bát rời đi.

78. Q.4 - Chương 15

Nha sát (tam)

Ngoài trời tuyết lại rơi, sắc trời tối sầm xuống.

Tiểu Man búi một búi tóc nhỏ xinh, mặc áo lông chồn, ngồi yên tĩnh trên giường, nhìn qua giống như một người gỗ tinh xảo.

Nàng thật sự rất an tĩnh, cũng không khóc, không nói gì, bình tĩnh như chưa từng có gì xảy ra.

Cho nàng ăn cơm, nàng liền ngoan ngoãn ăn cơm, không chê cười vài câu giống như trước đây; cho nàng ngủ, nàng liền ngoan ngoãn đắp chăn nhắm mắt, không hỏi vì sao mình lại phải ở đây, lại càng không hỏi hẳn khi nào sẽ thả nàng đi.

Thiên Quyền thả hai miếng hương vào trong lư hương, một lát sau, hương trầm sâu kín liền tràn ngập khắp phòng.

Tiểu Man nói nhỏ: “Thơm quá! Chỗ ngồi thật nhiều loại hương.”

Thiên Quyền cười cười: “Người thích là tốt rồi.”

Tiểu Man ừ một tiếng, sau một lúc, đột nhiên nói: “Thiên Quyền, nói chuyện với ta đi, nếu không ta rất buồn, rất khó chịu.”

Hắn ngừng một chút: “Được, nói chuyện gì?”

Nói gì đây? Tiểu Man nghĩ nghĩ, nói: “Nói ta nghe một chút chuyện Ngô Việt quốc đi, có phong tục gì, trò chơi gì?”

Thiên Quyền nói: “Xin lỗi, ta không nhớ, từ lúc ta nhớ được thì Ngô Việt quốc đã không còn tồn tại.”

“Vậy... nếu người là người của Thiên Sát Thập Phương thì tại sao lại lên Bất Quy sơn làm Thiên Quyền công tử?”

Hiển nhiên là hắn không muốn trả lời vấn đề này, liền xoay người tháo chiếc đàn cổ trên tường xuống, ôn nhu nói: “Đừng nói mấy chuyện vô vị này, để ta đánh đàn cho người nghe.”

Tiểu Man lập tức gật đầu; “Được. Người thật lợi hại, biết thổi Xích Bát, còn có thể đánh đàn.”

Thiên Quyền đặt đàn lên bàn, ngón tay khẽ vuốt, đúng là một khúc liệt tử ngự phong. Công chính bình thần, khiến người nghe tâm khí bình hòa. Lâng lâng như thành tiên bay lên. Một khúc tấu xong, hắn quay đầu lại nhìn nàng. Tiểu Man mỉm cười, nói nhỏ: “Sao người còn không đàn?”

Thiên Quyền cup mắt: “Người không nghe thấy tiếng đàn sao?” Ngón tay hắn gảy một dây đàn, phát ra thanh âm run rẩy rẻo rắt.

Tiểu Man sững sốt một chút, cười làm lạnh: “Xin lỗi... Ta không chú ý. Vừa rồi... vừa rồi không để ý nghe, người đàn lại một lần nữa được không?”

Hắn gật đầu, lại đàn một khúc Xuân Hiểu Ngâm, lần này đàn được một nửa hắn liền ngừng lại, quay đầu nhìn nàng.

Tiểu Man lập tức vỗ tay: “Đàn rất hay, thật là dễ nghe. Người thật lợi hại!”

Thiên Quyền nói: “Ta chưa đàn xong.”

Nàng xấu hổ cười cười, sờ mặt mình, thấp giọng nói: “Ta... không hiểu mấy thứ này lắm...”

Thiên Quyền chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, nói: “Không phải người không hiểu. Căn bản là người không nghe thấy tiếng đàn, đúng không?”

Tiểu Man quay đầu. Hắn nói đúng. Không hiểu tại sao thế giới của nàng lại trở thành một mảnh tịch mịch, ngoài tiếng nói chuyện ra thì nàng không nghe thấy gì khác. Cả thế giới giống như đã chết, tĩnh lặng đến đáng sợ.

“Có lẽ tai người có chút vấn đề, để ta xem xem!” Hấn giải thích một chút, liền kéo nàng qua, nắm cằm nàng, xoay đầu nàng lại.

Tiểu Man vội la lên: “Không! Không phải! Tai ta rất tốt!”

Thiên Quyền rút một cây ngân châm ra, nói khẽ: “Đừng sợ, chỉ hơi đau thôi.”

Tiểu Man chấn động, mắt thấy hấn nắm tai mình định đâm kim xuống, nàng sợ tới mức hét lên the thé: “Đừng đâm đừng đâm! Tai ta không sao cả!”

Lời còn chưa nói xong, vành tai đã nhói lên, hấn thật sự đâm kim!

Rất đau, giống như muốn cào, muốn cắn nàng từ trong yên lặng tỉnh lại. Tiểu Man cảm thấy hết hồn, cả người như bị cái đau này lập tức làm tỉnh, cảm giác chết lặng nhanh chóng bị phá vỡ, các loại màu sắc tự vệ cũng bị người khác đập phá.

Nàng che mặt, khóc lên.

Thiên Quyền rút châm ra, dùng khăn hút giọt máu nơi tai nàng, nói nhỏ: “Đau không? Ta nhẹ tay mà.”

Tất cả thanh âm đều trở lại, tiếng lữ hương tê tê, tiếng gió tuyết ào ào ngoài cửa sổ, còn có tiếng hít thở nhẹ nhàng của hấn, xa xa là thanh âm Tam Hỉ và Thất Phúc nói giỡn.

Tiểu Man lau nước mắt, nhưng làm thế nào cũng không ngừng được, nàng chỉ phải vừa khóc vừa cười khổ: “Tai ta nhất định bị người đâm nát rồi... Người nhất định đâm sai vị trí rồi... Đau muốn chết...”

Thật là đau tai không? Nàng chỉ... nàng chỉ có thể nói như vậy.

Cuộc sống sao lại có thể tra tấn con người như vậy? Không ngừng bị chà đạp, lại không ngừng đứng lên, đứng rất cao. Nàng vẫn cảm thấy mình có thể đi xa hơn nữa, lần này nàng đứng lên, đứng thật sự cao, nàng cảm thấy mình cuối cùng cũng đã tìm thấy thứ quan trọng, kết quả là bị ngã rất đau.

Nàng bị vận mệnh chơi đùa tới tấp, chụp đến chụp đi, làm sao cũng không dừng lại được.

Thiên Quyền tháo bông tai bên trái ra, xỏ qua cái lỗ tai hấn mới tạo ra kia, chốt lại, không thể tháo ra được nữa. Làm xong, hấn giống như thực vừa lòng, đưa tay ôm cổ nàng, chăm chú ôm vào ngực, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tai trái nàng, thấp giọng nói: “Về sau ta sẽ chăm sóc nàng, không để ai xúc phạm tới nàng nữa.”

Tiểu Man thở dốc vì kinh ngạc, ngẩng đầu khó tin nhìn hấn, thật lâu sau mới nói nhỏ: “Ta không cần người thương hại ta, cảm thấy ta đáng thương.”

Hấn lắc đầu: “Đừng nói vậy, đừng đánh giá mình thấp như vậy, đừng cảm thấy người khác thương hại mình. Nàng không phải người như thế.”

Tiểu Man nhẹ nhàng tránh ra một chút, hấn lập tức buông nàng ra. Nàng cúi đầu, vuốt vuốt cái tai giờ đã thêm một cái bông tai, cũng không rõ trong lòng là cảm giác gì.

“Xin lỗi... Ta... Ta không biết...”

Nàng thì thào nói.

Thiên Quyền dịu dàng nói: “Nàng không cần lo lắng gì hết, cũng đừng sợ. Lại đây, ngồi xuống đây, ta đánh đàn.”

Tiểu Man lau khô nước mắt, gạt đầu, ngồi bên cạnh hấn, nghe hấn đàn khúc Phượng Cầu Hoàng, giai điệu triển miên uyển chuyển, giống như nước chảy mây trôi, rõ ràng là ôn nhu, lại khiến người nghe muốn rơi lệ.

Tiểu Man không tự chủ đưa tay đặt nhẹ lên dây đàn, âm sắc nhất thời bị loạn, nàng vội vàng rút tay lại: “Xin lỗi... Do ta cảm thấy âm sắc quá hay.”

Hấn giữ được tay nàng, nhẹ nhàng nắm ngón trỏ đặt xuống một dây đàn, cười khẽ: “Nào, ta dạy cho nàng. Đàn cũng có ngũ âm thập nhị luật, đây là cung điệu.”

Hắn cầm tay nàng, một chút một chút, chậm rãi đàn xong khúc Phụng Cầu Hoàng. Trong phòng, hương trầm khiến người như si như túy, xạ hương nhàn nhạt trên người hắn lại khiến tim nàng đập mạnh và loạn nhịp.

Như vậy được không? Cứ tiếp tục như vậy ư? Cùng với hắn sao?

Thanh âm tà ác trong lòng nàng lại bắt đầu nổi lên: tại sao lại không? Hắn rất tốt, ôn nhu như vậy, quyền thế như vậy, người còn không hài lòng cái gì? Trạch Tú kia kiêu ngạo tựa khổng tước, lại không cần người, coi người như tên khất cái, người này lại trân trọng người như bảo bối, tại sao lại không đi theo hắn?

Trong lòng Tiểu Man cực loạn, tay đưa xuống cũng nhất thời rối loạn, nàng đột nhiên đứng dậy, thấp giọng nói: “Ta... ta muốn đi ra ngoài một chút.”

Thiên Quyền đang định khoác áo đi cùng nàng, nàng lại lắc đầu: “Đừng, ta muốn đi một mình.”

Nàng không đợi hắn trả lời, chạy lẳng lẳng xuống lầu. Thiên Quyền ngồi trở lại, một lúc sau rút dưới ngăn bàn ra mấy phong thư. Đầu là do những thuộc hạ đang canh giữ ở Bất Quy sơn gửi tới, báo lại có một số người bị nhốt ở Bất Quy sơn ý đồ đào thoát, nhưng đến nay chưa ai thành công.

Hắn đọc xong liền đặt vào chậu than, đốt thành tro bụi.

Lương thảo trong Bất Quy sơn ước chừng đủ cho những người này dùng trong hai tháng, thời gian cũng đã tương đối dài rồi, dưới chân núi còn có Liêu binh đóng quân, có lẽ là người mà Gia Luật Cảnh mang tới. Hắn đã quên mất vấn đề này, sớm nghĩ đến thì lúc trước nên đưa cả hắn ra, nếu không liên lụy đến cả Liêu binh, càng nhiều rắc rối.

Mặt khác, còn có một vấn đề khác, Trạch Tú. Để hắn chạy mất thật sự không phải là chuyện tốt.

Hắn rút ra hai tờ giấy, đề bút viết mấy câu, đột nhiên khẽ gọi: “Triệu thúc!”

Cửa sổ lập tức có một bóng đen đứng khoanh tay chờ chỉ thị. Hắn dán thư, đưa cho hắn: “Đưa cái này cho người ở trên lầu ba khách điểm Chữ Thiên. Đi nhanh về nhanh.”

Triệu thúc đáp một tiếng, trong nháy mắt liền biến mất.

Trời tối sầm, có hơi lạnh. Thiên Quyền đi ra ban công nhìn xuống dưới. Thiếu nữ kia đang cầm một cành cây vẽ lung tung xuống đất, thoáng chạy thoáng nhảy, không một chút an tĩnh. Khuôn mặt nàng hồng nhuận lên vì chạy nhảy, hai mắt tựa hồ cũng sáng hơn.

Cuối cùng, nàng đắp một người tuyết, nhưng đó thật ra cũng không thể gọi là người tuyết, nó chỉ là hai ụ tuyết được nàng chồng lên nhau. Nàng giang hai tay, nhảy phốc lên, đập người tuyết tan tành, quả thực rất vui vẻ.

Tiểu Man chính là Tiểu Man, nàng sẽ không bao giờ có thể ngồi nghĩ ra đạo lý lớn lao gì, chỉ có vận động, nàng mới sống là chính mình. Thất Phúc đứng từ xa gọi nàng, Tiểu Man đang nhảy nhót trên đồng tuyết, vui vẻ vẫy hắn, Thất Phúc nói: “Ăn cơm thôi, người đi gọi công tử gia đi.”

Tiểu Man xoay người định lên lầu, chợt ngẩng đầu thấy Thiên Quyền đang đứng trước lan can nhìn xuống, nàng lại vẫy tay, gọi: “Thiên Quyền! Ăn cơm!”

Hắn rất muốn cười, hơn nữa hắn thật sự nở nụ cười.

Nàng nhẹ nhàng, linh động, mỹ lệ, lạ tinh tế, lại cứng cỏi, giống như không ai có thể phá hủy nàng, mà thực sự đúng là không ai có thể thật sự phá hủy nàng. Cái mỹ lệ này là của hắn.

Như vậy tốt lắm! Như vậy rất tốt!

79. Q.4 - Chương 16

Xuất phát đi (nhất)

Triệu thúc rất mau chóng mang hồi âm về.

Hiện tại khắp nơi trên giang hồ đang nổi lên lời đồn, nghe nói chuyện Bất Quy sơn ý đồ không chế tiểu chủ đã bại lộ, vì thế bọn họ không tiếc đại giới, xuất ra tuyệt chiêu, vây nhốt quần hùng trong cao lầu ở Bất Quy sơn, còn bọn họ thì chạy ra ngoài theo đường bí mật khác.

Thiên Quyền đọc thư xong, mỉm cười: “Làm tốt lắm. Báo cho những người đang canh giữ ở Bất Quy sơn, toàn bộ thoát thân, không ai được ở lại. Mặt khác, đi thả thông một mật đạo, ai muốn đi cứu người cũng không ngăn cản.”

Triệu thúc đáp một tiếng, lại biến mất ngoài cửa sổ.

Thiên Quyền bỏ thư vào chậu than, vừa mới đốt đã nghe ngoài cửa sổ có người gọi tên hắn, ôn nhu giòn giòn, lòng hắn liền mềm nhũn, thò đầu ra ngoài, thấy Tiểu Man đang đứng dưới ngoắc hắn, mắt mở tròn: “Ta vừa mới nhìn thấy Triệu thúc đột nhiên biến mất như quỷ mị vậy!”

Hắn cười rộ lên: “Đi lên đi, ở dưới rất lạnh.”

Tiểu Man gật đầu, đột nhiên ngoẹo đầu hỏi: “Có quấy rầy người không?”

Hắn lắc đầu.

Hắn rất muốn nói, nàng không bao giờ quấy rầy hắn, bất kể là chuyện gì, chỉ cần nàng nguyện ý, hắn đều không thêm quan tâm.

Cửa phòng bị đẩy ra, Tiểu Man mang theo một luồng khí lạnh vọt vào, trên mặt bị lạnh đến ửng đỏ.

Thiên Quyền lập tức xoay tay cời chậu than, lá thư đã bị đốt thành tro, thỉnh thoảng bốc lên theo ngọn luồng nhiệt khí.

“Vẫn là phòng của người ấm áp, khách phòng chỗ ta ở buổi tối rất lạnh, nhiều thứ cũng bị đông lạnh luôn.” Tiểu Man cởi áo chóng, ngồi trước chậu than hơi tay.

“Vậy nàng có thể ở lại đây.” Thiên Quyền nói thật tự nhiên.

Tiểu Man không nói gì, một lúc sau nhìn thấy hắn đang cầm một quyển sách, trên bàn còn bày giấy bút, tựa hồ đang viết chữ. Nàng lập tức bước tới xem, cẩn thận phân biệt: “Quân tử hoài đức, tiểu nhân hoài thổ; quân tử hoài... uhm, hoài...”

“Quân tử hoài hình, tiểu nhân hoài huệ.” Thiên Quyền đọc thay nàng, cười cười nhắc bút, lại viết hai chữ. Tiểu Man nhìn một lúc, do dự nói: “Giống như... là tên của ta?”

Hắn gật đầu: “Vậy cái này thì sao?” Hắn sột soạt viết bốn năm chữ, Tiểu Man nhận ra chữ “Tiền”, “Ngọc”, trong đầu đột nhiên lóe lên, cười nói: “Đây là tên của người, Tiền, uhm, Tiền Minh Hi, tự Kiến Ngọc, đúng không?”

Thiên Quyền cười nói: “Người biết rất nhiều chữ. Không đơn giản nha.”

Tiểu Man cười ha ha: “Tiền và Ngọc chắc chắn là ta biết.”

Hắn vừa buồn cười vừa tức, đưa bút lông cho nàng: “Nàng viết thử xem!”

Tiểu Man cầm bút mà sững sốt nửa ngày, ngượng ngùng ngẩng đầu nói nhỏ: “Ta có biết một ít chữ, nhưng bảo viết thì thực sự khó khăn. Ta không biết viết.”

Thiên Quyền cầm tay nàng, chỉnh lại tư thế, chậm rãi viết lên giấy chữ “Gạo”.

“Hoàn thành dựng thẳng, phết nạy tự nhiên. Lấy lực cổ tay, đừng động ngón tay. Viết chữ cũng không quá khó đâu.” Hắn dán sát vào thân thể gầy gò của nàng, giọng nhẹ gần như thì thầm. Trong lòng có hương khí nhẹ nhẹ, lông mi nàng khẽ run, chớp mũi nhỏ, trông vừa đáng thương vừa đáng yêu. Hắn rất muốn nhẹ nhàng hôn lên đó.

Tiểu Man tự đưa bút viết chữ “Gạo”, tuy rằng không đẹp lắm nhưng khá chỉnh tề, không hề nghiêng ngả. Nàng tươi cười quay đầu nhìn hắn: “Nhìn có được không?”

Hắn gật đầu.

Tiểu Man viết chữ “Gạo” khắp nơi, một lát sau đột nhiên nói nhỏ: “Thiên Quyền, vì sao người không đưa giải được ấy người Liên Y? Bọn họ trúng độc, liệu có chết không?”

Hắn dường như đã nghĩ nàng sẽ hỏi như vậy, khẽ nói: “Đó không phải độc, chỉ là mê được thôi, sẽ không làm chết người. Thuốc giải chỉ có một lọ, không thể chia ra được, chỉ có một cho nàng thôi.”

Tiểu Man im lặng.

Sau một lúc, nàng lại nói: “VẬY... Sau khi bọn họ tỉnh lại, sẽ không sao chứ?”

Thiên Quyền cười cười: “Đương nhiên. Vì không để người khác nghi ngờ, ta chỉ dùng thuốc mê. Sau khi bọn họ tỉnh lại sẽ tìm Bất Quy sơn để tính sổ, khúc mắc của nàng cũng có thể giải trừ.”

Nàng gật đầu: “Cám ơn người, người đã giúp ta rất nhiều.”

“Không cần cảm ơn, không phải ta muốn nàng cảm tạ.”

Tiểu Man nhìn hắn, nhìn một lúc, mới chậm rãi cúi đầu.

“Thiên Quyền, ta phải đi.” Nàng thấp giọng nói một câu.

Hắn kinh ngạc: “Đi? Đi đâu?”

Tiểu Man cười nói: “Uh, chỉ là đi nơi này nơi kia nhìn xem, thiên hạ lớn như vậy, có rất nhiều nơi ta chưa từng đến, nhân lúc còn trẻ thì đi nhiều một chút, chứ sau này về già muốn đi cũng không đi được nữa.”

“Ta có thể đi cùng với nàng, một nữ tử một thân một mình ở bên ngoài có rất nhiều thứ không tiện...”

Hắn còn chưa nói xong, Tiểu Man đã lắc đầu. Nàng nắm lấy tay áo hắn, dịu dàng nói: “Người đối với ta rất tốt, thực sự rất tốt. Nhưng, lần này ta muốn một mình đi ra ngoài giải sầu, ta không thích phải dựa vào người khác bảo vệ, ta cảm thấy ta có thể tự mình làm được, cho nên, xin người đừng đi cùng ta.”

Thiên Quyền trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên nói: “Nàng muốn đi tìm Trạch Tú?”

Vấn đề này thực đột ngột, cũng không quá phù hợp với tác phong nhất quán, ôn nhã ổn trọng của hắn, tuy nhiên Tiểu Man không tức giận, nàng lắc đầu: “Không, người ta vẫn nói, không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, ta cũng không thể vì ở ngoài có Trạch Tú mà suốt ngày trốn ở nhà như con rùa. Ta có chuyện muốn tự mình làm, cũng có nơi muốn tự mình đi...”

Thiên Quyền cầm tay nàng, nói gấp: “Ta chờ nàng.”

Người này quá tốt, tốt đến mức không chân thực. Tiểu Man cảm động, cúi đầu nói: “Trước kia ta từng đánh người, nói với người rất nhiều lời khó nghe, người đừng để trong lòng...”

Hắn không trả lời, chỉ đưa tay giữ lấy nàng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán nàng.

Lần này Tiểu Man không né tránh, chỉ cúi đầu không nói. Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên nói: “Ra ngoài tàu xe mệt nhọc, không thể thiếu ngân lượng, trên người nàng lại không có tiền...”

Lời còn chưa dứt, nàng đã thò tay lấy ra hai viên bảo thạch, tùy ý đảo đảo trong lòng bàn tay. Mặt bảo thạch mài thành vô số lăng diện nho nhỏ, đúng là phong cách của Bất Quy sơn. Hắn ngẩn ra, không khỏi vừa bức mình vừa buồn cười: “Nàng vẫn để lại hàng lậu?”

Tiểu Man hắng giọng hai tiếng: “Ta vô duyên vô cớ bôn ba lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, lấy hai viên bảo thạch của bọn họ coi như là trả thù lao. Ta còn lỗ vốn a.”

Hắn cười, buông nàng ra, nhìn sắc trời, đã sắp hoàng hôn rồi.

“Để sáng mai hãy đi, ta chuẩn bị ngựa cho nàng.”

Tiểu Man gật đầu, nắm tay áo hắn lắc lắc hai cái, nhẹ nhàng cười, lúc này mới xoay người rời đi.

Thiên Quyền tựa người vào cửa sổ, nhìn theo bóng dáng nàng, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Nàng là con bướm phá kén mà ra, có được sinh mệnh sáng lạn, sự mềm dẻo mỹ lệ. Những người được chứng kiến vẻ mỹ lệ này đều sẽ bị hấp hồn, hẳn muốn giữ lấy nó, khóa lại bên người, nhưng lại không đành lòng tổn hại nàng. Có thể để nàng ở xa một chút, không nhìn thấy cũng không lo, trên người nàng có sợi dây thừng một đầu buộc vào tay hắn là được rồi.

Đến cuối cùng nàng vẫn là của hắn mà.

“Người đâu!” Hắn cúi đầu gọi một tiếng, lập tức có hai hắc y nhân hiện ra trước cửa sổ, khoanh tay đợi mệnh.

“Đi theo bảo vệ nàng. Đừng để nàng phát hiện ra. Nếu có ai muốn khi nhục nàng, giết không tha.”

Hai người kia đáp một tiếng, xoay người nhảy xuống sân, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Thiên Quyền hít sâu một hơi. Sắc trời càng ngày càng tối, bóng tối bao trùm xuống vạn vật, hắn giống như bị nhốt trong một cái kén hắc ám, vĩnh viễn cũng không biết cái gì gọi là phá kén mà ra.

Tiểu Man thực hối hận đã mượn Thiên Quyền một con ngựa, sau một ngày đường, kết quả là thiếu chút nữa nàng không thể cử động được, thắt lưng và mông đau muốn chết.

Chung quanh là hoang sơn dã lĩnh, trước không thôn xóm sau không nhà trọ, làm nàng hoài nghi liệu có phải đã đi nhầm hướng rồi hay không. Nàng muốn đi Trấn Châu, nàng nhớ lần trước ngồi xe ngựa từ Trấn Châu đến trang viên của Thiên Quyền ở vùng ngoại ô chỉ mất nửa ngày là cùng, mà sao lần này nàng đã đi cả ngày vẫn còn loanh quanh trong núi rừng?

Thấy sắc trời dần dần tối sầm xuống, biết không thể nào đến được Trấn Châu trước khi trời tối, Tiểu Man khó khăn nhảy xuống ngựa, nhìn trái nhìn phải một lúc, tìm xem có sơn động nào để nàng tá túc một đêm không.

Địa hình núi rừng phức tạp, trên mặt đất còn có tuyết đọng, nàng phải cẩn thận quan sát để khỏi bị ngã xuống núi mà chết, trời càng ngày càng mờ tối, nàng dần dần không thấy rõ đường, đành phải đốt một cây đuốc, ai ngờ con ngựa nàng cười hình như chưa được huấn luyện, nhìn thấy lửa thì sợ hãi, quay đầu bỏ chạy.

Tiểu Man hoảng sợ, vội chạy đuổi theo, nắm lấy dây cương giữ nó lại, đồ đạc tư trang của nàng vẫn còn ở trên lưng ngựa mà.

“Ngựa ngoan, phải nghe lời, nào, chúng ta không sợ, đi tới kia đi...” Tiểu Man nhẫn nại dỗ dành nó, nó chỉ thở phì phò, vó ngựa bất an cào cào xuống đất, mặc kệ nàng túm thế nào thì túm cũng không chịu đi.

Nàng ôm lấy đầu ngựa, vội la lên: “Người phải đi nha! Chẳng lẽ muốn cả đời ở lại đây? Nơi này không có gì cho người ăn cả, chết đói là ta mặc kệ đấy!”

Nó căn bản không hiểu nàng đang nói gì, chỉ cứng đầu không chịu đi, Tiểu Man phát cáu, nắm dây cương dùng sức kéo đến phía trước, dù có phải kéo cũng kéo nó đi.

Đang giằng co thì chợt nghe trên núi truyền đến một loạt tiếng kêu, một rừng đuốc sáng lên, thẳng hướng nàng mà tới. Tiểu Man hoảng sợ – sơn tặc ư? Không thể nào, nàng không xui xẻo như vậy chứ? Ngay ngày đầu tiên đã gặp sơn tặc?

Nàng xoay người nhảy lên ngựa, vượt cổ ngựa: “Chạy mau!” Dứt lời liền vút cây đuốc đi, con ngựa rớt cục cũng nghe lời, cất vó chạy đi, vừa chạy được hai bước, tiếng kêu la đằng sau càng lúc càng lớn, ánh lửa soi rọi, bao vây xung quanh nàng, Tiểu Man đột nhiên kéo dây cương, con ngựa vươn hai chân trước lên, thiếu chút nữa hất nàng xuống.

Sơn tặc! Tiểu Man ngồi cứng ngắc trên lưng ngựa, kinh ngạc nhìn mấy người đang cầm đuốc đi tới gần. Nàng nắm chặt dây cương, miễn cưỡng cười nói: “Các vị... Các vị đại ca, các vị hảo hán! Ta... ta chỉ là một kẻ qua đường, trên người không hề có gì cả! Việc này... phiền các vị dàn xếp một chút...”

Một người cầm đuốc đi lên, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, thấy chỉ là một nha đầu gầy guộc thì thở dài một hơi, quay đầu lại kêu lớn: “Một tên cùng quý! Xui xẻo!”

Thanh âm vừa mềm lại vừa giòn, hóa ra là nữ nhân.

Soàn soạt, một đám người xông tới, có cao có thấp, có béo có gầy, tuy rằng đều bịt mặt nhưng mi cong mũi nhỏ, trước ngực mềm mại, nhìn thì biết đều là nữ nhân.

Nữ nhân đi đầu kia phát phát tay, đang định kêu rút lui thì có một người trong đám đông kêu lên: “Nàng ta có ngựa! Còn có tay nải! Quần áo trên người cũng rất tốt!”

Lời này vừa thốt ra, ánh mắt mọi người lại một lần nữa rà soát Tiểu Man, nàng nắm cổ áo, hoảng sợ nhìn bọn họ. Không thể nào? Ngựa và tay nải bị lấy cũng thôi đi, ngay cả quần áo cũng phải lột ra sao?

Nữ nhân cầm đầu kia gật đầu nói: “Không sai!”

Nàng cầm cây đuốc vào tuyết, đưa tay kéo Tiểu Man xuống dưới, ý định cởi y phục của nàng.

Tiểu Man ôm cổ tay nàng, vội la lên: “Các người... các người cũng cướp luôn ta đi! Cả người, cả quần áo, cả ngựa đều là của các người!”

Nữ nhân kia gật đầu nói: “Đúng! Đưa nàng đi luôn, làm nha đầu làm việc nặng!”

Tiểu Man lập tức bị một đám người nâng lên, từ từ tiến lên đỉnh núi.

80. Q.4 - Chương 17

Xuất phát đi (nhị)

Nói nơi này là sơn trại của cường đạo còn không bằng nói nó là một thôn nhỏ.

Tiểu Man bị người nâng lên núi, thấy tất cả mọi người trong thôn đều chạy ra, hô to gọi nhỏ giống như lễ mừng năm mới. Người này hỏi: “Lần này rốt cục bắt được rùa vàng?” Người khác nói: “Sao lại là một tiểu nha đầu! Không giống người giàu nha!”

Nữ nhân, nữ nhân, nữ nhân... Trong thôn toàn là nữ nhân! Ngay cả sợi tóc của nam nhân cũng không thấy!

Nữ nhân đi đầu kia phồng chùng chính là đầu lĩnh sơn trại, bỏ cây đuốc đi, thở dài: “Gần đây tuyết lớn làm núi bị ngăn cách, rất khó gặp được con mồi béo, nha đầu này tốt xấu gì cũng có ngựa, quần áo cũng có thể được mấy lượng bạc. Nàng còn tự nguyện đi cùng chúng ta, coi như thêm một nha hoàn đi.”

Mọi người đành dắt ngựa đi, mở tay nải ra, nhìn thấy bên trong chỉ có vài bộ quần áo cũ, một cây tỳ bà cũng cũ, còn một số chỉ màu, ngoài ra thì không còn gì khác.

Tiểu Man được thả xuống đất, còn chưa kịp hoàn hồn, thấy mọi người đều quay lại nhìn mình, ước chừng là coi trọng bộ quần áo lông chồn trên người mình, nàng vội vàng hào phóng cởi ra, đưa cho thủ lĩnh: “Cái này người cầm lấy, coi như là lễ gặp mặt của ta. Nếu muốn có thể đến hiệu cầm đồ đổi bạc, ít nhất cũng được năm mươi lượng, đừng để bị ông chủ lừa.”

Thấy nàng hào phóng như vậy, mọi người lập tức cảm động, thủ lĩnh vỗ vai nàng, suýt nữa chụp nàng ngã, lớn tiếng nói: “Tốt! Nha đầu người làm người không tồi nha! Ta thích! Nào, vào nhà uống rượu!”

Nàng ta nắm vai Tiểu Man, kéo nàng vào trong một gian phòng lớn nhất, bên trong ánh lửa sáng ngời, trên mặt đất trải da hổ, ngoài ra thì những thứ khác cũng giống như các nhà dân cư bình thường khác. Có lẽ vì nơi đây toàn là nữ nhân nên mọi thứ vô cùng sạch sẽ, trên bàn còn có một bức thêu đang dở.

Nữ thủ lĩnh cầm tú phẩm kia cất vào buồng trong, ấn Tiểu Man ngồi xuống ghế, lập tức có người bưng tới một chiếc bàn lớn. Sắp xếp một vòng ghế dựa, sau đó mấy nữ tử trẻ tuổi bưng rượu và thức ăn lên, cũng

không quá phong phú. Những nữ nhân ngồi quanh bàn đều cao lớn vạm vỡ, không hề kém nam nhân, có lẽ chính là những nhân vật đầu lĩnh trong thôn sơn tặc này.

Tiểu Man được rót ột ly rượu, nữ thủ lĩnh hào sảng rộng rãi, cụng một cái vào chén nàng: “Nào! Đa tạ ngựa và quần áo của người! Năm mươi lượng bạc cũng đủ để cả thôn sống qua mùa đông này!”

Tiểu Man chỉ phải cúi đầu uống một ngụm, rượu rất cay, nàng bị cay trào cả nước mắt, nhưng thấy cá nữ nhân này tuy rằng thô lỗ nhưng không hề có ác ý, trong nhà cũng gọn gàng ngăn nắp, nàng thoáng buông lỏng tâm tình, nhẹ nhàng nói: “Ta tên Tiểu Man, chư vị... đại tỷ xưng hô thế nào?”

Nữ thủ lĩnh cười nói: “Đây là thôn Trần Gia. Các nữ nhân đều không có tên, người gọi ta là Trần đại tỷ là được. Theo thứ tự, đây là Nhị tỷ, Tam tỷ, cho tới Thập tam muội.”

Tiểu Man ăn một miếng cá, nói chuyện phiếm với bọn họ một trận, dần dần cởi mở, nàng cũng nói lại một chút chuyện của mình, lúc nói đến đoạn Trạch Tú bỏ lại tú phẩm, xoay người bước đi, hai mắt Trần đại tỷ đỏ lên, sệt mũi một cái, nức nở nói: “Cư nhiên là một hài tử số khổ, nam nhân của người quá không trượng nghĩa, lần sau gặp hẳn nhất định phải tát tai hắn thật đau, giáo huấn hắn một chút!”

Tiểu Man cười nói: “Chỉ sợ không gặp được, hắn cũng không phải nam nhân của ta.”

Trần nhị tỷ có vẻ dịu dàng hơn, nói nhỏ: “Có duyên chắc chắn là có thể gặp nhau, nữ nhân không có nam nhân sẽ rất khó sống, giống như chúng ta vậy, vì kế sinh nhai, chỉ có thể đi làm sơn tặc.”

Tiểu Man cẩn thận thấp giọng hỏi: “Ta có thể hỏi vì sao trong thôn không có nam nhân không?”

Trần đại tỷ thở dài một hơi: “Vì đánh giặc, tất cả nam nhân đều bị xung quân. Trong thôn chỉ còn lại một ít cô nhi quả phụ, khó có thể duy trì kế sinh nhai, nếu không phải bắt đắc dĩ, sao chúng ta lại phải đi làm sơn tặc chứ? Người đã gặp nữ nhân làm sơn tặc bao giờ chưa? Đều là bị hoàn cảnh bắt buộc thôi!”

Tiểu Man cũng thở dài, một lát sau, đột nhiên nói: “Các người cứ xông ra bao vây như vậy cũng không phải cách, một đám người ủa lên, thật không có trật tự, nếu như gặp phải đại đội nhân mã thì sẽ bị nguy hiểm. Hơn nữa, không phải gặp ai cũng có thể ỷ đông, có đôi khi đụng phải cao thủ giang hồ, chẳng những không cướp được tiền mà ngược lại còn gặp tai nạn chết người. Làm sơn tặc, mấu chốt là can đảm can trọng, trước tiên phải chọn được đúng mục tiêu, sau đó an bày nhân số, tiến thoái nhịp nhàng, không được để bại lộ thân phận, như vậy cho dù không thành công cũng không đến mức vấp phải sự điều tra của quan phủ.”

Chúng nữ nhân nghe đến ngáy người, Trần đại tỷ do dự nói: “Vậy... chọn mục tiêu như thế nào?”

“Rất đơn giản!” Tiểu Man vỗ ngực: “Ta liếc mắt một cái là có thể biết được kẻ đó có phải là kẻ giàu có hay không, có thể có đồ đáng cướp hay không. Các người cần phải mở rộng phòng tuyến, không phải chỉ thủ đỉnh núi này, nên tiến về phía trước một chút, một khi phát hiện mục tiêu, liền chạy trở về thông báo, bên này chuẩn bị sẵn sàng, hiệu suất thành công mới tăng lên được.”

Trần nhị tỷ thấp giọng nói: “Vậy... người giàu có đặc điểm gì?”

Tiểu Man cười nói: “Nhìn thần thái của hắn là biết, kẻ giàu có sẽ không một mình hành tẩu, chắc chắn sẽ có hộ vệ bên người, hơn nữa vì sống an nhàn sung sướng, lưng chắc chắn thẳng, đầu ngẩng thật cao, khí chất cũng khác với người thường.”

Nàng thấy mọi người đều ngơ ngác nhìn mình, không khỏi vỗ bàn: “Quên đi! Ta đi cướp thay các người một lần! Nói cho các người biết phải làm sơn tặc như thế nào!”

Làm sơn tặc là phải có thể lực tốt, Tiểu Man vừa phát hiện ra điểm này.

Hiện tại nàng đang bọc trong một cái áo lông cừu to sụ, rút cổ nhìn xung quanh, mấy nữ sơn tặc đứng sau đang không ngừng hỏi nàng: “Có thấy kẻ có tiền không?”

Tiểu Man thở dài: “Các đại tỷ à, kẻ có tiền cũng đâu phải là chim sẻ, tự nhiên có một đám đi ra? Phải kiên nhẫn thôi. Ẩn núp thời gian dài, sau đó nhắm chuẩn mục tiêu, làm một ván lớn! Ít nhất có thể trải qua được một năm. Đáng giá!”

Ngồi một lúc lâu, chân tay nàng muốn đông lạnh, nhin không được phải đứng lên vận động, lập tức có người đưa lên cho nàng một vò rượu: “Uống một chút sẽ ấm hơn.”

“Cám ơn!” Nàng nhận cái bình uống một ngụm lớn, sắc trời đã tối sẫm, có lẽ hôm nay lại tay không mà về. Nàng đang định thông báo kết thúc công việc, trở về núi thì thấy xa xa có một đoàn người đi tới, ước chừng năm, sáu người. Có vài con ngựa, trên lưng mỗi con ngựa đều có một thùng lớn, nhìn bước đi thập phần vất vả.

Nàng lập tức nheo mắt, phát tay báo các nữ nhân ngừng nói giỡn.

Cẩn thận quan sát một chút, nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra ai là chủ tử trong đó. Nàng từng gặp nhiều kẻ giàu có khí phái, tuyệt không nhìn lầm, lão nhân cười con ngựa đi ở giữa chắc chắn chính là chủ tử. Người như thế bình thường không chắc là thương nhân, có khả năng là mệnh quan triều đình cáo lão hồi hương, mang theo rất nhiều vàng bạc châu báu. Tuyệt đối là mồi béo.

“Đến rồi! Mau, chúng ta trở về!”

Tiểu Man kéo áo, quay đầu bỏ chạy một hơi về sơn trại. Nàng nhanh chóng an bài một phen, chia những nữ tặc này thành vài tiểu tổ, mỗi tổ đều có nhiệm vụ riêng. An bài xong, nàng mới nói: “Làm sơn tặc không thể quá tuyệt tình, cho nên chúng ta chỉ lấy một ít vàng bạc châu báu là được rồi. Đạo tặc cũng phải có nguyên tắc, chúng ta lấy phần nhỏ, để lại cho chủ nhân phần to. Nếu cướp sạch của họ sẽ khiến quan phủ tiến lên bao vây tiêu trừ, lúc đó chỉ còn đường chết. Còn nữa, nhớ phải bịt mắt, ngàn vạn lần không được nói! Đừng để người ta phát hiện ra các ngươi là nữ nhân! Đợi bọn hắc đi đến phía sau sơn đạo kia hãy hành hạ sự. Không được làm dưới chân núi nhà mình! Nhớ rõ cả chưa?”

Những nữ sơn tặc cùng gật đầu.

Tiểu Man vung tay lên: “Xuất phát!”

Đây cũng là lần đầu tiên nàng làm sơn tặc, cảm thấy vừa kích thích lại khẩn trương chạy theo bọn Trần đại tỷ theo đường nhỏ ra mặt sau sơn đạo.

Chỉ một lát sau, quả nhiên đoàn người kia bị toán nhân mã phía trước quấy rầy, nhóm hộ vệ dồn dập đuổi theo những nữ sơn tặc này quanh co khắp nơi, nhưng sơn đạo phức tạp, bọn họ không thể lại được với những nữ nhân vốn lớn lên trong núi này, đuổi nửa ngày thì không thấy dấu vết, đành chán nản quay về.

Liên tục bị quấy rầy ba bốn lần như thế đã làm cho lão nhân kia sợ tới mức ôm lấy cổ ngựa, tự mình chạy chối chết về phía trước. Tiểu Man thấp giọng nói: “Chúng ta lên!”

Soàn soạt, đám người Trần đại tỷ chui ra từ sau ụ tuyết, đánh về phía lão nhân và sư gia đơn độc kia, hai người bọn họ sợ tới cứng đờ người, bị Trần nhị tỷ một quyền đánh ngã khỏi ngựa. Mọi người cướp lấy hai cái rương trên lưng ngựa rồi bỏ chạy, trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Tiểu Man cũng quay lưng chạy theo, ai ngờ bị trượt chân, ngã bịch trên nền tuyết, miếng vải đen che mặt cũng tuột ra. Nàng vội vàng quay đầu nhìn thoáng ra sau, thấy sư gia kia đang gờ đốn lại định bắt nàng, nàng nhanh chóng đứng dậy bỏ chạy, được vài bước thì gặp Trần đại tỷ, nàng ta xốc nàng lên vai mà khiêng, chạy trốn còn nhanh hơn cả thỏ, gia sư kia rốt cục không đuổi kịp.

Mọi người trở về trong thôn, vội vã mở hai cái rương ra xem chiến quả, quả nhiên là thắng lớn, trong một cái rương đầy ắp bạc, một cái khác thì đầy các loại châu bảo và tranh chữ cũ.

Toàn thôn sôi trào, vui mừng vây quanh Tiểu Man, coi nàng như Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn.

Đêm đó mọi người uống rượu cả đêm, trong lòng Tiểu Man cũng vui vẻ, uống liền hai chén, cảm thấy hơi chóng mặt, nghe thấy Trần đại tỷ nói: “Làm sơn tặc cũng phải có học vấn, Tiểu Man muội tử, cái này chúng ta đã hiểu rồi.”

Tiểu Man cười hắc hắc: “Đại tỷ, hãy nghe ta nói. Sau vụ này, không nên làm sơn tặc nữa thì tốt hơn. Ngàn này bạc cũng đủ cho cuộc sống của mọi người, nuôi một ít dê, cừu sẽ an ổn hơn làm sơn tặc. Còn nữa, bạc dùng thì được, những tranh chữ này tốt nhất là không được lưu truyền ra ngoài, nếu không sẽ bị điều tra ra.”

Trần đại tỷ gật đầu nói: “Muội tử nói rất đúng, chúng ta làm tặc thì không sao, nhưng không thể để hài tử cũng làm tặc được.”

Nàng nắm vai Tiểu Man, rất là thân thiết: “Muội tử hãy ở lại thôn của chúng ta đi, đại tỷ rất thích ngươi.”

Tiểu Man lắc đầu: “Không, ta còn có việc, không thể ở lâu. Hơn nữa, mặt ta đã bị bọn họ nhìn thấy, ở lại chắc chắn sẽ gây ra phiền toái, rời đi thì tốt hơn.”

Trần đại tỷ nín giữ vài câu, thấy nàng nhất định không chịu ở lại, chỉ đành cho người đưa ngựa và tay nải của nàng tới.

“Đồ của ngươi trả lại cho ngươi, muội tử, mọi người trong thôn rất cảm kích ngươi. Sau này nhất định phải tới thăm chúng ta.”

Nói xong, nàng lại lấy ra một cái bao vải, bên trong có một ít châu báu và bạc: “Đây là phần của ngươi, hành động lần này có thể thành công, đại bộ phận là công lao của ngươi, ngươi hãy cầm lấy chút tiền này làm lộ phí. Còn nữa, gặp được nam nhân của ngươi cũng đừng có tát có đánh, hãy làm hắn yêu ngươi thật nhiều.” Tiểu Man gật đầu, ngọt ngào cười: “Cám ơn đại tỷ. Nào, chúng ta uống rượu, đêm nay không say không về.”

81. Q.4 - Chương 18

Xuất phát đi (tam)

Đây cũng coi như là trong họa có phúc.

Lúc Tiểu Man cưỡi ngựa đi trên sơn đạo, sờ sờ vàng bạc châu báu trong ngực, nàng đã đếm qua, tổng cộng có một trăm lượng bạc trắng, cộng thêm một ít châu báu, tuy không được giàu có như trước kia, nhưng cũng không phải là ít.

Lúc xuống núi nàng mới biết mình vốn đi nhằm hướng, Trấn Châu ở hướng bắc, nàng lại đi theo hướng đông, khó trách càng đi càng thấy mệnh mang núi rừng.

Trần đại tỷ thực nhiệt tình đưa nàng đi, mọi người trong thôn dọn sạch tuyết trên sơn đạo để ngựa nàng đi không bị trượt. Mãi đến lúc đưa nàng ra khỏi núi rừng, mọi người mới lưu luyến vẫy tay tạm biệt.

Đường sau đó cũng không quá khó đi, Tiểu Man giục ngựa chạy chậm chậm, ước chừng nửa ngày, trước khi trời tối rất cục cũng chạy tới trong Trấn Châu.

Chuyện đầu tiên nàng làm chính là đi cửa hàng châu báu, đổi toàn bộ châu báu thành bạc. Xem xét, mặc cả với ông chủ nửa ngày, cuối cùng bán hết số bảo thạch đi được hai ngàn phiếu khoảng ngàn lượng.

Nàng lại thành phú bà, chỉ là lần này cầm tiền thấy rất chắc tay, không có cảm giác sợ chúng biến mất nữa.

Tiểu Man cảm thấy mỹ mãn, dắt ngựa đi tìm khách điểm. Tiểu nhị nhiệt tình chạy tới dắt ngựa vào chuồng cho nàng, Tiểu Man đặc ý dào dạt, sau khi đi vào thì lớn giọng yêu cầu: “Cho một gian phòng hảo hạng chữ Thiên.”

Ông chủ vừa nghe thấy ba chữ “phòng chữ Thiên”, lập tức ngẩng đầu khỏi đồng sổ sách lên mà nhìn, đột nhiên sững sờ, nhíu mày nhìn nàng thật lâu sau mới nói: “Có thì có... nhưng mà...”

Tiểu Man đang định lấy bạc trong túi ra đưa cho hắn thì thấy hai mắt hắn đang nhìn nơi nào đó phía sau mình, tựa hồ đang so sánh. Nàng lập tức quay đầu lại, thấy ngay bố cáo dán ở cửa khách điểm. Truy nã lục lâm đạo tặc, khuôn mặt vẽ bên trên chính là mặt nàng! Xong đời! Lão đầu kia quả nhiên đã báo quan!

Tiểu Man lắp bắp kinh hãi, quay đầu lại lại tươi cười khờ dại vô cùng: “Ai nha, tên đạo tặc kia trông thật giống ta nha! Đây là lần đầu tiên ta thấy người giống ta như vậy đó!”

Ông chủ do dự một chút, tựa hồ cũng không quá tin tưởng tiểu cô nương gầy gò yếu đuối trước mặt này lại là sơn tặc, vì thế cười làm lành: “Đúng thế, ta cũng thấy kỳ lạ, đúng là rất giống cô nương nhưng không trẻ như cô nương...”

Tiểu Man thở dài một hơi: “Thế đạo này! Làm gì thì làm, không nên làm sơn tặc a. Ông trời phù hộ, quan phủ đừng tìm ta phiền toái, ta là nữ tử nhà lành, không có một chút quan hệ nào với sơn tặc mà.”

Ông chủ cười nói: “Đúng thế, ta thấy cô nương nhã nhặn tinh tế, không giống người xấu. Cô nương muốn một gian phòng hảo hạng đúng không?”

Tiểu Man giao bạc, lập tức lên lầu vào phòng.

Nàng thăm rồi! Bị người ta truy nã là loại chuyện gì chứ? Về mặt nghi ngờ của tên chủ điểm kia thực có khả năng báo quan. Nàng không thể ở lâu!

Tiểu Man mở tay nải ra, bối móc nửa ngày cũng không biết nên cải trang thành gì.

Giả làm nam nhân... Nàng không có quần áo nam. Hơn nữa nhìn nàng như vậy, giả làm nam nhân, trừ phi là người mù, còn kẻ ngốc cũng có thể nhận ra là đồ giả. Đóng làm lão thái thái... Tóc nàng đen nha!

Tiểu Man xoay chuyển suy nghĩ, gấp gáp như kiến trong chảo nóng, nhìn thấy một bộ quần áo trong bọc đã bị rách mấy chỗ mà nàng chưa kịp vá, màu sắc cũng đã phai nhiều, linh quang chợt lóe, nhất thời có chủ ý.

Trang phục xong, nàng mở cửa sổ nhìn xuống dưới, quả nhiên có quan binh chạy tới đây. Nàng bám vào song cửa sổ nhảy xuống, phía dưới là chuồng ngựa, ngựa của nàng đang nhàn nhã ăn cỏ. Tiểu Man sờ đầu nó, thấp giọng nói: “Ngoan, ta không thể mang theo ngươi, nếu ngươi thật sự thông minh thì hãy chờ ta ở ngoài thành.”

Nàng cỡi dây cương, lấy một cây trâm rạch lên mông ngựa, con ngựa đáng thương bị đau hí lên một tiếng, lồng lên chạy như điên, lập tức lao ra ngã tư đường khiến cho người đi đường phải kêu lên sợ hãi.

Tiểu Man khoác tay nải chạy từ ngõ nhỏ ra ngoài, vừa ra đến đường cái, nàng lập tức gấp lưng xuống, nhặt một cành cây làm gậy, run rẩy bước đi.

Thì ra lúc nàng nhìn thấy bộ quần áo rách thì liền nảy ra ý nghĩ, liền cạo bộ quần áo xuống đất cho bẩn, rồi mặc vào người, vò tóc cho rối tung lên, trát thêm chút bùn bụi lên mặt, đóng giả làm một tên ăn mày. Dưới lốt một tên ăn mày thối hoắc bẩn thỉu, tự nhiên không ai sẽ nghi ngờ nàng.

Tiểu Man chống cành cây, run rẩy đi đến cửa khách điểm, quả nhiên phía trước có một đám đông vây quanh, có người nói: “Nghe nói sơn tặc bị truy nã lần này là một nữ tử! Thật khó tin, bộ dạng còn rất dễ nhìn, làm kỹ nữ còn được, sao lại làm sơn tặc chứ!”

Ta khinh! Tại sao nữ nhân cùng đường thì phải làm kỹ nữ? Suy nghĩ của những nam nhân này thật nhàm chán.

Tên còn lại nói: “Người đi rồi, chắc chắn là không bắt được đâu. Nha đầu kia thật là giảo hoạt.”

Tiểu Man nhanh nhẩu nói: “Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy? Bắt được gian thương đại đạo sao?”

Những người đó thấy nàng là một kẻ ăn mày thì vội vã tản ra: “Làm gì thế? Đừng có lại gần!”

Tiểu Man vươn tay ra, nức nở nói: “Đại nhân, cho xin chút bạc... xin thương xót...”

Người kia gơ nắm tay làm bộ muốn đánh, nàng vội vàng chạy trốn, chạy một đoạn, thấy xung quanh không có gì dị thường, lúc này mới chống gậy, miệng ngâm khúc “hoa sen rụng”, từng bước từng bước tiến về phía cửa thành.

Ai ngờ vì trong thành phát hiện bóng dáng sơn tặc nên cửa thành được tăng cường binh lính trông coi, ra thành vào thành đều bị kiểm tra cực nghiêm, đồ đạc của ai cũng phải mở ra xem, thậm chí còn phải cởi áo xem là nam hay nữ. Tiểu Man đành phải quay lại, đưa mắt nhìn bốn phía, không biết phải làm gì, đành tiếp tục dứt quãng hát “hoa sen rụng”, đi lung tung.

Phía trước chính là đại đạo chính đông, nghe nói ở đó có một tiêu cục cũng nổi tiếng trên giang hồ. Tiểu Man chậm rãi đi tới, quả nhiên có một tiêu cục cấm cờ màu lam, ngay cả người trông cửa trông cũng rất uy

vũ, không giống người thường. Nàng cúi vào góc tường, làm bộ đang nghỉ ngơi, hy vọng có thể nhìn thấy ai đó quen mặt, lần đó đi Bất Quy sơn tất cả những nhân sĩ giang hồ ở đó đều biết nàng, có lẽ có thể nhờ họ đưa nàng ra khỏi thành.

Nàng ngồi một lúc, quả nhiên cửa tiêu cục mở ra, từ trong có hai người đi ra, trong đó có một người mặc áo khoác đen, mái tóc đen dài thả sau người. Nàng chấn động, trái tim kịch liệt nảy lên.

Trạch Tú! Sao hắn lại ở đây? Cả người nàng cứng đờ, sợ hắn nhận ra mình, nàng vội vàng cúi đầu, không dám động đậy.

Sao nàng có thể quên người này vốn chuyên săn tiền thưởng của quan phủ chứ! Chắc chắn là hắn nhìn thấy bố cáo rồi, vạn nhất hắn muốn bắt nàng, vậy thì xong đời.

Trạch Tú nói với người kia vài câu rồi chấp tay, xoay người bỏ đi. Tiểu Man nghe tiếng bước chân thì biết là hắn đang đi tới hướng này, sợ tới mức vội cúi đầu nghịch đất. Tiếng bước chân càng ngày càng gần, tim nàng đập cũng càng lúc càng nhanh, mãi đến lúc hắn đi qua nàng mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng không biết là cảm thấy may mắn hay là mất mát.

Hoàn hảo, hắn không nhận ra, có lẽ là do không thấy hứng thú với ăn mày.

Nàng lại ngồi một lúc, xác định Trạch Tú đã đi ra mới chậm chạp đứng lên, xoay người bước đi. Đi ngang qua một hàng bán bánh bao, nhìn sạp bánh bao mới ra lò trắng bóc mềm mại, nàng thấy bụng kêu rồn rột, nhìn trái nhìn phải một lát, thừa dịp người bán bánh đi đưa bánh cho khách liền nắm hai cái bánh bao rồi bỏ chạy, phía sau có tiếng người vừa đuổi vừa mắng, nàng không thèm quan tâm, ý vào mình nhẹ, chạy nhanh liền chạy loạn trong mấy ngõ nhỏ một lúc, quả nhiên mấy người kia không tìm thấy nàng đành phải hùng hùng hổ hổ quay về.

Tiểu Man hắc hắc cười trộm, cầm bánh lên cắn một miếng, nóng đến mức chảy cả nước mắt. Nàng nhìn xung quanh, xác định không có ai mới ngồi xuống đất cắn từng miếng to mà nuốt. Vừa mới ăn xong một cái, chợt nghe phía sau truyền tới tiếng bước chân, nàng nhìn qua thì thấy Trạch Tú đang nghiêm mặt đi tới hướng này.

Tiểu Man nắm cái bánh đang ăn dở bỏ chạy, nhìn thấy một cái ngõ nhỏ liền chui tọt vào trong, chạy lòng vòng một hồi, quay đầu lại nhìn không thấy có ai đuổi theo mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Thật sự muốn dọa chết ta.” Nàng thì thầm nói, nhét bánh bao vào miệng, cũng không dám dây dưa trong này nữa, dương tai ra nghe ngóng, thấy tiếng bước chân của hắn ở phía trước liền quay hướng ngược lại mà chạy. Vừa được hai bước đã cảm thấy có tiếng bước chân xuất hiện phía sau, bao nhiêu tóc trên gáy đều dựng ngược cả lên, chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy Trạch Tú đang khoanh tay dựa người vào tường, tức giận nhìn nàng.

Nàng xoay người định chạy, ngực áo đột nhiên bị túm lấy, nàng kêu “A” một tiếng, bánh bao trong miệng nuốt thì rơi ra, nàng vội vàng đỡ được.

“Đồ tiểu quỷ chuyên đi gây phiền toái khắp nơi!” Trạch Tú mắng một câu, kéo nàng bước đi.

Tiểu Man liều mạng giãy dụa, Trạch Tú giữ chặt cổ tay nàng, cấp ngang người nàng như cấp con heo. Tiểu Man vội la lên: “Ta không đi quan phủ! Ta không đi!”

Hắn lạnh nhạt nói: “Ai nói muốn đưa ngươi đi quan phủ!”

Không đi quan phủ sao? Nàng nước mắt lưng tròng, ngẩng đầu nhìn hắn, thấp giọng nói: “Nhưng nghe nói ta có giá trị hai trăm lượng bạc đó, chàng thật sự không đưa đi sao?”

“Ít nói nhảm đi!”

“Thật sự không đưa sao?”

Trán Trạch Tú nổi gân xanh, lạnh nhạt nói: “Đi! Đi quan phủ!”

Tiểu Man sợ hãi la lên, hai chân khua khoắc lung tung, nhưng vẫn bị hắn đưa đi, căn bản không hề có tác dụng, thấy hắn đi một đoạn, đột nhiên đẩy một cánh cửa, ném nàng vào trong, sau đó “Rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Tiểu Man ngã ra đất lại không thấy đau, hóa ra trên đất đã được trải một tấm thảm da thật dày, nàng đứng lên nhìn xung quanh, đây là một căn nhà bình thường, tuy nhiên lại không có gia cụ, chỉ có một cái bàn đặt trước cửa sổ.

“Người giải thích ta nghe một chút, rốt cuộc đã gây ra chuyện gì!” Trạch Tú cởi giày, đứng đối diện nàng, ngón tay gõ gõ không kiên nhẫn trên tường, hung tợn trừng mắt nhìn nàng.

Tiểu Man khiếp sợ nhìn hắn, nhéo bánh bao trong tay nhét vào miệng.

“Không ăn nữa!” Hắn nhíu mày.

Tiểu Man giống như không nghe thấy, nhét bánh đầy miệng, cuối cùng bị nghẹn, nuốt không nuốt được, vẻ mặt đầy đau khổ.

Trạch Tú nổi giận dùng dùng đi vào phòng trong bưng ra cho nàng một ly trà lạnh, Tiểu Man nhận lấy uống một hơi, cuối cùng cũng đầy được đồng bánh kia xuống.

“Cám ơn chàng... Oa, thiếu chút nữa nghẹn chết ta.” Nàng vuốt ngực, cảm thấy cực kỳ may mắn.

“Hiện tại nói cho ta nghe!” Hắn đoạt lấy cái chén để lên bàn, không chút khách khí.

82. Q.4 - Chương 19

Hắn hắn hắn (nhất)

Tiểu Man ngồi xếp bằng dưới đất, nhìn chung quanh, oa một tiếng: “Đây là nhà chàng mua sao? Không có đồ đạc gì, làm sao mà ở?”

Trạch Tú trừng mắt với nàng: “Không được nói sang chuyện khác.”

Tiểu Man đành phải sờ sờ mũi, nói: “Chuyện là... là như thế đó, ta không cẩn thận thành sơn tặc... sau đó bị truy nã...”

“Như thế là thế nào?”

Hỏi cẩn thận như vậy làm gì? Rơi vào đường cùng, Tiểu Man đành phải kể lại chuyện gặp đám người Trần đại tỷ như thế nào, dạy bọn họ làm sơn tặc rồi kiếm được món hời ra sao.

Trạch Tú tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng: “Bản lĩnh không nhỏ nha, ngay cả sơn tặc cũng có thể làm. Có biết người các người cướp là ai không?”

“Kẻ giàu!” Tiểu Man còn thật sự trả lời.

“Là một vị đại nhân của Xu Mật viện cáo lão hồi hương, lá gan của ngươi thật to, ngay cả người như thế cũng dám cướp.”

Có gì khác nhau? Dù sao cũng là người có tiền. Tiểu Man nghiêng đầu, làm bộ như chưa từng nghe qua.

“Gần đây Trần Châu điều tra rất gắt, ngươi phải đợi ở trong này, không được phép đi ra ngoài, qua đợt này rồi nói tiếp.” Trạch Tú nói xong, xỏ giày định đi.

Tiểu Man ngạc nhiên nói: “Chàng thật sự không đưa ta tới quan phủ sao?”

Trạch Tú bình tĩnh nhìn nàng, nói: “Hay là ngươi muốn ta đưa ngươi tới quan phủ?”

Tiểu Man có chút xấu hổ, thấp giọng nói: “Ta không có ý đó...”

Trạch Tú đẩy cửa, lại nhìn thấy nàng đang dáo dác nhìn xung quanh, mặt gian gian, liền lạnh nhạt nói: “Người cũng biết thủ đoạn của ta rồi. Nếu ngươi dám đào tẩu, bị ta bắt được, ta chắc chắn sẽ đưa ngươi đến chỗ quan phủ.”

Tiểu Man vốn có ý định đào tẩu trong đầu, bị hấn nói phát sợ đành phải liên tục gật đầu.

Trạch Tú nhìn nàng một cái, đột nhiên thấp giọng nói: “Người... gầy.”

Nói xong liền bước ra khỏi cửa, không biết là đi đâu.

Trong lòng Tiểu Man cũng không biết là tư vị gì, có vui mừng, có xui xẻo, có xấu hổ. Nàng thật sự không ngờ lại gặp Trạch Tú ở đây, nàng từng nghĩ rằng sẽ không còn được gặp lại hấn nữa, mà dù gặp thì hấn cũng sẽ làm bộ như không nhận ra nàng, nhưng nàng nghĩ sai rồi, hấn vẫn giúp nàng, một người sẵn tiền thưởng của quan phủ lại chứa chấp tội phạm... Azzzz, thật phiền phức!

Nàng ngả người xuống nền thảm mềm mại, ôm đầu lăn qua lăn lại, trong đầu đang diễn ra một trận giao chiến, có một thanh âm bảo nàng chạy nhanh đi, một thanh âm khác lại khuyên nàng ở lại. Cuối cùng nàng thấy mệt mỏi, lấy ngân phiếu trong người ra đếm, đếm một lát lại thấy mi mắt nặng dần, liền nhét ngân phiếu lại, nhắm mắt ngủ.

Buổi tối, lúc Trạch Tú trở về, nhìn thấy Tiểu Man đang co người ngủ trên đất. Lúc nàng ngủ rất giống tiểu hài tử, người cuộn lại, nghe nói đây là dấu hiệu của một nội tâm sợ hãi không có cảm giác yên ổn. Hấn cời giày, đi đến bên bàn, đặt nồi thịt bò mới mua về lên bàn, nhẹ nhàng đốt nền.

Hấn ngồi dựa vào tường, an tĩnh nhìn nàng ngủ, không nhúc nhích. Sắc trời càng ngày càng tối, ánh nến hơi rung động, Tiểu Man trở mình, trên tai có cái gì đó sáng lóe lên, lông mi hấn nhất thời dựng lên.

Tiểu Man bị một mùi hương thơm ngát đánh thức, nàng mê mang mở mắt, bị mùi thơm dụ dỗ chảy nước miếng, liền quay đầu nhìn qua, thấy Trạch Tú đang ngồi một mình bên bàn ăn thịt bò. Nàng ngồi dậy nhìn sang, kinh ngạc nhìn nồi thịt béo ngậy mê người kia, nhưng lại không dám động vào.

“Đi rửa tay, phòng trong có chậu rửa mặt.” Hấn nhàn nhạt nói một câu.

Tiểu Man biết nghe lời phải, vội vàng chạy vào phòng trong, bên trong trải thảm lông nửa phòng, nửa phòng còn lại được che chắn bằng một tấm bình phong, phía sau có lẽ là nơi tắm rửa, thực sạch sẽ. Nàng múc nước rửa tay rửa mặt, lúc này mới chạy đến, Trạch Tú đã sớm đặt một đôi đũa và một cái bát cho nàng.

Nàng cắn một miếng, nóng đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng thực sự rất ngon. Nàng ăn một hơi ba miếng mới buông đũa.

“Cám ơn, ta ăn no rồi.”

Hấn lập tức nhíu mày: “Người bụng gà sao? Chỉ ăn một chút như vậy.”

Tiểu Man cũng nhíu mày: “Cái gì mà bụng gà? Chỉ có heo mới có thể ăn nhiều như vậy, ăn no là được rồi.”

Nàng quanh co lòng vòng mắng hấn là heo, hấn cũng không nói nửa lời, bưng nồi ra cửa sau, một lát sau lại trở về: “Nước ấm đun xong là có thể tắm rửa, mau thay bộ quần áo thoải mái kia ra cho ta, bản muốn chết.”

Tiểu Man “ừ” một tiếng, lại lúi vào góc tường, một lần nữa đem ngân phiếu ra đếm, sau đó cất vào trong túi.

Trạch Tú nói: “Đó là tiền người cướp được?”

“Sai, không phải cướp.” Nàng lập tức kiêu ngạo ngẩng đầu, “Là sau khi nhận sự trợ giúp của ta, nhóm sơn tặc đại tỷ trả thù lao cho ta.”

Hấn cười nhạo: “Nói dối!”

Hiển nhiên đây chỉ là nơi ở tạm thời của hấn, hấn rất ít khi ở đây, rất nhiều đồ đạc đều đóng một lớp bụi dày. Tiểu Man ôm ra một đồng chắn từ trong ngăn tủ ra, kết quả kinh động đến lũ chuột bên trong khiến chúng chạy loạn lên làm nàng sợ tới mức vút hết chắn ra đất, bụi bông bay tung tóe.

Nơi này... là cho người ngủ sao? Tiểu Man thực hoài nghi.

Trạch Tú tắm rửa xong đi ra thấy nàng ngồi dưới đất, giữa đồng bông thì ngẩn người.

“A, quên nói cho người là không nên động vào mấy thứ trong tủ, không biết bao nhiêu chuột đã làm tổ trong đó nữa.” Lúc này Trạch Tú mới nhớ tới việc quan trọng này.

Chắc chắn là hấn cố ý! Tiểu Man bực tức nhìn hấn. Trạch Tú nhắc đồng chắn lên, chán ghét nhíu mày, bịt mũi bệ chúng bỏ ra cửa sau, lúc trở về đã thấy nàng dọn sạch sẽ đồng vụn bông, nhẹ nhàng ném ra ngoài cửa sổ.

Lông mày lá liễu giống như vàng trắng non vén mây lộ ra, mái tóc nửa ướt nửa khô buông sau người, thắt lưng mảnh khảnh cong xuống, tấm lưng kia thật sự là động lòng người. Nàng ngơ ngác nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, đột nhiên thở dài một hơi, quay đầu nói: “Không có chắn làm sao mà ngủ, Trạch Tú?”

Dường như đã rất lâu không nghe thấy nàng gọi tên hấn, trong lòng hấn giống như bị cái gì va phải, hấn quay đầu, nói: “Cứ vậy mà ngủ!”

Hấn ôm ba thanh kiếm ngồi dưới đất, thông thả mà chuyên chú lau, không bỏ sót một khe hở.

Tiểu Man đành ngồi xuống theo. Được rồi, tuy rằng da lông rất mềm mại, nhưng không có chắn vẫn sẽ bị lạnh chứ? Chẳng lẽ hấn nghĩ nàng cũng là nam nhân da dày thịt béo?

Không ai nói chuyện, trong phòng an tĩnh đến mức có thể nghe thấy cả tiếng thở của nhau. Ánh nến khẽ lay động, hai bóng người kéo dài đung đưa trên vách tường. Tiểu Man thấy hấn chuyên chú lau kiếm, ánh mắt ôn nhu hiếm thấy, nàng hỏi nhỏ: “Ngày nào chàng cũng lau chúng sao?”

Hấn “Uh” một tiếng: “Chúng không thích mùi máu tươi, phải lau thật khô.”

“... Chàng nói cứ như chúng là vật sống vậy.”

Hấn mỉm cười: “Tự nhiên là sống, hơn nữa còn hơn cả con người.”

Thật không vậy? Tiểu Man hoài nghi nhìn ba thanh kiếm trong tay hấn đã được lau đến soi gương được, giống như lúc nào cũng có thể gạt bỏ mọi chương ngại.

“Chúng không biết nói, chỉ biết giết người nha. Chàng thường dùng thanh nào nhất?”

Trạch Tú gơ thanh trường kiếm nhỏ nhất lên, lấy ngón tay nhẹ nhàng búng, nó lập tức phát ra tiếng ong ong.

“Tuy không biết nói nhưng còn đáng tin hơn con người, vì chúng sẽ không nói dối, lại càng không hoa ngôn xảo ngữ, đùa bỡn nhân tâm.” Hấn khẽ nói, “Chuôi kiếm này tên Xuân Ca, chuyên giết kẻ gian làm ác.”

Lòng Tiểu Man trầm xuống, kinh nghi bất định, không hiểu có phải hấn đang ám chỉ gì hay không.

Hấn lại gơ thanh thứ hai lên, thân kiếm thon dài, ánh lên ánh sáng xanh nhạt, bên trên khắc hoa văn cổ xưa.

“Thanh này tên là Long Ngâm, chuyên giết những ác nhân dám xâm phạm hay khiêu chiến ta.”

Thanh kiếm thứ ba chỉ to bằng hai ngón tay, thân kiếm được chế tạo vô cùng hoàn mỹ, Tiểu Man còn nhìn thấy cả hai mắt mình in bóng trên đó. Bảo kiếm vừa ra, nàng lập tức cảm thấy hàn ý bức nhân, không khỏi rụt về phía sau một chút.

“Thanh này tên là Toái Tuyết.” Hấn lấy ngón tay yêu thương vuốt trên thân kiếm, giống như đang vuốt ve da thịt người thương, “Nó mới chỉ giết một người, năm ta mười sáu tuổi, có người phản bội ta, trêu đùa ta, nó liền chém đầu người kia xuống.”

Tiểu Man nuốt nước bọt, lòng bàn tay đầy mồ hôi, không khỏi hồi hận vạn phần vì mình đã tự nhiên đi kiếm chuyện.

Trạch Tú lau kiếm xong liền tra vào vỏ, đưa một cái áo khoác cho nàng: “Ngủ đi!”, dứt lời liền thổi tắt nến.

Tiểu Man kinh hồn bất định, lăn qua lăn lại trên đất, không làm thế nào ngủ được. Vẫn là nên chạy lấy người thì hơn... Nàng không thể nhìn thấu người này rốt cục đang nghĩ gì, trước đây đã thế, bây giờ vẫn thế. Hấn thật sự chỉ là thuận miệng nói những lời kia? Không, không, trực giác Tiểu Man cho nàng biết tuyệt

đôi không phải vậy, hấn là đang hù dọa nàng, uy hiếp nàng, hấn hận nàng, nói không chừng một lúc nào đó hấn không vui, đầu nàng thực sự sẽ rơi xuống.

Nhưng bọn họ đã từng ở cùng nhau thời gian dài như vậy, cùng nhau trèo non lội suối, trải qua bao công việc bẽ bộn, hấn thật sự quên sao? Hoàn toàn có thể ném sau đầu sao? Một đêm nào đó, nàng nhìn mình trong gương, tràn ngập vẻ đẹp như thoát kén, những chuyện đó hấn cũng đã quên? Hấn thật sự có thể vứt bỏ nàng, đơn giản vì nàng không phải là một ai đó khác sao?

Tiểu Man cắn chặt ngón tay, không dám nghĩ tiếp. Nàng khóc!

Tất cả mọi người đều coi nàng là con kiến, cái đó cũng không sao, nàng đều có thể sống sao có tư có vị, nhưng nàng không muốn phải tự ti trước mặt người này. Trước kia nàng đã hy vọng đến điều tốt đẹp xa vời, cho dù nó cuối cùng cũng rời khỏi nàng, không thuộc về nàng, nàng cũng không muốn đến lúc gặp lại sẽ bị xem nhẹ lần nữa.

Không thể cầu xin, không thể yếu đuối, nàng rời đi thì tốt hơn.

Đêm dần sâu, hơi thở hấn vang lên nhẹ nhàng trong bóng tối, dường như đã ngủ say.

Tiểu Man nhẹ chân nhẹ tay đứng lên, cầm lấy tay nải, cẩn thận bước từng bước, chỉ sợ làm hấn tỉnh lại. Nàng đi đến bậc cửa, cẩn thận mò giày của mình, trời, giày của nàng bị hấn bỏ đi đâu rồi? Nàng còn đang lần mò thì nghe “vút” một tiếng, một luồng hàn quang xẹt qua tai nàng cắm lên cửa.

Nàng sợ tới mức ngất người. Trạch Tú chậm rãi đứng dậy, đi đến bên người nàng, nhắc nàng trở về.

Toàn thân Tiểu Man cứng ngắc, bị hấn ấn té trên đất, đầu ngón tay cũng không dám động chút nào. Trạch Tú lại đi đến cạnh cửa, rút kiếm ra, chậm rãi quay lại. Nàng hít một hơi, lấy áo khoác trùm kín đầu. Hấn sẽ chém đầu nàng!

Đợi nửa ngày vẫn không thấy động tĩnh gì, nàng lặng lẽ hé áo ra nhìn, đã thấy hấn tra kiếm vào vỏ, sau đó nắm trong tay đi tới nằm bên cạnh mình.

“Ta nói rồi, chỉ cần ngươi bước ra khỏi cửa một bước, ta sẽ coi ngươi như tội phạm truy nã bình thường, tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình.” Hấn lạnh nhạt nói, thanh âm không hề có chút buồn ngủ.

Tiểu Man sợ tới mức suýt khóc, ngơ ngác quỳ trên đất, từ đầu đến chân không thể động. Trạch Tú túm lấy thắt lưng nàng, cuốn hai vòng quanh cổ tay mình, kéo nàng lại gần một chút, nói: “Ngủ!”

Nàng sẽ chết! Chắc chắn sẽ chết! Tiểu Man nằm nghĩ ngợi lung tung, tim đập lúc nhanh lúc chậm, chỉ hận không thể nhảy dựng lên mà bảo hấn hãy một kiếm chém chết mình, như vậy còn thống khoái một chút. Nhưng nàng lại luyến tiếc mạng mình, nàng mới có mười sáu tuổi, cuộc đời còn rất nhiều điều tốt đẹp nàng chưa biết tới. Hấn thật sự có thể xuống tay sát hại nàng?

Nàng nghĩ ngợi lung tung, mãi tới lúc rạng sáng mới mệt mỏi ngủ đi, không biết ngủ bao lâu, nàng chợt tỉnh, đứng bật dậy, hoảng hốt nhìn xung quanh, dường như Trạch Tú đã đi ra ngoài. Nàng do dự đi đến cạnh cửa, không biết có nên can đảm thêm một lần, đẩy cửa chạy đi?

Ai ngờ vừa cúi đầu đã thấy Toái Tuyết nằm ngay bậc cửa, lưỡi kiếm lạnh như băng, sắc bén đối diện nàng, như nói với nàng nếu như dám đi ra ngoài, hấn sẽ dùng thanh kiếm này chặt đầu nàng treo lên làm chuông gió.

Tiểu Man khóc không ra nước mắt, Trạch Tú, người quá độc ác.

Dưới Toái Tuyết còn một tờ giấy, nàng cẩn thận cầm lấy, mở ra thấy bên trong viết một hàng chữ: “Phía sau là phòng bếp, các thứ đều đã mua đủ, buổi tối trở về ăn cơm. Trạch Tú.”

Nàng vứt tờ giấy trên mặt đất, hung hăng đạp chân lên, tưởng tượng là đang đạp hấn, đạp hấn thành đầu heo.

Chung quy tưởng tượng vẫn là tưởng tượng, trong hiện thực nàng vẫn bị áp bức đáng thương, phải làm việc cực nhọc. Nàng rửa mặt chải đầu xong liền chạy ra cửa sau, quả nhiên có một tiểu viện, tường vây rất cao, cao đến mức khiến nàng phải rơi lệ: trừ phi nàng muốn ngã chết, nếu không đừng nghĩ đến chuyện trèo tường đào tẩu.

Hậu viện còn có mấy cánh cửa, tuy nhiên tất cả đều đã khóa, bám đầy tro bụi. Nàng đẩy cánh cửa duy nhất không khóa ra, bên trong quả nhiên là phòng bếp, trên đất bày rất nhiều thịt lợn, rau củ, còn có mấy cái bát mới tinh, dầu muối tương dầm linh tinh cũng là mới mua.

Tiểu Man nhanh chóng phân loại mấy thứ này xong, bận rộn nửa ngày hầm một nồi thịt lợn cải trắng, vừa đổ vào bát định bưng ra ngoài, ngẩng đầu đã thấy cửa bếp có người đang đứng, sợ tới mức thiếu chút nữa làm rơi bát.

“Không phải buổi tối mới về sao?” Nàng chưa hết khiếp đảm hỏi.

Trạch Tú đón lấy cái bát trong tay nàng, xoay người bước đi, một mặt nói: “Uh, đồ bên ngoài không ăn được.”

Tiểu Man vốn định bỏ ít nước bắn vào bát của hắn để trả thù một chút, kết quả hắn lại về nhanh như vậy, âm mưu không thể thực hiện. Nàng không biết sao mà vẫn thấy chột dạ, quay ra cười gượng gạo: “Chàng... chàng về từ lúc nào? Sao không có chút tiếng động nào...”

Trạch Tú cầm đĩa lên, nói: “Lúc người coi tờ giấy là đầu heo mà dẫm đạp.”

Nàng giật mình, bưng bát lên khe khẽ ăn mấy miếng, đột nhiên thấy may là mình đã không cho linh tinh vào bát hắn, nếu không thanh kiếm kia của hắn rất có thể đã cắt cổ nàng rồi.

83. Q.4 - Chương 20

Hắn hắn hắn (nhị)

Ở đây vài ngày, Tiểu Man dần dần hiểu rõ quy luật sống của Trạch Tú. Giờ Tuất mỗi đêm hắn nhất định sẽ đi ngủ, giờ Dần hôm sau là dậy, đi ra ngoài luyện công, khoảng giờ Mão trở về tiếp tục ngủ, ngủ thẳng đến giờ Thìn sẽ rút kiếm xuất môn, giữa trưa trở về ăn cơm, buổi chiều tiếp tục xuất môn, buổi tối trở về ăn cơm, sau đó lau kiếm, lau xong sẽ đi ngủ.

Tuy rằng trước kia đã từng ở cùng hắn lâu như vậy nhưng đều là ở bên ngoài bận bịu công việc, đây là lần đầu tiên nàng chứng kiến một ngày của con người khác thường này là như thế nào, quả nhiên rất... khác thường.

Hôm nay trong phòng bếp có một con gà, một con gà trống, nó đang trừng hai mắt ướm, bắt lực lủi xuống dưới bếp lò mà nhìn Tiểu Man. Tiểu Man thờ dài, nhe răng cười bước tới, giữ cánh nó, nói nhỏ: “Chú gà đáng thương, xin lỗi nha, phải làm thịt người thôi.”

Nàng giữ cổ gà, vật sạch lông trên đó, một mặt dịu dàng nhỏ nhẹ nói: “Người đừng trách ta độc ác, muốn trách thì hãy trách đại thúc Trạch Tú kia kia, là hắn muốn ăn người. Không may là người lại béo như vậy, ta nói người nha, hắn ăn nhiều như lợn vậy, nhìn thấy bộ dáng béo tốt này của người chắc chắn sẽ không nói một lời thừa mà ăn luôn. Chúng ta đều là những kẻ bị áp bức đáng thương, người dùng để ăn, còn ta dùng làm người hầu...”

Con gà kia đã sớm bị nàng dọa ngất đi rồi, không hề nhúc nhích, Tiểu Man cẩn thận xử lý xong, lấy nước ra làm thịt, rồi vừa nấu vừa thấp giọng ca hát: “Thải tang mạch thượng thí xuân y. Phong tình ngày ấm thung vô lực. Cành hoa đào thượng, đề oanh ngôn ngữ, không chịu thả người về.”

Chợt có tiếng bước chân truyền đến, nàng lập tức ngậm miệng, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Trạch Tú đã trở lại, trong không giống bình thường, sắc mặt hơi trắng. Áo khoác ướt một mảng, hắn đang lấy tay dè lại. Dựa người vào cửa nhìn nàng nấu nướng, nhìn một lát mới nói nhỏ: “Thơm quá!”

Tiểu Man không nói gì, chỉ bỏ thêm một chút gia vị.

Hắn thấp giọng nói: “Cơm trưa không cần để phần ta, người ăn một mình đi. Đến giờ Dậu thì nhớ gọi ta.”

Hắn xoay người về phòng, Tiểu Man không khỏi tò mò nhìn theo, thấy hắn cỡi áo khoác vứt xuống đất, trên nền tuyết trắng lập tức bị máu nhuộm đỏ một mảng. Lòng nàng run lên, vội vàng chạy tới, đúng lúc hắn cỡi áo trong, ở vai có một vết thương do bị chém dài chừng năm tấc, máu tươi đang ồ ồ chảy ra.

Hắn nhúng vải vào nước để lau miệng vết thương, khổ nỗi vị trí lại hơi khó, làm hắn phải cố hết sức, Tiểu Man bước nhanh đến, thấp giọng nói: “Ta... ta giúp chàng!”

Hắn không nói gì, đưa miếng vải cho nàng. Tiểu Man nhanh chóng rửa miệng vết thương, đáng tiếc máu vẫn chảy ra ào ào. Trạch Tú đưa một cây kim cho nàng, khẽ nói: “Ta nói vị trí huyết, người châm cứu cầm máu cho ta.”

Nàng nào biết huyết vị gì chứ, khó khăn sờ soạn nửa ngày, đâm kim, máu quả nhiên chậm rãi ngừng chảy, nàng lại rửa miệng vết thương, đắp thuốc, dùng băng vải băng một vòng, cúi đầu nhìn hắn, hắn đã đầy mặt mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt. Hắn nằm xuống đất, thấp giọng nói: “Được rồi, không sao nữa. Đa tạ!”

Tiểu Man ngồi xổm bên cạnh hắn, mắt đăm đăm nhìn, nàng không còn muốn chạy đi nữa.

Cuộc sống của hắn quá nguy hiểm, ngày ngày đều là đao quang kiếm ảnh, không phải hắn chém người thì là người chém hắn. Tấm lưng trần rộng rãi của hắn lộ ra bao vết sẹo cũ mới, dễ thấy nhất chính là một vết sẹo màu đỏ, đó chính là vết sẹo do Thổ lão bản dùng kiếm đâm mà ra, tuy rằng đã thành sẹo nhưng nhìn qua vẫn rất ghê người.

Nàng lấy áo khoác đắp lên người hắn, đưa tay sờ trán hắn, quả nhiên phát sốt, nàng đang định quay đi tìm thuốc thì cổ tay bị nắm chặt, Tiểu Man hơi giật mình, thấp giọng nói: “Chàng sốt rồi, phải uống thuốc.”

Hắn đặt tay nàng lên môi, lòng bàn tay áp bên má, nhiệt khí trong miệng phả vào tay nàng: “Vừa rồi người hát... rất êm tai. Hóa ra người cũng biết hát khúc này...”

Hóa ra là hắn nghe thấy, Tiểu Man cắn cắn môi: “Uhm... ta biết hát.”

Hắn nói khẽ: “Người hát lại một lần đi.”

Nàng sợ run một hồi mới bắt đầu hát: “Khinh ti... Khinh ti. Tượng giường ngọc thủ bước phát triển mới kỳ. Thiên hoa vạn thảo quang ngưng tích. May vá y trứ, mùa xuân ca múa, phi điệp ngữ chim hoàng oanh. Xuân y. Tổ ti nhiệm đã kham bi. Trần thế hôn ô vô nhan sắc. Ứng đồng thu phiến, theo tư vĩnh khí, vô phục dâng tặng quân khi.”

Tiếng ca tình tế uyển chuyển, lượn lờ như muốn bay lên chín tầng mây. Nàng hát xong, cúi đầu nhìn thì thấy hắn đã ngủ, còn nhẹ nhàng cầm tay nàng không buông.

Tiểu Man kinh ngạc nhìn hàng lông mi đen dày của hắn, không biết trong lòng là cảm giác gì.

Hắn cứ cầm tay nàng như vậy, như thể không muốn xa rời, liệu có giống như nàng không muốn rời xa hắn không?

Nàng đưa bàn tay còn lại gạt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán hắn, trong lòng nhẹ nhàng kêu ra cái tên: Trạch Tú!

Nàng phẳng phất nghe thấy thanh âm nở rộ của một đóa hoa cứ ngỡ đã héo tàn.

Trời tối rất nhanh, Trạch Tú tỉnh dậy, hắn đứng lên mặc quần áo, đeo kiếm vào người định đi.

Tiểu Man nói nhỏ: “Chàng... Chàng bị thương nặng như vậy, đừng đi ra ngoài... được không?”

Hắn khóa kiếm xong, thấp giọng nói: “Không sao, không chết được.”

Tiểu Man giữ lấy áo khoác của hắn, nhú mồm nói: “Chàng đừng đi... được không?”

Hắn quay đầu lại mỉm cười: “Hóa ra người còn có thể để ý sự sống chết của ta, đa tạ!”

Tiểu Man gục đầu xuống, bàn tay cầm áo hắn chậm rãi buông ra. Trạch Tú nhìn nàng một hồi, đột nhiên tháo kiếm ra.

“Được, ta không đi!”

Hai mắt nàng sáng ngời, ngẩng phắt đầu lên nhìn hắn, không hề phòng bị hắn cốc trán: “Ngốc! Ta đói bụng, đi ăn cơm!”

Buổi tối hắn lại bắt đầu sốt, Tiểu Man ngồi bên người hắn, không dám ngủ, không ngừng thay khăn lạnh trên trán hắn.

Trạch Tú kéo áo lông cừu đắp lên người, nói: “Người đừng lo lắng, cứ đi ngủ đi, sáng mai sẽ không sao nữa.”

Nàng lắc đầu, không đáp.

Trạch Tú xoay người, quay lưng về phía nàng, thật lâu sau, đột nhiên nói: “Tay... đưa tay cho ta!”

Tiểu Man trầm mặc sau một lúc lâu mới chậm rãi đặt tay lên mặt hắn, thật nhậy, là râu hắn đã mọc ra. Hắn cầm tay nàng đặt lên mặt, thật lâu, thật lâu, đến lúc Tiểu Man nghĩ rằng hắn đã ngủ thì đột nhiên nghe thấy hắn thấp giọng nói: “Ngày đó... Ta quay trở lại, nhưng nàng đã không còn ở đó, đã đi theo Thiên Quyền rồi.”

Cổ tay nàng run lên.

“Nên chàng biết ta ở Trấn Châu?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

“... Lúc nàng vào Trấn Châu ta đã biết, vẫn đi theo nàng. Lá gan nàng cũng thật lớn, bị truy nã là chuyện lớn cỡ nào chứ? Nàng có biết nặng nhẹ hay không?”

Nàng gục đầu xuống, môi khẽ động: “Trạch Tú... Chàng tới tìm ta đúng không?”

Hắn không nói gì, nắm chặt tay nàng, đặt lên môi, chậm rãi hôn từng ngón, từng ngón.

“Lần sau đừng làm chuyện xấu nữa, nhìn mặt nàng xuất hiện trên bố cáo đúng là một trong tam đại ngạc nhiên trong nhân sinh của ta.”

Nàng bắt giác nở nụ cười, khó trách lúc hắn nhìn thấy nàng mặt lại đen như vậy.

Hắn quay đầu, đôi mắt đào hoa xinh đẹp ngả ngớn trừng lên: “Nàng còn cười?”

Tiểu Man thấy nửa khuôn mặt hắn bị râu bao phủ, liền nói nhỏ: “Ta cạo râu giúp chàng!”

Hắn nhắm mắt lại, gật đầu, rút trong ngực áo ra một thanh thủy thủ đưa cho nàng. Tiểu Man bưng lại một chậu nước ấm, đắp khăn đắp lên đám râu, chờ một chút mới bỏ ra, hắn đột nhiên đưa tay ôm lấy nàng, đặt nàng lên bụng hắn.

Tiểu Man đỏ mặt: “Chàng làm gì vậy?”

“Cạo râu mà!” Hắn mở to đôi mắt hoa đào, vô tội nhìn nàng.

Tiểu Man nhẹ đẩy cằm hắn, dùng thủy thủ cẩn thận cạo râu cho hắn, cả người ghé vào người hắn, miệng nói nhỏ: “Chàng thật nhiều râu, còn nhiều và cứng hơn cả cha ta nữa. Cha rất thích để ta cạo râu cho, còn nói tay nghề của ta còn giỏi hơn cả thợ cạo bên ngoài nữa.”

Hắn không chút để ý mà đáp: “Hắn thật là có phúc, tay nghề của nàng đúng là không tồi.”

Hai tay hắn nắm vào thắt lưng mảnh khảnh của nàng, Tiểu Man liền đập tay hắn: “Buông tay!”

Hắn lưu luyến không rời mà thả ra, thấp giọng nói: “Sao lại gầy thành như vậy? Chỉ cần dùng chút sức cũng có thể bẻ gãy.”

Nàng không nói chuyện, chỉ chăm chú cạo sạch râu cho hắn, mãi cho đến lúc sờ thật nhẵn nhụi mới thôi. Trạch Tú bình tĩnh nhìn gương mặt nàng gần trong gang tấc, đột nhiên đưa tay sờ lên tai trái nàng, vén mớ tóc ra sau, làm lộ ra chiếc bông tai đang lóe sáng. Hắn nhìn thật lâu, đột nhiên tháo chiếc nhẫn đang đeo ở ngón cái ra, sau đó tháo chiếc vòng cổ bạch ngọc xuống, cất miếng ngọc vào ngực áo, dùng chiếc vòng luồn qua chiếc nhẫn, chậm rãi đeo vào cổ nàng.

“Không được làm mất.” Hắn vuốt ve chiếc nhẫn, thanh âm rất nhẹ.

Nàng “Uh” một tiếng, nhét chiếc nhẫn vào trong áo, lấy khăn lau khô mặt cho hắn, lúc này mới cười nói: “Được rồi!”

Trạch Tú “Aizzz” một tiếng: “Thế này đã xong rồi sao? Nhanh như vậy?”

Tiểu Man đứng lên, bưng chậu nước, hừ hừ cười nói: “Không tin tay nghề của ta? Nếu không phải chàng bị sốt, ta còn có thể làm nhanh hơn nữa cơ.”

Nàng đổ nước đi rồi tự mình rửa mặt chải đầu, trở lại phòng đã thấy hấn nhắm mắt, nhìn như đã ngủ. Nàng thổi nén, đang định nằm xuống thì nghe hấn nói: “Nàng lại gần đây một chút, đưa tay cho ta.”

Lại muôn tay? Hấn là tiểu hài tử sao? Nàng nhẹ nhàng nằm bên người hấn, đưa tay cho hấn. Hấn cầm tay nàng, nhẹ nhàng đặt lên mặt, hôn khẽ lên ngón tay cái nàng, thấp giọng nói: “Ngủ ngon!”

Kết quả là những lời này làm nàng một đêm ngủ không ngon, lúc vừa mơ mơ màng màng đã thấy có người khẽ cắn ngón tay nàng, nàng “hừ” một tiếng, định rút tay lại nhưng không rút được, lẩm bẩm nói: “Đây không phải là móng giò nha... Muốn ăn thì đi mua...”

Người kia phì cười; “Gầy trơ xương, thật giống chân gà.”

Nàng nổi giận rút tay về, quay người lại mà ngủ, cuốn hết áo khoác vào người, co người như con tôm. Không biết sau bao lâu, sau lưng đột nhiên cảm thấy thật ấm áp, nàng giống như được ai đó ôm vào ngực, người kia nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, thực thoải mái, giống như một con mèo nhỏ được vuốt ve, vì thế nàng lại lần nữa ngủ.

84. Q.4 - Chương 21

Hấn hấn hấn (tam)

Ba ngày sau đó Trạch Tú không ra khỏi cửa, chuyên tâm ở nhà dưỡng thương, lúc nhàn rỗi quá còn giúp Tiểu Man rửa chén bát hay mấy việc linh tinh. Hấn rất nhiệt tình, đáng tiếc có kinh nghiệm lần trước hấn đốt nhà bếp trong quý phủ Tuyết tiên sinh, Tiểu Man không dám để hấn làm, nói đùa gì chứ, nơi này nhỏ như vậy, phòng bếp mà bị cháy, chắc chắn bọn họ cũng bị đốt thành lợn quay.

Đến ngày thứ tư, hấn đi ra ngoài một buổi sáng, lúc về nói với nàng: “Ngày mai là có thể đi ra ngoài, mọi việc đã xử lý xong, lệnh truy nã nàng đã được gỡ xuống.”

Tiểu Man đang thái thịt, nghe hấn nói như vậy thì con dao trong tay đột nhiên rơi xuống, thiếu chút nữa chém vào chân nàng. Trạch Tú lao tới, một thân mồ hôi lạnh, tiểu quý này không có lúc nào làm người khác an tâm!

“Chàng... Là chàng làm sao?” Nàng cẩn thận hỏi, không dám tin tưởng.

Trạch Tú không trả lời, đặt con dao lên thớt, vỗ đầu nàng: “Từ sau không cho làm chuyện xấu nữa, nếu không ta thật sự sẽ chặt đầu nàng ra làm chuông gió.”

Là hấn! Nhất định là hấn làm! Tiểu Man kinh ngạc nhìn hấn, sau một lúc lâu mới gục đầu xuống, thẹn thùng mà chân thành nói một câu: “Cám ơn chàng... Ta cuối cùng vẫn là mang phiền phức tới cho chàng...”

“Nàng cũng biết mình là phiền toái sao!” Hấn hừ một tiếng.

Tiểu Man cảm động, bàn tay vô thức vò vò vạt áo, lẩm bẩm: “Ta... sẽ không gây thêm phiền phức cho chàng nữa.”

Hấn quay đầu đi: “Nàng cũng không có cơ hội đâu, về sau ta đưa nàng đi, không cho nàng một mình làm loạn nữa.”

Nàng im lặng thật lâu không nói, Trạch Tú quay lại nhìn, thấy nàng đang cúi đầu, hai mắt đỏ hoe, từng giọt nước mắt to như viên bi tí tách rơi xuống tay. Hấn hơi nhú mày, bỗng nhiên dang tay ôm nàng vào ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng.

Tiểu Man nức nở nói: “Xin lỗi... Trạch Tú, không phải ta cố ý gạt chàng... Ta vẫn luôn muốn nói thật cho chàng biết, nhưng ta sợ, sợ nói ra rồi chàng sẽ không để ý tới ta, sẽ ghét ta...”

Nếu nhất định bắt nàng phải tỏ ra hèn mọn, cũng chỉ có thể ở trước mặt người này. Nàng muốn hấn ở lại, không đi nữa, chỉ có hấn là được.

Trạch Tú cúi đầu nhẹ hôn lên trán nàng, ôn nhu nói: “Ngốc!”

Nàng khóc đến mức gần như không thở nổi, đã rất lâu rồi nàng chưa khóc như vậy, giống như muốn khóc hết những phần uất ức nén trong lòng.

Không biết sau bao lâu, rốt cục nàng khóc mệt, chun mũi sụt sịt. Trước ngực Trạch Tú đã ướt một mảng lớn, đều là nước mắt nàng.

“Ngày mai chúng ta sẽ đi.” Hấn ôm nàng, thấp giọng nói.

Tiểu Man yên lặng gạt đầu, một lát sau ngẩng đầu hỏi: “Đi đâu cơ?”

Hai mắt nàng đỏ hồng, giọng mũi nghèn nghẹn, nhìn thực đáng thương. Trạch Tú lau khô nước mắt trên mặt nàng, nói: “Tới Bất Quy sơn!”

Nàng giật mình: “Làm gì?”

Trạch Tú trầm ngâm một lát, đoán rằng Thiên Quyền không nói sự thật cho nàng biết, vì thế nói: “Đi làm một chuyện lớn.”

“Chuyện lớn gì?”

Hấn cười cười, nhẹ vuốt má nàng: “Hỏi nhiều như vậy làm gì? Đi sẽ biết. Ta hỏi nàng, nàng có muốn làm đại anh hùng không?”

Hả? Đại anh hùng? Nàng ư? Cho nàng làm cầu hùng có lẽ còn phải ngại đơn bạc.

“Đi theo ta, ta cho nàng làm đại anh hùng một lần.”

Hấn cười, một tay ôm nàng đi trở về phòng ở.

Trạch Tú nói đúng, hôm nay Tiểu Man đi trên đường phố, quần áo sạch sẽ, trên mặt không một chút bụi, ngông nghênh đi trên đường lớn nhưng không có ai đến xem nàng, quan binh đi qua còn lười đảo mắt qua nhìn, mang đại đao lưỡi biếng đi qua.

Đi ngang qua khách điểm nơi nàng muốn ở trọ ngày đó, bố cáo ở cửa đã sớm đổi thành một phạm nhân hung thần ác sát đang nhe răng trợn mắt.

“Chàng làm thế nào vậy?” Tiểu Man giật mình, mới có bốn năm ngày thôi mà đã thay đổi như vậy.

Trạch Tú cười cười: “Đừng hỏi nhiều như vậy, tóm lại là mọi chuyện đã qua rồi.”

Người này thần thần bí bí lại có thể có nhiều thủ đoạn như vậy, Tiểu Man cũng không hỏi lại, hai người nhanh chóng ra khỏi cửa thành, quả nhiên không ai đến kiểm tra. Đi được nửa dặm đường thì nghe trong bụi cỏ ven đường có tiếng động, sau đó có cái gì đang thở phì phò lộc cộc chạy tới, chạy đến trước mặt Tiểu Man thì dùng đầu cọ cọ mặt nàng, có chút u oán.

“A a! Tọa kỵ của ta!” Tiểu Man kinh hãi ôm lấy đầu nó, đôi mắt ngập nước của con ngựa kia ai oán nhìn nàng, có lẽ là oán trách nàng dùng kim đâm móng mình, lại vô duyên vô cớ vứt bỏ mình nhiều ngày như vậy.

“Thật ngoan! Thật ngoan! Sao ngươi lại ngoan như vậy chứ? Vẫn ở đây chờ ta sao?” Tiểu Man nhất thời cảm động, vuốt vuốt đầu nó, “Ta còn chưa đặt tên cho ngươi nha, cũng không biết trước đây Thiên Quyền gọi ngươi là gì. Ngươi ngoan như vậy, ta gọi ngươi là Tiểu Ngao được không?”

Có ngựa tên như vậy sao? Nó thở phì phò kháng nghị, móng trước khó chịu cào cào trên đất, Tiểu Man đắc ý quay đầu lại: “Trạch Tú! Nó thật thông minh nha! Có tên còn rất cao hứng nữa!”

Trạch Tú vỗ vỗ đầu ngựa: “Quả thật là ngựa tốt, nhưng nàng chắc chắn nó đang cao hứng vì cái tên này sao?”

“Sao có thể không phải chứ!” Nàng nhẹ nhàng leo lên lưng ngựa, kéo tay hấn: “Lên đi, có ngựa đi cũng nhanh hơn.”

Trạch Tú nhìn xung quanh một chút, làm như nghiêng tai nghe cái gì, nhất thời không nghe thấy nàng nói, Tiểu Man phải nói lại hai lần hấn mới chậm rãi gật đầu: “Được...”

Dứt lời liền xoay người lên ngựa, vung roi, Tiểu Ngaoan cất vó chạy đi. Gió tạt trên mặt Tiểu Man, hai mắt nàng không thể mở ra được, Trạch Tú liền lấy áo khoác trùm lên nàng. Chạy một đoạn, đột nhiên hấn nói: “Đừng mở mắt, đừng nhúc nhích.”

Tiểu Man đang định hỏi có chuyện gì thì đã nghe “vút” một tiếng, giống như có cái gì bắn ra ngoài. Trong rừng cây xa xa có tiếng vật nặng rơi xuống đất, nàng kinh nghi bất định nhắm mắt, nói nhỏ: “Trạch Tú? Xảy ra chuyện gì?”

Hấn dè dặt nàng lại. Không nói chuyện, giục ngựa chạy về phía trước một đoạn, đột nhiên xoay người xuống ngựa. Tiểu Man vội vàng muốn xuống theo, đã thấy hấn nhặt lên một thanh kiếm, đúng là Long Ngâm, trên thân kiếm còn có vết máu loang lổ, hiển nhiên vừa rồi hấn phi kiếm đã đâm trúng ai đó nhưng hấn lại đào thoát được.

“Là ai?” Tiểu Man nhẹ nhàng hỏi.

Trạch Tú nói: “Không có gì. Một đám tiểu lâu la thôi.”

Hấn lau khô Long Ngâm, nhét lại vào vỏ. Từ lúc theo nàng vào Trấn Châu hấn đã phát giác có người vẫn âm thầm đi theo nàng, mấy ngày ở trong thành cũng thế, mấy lần hấn ra ngoài hoặc trở về đều có thể cảm giác được có người đang ở chỗ tối giám thị. Mới vừa rồi ra khỏi thành bọn họ lại để lộ sát khí, nghiêm nhiên tính toán chờ thời cơ xuống tay, cho nên hấn mới tiên hạ thủ vi cường.

Chắc là người Thiên Quyền an bài đi theo giám thị nàng, nanh vuốt đã bị thương, phỏng chừng chính chủ sẽ rất nhanh đến.

Để xem người này rốt cục đang diễn trò gì. Trạch Tú xoay người lên ngựa, thấy Tiểu Man đang nhìn mình liền cười nói: “Uhm, không thể tưởng tượng được tiểu quý nàng lại thành miếng mồi ngon, đi đến đâu cũng không yên.”

“Chàng mới là tiểu quý!” Tiểu Man đám hấn một phát. “Ta có chỗ nào giống tiểu quý chứ?” Hấn khinh thường nhìn vài vòng trên ngực và đùi nàng: “Chỗ nào cũng giống.”

Tiểu Man đang định phát tác thì hấn đã lấy áo bao lấy nàng, vung roi quát ngựa. Tiểu Ngaoan lại bắt đầu chạy như điên, nàng không nói được một chữ.

Từ Trấn Châu đến Hồi Hột và Bất Quy sơn cũng không xa, hai người nhanh chóng chạy tới đất Hồi Hột.

Tiểu Man nhìn lều trại phía trước, không khỏi thở dài: “Mỗi lần tới đây đều khiến ta mao cốt tung thiên.”

Trạch Tú dắt ngựa đi chậm chậm giữa ngã tư đường, thu hút bao ánh mắt và nụ cười của các cô gái Hồi Hột xinh đẹp, hấn cũng không hề che giấu đôi mắt hoa đào đa tình, nhìn qua một lượt khiến các cô gái phiếm hồng hai má, hơi hơi cúi đầu.

Hấn không chút để ý, nói: “Từ sau không phải mao cốt tung thiên nữa, nàng sẽ nhanh chóng trở thành đại anh hùng.”

Tiểu Man thấy hấn ung dung tự nhiên liếc mắt với đám nữ nhân, không có chút xấu hổ hay miễn cưỡng nào, quệt miệng nói: “Này, mắt chàng đang nhìn đi đâu thế hả?”

Hấn quay đầu tươi cười nhìn nàng: “Nhìn nàng!”

Tiểu Man nhấc chân định đạp hấn nhưng vì đang ngồi trên lưng ngựa nên không thể đạp đến hấn. Nàng đang muốn nhảy xuống thì thấy Trạch Tú đã dắt ngựa đi đến một lều trại thật lớn, trước cửa lều có một nữ

tử Hồi Hộ điển hình đang đứng, mắt sâu mũi cao, đôi môi hàm tiếu, thâm tình chân thành mà nhìn hẩn, hiển nhiên là có quen biết.

“Ta còn nghĩ sẽ không còn được gặp lại ngươi.” Nàng chào đón, cầm lấy dây cương trong tay hẩn, nhìn thấy Tiểu Man đang ngồi trên ngựa, kinh ngạc nhìn mình thì cười: “Tiểu cô nương thật đáng yêu, là muội muội của ngươi à?”

Trạch Tú phì cười: “Ta không có muội muội tinh nghịch như quỷ như vậy.”

Tiểu Man lập tức nhảy xuống, tò mò nhìn xung quanh, nhìn nữ tử kia, nàng này dáng người rất cao, không chênh lệch lắm so với Trạch Tú, bọn họ có quen biết từ trước sao?

“Tốt Hi Na, bố trí cho ta một cái lều trại.” Quả nhiên là quen biết, nhìn hẩn ăn nói tự nhiên không khách khí như vậy, có lẽ giao tình còn khá tốt là khác.

Tốt Hi Na giao ngựa cho người làm mang đi cho ăn cỏ, nghe hẩn nói như vậy thì chợt thấy nao nao, quay đầu nhìn Tiểu Man vài lần, sau đó tươi cười hiểu ra: “Cuối cùng cũng có người buộc chân được ngươi.”

Trạch Tú cười tủm tỉm không nói, giữ lấy Tiểu Man đang lọ mọ đi xem khắp nơi, kéo vào trong lều. Bên trong có một đồng lửa rất lớn đang cháy, trên nền nhà trải thảm lông dê, hẩn cởi áo khoác, ngồi xếp bằng dưới đất. Tốt Hi Na lập tức bưng tới rượu sữa và mấy đồ điểm tâm, Tiểu Man trước kia đã từng ăn thử những thứ này, giờ vẫn còn nhớ, vì vậy chỉ ăn một miếng thì chuồn ra ngoài chơi.

Tốt Hi Na ngồi đối diện Trạch Tú, sâu kín nhìn hẩn, thở dài: “Ta còn tưởng rằng ngươi cả đời không gần nữ sắc. Buổi tối hôm đó ngươi từ chối ta, vì thế ta vẫn nghĩ ngươi cũng sẽ từ chối những nữ nhân khác như thế, trong lòng có chút an ủi. Ngay cả chút tự an ủi đó hôm nay cũng bị ngươi phá mất rồi.”

Hẩn nói: “Xin lỗi, ta đã vô ý làm ngươi buồn.”

Tuy rằng nói xin lỗi nhưng một chút ý xin lỗi cũng không quá, quả thực giống như một con nhím. Nàng mỉm cười, lập tức thay đổi đề tài: “Lần này tới chơi sao? Hay là bắt tội phạm? Muốn ở mấy ngày? Ta sẽ bố trí lều trại tốt nhất cho ngươi.”

Trạch Tú uống một ngụm rượu sữa, chân mày cau lại, mặc dù đã tới nơi này rất nhiều lần, hẩn vẫn không thể quen được loại hương vị cổ quái này, quả thực là khó nuốt.

“Đều không phải, là vì Bất Quy sơn.”

Sắc mặt Tốt Hi Na hơi thay đổi, sau một lúc mới nói: “Thực nhảm, có người phong bế toàn bộ đường xuống núi, hành lang cũng đốt, rất nhiều người bị nhốt trong cao lầu. Nghe nói ngày nào cũng có người thử theo sườn dốc chạy ra, nhưng vách núi đen quá hiểm trở, không có ai thành công, ngược lại còn làm rất nhiều hảo hán thiệt mạng... Dưới chân núi còn có Liêu binh đóng quân, không cho bất kỳ ai đi lên, nghe nói bọn họ đang gấp rút xây một cái hành lang mới, không biết còn cần bao nhiêu thời gian nữa.”

Trạch Tú gật đầu: “Đã biết. Đa tạ!”

Tốt Hi Na ôn nhu nhìn hẩn, nói nhỏ: “Ngươi muốn đi cứu người sao? Rất nguy hiểm, không có đường để lên, mà những Liêu binh này cũng không cho ai tới gần cả.”

Trạch Tú cười cười: “Ta tự có cách.”

85. Q.5 - Chương 1

Muốn làm đại anh hùng (nhất)

Tốt Hi Na đi ra ngoài chuẩn bị lều trại cho bọn hẩn, Trạch Tú uống hết rượu sữa, vén màn cửa đi ra ngoài, ven đường có người đang nướng thịt dê bán, Tiểu Man thì đứng bên cạnh nhìn. Ông chủ kia nhìn thấy nàng

đáng yêu như vậy liền đưa cho nàng mấy miếng, nàng ăn đến bóng nhẩy cả miệng, thấy Trạch Tú đi ra liền vậy: “Lại đây nè! Thịt nướng ở đây ăn rất ngon! Còn ngon hơn cả lần trước nữa!”

Hắn đi tới, cầm miếng thịt trong tay nàng nuốt gọn, không hề cho ý kiến.

“Ăn ngoan không?” Nàng hỏi.

“... Bình thường, không ngon bằng nàng làm.”

Tiểu Man cười nói: “Chàng nói dối. Lần trước chúng ta đến bọn họ cũng nướng thịt dê nhưng không có chút hương vị nào, chỉ thấy nhạt, ngửi mùi đã muốn nôn, lần này lại khác.”

“Hồi Hột rất rộng lớn, có vài nơi không ăn muối. Ở đây lại không có phong tục này.”

Hắn rút khăn tay ra lau sạch tay cho nàng, sau đó kéo tay nàng chậm rãi tản bộ trên đường. Những cô nương Hồi Hột xinh đẹp không ngừng đi ngang qua bên người, hơi hơi mỉm cười với bọn họ, mắt to sáng như sao. Bọn họ đều tóc dài, đi giày da dê, trên cổ tay có chuông bạc, mỗi bước đi lại vang lên tiếng đing đing đang đang rất vui tai.

Ven đường có một lều trại khác hẳn với những trại khác nằm chơ vơ một mình. Những lều trại khác đều là màu trắng ngà, chỉ có nó là một màu đỏ, bên trên còn có rất nhiều đồ trang trí. Trạch Tú kéo nàng tới đó, còn chưa tới gần Tiểu Man đã ngửi thấy một hương thơm theo gió đưa tới, sau đó một thân ảnh xông lên ôm cổ Trạch Tú, mạnh mẽ hôn hai cái lên má hắn, kích động kêu lên: “Trời ơi! Trời ơi! Xem ta nhìn thấy ai này! Trạch Tú! Rốt cục người cũng có chút lương tâm tới thăm ta sao?”

Tiểu Man hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn. Lại là một cô nương Hồi Hột xinh đẹp, đầy đặn, nét mặt tươi cười như hoa. Nàng ta kéo tay hắn không chịu buông, Trạch Tú cười nói: “Nhã Phù Lan, đã lâu không gặp.”

Nàng như dán toàn thân vào người hắn, mân mê đôi môi đỏ mọng đang định nói chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy Tiểu Man bên cạnh, không khỏi sửng sốt: “Nữ nhân của người?”

Oái, quá trực tiếp!

Trạch Tú “uh” một tiếng, Nhã Phù Lan lập tức buông cánh tay hắn ra, cười làm lành: “Ai nha ai nha, thật ngại quá, nhìn thấy cổ nhân nên kích động, tiểu cô nương đừng để ý.”

Nàng tiến tới, thân thiết kéo tay Tiểu Man, ôn nhu nói: “Ta chuyên buôn bán trang sức, châu báu, cô nương vào cửa hàng của ta xem thử xem, nếu thích cái gì thì cứ lấy, đừng khách khí.”

Thực sự có thể sao? Nàng cũng không có nhiều tiền mua châu báu. Tiểu Man nhìn Trạch Tú, hắn gật đầu: “Nàng đi đi, ta có chút việc... Làm xong sẽ đến tìm nàng.”

Tiểu Man liền không khách khí đi theo Nhã Phù Lan vào trong lều trại của nàng chọn lựa trang sức.

Trang phục nữ tử Hồi Hột khá khác Trung Nguyên. Nhã Phù Lan cầm lấy một nắm đồ, cẩn thận giải thích cái nào là vòng tai, cái nào là vòng cổ, cái nào là trâm cài tóc. “Trạch Tú tiên sinh là người tốt.” Tiểu Man đang mân mê chọn cây trâm thì chợt nghe nàng nói một câu như vậy, không khỏi tò mò nhìn nàng.

Nhã Phù Lan cười nói: “Người nhìn ta như thế này thôi, trước đây cũng coi như là một cường đạo hoành hành ngang ngược. Lúc hắn theo băng truy nã bắt được ta, muốn đưa ta đi quan phủ. Ban đêm ta liền đi câu dẫn hắn, hắn chẳng hề động lòng, ngược lại hỏi ta là một nữ nhân tại sao lại đi làm cường đạo. Ta liền một năm một mười nói cho hắn, ta bị nam nhân của ta bán vào lầu xanh, không chịu nổi cuộc sống đó nên trốn ra làm cường đạo. Người tin không? Hắn thế mà lại thả ta ra, còn đưa cho ta một trăm lượng bạc để ta có thể sống tốt ở đây. Cả đời ta cảm kích hắn, làm trâu làm ngựa cho hắn cũng nguyện ý.”

Hóa ra hắn là người tốt như vậy nha, thật không thể nhìn ra. Tiểu Man lắc đầu, bối mồm mấy cái trâm, đang định trả tiền thì Nhã Phù Lan lắc đầu, nói: “Không cần trả tiền, người là nữ nhân của Trạch Tú tiên sinh, ta không thể lấy tiền của người. Những cái này coi như là lễ vật của ta đi.”

Tiểu Man đang cầm một cái túi nặng trĩu đầy ngân trâm đi trên đường thì vai bỗng nhiên bị người vỗ một cái, nàng còn chưa kịp quay đầu lại, gói to đã bị người cầm đi. Là Trạch Tú, hắn mở cái túi nhìn thoáng qua, cười nói: “Nàng ấy tặng nàng nhiều như vậy sao?”

Tiểu Man cười hắc hắc: “Đúng thế, ai đó là ông ba phải, người ta cảm kích chàng cả đời. Thật sự là người điểm phúc nha.”

Hắn ôm lấy cổ nàng: “Ghen tị sao? Ghen tị sao?”

Tiểu Man liếc mắt, lắc đầu cười, lại chạy đến quán bên đường xem người ta nướng thịt dê, kết quả là ông chủ hào sảng lại cho nàng một cái chân dê, nàng giống như giành được thắng lợi, giơ cái chân dê lên trước mặt hắn: “Xem này, ta có thể không cần tiêu tiền cũng được người tặng đồ.”

Trạch Tú vỗ vỗ đầu nàng, cười sáng khoái.

Tốt Hi Na quả nhiên an bài cho bọn hắn một lều trại tốt nhất, mọi đồ đạc bên trong đều mới tinh. Tiểu Man ngồi trước đồng lửa, rút tiểu đao ra cắt chân dê ăn. Bỗng nhiên lại thổi được một làn gió thơm, là Tốt Hi Na đưa trà sữa và hoa quả vào cho bọn hắn. Nàng tươi cười đặt trà sữa trước mặt Tiểu Man, dịu dàng nói: “Ta biết các ngươi không quen hương vị trà sữa ở đây nên đã cho thêm một ít đường vào, ngươi thử xem có thích không.”

Cổ áo nàng mở rất rộng, lộ ra bộ ngực đầy đặn bên trong, trắng trẻo đến mức khiến người ta muốn được cắn một miếng. Đây là nữ nhân, dựa vào cái gì mà có người eo thon mỏng nỏ, có người lại gầy nhẳng phẳng lì? Ông trời quả là không công bằng. Tiểu Man tự ti cúi đầu, bưng trà sữa uống một ngụm, quả nhiên hương vị tốt hơn nhiều, nàng nhướng mày cười nói: “Uhm, uống rất ngon, cảm ơn!”

Tốt Hi Na mỉm cười bưng khay trà ra ngoài, nói nhỏ: “Trời không còn sớm nữa, hai vị đi nghỉ sớm đi.”

Tiểu Man nhét thịt dê đầy miệng, hàm hồ nói: “Nàng thật đẹp, lại thơm nữa.”

Trạch Tú mỉm cười không nói, cơm nước xong hắn lại đi ra ngoài, Tiểu Man ăn no không có việc gì làm, muốn tắm rửa nhưng ở đây lại không có nước, nàng chỉ có thể lau qua loa mặt mũi tay chân một chút, sau đó nằm xuống đất, đắp áo khoác của Trạch Tú lên người, lấy mấy cây trâm mà Nhã Phù Lan ỉnh ra để ngắm, cuối cùng thì ngủ mất.

Đang ngủ thì mơ hồ cảm thấy có người nằm xuống bên cạnh, tháo cây trâm trên đầu nàng làm mái tóc tản ra. Nàng hỏi: “Trạch Tú?”. Hắn “uh”, tay chậm rãi chải vuốt tóc nàng, nàng đưa tay ôm cổ hắn, nói nhỏ: “Chàng luôn bảo ta là tiểu quý. Giờ ta hiểu rồi, ta thực sự đúng là một tiểu quý.”

Hắn nhẹ nhàng cười, ôm lấy nàng, cúi đầu hôn lên cổ nàng, dịu dàng nói: “Nàng cũng rất thơm!”

Sau đó lại sờ lên mặt nàng: “Nàng cũng rất đẹp.”

“Một tiểu quý vừa thơm vừa đẹp sao?” Nàng ngẩng đầu, mở to mắt nhìn hắn.

Trạch Tú buồn cười: “Giờ vẫn còn quá sớm. Chờ đến lúc nàng mười tám tuổi hãy làm nữ nhân nhé.”

“Chẳng lẽ bây giờ ta không phải nữ nhân?” Tiểu Man ngạc nhiên, “Chẳng lẽ ta là nam nhân?”

Hắn ghen cười đến mức muốn rút gân, vỗ đầu nàng: “Ít nói nhảm, ngủ đi.”

Lời nói của hắn kỳ quái, rõ ràng là có ý xấu. Tiểu Man trở mình, hắn trùm lại áo khoác cho nàng, sau đó ôm vào trong ngực, hai người cứ thế mà ngủ.

Tình huống ở Bất Quy sơn rất không bình thường, Tiểu Man rất nhanh chóng nhận ra điều dị thường đó.

“Trước kia đến đây ta thấy có rất nhiều các đệ tử lên núi xuống núi, sao hôm nay lại không có ai?” Nàng hoài nghi nhìn xung quanh, xung quanh cực kỳ an tĩnh, không có chút thanh âm nào, ngay cả những tiểu thương cũng không thấy bóng dáng. “Liệu có phải Bất Quy sơn chọc giận quân hùng nên bị diệt môn không?” Nàng đoán mò.

Trạch Tú cười lạnh, không nói chuyện. Hắn xuống ngựa, đỡ Tiểu Man xuống, dắt tay nàng lên núi. Vừa đi được một đoạn thì thấy phía trước có một trảng đất bằng, ở đó có rất nhiều Liêu binh đang cầm giáo đi tới đi lui.

“Là Liêu binh!” Tiểu Man càng giật mình, “Sao bọn họ lại canh giữ chỗ này?”

Chẳng lẽ Gia Luật Cảnh đến giờ vẫn chưa xuống núi? Hay là đã sớm mang theo Liên Y chạy trốn rồi?

Trạch Tú vẫn không nói gì, chỉ kéo nàng đi về phía trước, mới được vài bước đã bị Liêu binh phát hiện, liền bao vây lại, đại đao giơ ra không chút khách khí.

“Bất kỳ ai cũng không được phép đến đây!” Một tiểu đầu mục hung thần ác sát cảnh cáo: “Mau rời đi! Nếu không dừng trách chúng ta thủ hạ vô tình!”

Tiểu Man trong lòng nghi hoặc, thấy tiểu đầu mục kia quen quen, đúng là kẻ nằm trong đám người mà Gia Luật Đồi Hiên ngày đó đến đón Gia Luật Cảnh, người đã chỉ huy cung tiễn thủ bắn tên vào xe của bọn họ. Nàng tiến lên, hơi cúi người, ôn nhu nói: “Quan trên, ngài không nhận ra ta sao?”

Người kia nghi hoặc nhìn nàng một hồi, dường như nhớ ra cái gì, ngạc nhiên nói: “A... Người... Nhìn quen quen...”

Tiểu Man cười nói: “Ngài quý nhân hay quên, ngày đó Đồi Hiên đại nhân tới đón Thọ An vương, ta cũng ở đó mà. Thọ An vương đã đồng hành cùng với chúng ta, tình nghĩa thâm hậu, hiện giờ hắn đã về đăng cơ hoàng đế chưa?”

Người kia vỗ trán: “Đúng! Chính là người! Tới vừa lúc! Mau theo ta đi gặp Đồi Hiên tướng quân!”

Hắn đi tới phân trần, kéo tay Tiểu Man bước đi, Tiểu Man vội la lên: “A, từ từ, ta có đồng bạn...” Hắn cũng không quay đầu lại: “Cùng nhau đi đi! Có chuyện muốn hỏi các người!”

Tiểu Man bị người kéo thất điên bát đảo vào trong một cái lều lớn, Trạch Tú giao bội kiếm xong cũng đi theo vào, thấy Gia Luật Đồi Hiên vẫn đang đội mũ giáp, chau mày làm như có phiền não thật lớn. Hắn nhìn thấy Tiểu Man, lập tức đi lên nói: “Làm sao cô nương trốn ra được? Vương gia đang ở đâu?”

Tiểu Man nghi hoặc, nói nhỏ: “Trốn ra? Ta... không hiểu ý ngài. Không phải vương gia hắn đã trở về làm hoàng đế sao?”

Gia Luật Đồi Hiên thở dài một hơi: “Hắn bị nhốt trong cao lầu trên vách núi đen kia đã gần hai tháng rồi! Ta không biết cô nương thoát ra ngoài như thế nào, có lẽ người căn bản không đi lên trên kia. Hành lang thông lên cao lầu đã bị người ta đốt rụi, cho tới nay không ai có thể đi ra! Chỉ sợ đã chết đói ở bên trong!”

Tiểu Man dù sao cũng coi là thông minh, trong lòng đã phát hiện ra điều không thích hợp, chỉ sợ Thiên Quyền đã nói dối nàng. Nàng trầm ngâm một lúc lâu sau mới nói: “VẬY... hiện giờ tu sửa hành lang có kịp không?”

Sắc mặt Gia Luật Đồi Hiên xám trắng, lắc lắc đầu: “Địa thế quá hiểm yếu! Xây được một nửa thì không thể tiếp tục nữa, trừ phi là người nào nhẹ như chim én mới qua được, nếu không đi một người là chết một người! Hành lang làm đến bây giờ cũng đã làm chết mấy chục người, nếu còn tiếp tục như vậy thì người có chết sạch cũng không xây xong!”

Tiểu Man nói nhỏ: “Chúng ta... có thể đi xem sao không? Vị... bằng hữu này của ta thân mang tuyệt kỹ, có thể có trợ giúp gì đó.”

86. Q.5 - Chương 2

Muốn làm đại anh hùng (nhị)

Tình huống thực tế còn tồi tệ hơn Gia Luật Hồi Điển nói nhiều, hành lang kia không thể gọi là xây xong một nửa được, chỉ là non nửa mà thôi, bởi vì xây bám vào vách núi mà vách núi thì bám đầy rêu xanh, đôi chỗ lại hõm vào, không có chỗ nào để đặt chân, phía dưới lại là vực sâu nhìn không thấy đáy, vừa liếc mắt một cái đã thấy nổi gai ốc.

Gia Luật Đồi Hiên tha thiết nhìn Trạch Tú, hỏi: “Vị anh hùng này, ngài có thể có cách nào...”

Trạch Tú nhìn nửa ngày, cũng thấy kinh hồn táng đảm, lắc đầu: “Ta không giỏi khinh công, chỉ sợ không giúp được gì. Tình hình này phải tìm được mười mấy cao thủ khinh công để họ đặt dây thừng lên đỉnh núi, từ đó mới có thể xây dựng tiếp được. Nhìn đá núi nhiều rêu như vậy, ngay cả khỉ cũng không dám tới gần.”

Gia Luật Đồi Hiển gấp gấp đến trắng bệch mặt mày, nhưng cũng không làm gì khác được, đành phải dẫn bọn họ xuống quân doanh dưới chân núi ở tạm một đêm.

Tiểu Man vẫn không nói gì, hiển nhiên là tâm tình không tốt, mặt vẫn bình tĩnh, tay đưa lên vô thức đùa nghịch cái bông tai bên tai trái.

Là hần! Không phải hần! Trong lòng nàng đang rất rối loạn. Nàng nhắm mắt, thân ảnh bạch y thanh nhã kia lập tức hiện lên, từ người hần còn thoảng ra mùi xạ hương nhàn nhạt, cầm tay nàng viết tên hần. Một người như vậy làm sao thể xuống tay tàn nhẫn như thế.

Kỳ thật nếu là trước kia, khi sinh tử của những người đó không có chút quan hệ nào tới nàng, có thể nàng còn vỗ tay khen ngợi mưu kế này thật tuyệt diệu. Nhưng hiện giờ, Liên Y đang ở trong đó. Hần biết nàng yêu thích nữ tử này thế nào, làm sao có thể thoải mái rời đi như hần chưa bao giờ làm chuyện này?

Thanh âm tà ác vốn biến mất từ lâu bỗng dừng lại vang lên trong đầu nàng: vậy nếu hần cũng đưa cả Liên Y và Gia Luật Cảnh ra thì người sẽ cảm thấy thỏa mãn sao? Không màng đến sinh tử của những người khác sao? Thật ra, đưa hay không đưa ra cũng thế, những người đó đâu can hệ gì đến người? Người thật lòng đối đãi Liên Y, nàng lại lừa người, người như thế người cứ để nàng chết là được rồi, quan tâm nàng làm gì? Gia Luật Cảnh làm hoàng đế hay không, có ra ngoài được hay không lại càng không đến lượt người lo lắng. Quần hùng ở Bất Quy sơn là ai? Tên gọi là gì? Có quan hệ gì với người? Hần không mang theo ai, chỉ có người là được coi như trân bảo, chẳng lẽ không tốt sao? Hư vinh lớn nhất mà một nữ nhân có thể có được chính là loại tình yêu cực đoan chuyên nhất này, hần cho người tình yêu như vậy, chẳng phải tốt hơn nhiều so với Trạch Tú kia sao? Người cần gì quan tâm hần có phải là người xấu không, làm những chuyện xấu gì? Hần chỉ tốt với một mình người, vậy là đủ rồi.

Tiểu Man cảm thấy đầu óc rối tinh rối mù, hai bên thái dương dật lên đau đớn. Rốt cục nàng không ngủ được, liền ngồi dậy. Trạch Tú nắm tay nàng: “Đi đâu?”

“Ta... đau đầu, không ngủ được. Đi ra ngoài hít thở không khí một chút.”

Trạch Tú kéo nàng xuống, đưa tay nhẹ nhàng mát xa đầu nàng, nói nhỏ: “Đau ở đây à? Hay là ở đây?”

Tay hần dùng lực vừa phải, nàng quả nhiên thoải mái hơn. Tiểu Man lùi vào ngực hần, nắm lấy vạt áo hần, thấp giọng nói: “Trạch Tú, thật không có cách cứu bọn họ sao? Liên Y... cũng ở bên trong, liệu có phải đã chết rồi không?”

Trạch Tú trầm ngâm một lúc lâu mới nói: “Cũng không phải là hoàn toàn không có cách, sáng mai ta sẽ một mình đi xem xét tình hình, nếu chỉ có mình ta thì vẫn có năm phần nắm chắc có thể đi qua.”

“Vậy... nếu như bọn họ chết hết rồi thì sao?” Nàng quả thực không dám tưởng tượng, hai tháng, hai tháng không ăn không uống, những người trong kia sẽ biến thành dạng gì.

“Không chết đâu, bên trong có lương thảo.”

Kỳ thật đây cũng là điểm hần không hiểu, nếu Thiên Quyền đã muốn nhốt chết những người này, vì sao không mang cả lương thảo đi? Một tên gốc cũng có thể suy nghĩ được, nếu hai tháng mà các nhân sĩ còn không quay về, các phái sẽ không thể thờ ơ, sớm hay muộn cũng sẽ nghi ngờ hần. Hần đắc ý được nhất thời, cuối cùng cũng không có kết cục tốt đẹp.

Tiểu Man rốt cục ngủ được dưới sự mát xa của hần, hơi thở vững vàng. Trạch Tú nhẹ nhàng buông nàng, kéo áo khoác lên định chớp mắt một chút, chớp nghe bên ngoài có tiếng động, giống như có rất đông nhân mã đang tiến đến gần. Hần lập tức mở to mắt, rút kiếm xuống giường, Tiểu Man bị hần làm tỉnh, nói nhỏ: “Sao vậy?”

“Có người đến.” Hần đi đến cửa lều, vén màn lên, quả nhiên nhìn thấy từ dưới chân núi có một hàng đuốc đang chậm rãi di động.

Liêu binh lập tức bị kinh động, sắp thành hàng chặn đường, hét to bắt bọn họ mau rời khỏi. Một lát sau, có một người chậm rãi bước lên đầu, bạch y hắc mã, mặt mày như họa, là Thiên Quyền. Mọi người nhìn thấy dung mạo như băng như tuyết của hắn đều há miệng kinh ngạc.

Trạch Tú bình tĩnh nhìn hắn, một nháy mắt kia hắn lập tức hiểu ra quý công tử này định làm gì. Giỏi thật, quả nhiên thông minh, một mũi tên trúng hai đích, không chỉ tiêu diệt được Bất Quy sơn mà còn mang đến thanh danh tốt lành.

Tiểu Man cũng há miệng kinh ngạc, vén màn định chạy ra, Trạch Tú liền túm lấy nàng: “Đừng nhúc nhích!”

Thiên Quyền xuống ngựa, chậm rãi bước tới trước, vung tay áo nói; “Biết việc sửa chữa hành lang gặp khó khăn, chúng ta đặc biệt tới để giúp đỡ, tranh thủ thời gian giải cứu Vương gia và những quần hùng bị nhốt.”

Tiểu Man hoàn toàn bị hắn làm hồ đồ.

Lần này Thiên Quyền đưa tới toàn những nhân vật hàng đầu của các đại bang phái giang hồ. Bao nhiêu người của họ bị nhốt trên Bất Quy sơn, làm sao họ có thể không vội, tới đây cho dù không phải là chương môn thì cũng là những nhân vật trọng yếu. Ra là trong thời gian này hắn đã triệu tập quần hùng, lên núi cứu những người bị nhốt kia.

Mọi người lập tức được mời vào trong trường của Gia Luật Đồi Hiển để trao đổi việc tu kiến hành lang, Tiểu Man ở trong lều, ra sức cắn móng tay, đứng ngồi không yên.

Không biết bao lâu sau, nàng đột nhiên đứng lên thấp giọng nói: “Ta hiểu rồi.”

Trạch Tú ngược mắt nhìn nàng.

Nàng nói: “Hắn tự biên tự diễn, lúc thì làm hung thủ, lúc lại làm anh hùng.” Trạch Tú cười cười: “Vậy thì phải làm sao bây giờ? Danh hiệu anh hùng của nàng phải giao cho hắn sao?”

“Ta không cho!” Nàng vén màn trại, “Ta mới là người muốn làm đại anh hùng!”

Nàng đi ra cửa lều, thấy đám người kia đang được Gia Luật Đồi Hiển tươi cười như hoa mời vào trong lều nghỉ ngơi. Thiên Quyền ở lại cuối cùng, chấp tay nói: “Ta còn có chuyện muốn bẩm báo vương gia: hung thủ thiêu hủy hành lang, vây bắt quần hùng trên núi đã bị tìm ra. Bọn họ đang mở một mật đạo định trốn thoát thì bị tại hạ bắt. Phải xử trí thế nào còn phải thỉnh Vương gia định đoạt.”

Gia Luật Đồi Hiển cả kinh nói: “Hả? Thật sao? Mau dẫn chúng tới để ta thẩm vấn!”

Những nhân sĩ giang hồ này lập tức hùng hổ dẫn đến bốn người chạt vật bắn thủ, từ đầu đến chân không có chỗ nào sạch sẽ, Tiểu Man cố gắng nhìn, giật mình nhận ra bốn người Kim, Mộc, Thủy, Hỏa. Thiên Quyền làm sao mà có thể đào bọn họ từ trong vách núi kia ra chứ?”

Thiên Quyền nói: “Tại hạ từng là một thành viên của Bất Quy sơn, nhưng vì không chịu được hành vi tàn nhẫn của bọn họ nên mới rời đi. Mật đạo kia ở chân núi, nếu ta theo mật đạo đi vào chẳng phải là đơn giản hơn nhiều so với việc tu kiến hành lang sao?”

Gia Luật Đồi Hiển mừng rỡ, tra khảo bốn người Kim, Mộc, Thủy, Hỏa một lượt, cũng không biết bọn họ bị tra tấn như thế nào mà đều không nói ra lời, chỉ lần lượt gật đầu, cuối cùng bị mọi người đẩy đi, xử trảm ngay tại chỗ, máu me lênh láng.

Tiểu Man quay đầu đi chỗ khác không dám nhìn.

Nàng từng nghĩ công phu nói dối không biến sắc của mình là đệ nhất thiên hạ, tuyệt không ai có thể thắng được, sau gặp được Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ của Bất Quy sơn mới hiểu được núi cao còn có núi cao hơn, nhưng mà Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đứng trước mặt Thiên Quyền lại không có mặt mũi để nói gì.

Khuôn mặt người này sạch sẽ mỹ lệ hơn cả băng tuyết, khí chất tao nhã như lan, nhưng tâm của hắn đích thực là hắc ám.

Nàng bỗng thấy lạnh cả người, lui lại từng bước, lui vào trong lều, không muốn nhìn nữa.

Trạch Tú đỡ vai nàng, thấp giọng nói: “Bọn họ muốn đi vào theo mật đạo nhưng sơn cốc địa thế phức tạp, trời lại tối thế này, không thể có cách nào, chỉ có chờ đến sáng mai mà thôi. Nàng sốt ruột cũng vô dụng, không bằng nghỉ ngơi cho khỏe, nghĩ ra đối sách thật tốt.”

Tiểu Man cúi đầu nhìn ba thanh bảo kiếm trên lưng hắn, chợt nghĩ ra một chủ ý: “Kiếm của chàng có thể cắm vào trong đá kia không?”

Hắn sững sốt, nhất thời hiểu ra nàng đang định nói gì, không khỏi đưa tay sờ mũi nàng một cái: “Chỉ có tiểu quỷ như nàng mới có thể nghĩ ra cách! Nhất định phải tranh làm đại anh hùng sao? Ngã xuống thì phải làm sao?”

“Vậy thì cùng chết đi!” Nàng nói không do dự.

Trạch Tú có chút rung động, hắn biết bên trong nữ tử này có sự quật cường, nhưng không thể ngờ được nàng lại có thể nói ra lời như vậy.

Tiểu Man bình tĩnh nhìn hắn: “Không muốn cùng chết sao?”

Hắn cười cười: “Được, cùng chết.”

Tiểu Man cắn môi, dang hai tay ôm hắn, chợt nghe ngoài trường có tiếng bước chân, sau đó thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng kia vang lên: “Tiểu Man!”

Toàn thân nàng cứng đờ, vội vàng quay đầu, thấy Thiên Quyền vén màn cửa, chậm rãi đi vào, nhìn thấy Trạch Tú, hắn cũng không giật mình, chỉ mỉm cười.

“Nàng sống cũng không tệ lắm, ta an tâm hơn.” Hắn dịu dàng nói xong, “Nếu thấy mệt mỏi, lúc nào cũng có thể trở về, ta vĩnh viễn chờ nàng.”

Tiểu Man không nói nên lời.

Trạch Tú lạnh nhạt nói: “Đa tạ, tuy nhiên, không nhọc công người lo lắng.”

Thiên Quyền cười với Tiểu Man, đôi con ngươi lưu chuyển, dịu dàng khôn tả: “Nàng gầy quá, phải ăn thật nhiều cơm, biết không?”

Tiểu Man gục đầu xuống, thật lâu sau mới “Uh” một tiếng.

Hắn cười sáng lạn, sờ sờ đầu nàng: “Ngoan, đi nghỉ sớm đi.”

Hắn đi tới cửa, đột nhiên quay đầu lại, nhìn Trạch Tú một lúc, nói: “Lúc người rời đi là đã phạm phải một lỗi không thể bù đắp, còn nhớ khi ở chỗ của bộ lạc Nữ Chân, người đã nói gì không? Bây giờ ta vẫn nhớ rõ, người tốt nhất cũng phải nhớ lấy. Kẻ thất tín không thể lấy lại được cái đã mất đâu.”

Hắn cất bước ra ngoài, sắc mặt Trạch Tú xanh mét, không nói được một lời.

Tiểu Man do dự một lúc, đột nhiên vén màn chạy ra ngoài, bóng dáng hắn dưới ánh trăng giống như thần tiên hạ phàm. Nàng kêu lên: “Thiên Quyền!”

Hắn chậm rãi xoay người, nhìn nàng thật lâu, nói: “Tiểu Man, đừng làm địch nhân của ta, đừng ép ta coi nàng là địch nhân.”

Tâm nàng trùng xuống, mở to mắt kinh ngạc nhìn hắn đi xa.

87. Q.5 - Chương 3

Muốn làm đại anh hùng (tam)

Lúc Tiểu Man trở lại trong trường, Trạch Tú đã đưa lưng về phía nàng mà ngủ.

Nàng chậm rãi đi qua ngồi cạnh hắn, một lát sau mới nói: “Hai người... nói gì lúc ở bộ lạc Nữ Chân?”

Hắn không nói chuyện, hình như là đang ngủ.

Nàng ngậy người hồi lâu, đột nhiên giơ chân đạp vào lưng hắn: “Đang nói chuyện với chàng đó!”

Trạch Tú trở mình, trừng mắt hung tợn nhìn nàng: “Đã nói hết tình ý chưa? Có muốn ta tránh mặt đi để các người nói cho thỏa?”

“Chàng...” Tiểu Man hận không thể cào rách gương mặt đẹp đẽ của hắn, “Đúng là không nói lý!” Nàng quay người định đi, Trạch Tú liền kéo lại: “Đi đâu? Đến lều trại của hắn hả?”

Tiểu Man liền giơ tay lên đánh, lại đá lại đánh: “Đồ nam nhân thối! Đi chết đi!”

Mặt Trạch Tú dính hai quyền của nàng, rớt cuống không nhin được mà phát tác, một tay nắm lấy hai cổ tay nàng, một tay nắm cổ áo nàng, nhẹ kéo một cái, nàng liền ngã xuống giường. Tiểu Man cả giận nói: “Chàng muốn làm gì? Chàng luôn bắt nạt ta! Cái gì cũng phải nghe theo chàng! Chàng nổi giận cũng là đúng, còn ta làm gì cũng sai!”

Trạch Tú hít một hơi, cười lạnh một tiếng, buông nàng ra, xoay người ra ngoài.

Tiểu Man ngồi dậy đánh hắn, nhắc chân đạp vào vai hắn không biết bao nhiêu cái, Trạch Tú giơ tay giữ mắt cá chân nàng mà kéo, nàng ngã lên người hắn, sau đó cổ áo lại bị túm lấy, hai tay nàng chống lên ngực hắn, cúi đầu nhìn hai mắt tối đen của hắn.

“Đừng nháo!” Hắn thấp giọng nói.

Tiểu Man hừ một tiếng: “Là ai nháo trước? Chỉ cho phép mình nổi giận, không chịu nói lý!”

Hắn nhắm mắt lại, một lát sau mới nói: “Tay, đưa tay cho ta!”

“Không cho!” Nàng tiếp tục chống đối.

Trạch Tú trợn mắt nhìn nàng, Tiểu Man chống lại nửa ngày, rốt cục vẫn phải chậm rãi đưa tay ra. Hắn cầm lấy, đặt lên mặt mình, thấp giọng nói: “Đừng... đưa lưng về phía ta, nhìn nam nhân khác.”

Lòng Tiểu Man lập tức mềm nhũn, ngoài miệng vẫn cứng cỏi nói: “Vô lý! Vậy chàng cứ trói chặt ta trước ngực chàng là được! Ta là con người, không phải món đồ chơi.”

Hắn trầm mặc thật lâu mới gật đầu: “Đúng, nàng không phải món đồ chơi.” Hắn nhéo nhéo ngón tay Tiểu Man: “Về sau nàng cứ việc xem đi.”

Hắn nhắm mắt giả vờ ngủ, giữ chặt lưng nàng, không để cho nàng đi, Tiểu Man giãy nửa ngày, chợt thấy lòng bàn tay hắn trở nên nóng rực, đột nhiên đặt lên cổ nàng, nóng đến mức khiến nàng giật nảy.

“Đừng nhúc nhích!” Thanh âm hắn là lạ.

Tiểu Man cứng người, trợn tròn mắt, ngay cả mắt cũng không dám chớp. Trạch Tú ấn cổ nàng, ngẩng đầu hôn hai cái lên mặt nàng, sau đó mới nói: “Coi như ta sai, nói chuyện khó nghe, tuy nhiên nàng hãy nhớ kỹ, nàng là của ta, chỉ là của ta...”

“Ta... là... của chàng?” Nàng còn có chút chưa lấy lại được bình tĩnh, thì thào lặp lại.

Hắn nheo mắt hài lòng, vui vẻ vỗ lưng nàng, thả nàng sang bên cạnh, cầm hai tay nàng ở trước ngực: “Ngủ đi!”

Tiểu Man kinh ngạc nhìn tay mình: “Chàng... Đây là thói xấu gì chứ? Phải nắm tay người khác mới ngủ được sao?”

Hắn cười cười: “Không phải nàng luôn thích co người lại ngủ sao, thói xấu cũng không ít đâu.”

Tiểu Man do dự một chút, đột nhiên vươn bàn tay nhẹ nhàng phủ lên trán hắn, cũng không nóng lắm, không giống như bị sốt, nói nhỏ: “Trạch Tú, chàng không sốt chứ? Tay chàng nóng quá.”

Hắn không trả lời, chỉ kéo tay nàng ra khỏi trán: “Ngủ đi, mai còn phải dậy sớm.”

Nam nhân này thật nhiều tật xấu, bất kể hắn nằm đối diện nàng hay quay lưng về phía nàng đều phải nắm tay nàng, giống như phải vậy mới ngủ ngon. Tiểu Man mơ màng ngáp một cái, theo thói quen co người lại,

bỗng nhiên nhớ ra hắn có nói mình luôn thích ngủ co, hình như quả thực là thế này, nhưng nếu không co người ôm chần vào ngực, nàng sẽ cảm thấy như bị thiếu cái gì đó.

Hắn trở mình, tay nàng cũng bị kéo theo, Tiểu Man ngủ say, cũng trở mình, ôm hắn vào lòng như ôm chần, cảm thấy vô cùng ấm áp thư thái.

Không biết ngủ bao lâu, nàng chợt thấy mũi ngứa ngứa, hắt xì một cái, lập tức bừng tỉnh, mở mắt thấy Trạch Tú đang cầm một lọn tóc phe phẩy trên mặt mình. Hắn cười nói: “Tốt lắm, dậy đi. Muốn làm anh hùng thì không thể ngủ nướng được.”

Trời đã sáng rõ, Tiểu Man giật mình, vội đứng dậy, búi vội mái tóc dài, cầm lấy cái khăn Trạch Tú đưa cho tùy tiện lau mặt, lại uống một ngụm trà lạnh để súc miệng, đi giày vào rồi bước vội ra cửa.

“Không cần gấp, bọn họ cũng vừa mới xuống núi thôi, chúng ta đi vào từ phía trên, chắc chắn nhanh hơn.” Trạch Tú đưa cho nàng một miếng bánh, nhìn qua đã thấy không ngon.

“Đây là cái gì?” Nàng nghi ngờ hỏi.

“À, là lúc sáng Liêu binh đưa tới.” Hắn tốt bụng giải thích: “Chỉ có một phần thôi nên ta nhường cho nàng ăn.”

Tiểu Man nhàu mày ghét bỏ, trừng mắt với hắn: “Gạt người! Chàng không thích nên mới đưa ta ăn! Ta ghét nhất là thứ này, mau bỏ đi!”

Trạch Tú thấy gian kế không thành đành phải vứt miếng bánh lên bàn.

Vén màn đi ra ngoài, hôm nay là một ngày nắng hiếm hoi, ánh mặt trời rạng rỡ. Tiểu Man ngẩng đầu nhìn vách núi hiểm yếu kia, trong lòng không biết là cảm xúc gì, nếu thật sự không qua được sẽ không có cơ hội thứ hai, hai người bọn họ sẽ chết ở đây.

Trạch Tú nói với Gia Luật Đồi Hiển rằng hắn muốn một vài người đi bên dây thừng cho hắn. Mấy sợi dây vừa to vừa cứng, những người kia phải dùng hết sức mới bện được chúng lại với nhau, đầu đầy mồ hôi. Gia Luật Đồi Hiển ngạc nhiên hỏi: “Tiên sinh định làm gì?”

Trạch Tú cười nói: “Vượt qua nơi hiểm yếu.”

Gia Luật Đồi Hiển lắp bắp kinh hãi: “Trăm ngàn lần không thể! Nếu ngã xuống thì làm sao? Thiên Quyền tiên sinh đã dẫn người đi vào theo mặt đạo trong sơn cốc, tiên sinh không cần phải làm công việc mạo hiểm này.”

Hắn nói: “Cứu người như cứu hỏa, có thể nhanh được chút nào thì nhanh chút ấy. Xin tướng quân hãy chuẩn bị cho ta một cái xe đẩy, có thể trượt được trên dây thừng.”

Gia Luật Đồi Hiển khuyên can nửa ngày, thấy hắn vẫn bất vi sở động, hơn nữa, mưu kế của hắn quả thật cũng có vẻ nhanh chóng hơn, đành gạt đầu đồng ý, ra lệnh cho thuộc hạ buộc xe đẩy vào dây thừng.

Cuối cùng, chia dây thừng làm hai phần, một buộc vào lưng Tiểu Man, một buộc vào Trạch Tú. Hắn một tay cầm xe đẩy, một tay ấn bội kiếm, Tiểu Man nhảy lên lưng hắn, hai tay hai chân quặp lấy hắn như con khỉ. Hai người đứng trên nửa con đường kiến tạo dở, mây mù lượn lờ dưới chân, vực sâu không thấy đáy, vừa nhìn đã thấy chân nhũn ra.

Trạch Tú thấp giọng nói: “Nàng có sợ không?”

Tiểu Man lắc đầu. Hắn cười: “Vậy nàng ôm cho chắc, ngã xuống là xong đời đó.”

Nàng gạt đầu liên tục. Trạch Tú đột nhiên thả xe đẩy ra, đưa tay lộn nàng ra phía trước, nắm lấy cằm nàng, cúi đầu hung hăng hôn. Tiểu Man hoảng sợ! Nơi này nhiều Liêu binh như vậy! Lại còn đang ở trên vách núi nữa! Hắn nổi điên sao? Nhưng nụ hôn của hắn lại rất chuyên chú thâm trầm, giống như muốn đem tất cả sinh mệnh quán nhập vào trong nụ hôn này vậy, Tiểu Man dần dần không thở được, cổ họng phát ra tiếng rên rĩ rất nhỏ, dùng sức đâm vào ngực hắn.

Trạch Tú buông nàng ra, lưu luyến cắn môi nàng, thấp giọng nói: “Tốt rồi, như vậy sẽ không tiếc nuối.”

Tiểu Man lại nhảy lên lưng hần, nàng có chút mờ mịt, nhưng khi nhìn xuống vách núi sâu vạn trượng, nàng đột nhiên hiểu ra. Nàng ôm chặt lấy cổ hần, vùi mặt vào tóc hần. Trạch Tú hít một hơi, thả người nhảy lên. Nàng cảm thấy cả thân thể phi lên như đằng vân giá vũ.

Những Liêu binh đứng sau buộc dây thừng, vạn nhất bọn họ có bị ngã, chỉ cần dây thừng trên người không tuột không đứt thì vẫn còn có thể kéo lên.

Cú nhảy này của hần thật xa, trong nháy mắt đã tới núi đá gần đó, một tay nhanh chóng rút Xuân Ca ra, keng một tiếng cắm vào vách núi, nhảy lên trên. Gió thổi ập tới, quần áo hai người bay phần phật, Trạch Tú ngừng một lát, nhìn xung quanh, cười nói: “Nhìn xem, loại phong cảnh này có lẽ cả đời không nhìn thấy được, nếu không ngắm thì thật đáng tiếc.”

Tiểu Man ngẩng đầu nhìn chung quanh, bốn phía là mây mù bao phủ, thỉnh thoảng lại bị gió thổi tản ra, lộ ra trước mắt là một màu xanh biêng biếc, bọn họ giống như tiên nhân đang bay lượn giữa không trung, chung quanh trông trải mà mỹ lệ, nàng cất tiếng tán thưởng: “Đúng là rất đẹp.”

“Bé ngoan!” Hần cười, nàng quả nhiên không sợ.

Hần rút Long Ngâm ra phi vào vách núi phía trước, sau đó nhảy lên, vững vàng đứng trên mặt kiếm, tay đưa dây thừng cuốn lấy Xuân Ca mà rút ra.

Bọn họ quả thực là đang khiêu vũ trên thân kiếm, chỉ cần bất cẩn một cái sẽ tan xương nát thịt, rốt cục cũng vượt qua đoạn núi đá kia, Tiểu Man cố gắng nhìn về phía trước, quả nhiên nhìn thấy ở trên cao lâu kia có rất nhiều người, họ nhìn thấy hai người nhảy nguy hiểm như vậy thì vội vàng hô to.

Quả nhiên có người còn sống! Tiểu Man phấn khởi, Trạch Tú tung cú nhảy cuối cùng, dừng chân trên thân Toái Tuyết, cất cao giọng nói: “Bắt lấy xe!” Hần ném xe đẩy trong tay ra ngoài, những người đó lập tức vươn tay bắt lấy, cũng có người tháo đai lưng ra, dùng sức tung ra quần lấy thắt lưng hai người mà kéo lên, Tiểu Man lại lần nữa cảm thấy như đang đằng vân giá vũ, nhẹ nhõm thoải mái đáp xuống trước cao lâu.

“Các người cứ như vậy mà đến đây? Quá nguy hiểm!” Lão nhân khi nãy tháo đai lưng buộc bọn họ liên tục lắc đầu, hiển nhiên trong lòng vẫn vô cùng sợ hãi.

Trạch Tú buông Tiểu Man, nhìn xung quanh, chấp tay nói: “Văn bối Trạch Tú, xin hỏi tiền bối ở đây có ai bị chết không?”

Lão nhân kia cả kinh nói: “A! Người chính là Trạch Tú sao? Không tồi! Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên!”

Tiểu Man không kiên nhẫn chờ được bọn họ cứ qua lại như vậy, liền chạy đi suốt ruột kêu la: “Liên Y! Liên Y! Gia Luật! Các người ở đâu?”

Trạch Tú cởi dây thừng bên hông nàng ra, mọi người hợp lực buộc hai sợi dây thừng vào cây cột trước điện, ròng xe đẩy vào. Trạch Tú lúc này mới lấy trong túi ra một cây pháo khói, châm ngòi ném lên không trung, nó xẹt lên cao rồi nổ tung, ở phía đối diện mơ hồ truyền đến tiếng hoan hô.

Nghe thấy động tĩnh, quần hùng chạy hết ra chính điện để xem, kéo tay Trạch Tú và Tiểu Man, không biết cảm tạ thế nào cho hết. Nàng mặc kệ tất cả, chỉ dùng sức chen vào bên trong, gọi to tên của Liên Y và Gia Luật Cảnh.

Chợt thấy vai bị ai vỗ nhẹ, nàng vội vàng quay đầu lại, lập tức nhìn thấy gương mặt tái nhợt tiều tụy của Liên Y. Mặt nàng đầy nước mắt, lại tươi cười tựa một đóa hoa nở rộ. “Liên Y!” Tiểu Man kêu một tiếng, xông tới ôm lấy nàng.

Liên Y không nói nên lời, chỉ khóc, Tiểu Man cay sống mũi, vén mớ tóc tán loạn trước mặt nàng, dịu dàng nói: “Nha đầu ngốc, ta đến muộn. Nếu biết các người vẫn bị vây ở đây, ta đã đến sớm hơn.”

Liên Y nức nở nói: “Chủ tử... Ta là bại hoại, không đáng...”

Tiểu Man ôm chặt cổ nàng: “Cái gì mà đáng hay không đáng! Ta nguyện ý! Ta vui! Cũng may người không sao! Thật tốt quá!”

Nàng đột nhiên nhớ tới cái gì, đảo mắt nhìn xung quanh: “Gia Luật Cảnh đâu? Không ở cùng người sao?”

Liên Y nói nhỏ: “Bên người hắc có thị vệ, hắc lại là vương gia nên được chăm sóc tốt lắm.”

“Sao không ở cùng người?” Tiểu Man nghi hoặc nhìn nàng.

Liên Y lắc đầu: “Bình thường đều ở cùng, tuy nhiên vừa rồi nghe thấy động tĩnh, hắc đã được thị vệ bảo hộ, hiện tại có lẽ đang ở trong chính điện.”

88. Q.5 - Chương 4

Chẳng lẽ là làm sai (nhất)

Tiểu Man và Liên Y đang thì thầm nói chuyện bên này thì ở bên kia, một đám người vây quanh Trạch Tú hỏi han không ngừng, hiển nhiên là bị kích động.

Lão nhân lúc trước đưa đai lưng ra đỡ bọn họ thở dài: “Bất Quy sơn rất ngoan độc, trong lư hương không những có thuốc mê mà còn có một loại độc dược tên là Thập Nhật Túy, người trúng độc sẽ không thể phát động được chút kinh lực nào. Nếu không, bằng vào thân thủ của ta làm sao có thể bị khốn ở trong này.”

Tiểu Man kéo Liên Y đi tới, nghe thấy hắc nói như vậy thì không khỏi ngạc nhiên nói: “Nhưng ta thấy vừa rồi ngài đâu giống bộ dáng bị mất công phu? Rất mạnh mẽ nha!”

Lão nhân kia cười nói: “Hóa ra là tiểu nha đầu này, ngày đó lúc người nhảy lên trên đài ta đã nói, nữ oa này không đơn giản, có lá gan, có đầu óc, hôm nay quả nhiên lại làm nên một đại sự, thật sự là không đơn giản. Tuy ta bị trúng độc nhưng dù gì cũng đã tu luyện nội lực hơn mười năm, có thể bức được một nửa độc ra ngoài, khôi phục được một chút kinh lực. Nếu như Thập Nhật Túy bớt bá đạo đi một chút thì lúc này ta đã có thể kéo các ngươi nhanh hơn nữa.”

Tiểu Man được người khen ngợi, nhất thời vui vẻ ra mặt, cảm thấy lão nhân này là thiên hạ đệ nhất người tốt, ai ngờ những người xung quanh cũng dồn dập khen nàng thông minh lanh lợi, gan dạ sáng suốt hơn người, anh hùng hiệp nghĩa... Nàng được khen đến mức như bay bổng, cười đến thiếu chút nữa quên mất mình là ai.

Hóa ra đại anh hùng mà Trạch Tú nói chính là thế này. Quả nhiên cảm giác được một đám người điên cuồng thổi phồng rất tuyệt.

“Ta... ta nghe nói mấy vị Kim, Mộc, Thủy, Hỏa đã đào tẩu, chúng tớ ở đây có mặt đạo sao mọi người không theo đó mà chạy ra ngoài?”

Nàng vừa hỏi dứt lời đã có người tức giận trả lời: “Đừng nói tới bốn lão tặc kia! Cũng có người phát hiện ra bọn họ dẫn nhau trốn thoát theo mặt đạo, nhưng đến lúc chúng ta chạy tới thì bọn họ đã phá sập mặt đạo. Thật sự không ngờ, Bất Quy sơn tiếng tăm lừng lẫy lại có thể thâm hiểm độc ác như thế! Thực khiến người khác phải khinh thường!”

Bọn họ đều thống hận Bất Quy sơn, không ai hoài nghi hung thủ thật sự phía sau. Tiểu Man sửng sốt một hồi, kéo Liên Y đi vào chính điện, thấy bên trong có vài người đang ngồi, mà ở giữa chính là Gia Luật Cảnh. Hắc vẫn quần áo ngắn gọn gọn gàng, giống như không hề bị nhốt hai tháng mà đi chơi hai tháng vậy. Hắc nhìn thấy Tiểu Man thì hai mắt sáng lên, đi tới cười nói: “Hảo cô nương! Hóa ra là người cứu chúng ta.”

Tiểu Man cười gượng nói: “Người... vẫn rất tốt, không giống ta nghĩ.”

Gia Luật Cảnh nhẹ nhàng nói: “Nơi này có cơm có nước, cái gì cũng có, không ai có công phu, cũng không ai cướp đoạt gì của nhau, rất khiêm nhượng, các tiền bối võ lâm đúng là khác hẳn.”

Tiểu Man nhìn bốn phía, thấy có hai người khác đang đứng ở một góc, chính là tiểu chủ Thương Nhai thành và thị vệ của nàng – Lợi Mỗ Thác. Hai người nhìn thấy Tiểu Man thì cảm thấy xấu hổ, Lợi Mỗ Thác khẽ gật đầu với nàng, bộ dáng áy náy lại cảm kích.

Nếu là Tiểu Man trước kia, cho dù không châm chọc khiêu khích thì nàng cũng sẽ làm bộ như không nhận thức, nhưng nàng cũng không biết tại sao, oán hận của nàng với người này tựa hồ đã chậm rãi biến mất. Nàng yên lặng gật đầu, coi như chào hỏi.

Nàng vẫn là một kẻ bị khi nhục, bị chà đạp, bị xem nhẹ, vẫn không hề tin tưởng vào thế giới này. Nhưng giữ lại oán hận chẳng có gì tốt lành cũng như cho người khác

“Lạ thật, sao lại không có đệ tử Bất Quy sơn nào ở đây?” Tiểu Man nhìn một vòng mới phát hiện ra điều kỳ quái này, nàng nhớ lúc rời khỏi đây thì trên này còn có rất nhiều đệ tử mà, cả Thiên Ki và Diêu Quang cũng có trong số đó.

Sắc mặt Liên Y trắng nhợt, sau một lúc lâu mới cúi đầu nói: “Đều... chết cả rồi! Tất cả mọi người đều nói bị trúng quỷ kế của Bất Quy sơn, sau đó bốn người Kim, Mộc, Thủy, Hỏa lại bỏ trốn, bọn họ... liền trút giận lên đám đệ tử trẻ... Rất nhiều người bị bọn họ ném xuống núi, cả Thiên Ki công tử, cả Diêu Quang cô nương... cũng thế. Chết thực thảm...”

Tiểu Man nhất thời cảm thấy toàn thân rét lạnh, quay đầu nhìn đám quần hùng đã khôi phục phong thái ngày xưa đang chuyện trò vui vẻ. Có phải bọn họ sẽ coi như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra? Nơi này đã từng xảy ra một hồi thảm sát đáng sợ, một đám người bị nhốt trong núi, sinh oán hận âm độc, liều lĩnh trả thù. Bọn họ từng là người bị hại, sau lại quay lại làm hung thủ, xong việc thì làm bộ như chưa từng có gì xảy ra, tiếp tục làm người bị hại của bọn họ.

Lần này Bất Quy sơn hoàn toàn xong đời rồi.

Trạch Tú đi đến, quần hùng cũng tiến vào theo, mồm năm miệng mười hỏi Tiểu Man xem ngày đó nàng thoát ra ngoài kiểu gì. Tiểu Man trầm mặc thật lâu, nàng không biết phải nói như thế nào. Nếu nói thật, Thiên Quyền liền xong đời, còn nếu nói dối... nàng cũng không biết phải vẽ ra một lời nói dối thế nào mới tốt... Nàng cũng hiểu vì sao đêm qua Thiên Quyền lại nói câu đó với mình, đừng làm địch nhân của hấn, là không cho nàng nói thật sao?

Nàng trầm mặc không nói, Trạch Tú nhìn nàng một lúc, cười một tiếng, tiếng cười đó tuyệt không phải là tiếng cười vui vẻ.

Mồ hôi lạnh trên lưng nàng túa ra không ngừng, khẽ nói: “Ta... là Thiên Quyền công tử đã cứu ta...”

“Thiên Quyền?” Mọi người ồn ào, “Là người Bất Quy sơn! Hấn cũng chạy thoát?”

Tiểu Man cắn chặt răng, vạn phần khó xử, há miệng định nói chuyện, chợt nghe sau điện có tiếng ồn ào, rồi có rất nhiều người chạy tới, gặp được quần hùng thì nhất thời sôi trào lên, người này kêu “Chưởng môn, ngài còn sống!”, người kia la: “Đại ca, đại ca không sao chứ?”... Là đám người Thiên Quyền đi đến theo mật đạo đã tới nơi.

Nàng chậm rãi ngược mắt, nhìn thân ảnh màu trắng kia chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt. Dung mạo như băng tuyết, hai tròng mắt thâm thúy như đầm nước sâu, tựa hồ hàm chứa nét cười, lại phẳng phất nét cười sau đó lập tức biến mất, biến thành băng hàn lạnh lẽo.

Hấn không nhìn nàng, chỉ chấp tay, cất cao giọng nói: “Thiên Quyền đặc biệt tới đây đón tiếp chư vị tiên bối.”

Mọi người hỏi những người cùng đi lên núi, hóa ra đúng là hấn dẫn các môn phái lên cứu người, lập tức ôm quyền tỏ vẻ cảm tạ với hấn. Thiên Quyền mỉm cười: “Không, cứu chư vị là Trạch Tú tiên sinh và vị cô nương này, chúng ta rốt cuộc vẫn chậm một bước. Ngày đó tại hạ phát hiện ra dị động của môn phái, đã tức giận rời đi, không ngờ bọn họ lại xuất ra thủ đoạn âm độc như vậy, vì thế lập tức thông tri các phái, ngựa không dừng phò tới Bất Quy sơn, đến chân núi thì bắt được bốn tên Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, bọn họ đã bị Gia Luật Đồi Hiến tướng quân xử tử hình tại chỗ. Mật đạo bố trí trong sơn cốc, địa thế hiểm yếu gấp ghềnh, rốt cuộc không thể nhanh bằng Trạch Tú tiên sinh mạo hiểm thân mình bay tới đây.”

Lúc này mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng ổn định lại nhiều, lập tức vui vẻ trò chuyện, cũng không vội vã rời khỏi đây.

Tiểu Man thấp giọng nói: “Người... người có biết, Thiên Ki và Diêu Quang... đã chết rồi không?”

Thiên Quyền ngay cả lông mi cũng không động, nói nhỏ: “Dù sao cũng từng có tình đồng môn, trong lòng ta tự nhiên là buồn, nhưng mà vốn không chung đường, bọn họ đã phạm tội ngập trời, phải trả đại giới.”

Tiểu Man cắn môi, không nói chuyện.

Gia Luật Cảnh nhìn người này, lại nhìn người kia, đột nhiên hỏi: “Không phải người nói ngày đó là hảo huynh đệ cứu người hay sao? Cứu như thế nào vậy? Sao người lại cùng đến đây với hảo huynh đệ mắt hoa đào này?”

Vấn đề này vừa nêu ra, tất cả mọi người liền nhìn lại đây, đồng dạng tò mò.

Cổ họng Tiểu Man như bị hỏa thiêu, kinh ngạc nhìn Thiên Quyền, hắn cũng nhìn lại, ánh mắt thâm thúy giống như đang hỏi nàng: Nàng thật sự phải làm dịch nhân của ta sao?

Trong nháy mắt, nàng nghĩ đến rất nhiều chuyện, đình viện bị bao phủ trong tuyết trắng, ngọn đèn dầu ấm áp, trầm hương nhẹ lượn lờ, ngón tay hơi lạnh lạnh của hắn, còn có cả nụ hôn trên trán kia, hắn nói: Ta mãi mãi chờ nàng.

Tiểu Man đột nhiên nhắm mắt lại, lúc mở ra, thanh âm của nàng cũng vang lên: “Uhm... Là Thiên Quyền công tử đã cứu ta. Hắn... khinh thường hành vi vô sỉ của Bất Quy sơn, thương cảm ta, cho nên... đã cứu ta ra ngoài. Hắn... là người tốt... Ta... ta bị trúng độc, hắn còn giúp ta giải độc, đưa ta về nhà... Sau đó... ta gặp Trạch Tú...”

Quả thực chính nàng cũng không hiểu mình đang nói gì, thanh âm ồn ào từ quần hùng rất nhanh lẫn át tiếng nói của nàng, nàng cảm thấy mình như thu nhỏ lại, không biết đã chui vào chỗ nào. Cổ tay đột nhiên đau đớn, là ai đó mạnh mẽ nắm lấy, nàng ngẩng đầu nhìn, đối diện với đôi mắt hoa đào lạnh lùng của Trạch Tú.

Nàng không nói nên lời, giống như đã hoàn toàn biến thành người gỗ.

Cuối cùng mọi người chia làm hai nhóm, một theo xe đi qua vách núi, một theo mật đạo đi ra.

Có rất nhiều người nói lời cảm ơn với bọn họ, nhưng nàng chẳng nghe thấy chút thanh âm nào. Trở lại chân núi, mọi người lại thấy ánh mặt trời, đạt được tự do, hiển nhiên là vui sướng vô cùng.

Trạch Tú vẫn nắm tay nàng, đi vào trong lều mới nhẹ nhàng buông ra, vùi đầu thu dọn đồ đạc, không nói một lời.

Tiểu Man đứng gốc một hồi mới nói: “Trạch Tú, ta...”

Hắn đột nhiên xoay người, vứt búp tay nải xuống đất, nắm lấy bả vai nàng, chặt đến mức cơ hồ bẻ gãy xương nàng.

“Nàng giỏi lắm! Quả nhiên rất giỏi! Trên đời thật sự không có việc gì mà nàng không dám làm!”

Tiếng nói hắn cực thấp, lại cực hung ác. Tiểu Man bị nắm phát đau, sắc mặt trắng bệch kinh ngạc nhìn hắn.

Trạch Tú nhìn nàng thật lâu mới dần dần thả lỏng tay, mạnh mẽ ôm nàng vào ngực, nhẹ giọng nói: “Tại sao lúc nào cũng nhìn hắn?”

Nàng lẩm bẩm nói: “Ta... không có. Nhưng hắn... hắn thật sự... ta không thể...”

“Vậy ta thì sao?” Hắn hỏi rất nhẹ.

“Chàng khác mà!” Nàng nóng nảy.

Trạch Tú không nói gì, buông nàng ra, bên ngoài có người tới tìm hắn. Tiểu Man ngồi buồn bã trong lều, một lúc liền ra ngoài hít thở không khí, xa xa đã thấy thân ảnh màu trắng kia đang đi tới nơi này. Nàng yên lặng nhìn, nhìn hắn càng ngày càng gần, nhưng lại cảm thấy khoảng cách giữa nàng và hắn rõ ràng là càng ngày càng xa.

Bọn họ không phải là người ở cùng một thế giới.

“Tiểu Man.” Hắn đi tới trước mặt nàng, ánh mắt sáng hơn bao giờ hết: “Nàng chờ ta, ta sẽ sớm tới đón nàng!”

Thanh âm hắn vô cùng nhẹ nhàng, Tiểu Man không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn, thấp giọng nói: “Vì sao lại đón ta?”

Thiên Quyên chỉ mỉm cười không đáp, đột nhiên nắm lấy tay nàng, Tiểu Man không kịp kêu thì môi đã nóng lên, bị hắn nhẹ hôn lên. Đó là nụ hôn lướt, nhẹ đến nhẹ đi, nàng thậm chí còn không kịp phản ứng.

“Nàng là của ta!” Hắn cười nói, ồng tay áo thanh lương lau lên hai má nàng, xạ hương nhàn nhạt tựa hồ vương vất trên người nàng.

Sau đó hắn đi, nhanh chóng biến mất trên sơn đạo.

89. Q.5 - Chương 5

Chẳng lẽ là làm sai (nhị)

Có người dùng lá cây thổi một điệu nhạc đơn giản, chậm chậm chậm chậm lại thấp phần thanh thúy.

Tượng giường ngọc thủ bước phát triển mới kỳ. Thiên hoa vạn thảo quang ngưng tích. May vá y trứ, mùa xuân ca múa, phi điệp ngữ chim hoàng oanh.

Bước chân Tiểu Man vô thức đuổi theo làn điệu kia. Vào rừng cây, đã thấy Trạch Tú đang ngồi dưới tàng cây, trong tay cầm một chiếc lá, chậm rãi thổi. Ánh mặt trời xuyên qua tán lá, chiếu lên người hắn, đôi hàng mi dày của hắn như được nhuộm một lớp vàng óng ánh, khẽ run rẩy.

Nàng nhẹ nhàng đi tới, bó gối ngồi bên người hắn, tựa đầu vào đầu gối, không nói lời nào.

Hắn vẫn tiếp tục thổi: “Ô ti nhiệm đã kham bi. Trần thế hôn ô vô nhan sắc. Ứng đồng thu phiến, theo tư vĩnh khí, vô phục dăng tằng quân khi.”

Tiểu Man nhìn mũi chân mình, thấp giọng nói: “Trạch Tú, chàng khác hắn. Hắn xảy ra chuyện, ta sẽ lo lắng khổ sở, nhưng nếu người gặp chuyện không may là chàng, ta sẽ đi cùng chàng.”

Hắn không thổi nữa, cũng không nói lời nào, chậm rãi đưa nghịch chiếc lá trong tay. Tiểu Ngoan cúi đầu ăn cỏ bên cạnh, thi thoảng lại cọ mũi lên tay hắn, thở phì phò lấy lòng.

Tiểu Man trầm mặc một hồi, lại nói: “Tuy nhiên, ta không phải đồ vật, cũng không phải là nhân vật quan trọng nào. Ta chính là ta.”

Hắn vẫn không nói lời nào, lá cây trong tay chậm rãi xoay tròn.

Nàng ngừng một chút, ảo não nói: “Có phải chàng trách ta đã nói dối không? Ta không nên gạt những người đó sao? Ta lại làm chuyện xấu, lại đi lừa người!”

Ông trời phù hộ, rốt cục hắn cũng mở miệng, thanh âm bình bình: “Không, nàng làm rất đúng. Trong tình huống này, nàng không theo hắn, hắn sẽ cắn ngược lại nàng. Đấu với hắn, nàng chỉ có một đường chết mà thôi.”

“Vậy chàng không tức giận?” Tiểu Man lập tức bám rào leo lên, nghiêng đầu nhìn hắn. Hắn mím môi trầm mặc, Tiểu Man khe khẽ kéo tay hắn lấy lòng, nắm ngón tay út của hắn mà nghịch, vẻ mặt cầu xin.

Nàng thật sự càng ngày càng biết làm nũng, nũng đến thiên y vô phòng, nũng đến lòng người lập tức mềm nhũn, cơn tức nào cũng không phát ra được nữa, tan thành mây khói.

Trạch Tú phụng phịu trừng nàng, nhưng chỉ được một lát thì không tiếp tục làm dữ được, gõ một cái lên trán nàng: “Tiểu quỷ!”

Tiểu Man nhoẻn miệng cười: “Ta vốn là tiểu quỷ mà!”

Nàng mềm mại tựa vào vai hắn, ngâm nga một khúc nhạc không biết tên, thanh âm trong trẻo thanh thúy. Tay nàng vừa trắng vừa mềm, nắm lấy góc áo hắn mà nghịch, móng tay hồng nhạt tựa như nửa vỏ sò trong suốt. Tóc nàng thật mềm, thật mát, cọ cọ lên cổ hắn phát ngứa, lại còn có hương thơm thoang thoảng. Thân thể nàng thực gầy, nhưng không hề yếu ớt đáng thương, ngược lại rất linh động hoạt bát. Hai chân dưới làn váy đá đá lá cây, khiến đám lá khô vang lên soàn soạt, giống như chuyện đồ thú vị lắm vậy.

Nàng ngẩng đầu, lông mi cong cong, trông thật thơ ngây khờ dại, lại rất diễm đạm đáng yêu. Dưới hàng mi là đôi mắt đen láy, nàng không nhìn hắn mà ngược nhìn tán cây trên cao, trên đó vừa có một chú sóc chạy qua, nàng lập tức lộ ra bộ dáng hứng thú.

Trên mặt đột nhiên thấy ảm áp, Tiểu Man quay sang cười cười nhìn Trạch Tú, hắn cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt hoa đào lần đầu tiên toát ra thần thái mê hoặc, mông lung vô hạn.

“Không bằng ta biến nàng chân chính thành của ta đi!” Hắn thấp giọng nói, “Tiểu Man, có muốn là nữ nhân chân chính không?”

Có ý gì? Nàng nhất thời nghi hoặc, bản năng cảm thấy nguy hiểm, thoáng lùi về phía sau một chút.

Trạch Tú nhắm mắt lại, lúc mở ra thì loại hắc ám thâm trầm kia đã biến mất, hắn cười, kéo nàng đứng lên: “Đi thôi, ta đưa nàng đi chơi một số nơi.”

Tiểu Man gật đầu, đột nhiên nói: “A, ta quên mất Liên Y! Không biết nàng đi đâu mất rồi!”

Hắn xoay người lên ngựa, ôm nàng trước người, nói: “Từ sau nàng không cần nàng ta nữa, đưa nàng ta theo làm gì. Nàng ta có cuộc sống của riêng mình, ngày sau nếu có duyên tất sẽ còn gặp lại.”

Dứt lời liền vung roi, Tiểu Ngoan liền cất bước.

Hắn từng nghĩ sẽ biến nàng thành của mình, nhưng đó là một ý nghĩ cực kỳ ích kỷ, nếu cứ như vậy mà giam cầm nàng, làm tổn hại đến ánh sáng ngây thơ khờ dại kia, chính hắn cũng sẽ không tha thứ ỉn. “Đồ tiểu quỷ!” Không biết sao hắn bỗng thấy phẫn uất, gõ lên đầu nàng, “Khi nào mới có thể giống nữ nhân chứ?”

Tiểu Man kêu đau một tiếng: “Đau lắm chàng có biết không hả? Để ta gõ chàng một cái thử xem! Ta không phải nữ nhân thì chẳng lẽ chàng là nữ nhân?”

Trạch Tú cười ha ha, vừa cười vừa lắc đầu thở dài: “Vẫn còn sớm, còn sớm lắm!”

Trở lại lều trại của Tốt Hi Na, hai người nhuộm đầy vẻ phong trần mệt mỏi, tắm rửa xong liền chui vào trong lều, mở bản đồ ra bàn bạc xem nên đi đâu.

“Đi Giang Nam được không? Ta chưa đến đó lần nào.” Tiểu Man hứng thú đề nghị.

Trạch Tú lắc đầu: “Lúc chúng ta đến được đó thì đã là mùa hè rồi, nóng lắm. Không bằng đi phủ Khai Phong, phần hoa hơn cả Trấn Châu đó, chắc nàng chưa từng đến một thành lớn như thế này đâu.”

“Ở đó có gì hay?” Tiểu Man nằm dưới đất, bỏ từng quả nho khô vào miệng, đây là đồ ăn vặt Tốt Hi Na mang tới cho nàng.

“Uhm, có gì hay nàng đi thì biết. Trên đường tới đó có thể đi qua Lan Châu, Đôn Hoàng, kể cả trấn Ngô Đồng nhà nàng cũng có thể đi. Tiểu quỷ nàng bỏ đi lâu như vậy, phụ mẫu chắc chắn sẽ lo lắng lắm.”

Hắn cũng ném một miếng nho vào miệng.

Tiểu Man ngây ra một chút, sau một lúc lâu mới nói: “Không đi. Có lẽ ta đi mới là tốt cho bọn họ, càng giống người một nhà hơn.”

Trạch Tú sững sờ, không nói gì.

“Uhm... Nương ta đã mất từ lâu, khi cha ta rời nhà ba năm và tìm được nhị nương bên ngoài, đại khái là nương bị tức mà chết. Nói gì thì cha, nhị nương, và đệ đệ mới giống người một nhà, ta ở đó mới giống đồ ngọc.”

Trạch Tú sờ đầu nàng, đột nhiên hỏi: “Nàng có muốn tới thăm nhà ta không?”

Tiểu Man lập tức nhớ tới sắc mặt tứ nương nhà hần, tưởng tượng xong liền cảm thấy nhàm chán, không hề hứng thú lúc đầu: “Không đi, đám nữ nhân kia đều là ăn no rửng mỡ, nhàm chán!”

Trạch Tú đang định nói thì nghe ngoài trường có người gọi hần, hần lập tức đứng dậy vén màn cửa, thấy bên ngoài có ba người, là tiểu chủ Thương Nhai thành Tây Nha Tư và Lợi Mộc Thác, một người khác lại là Nguyên tổng quản của Liễm Phương thành. Ba người này cùng nhau đến đúng là một việc hiếm thấy, hần lập tức ôm quyền ân cần thăm hỏi: “Hóa ra là chư vị cũng nghỉ ngơi ở đây, thật là trùng hợp!”

Lợi Mộc Thác tươi cười: “Trạch Tú! Đã lâu không gặp!”

Trạch Tú gật đầu, chợt thấy Nguyên tổng quản tủm tỉm cười bảo: “Lần này tại hạ có thể thoát ly gông cùm xiềng xích, ít nhiều đều do Trạch Tú tiên sinh trượng nghĩa tương trợ, ân đức của tiên sinh, Liễm Phương thành trọn đời không quên.”

Trạch Tú ghét nhất là những kiểu khách sáo thế này, đành phải tùy ý nói vài câu cho có lệ, quả nhiên hần nhanh chóng nêu ra mục đích thật sự: “Vị cô nương kia tên là Tiểu Man phải không? Tại hạ có vài lời muốn nói cùng nàng, xin tiên sinh cho tại hạ gặp một chút!”

Trạch Tú quay đầu gọi nàng, Tiểu Man đi tới, mở tròn mắt nhìn Nguyên tổng quản, đột nhiên mỉm cười: “Chào Nguyên tổng quản, ngài cũng ở đây sao?”

Trạch Tú thấy hần giống như có chuyện muốn nói với Tiểu Man, mình ở đây cũng không tiện, quay sang nhìn thấy vẻ mặt của Lợi Mộc Thác và Tây Nha Tư, đại khái cũng đoán được ý tứ của bọn họ. Hần tiến vào trong trường lấy ra một cái hộp gỗ, ba người đi đến một lều trại khác uống rượu nói chuyện.

Nguyên tổng quản mỉm cười với Tiểu Man: “Tại hạ có thể vào trong không?”

Tiểu Man vén màn mời hần vào, rót một ly trà sữa cho hần.

Nguyên tổng quản nhận lấy, nói lời cảm ơn nhưng không uống, đôi mắt chăm chú nhìn Tiểu Man. Tiểu Man bị nhìn sờn gai ốc, nói nhỏ: “Nguyên tổng quản, có chuyện gì không?”

Hần lại cười, thấp giọng nói: “Tại hạ sẽ đi thẳng vào vấn đề. Nhìn cô nương rất quen mắt, không biết lệnh đường có phải là thiên kim của Quách tiên sinh – chủ nhân Liễm Phương thành?”

Tiểu Man lấp bắp kinh hãi, do dự nửa ngày mới nói: “Uhm... Đúng vậy. Tuy nhiên... nương ta, nàng... không phải nói là không phải cốt nhục của hần sao...”

Nguyên tổng quản thấp giọng nói: “Có phải hay không cũng không quan trọng, quan trọng là Quách tiên sinh rất để ý ngoại tôn nữ là cô nương, nghe nói cô nương ở bên ngoài chịu khổ thì trong lòng thập phần khó chịu.”

Tiểu Man không nói gì.

Hần lại nói: “Lệnh đường hiện đang ở đâu?”

“A, nàng... đã sớm qua đời.”

Nguyên tổng quản gật đầu, uống một ngụm trà sữa, nói nhỏ: “Lần này ta đến Bất Quy sơn cũng là phụng chỉ thị của Quách tiên sinh, có vài thứ Quách tiên sinh muốn ta chuyển cho cô nương.”

Hần lấy từ trong tay áo ra một phong thư, hai tay đưa cho Tiểu Man, nàng nghi hoặc nhận lấy, cảm thấy phong thư rất dày, lại nặng trĩu, cảm xúc này có chút giống ngân phiếu. Nguyên tổng quản nói: “Ở đây có một vụn kim, cũng là sổ thù lao mà tặc nhân năm đó bắt lệnh đường đòi Quách tiên sinh giao nộp. Quách tiên sinh bảo ta tiện thể nhấn cho cô nương: không phải hần tiếc một vụn kim, chẳng qua không muốn bị người uy hiếp. Mặt khác, Liễm Phương thành cũng coi như vọng tộc, con cháu Quách tiên sinh đều là những nhân vật phong lưu nho nhã, thứ cho tại hạ nói thẳng, cô nương xuất thân bản hàn, cử chỉ thô tục lỗ mãng, không hề có chút phong phạm của Liễm Phương thành. Quách tiên sinh để ta chuyển bạc cho cô nương, hoàn thành một tâm nguyện mà hần vốn tiếc nuối. Sau này cô nương xuất hiện bên ngoài, xin đừng đề cập chuyện Liễm Phương thành!”

Cuối cùng Tiểu Man cũng hiểu ra ý hần, cho nàng một vụn kim, coi như phí bịt mồm, không cho nàng nói mình là cháu gái Quách Vũ Thắng, căn bản không hề có chút quan hệ nào với bọn họ.

Nàng nắn nắn phong thư, đột nhiên cười, nhét vào trong ngực áo, ngẩng đầu nói: “Được, ta hiểu rồi. Ta sẽ không nói.”

Nguyên tổng quản rất hài lòng với thái độ hợp tác của nàng, cười nói: “Cô nương thật hào sảng. Tuy nhiên, dù hôm nay cô nương đã đồng ý nhưng nếu như sau này ra ngoài lại tiết lộ, thực khiến Liễm Phương thành khó xử...”

Tiểu Man nhướn mày, nói: “Liễm Phương thành các người thơm lắm sao? Ruồi bọ ong bướm đều muốn bu đến sao? Ta phải nhờ đến cái đó mới có thể sống sót sao?”

Nguyên tổng quản biến sắc, miễn cưỡng cười: “Tại hạ không có ý này...”

Tiểu Man phát phát tay: “Không cần nhiều lời, hôm nay ta đã đồng ý thì sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện này. Liễm Phương thành là cái gì? Ta căn bản chưa từng nghe qua.”

Nguyên tổng quản đành phải gật đầu, lại ngồi thêm một lúc mới đứng dậy cáo từ, lúc đi tới cửa đột nhiên quay đầu lại, trong mắt có thần sắc tán thưởng, nhẹ nhàng nói: “Nếu ngày sau cô nương gặp chuyện khó xử, Nguyên mỗ nguyện ý giúp đỡ, báo đáp ân cứu mạng hôm nay, không hề liên quan tới Liễm Phương thành.”

“Đa tạ!” Nàng cũng không vô nghĩa nhiều.

Mành cửa khép lại, Tiểu Man cầm phong thư ngáy người một lúc lâu, chậm rãi nằm xuống đất, tựa hồ cũng không muốn mở ra xem.

Không biết qua bao lâu, Trạch Tú đi tới, thấy nàng ngơ ngác nằm ôm đầu gối, người co lại, trong tay còn cầm chặt một phong thư, liền đi tới ôm nàng vào ngực.

“Sao vậy? Hắn nói gì với nàng?”

Tiểu Man “a” một tiếng, cười hắc hắc, vỗ vỗ vào phong thư kia, đắc ý nói: “Một vạn kim, Trạch Tú đại thúc, chàng đừng có coi thường ta. Hiện giờ ta không còn là tiểu phú bà nữa, chàng phải gọi ta là đại phú bà!”

Trạch Tú mỉm cười, cúi đầu hôn lên mặt nàng: “Nàng đúng là tiểu lưu manh!”

90. Q.5 - Chương 6

Chẳng lẽ là làm sai (tam)

“Hai người Tây Nhã Tư tìm chàng làm gì?” Tiểu Man gối đầu lên đùi hắn, tóc xõa ra, Trạch Tú đang chậm rãi dùng mười ngón tay chải vuốt.

“Họ muốn lấy trấn bắc ngũ phương sừng, ta đã đưa lại cho bọn hắn.”

Tiểu Man “uh”, bỗng nhiên thở dài: “Chúng ta phải liều chết mới tìm được, lại cứ như vậy đưa cho người ta.”

Trạch Tú vỗ nhẹ má nàng, đột nhiên ôm lấy nàng, đỡ nàng nằm xuống.

“Tiểu Man!” Hắn cúi đầu gọi.

“Sao?” Nàng ngẩng đầu.

Hắn cười cười: “Còn muốn đi Giang Nam không? Liễm Phương thành ở Tô Châu.”

Tiểu Man trợn mắt nhìn hắn: “Đi chứ, sao lại không đi? Kể chột dạ đâu phải là ta!”

Hắn nhướn mày: “Tốt, tiểu quý!”

“Chàng đừng có gọi ta là tiểu quý có được không?” Nàng kháng nghị, “Chàng cứ gọi như vậy, lúc nào ta mới biến thành đại mỹ nhân mỹ mạo đầy đặn được!”

Trạch Tú cười đau cả bụng, bỗng nhiên đặt tay lên ngực nàng, Tiểu Man cả kinh, hấn lại lập tức bỏ ra, thấp giọng nói: “Còn sớm, thật đáng thương!”

Tiểu Man giơ tay định đánh, bị hấn giữ lại, giằng co nửa ngày, rốt cục nàng cũng mệt, nặng nề ngủ.

Rất nhanh, Tiểu Man phát hiện ra nàng và Trạch Tú đã sớm nổi danh giang hồ, đi tới đâu cũng có người mời ăn cơm, đám người lúc nào cũng ân cần chu đáo. Một đường từ Hồi Hột tới Lan Châu, trừ khi dừng chân giữa núi rừng, tự mình làm những món ăn dân dã ra, còn thì chỉ cần là ở thành trấn, bọn họ cơ bản không cần nghĩ đến vấn đề tiêu tiền ăn cơm.

Trạch Tú rất không thích như vậy, cho nên sau một thời gian hấn liền từ chối những lời mời nhiệt tình này, thà rằng đưa Tiểu Man đi theo hững đường nhỏ giữa núi rừng.

“Trạch Tú. Có phải chàng rất ghét những nơi náo nhiệt không?”

Đang lúc hoàng hôn, trên đồng lửa có một con thỏ đang nướng vàng thơm ừng, Tiểu Man vừa thuận thực lật thỏ vừa hỏi.

Hấn đang ngồi bên cạnh lau kiếm. Tuy rằng gần đây hấn không truy bắt phạm nhân, trên thân kiếm không dính một chút máu nào, nhưng thói quen này một khi đã thành thì rất khó bỏ. Ba thanh kiếm được hấn lau sạch, sáng long lanh, giống như vừa mới được rèn xong vậy.

“Sao lại hỏi vậy?”

“À, bởi vì chàng luôn tránh những người mời chúng ta dừng chân ăn cơm. Có phải chàng không thích nhiều người, thấy không quen không?”

Hấn vốn quen một mình hành sự, vào Nam ra Bắc đều giống như không có đồng bạn, cũng không bao giờ ở lâu một chỗ, quanh năm du dăng khắp nơi.

Trạch Tú tra kiếm vào vỏ: “Không phải là không thích náo nhiệt, chẳng qua là lười giao tiếp với những người đó.”

Thỏ đã nướng xong, Tiểu Man lấy chủy thủ cắt thịt thành từng miếng nhỏ, lại nói: “Chàng sẵn tiền thưởng của quan phủ, luôn phải giao thiệp cùng bọn họ, nếu không thì lấy tin tức ở đâu ra?”

Hấn đưa một miếng thịt vào miệng, nói: “Chẳng lẽ thiên hạ trừ các bang phái giang hồ thì không có nơi nào có thể thám thính tin tức sao?”

“Vậy làm thế nào để sẵn tin?” Nàng hiếu kỳ muốn biết cuộc sống của hấn trước kia.

Hấn sững sốt một chút, lộ ra một nụ cười ám muội: “Kỹ viện, quán trà, khách điểm, sóng bạc, còn có rất nhiều nơi thượng vàng hạ cám.”

“Chàng đi kỹ viện!” Tiểu Man rung động, đưa mắt đánh giá hấn từ trên xuống dưới, giống như lần đầu tiên biết hấn vậy.

“Nam nhân đi kỹ viện không phải là việc rất bình thường sao?” Hấn mặt không đỏ, tim không nhảy nói, “Nữ nhân đi kỹ viện mới là kỳ lạ chứ.”

Oái, hình như có đạo ý, nhưng mà... trước kia, đến tột cùng là hấn thế nào nha!

“Ánh mắt kia của nàng là thế nào?” Trạch Tú rất không thích mà trừng mắt với nàng.

Tiểu Man gục đầu xuống, tiếp tục thái thịt: “Không, ta cảm thấy... uhm, thực thần kỳ. Thực không tưởng tượng được bộ dáng khách làng chơi của chàng.” Trên người hấn không có loại phong trần này.

“Khách làng chơi mới có thể đi kỹ viện sao? Ta không phải khách làng chơi.” Lần này đến phiên hấn kinh ngạc, “Nàng gặp khách làng chơi ở đâu?”

“À, ở trấn Ngô Đồng cũng có một kỹ viện nhỏ, mà cũng không thể coi là kỹ viện được, chỉ là một cái ngõ nhỏ, nam nhân trong trấn thường lui tới. Cha ta cũng thường xuyên tới đó, đôi khi còn ở đó vài ngày liền, thỉnh thoảng nhị nương bảo ta đưa cơm hoặc tiền tới cho hấn. Nữ nhân nơi đó... a, biết nói thế nào nhỉ, rất

kỳ lạ, tuy nhiên cũng có người tốt. Có một lão thái bà nhìn thấy ta thì rất quý mến, thường sờ mặt ta, nói sau này ta trưởng thành có thể đến chỗ bà, mỗi lần như vậy đều bị cha ta mắng, còn không cho ta đưa đồ tới nữa.”

Hắn cười: “Trên đời làm gì có chuyện như vậy, tuy nhiên phần lớn tú bà vẫn không dám bức lương vi xương, chỉ là nói đùa với nàng mà thôi.”

Tiểu Man cười hắc hắc: “Có lần ta đi tới đó đưa tiền cho cha, nhìn thấy những nữ nhân đó xum xoe: đại gia, phần của ta có hồng không? Đại gia, thất lưng ta có mềm mại không? Sau đó nhìn cái bản mặt ngốc nghếch của cha ta làm ta cười muốn nghẹn. Sau đó có lần nhị nương ta thay quần áo mới, cũng học các kỹ nữ kia, ngồi lên đùi cha ta, dịu dàng nhỏ nhẹ thủ thủ với cha ta, nhưng không những không khiến cha ta vui vẻ mà ngược lại còn làm ông tức giận, nói nàng không đứng đắn, làm hư tiểu hài tử.”

Trạch Tú “sặc” một tiếng: “Cha nàng quả nhiên không hiểu phong tình.”

Tiểu Man cười hì hì cắt thịt thỏ cho hắn, nghiêng đầu nói: “Đại gia, thịt thỏ ta thái có ngon không?”

Trạch Tú bật cười, cố ý vênh mặt nói: “Cách xa như vậy sao, tới gần một chút rồi nói.”

Tiểu Man đi tới, đặt mông ngồi lên đùi hắn, giơ thịt thỏ ra trước mặt hắn, ân cần hỏi: “Như vậy được chưa?”

Hắn cố ý không nói lời nào, xem nàng làm sao bây giờ. Tiểu Man cọt lên cổ hắn: “Đại gia, ăn thịt nha! Chẳng lẽ ta hầu hạ không tốt?” Trạch Tú khụ một tiếng, nhéo một cái lên lưng nàng: “Hầu hạ không tốt, hơi cứng, đổi cô nương khác lại đây.”

“Hoang sơn dã lĩnh, không có cô nương để đổi, chàng dùng tạm đi.” Nàng cầm miếng thịt thỏ đưa lên cạnh miệng hắn, Trạch Tú há mồm định ăn, nàng lại bỏ vào miệng mình: “Chàng không ăn thì ta ăn!”

Trạch Tú nghiêng răng, rất muốn nhéo má nàng vài cái, bỗng nhiên nghe thấy động tĩnh, hắn nhẹ nhàng đẩy Tiểu Man ra, thấp giọng nói: “Có người đến!”

Tiểu Man quay đầu, quả nhiên nhìn thấy giữa núi rừng có ánh lửa lóe lên, dường như có rất nhiều người đang hướng tới nơi này.

Trạch Tú đeo ba thanh kiếm lên lưng, đứng dậy bình tĩnh nhìn người tới. Mục tiêu của bọn họ hiển nhiên là nơi này, hướng về hai người bọn họ mà tới. Vì muốn tránh những môn phái giang hồ, hắn đã chọn đường núi mà đi, không hề qua thành Lan Châu, không ngờ vẫn có người có thể tìm đến. Đây rốt cục là ý tốt hay là giám thị?

Ánh lửa càng ngày càng gần, chỉ chốc lát đã thấy một đám nữ tử ăn mặc lòe loẹt cầm đèn lồng, mang theo xe ngựa đi tới.

Tất cả đều là nữ! Tiểu Man giật mình. Hơn nữa bộ dáng còn khá xinh đẹp, tóc búi gọn gàng, áo tay dài mềm mại, ôn nhu hàm tiếu.

Một thiếu nữ đi đầu tiên cúi người, nhẹ nhàng nói: “Chủ nhân Lan Chi trai biết Trạch Tú tiên sinh và Tiểu Man cô nương tới Lan Châu nên đặc biệt đưa tới hai yêu thiếp, mong hai vị khách quý ngàn vạn lần đừng từ chối.”

Trạch Tú hơi nhú mày, nhưng lời nói lại thực khách khí: “Đa tạ thịnh tình, tuy nhiên hai người chúng ta đi đường vội vã, phong trần mệt mỏi, chỉ sợ làm bẩn nơi thanh nhã như Lan Chi trai, hôm nay đành từ chối. Ngày khác nhất định sẽ dâng môn thăm hỏi.”

Dường như thiếu nữ kia sớm biết hắn sẽ từ chối, không hề nhụt chí, vẫn dịu dàng nói: “Tuy rằng Lan Chi trai đa số là nữ tử nhưng vẫn biết hai chữ hiệp nghĩa, biết hai vị hiệp can nghĩa đảm. Chủ nhân của chúng ta vô cùng ngưỡng mộ, rất mong mỗi được gặp mặt hai vị.”

“Không cần đâu!” Trạch Tú không muốn tốn lời khách sáo nữa, từ chối rành mạch.

Thiếu nữ kia mỉm cười: “Trạch Tú tiên sinh là hảo hán đỉnh thiên lập địa, không muốn kết giao với hạng nữ lưu sao?”

Phép khích tướng cũng vô dụng, Trạch Tú lạnh lùng nhìn nàng, không nói lời nào.

Thiếu nữ thấy vẫn không đỡ động được hấn, chỉ phải nhìn sang Tiểu Man, nói nhỏ: “Trạch Tú tiên sinh thân mang tuyết kỹ, tự nhiên không sợ đông lạnh hè nóng, nhưng Tiểu Man cô nương thân thể mảnh mai, vị tất có thể chịu được cái lạnh khủng khiếp nơi sơn dã? Tiên sinh cũng nên lo lắng cho nàng một chút chứ.”

Oái, nhắc tới nàng? Việc này có quan hệ với nàng sao? Hoa lan lâu Lan Chi trai, nàng chưa từng nghe qua nha! Tiểu Man ngạc nhiên nhìn lại.

Trạch Tú phân vân, cúi đầu nhìn Tiểu Man. Hấn vì muốn tránh phiền toái nên chọn đường rừng, quả thật không nghĩ tới một tiểu cô nương như nàng có thể chịu được việc suốt ngày ăn ngủ ngoài trời hay không. Tuy Tiểu Man không hề kêu khổ, nhưng dù sao cũng chỉ là một cô nương mười sáu tuổi, lại không có công phu gì. Mặt nàng vì gió lạnh mà trở nên nhợt nhạt, đầu ngón tay cũng xanh xao, quả thật rất đáng thương.

Thiếu nữ thấy hấn có chút động lòng thì tiếp tục nói: “Chủ nhân chúng ta đã sớm chuẩn bị tiệc rượu cùng khách phòng, biết hai vị có chuyện quan trọng trong người nên không thể ở lâu, ở tạm một đêm rồi đi cũng được, coi như chúng ta làm tròn vai trò chủ nhà.”

Trạch Tú rốt cục bị nàng thuyết phục, gật đầu: “Cũng được, thịnh tình không thể chối từ, đa tạ chủ nhân Lan Chi trai.”

Hai người bọn họ được mời lên bảo mã hương xa, vững vàng đi vào trong thành Lan Châu. Tiểu Man thấp giọng hỏi: “Lan Chi trai là cái gì? Họ làm gì?”

Trạch Tú nói nhỏ: “Là một đám nữ nhân. Rất nhiều trà lâu, kỹ viện trong thành Lan Châu đều là của Lan Chi trai. Ta không nhớ ngày đó bọn họ có ở Bất Quy sơn không nữa, tóm lại cứ đi xem sao, nếu bọn họ có ác ý thì ta vẫn nắm chắc có thể toàn thân trở ra.”

Xe ngựa đi rất nhanh, chưa đến một canh giờ đã đứng trước cửa Lan Chi trai. Tiểu Man theo Trạch Tú xuống xe, nhìn thấy một loạt nữ tử trẻ tuổi cầm đèn lồng đứng trước cửa nhất tề xoay người hành lễ, mà ở giữa là một nữ tử mặc hoa phục, tuổi chừng bốn mươi, cũng không quá đẹp, thậm chí trang phục còn có chút tục khí, trên đầu cài vô số trâm cài, Tiểu Man thật lo tóc nàng sẽ bị giật trụi.

“Đường phu nhân!” Trạch Tú ôm quyền hành lễ, nữ nhân này chắc chắn là chủ nhân Lan Chi trai.

Đường phu nhân tươi cười chào đón, nắm tay Tiểu Man, nhẹ nhàng nói: “Là ta đường đột, lẽ ra phải tự mình đi nghênh đón khách quý. Chắc vị này là Tiểu Man cô nương? Người gầy như vậy, nhất định là rất lạnh? Mau, mời vào.”

Từ lúc Trạch Tú nói nàng ta mở ra kỹ viện, trà lâu, Tiểu Man liền tự động coi phân loại Đường phu nhân thành tú bà, những nữ tử xinh đẹp cầm đèn lồng này chính là kỹ nữ dưới quyền, vào trong sân này có phải chính là nàng đã đến kỹ viện không?

Lan Chi trai rất đẹp, không phải là vẻ đẹp tráng lệ mà rất thanh nhã khác biệt, qua mỗi khúc quanh, cảnh sắc liền thay đổi. Kỹ viện mà làm được như thế này cũng không phải dễ, so với cái ngõ nhỏ ở trấn Ngô Đồng thì đúng là một trời một vực. Kẻ giàu có mở kỹ viện cũng thật khác nha!

Sau đó là ăn cơm. Đường phu nhân không hổ là tú bà, bản lĩnh mời rượu đúng là hạng nhất, một ly lại một ly mà kính, Tiểu Man uống đến mức không nhớ được tên mình là gì, mặt mũi nóng bỏng. Tay Trạch Tú ở dưới bàn không biết đã nhéo nàng bao nhiêu cái, nàng rốt cục cảnh giác, nhìn thấy Đường phu nhân còn có vẻ tiếp tục rót rượu ỉnh, nàng vội vàng che chén lại: “Ta không thể uống nữa, uống rượu thất thổ, lại quấy nhiễu một nơi thanh nhã thế này.”

Đường phu nhân chỉ phải kính rượu Trạch Tú, nhưng hấn thì khó chơi hơn Tiểu Man, chỉ uống hai chén đã đứng dậy nói: “Trời không còn sớm, đa tạ thịnh tình của phu nhân, chén rượu này hãy để ngày mai tiếp tục.”

Đường phu nhân lập tức gọi nha hoàn đưa bọn họ tới khách phòng, Tiểu Man được Trạch Tú đỡ, cảm thấy mọi thứ trước mắt đều mơ mơ hồ hồ, gió lạnh thổi lên mặt nhưng nàng không thấy lạnh, chỉ cảm thấy thực thoải mái. Tim nàng đập thành thịch, không khỏi lấy tay giữ lại, nhẹ giọng nói: “Đây là lần đầu tiên ta uống nhiều rượu như vậy.”

Trạch Tú lạnh nhạt nói: “Nàng cũng biết là uống nhiều sao? Muốn nôn không?”

Nàng lắc đầu: “Không, chỉ là đầu óc không làm chủ được chân tay...”

“... Nàng rất có tiềm lực đấy.” Uống nhiều như vậy mà còn ý thức được.

Bọn nha hoàn dẫn bọn họ tới khách phòng, một thiếu nữ mặc đồ đỏ nói: “Cô nương uống nhiều rồi, có phải rất khó chịu không? Ta sẽ đi lấy canh giải rượu cho cô nương.”

Trạch Tú lấy trong ngực áo ra một cái bình nhỏ, đổ một viên thuốc ra, nhét vào miệng Tiểu Man: “Ngậm lấy cho ta, không được nuốt cũng không được cắn.”

Viên thuốc kia đắng muốn chết, Tiểu Man nhăn mặt, há mồm định nhổ ra, lại bị hắt tròng mắt, sợ tới mức đành phải cầm miệng. Ai ngờ chỉ một lát sau, cảm giác choáng váng đã dần dần ngừng hẳn. Nàng hít một hơi, nói nhỏ: “A, tốt hơn nhiều rồi. Chỉ là tim vẫn đập rất mạnh.”

“Tim đập là do nàng uống quá nhiều, thuốc này chỉ giúp nàng không chóng mặt thôi.”

Hắn vừa nói xong, nha hoàn áo đỏ kia đã bưng canh giải rượu đến, Tiểu Man phun viên thuốc ra, lắc đầu nói: “Không cần nữa, ta không chóng mặt nữa.”

Lúc này bọn nha hoàn mới đưa hai người đi rửa mặt chải đầu.

91. Q.5 - Chương 7

Hoa hải (nhất)

Lúc Tiểu Man trở lại phòng mình thì trên mặt vẫn nóng bừng, đẩy cửa ra đã thấy Trạch Tú không ở phòng mình lại đang ngồi uống trà ở phòng nàng.

“Chàng tới phòng ta làm gì?” Tiểu Man trừng mắt nhìn hắn, “Sắc quỷ, mau về phòng!”

Trạch Tú cười nhạt: “Mau tỉnh đi, chỉ là một nhóc con mà thôi. Đây không phải là khách điểm, ta không thể để nàng ở một mình được.”

Tiểu Man cũng rót một ly trà: “Aizzz, quả thật là lạ. Nàng ta nhiệt tình như vậy làm gì? Dù sao cũng không quen biết chúng ta mà.”

“Chuyện trên giang hồ chính là như thế.” Hắn cười, vỗ vỗ lên giường: “Không liên quan tới nàng đâu, đi ngủ đi.”

Tiểu Man lên giường, kéo chăn, đột nhiên quay đầu thắc mắc: “Chàng ngồi trong này làm sao ta ngủ được? Sáng quá!”

“Ít nói nhảm, ngủ đi!” Hắn thổi tắt nến.

Tiểu Man lẩn qua lẩn lại trên giường, đột nhiên lại nói: “Aizzz, cũng không phải chưa từng ngủ cùng nhau, chàng cũng lên ngủ đi.”

Trạch Tú đang uống trà, phụt một cái phun trà ra ngoài, ho khù khụ nửa ngày.

“Ăn nói như thế à? Không nói nữa!” Hắn quả thực dở khóc dở cười.

“Ta đâu có nói sai!” Tiểu Man vỗ vỗ chăn, “Được rồi, đến ngủ đi, giường rất to mà, ta cho chàng nửa cái chăn là được.”

Trạch Tú đi tới ngồi trên giường, lại không nằm, chỉ tựa vào đầu giường, khoanh tay chợp mắt: “Không cho nói nữa, mau ngủ đi!”

Tiểu Man trở mình, một lúc sau, đột nhiên nói: “Cái gì vậy? Chọc vào lưng ta.”

Nàng đưa tay sờ, là ba thanh kiếm trên lưng hấn. Nàng kêu lên: “Lúc ngủ chàng vẫn còn mang kiếm?”

Trạch Tú thở dài: “Rất cực nàng có ngủ hay không?”

Tiểu Man rút đầu, lui vào trong: “Kiếm đặt đầu giường thật là dọa người mà, ta không thèm tới gần.”

Chăn rất dày, còn được ủ hương, nàng thò chân ra ngoài chăn mà ngủ. Đang lúc mơ mơ màng màng, chợt thấy có người sờ chân mình, nhất thời không nhớ ra có Trạch Tú trong phòng, nàng sợ tới mức vội vàng rút chân lại: “Ai?”

Đầu giường có một bóng đen, nàng nhìn hồi lâu mới nhớ ra đây là Trạch Tú, không khỏi trở mình, lẩm bẩm nói: “Chàng muốn dọa chết người sao, đừng có sờ chân ta.”

Hấn không nói gì. Tiểu Man đang chập chờn ngủ lại, hấn lại sờ chân nàng, giống như đó là một món đồ chơi yêu thích, còn cầm lấy đặt lên bụng mà sờ nắn quan sát. Tiểu Man muốn rút chân lại cũng không được, đành phải mặc kệ hấn. Nhưng mà ngón tay hấn sờ trên chân nàng thực sự rất ngứa, lại có một loại cảm giác khác thường. Nàng dùng sức co chân lại, ngồi dậy la lên: “Chàng không cho ta ngủ hả?”

Trạch Tú vỗ xuống bên cạnh; “Nàng quay đầu lại ngủ là được.”

“Vậy chàng tháo kiếm ra.”

“Không được!”

“Ta không để ý chàng nữa!”

“Vậy đưa chân cho ta...” Tiểu Man quả thực sắp phát cuồng. Sao trên đời lại có nam nhân ác liệt như vậy chứ! Nàng co chân vào trong chăn, trùm chăn kín đầu mà nằm. Một lát sau liền cảm thấy tay hấn thò vào chăn sờ soạng. Lại tìm chân nàng, Tiểu Man gác chân lên tường, không cho hấn đụng vào.

Trong bóng tối, hấn nghĩ nàng co chân lại nên tiếp tục sờ lên trên, Tiểu Man cảm thấy đùi bị hấn nắm lấy, nhin không được mà cười lên một tiếng, vội vàng muốn trốn: “Buồn!”

Bàn tay chộp vào đùi nàng cũng biết là chộp nhầm rồi, có chút cứng ngắc, nhưng không bỏ ra. Tiểu Man bị buồn, cười không ngừng, một lúc lâu còn không thấy hấn bỏ tay ra, rốt cục nàng cũng cảm thấy có chút không thích hợp.

“Trạch Tú?” Nàng nhẹ nhàng gọi.

Hấn “uh”, rốt cục buông tay, sờ lần lên trên, nắm lấy chân nàng, tiếp tục nghịch.

Tiểu Man rơi vào đường cùng, đành phải ngồi dậy: “Được rồi, ta không ngủ, tùy ý chàng nghịch.”

Đầu Trạch Tú thiếu chút nữa va vào trụ giường, cuối cùng thở dài: “Tiểu Man, cái gì không nên nói thì đừng nói.”

“Ta đâu nói sai! Chính chàng cứ một mực đòi nghịch cơ thể ta!” Lúc tay, lúc lại chân, nàng đâu phải món đồ chơi!

Hấn cứng ngắc cả người, không nhúc nhích. Tiểu Man nói: “Chàng không chơi nữa? Ta có thể ngủ rồi chứ?”

Nàng nằm xuống, quả nhiên hấn không hề động, nhưng lại giống như đang cố nín cười, nín đến mức sắp nội thương đến nơi. Tiểu Man đang định nói chuyện thì hấn giơ tay giữ chân lại, cười nói: “Ngủ đi cho ta.” Rốt cục thì cũng được an tĩnh, nàng ngủ rất ngon, nếu không phải bị tiếng hét chói tai bên ngoài đánh thức thì nhất định nàng còn có giấc mơ đẹp nữa. Trạch Tú lập tức đi tới cạnh cửa, khe đẩy thành một khe hở hẹp, nhìn ra bên ngoài. Trong viện âm u, không nhìn rõ cái gì cả, nhưng những tiếng hét vẫn liên miên không dứt, đều đang kêu cứu mạng.

Tiểu Man đẩy chăn ra, nhảy xuống giường, vội hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Hấn không trả lời bởi vì hấn cũng không chắc chắn. Âm thanh náo động càng ngày càng lớn, Đường phu nhân cũng chạy tới. Trạch Tú lập tức đẩy cửa đi ra ngoài, Tiểu Man đi theo sau hấn, ánh trăng ló ra khỏi lớp mây đen, vén bức màn hắc ám khỏi đình viện, có thể nhìn thấy trên mặt đất đầy rẫy thi thể nữ nhân, máu me giăng đầy đất, hiển nhiên là bị lợi khí làm một chiều mất mạng.

Tiểu Man sợ tới mức ngất người, chân tay Đường phu nhân như nhũn ra, vội hỏi: “Rốt cục có chuyện gì?”

Bọn nha hoàn đều tụ tập lại đây, có người khóc rống nói: “Có một người mặc đồ đen xông vào! Các tỷ tỷ gác đêm phát hiện ra liền bị hấn đại khai sát giới!”

Đường phu nhân vội la lên: “Người đâu rồi?”

Có người nói nhỏ: “Hình như... đã lùi vào khách phòng của Trạch Tú tiên sinh...”

Tất cả mọi người an tĩnh, cùng quay ra nhìn Trạch Tú. Hấn cười lạnh một tiếng, không nói chuyện. Thủ đoạn vu oan hạ lưu bậc này quả thực quá ngu xuẩn, hấn lười phải thanh minh.

Đường phu nhân lạnh nhạt nói: “Nói bậy! Trạch Tú tiên sinh sao có thể làm việc này! Vừa rồi là ai nói?”

Có một tiểu nha đầu run rẩy đứng ra, quỳ xuống đất: “Nô tỳ không nói dối! Quả thật là hấn đã lùi vào trong khách phòng của Trạch Tú tiên sinh!”

Đường phu nhân cả giận nói: “Còn nói bậy!”

Một nha hoàn ở phía sau nói nhỏ: “Đúng thế, đêm khuya như vậy, Trạch Tú tiên sinh còn chưa ngủ... y phục chỉnh tề, còn đeo bội kiếm...”

Không ai nói gì nữa. Trạch Tú lạnh nhạt nói: “Nói như thế thì chính là ta nửa đêm đột nhiên đại khai sát giới?”

Đường phu nhân đang định nói gì thì nghe thấy trong phòng Trạch Tú truyền ra tiếng vang, mọi người lập tức tiến lên đập tung cửa, một đạo ánh sáng lạnh từ trong phòng bắn ra. Trạch Tú kéo Tiểu Man lại sau, nhưng bọn nha hoàn tránh né không kịp, nhất thời bị đám trường châm bạc đâm xuyên qua, kêu thảm thiết mà ngã xuống.

Đường phu nhân hất làn váy dài đánh bay trường châm, một mặt lạnh lùng nói: “Ai?”

Bên trong không có thanh âm, có nha hoàn lớn mật vào thăm dò. Trong phòng tối như mực, tựa hồ không có ai. Đường phu nhân sai người mang đuốc tới, chiếu sáng trong gian phòng, quả nhiên không hề có bóng dáng người nào. Xuất quỷ nhập thần như vậy, hay là quỷ?

Đường phu nhân miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, quay đầu nói: “Xin lỗi, Trạch Tú tiên sinh, đã quấy rầy sự thanh tĩnh của hai người, ta vốn định chiêu đãi hai người thật tốt...”

Trạch Tú cũng hiểu nữ nhân này không có ý định hãm hại mình, lập tức thoải mái nói: “Đường phu nhân quá khách khí rồi!”

Nàng quay ra phân phó: “Người đâu, mau tiến hai vị này đi!” Dứt lời, quay đầu lại nói: “Thật xin lỗi, chỉ sợ là Lan Chi trai đã đắc tội ai đó, rước lấy họa sát thân, để tránh liên lụy tới hai vị, vẫn là thỉnh hãy sớm rời đi!”

Trạch Tú lắc đầu nói: “Người này xuất quỷ nhập thần, chỉ sợ là không dễ đối phó. Lan Chi trai đều là nữ tử, khó tránh khỏi tròng cảnh dè vào miệng hổ. Ta hiện tại không thể đi.”

Tiếng vừa dứt, chợt nghe ở một góc đình viện truyền ra một tiếng cười lạnh, Trạch Tú không đợi hấn cười xong, rút Xuân Ca ném mạnh tới, nhưng chỉ nghe tiếng Xuân Ca cắm vào vách tường, còn góc đó vẫn rỗng tuếch, làm gì có người nào! Tiểu Man trắng bệch mặt mày: “Là quỷ! Chắc chắn là quỷ!”

Trạch Tú liếc nàng một cái, đi tới chỗ Xuân Ca ra, lạnh nhạt nói: “Rốt cuộc là ai giả thân giả quỷ? Trốn trốn tránh tránh thực khiến người ta khinh bỉ!”

Hấn nói xong, cửa phòng Tiểu Man lập tức vang lên một thanh âm khàn khàn: “Không tự trách mình không đủ bốn sự, lại còn giả mồm mịa mai người khác, hắc.”

Đây là lần đầu tiên mọi người nghe thấy người kia nói, quá sợ hãi, vội vàng nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh màu đen nhanh như chớp, phút chốc đã lên vào trong đình, có thể mang máng nhận ra cả người hấn trùm trong màu đen. Đường phu nhân và Trạch Tú đồng thời tiến công, người kia trong nháy mắt lại biến mất không thấy. Thật là như quỷ mị, Tiểu Man đang đổ mồ hôi thay bọn họ thì nghe thanh âm khàn khàn kia vang lên bên tai: “Người, theo ta!”

Nàng nghẹn thở vì kinh ngạc, ngực đột nhiên căng thẳng, sau đó là một trận trời đất quay cuồng, hình như nàng bị nhân chụp lên, vù một tiếng nhảy lên tường rào, lại vù một tiếng nhảy vào trong đêm tối, bọn Trạch Tú không kịp phản ứng.

Tiểu Man bị tốc độ của hắn làm cho sắc mặt tái nhợt, dạ dày cuộn lên từng đợt, mấy lần há mồm suýt nôn. Nàng bị hắn giữ lấy, ngón tay hắn đè lên ngực nàng, không biết vì cái gì mà nàng không nói ra lời. Cũng không biết hắn chạy bao lâu, rốt cục dần dần chậm lại, cuối cùng đứng trên một cành cây, vứt Tiểu Man xuống đất.

Nàng vật vờ trên đất nửa ngày mới đứng lên được, đầu choáng mắt hoa, cố gắng ngẩng đầu nhìn người kia, vẫn không nhìn thấy mặt, ngoài đôi mắt sáng ngời hữu thần ra thì cả người hắn đều được bọc trong vải đen.

Hắn lấy một thanh chủy thủ ra, nắm tay nàng lên, nhìn nhìn, làm như đang tự hỏi xem nên cắt ngón nào. Tiểu Man sợ tới mức cứng đờ cả người, muốn nói gì đó, muốn kêu to nhưng không biết tại sao không thể cất tiếng.

Người kia cuối cùng tựa hồ vừa ý ngón tay cái của nàng, giơ chủy thủ lên định cắt, chợt nghe phía xa đột nhiên vang lên một đợt âm thanh mềm mại, tinh tế uyển chuyển, tựa như vô vàn sợi tơ liên miên bất tuyệt, bao quanh, cuốn lấy. Động tác người kia ngừng lại, ánh mắt lộ ra thần sắc mê hoặc, ngẩng đầu nhìn xung quanh, không biết đang tìm ai.

Làn âm thanh kia dần dần trở nên vang dội, điệu vừa chuyển, đột nhiên trở nên thống khổ, giống như có cái gì vừa bị xé rách, mang theo cảm giác kỳ ảo khó nắm bắt, tượng sương mù, lại tựa gió, chợt cao chợt thấp, chợt trái chợt phải. Tiểu Man chưa bao giờ biết nghe khúc cũng cảm thấy cảm giác hoa mắt, ngàn vạn biến ảo này thật kỳ quái, như là lộn xộn, nhưng phẳng phất trong loạn có trật tự.

Trong nàng như có một bàn tay nhỏ bé nắm lấy, không tự chủ mà đứng lên, đi về phía trước.

Người kia đang ngẩng đầu nghe, thấy nàng đứng dậy đi lại thì vội vàng muốn bắt lại, sau tai chợt có tiếng gió, hắn ỷ vào khinh công tuyệt hảo của mình, thả người nhảy lên tránh, ai ngờ mũi tên kia lại là liên hoàn bốn mũi, hắn né bên này nhưng không thoát được bên kia, phập phập hai tiếng, đã có hai mũi tên bắn trúng bả vai hắn.

Hắn đưa tay định rút tên, đột nhiên giống như nhìn thấy quỷ, nhìn chằm chằm vào lông chim ở đuôi mũi tên, như là không tin được.

Miệng vết thương trên vai bắt đầu đau, hắn đột nhiên rút ra, nhưng đã muộn, máu chảy ra đã biến thành màu đen. Hắn đè miệng vết thương lại, ngã quỵ xuống đất, thống khổ giãy dụa vài cái, cuối cùng lấy chủy thủ ra đâm mình hai cái, rồi bất động.

92. Q.5 - Chương 8

Hoa hải (nhị)

Tiểu Man bị khúc kia dụ dỗ, thân thể không tự chủ đi về phía trước.

Cảnh sắc trước mắt biến ảo, có ánh sáng lộ ra trong đêm tối, nhu hòa, rồi rực rỡ. Nàng như được đi tới một vùng quê vào mùa xuân, khắp núi khắp đồi nở đầy hoa tươi, những cánh hoa bay khắp trời, buông xuống trước mặt nàng, một đám mỹ nữ mặc áo lụa mỏng đang múa giữa không trung, hết sức xinh đẹp, bọn họ đang rắc những đóa hoa lớn xuống đất, từng đóa từng đóa nhẹ nhàng đọng lại trên người nàng, vừa thơm vừa ngọt, bao phủ lấy nàng.

Nàng bị mê hoặc, bị điều khiển, hoàn toàn không còn tự chủ, cứ bước thẳng về phía trước, không biết đi bao lâu, phẳng phất như đã tiến tới nơi sâu thẳm của ánh sáng.

Nơi đó có một nam tử trẻ tuổi, y phục trắng muốt, đang ngồi quay nghiêng về phía nàng, hàng lông mi dài khê run. Hắn cúi đầu thối Xích Bát, ngón tay thon dài hữu lực. Bỗng nhiên hắn ngược mắt lên, cặp mắt đen như bóng đêm, thâm thúy, bình tĩnh nhìn nàng, sau đó chậm rãi vươn tay ra.

Tiểu Man không tự chủ cầm tay hắn, sau đó trước mắt tối sầm. Nàng bất tỉnh nhân sự.

Nàng cảm thấy mình đang nằm giữa một biển hoa vô biên vô hạn, khắp trời tung bay những đóa hoa thơm ngát, nàng không một mảnh vải che thân, nằm giữa những đóa hoa, cánh hoa mềm mại vuốt ve da thịt, thực khiến nàng thoải mái.

Từ xa có một bạch y nam tử đi tới, vạt áo tung bay theo gió. Hắn đi tới bên người nàng, tóc dài rơi xuống cọ vào mặt nàng, dịu dàng nhìn nàng. Ngón tay hắn thon dài hữu lực, xẹt qua hai má nàng, qua tai, cổ, cuối cùng đặt dưới gáy nàng.

Môi nàng bị hắn hôn. Đầu lưỡi mềm mại linh hoạt, không giống như muốn ăn nàng, mà giống như đang dụ dỗ nàng đến ăn vậy.

Tiểu Man đưa tay ôm cổ hắn, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn: “Trạch Tú...”

Biển hoa đột nhiên biến mất, Tiểu Man lập tức bừng tỉnh. Đột nhiên mở to hai mắt, lọt vào tầm mắt là sa trường thủy mặc xa lạ, ánh nắng theo khe hở chiếu vào. Nàng hoảng sợ phát hiện toàn thân không mặc quần áo, cứ như vậy mà nằm trên giường.

Suýt nữa thì nàng hét thành tiếng, vội túm chăn bao bọc lấy thân mình, nhìn xung quanh tìm quần áo, nhưng tìm thế nào cũng không thấy.

Tới lúc gấp quá, không biết làm thế nào thì nghe thấy có tiếng người đẩy cửa đi đến, nàng lui lại góc tường, hận không được chui vào trong chăn mà biến mất.

Một bóng người xuất hiện phía ngoài màn, sau đó một thanh âm trầm thấp vang lên: “Nàng tỉnh rồi à?”

Là tiếng Thiên Quyền!

Ngay sau đó, màn được một đôi tay thon dài vén lên, khuôn mặt tuần tú của hắn xuất hiện trước mắt, toàn thân Tiểu Man cứng đờ, lùi vào tận góc giường, run giọng nói: “Ngươi... Sao ngươi...” Nàng không biết mình định hỏi gì, hỏi hắn làm sao mà tạo ra được ảo ảnh kia, hay là hỏi hắn định làm gì với nàng.

Hắn khoác tấm áo choàng mỏng, trong phòng rất ấm áp nên cổ áo hắn mở rộng ra, một lọn tóc đen thả trước ngực, lại mang đến một vẻ đẹp khác hẳn với Trạch Tú.

“Nàng quên lời ta nói rồi sao?” Hắn cười hỏi, ngồi lên giường, đỉnh màn lên thanh móc.

Hắn nói gì? Hình như hắn nói... nàng là của hắn.

Tiểu Man trừng mắt nhìn hắn, thật lâu sau mới nói: “Là do ngươi làm! Ngươi giết những người trong Lan Chi trail!”

Hắn chậm rãi lắc đầu: “Không phải ta!”

“Ta mặc kệ có phải là ngươi hay không! Thả ta về!” Nàng đứng dậy định nhảy ra ngoài, đột nhiên nhớ ra mình không mặc quần áo. Sắc mặt nhất thời trắng bệch: “Ngươi đã làm gì ta? Quần áo ta đâu?”

Thiên Quyền khê nói: “Đừng sợ, ta không làm gì cả. Chỉ là do hoa hải tác dụng chậm quá mạnh mẽ, nếu như không cởi quần áo ra thì nàng sẽ phải chịu nội thương rất nặng.”

Hoa hải? Vừa rồi nàng nằm mơ đúng là có nhìn thấy một biển hoa lớn, nhưng hoa hải đó thì có liên quan gì tới tác dụng chậm?

Thấy nàng nhìn mình đầy nghi ngờ, Thiên Quyền liền vươn tay, định sờ tai nàng, Tiểu Man cảnh giác co rụt người lại, hắn lập tức dừng động tác, nói nhỏ: “Cái bông tai trên tai nàng tên là Hoa Hải. Ta đã đeo Hoa Hải trái cho nàng.”

Nàng không nói gì, chỉ yên tĩnh nhìn hắn.

Thiên Quyền lại nói; “Hoa Hải là một loại đá kỳ lạ, Hoa Hải trái và Hoa Hải phải tương hỗ hô ứng với nhau, chỉ cần một cái phát lực gọi về thì có thể làm cho người ta sinh ra ảo giác, kêu gọi đối phương đến bên cạnh mình.”

Tiểu Man nhìn hẩn thật lâu mới nói: “Trả quần áo lại cho ta, thả ta đi!”

Hẩn cười cười, đứng dậy lấy từ trong chiếc rương bên cạnh ra một bộ quần áo, đặt trước mặt nàng: “Mặc vào đi, sắp đến giữa trưa rồi, nàng muốn ăn gì? Ta đi làm.”

“Ta phải đi về!” Nàng la to.

Hẩn giống như không nghe thấy lời nàng, đi tới cửa, nói: “Đây là Khánh Châu, ta có một căn nhà nhỏ ở đây, tuy nhiên không thể so bằng ở Trấn Châu, cho nên chỉ có hai chúng ta, không có tôi tớ, nàng thích ăn gì để ta đi làm?”

“Người không nghe ta nói gì sao?” Nàng nổi giận.

Thiên Quyền cười khổ nói: “Nàng nhìn thấy ta thì nhất định phải nói những lời đau đớn đó sao?”

“Ta phải đi về!” Nàng nói dần từng chữ.

Thiên Quyền nhìn nàng đầy ý vị, dịu dàng nói: “Nàng đối đãi với ân nhân cứu mạng như vậy sao?”

“Người là ân nhân cứu mạng gì chứ! Tất cả đều là quỷ kế của người hết! Ta sẽ không để bị người lừa nữa đâu!”

Thiên Quyền bình tĩnh nhìn nàng, đột nhiên xoay người quay trở lại, ngồi xuống giường, chậm rãi nói; “Nàng không biết rằng tính mạng của mình đã như chỉ mảnh treo chuông rồi. Không riêng gì nàng, cả Trạch Tú cũng thế. Những người bị hẩn ngấm trúng đều không thể đào thoát, nếu ta không cứu nàng, ngón tay bị hẩn cắt đi, nàng sẽ chết cực kỳ thảm.”

“Hẩn?” Nàng lập tức bắt được từ quan trọng nhất trong câu nói của hẩn.

Thiên Quyền cười cười: “Nàng không nghĩ rằng sự việc Bất Quy sơn là do một mình ta bày ra đó chứ?”

Chẳng lẽ không đúng sao? Tiểu Man giật mình, tuy nhiên nếu cẩn thận nghĩ lại, hình như quả thật là không thể, hẩn tuổi tác cũng không nhiều, lấy thể lực lớn như vậy từ đâu ra? Hẩn đã làm Thiên Quyền công tử ở Bất Quy sơn rất lâu rồi, lúc trước làm ở Thiên Sát Thập Phương chắc chắn còn trẻ hơn nữa. Người ít tuổi như vậy không thể một tay nắm phong vân trong Thiên Sát Thập Phương được. Sau lưng hẩn chắc chắn còn có người khác. “Kẻ có khinh công tuyệt luân kia tên là Hắc Bức, cũng cùng một cấp với bọn Hồng Cô Tử. Bọn họ không phải là thủ hạ của ta, nếu không lúc ở Trấn Châu nàng cũng sẽ không bị bọn họ bắt đi.”

“Không phải thủ hạ của người thì cũng là đồng lõa!” Nàng không khách khí nói.

Thiên Quyền không tức giận, chỉ thấp giọng nói: “Không sai, là đồng lõa. Nhưng cũng phải xem xem đồng lõa ở phương diện nào. Lợi dụng chuyện tiểu chủ thật giả để bầy Bất Quy sơn chính là mục đích chung của chúng ta, nhưng chúng ta đã xảy ra tranh chấp nghiêm trọng về việc sẽ làm gì tiếp theo. Sự phụ ta và một số người khác muốn cứ vậy bọn người đó ở Bất Quy sơn, nhưng ta không cho rằng đó là một ý kiến hay, chúng ta không phải đã cùng nhau lên Bất Quy sơn cứu người đó sao? Nói trên phương diện này thì chúng ta coi như là đồng lõa.”

“Ai... ai là đồng lõa với người...” Nàng lắp bắp, “Người cứu người... cũng chỉ vì muốn nổi danh lập uy mà thôi...”

Thiên Quyền cười nói: “Các nàng không phải cũng để nổi danh lập uy sao? Buổi tối hôm đó là ai nói muốn làm đại anh hùng?”

Sắc mặt Tiểu Man trắng nhợt: “Người nghe trộm chúng ta nói chuyện!”

“Rất xin lỗi, là ta vô ý nghe thấy, ta cũng không có ý làm khó nàng.”

Tiểu Man cắn môi trừng mắt với hẩn. Thiên Quyền nói nhỏ: “Cho nên, nàng và Trạch Tú đã chọc giận sự phụ ta, lần này phải Hắc Bức tới Lan Chi trai, vốn chỉ định cảnh cáo hai người, không ngờ hẩn lại thị huyết

quá mức, kinh động người của Lan Chi trai trước. Tuy nhiên, nàng đừng sợ, hấn trúng độc chết rồi, ta sẽ che chở nàng, nàng sẽ không sao đâu.”

“Ta không cần người bảo vệ” Nàng ngắt lời hấn. “Ta cũng không tin lời người. Theo như lời người nói, người đi cứu người không thành, sư phụ người muốn trách phạt hấn là phải phạt người mới đúng.”

Thiên Quyền quay đầu nhìn ra cửa sổ, thật lâu sau mới nói; “Hấn đã trách phạt rồi. Nàng tin cũng được, không tin cũng được, tóm lại ta sẽ không thả nàng đi. Ta chỉ có thể bảo vệ một mình nàng. Còn Trạch Tú, bọn họ nhất thời sẽ không động đến, sau lưng hấn có nhân vật rất lợi hại làm chỗ dựa. Người bị nguy hiểm nhất chính là nàng.”

“Ta không cần người che chở!” Nàng lại lặp lại, “Nếu như người cảm thấy những lời nói dối của ta ở Bất Quy sơn là có ý khác thì thật sự xin lỗi! Ta chỉ là... vì cảm ơn người đã chăm sóc ta... cho nên... ta không có ý gì khác! Xin người đừng hiểu lầm! Ta không phải là của người! Vĩnh viễn không phải!”

Hấn mỉm cười: “Nàng cảm kích ta, ta rất vui. Được rồi, không nói những chuyện không vui này nữa, nàng mặc quần áo vào đi, ta đi làm cơm.”

Hấn đẩy cửa đi ra ngoài. Tiểu Man oán hận mặc áo vào, quần áo này vừa mỏng vừa mềm, căn bản không thể chống lạnh. Nàng buộc đai lưng xong, cúi đầu xuống nhưng không thấy có giày, trừ phi nàng định đi chân trần trên tuyết, còn không thì đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn.

Tuy nhiên, hấn cũng quá xem thường nàng rồi, hấn nghĩ rằng nếu không có quần áo chống lạnh, không có giày thì nàng sẽ không chạy sao?

Tiểu Man đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, nơi này quả nhiên rất nhỏ, chỉ có hai gian nhà lợp ngói, bên ngoài là rừng rậm vô biên vô tận. Nàng nhảy ra cửa sổ, chân trần đạp trên tuyết, lạnh cứng người, nhưng cũng đành phải vậy, nàng nhìn trái nhìn phải, xác định Thiên Quyền đang nấu cơm mới nhanh chân bỏ chạy, trong nháy mắt đã ra khỏi sân, chạy như điên trong rừng cây.

Không biết chạy được bao lâu, bỗng nhiên nàng cảm thấy như có gì đó rơi vào người, nàng ngẩng đầu lên nhìn thấy đây trời là những đóa hoa ngũ sắc đang chao liệng, mùi hương thơm ngát say lòng người vây quanh nàng, trong lòng nàng lại như có một bàn tay dẫn dắt, không tự chủ xoay người trở về. Đột nhiên một ý nghĩ cảnh giác lóe lên, hấn lại dùng hoa hải khổng chế nàng!

Nàng cố sức tìm lại một tia khí lực trong ảo cảnh, nâng tay giật bông tai hoa hải ra, nhưng hấn đã chốt chặt phía sau tai, giật không được. Nàng lại thấy thần phạt đây trời bắt đầu buông xuống, nhóm thiên nữ bắt đầu tung hoa, nàng lại lần nữa rơi vào huyền cảnh.

Không biết sau bao lâu, nàng chậm rãi mở mắt, trời đã tối rồi, trên người nàng lại không còn một mảnh vải nằm trên giường. Quần áo để ngay trong tầm tay nàng, nàng đứng dậy mặc vào. Xong đâu đấy, chuyện đầu tiên nàng làm chính là giật bông tai ra, dù hấn có chốt chặt thế nào thì nàng cũng phải tháo ra cho bằng được.

Nhưng nàng tháo, giật nửa ngày, tai như sắp bị đứt đến nơi, bông tai kia vẫn nằm vững vàng trên đó, giống như đã cắm rễ vào tai nàng vậy, bất kể nàng làm thế nào cũng không rời ra được. Tối lúc gấp gáp đến độ mồ hôi ra đầy đầu, trong phòng đột nhiên sáng lên. Có người vừa thấp nển!

“Vô ích thôi, nàng không tháo ra được đâu.”

Thiên Quyền nhìn nàng: “Nó đã uống máu nàng, đã trở thành một bộ phận của thân thể nàng.” “Người lừa ta!” Nàng giận dữ, xông lên định cào gương mặt tuấn tú của hấn, Thiên Quyền liền giữ lấy cổ tay nàng: “Ta không lừa nàng. Hai bên hoa hải một khi đã tách ra, gắn lên hai người khác nhau thì sẽ không thể tháo ra được nữa. Đương nhiên, nếu thực sự muốn gỡ ra thì nàng có thể cắt tai bên trái đi.”

Cắt tai? Tiểu Man rùng mình.

Thiên Quyền buông tay nàng, nói nhỏ: “Tiểu Man, ở cùng ta thật sự khó chịu như vậy sao?”

Nàng cắn răng: “Đúng thế!”

Hấn cong khóe miệng: “Là do ta lừa nàng? Hay bởi vì ta mến nàng?”

Nàng đáp: “Ta không muốn ở cùng một chỗ với ngươi! Ta không mến ngươi!”

Hắn im lặng. Một lát sau mới tiếp tục: “Nàng không tin lời ta nói sao?”

“Một chữ cũng không tin!”

Hắn cười khê: “Vậy phải làm thế nào thì nàng mới tin?”

93. Q.5 - Chương 9

Hoa hải (tam)

Tiểu Man bị cái ôn nhu như nước này của hắn làm ột bụng lửa giận không cách nào phát tác. Hắn không nhanh không chậm, khiến cho nàng giống như người điên, chỉ biết gào thét thật to. Nàng hít một hơi, chỉ ra ngoài cửa sổ: “Ngươi dùng hoa hải khổng chế ta, động một tí là bắt ta xem hoa, nhưng đó chỉ là ảo giác mà thôi. Ngươi có bản lĩnh thì trồng hoa hải ở ngoài kia đi, ta sẽ tin ngươi!”

Thiên Quyền thấp giọng nói: “Tiểu Man, ta không phải là thần tiên.”

“Tùy ngươi!” Nàng nằm trở lại giường, kéo chăn trùm kín đầu: “Ngươi đi ra ngoài cho ta!”

Một lát sau, nghe thấy tiếng hắn nhẹ nhàng đóng cửa, Tiểu Man buồn bực cực điểm, thực muốn mở cửa ra chạy đi. Hắn lại dùng hoa hải để đối phó mình, thân thể nàng lộ liễu thế này, tất cả đều bị hắn nhìn thấy hết rồi. Muốn lấy hoa hải ra lại phải cắt tai... Dựa vào cái gì mà chỉ vì một cái bông tai rách nát mà nàng phải cắt tai mình?

Nàng lặn qua lộn lại trên giường, không làm sao ngủ được, nghĩ đến Trạch Tú nhất định sẽ đi tìm mình, trong lòng cực kỳ khó chịu. Nhưng nàng thật sự hận Thiên Quyền sao? Nàng cũng không trả lời được, cảm giác của nàng với người này càng ngày càng phức tạp. Đầu tiên là chán ghét, sau là cảm động, sau đó lại biến thành không thể đoán được, nhưng nếu như nói là thực sự chán ghét hoặc là chỉ hận không thể giết chết hắn thì tuyệt đối không phải.

Hắn đối xử với nàng vô cùng tốt.

Tiểu Man nhắm mắt lại, cảm nhận tiếng gió vi vu bên ngoài, dần dần, nàng ngủ.

Đường như nàng đang mơ.

Mơ hồ, nàng thấy khuôn mặt khó coi của ông ngoại đang đưa cho nàng một vụn kim, đuổi nàng ra khỏi gia môn. Nàng cầm một xấp ngân phiếu dày đi xin cơm ngoài đường, muốn có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu. Sau đó gặp được một vị đại hiệp mặc áo đen, sau lưng khoác ba thanh trường kiếm, hắn cứu nàng, lại còn chăm sóc nàng.

Sau đó không biết sao lại biến thành cảnh động phòng hoa chúc. Đại hiệp vén khăn voan che mặt nàng, nắm lấy cằm nàng, thấp giọng nói: “Ta đã nói nàng đừng có nhìn hắn, nàng có làm không?”

Nàng đột nhiên bừng tỉnh, thật sự làm hay không làm thì có liên quan đến động phòng hoa chúc?

Một thoáng chói mắt, đại hiệp đột nhiên biến thành một công tử mặc bạch y, ôn nhuận như ngọc. Đôi mắt hắn đen, thâm thúy như bóng đêm, dịu dàng nói: “Nàng là của ta!”

Bỗng nhiên, hắn nhẹ nhàng thổi một hơi, tân phòng trong nháy mắt biến thành hoa hải, những đóa hoa ngũ sắc thay phiên nhau rơi xuống, nàng đang định cảm khái thì thấy người trước mặt biến thành một con rắn khổng lồ màu trắng bạc, chậm rãi bò lên, cuốn quanh người nàng, khiến nàng không thể động đậy. Nàng hoảng sợ hét to lên, chợt nghe bên tai có tiếng nói: “Thế mới nói, nàng thật sự làm sai rồi.”

Tiểu Man choàng tỉnh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng. Quay đầu lại nhìn, cự mạng hay tân phòng đều không có... Sắc trời đã sáng rõ. Nàng đẩy chăn ngồi dậy, càng nghĩ càng cảm thấy giấc mơ kia thật quý dị.

Nàng vén màn, thấy trên bàn đã bày sẵn một khay thức ăn. Trong khay là một âu cơm và hai đĩa thức ăn còn đang bốc khói, hiển nhiên là vừa mới được nấu xong. Không biết vì sao, nàng thở dài một hơi, rửa mặt chải đầu xong, ngồi xuống bàn ngoạn ngoạn ăn.

Ăn được một nửa thì đột nhiên cảm thấy có cái gì lạnh buốt dính vào sau gáy, hóa ra là cửa sổ bị gió thổi hé ra một khe nhỏ, từng bông tuyết theo khe nhỏ tiến vào phòng. Tuyết lại rơi!

Nàng đứng dậy định đóng cửa sổ, liếc mắt nhìn xuống dưới một cái, thấy khắp sân đầy ắp màu sắc. Tiểu Man giật mình mở cửa sổ ra, nhìn thấy một mảng hoa hải cực lớn nở rộ trên nền tuyết! Một mảng hoa hải ngũ sắc. Trên mỗi thân cây, mỗi tán lá trong sân đều là hoa hải, mỗi khi gió thổi qua, những đóa hoa này lại nhẹ nhàng lay động, phảng phất ngay lập tức sẽ có một trời đầy những đóa hoa chao liệng.

Hắn thật sự làm cho hoa nở giữa mùa đông!

Tiểu Man hết giật mình thì nhoẻn miệng cười, chợt thấy trong sân có người, chính là Thiên Quyền. Hắn khoác một cái áo da thú, tay đang giơ lên, gắn một đóa hoa vào cành cây. Đường như cảm nhận được có người nhìn mình, hắn hơi quay đầu.

Nàng không thể không thừa nhận, cảnh này chính là bức họa đẹp nhất mà nàng từng được thấy. Tuyết rơi lả tả như muôn vàn cục bông đều bị hắn gạt đi, trên mặt đầy thâm ý, cũng lại tràn đầy ôn nhu, lông mi khẽ ngược, bỗng nhiên dừng lại ở mắt nàng, nhẹ nhàng cười.

Trong nháy mắt đó, tất cả mọi âm thanh trên thế giới phảng phất như biến mất. Tiểu Man nghe thấy tiếng tim mình đập thành thạch, càng ngày càng nhanh.

Hắn giơ đóa hoa trong tay lên, dịu dàng nói: “Tặng nàng hoa hải thật này, Tiểu Man, còn chưa tin ta sao?”

Nàng không tự chủ lui lại vài bước, không thốt được nên lời. Hóa ra đó cũng không phải là hoa thật sự, mà là được làm từ giấy màu, nhiều như vậy, chẳng lẽ hắn đã làm suốt cả đêm? Sau đó lại buộc từng đóa lên cây?

Thiên Quyền buộc xong đóa hoa cuối cùng, chậm rãi đi tới trước cửa sổ, trông hắn có chút tiều tụy, trong mắt đầy tơ máu, tuy nhiên nụ cười vẫn ôn nhuận như ngọc. Hắn nói nhỏ: “Hiện tại đã tin tưởng ta chưa?”

Nàng sẽ bị loại ôn nhu này giết chết, từng chút từng chút một, trọn đời sẽ không xoay lưng được.

Một trận gió thổi qua, cuốn tóc nàng bay bay, có cái gì đó rơi lên tóc nàng, Thiên Quyền đưa tay gỡ xuống, hóa ra là một cái kén.

“Là thiêu thân?” Không biết vì sao nàng lại đột nhiên hỏi chuyện này.

Hắn nhìn một hồi, lắc đầu: “Không, là bướm bướm. Rơi xuống tuyết giữa tiết trời lạnh giá này thì chỉ có đường chết mà thôi.” Hắn đặt cái kén lên bàn, nói: “Ồ lại nơi ấm áp này đi, có lẽ tới mùa xuân còn có thể phá kén mà ra.”

“... Đặt ở chỗ của ta?” Nàng không thể hiểu nổi người này, rốt cuộc hắn là dịu dàng hay là tàn nhẫn?

Thiên Quyền mỉm cười: “Uh, lúc nó phá kén ra sẽ rất đẹp, nàng cũng sẽ rất thích.”

Tiểu Man yên lặng gật đầu, nhẹ nhàng cầm lấy cái kén. Sau đó lại nhìn thấy hắn vẫn còn cầm ô đứng trong tuyết, nàng thấp giọng nói: “Người... người có muốn vào trong không? Uhm... cơm còn rất nhiều, một mình ta không ăn hết...”

Hai mắt hắn sáng rõ, thu ô lại, ôn nhu nói: “Được, cảm ơn!”

Nói xong liền nhảy qua cửa sổ mà vào, đóng cửa, cởi áo khoác, ngồi xuống cạnh bàn. Tiểu Man yên lặng xới một bát cơm cho hắn, thấp giọng nói: “Ta đã ném qua rồi... Người đừng để ý.”

Hắn lắc đầu, cầm lấy chiếc đũa nàng đã từng dùng bắt đầu ăn cơm. Tiểu Man cầm cái kén nghịch ngợm, ngồi bên cạnh hắn, cả hai cùng không nói gì.

Thiên Quyền đột nhiên nói: “Phụ thân ta từng nói rằng mỗi con người, từ lúc sinh ra cho tới khi lớn lên đều có một cái kén trở ngại. Có người sẽ co lại trong kén mà sống hết đời, có người lại có thể phá kén mà ra. Ta đã từng không hiểu ý tứ của ông, nhưng hiện giờ thì đã rõ rồi.”

Tiểu Man nhẹ giọng nói; “Ta... không hiểu lắm.”

Hắn buông đũa, thanh âm cũng nhẹ như nàng: “Về sau sẽ hiểu.”

Hắn im lặng nhìn lư hương, nhìn làn khói nhẹ lượn lơ bên trong, nhớ tới những việc từ rất lâu trước kia. Thí dụ như Bội Nương. Thí dụ như cung điện yên tĩnh thâm thúy tồn tại trong một đoạn hồi ức ngắn ngủi kia. Thí dụ như phụ thân hắn.

Thời điểm hắn sống phóng túng chính là ở trong nơi ở nhỏ bé tĩnh mịch kia, diên loạn đảo phượng với nữ tử mình đã từng coi là trưởng bối, không hề cố kỵ. Có lẽ hắn đã từng nghĩ đến loại khoái hoạt thăng hoa thân thể này chính là ánh hào quang sắc sỡ đó. Giữ bí mật, yêu đương vụng trộm thực là một khoái cảm cấm kỵ, vừa sợ bị người khác phát hiện, lại ngóng trông đến lúc bị phát hiện. Hắn muốn mình được bay lượn giữa không trung, không có gì để sợ hãi.

Sự tình sau đó vẫn bị phụ thân biết, nhưng ông cũng không giận dữ, khi đó thân thể ông đã yếu lắm rồi. Ông nằm trên giường, hai mắt sáng rực, cầm tay hắn, thấp giọng nói: “Kiến Ngọc. Con đang mua dây buộc mình đây. Dây chính là cái kén dày nhất, cứng nhất, cũng lớn nhất của con. Con nhất định phải đứng dậy, vung vẫy bước đi. Đó mới là bổn phận của con.”

Rồi ông chết. Sau đó Bội Nương cũng chết. Một mình hắn còn lại trong đình viện tĩnh mịch, trong nháy mắt hắn hiểu ra cái gì gọi là mua dây buộc mình.

Những thứ hắn cho là hào quang sắc sỡ kỳ thật chính là những sợi dây mà hắn tự tay buộc vào.

Hắn sẽ không thể được hạnh phúc, những thứ tốt đẹp sẽ vĩnh viễn ở bờ bên kia, hắn chỉ có thể ngắm nhìn từ xa.

Nhưng hiện tại hắn muốn giành lấy, muốn tự tay nắm lấy một tia sáng hạnh phúc.

Nếu như hắn rơi vào bóng tối, tia sáng hạnh phúc này sẽ có thể cứu vớt hắn, giúp hắn phi thăng.

Hắn nhanh chóng cầm chặt tay Tiểu Man, chăm chú nhìn vào mắt nàng, thấp giọng nói: “Tiểu Man, đừng rời khỏi ta!”

Nàng cúi đầu không nói.

Nàng dần dần trở nên trầm mặc, có thể ngồi yên lặng cả ngày lúc hắn đọc sách, có lẽ cũng là trở nên ôn nhu, lúc hắn chuẩn bị ra ngoài quét tuyết sẽ mặc cho hắn thêm áo khoác, thắt chặt dây lưng cho hắn.

Có lẽ bọn họ đều đang đợi... Nhưng chờ đợi cái gì, không một ai biết.

Sau giờ ngo, không gian yên tĩnh như mặt nước lặng. Trong phòng thực ảm áp, Tiểu Man ghé vào bàn tập viết chữ, dần dần thấy mệt, gục đầu lên giấy mà ngủ, cây bút trong tay dần dần ngã xuống.

Hình như có người ở phía sau ôm lấy thắt lưng nàng, hai tay có chút không thành thật. Tiểu Man chợt bừng tỉnh, giữ lấy hai bàn tay kia, cả giận nói: “Người, đồ sắc quỷ!” Đã lâu nàng chưa từng hét to như vậy. Đôi tay kia khẽ run, nhưng không những không bỏ ra mà ngược lại còn siết chặt hơn, mùi xạ hương nhàn nhạt phả vào mũi nàng, toàn thân Tiểu Man nhất thời cứng ngắc.

“Thiên Quyên... Buông ra!” Nàng thấp giọng nói.

Mặt hắn dán lên cổ nàng, giống như đang cười: “Không buông!”

Tiểu Man nhất thời nóng nảy, cổ sức giãy dụa, cổ sức kéo: “Buông ra! Đồ hỗn đản!”

Cánh tay hắn như thép vậy, làm thế nào cũng không kéo ra được. Trên cổ đột nhiên thấy buồn buồn, là môi hắn đập lên đó. Hắn lại nỉ non: “Nếu sớm biết làm như vậy có thể làm nàng khôi phục tinh thần, ta đã ôm nàng từ lâu rồi.”

Tiểu Man gấp đến độ đỏ mặt tía tai, giơ móng tay ra cào lung tung, cũng không biết cào trúng chỗ nào mà làm hắn đau kêu lên một tiếng, cánh tay buông lỏng, Tiểu Man lập tức vùng ra, xoay người lại khua tay múa chân mà đánh hắn, một cước đá vào ngực hắn, tức giận nói: “Người cũng là tên sắc quỷ chết dẫm!”

Thiên Quyền nắm cổ chân nàng. Bàn chân nàng nhỏ xinh, ngón chân trắng ngần. Hấn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên bàn chân nàng. Mặt Tiểu Man đỏ rực như xuất huyết đến nơi, đột nhiên rút chân lại, kết quả không đứng vững, lão đảo muốn ngã.

Thiên Quyền nhanh nhẹn ôm lấy thắt lưng nàng, kéo nàng ngồi lên đùi mình, Tiểu Man không cẩn thận cắn luôn vào đầu lưỡi, đau quá kêu to lên, nước mắt chảy ra.

Hấn vội vàng đỡ lấy khuôn mặt nàng: “Để ta xem, có chảy máu không?”

Nàng che miệng, dùng sức đẩy hấn, hàm hồ kêu lên: “Ông ần người em! (Không cần người xem!) Người đi đi!”

94. Q.5 - Chương 10

Hồng điệp (nhất)

Lần đầu tiên hấn có cảm giác đỡ khóc đỡ cười, kéo tay nàng ra, nắm cầm nàng, Tiểu Man bị nắm hé miệng, hấn nhìn nhìn, quả nhiên có chảy chút máu, tuy nhiên không bị thương nặng. Hấn lấy trong ngực áo ra một cái hộp nhỏ, chấm ít thuốc mỡ, kéo nàng lại, lại buộc nàng há miệng, bôi thuốc lên lưỡi nàng.

“Trong một canh giờ không được nói chuyện, không uống nước, sẽ nhanh khỏi thôi.” Hấn vừa bôi thuốc vừa nói, cúi đầu nhìn thấy hai mắt rưng rưng của nàng đang vừa giận lại vừa buồn bực trừng lên nhìn hấn, vẻ mặt thật sự đáng yêu. Ngón tay hấn cảm thấy vô cùng mềm mại, trong lòng rung động, thực không muốn rút tay ra.

“Bỏ ra..” Nàng nói, trừng mắt lườm hấn.

“Hừ, đừng nói gì.” Hấn dịu dàng nói, ngón tay chậm rãi vuốt ve đầu lưỡi nàng. Khuôn mặt nàng càng ngày càng hồng, đột nhiên cắn tay hấn, ai ngờ hấn không những không rút tay mà còn luôn thêm ngón cái vào, nhẹ nhàng vuốt ve. Toàn thân nàng như nhũn ra, rốt cuộc không cắn nổi nữa, nhấc chân đạp hấn, vừa vặn trúng bụng. Sắc mặt hấn biến hóa, một lát sau bạch y của hấn đã bị máu nhuộm đỏ một mảnh.

Tiểu Man sợ tới mức không dám đạp tiếp, đẩy vào tay hấn định tránh ra, hấn lại đưa tay quàng lại, giữ nàng trong ngực.

“Nàng xuống tay ác thật!” Hấn cười khở, cởi bỏ bạch sam, trên người hấn chỉ chút vết thương do roi quất, tựa hồ mới bị đánh không lâu, sưng đỏ chảy máu, chỗ vừa bị nàng đạp máu chảy càng nhiều.

Ngón tay hấn vẫn còn ở trong miệng nàng, bỗng nhiên hấn rút tay, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, Tiểu Man đưa tay phải định cào, nhưng nhìn trên người hấn kín đặc vết roi, nhất thời không biết nên cào chỗ nào, chỉ đành suy sụp buông tay.

Thiên Quyền khẽ cười, nói: “Nàng cũng xót ta!”

Chỗ lưỡi bị thương được bôi thuốc, giờ vừa tê vừa ngứa, nàng nói chuyện vẫn hàm hàm hồ hồ: “Người nói trừng phạt chính là cái này sao? Đây là sự phụ người đánh à?”

Hấn không trả lời, nhẹ nhàng ôm nàng, nói nhỏ: “Tiểu Man, nàng có mến ta một chút nào không?”

Nàng không nói, một hồi lâu mới miễn cưỡng quay đầu đi chỗ khác.

Thiên Quyền nhìn nàng thật lâu, đột nhiên nói, thanh âm hấn rất thấp, cũng rất nhẹ: “Có thích, đúng không?”

Nàng không gật đầu, cũng không lắc.

Có lẽ nàng cũng không biết chính xác cảm giác của mình với hấn là gì, nó rất phức tạp, chỉ đơn thuần nói thích hay không thích thì không thể hoàn toàn miêu tả được.

Nàng thấp giọng nói: “Người ta yêu là Trạch Tú.”

Hắn cười cười, chậm rãi buông nàng ra, sờ tóc nàng: “Được rồi, không nói chuyện nữa, một canh giờ sau lưỡi sẽ hết đau.”

Hắn đi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy, màu sắc bầu trời bên ngoài cực kỳ cổ quái, không trung âm thầm đỏ lên, tựa như màu máu, hắn hít một hơi, thấp giọng nói: “Sắp tới rồi...”

Cái gì sắp tới? Nàng nghi hoặc nhìn hắn.

Hắn bình tĩnh nhìn bên ngoài: “Ta nói tuyết sắp rơi rồi.”

Nói xong, hắn bước ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tiểu Man ngơ ngác đứng một hồi, lại nằm úp sấp lên bàn mà luyện viết chữ, viết được vài chữ thì thấy tâm phiền ý loạn, liền buông bút, đẩy cửa đi ra ngoài.

Thiên Quyền đứng một mình giữa trời tuyết, không biết đang nhìn cái gì. Nàng không đi giày, chỉ có thể đứng ở cửa mà nhìn hắn. Nàng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết nói như thế nào, cho nên chỉ yên lặng đứng ở đó. Hắn nhìn không trung. Nàng nhìn hắn.

Mãi lâu sau, lúc trời đã tối sầm, chân nàng cũng bị đông lạnh đến mất hết cảm giác rồi, Thiên Quyền mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn nàng, lộ ra một nụ cười làm cho người ta cảm thấy cực kỳ diễm lệ. Hắn nói: “Tiểu Man, ta sẽ cưới bỏ trời buốc này.”

Sau đó hắn bước lại, dùng sức ôm nàng: “Chỉ cần nàng còn nhìn ta.”

Rồi hắn ôm nàng đi vào phòng.

Chân nàng bị lạnh hết hồng lại xanh, Thiên Quyền đặt nàng lên giường, cầm hai chân nàng nhẹ nhàng hà hơi ấm. Tiểu Man yên lặng nhìn hắn, lâu sau mới nói: “Thiên Quyền, ta...”

Hắn không ngắt đầu, dịu dàng nói: “Đừng nói gì cả, không cần nói.” Hắn nắm chân nàng, dùng tay ủ ấm, một lúc sau, thấp giọng nói: “Ta sẽ nhanh chóng đưa nàng rời khỏi đây, nàng không thể ở đây được nữa.”

Tại sao? Nàng dùng ánh mắt hỏi hắn. Hắn không trả lời, đợi đến khi hai chân nàng ấm hắn mới đứng dậy, ôm nàng ngồi lên đùi mình, kề trán hắn vào trán nàng: “Như vậy là tốt rồi, thật sự rất tốt.”

Trời dần tối, màu hồng nơi chân trời cũng dần rút đi, biến thành màu đen.

Hắn mở một cái rương ở đầu giường, lấy ra một bộ quần áo, đúng là bộ quần áo nàng mặc lúc bị đưa tới đây, còn cả đôi giày da thỏ của nàng nữa. Hắn đặt quần áo của nàng lên giường, sau đó nửa ngồi nửa đứng trước người nàng, nhẹ nhàng cởi chiếc giáp bảo trên người nàng. Tiểu Man vội đưa tay giữ áo, hắn nhẹ nhàng cầm cổ tay nàng: “Đừng, để ta mặc quần áo cho nàng.”

Thân thể mảnh khảnh của nàng lộ ra trong ánh hoàng hôn cuối cùng, đẹp kinh tâm động phách. Thiên Quyền đưa tay ôm lấy nàng, mặt dán trên ngực nàng, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Tiểu Man!”

Nàng run rẩy thật lâu, cuối cùng vuốt vuốt tóc hắn.

Hắn hôn mặt nàng, rồi cực cũng buông nàng ra, mặc từng chiếc áo lên cho nàng, cuối cùng dùng lược búi mái tóc dài của nàng thành một búi tóc rất đẹp.

“Được rồi, đi thôi!” Hắn cười tủm tỉm, đỡ nàng đứng dậy, đi ra sân, mở cửa phòng chứa củi, bỏ một bó củi ra, sau đó nhẹ nhàng vỗ, bên dưới liền lộ ra một mật thất. Hắn khẽ khàng đẩy nàng: “Hãy trốn vào trong, không được lên tiếng. Sáng mai nàng có thể đi rồi.”

Hắn xoay người định đi, Tiểu Man vội la lên: “Khoan! Người... Người định làm gì?”

Thiên Quyền không trả lời, hắn đưa tay nhẹ ôm khuôn mặt nàng, cúi đầu hôn môi nàng. Môi hắn rất nóng, giống như sắp bị tan chảy ra đến nơi, có lẽ hắn thật sự muốn cháy lên, trở thành một ngọn đuốc. Nàng cơ hồ không hít thở nổi, cuối cùng môi hắn dừng lại bên cạnh hoa hải trên tai nàng, nói nhỏ: “Ta yêu nàng!”

Sau đó hắn đẩy mạnh nàng vào mật thất, lại vỗ một cái, mặt đất liền khép lại, không còn thấy bóng dáng nàng nữa.

Hắn lại đặt bó củi đặt vào chỗ cũ, sau đó chậm rãi đi ra ngoài, trở về phòng ở, lò đã lạnh, đèn đã tắt. Hắn thắp cây nến mới, nhóm lại lư hương. Sau đó an tĩnh ngồi trước bàn, cầm đồng giấy vàng viết lên, nhìn lần lượt.

Cuối cùng, hắn thấy tên Trạch Tú.

Chữ vàng không đẹp, có chút vụng về, nhưng lại rất thẳng, cho nên nhìn cũng không chướng mắt.

Xem tiếp, có tên của nàng, nhìn hai chữ “Tiểu Man” mà hắn mỉm cười.

Nhìn tiếp, có hai chữ đột ngột đâm vào mắt hắn, toàn thân hắn phảng phất run lên.

Hắn hít sâu một hơi, lần đầu tiên có cảm giác muốn rơi lệ.

Kiến Ngọc.

Hắn cẩn thận cầm tờ giấy kia lên, gấp lại, bỏ vào trong ngực.

Sắc trời đã hoàn toàn đen đặc, tuyết lại bắt đầu rơi, bông tuyết bay vào phòng qua khung cửa sổ mở rộng, hắn cũng không có ý định đi đóng lại.

Không biết từ khi nào đã có thêm năm hắc y nhân xuất hiện trong viện, xen lẫn trong bóng đêm, rất khó phát hiện.

Thiên Quyền đứng dậy, cúi đầu qua một lớp cửa sổ: “Sư phụ!”

Hắc y nhân đi đầu không nói gì, ngay sau đó kinh phong đập vào mặt, một cây trường tiên (roi dài) giống như một con rắn vù một tiếng đã tới trước mắt, hung mãnh cắn xé đi một mảng thịt trên người hắn, cánh tay hắn nhất thời nhuộm đỏ. Trường tiên không hề lưu tình, vẫn không ngừng quật tới, bạch y của hắn cơ hồ đã thành màu đỏ, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích.

Rốt cục, trường tiên cũng được thu trở về, một thanh âm cứng nhắc, lạnh như băng vang lên: “Tiểu nha đầu đâu?”

Thiên Quyền nói: “Đi rồi.”

“Đi rồi?” Thanh âm vút lên cao.

Hắn mỉm cười: “Không sai, nàng đã sớm đào tẩu rồi.”

“Tốt lắm, người làm rất tốt.” Thanh âm kia không hề chứa đựng chút hi vọng, giống như một tảng đá vậy.

Bốn hắc y nhân phía sau hắn nhất thời tách ra, chạy đi tìm khắp các góc ngách, ngay cả rừng cây gần đó cũng không tha. Cuối cùng hội tụ lại trước mặt người kia, nói: “Không thấy.”

Thân hình người kia chợt lóe, đã vọt vào trong phòng, hai mắt như phóng điện, nhìn chăm chăm vào Thiên Quyền. Hắn giật mình, nói nhỏ: “Sư phụ muốn uống trà không? Ở chỗ đệ tử có nước tuyết trên cây tùng.”

Người kia “Ừ” một tiếng: “Cũng được.”

Thiên Quyền xoay người đi đun nước, tay áo người kia vừa động, một luồng ánh sáng bạc đánh úp lại hắn. “Phập” một tiếng, ngân quang đã bị cung Thần Võ ngăn lại, hắn giương cung, ba mũi tên đen sì đã hướng thẳng người kia.

Bốn hắc y nhân lập tức tiến lên, giương kiếm chĩa vào ngực hắn.

Người kia nói: “Là người đã thả nàng. Người dám không nghe theo lời ta nói!”

Thiên Quyền nhàn nhạt đáp: “Ta không cần phải cái gì cũng nghe theo người.”

Người kia gật đầu: “Tốt lắm!”

Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh, dường như đang đánh giá cấu tạo phòng này, một lát sau đột nhiên nói: “Tới phòng chứa củi, phía dưới đồng củi nhất định có huyền cơ.”

Bốn hắc y nhân lập tức đáp ứng.

Thiên Quyền không nhúc nhích, trên mặt cũng không có biểu tình gì. Người kia nói: “Sở học của người đều là ta truyền cho, mật thất ở đâu làm sao ta lại không biết.”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe “phịch, phịch” mấy tiếng, bốn hắc y nhân đột nhiên ngã xuống đất, không thể động đậy.

Người kia tuyệt không kinh hoảng, nói: “Trong lư hương là thiên niên bất tỉnh, rất không tồi.”

Thiên Quyền ra vẻ tươi cười: “Đều là được sư phụ chỉ dạy, đệ tử cũng không coi là bồi nhọ sư môn.”

Người kia vẫn gật đầu: “Không tồi. Người dùng liệt hỏa bá giết Hắc Bức, vừa vận khắc với chiêu số âm hàn của hắc, cho nên độc phát bỏ mình cực nhanh.”

Hắc cũng cười: “Sư phụ chính là sư phụ.”

Người kia nói: “Cho nên người không giết được ta. Người dùng thủ đoạn gì ta đều có thể đoán ra, người đối với ta là hoàn toàn vô dụng.”

Thiên Quyền nhẹ nhàng nói: “Thật vậy sao?”

95. Q.5 - Chương 11

Hồng điệp (nhị)

Người kia còn định nói tiếp, chợt thấy toàn thân tê rần, hắc đưa một tay chống lên bàn, cư nhiên còn có thể chậm rãi phán đoán: “... Quả nhiên không tồi. Ngoài Thiên niên bất tỉnh còn có một loại dược khác. Ta xem xem... là Ngọt Mộng Hương. Quả nhiên ta không lường được người lại dùng hai loại dược một lúc, tạo thành một loại dược lợi hại hơn.”

Thiên Quyền thấp giọng nói: “Còn một chuyện khác, sư phụ không đoán được sao?”

Người kia choáng váng, sắp không kiên trì được nữa, hắc há miệng, như là đang định nói tiếp, đột nhiên một đạo hắc quang lóe lên, cung Thần Võ trong tay Thiên Quyền nhất thời giờ lên cao, thân hình hắc vụt sáng, mấy cây ngân châm trong tay áo Thiên Quyền bắn ra, cắm lên người người kia.

“Còn một chuyện, đó là tử sát.” Hắc lạnh nhạt giải thích.

Người kia cố sức nhổ một cây châm xuống, nhìn máu dính trên đó đã biến thành màu xanh nhạt, quả nhiên trên châm có bôi tử sát, đây là một loại độc dược cực kỳ lợi hại, tuy rằng hắc có thể tạo ra nhưng cho đến nay vẫn chưa thể tìm được giải dược.

Người kia cười hai tiếng: “Người thật sự giỏi đấy.”

Vừa nói xong, cả người đã mềm oặt ngã xuống đất, không thể nhúc nhích.

Thiên Quyền nhìn hắc một lúc, chậm rãi đi đến bên bàn, cầm lấy cây nến, nhẹ nhàng để lên giường, chặn đệm lập tức bén lửa, chỉ một lát sau lửa đã bùng lên. Hắc tựa vào cửa sổ, mặc kệ những bông tuyết rơi xuống miệng vết thương trên người, dường như hắc không hề thấy đau.

Chậm rãi kéo ngăn kéo ra, trong đó chẳng có gì ngoài một cái kén. Hắc nhẹ nhàng cầm cái kén đặt vào lòng bàn tay.

Cái kén hơi động, nó còn sống! Vì trong phòng ấm áp, nó đang muốn phá kén mà ra, trở thành một con bướm giữa trời đông.

Có lẽ, cuối cùng có thể phá kén mà ra không chỉ riêng nó, mà còn cả hắc nữa.

Phụ thân từng nói: Kiến Ngọc, con phải mãi mãi vững vàng, nhất định phải vững vàng mà sống.

Không. Không. Không thể mãi thế này. Hắn nghe thấy rõ ràng tiếng kén rạn vỡ, cả không gian quanh hắn bừng sáng.

Cái kén trong lòng bàn tay rốt cục cũng rách ra một lỗ nhỏ, động vật nhỏ mềm yếu mà đẹp đẽ kia chậm rãi chui ra, mở bung đôi cánh, chậm rãi bay lên. Đôi cánh rõ ràng là rạn vỡ màu ngọc, lại phẳng phất đỏ tựa màu máu, nó được ánh lửa chiếu rọi thành một con bướm đỏ.

Nó run rẩy bay ra ngoài, gió tuyết đầy trời nhất thời thổi tạt nó xuống.

Nó thức giấc không đúng thời điểm, nhất định phải chết.

Thiên Quyền cầm lấy nó, nhẹ nhàng tung lên, nó loạng choạng bay một hồi, cuối cùng vọt vào trong ngọn lửa, nháy mắt đã hóa thành tro tàn.

Hắn thở dài, tựa vào cửa sổ, ngửa đầu nhìn bóng tối bên ngoài.

Bỗng nhiên có người gọi hắn: “Thiên Quyền!”

Hắn quay ra nhìn, thấy Tiểu Man mặt toàn là bụi, vẫn có thể nhìn thấy ánh nước trên đó, nàng đang liu liếm mặt tay với hắn.

“Người mau ra đây! Cháy!” Tiểu Man thất thanh kêu lên.

Nàng bị nhốt trong mật thất, sờ soạng nửa ngày cũng không biết làm sao để đi ra ngoài, vừa dẫm vừa đá một hồi, người toàn mồ hôi, cuối cùng không biết là đụng phải chỗ nào, cửa ngầm liền mở ra. Nàng vội vàng chạy ra, liền nhìn thấy rợp mắt là màu lửa đỏ đang nuốt gọn trang viện.

Thiên Quyền xúc động, chống tay vào cửa sổ nhảy ra ngoài, nhẹ nhàng gọi: “Tiểu Man!”

“Tại sao lại bị cháy? Sao trên người ngươi toàn máu thế này?” Nàng lớn tiếng hỏi, mặt đỏ bừng vì lạnh.

Hắn thầm muốn cười to, cũng có thể là muốn khóc lớn. Hắn chìa tay ra cho nàng, ôn nhu nói: “Tặng cho nàng!”

Tiểu Man ngạc nhiên nhìn cái kén rách: “Có ý gì? Bướm bướm nở sớm vậy sao? Người tặng ta cái này... làm gì?”

Hắn mỉm cười: “Cứ cầm là được.”

Tiểu Man chỉ đành gật đầu, nhét cái kén vào trong tay áo, một lúc sau mới nhẹ giọng nói: “Người... định đi đâu?”

Hắn không trả lời, chỉ quay đầu yên lặng nhìn phòng ốc đang cháy rừng rực, ánh lửa tận trời. Lửa đỏ, khói đen, bốc lên cao ngút. Đêm đen, trang phục đỏ, mắt sáng, tay áo bay phấp phật, hắn giống như một bức họa vĩnh viễn không phai màu.

Hắn mở miệng định nói chuyện thì nghe phía sau tai có tiếng gió thổi tới, vội vàng thả người nhảy ra, ai ngờ ngọn roi đen sì kia giống như biết hắn sẽ tránh, phút chốc liền đổi hướng, quấn lấy hắn, kéo hắn vào trong căn phòng đang cháy.

Tiểu Man hít lạnh, tiến lên hét: “Thiên Quyền! Thiên Quyền!”

Mái ngói sụp xuống, không có người trả lời nàng. Không biết từ lúc nào, nước mắt nàng đã đông cứng trên mặt, nàng chạy loạn vòng quanh, nhưng không hề có ý nghĩ rời đi, chỉ ra sức gọi tên hắn.

Cách đó không xa dường như có người khác gọi tên nàng, nhưng nàng không nghe không thấy, chỉ dương mắt nhìn ngọn lửa hùng hục, ngậy ra như người mất hồn.

“Tiểu Man!” Có người gào thét tên nàng, xông lên ôm cổ nàng.

Nàng kinh ngạc quay đầu lại, là Trạch Tú, hắn đầy đầu mồ hôi, vẻ mặt lại vừa vui mừng vừa lo lắng. Hắn ôm lấy nàng, la lên: “Ở đây sắp cháy hết rồi, còn không mau đi?”

Nàng cứ để hắn ôm chạy ra khỏi viện, đột nhiên khẽ nói: “Hắn... Hắn chết rồi sao?”

“Ai? Thiên Quyền?” Trạch Tú cúi đầu hỏi.

Nàng gật đầu, lại lắc đầu, Trạch Tú thấy vẻ mặt nàng không đúng, không khỏi thấp giọng nói: “Tiểu Man?”

Nàng nói nhỏ: “Uhm, Trạch Tú, chàng đã đến rồi.”

Sau đó nàng không nói gì nữa, mãi cho đến lúc Trạch Tú đưa nàng trở về khách điểm.

Tiểu Man, nàng có yêu ta không?

Có người đã hỏi nàng vấn đề này.

Nàng suy nghĩ rất lâu, cũng không biết phải trả lời thế nào.

Nếu như ta nói yêu người, vậy nhất định là đang lừa người; nếu như ta nói không yêu, lại là ta đang gạt chính mình.

Như vậy, rốt cục là yêu hay là không yêu?

Cửa phòng bị đẩy ra, tiếng bước chân đi đến bên giường, sau đó có một người ngồi xuống, vuốt trán nàng, thấp giọng nói: “Đại phu nói nàng bị kinh hoảng.”

Nàng lắc đầu: “Ta không sao, ta rất khỏe. Trạch Tú, cảm ơn chàng đã tới cứu ta. Làm sao mà chàng tìm được ta?”

“Buổi tối đó ta đuổi theo nàng, một đoạn liền bắt gặp thi thể của Hắc Bức. Trên vai hấn trúng hai tên, tuy rằng tên đã bị rút ra nhưng rửa sạch miệng vết thương vẫn có thể nhìn ra đó không phải là mũi tên và cung bình thường, chỉ có cung Thần Võ mới có thể gây ra vết thương như vậy. Hơn nữa, trên mũi tên còn có độc được cực kỳ lợi hại, cơ hồ hấn vừa trúng tên là chết ngay, cho nên ta biết là Thiên Quyền đã cứu nàng.”

Nàng gật đầu: “Uh... đúng là như thế.”

Trạch Tú nhìn nàng một hồi, bỗng nhiên nói: “Ta đã trở lại chỗ đó xem qua, trong phòng có năm thi thể, đều cháy đen... cho nên không thể nhận ra ai là Thiên Quyền, ta đã đem bọn họ đi chôn cả rồi.”

Nàng gật đầu: “Cảm ơn chàng.”

Hấn chăm chú nhìn nàng, vòng tay ôm nàng, ghì vào trong ngực: “Tiểu Man, nàng sao vậy? Ai bắt nạt nàng sao?”

Nàng thấp giọng nói: “Không, không có... Chỉ là ta... ta mệt mỏi, muốn ngủ một lát.”

Hấn gật đầu: “Được, ta sẽ bảo tiểu nhị mang nước ấm đến, nàng tắm rửa rồi đi ngủ.”

Tiểu Man tắm rửa xong lại nằm xuống giường, hề nhắm mắt là cảnh tượng lửa cháy hừng hực kia lại hiện ra. Nàng giống như cũng bị ngọn lửa thiêu đốt, hoa hải trên tai trở nên nóng cháy. Nàng bịt tai lại, co người, cả người như chìm vào một không gian khác.

Trên vai ấm áp, có người đặt tay lên, nàng run lên mở mắt ra nhìn, thấy Trạch Tú đã nằm bên cạnh. Hấn nhìn nàng, nâng tay vuốt tóc nàng, thật lâu sau mới dịu dàng nói: “Đừng sợ gì hết, đều đã qua cả rồi.”

Nàng “Ừ”, ôm lấy cổ hấn, vùi đầu vào ngực hấn.

Trạch Tú ôm chặt nàng, khẽ hôn lên tóc nàng, một bàn tay chậm rãi vỗ về lưng nàng, dịu dàng yêu thương.

“Là ta không chăm sóc nàng tốt, là lỗi của ta.” Hấn thì thào.

Nàng không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn hấn. Trạch Tú vén đám tóc lòa xòa trước trán nàng, nói: “Chúng ta thành thân đi!”

Tiểu Man ngây ra, không thể tưởng tượng được hấn lại đột nhiên nói những lời này.

“Tháng này vẫn còn ngày đẹp, ta sẽ lấy nàng.”

“Chàng... không phải chàng luôn nói ta là tiểu quỷ sao...” Tiểu Man thì thào.

Hấn cúi đầu cười: “Ngốc, nàng đã mười sáu tuổi rồi, đã có thể lập gia đình.”

Nàng không nói gì, nhắm mắt lại, một lát đã ngủ. Trạch Tú yên lặng ôm nàng, vuốt ve tóc nàng.

Nàng trở mình, Trạch Tú nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, ngắm nàng chăm chú, cuối cùng thở dài một tiếng, cúi đầu hôn lên má nàng, ngồi dậy tựa vào đầu giường mà nhìn bóng tuyết rơi ngoài cửa sổ, thật lâu sau vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

96. Q.5 - Chương 12

Hồng điệp (tam)

Rất nhanh, Tiểu Man đã khôi phục sinh khí ngày xưa, cười cười nói nói, hoàn toàn không thấy chút lo lắng buồn phiền nào.

Cơm nước xong, nàng mượn bản đồ ra nghiên cứu: “Trạch Tú, khi nào chúng ta sẽ tới phủ Khai Phong? Cứ ở mãi khách điếm, ta chồn chân lắm rồi.”

Hắn đang ăn nhỏ, phun vớ ra nói: “Mai là có thể đi. Đúng rồi, Đường phu nhân của Lan Chi trai cho người mang đồ tới tặng cho nàng, có muốn đi xem không?”

Nàng vội vàng ngẩng mặt lên: “Cái gì vậy? Có phải là ngân phiếu không?”

Hắn dở khóc dở cười, gõ đầu nàng: “Tham tiền! Làm sao người ta có thể tặng nàng ngân phiếu chứ!”

Nàng cười hì hì chạy vào phòng mình, quả nhiên trên giường có một cái bọc. Mở ra thì thấy mấy bộ quần áo mới, đều được làm từ tơ lụa thượng đẳng. Nàng cẩn thận giở lên, nhìn ngắm, nói nhỏ: “Rất đẹp, thực sự cảm ơn nàng.”

Trạch Tú đứng tựa cửa nhìn nàng.

Tiểu cô nương của hắn đã thật sự thay đổi. Cho dù vẫn vui vẻ như vậy, nhưng đáy mắt nàng đã không còn vẻ nông nổi không tìm không phổi mà là lắng đọng chút u sầu. Vẻ mặt đó làm nàng trông trưởng thành hơn, cảm giác tiểu hài tử càng ngày càng ít đi, càng ngày nàng càng giống một thiếu nữ chân chính.

Có đôi khi, hắn không nhận được mà nửa đêm chạy sang phòng nàng để nhìn ngắm nàng. Hắn không còn có thể vô tư ôm nàng ngủ như trước kia, không để ý gì mà gần nàng, cười nàng nữa. Hắn không dám, vì hắn quá dễ dàng động tình, sợ sẽ xúc phạm nàng.

Nhưng vẻ u buồn đó không phải là do hắn mang đến.

Trạch Tú đi tới, ôm nàng từ phía sau, đặt cằm lên vai nàng, thấp giọng nói: “Tiểu Man, chuyện thành thân ta nói tới hôm đó không phải là nói đùa đâu.”

Bộ quần áo đang cầm trên tay rơi xuống giường, mặt nóng bừng, một lúc lâu sau Tiểu Man vẫn không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy toàn thân run lên, trong lòng vừa vui mừng lại vừa mê mang.

Trạch Tú xoay nàng lại, cúi đầu nhìn nàng. Đôi mắt nàng thâm thúy như mộng, từ trước tới giờ chưa từng có tình triều như thế, giống như nhấn chìm người khác vào đó. Hắn nói nhỏ: “Gả cho ta!”

Nàng cúi đầu xuống, hai tai đỏ ửng, nhìn mũi chân bất an của mình, sau một lúc lâu, sắc mặt dần trắng trở lại: “Để ta... suy nghĩ.”

“Không muốn sao?” Hắn tựa hồ hơi cười, một nụ cười chua xót.

Tiểu Man vội vàng ngẩng đầu, ánh mắt u buồn: “Không phải. Ta chỉ là... chỉ là không biết... làm thế tử là thế nào, ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng...”

Hắn nhìn nàng thật lâu, cơ hồ bị nhấn chìm như mộng của nàng cắn nuốt, lâu sau hắn mới chậm rãi buông tay, thấp giọng nói: “Được. Ta chờ nàng. Cả đời cùng chờ.”

Hắn chậm rãi đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Những lời này cũng từng có người khác nói với nàng. Tiểu Man chợt che tai lại, cảm thấy mình như bị cuồng phong sóng lớn xé thành từng mảnh nhỏ.

Một lát sau, chợt nghe tiếng cửa phòng hần đóng lại... tiếng bước chân xuống lầu. Tiểu Man giật mình, hần lại đi?

Nàng vội vàng đuổi theo, quả nhiên thấy hần mặc áo khoác, đeo kiếm định đi, nàng run giọng nói: “Chàng đi đâu vậy?”

Hần quay đầu lại cười: “Ngửa tay, đi kiếm chút tiền thưởng. Nàng chờ ta ở đây, ta đi sớm về sớm.”

Tiểu Man chạy xuống lầu ôm lấy cánh tay hần; “Đưa ta đi cùng được không?”

Hần nhìn nàng từ trên xuống dưới, lộ ra vẻ mặt khinh thường: “Nàng? Nàng ngoài việc gây phiền toái thì còn am hiểu gì khác nữa?”

Tiểu Man cầm tay áo hần mà lắc: “Cầu xin chàng mà, đưa ta đi cùng đi.”

Hần rút tay ra: “Không bàn nữa, ngoan ngoãn chờ ở khách điểm đi.”

Tiểu Man nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Trạch Tú!”

Hần quay đầu lại, thấy nàng vẻ mặt u buồn, thần sắc cầu xin, lòng nhất thời mềm nhũn, cầm lấy tay nàng, thấp giọng nói: “Nếu mà mang thêm phiền toái cho ta thì ta sẽ không tha cho nàng đâu.”

Nàng nhất thời hớn hở: “Chàng đừng xem thường người khác chứ!”

Hần tựa tiểu phi tiểu, hiển nhiên là không tin nàng có thể giúp được cái gì.

Nếu đã yết bảng, vậy thì trước tiên cần phải đi một vài nơi để thám thính tin tức. Trạch Tú đưa nàng tới kỹ viện.

Tiểu Man luôn luôn cảm thấy rằng mình đã từng tới kỹ viện. Trong suy nghĩ của nàng, Lan Chi trai chính là một kỹ viện lớn, có lẽ nếu Đường phu nhân mà biết được ý nghĩ của nàng thì sẽ học máu vì tức, không quản ngại đường xá xa xôi mà tới đòi lại đồng quần áo đã tặng nàng, sau đó hung hăng đánh nàng một trận.

Ai ngờ lần này đi kỹ viện thực khác thường. Nhóm kỹ nữ đều nín thở ngưng thần, không dám lên tiếng, bởi vì trên một cái bàn ở giữa sảnh đang chơi đồ bài cừu. Tổng cộng có bốn người, ai nấy dề dề sát khí, một đám người vây quanh xem cũng không dám lên tiếng.

Trạch Tú không ngờ tới tình huống này, liền kéo nàng tới gần, nói: “Tuyệt đối không được chạy lung tung, biết không?”

Tiểu Man vô cùng thành thật gật đầu.

Chợt nghe một trong bốn người kia mở miệng nói chuyện, thanh âm tuy trầm thấp nhưng vẫn có thể nghe ra là giọng điệu của một thiếu niên: “Một ván định thắng bại. Nếu ta thắng thì ngươi phải nói cho ta biết chỗ ở của Ngô Lão Thất.”

Ngô Lão Thất? Chẳng phải là người trên bảng truy nã sao? Người này cũng là người săn tiền thưởng? Từ từ, cái này không phải là cái quan trọng nhất, quan trọng là... thanh âm này nghe rất quen tai!

Nàng cố gắng chen đầu vào, nhìn thấy thiếu niên kia mặc áo khoác lông chim, trang phục đẹp đẽ quý giá, khuôn mặt kia... Trời ơi! Là Căn Cổ! Tiểu Man lấp bắp kinh hãi, lại nghe thấy tên còn lại nói: “Được, nếu ngươi thua phải trả cho ta một trăm lượng bạc. Hắc, nhìn ngươi non nớt như vậy, cũng dám bắt chước người ta đi săn tiền thưởng của quan phủ, còn chưa đủ lông đủ cánh đâu. Thấy ngươi còn nhỏ tuổi, lão ca ta để tình ngươi một câu, lần này thì thôi đi, nhưng manh mối không phải là kiếm như thế này đâu.”

Căn Cổ không hề để ý đến hần, nói: “Bắt đầu được chưa?”

Người kia nói: “Ngươi trước!”

Căn Cổ cũng không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp đồ xúc xắc, nhất khai, cũng bốn năm giờ, một đôi hoa mai. Người kia cầm lấy xúc xắc, nói: “Một ván định thắng bại! Mổ!” Hần đồ xúc xắc, cư nhiên đều là bốn điểm.

Sắc mặt Cẩn Cố nhất thời tái đi. Người kia cười hắc hắc: “Tiểu huynh đệ, người thua. Còn lại hai người, muốn đồ tiếp không?”

Hắn lập tức đứng dậy, đặt xuống trước mặt người kia một tập ngân phiếu: “Ta thua, không cần nhiều lời.”

Người kia cầm lấy tiền cất đi, vẻ mặt tươi rói, liền thanh nói: “Có lời, có lời! Một trăm lượng từ trên trời rơi xuống! Vụ làm ăn này thực tốt! Còn ai muốn manh mối nữa không? Lão tử sẽ phụng bồi.”

Vừa dứt lời đã nghe thấy một thanh âm giòn tan vang lên: “Có, ta sẽ cược với người.”

Thanh âm kia rất êm tai, mọi người liền quay lại nhìn, bắt gặp ngay một thiếu nữ nhỏ xinh đang tươi cười đi tới. Đúng là Tiểu Man. Trạch Tú thiếu chút nữa thì rớt tròng mắt ra ngoài, muốn ngăn cản cũng đã muộn. Cẩn Cố nhìn thấy Tiểu Man cũng chỉ gật đầu rồi xoay người bước đi, hiển nhiên không muốn tỏ ra quen biết bọn họ.

Tiểu Man cũng không để ý đến hắn, cười hì hì nghịch xúc xắc, nói: “Chúng ta cũng chơi trò đổ xúc xắc đổi manh mối. Nếu ta thắng, người hãy nói cho ta biết chỗ Ngô Lão Thất ở. Nếu ta thua thì đưa bạc cho người, thế nào?”

Người kia thấy nàng là một tiểu cô nương chân yếu tay mềm, trông cũng không giống như kỹ nữ nơi kỹ viện, không khỏi sinh ra chút thiện cảm: “Một tiểu cô nương như người thì có bao nhiêu bạc?”

Tiểu Man đảo mắt: “Ta không có nhiều tiền, nên mong đại thúc thông cảm. Ta chỉ có mười lượng bạc, đại thúc có đồng ý cược với ta không?” Nói xong liền lấy ra mười lượng bạc, đặt lên bàn. Người kia cười nói: “Một tiểu nữ nhi như người, mười lượng bạc cũng không dễ kiếm, chúng ta cược năm lượng là được rồi, đừng nói là ta lợi dụng người.”

Nàng ngọt ngào cười: “Đại thúc, người thật sự là người tốt!”

Người kia cười cười: “Người đồ trước hay ta đồ trước?”

“Đại thúc trước đi, ta không hiểu rõ cái này lắm.”

Hắn nghe nàng nói không hiểu lắm thì cười, nhưng vẫn lắc xúc xắc, đổ xuống, một đôi tứ lục.

Hai người còn lại cũng tung xúc xắc, một người ra đồng chuy, một người ra một đôi trường tam.

Đến phiên Tiểu Man, nàng cảm xúc xúc lên, thổi một hơi vào tay, nói nhỏ: “Xúc xắc a xúc xắc, phải phù hộ ta nha, đừng có thua.”

Nói xong liền ném chúng lên bàn, xúc xắc không hề lăn một vòng nào, nằm im một chỗ, lúc này đến phiên ba người kia trùng muốn rớt trong mắt, thế mà lại là chỉ tôn bảo thông sát! Tiểu Man đếm từng viên: “Hai viên hai điểm, một viên bốn điểm, một viên một điểm, có vẻ không nhiều điểm nha!”

Người kia không thốt nên lời mất một lúc lâu, đành phải ngoắc ngoắc tay với nàng: “Ta thua, người lại đây, ta nói cho người biết Ngô Lão Thất ở đâu.”

Tiểu Man cười hì hì nghiêng tai lại. Hắn nói một lúc, nàng liên tục gật đầu, cuối cùng quay đầu lại cười với hắn: “Đại thúc thật sự là người tốt, cảm ơn người.”

Người kia bắt đắc dĩ khoát khoát tay.

Tiểu Man đắc ý đi ra khỏi kỹ viện, bỏ mười lượng bạc lại trong túi, cười nói: “Hóa ra đổ xúc xắc cũng không quá khó.”

Trạch Tú không còn lời nào để nói, nhớ ra nàng có khả năng uống rượu, lại còn có thể đánh nhau, bây giờ ngay cả bài bạc cũng không thua, quả nhiên là tiềm lực vô hạn.

Sau khi ra khỏi kỹ viện, không tìm được Cẩn Cố, bọn họ đành phải theo manh mối mà người kia cung cấp, tìm tới thôn Liễu Hòe cách đó không xa. Ngô Lão Thất đang ở đó. Lúc Trạch Tú và Tiểu Man tới nơi, hắn đang uống rượu cùng một đám người ở trong phòng.

Trạch Tú buộc Tiểu Ngao vào một gốc cây phía xa, quay đầu lại, nghiêm khắc căn dặn Tiểu Man: “Không được đi theo! Không được nói gì hết! Nếu như ta thấy nàng phạm lỗi thì lúc về sẽ đánh nát mông nàng!”

Tiểu Man không những không bị dọa mà còn bật cười: “Trạch Tú, chàng thật giống cha ta!”

Hắn hừ một tiếng: “Ta mà có nữ nhi như nàng thì sớm hay muộn cũng sẽ đau đầu mà chết.”

Hắn rút kiếm đi tới trước cửa phòng Ngô Lão Thất, nhắc chân đạp một cái, cửa gỗ liền đổ rầm ra đất, người bên trong lập tức kinh hãi nhảy dựng lên, sợ hãi nhìn hắn. Hắn rút tờ truy nã lệnh ra, đối chiếu với từng người từng người, cuối cùng dừng lại ở một người to cao vạm vỡ, mỉm cười: “Chính là ngươi, Ngô Lão Thất, theo ta tới nha môn đi.”

Hắn xoay người định trốn, Trạch Tú liền rút Xuân Ca ra chặn lại, mấy người khác trong phòng xông tới ngăn cản, ra tay phối hợp khá ăn ý. Trạch Tú có chút ngoài ý muốn, lắc mình tránh qua một bên, nói: “Chứa chấp phạm nhân cũng là một tội danh không nhỏ nha.”

Mấy người kia không nói một lời, từng chiêu từng chiêu tàn nhẫn công kích, Trạch Tú không muốn dây dưa với bọn họ, tung người lên, dừng ngay trước mặt Ngô Lão Thất đang định đào tẩu từ cửa sau, Xuân Ca kề lên cổ hắn. Thân thủ hắn cũng khá linh hoạt, lập tức lui về phía sau, nhắc chân đạp hướng cổ tay Trạch Tú.

Tiểu Man ngồi dưới đất phía xa nhìn theo bóng áo đen của Trạch Tú bay lượn, giống như một con bướm lớn.

Lúc hắn đánh nhau nhìn rất đẹp, ra tay mau lẹ, ngoan, chuẩn, tuyệt không chút thừa thãi. Trên mặt hắn dường như còn có nụ cười mỉm, đôi mắt hoa đào ánh lên ánh sáng khác thường, hắn là hắn rất ưa thích cuộc sống kiểu bữa bãi không bị cản trở này.

Tiểu Man tràn đầy cảm khái, nhất thời thấy hắn thật sáng chói rạng rỡ, nhìn không rời mắt.

Có gió thổi qua, Trạch Tú tung người lên cao, áo khoác căng lên, Tiểu Man giống như bị cái gì bổ trúng thân thể, lập tức như chìm đến nơi nào.

Nàng nhớ tới đêm tối kia, huyết y chói mắt, còn có đại hỏa hùng hực, tay áo hắn cũng tung bay như thế này, giống như một đôi cánh gầy yếu.

Một nháy mắt đó, nàng đột nhiên hiểu cái kén bướm kia có ý nghĩa gì.

Phá kén mà ra, con bướm phá kén mà ra giữa mùa đông.

Hắn nói: mỗi con người từ nhỏ đã mang trên người những trói buộc, có người lui ở trong kén mà sống cả đời, có người lại có thể phá kén mà ra.

Hắn tìm tòi những trói buộc của mình, rốt cuộc đã có thể tự do hay sao?

Tiểu Man lấy trong tay áo ra một cái kén, vắn vò trong tay, trước mắt một mảnh mơ hồ.

Thật lâu sau nàng mới xòe tay ra để gió cuốn cái kén bay đi.

Tất cả đã là quá khứ, đều sẽ bị gió chậm rãi thổi đi.

97. Q.5 - Chương 13

Nói ta chờ ngươi (nhất)

Một đôi giày xuất hiện trước mắt nàng, Tiểu Man kinh ngạc ngẩng đầu, thấy hắn đang xách một cái đầu người còn đang chảy máu đầm đìa đứng ở trước mặt. Tiểu Man chấn động, lùi lại một khoảng cách, kêu to: “Cách ta xa một chút!”

Hắn nhướng mi đứng tại chỗ, bình tĩnh nhìn nàng, đột nhiên nói: “Sao lại khóc?”

Nàng dùng sức lau mặt, hét to: “Bị chàng dọa cho khóc! Mau cắt cái đầu người đi!”

Hắn cười nhạo: “Tiểu nha đầu vô dụng.”

Hắn lấy một cái túi bằng vải bố đựng đầu của Ngô Lão Thất, buộc vào yên ngựa, đưa tay kéo nàng lại, biết nàng sợ nên không cười ngựa, chỉ nắm tay nàng đi bộ về Khánh Châu.

Kết quả là Tiểu Man bị dọa đến mức một ngày luôn ở trong trạng thái hoảng hốt, nhìn thấy màu đỏ là buồn nôn, không ăn nổi cái gì.

Trạch Tú lĩnh tiền thưởng trở lại khách điểm, ngồi trên ghế chậm rãi lau kiếm, thỉnh thoảng liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt tràn ngập thương hại lẫn vẻ vui sướng khi người gặp họa: “Lần sau còn muốn đi theo nữa không?”

Tiểu Man nằm trên giường, hơi thở yếu ớt vẫn vươn một ngón tay lên: “Đi... Đại khái... Quen rồi sẽ không sao.”

Trạch Tú mặt không đổi sắc mà nói: “Tốt lắm, lần sau cho nàng thấy thế nào là rạch bụng moi gan, như vậy khả năng thích ứng sẽ càng mạnh hơn.”

Mặt Tiểu Man trắng bệch, rõ ràng là sợ muốn chết vẫn còn nói cứng: “Tóm lại... quen rồi sẽ không sao.”

Trạch Tú chê cười nàng vài câu mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Trước đây bọn họ đều ngủ chung giường, hắn thích cầm tay nàng, nàng thích ôm chần vào lòng, co người lại mà ngủ. Có đôi khi vào buổi sáng, hắn sẽ thơm hai cái lên má nàng, hoặc là ôm thắt lưng nàng mà thì thầm mấy lời tình tứ.

Trước kia hắn không hề cố kỵ, cẩn thận như thế này, cách xa nàng như thế này, giống như là sợ xúc phạm tới nàng vậy.

Tiểu Man lấy chăn trùm đầu, cảm giác mát mát muốn khóc.

Tất cả vẫn vậy, như vậy thật tốt. Người thay đổi rốt cuộc là hắn hay là nàng? Chẳng lẽ sẽ không còn có thể quay lại như xưa?

Nàng lặn qua lộn lại trên giường không sao ngủ được, chợt nghe cách vách có người đang dùng lá cây để thổi một làn điệu thê lương. Tiểu Man lắng nghe một hồi lâu, giống như là ca khúc mà lần trước hắn bảo nàng hát, lại tựa như không phải.

Lục trường cơ. Khắc hoa phô cảm nửa ly phi. Lan phòng có khác lưu xuân kế. Lô thêm chữ tiểu triện, ngày trường một đường, tương đối tú công trì.

Thất trường cơ. Xuân tâm phun tấn cả đời ti.... Di động: chớ giáo dễ dàng tài la khỉ. Tự đương tiền phá, tiên loan màu phượng, phân làm lưỡng vậy y.

Bát trường cơ. Hồi văn biết là a ai thi. Chúc thành một mảnh thê lương ý. Cứng cỏi độc biến, ghét ghét không nói gì. Không đành lòng càng suy nghĩ.

Nàng im lặng lắng nghe, thấy rõ ràng thanh âm từ lá cây âm sắc đơn sơ lại thống khổ uyển chuyển, khiến người phát si phát ngốc.

Nàng xuống giường, đẩy cửa sổ ra, quả nhiên thấy Trạch Tú đang ngồi trên bệ cửa sổ, đặt lá cây trên môi nhẹ nhàng thổi, thấy nàng, hắn cũng không ngừng lại, tiếp tục thổi.

Tiểu Man nhẹ nhàng gọi: “Trạch Tú...”

Hắn không trả lời, vẫn chậm rãi thổi làn điệu đơn sơ mà thống khổ đó.

Rốt cục, nàng không nhịn được, quay mặt chạy sang phòng bên cạnh, mở cửa phòng hắn. Trạch Tú kinh ngạc nhìn nàng tiến tới túm lấy cổ áo mình.

“Rốt cuộc chàng muốn thế nào?” Cổ tay nàng run rẩy, không biết là sợ hãi hay là cái gì khác.

Trạch Tú vẫn còn đang kinh ngạc: “Ta? Nàng sao vậy?”

Nàng bắt đầu dùng sức lay hấn, chình nàng cũng không biết mình bị làm sao, cuối cùng là mệt mỏi mà suy sụp buông tay, bó gối ngồi dưới đất. Có lẽ, nàng chỉ là muốn tìm một chút ấm áp, bức thiết cần phải chứng minh nàng không hề thay đổi, Thiên Quyền chết hay không chết không có chút ảnh hưởng nào tới nàng, nàng vẫn là nàng trước kia, hấn cũng vẫn là Trạch Tú như vốn thế, chỉ có hai người, vĩnh viễn cùng nhau, thật hạnh phúc.

Nàng cảm thấy sức nặng của hấn khi sống và khi đã chết là một trời và một vực. Người kia vừa chết đi, nàng tựa như mê hoặc, làm sao cũng không quên được. Đó chính là vết thương của nàng, chỉ cần khẽ đụng cũng có thể khiến nàng chết ngất. Nàng rất yêu nam nhân trước mắt này, muốn cùng hấn đồng sinh cộng tử, nhưng người đã chết rồi lại trở nên khác đi. Hấn đã chết, không còn lại chút gì, đã hóa thành tro tàn rồi.

Trạch Tú ôm Tiểu Man vào ngực, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng: “Được rồi, không sao cả. Ta ở đây.”

Nàng giang tay, dùng hết sức lực ôm lấy hấn, giống như là sợ bị vứt bỏ.

Trạch Tú hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Tiểu Man, ta vĩnh viễn không đi đâu cả. Ta đã nói ta sẽ chờ nàng, ta liền vẫn ở đây.”

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, vừa rồi động tác của nàng quá mạnh, mũi đập lên vai hấn, máu tươi liền chảy ra. Trạch Tú dùng tay áo lau khô đi, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, đắp ướm một cái khăn đắp lên mũi nàng.

Tiểu Man từ từ nhắm hai mắt, một lúc sau đột nhiên nói nhỏ: “Ngày mai chúng ta rời khỏi nơi này được không?”

Hấn gật đầu, dịu dàng nói: “Được!”

“Vậy, chúng ta đi đâu?”

“Nàng muốn đi đâu thì chúng ta sẽ đến đó.”

Hàng mi nàng run nhẹ nhẹ: “Ta muốn đi nơi đông đúc náo nhiệt...”

Hấn cười cười: “Vậy ta sẽ đưa nàng đi phủ Khai Phong, là kinh thành của Tống triều, rất náo nhiệt phồn hoa.”

Nàng ngoan ngoãn gật đầu. Mũi đã hết chảy máu, nàng bỏ chiếc khăn sang một bên, khẽ nói: “Trạch Tú, ta không muốn ngủ một mình.”

Hấn liền cởi áo khoác, leo lên giường, ôm nàng vào lòng: “Ta ngủ cùng nàng.”

Nàng ôm cổ hấn, thấp giọng nói: “Từ nay về sau cũng sẽ ở bên ta đúng không?”

Hấn dịu dàng nói: “Đúng, đều ở cùng nàng.”

Rốt cục nàng cũng cảm thấy một chút thả lỏng, thân thể đang căng ra cũng nói lỏng ra, cọ cọ đầu vào cái cằm đầy râu của hấn: “Ta mến chàng.”

Hấn cúi đầu cười, vỗ về đầu nàng.

Trạch Tú nói rất đúng, phủ Khai Phong đúng là rất phồn hoa náo nhiệt, lớn hơn tất cả các thành thị mà nàng từng nhìn thấy, ngã tư đường rộng rãi, người qua người lại mặc trang phục đủ sắc màu, thần thái nhàn nhã giàu có. So với nơi này, trấn Ngô Đồng quả thực chỉ là một cái kỹ viện rách nát.

Tiểu Man thấy hoa cả mắt, bao nhiêu u buồn đều bay biến hết cả, nếu không phải Trạch Tú vẫn một mực đi theo phía sau nàng thì phỏng chừng dù có mười Tiểu Man cũng có thể chạy mất tăm mất tích.

“Đây chính là chùa Tướng Quốc trong truyền thuyết sao?” Tiểu Man mở to mắt nhìn địa phương xanh vàng rực rỡ trước mắt, bên trong du khách như nước, hương khói tràn đầy, thành kính thâm nghiêm, thấp hương, xin sâm, từng đoàn từng đoàn nối đuôi nhau. Tượng Như Lai bên trong điện có lẽ thật sự được làm từ vàng ròng, tỏa sáng lờ lờ, còn có các vị La Hán trong các trạng thái khác nhau, có dữ tợn, có nhân nhã.

Chùa miếu là nơi của thần thánh, đặc biệt nơi này lại là đại Tướng Quốc tự, Trạch Tú sợ nàng chạy xung quanh nhìn ngó sẽ va chạm với tăng nhân nơi này, liền lôi kéo tay nàng, cười nói: “Không cầu gì sao?”

Hứng thú của Tiểu Man lập tức chuyển hướng, lắc lắc ống thẻ, nhìn những thẻ trúc tinh xảo bên trong, cười nói: “Ta cầu cái gì bây giờ?”

Trạch Tú cười gượng nói: “Nữ tử bình thường đều hỏi chuyện nhân duyên, con cái.”

Tiểu Man trừng mắt với hắn: “Ta thì không, ta sẽ hỏi tài vận.”

Nàng lắc lắc ống thẻ, một lúc sau mới có một cây thẻ rơi ra, nàng đọc nửa ngày cũng không biết trên đó viết những gì.

Tìm một tăng nhân giải đoán sấm còn phải giao một lượng bạc. Lão nhân lông mi trắng kia nhìn kỹ tấm thẻ, thì thầm: “Mang củi cứu hỏa tất cả đại đốt, đốt biến ba nghìn cũng phục đốt... Ân, đây là một hạ ký. Nữ thí chủ muốn hỏi cái gì?”

Tiểu Man nghe hai câu kia thì cảm thấy không giống lời hay ý tốt gì, sợ tới mức không dám hỏi tài vận, suy nghĩ nửa ngày mới đành nói: “Xin lão sư phụ gợi ý, ta không có gì đặc biệt muốn hỏi.”

Lão tăng nói: “Nữ thí chủ làm việc gì cũng phải suy nghĩ cho thấu đáo, ngàn vạn lần không nên làm những chuyện khiến mình hối tiếc không kịp. Ý nghĩa của “Mang củi cứu hỏa” là nói có lẽ thí chủ đang gặp phải vấn đề khó khăn nhưng phương pháp giải quyết cũng không đúng, nếu cứ lỗ mãng tiếp tục chỉ sợ sẽ tạo thành cục diện không thể vãn hồi, vẫn nên mau chóng suy xét lại, từ bỏ đúng lúc là tốt hơn...”

Tiểu Man đầu óc mê muội mà rời khỏi đại Tướng Quốc tự. Trạch Tú đang dẫn ngựa đứng chờ ở cửa. Hắn tựa người vào tường, trên má đầy râu ria xanh rì, đáy mắt đen thẳm, tựa hồ vô cùng mệt mỏi, vô cùng ảm đạm. Ánh chiều ta kéo dài bóng hắn trên mặt đất, cô linh linh, không nhúc nhích.

Lòng nàng bỗng nhói đau.

Một Trạch Tú chói lọi, bừa bãi không hề bị cản trở không phải như vậy.

Nàng chậm rãi đi tới, hàng mi dày của hắn lập tức ngược lên, đôi mắt đào hoa tươi cười, hắn hỏi: “Sao? Là ký gì?”

Nàng ra vẻ thoái mái phát tay: “Hạ ký, nhưng mà lão gia tử nói một đồng gì đó, ta nghe hoàn toàn không hiểu.”

“Nàng đồ tiểu quý.” Hắn cười, “Trời sắp tối rồi, ta đưa nàng tới một nơi.”

Nàng túm lấy tay áo hắn, hỏi: “Đi đâu?”

“Gặp một bằng hữu của ta, mùa này có lẽ hắn đang ở phủ Khai Phong, đã lâu không gặp, thực có chút nhớ hắn.”

Trạch Tú mệt mỏi xoa xoa khóe mắt, đã rất nhiều đêm hắn không ngủ ngon.

Tiểu Man nhẹ giọng nói: “Trạch Tú, chàng mệt lắm đúng không?”

Hắn lập tức cười tươi: “Không, vừa rồi bị bụi bay vào mắt.”

Tiểu Man bình tĩnh nhìn hắn: “Gần đây chàng rất lạ, dịu dàng khiến người ta buồn nôn. Chàng sao vậy?”

Trạch Tú không trả lời, nàng lại nói: “Chàng vốn không phải thế, sao giờ lại khác lạ như vậy?”

Hắn đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn sâu vào mắt nàng, thấp giọng nói: “Người khác lạ là ta sao?”

Tiểu Man đột nhiên có chút kinh hãi, một chữ cũng không nói ra được. Có lẽ mặt nàng rất khó coi, Trạch Tú lập tức cầm tay nàng, cười khổ nói: “Ta hay nói giỡn, uhm, ta dịu dàng một chút không tốt sao? Hay là nàng thích đại thúc dã man hơn?”

Tiểu Man rốt cục cũng lộ tươi cười, véo má hắn một cái: “Thôi đi, chàng dịu dàng như quý, khen chàng một câu coi như là thật.”

98. Q.5 - Chương 14

Nói ta chờ người (nhị)

Vị bằng hữu kia của Trạch Tú ở trong một con hẻm nhỏ, hai bên là tường cao bao vây, tựa hồ cả bầu trời đầy sao kia cũng bị ngăn trở.

Vậy mà hắn nói bằng hữu kia của hắn là nhà chiêm tinh, không nhìn thấy sao mà cũng chiêm tinh.

Ở nơi sâu nhất của con hẻm có một cánh cửa tối đen đóng kín, Trạch Tú đưa tay gõ ba cái, đợi một lát thì cửa cọt kẹt mở ra, bên trong có một nam tử như lửa.

Đúng vậy, như lửa! Toàn thân hắn được bao phủ bởi bộ trường bào màu lửa, trong đêm tối trong cực kỳ đẹp mắt, nhưng sắc mặt hắn lại tái nhợt như mặt quỷ, mái tóc dài hỗn độn xỏa sau lưng, đen như mực.

Đôi mắt hẹp dài tuấn tú của hắn nhìn nhìn Trạch Tú, lại nhìn nhìn Tiểu Man, đột nhiên mở miệng nói chuyện, thanh âm cực kỳ trầm thấp: “Ta biết người sẽ đến, vào đi.”

Hắn xoay người đi vào trong, khắp khiêng, khắp khiêng, trông thật mệt nhọc vất vả, thật đáng tiếc, nam tử ngang tàn như vậy mà lại là một người què. Trạch Tú một tay nắm Tiểu Man, một tay dắt Tiểu Ngaoan tiến vào. Phía sau cửa ngoài một gian nhà tranh thì không còn gì, trước nhà có một đồng lửa đang cháy, bên trên có một cái nồi nhỏ, không biết đang nấu gì nhưng rất thơm, là mùi thịt xen lẫn mùi rượu.

Nam tử kia ngồi trước đồng lửa, dùng nhánh cây chậm rãi cời, ánh lửa chiếu lên gương mặt hắn, đuôi mắt hắn có một nốt ruồi son, vẻ mặt nhìn qua có chút đau khổ, giống như tràn ngập u oán và gánh nặng, nước mắt lúc nào cũng có thể trào ra. Tiểu Man yên lặng ngồi ở một chỗ khá xa, không dám tới gần hắn. Người kia đưa cho Trạch Tú một túi rượu màu đen, thấp giọng nói: “Uống!” Trạch Tú cũng không từ chối, nhận lấy thống khoái uống hết một nửa, chặc lưỡi, cười nói; “Rượu ngon!”

Người kia cũng không nói gì, chỉ cúi đầu cời lửa, không khí cứ thế ngưng trệ. Hai người bọn họ lại không thêm để ý, dường như đã quen rồi. Tiểu Man ngồi bên cạnh nhàm chán muốn chết, hết nhìn trái lại nhìn phải, cuối cùng không nhịn được liền che miệng khẽ ngáp một cái.

Đột nhiên vai bị đè xuống, nàng cả kinh, phía trên truyền xuống một thanh âm mê mang nhưng cực dễ nghe: “Người là Tiểu Không?”

Nàng vội vàng ngẩng đầu, nhìn thấy một nữ tử mặc đồ trắng, tóc tai bù xù đang đứng phía sau. Bộ dáng nàng rất đẹp, tựa như một đóa hoa sen thanh nhã, nhưng vẻ mặt lại mê mông bất lực, thực không thích hợp.

Tiểu Man đứng lên, thoáng tránh khỏi tay nàng, thấp giọng nói: “Ta, ta không phải là Tiểu Không...”

Nàng kia bất lực nhìn nàng: “Tiểu Không ở đâu?”

Nàng làm sao biết Tiểu Không là ai! Nữ nhân này không phải là người điên chứ? Tiểu Man lui lại hai bước, nàng kia cũng không để ý đến nàng, đi đến bên đồng lửa, kinh ngạc nhìn Trạch Tú, kêu lên: “Tiểu Không đâu?”

Trạch Tú không trả lời, nhìn thoáng qua nam tử kia. Một lúc sau mới nhẹ giọng nói: “Nàng... vẫn vậy.”

Người kia uống một ngụm rượu. Nàng kia lại bắt đầu kêu: “Tiểu Không đâu? Tiểu Không ở đâu? Ta muốn gặp Tiểu Không!”

Hắn quăng túi rượu, nói: “Ta chính là Tiểu Không, ta ở đây.”

Nàng kia trừng mắt với hắn: “Người không phải. Nói dối.”

Tiểu Không nói: “Ta không nói dối, ta chính là Tiểu Không.”

“Người không phải! Ta muốn Tiểu Không!”

“Ta là Tiểu Không!” Hắn đứng lên, nắm cánh tay nàng kéo vào gian phòng cỏ tranh, “Nàng làm loạn đủ chưa? An tĩnh chút cho ta!”

Nàng bị kéo vào trong nhà, hình như còn kêu vài tiếng, nhưng rốt cục không còn nghe thấy thanh âm nữa. Tiểu Man cảm thấy hết hồn, Trạch Tú vỗ vai nàng: “Đừng xen vào.”

Nàng gật đầu nói: “Uhm... Bằng hữu chàng tên là Tiểu Không sao? Đó là... thê tử của hắn sao?”

Trạch Tú không lắc đầu cũng không gật đầu, một lúc sau nói: “Nàng ta là người điên.”

Tiểu Man rất mau đã trở lại, vẫn vẻ mặt sầu khổ như vậy, nói: “Đi theo ta.”

Hắn xoay người khắp khiêng đi qua căn nhà tranh, Trạch Tú nắm tay áo Tiểu Man theo phía sau. Sau nhà có một cây thang bắc lên trên tường cao, bên trên có một cái đài cao.

Tiểu Không ngồi trên đài, ngửa đầu nhìn trời, vô vàn chấm nhỏ trên bầu trời thu cả vào đáy mắt, không một chút trở ngại. Hóa ra hắn đúng là nhà chiêm tinh, chiêm tinh ở trên này.

“Tối nay có người phải chết.” Hắn đột nhiên mở miệng, “Là người có quan hệ với ngươi.”

Trạch Tú nhướng mày: “Ai?”

“Là hắc tinh vẫn canh cánh trong lòng kia.” Hắn nhàn nhạt nói, “Ánh sáng của hắn tối sầm lại, trước lúc hừng đông nhất định sẽ ngã xuống.” Trạch Tú trầm mặc, thật lâu sau hắn mới ngồi dựa vào tường, cùng ngửa đầu nhìn trời.

“Tuy ngươi đã sớm rời xa hắn, nhưng hắn vẫn là âm hồn không tiêu tan trong lòng ngươi. Tinh tú trên trời ngã xuống, tinh tú trong lòng ngươi chắc gì sẽ ngã xuống.”

Trạch Tú cười cười, giữ ngực: “Không, sẽ sớm rơi xuống thôi.”

Tiểu Không lại nói: “Khí thế gia tộc cũng sắp không xong rồi.”

Trạch Tú gật đầu: “Cũng tốt, cũng nên hết đi thôi.”

Tiểu Không trầm mặc thật lâu, đột nhiên thấp giọng nói: “Sao của ngươi, rất thống khổ.”

Hắn vẫn cười cười.

“Nhưng ngươi là ngươi, nàng cũng là nàng, không thể thay đổi, dù có tận lực nguy trang, miễn cưỡng ôn nhu cũng không có ý nghĩa. Đừng để nàng trở thành bóng đen quá khứ, cũng đừng ảnh hưởng đến nàng.”

Tiểu Man hoàn toàn không hiểu gì, tuy nàng ngáp rất khê nhưng Trạch Tú vẫn nghe thấy, hắn nói: “Nàng đi ngủ đi. Vào trong phòng ấy.”

Trong phòng có một người điên nha! Nàng do dự một chút, tuy nhiên vì lễ phép, nàng vẫn đi xuống. Vừa vào nhà đã thấy nàng kia nằm ngủ trên chiếc giường trúc đơn sơ. Trong phòng rất trống trải, chỉ có một cái giường, Tiểu Man đành phải kéo một cái ghế ra để nằm, rốt cục vẫn chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

Trạch Tú ôm cánh tay, nhìn vô vàn chấm nhỏ trên bầu trời, không nói gì.

Không biết sau bao lâu, Tiểu Không đột nhiên giật mình, hai tay tạo thành hình chữ thập, nhắm mắt nói nhỏ: “Người đã chết, đi về hướng sinh.” Trạch Tú sững sốt, thấy hắn chỉ vào chân trời tối đen, nói: “Ánh sáng của hắn đã tắt, đã chết rồi.”

Trạch Tú hít sâu một hơi, yên lặng gật đầu, sờ soạng trong ngực áo một lúc, lấy ra một cái khăn tay trắng toát, buột lên cánh tay trái: “Dù thế nào thì cũng nên để tang.”

“Ngươi phải cẩn thận, hắn là bị mưu sát, tấm màn đen sẽ hướng tới ngươi.”

Trạch Tú khê cười, nói: “Ta đã từng sợ cái gì sao?”

“Cô nương kia.”

Trạch Tú khoát tay áo, không muốn nói chuyện này: “Tiểu Không, ngươi vẫn không nhìn thấy ngôi sao của mình và nàng sao?”

Tiểu Không gật đầu: “Thấy chắc gì đã là chuyện tốt, nếu biết được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, con người sống còn ý nghĩa gì nữa?”

Trạch Tú đứng dậy vắn thắt lưng, cười nói; “Được rồi, tuy khó lắm mới gặp được người một lần nhưng mà ta thực sự rất mệt, có cái giường nào cho ta ngã lưng không?”

Hắn chỉ vào đài cao: “Chỉ có chỗ này.”

Trạch Tú cười khở một tiếng, đành phải nằm trên đài, dùng áo khoác trùm lên thân thể, nhắm mắt định ngủ thì nghe hắn nói: “Nan đề của người, hãy đi tìm sư phụ. Lão nhân gia người có thể giúp người.”

“Sư phụ... Làm sao ta biết người đang ở Thiên Sơn hay là Tây Hồ chứ.”

“Thái Hoa sơn, đưa cô nương của người đến tìm người, nan đề của người sẽ được giải.”

Trạch Tú không nói gì.

Sư phụ hắn thu bao nhiêu đệ tử, hắn không biết, hắn chỉ biết mỗi Tiểu Không. Đệ tử của người cũng không qua lại giúp đỡ nhau, thậm chí sư huynh đệ hoàn toàn khác nhau, bản lĩnh người truyền thụ cho từng người cũng khác. Hắn thì được truyền thụ kiếm pháp đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi; Tiểu Không học thuật chiêm tinh, hắn trời sinh có một đôi mắt tốt.

Lúc sắp ngủ, mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân nặng nhọc của Tiểu Không, Trạch Tú từ từ nhắm hai mắt, thấp giọng nói; “Phải rời khỏi phủ Khai Phong nhanh như vậy sao?”

Tiểu Không trả lời gì đó, nhưng hắn quá mệt nhọc nên không nghe thấy.

Dường như có người đang nhẹ nhàng sờ mặt hắn, ngón tay nhỏ nhắn mềm mại, cảm giác kia thực sự rất thoải mái, hắn không muốn tỉnh lại, rất muốn nằng cứ sờ như vậy để hắn ngủ thêm một lúc nữa.

Nhưng bất chợt hắn cảm giác được lưỡi dao sắc bén lạnh như băng trên cằm, Trạch Tú cơ hồ trong nháy mắt phản ứng lại, mở mắt, túm lấy cánh tay kia, lắc lắc, mạnh mẽ chế phục người kia xuống đất. Tiểu Man đau đến mức hét rầm lên: “Tay! Tay! Tay của ta sắp gãy rồi!”

Trạch Tú kinh ngạc, vội vàng buông nàng ra, một thanh chủy thủ rơi khỏi tay nàng, bên trên còn có một ít râu. Tiểu Man oan uổng đứng lên, xoa xoa cổ tay, thấp giọng nói: “Giúp chàng cạo râu mà thôi, thế mà cũng phải ác độc như thế!”

Trạch Tú dở khóc dở cười, hóa ra lưỡi dao đặt ở cằm hắn là do nàng cạo râu giúp hắn. Hắn xoa bóp tay giúp nàng, nói nhỏ: “Xin lỗi, lúc ta ngủ rất cảnh giác.”

Tiểu Man lắc lắc cánh tay, cầm lấy chủy thủ, nói: “Được rồi, ta biết chàng là đại hiệp, không để cho người khác tới gần, nhưng mà đại hiệp cũng không thể để râu ria rậm rạp như một đại thúc thế kia được. Đừng nhúc nhích, sẽ nhanh thôi.”

Trạch Tú cười cười, quả nhiên ngoan ngoãn nằm bất động cho nàng cạo sạch râu. Tiểu Man rửa tay và chủy thủ trong chậu nước ấm, nói: “Bằng hữu của chàng đã đưa... thê tử của hắn đi khỏi từ lúc trời còn chưa sáng. Ta hỏi bọn hắn muốn đi đâu thì hắn không nói, chỉ bảo chúng ta phải bảo trọng. Thật kỳ quái, ta còn tưởng đây là nhà của hắn.”

“Tiểu Không không có nhà. Hắn hàng năm phiêu đảng bên ngoài, một năm chỉ có vài ngày ở đây. Lần này có thể gặp hắn thật là trùng hợp.”

Tiểu Man lau khô cằm hắn, cười nói: “A, chẳng phải là giống với Trạch Tú đại hiệp của chúng ta lúc đó sao? Hàng năm du đảng, nơi nơi đều là nhà.”

Bỗng nhiên nhìn thấy trên cánh tay hắn buộc một chiếc khăn tay trắng, nàng sửng sốt: “Chàng làm gì vậy?”

Trạch Tú nhún vai: “Để tang. Đáng tiếc không có quần áo bằng vải bố, đúng ra mà nói thì ta phải đang mặc đồ tang.”

“Ai chết?” Tiểu Man kinh nghi nhìn hắn.

“Cha ta.”

Trời! Hắn có thiên lý nhãn hay là vô cùng thánh tai vậy? Phụ thân hắn chết ở xa xôi vạn dặm mà sao hắn lại biết?

99. Q.5 - Chương 15

Nói ta chờ người (tam)

“Tiểu Không thiên phú dị bẩm, chưa bao giờ nhìn nhầm. Huống chi, ta cũng đã sớm có dự cảm.” Trạch Tú cười cười, “Ông đắc tội nhiều người lắm.”

Tiểu Man chưa từng nghe hắn nói về chuyện của mình, thấy hôm nay hắn có vẻ có hứng thú nói chuyện, liền chống cằm nằm úp sấp ở bên cạnh chờ nghe.

“Ông là một người bảo thủ, nhưng lại nhất gan cực kỳ, bởi vì vị trí gia chủ đến với ông quá dễ dàng. Huynh đệ không ai tranh giành, ông lại là huynh trưởng cho nên gia nghiệp cứ thế do ông kế thừa. Một người không quá tài cán mà có địa vị cao thì thường luôn luôn lo lắng sợ hãi, vì thế ông đa nghi hơn người bình thường, cũng rất cổ chấp. Vừa hoài nghi năng lực của mình, lại vừa tự phụ ở vị trí của mình, đó chính là bi kịch của ông.”

“Mấy năm nay ông ỷ vào gia nghiệp đồ sộ đã làm không ít việc ác, đắc tội rất nhiều người. Lần này không biết là ai tới tính sổ nhưng ở đó chắc chắn đang rất loạn.” Đại khái là tranh giành gia sản, chẳng ai cần ngục trang nữa, đều lộ ra bộ mặt thật. Tuy nhiên, những cái này cũng không liên quan gì đến hắn.

Hắn sờ sờ mặt, ngẩng đầu nhìn bầu trời quang đãng: “Cũng không còn sớm, chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu?” Tiểu Man hỏi.

Hắn nhớ tới lời Tiểu Không tới qua, do dự một chút, rốt cục nói: “Tới Thái Hoa sơn, cho nàng gặp sư phụ ta.”

Tiểu Man lập tức cười tươi: “Sư phụ chàng là người như thế nào? Trước kia chưa từng nghe chàng đề cập tới.”

Trạch Tú vuốt cằm nghĩ nghĩ: “Uhm... Có thể nói là người tốt, ngoại trừ một vài thói quen khiến người khác khó chịu ra thì những cái khác cũng không tệ lắm.”

Thói quen? Giống như Đoàn Phiến Tử thích sưu tập quạt tròn, Tuyết tiên sinh thích người bắt nam bắt nữ sao?

Hắn nhéo nhéo mặt nàng: “Tốt nhất là hãy bảo quản kỹ những thứ đáng giá, nếu không bị trộm đi thì đừng có tới tìm ta mà khóc.”

Tiểu Man sợ hãi: “Ông thích đi trộm đồ?”

Trạch Tú cố ý dọa nàng: “Đúng thế. Còn đặc biệt thích trộm đồ của những tiểu nha đầu như nàng.”

Nàng ba chân bốn cẳng lấy ra hà bao, cúi đầu nhìn trái nhìn phải, cũng không biết nên giấu ở đâu. Trạch Tú cười ha ha, lại nhéo nhéo mặt nàng một chút, đang định đứng dậy thì Tiểu Man đột nhiên giữ chặt hắn: “Từ từ, để ta nhìn mặt chàng.”

Nàng ôm lấy mặt hắn, nhìn kỹ một hồi, dịu dàng nói: “Trạch Tú, gần đây chàng ngủ không ngon đúng không? Hai mắt thâm quầng vào rồi.”

Hắn xoa xoa mắt: “Không. Tại ta lạ giường thôi.”

Lạ giường? Một kẻ săn tiền thưởng quan phủ, lưu lạc khắp nơi như hắn mà lại lạ giường sao?

Tiểu Man không cho hắn đi, nghiêm mặt nói: “Đừng nói bậy, ta không muốn chàng đi với bộ dáng này. Chàng vào phòng đi, trong đó có giường, hôm nay chúng ta không đi đâu hết, chàng mau ngủ ngoan cho ta.”

Hắn lắc đầu: “Đang ban ngày ban mặt, ngủ cái gì...”

Tiểu Man kéo tay áo hắn, kéo vào trong phòng, một tay đẩy hắn lên giường. Trạch Tú cũng không phản kháng, tùy nàng xô đẩy, đột nhiên cười nói: “Nàng làm gì vậy? Ban ngày ban mặt muốn phi lễ thiếu nam lương gia sao?”

Tiểu Man lấy áo khoác đắp lên người hắn, sờ soạng mặt hắn một phen: “Sao? Không để cho ta phi lễ sao? Nào. Đại gia. Cười với ta một cái nào.”

Trạch Tú trừng mắt với nàng, nhưng hắn quả thật là mệt muốn chết, không riêng gì thân thể mà trong lòng cũng rất mệt mỏi. Hắn nằm trên giường trúc, Tiểu Man ngồi ngay bên cạnh, mùi hương thoang thoang từ tóc nàng bao phủ hắn. Hắn nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Tay, đưa ta.”

Nàng đặt tay vào tay hắn. Hắn nắm chặt lấy, đặt lên má mình.

“Tiểu Man, nàng...” Hắn thấp giọng nói một câu rồi lại không nói tiếp nữa.

Nàng “uh” một tiếng, đợi một hồi cũng không thấy hắn nói gì, một lát sau thì hắn đã phát ra hơi thở nặng nề, nắm tay nàng mà ngủ.

Giấc ngủ này kéo dài liền hai ngày, lúc hắn tỉnh lại cảm thấy đói đến choáng váng, nằm trên giường, che hai mắt, lẩm bẩm nói: “Muốn uống rượu, muốn ăn thịt...”

Thanh âm Tiểu Man vang lên: “Có thể, tuy nhiên trước tiên chàng phải uống nước đã. Chàng ngủ cũng say thật!”

Hắn bỏ tay ra, quả nhiên thấy Tiểu Man bưng một bát nước ngồi bên giường. Hắn liền uống một hơi hết hơn phân nửa bát, bỗng nhiên ngửi thấy mùi thơm, nhất thời bụng cào lên, thèm nhỏ dãi mà nói: “Nàng đang nấu món ngon gì thế?”

Nàng cười hắc hắc: “Ở đây có bán thịt thỏ nên ta làm món thỏ ngũ vị hương. Trong này chỉ có một cái nồi nhỏ nên bánh khoai lang và đậu phộng là ta mua về, còn có cả đường phèn thực lễ nữa, mau đến ăn đi.”

Thiếu chút nữa thì Trạch Tú bị nước bọt của chính mình nhấn chìm, liền bước tới bên nồi, quả nhiên nhìn thấy một nồi thỏ hầm. Hắn không kịp cầm đũa, trực tiếp thò tay bốc một miếng thịt thỏ bỏ vào miệng, nóng giãy lên. Tiểu Man lấy ra một cái bình vẫn để ngâm trong chậu nước ấm từ trước ra: “Cho chàng rượu này.”

Lúc này, Tiểu Man chính là Quan Thế Âm Bồ Tát trong mắt hắn. Hắn mở bình uống một hơi hết hơn phân nửa mới thở phào nhẹ nhõm, giống như bây giờ mới chính thức tỉnh lại.

Tiểu Man ngồi bên cạnh bóc khoai lang, cười ha ha: “Chàng ngủ liền hai ngày không hề động đậy. Ta còn tưởng rằng chàng bị bệnh cơ.” Nàng quan sát mặt hắn, quàng đen dưới mắt đã nhạt, nàng sờ sờ: “Từ sau cần phải ngủ ngon như vậy, nếu không dù người làm bằng sắt cũng không chịu được.”

Hắn cười cười, tiếp tục ăn thịt uống rượu, bỗng nhiên ngửi thấy mùi rượu trong miệng nàng, hắn trừng mắt: “Nàng cũng uống rượu?”

“Sao ta lại không được uống?” Tiểu Man cũng trừng lại hắn: “Mà cũng không uống nhiều, chỉ một chút thôi.”

Hắn quay đầu nhìn, trong góc nhà có mấy vò rượu trống không nằm lẩn lóc, thế mà nói là uống một chút? Hai mắt nàng sáng long lanh, hắn nên sớm nhìn thấy mới phải, đứa nhóc này khác với người thường, khi sốt hoặc là uống nhiều thì hai mắt càng ngày càng sáng, tinh thần càng ngày càng tốt.

“Đó là ta uống trong hai ngày liền đó. Chàng ngủ, ta lại không dám tùy tiện ra ngoài, đành phải uống rượu giải sầu.” Tiểu Man đang hoàng giải thích.

Trạch Tú trợn mắt, hung thần ác sát nhìn nàng. Tiểu Man rút cổ, chớp chớp mắt, chuẩn bị sẵn sàng để đứng lên chạy bất cứ lúc nào. Ai ngờ hần đột nhiên sờ tay vào ngực, lấy ra bốn viên xúc xắc vứt xuống đất.

“Từ sau uống rượu phải gọi ta, không cho nàng một mình thưởng thức.”

Hóa ra hần tức cái này! Tiểu Man phì cười, cầm xúc xắc lên nghịch, nói: “Chàng lấy xúc xắc ra làm gì? Định cược tiền với ta sao?”

Trạch Tú vươn một ngón tay: “Không bài bạc. Cược rượu!” Hần lấy hai cái bát không, đổ đầy rượu, lại nói: “Nàng một chén, ta một chén. Ai thua sẽ không được uống, phải đưa bát rượu của mình cho người kia uống. Chơi không?”

“Chơi!” Tiểu Man nắm lấy xúc xắc: “Ta trước!”

Nàng thổi một hơi vào tay, cười nói: “Nhất định ta sẽ thắng.”

Cạch một tiếng, xúc xắc rơi xuống đất, không hề lặn, quả nhiên lại là chí tôn bảo thông sát. Tiểu Man hoan hô, đang định cầm chén lên, Trạch Tú đã nắm lấy cổ tay nàng, lắc đầu nói: “Thủ đoạn lừa đảo này vô dụng với ta. Đầu tiên, nàng sắp sẵn số điểm trong tay, sau đó trực tiếp ném ra đất, muốn ra bao nhiêu liền có bấy nhiêu. Chỉ có đại thúc tốt bụng kia mới có thể tính cho nàng thắng, ta là đại thúc xấu, sẽ không tính như vậy, nàng phải làm xúc xắc lặn thì mới tính.”

Tiểu Man bị hần nói toạc ra thủ đoạn của mình thì mặt không đỏ tim không nhảy, nhưng trong bụng thì tức giận đùng đùng, đành phải cầm xúc xắc lên chơi lại. Lần này quả nhiên là bài không ra gì.

Trạch Tú cười, nhướn mi nói: “Đến lượt ta chứ? Nàng đừng có khóc đấy nhé.”

Hần lắc lắc xúc xắc trong tay, cổ tay vừa chuyển, bốn viên xúc xắc đã quay tròn trên mặt đất: “Cho nàng biết thế nào là gian lận, nàng còn non tay lắm.”

Tiếng nói vừa dứt, xúc xắc đã ngừng lại, là thiên bài, tứ lục điểm. Tiểu Man suýt rớt cằm, trơ mắt nhìn bát rượu của mình bị bưng đi, một ngụm cạn sạch.

Hóa ra người này là con ma bài bạc! Nàng rung động, nắm lấy tay hần, sờ từ cổ tay tới ngón tay, sờ tới sờ lui, vừa ghen tỵ vừa hâm mộ.

“Dạy ta được không?” Hai mắt nàng sáng long lanh, nếu như nàng học được chiêu này, về sau cần gì phải lo không có tiền nữa.

Trạch Tú nắm tay nàng, đang định nói cho nàng biết dùng lực từ cổ tay như thế nào thì chợt nghe bên ngoài có tiếng chân rất nhỏ. Hần nhíu mày, một tay kéo nàng: “Vào trong phòng, không được đi ra.”

Tiểu Man ngơ ngác, nhưng thấy thần sắc ngưng trọng của hần thì đành ngoan ngoãn vào nhà, nhòm ra ngoài qua khe cửa.

Không biết trên tường rào đã xuất hiện bốn người mặc đồ đen từ lúc nào, trước ngực áo thêu hoa văn chữ thập. Thiên Sát Thập Phương! Tiểu Man lấp bắp kinh hãi, nhớ tới trước đây Thiên Quyền đã từng nói trong Thiên Sát Thập Phương có người rất bất mãn với việc họ làm ở Bất Quy sơn cho nên mới truy giết bọn hần, chẳng lẽ là thật?

Trạch Tú rút Long Ngâm ra, không nói một lời, chỉ đứng đợi bọn hần tấn công.

Ai ngờ những người đó cũng không động đây, người đứng giữa đột nhiên lấy ra một quyển trục, mở ra đọc: “Lê Uyên Dự, nam, năm bốn mươi sáu tuổi...” Hần còn chưa đọc xong, sắc mặt Trạch Tú đã thay đổi, đột nhiên ngắt lời người kia; “Không cần đọc, hóa ra là các người giết hần. Là diệt tộc sao?”

Hắc y nhân kia lạnh nhạt nói: “Không sai, người này tội ác chồng chất, lẽ ra nên sớm chịu trừng phạt này. Nam nữ già trẻ trong tộc tổng cộng sáu trăm tám mươi ba người, đang lẩn trốn ba trăm hai mươi lăm người, trong đó có người thân thủ tuyệt hảo, nhưng phạm là người đã bị Thiên Sát Thập Phương ngắm đến thì không ai có thể đào thoát.”

Trạch Tú bật cười: “Cho nên các người tới tìm ta? Chắc là cũng có người đi tìm Đoàn Phiến Tử và Tuyết tiên sinh chứ?”

Người kia nói: “Không sai, diệt môn chính là như thế, không thể để lại một mầm tai họa.”

Trạch Tú quả thực muốn cười to, lắc đầu thở dài: “Ngu ngốc.”

Lời còn chưa dứt, người đã nhảy lên tường. Hắc y nhân kia còn chưa kịp hô lên đã bị chặt đứt đầu. Hắn cầm theo đầu người kia, quay lại cười lạnh, nói: “Tuy rằng không biết là ai đứng sau các ngươi, bày ra trò này, nhưng thực sự quá ngu xuẩn, cực kỳ ngu xuẩn.” Hắn vứt cái đầu ột tên hắc y nhân còn đang ngây người, lại nói; “Tiện thể quay về nhắn cho hắn hãy sớm dừng tay đi, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy.”

Ba người còn lại nhìn thấy thân thủ của hắn, một chiêu đã chém đứt đầu người thì đều có chút hoảng sợ.

Trạch Tú thấp giọng nói: “Muốn diệt tộc lại không tìm hiểu chi tiết, các ngươi quá ngu xuẩn sao? Có bản lĩnh thì hãy đi diệt, kéo không cuối cùng lại thành tự diệt mình đó.”

Ba người kia đột nhiên vung tay, vài tiếng động vang lên, dường như có vật gì rất nhỏ phóng tới, Trạch Tú vung Long Ngâm lần lượt đón đỡ, đang định đuổi thì mấy người kia đã sớm vác thi thể đồng bọn bỏ chạy xa rồi.

100. Q.5 - Chương 16

Tử sát (nhất)

Tiểu Man đẩy cửa đi ra, thấy trên thân kiếm của hắn ướt đẫm máu, sợ hãi lùi lại hai bước: “Chàng mau lau khô máu đi.”

Trạch Tú lập tức lấy vải lau sạch vết máu, ngồi xuống tiếp tục uống rượu, một mặt nói: “Không cần phải để ý, một đám mộng tưởng hào huyền mà thôi.”

Tiểu Man lo lắng đi tới, thấp giọng nói: “Trạch Tú, là Thiên Sát Thập Phương giết phụ thân chàng sao? Còn muốn diệt tộc nữa sao?”

Trạch Tú cười lạnh, một lúc sau mới nói: “Sớm muộn rồi bọn chúng cũng phát hiện ra sự ngu xuẩn của mình.”

Tiểu Man thấy miếng vải trắng trên cánh tay hắn bị rơi lông ra, như là lúc nào cũng có thể rơi ra, liền đi tới buộc lại cho hắn.

“Vậy, có phải bọn họ cũng nhằm vào chàng, nhất định phải đuổi giết chàng? Cả nhị thúc, tam thúc của chàng nữa?”

Trạch Tú lắc đầu: “Đừng sợ, bọn tôi chỉ là lâu la thôi, không có thủ đoạn gì đâu, ngay cả ta còn không đối phó được, đừng nói gì đến nhị thúc, tam thúc của ta.”

“Uhm, Tuyệt tiên sinh cũng là người của Thiên Sát Thập Phương mà, không biết bọn họ có biết điều đó không.”

Trạch Tú nheo mắt: “Tuy cùng là Thiên Sát Thập Phương nhưng thật sự là trình độ cách xa vạn dặm.” Hắn đột nhiên cười, nghiêng đầu nhìn nàng, nói: “Đắc tội nhị thúc ta thì còn có thể không quá thảm, chứ đắc tội tam thúc thì những kẻ này chết thế nào cũng không biết ý chứ.”

Hắn thấy Tiểu Man vẫn lo lắng nhìn mình thì nói: “Được rồi, yên tâm đi! Nào, chúng ta tiếp tục cực rượu. Ta dạy nàng cách chơi gian.”

Dường như hắn đang liên tục di chuyển trong bóng tối, buồn bã vô cùng. Không biết nên đi theo hướng nào. Đôi lúc hắn nhìn thấy ánh sáng, thứ ánh sáng chói mắt, đó là lúc hắn cảm giác mỗi tác trên da thịt đều đau đớn, từ làn da tới mạch máu, từ cơ bắp đến xương tủy giống như bị đâm bị cắt, đau đến mức khiến người ta phát cuồng.

Loại đau đớn này giống như một ngọn lửa ẩn mình trực chờ làm bỏng thần trí hắn, cho nên thường thường ngay sau khi hắn nhìn thấy ánh sáng, hắn sẽ ngay lập tức lâm vào bóng tối vô cùng vô tận, rốt cuộc không còn cảm giác được chút đau đớn nào hết.

Hắn một lần lại một lần tỉnh lại, đau đớn trên người cũng giảm bớt từng chút, có đôi khi hắn cảm giác có một chòm râu hoa râu chớp động ngay trước mắt, hắn lại không thấy rõ đó rốt cục là ai, mỗi lần mở miệng định hỏi đều bị người kia ngăn lại: “Hài tử, đừng nói gì cả, người trúng độc rất nặng, hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

Vì thế hắn lại lập tức hôn mê. Loáng thoáng nhớ tới vài việc trước đây, dường như hắn quả thực bị trúng độc, nhưng thể lực hữu hạn, hắn không thể nghỉ được nhiều. Có đôi khi, trước mắt hắn mơ hồ xuất hiện gương mặt thiết nữ, lúc thì hư tình giả ý cười với hắn, lúc lại tím mặt giận dữ, lúc lại thống khổ rơi lệ, lúc lại ôn nhu u buồn chăm chú nhìn hắn. Cuối cùng nàng sẽ bị gió tuyết thổi đỏ bừng mặt, nước mắt đóng băng trên gò má, hét to tên hắn.

Đúng vậy, tên, tên của hắn...

Hắn không thể nghĩ tiếp được nữa, rốt cục lại chìm vào bóng tối thâm trầm.

Từ phủ Khai Phong tới Thái Hoa sơn, quả nhiên lúc nào hai người Tiểu Man cũng gặp Thiên Sát Thập Phương mai phục đánh bắt người. Tiểu Man từ ngày đầu khấn nguyện sợ hãi đã phát triển tới mức hoàn toàn không có cảm giác gì, những người đó trước mặt Trạch Tú chỉ yếu ớt tựa tờ giấy, không chết thì cũng bị thương, cuối cùng là bỏ chạy, nhưng chưa đầy hai ngày sau lại sẽ kéo tới. Loại cứng đầu và ý chí ương ngạnh này thực khiến người khác phải khâm phục, mà mức độ ngu xuẩn cũng làm cho người ta cảm khái.

Đang lúc Tiểu Man đã quen mỗi ngày sẽ có một đám người xuất hiện đuổi giết, đột nhiên có một ngày, rốt cuộc không ai đến đuổi giết nữa. Bọn họ lại có những ngày thanh thoi vừa đi vừa ngắm cảnh như trước kia.

Sau khi tới Hoa Âm, Thái Hoa sơn đã xuất hiện trước mắt. Tiểu Man mua một đồng đồ ăn vặt, vào đến khách điểm ngồi ăn với Trạch Tú.

“Chàng nói xem, có phải Thiên Sát Thập Phương có quỷ kế gì không? Nào có kẻ ngu xuẩn như vậy, biết rõ mình không thể đánh lại lại cứ người sau nói tiếp người trước xông lên chứ?” Tiểu Man cắn táo đầy miệng, một tay vẫn luyện tập cách chơi bạc gian mà Trạch Tú dạy, càng ngày càng thuần thục.

Trạch Tú ngồi bên cạnh lau kiếm, không để ý nói: “Ai biết được, có lẽ thật sự có quỷ kế gì đó, trước tiên phái tới một ít lâu la khiến chúng ta buông lỏng cảnh giác, sau đó ngừng lại vài ngày, làm chúng ta nghĩ rằng bọn họ sẽ không đến nữa, sau đó mới tung ra thứ đáng sợ nhất.”

Tiểu Man nghe thế thì quay đầu lại hỏi: “Cái gì đáng sợ?”

Hắn nhún vai: “Uhm, đại khái là thừa dịp ta không ở bên cạnh nàng sẽ bắt nàng đi, lấy roi quất nàng bong da tróc thịt.”

Tiểu Man ném hạt táo vào hắn: “Chàng đi chết đi! Người bọn họ tìm là chàng, dùng roi đánh ta làm gì?”

Trạch Tú nhướng mi cười: “Nàng là cô nương của ta mà, bắt nàng sẽ khiến ta lo lắng đại loạn, không phải kịch vẫn thường diễn như vậy sao?”

Tiểu Man lại ném xúc xắc vào đầu hắn: “Ai là cô nương nhà chàng chứ!”

Trạch Tú tiếp tục lau kiếm, một mặt hù dọa nàng: “Có lẽ bọn họ bắt nàng nhưng không dùng roi đánh mà sẽ lấy sắt nung áp lên mặt nàng, lần lượt đốt từng tắc từng tắc trên người nàng, đốt trụi tóc trên đầu nàng. Uhm... tóm lại là mọi thứ đều có khả năng.”

Rốt cục Tiểu Man không nhịn được mà đập hắn một đập: “Bắt chàng đi thì có! Lột da chàng ra thì có!”

Biết nàng nhớ tới Hồng Cô Tử đáng sợ kia, Trạch Tú liền thuận miệng mang ra dọa.

“Lột da? Nếu có thì cũng lột da tiểu nha đầu chứ, vừa mềm vừa mịn, đúng là thượng phẩm, không ai đi lột da nam nhân cả.”

Tiểu Man biết hấn cố ý dọa nàng, tức giận nghiêng răng. Tên đáng ghét này không chịu nhường nàng chút nào cả, vậy mà trước kia có lúc nàng còn có thể nói hấn ôn nhu. Đúng là bị ma ám mà, hấn mà biết hai chữ ôn nhu viết như thế nào thì nàng đâm đầu vào tường mà chết!

Nàng xoay người đi không để ý đến hấn, rút chỉ màu ra tết, tết được một nửa, bỗng nhiên cảm thấy có người lên giường, ngồi phía sau nàng mà nhìn, nàng lười biếng nói: “Sao? Chàng muốn học sao? Vô dụng thôi, tay chàng ngoài việc cầm kiếm giết người là lợi hại ra thì chuyện gì cũng không làm được, đúng là ngu ngốc mà.”

Hấn cười, thấp giọng nói: “Ai bảo? Còn có một việc ta rất am hiểu.”

“Việc gì?” Nàng quay đầu nhìn hấn, không hề tin.

Hấn vỗ vỗ khuôn mặt nàng, chỉ cười không nói.

Giả vờ thần bí! Tiểu Man trừng mắt lườm hấn rồi quay đi tiếp tục tết chỉ màu, chỉ một lát sau, một chú kỳ lân đã xuất hiện. Nàng cầm trên tay nhìn nửa ngày, lại lấy ra một đồng lớn trong túi ra xem, nghiên cứu xem rốt cuộc cái nào đẹp hơn.

Chợt nhìn thấy trên cổ hấn có một bông hoa mai chỉ màu rất đẹp, nàng ngạc nhiên nói: “Sao chàng lại có cái này?”

Trạch Tú cười nói: “Là nàng tặng ta mà, quên rồi sao?”

Tiểu Man ngưng thần suy nghĩ một hồi mới nhớ tới lúc còn ở phủ của Tuyết tiên sinh quả thật chính mình đã tùy tay buộc nó vào cổ tay hấn. Nàng mỉm cười, dịu dàng nói: “Hóa ra chàng vẫn mang theo bên người. Cái này không đẹp, ta đổi cho chàng cái khác.”

Nàng cẩn thận tháo bông hoa mai kia xuống, đổi thành hình con kỳ lân vừa làm, lại ngắm nghía một phen, nói: “Đáng tiếc là ta không thể tết ra được loại khí thể như con kỳ lân trên người chàng.”

Nàng sờ sờ con kỳ lân bằng chỉ kia, giống như là đang sờ hình xăm của hấn. Hấn cực kỳ thích loại mờ ám này, không khỏi cầm tay nàng nhẹ nhàng đặt lên môi hôn.

“Hình kỳ lân trên người chàng xăm từ bao giờ vậy?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Trạch Tú nghĩ nghĩ: “Vào lúc ta mười ba mười bốn tuổi gì đó.”

“Sao lại xăm hình hung dữ như vậy?”

“À, như vậy mới hấp dẫn nữ nhân tới nhìn chứ.” Hấn lại nói đùa. Tiểu Man trừng mắt lườm hấn, Trạch Tú cười càng tươi, một lúc sau mới nói: “Bởi vì như vậy mới phát tiết được phần nộ trong lòng.”

Tiểu Man kinh ngạc nhìn hấn, bỗng nhiên thở dài, nghiêng đầu nói nhỏ: “Ta cũng nên xăm hình hoa cỏ chim chóc lên người, phát tiết chút phần uất của ta thôi.”

Hai mắt Trạch Tú sáng lên: “Nàng muốn xăm? Để ta giúp nàng. Đầu tiên phải cởi quần áo ra, rồi nói cho ta biết muốn xăm chỗ nào...”

“Đi tìm chết đi!” Nàng đỏ mặt, “Chàng nghĩ rằng ta là loại người không tiết tháo, vô liêm sỉ sao? Kỳ lân của chàng cũng không biết bao nhiêu nữ nhân đã sờ qua, sớm không đáng giá rồi. Ta muốn xăm cũng để trưng phu của ta xăm, sẽ đáng giá hơn chàng.”

“Cái này có thể dùng đáng giá hay không đáng giá để xem xét sao?” Hấn bật cười, sau đó xoay người ngồi bên cạnh nàng, “Trượng phu của nàng, ngoài ta ra sẽ không thể là bất cứ ai khác.”

Tim Tiểu Man thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, nàng kinh ngạc nhìn vào mắt hấn, lẩm bẩm: “Chàng... chàng cứ thế khẳng định...”

Trạch Tú vuốt tóc nàng, gạt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán nàng ra sau, để lộ ra cái trán nhẵn nhụi trắng trẻo, thấp giọng nói: “Hơn nữa, kỳ lân trên người ta là của nàng, chỉ có một mình nàng có thể sờ, không có bất kỳ nữ nhân nào được động đến. Cho nên, nó cũng rất đáng giá.” Đầu óc nàng giống như bị đôi mắt hoa đào của ai đó đốt tan chảy, không thể làm ra chút phản ứng nào, chỉ cảm thấy hấn đang dẫn dắt tay nàng, chạm tới da thịt nóng cháy gần sát ngực kia, bên dưới đó, trái tim hấn đập rất nhanh, cũng rất mạnh mẽ.

“Cảm thấy nó không? Nó là của nàng.”

Tiểu Man không tự chủ sở lần lên, chạm đến bả vai hắn. Hắn nghiêng người xuống để nàng không cần vươn tay lên, sau đó áo choàng của hắn cứ như vậy mà trượt xuống, lộ ra hai mắt sáng quắc của kỳ lân, hung thần ác sát nhìn nàng, vẫn dữ tợn uy vũ như vậy.

Nàng nhìn một hồi, đột nhiên giống như nhận ra cái gì, vội vàng rút tay về: “Ta... Chàng, chàng mau mặc áo vào!”

101. Q.5 - Chương 17

Tử sát (nhị)

Hình như vừa rồi nàng còn mắng hắn nói lời ác độc thô lỗ, không hiểu được cái gì là ôn nhu.

Nhưng nàng phát hiện, nàng lại vô đoán.

Giống như nàng dùng thái độ cứng rắn để che đi những tính tình không tốt của mình, hắn chỉ là dùng những lời tàn nhẫn ác độc để làm bộ. Thật ra hắn đối với nàng rất ôn nhu, vô luận là hôn môi hay là nắm tay, đều cực ôn nhu, cực quyến luyến.

Tiểu Man cảm thấy nàng vừa bị lực lượng nào đó hút vào, không phải là cơn lốc mà là hải triều ôn nhu, muốn nuốt gọn nàng, chôn ở nơi sâu nhất.

Ánh nền trên bàn vẫn chiếu sáng, gió ngoài cửa sổ vi vu, tiếng cười nói của người phòng bên cạnh, tiếng đón tiếp khách của phục vụ dưới lầu, những thanh âm này đột nhiên trở nên rất xa xôi, nàng bị xiết trong một lồng ngực cứng rắn như thép, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập như sắp vỡ ra.

Tiếp tục, hay là quay đi, đó là một câu hỏi khó. Nàng không thể tính tâm một khắc, một loại cảm giác xa lạ quấn chặt lấy nàng, mà nàng lại không hề bài xích, theo bản năng đón nhận, chờ mong nó xảy ra.

Trong lúc dây dưa, tóc nàng bị cái gì đó kéo mạnh, nàng đau đến mức kêu lên, lập tức thanh tỉnh hơn phân nửa. Bàn tay đang tiến vào sâu làm loạn trong áo nàng kia cũng giống như bừng tỉnh, lập tức dừng lại không nhúc nhích.

Hai người hít thở dồn dập hỗn loạn, miệng lưỡi khô khốc như hoang mạc.

“Này...” Cả hai cùng mở miệng, sau đó cùng kinh ngạc, lại đồng thanh: “... Chàng/ Nàng nói trước đi.”

Tiểu Man bật cười, nghiêng đầu, trên mặt vẫn còn vết đỏ, nàng thấp giọng nói: “Hiện tại... Trước tiên, trước tiên hãy dừng lại.”

Trạch Tú dùng hết tất cả ý chí lực mới có thể rút bàn tay kia ra, cầm lấy cổ áo xóc xếch của nàng, thực muốn xé mở ra, nhưng cuối cùng cũng không làm, chỉ là vội vã chỉnh lại cho ngay ngắn.

“Chuyện này xảy ra vài lần nữa là sẽ chết người đó.” Hắn ghé vào giường, cười khổ.

Tiểu Man ho hai tiếng: “Xin lỗi...”

Trạch Tú thở dài một cái, xuống giường, nói: “Được rồi, nàng ngủ đi. Ta trở về phòng mình đây.”

Giống như trong phòng có quái thú ăn thịt người vậy, hắn chạy trốn còn nhanh hơn cả thỏ, vù một cái đã vọt ra ngoài. Tiểu Man nằm lăn qua lăn lại trên giường, thở dài thở ngắn, hối hận chính mình đã ngăn cản, lại thấy may mắn là mình đã ngăn cản, nhưng rốt cuộc thì hối hận nhiều hơn một chút, nhưng giờ cho dù cho nàng mấy lá gan nàng cũng không dám chạy sang phòng Trạch Tú quấy rầy hắn.

Trạch Tú ở phòng bên cạnh cũng hối hận vì đã không lớn mật hơn một chút.

Hai người đều trần trọc trên giường, tâm trí phiêu du nơi nào, thở ngắn than dài, cũng không biết mất bao lâu mới ngủ được.

Hôm sau, Tiểu Man bất an mở cửa phòng, thò đầu ra thăm dò, cửa phòng Trạch Tú vẫn chưa mở, hay là hắn vẫn chưa dậy? Nàng do dự đi tới, đưa tay định gõ cửa, nhưng lại không biết phải nói gì khi thấy hắn, nhưng đúng lúc nàng đang rối rắm thì cửa phòng đột nhiên mở ra, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, sững sờ trước cửa phòng nửa ngày. Tiểu Man kêu “A” lên một tiếng rồi nói: “Ta đang định đi gọi chàng...”

Trạch Tú ừ một tiếng, nói: “Đi thôi, xuống lầu ăn cơm.”

Thái độ hắn thực tự nhiên, thực bình thường, rất lãnh tĩnh, Tiểu Man buồn bực theo sát phía sau hắn, chẳng lẽ đây là sự khác nhau giữa từng trải và ngây thơ?

Dưới lầu có mấy tiểu hài tử đang đùa nghịch, chơi trò đá cầu, Trạch Tú tìm chỗ ngồi, rất tự nhiên hỏi han: “Muốn ăn gì?”

Tiểu Man còn chưa kịp trả lời đã nghe “bộp” một tiếng, một quả cầu đã nện vào sau gáy hắn. Nàng nhất thời sững sờ.

Trạch Tú bị bắn trúng gáy! Trạch Tú bị bắn trúng gáy! Trạch Tú bị bắn trúng gáy! Trạch Tú bị bắn trúng gáy!... Nàng lặp lại những lời này một vạn lần, sau đó tự hỏi chính mình, điều này có khả năng sao? Tiểu Man bật cười, rồi úp người lên bàn mà cười. Nam nhân đáng chết này, hóa ra là giả đúng đắn!

Trạch Tú xấu hổ, xoay người nhặt quả cầu, quay đầu lại hung tợn trừng mắt: “Ai đá?”

Một tiểu hài tử đang định chạy tới nhặt bao cát nhất thời bị hắn dọa xanh cả mặt, oa một tiếng khóc văng lên, không cần cầu nữa, chạy về kêu lên: “Nương! Thúc thúc rất dữ!”

Trạch Tú khụ một tiếng, đành ném quả cầu lại ột tiểu hài tử khác cũng đang bị dọa phát hoảng, quay lại thấy Tiểu Man đang cười rút gân trên bàn, cười đến sắp ngã xuống đất đến nơi, hắn lạnh nhạt nói: “Cười, nàng cứ từ từ mà cười.”

Tiểu Man rốt cục không cười nữa, dùng sức xoa xoa hai gò má cứng đơ vì cười nhiều quá, nếu còn cười tiếp thì nàng sẽ bị tê liệt mất. Trạch Tú trừng mắt với nàng: “Cười đủ chưa?”

Nàng cẩn thận gật đầu: “Uhm, đủ rồi.”

“Vậy mau ăn cơm, ăn xong còn đi cho sớm.”

“... Trạch Tú, có phải chàng thường xuyên dọa tiểu hài tử khóc không?”

Không trả lời, chính là cam chịu.

Tiểu Man ngừng cười, vội vàng ăn điểm tâm, hai người cười Tiểu Ngoan tiến vào mặt phía nam của Thái Hoa sơn.

Lúc đó đã là tháng hai, khắp nơi đều thấy màu xanh non của chồi cây, thật khiến tâm tình thư sướng. Hai người cũng không vội vã vùng roi, không kéo dây cương, cứ để Tiểu Ngoan tự đi trên sơn đạo, Tiểu Man ngân nga ca hát, thanh âm trong trẻo uyển chuyển, khiến người vui vẻ thoải mái.

“Hôm nay giang thành xuân đã nửa, một thân do tại, loạn sơn ở chỗ sâu trong, tịch mịch khô kiêu bạn...”

Đúng lúc đó hai người đi qua một dòng suối nhỏ, Trạch Tú khẽ nhíu mày: “Không được hát những ca từ đau khổ như vậy.”

Tiểu Man không thềm để ý tới hắn, tiếp tục hát: “Xuân sam trứ phá ai châm tuyến, nhiều điểm cứng cõi nước mắt man. Mặt trời lặn giải an phương thảo ngạn, hoa không người mang, rượu không người khuyên, túy cũng không có người quán.”

Hát đến ba câu cuối cùng, Trạch Tú lại không nói, chỉ suy nghĩ một chút, sau một lúc lâu mới thấp giọng: “Ca từ hay.”

Vừa dứt lời, lại nghe trên ngọn cây đối diện có một người cười nói: “Đúng là ca từ hay! Giọng hát hay!”

Hai người lấp bắp kinh hãi. Kinh ngạc nhất chính là Trạch Tú, phía trước có người mà hắn lại không hề phát hiện.

Chỉ nháy mắt công phu liền có một nam tử mặc áo xanh nhảy xuống, tuổi chừng bốn mươi, mi thanh mục tú, cực có khí chất văn nhân. Hắn tiên lên từng bước, hơi thở dài: “Tại hạ Quý Chớ Ly, lần này tới Thái Hóa sơn là để chờ hai vị khách quý.”

Quý Chớ Ly? Tiểu Man nghe thấy cái tên cổ quái như vậy, không khỏi nhìn người kia nhiều hơn một chút, thấy hai mắt hắn bình thản thâm thúy nhưng không biết tại sao lại khiến người khác Mao Cốt Tung Thiên. Thân thể Trạch Tú hơi cứng lại, nói: “Hóa ra là Thiên Sát Thập Phương, các vị một đường ép sát chúng ta là có ý gì?”

Quý Chớ Ly cười tủm tỉm nói: “Trạch Tú tiên sinh biết rõ nguyên nhân mà. Thiên Sát Thập Phương từ trước tới giờ khi chưa đạt được mục đích sẽ không bỏ qua. Tiên sinh công phu cao cường, kẻ tầm thường không thể hàng phục được, ngay cả Gia Luật Văn Giác mà cũng bị tiên sinh chặt đứt một cánh tay. Tại hạ lỗ mãng, muốn lãnh giáo mấy chiêu của tiên sinh.”

Trạch Tú lạnh nhạt nói: “Xin lỗi. Thứ cho ta không thể phụng bồi.”

Trạch Tú quay ngựa định muốn lên núi, đột nhiên thấy trước mắt hoa lên, hắn đã đứng trước ngựa, đưa tay sờ soạng lên mũi Tiểu Ngaoan một chút, thở dài: “Ngựa tốt, thật không đành lòng để nó chết dưới tay ta.”

Nhìn ý tứ hắn, nếu như bọn họ còn định cưỡi ngựa rời đi, hắn sẽ ra tay đánh chết ngựa.

Tiểu Man trong lòng hoảng hốt, Trạch Tú đã nhảy xuống ngựa, nói: “Tiểu Man, nàng cưỡi ngựa lên núi trước đi, đừng ở đây nữa.”

Nàng muốn từ chối, nhưng nghĩ rằng mình có ở lại cũng chỉ vướng tay vướng chân hắn. Nghe nói sư phụ hắn ở trên đỉnh núi, nàng đi lên báo tin, nói không chừng còn có thể kịp giúp đỡ. Nàng lập tức gật đầu, vỗ lên mông Tiểu Ngaoan, khẽ quát: “Đi mau!”

Tiểu Ngaoan đúng là rất ngoan, lập tức cất vó chạy đi, nhưng mới được hai bước, Quý Chớ Ly đã lại xuất hiện trước đầu ngựa. Tiểu Ngaoan bị kinh sợ, hai chân trước đột nhiên giơ lên, miệng hí vang, Tiểu Man kêu lên một tiếng, đang lúc sắp văng ra khỏi lưng ngựa, Trạch Tú đã một tay ôm lấy nàng, bảo vệ ở sau lưng.

Quý Chớ Ly cười nói: “Xin lỗi, tiểu cô nương không thể đi. Tiên sinh nhà ta muốn gặp cô nương. Nghe nói cô nương là cháu gái của chủ nhân Liễm Phương thành, thật sự là thân thể không bình thường nha.”

Tiểu Man trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: “Ta không phải, các người nhầm rồi.”

Đương nhiên Quý Chớ Ly cho là nàng nói dối, cũng không nói chuyện với nàng, vươn một bàn tay về phía Trạch Tú: “Trạch Tú tiên sinh, mời!”

Trạch Tú nhéo tay Tiểu Man, dùng thanh âm cực thấp nói nhanh: “Ta ngăn hắn lại, nàng nhanh chóng cưỡi ngựa lên núi.”

Nàng lặng yên gật đầu, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Trạch Tú rút Long Ngâm, chậm rãi đi tới, Quý Chớ Ly vẫn để hai tay trong tay áo, không hề nhúc nhích. Trạch Tú vung kiếm, làm như muốn tấn công, hắn quả nhiên ngưng thần cảnh giới, không để phòng Trạch Tú một cước đá văng đám đá dưới đất thẳng tới mặt hắn. Quý Chớ Ly vội vàng lắc mình tránh né, Tiểu Man bên này đã sớm leo lên lưng Tiểu Ngaoan, chạy như điên lên núi.

Hắn lập tức muốn đuổi theo, Long Ngâm lại lao đến trước mắt nhanh như chớp. Trong nháy mắt, hai người giao thủ hơn mười chiêu, Long Ngâm giống như thanh xà bay lượn điên cuồng, mang theo khí thế bão táp cuốn bay cả cát đá dưới đất, khiến người ta hít thở không thông. Quý Chớ Ly tránh né có chút chật vật, nhưng vẫn liên tục cười nói: “Quả nhiên thân thủ nhất lưu! Không đơn giản!”

Hắn phút chốc thu tay lại, tay áo bào giương lên, một đám thiết châm màu xanh lam phóng vút đi, Trạch Tú liếc mắt một cái liền nhận ra đây là thiết châm có nhúng độc, tuy rằng vô thanh vô tức nhưng bởi vì quá nhỏ và nhẹ nên bị gió mạnh tác động liền mất độ chính xác, Long Ngâm vút lên, quả nhiên khiến chúng dính đang rớt xuống đất, không có cái nào động được vào áo bào hắn.

Loại ám khí này nếu sử dụng vào ban đêm, đặc biệt khi người hạ thủ trốn ở một nơi bí mật mới là đáng sợ nhất, còn giữa ban ngày ban mặt lúc hai người động thủ mà phóng ra thì không có hiệu quả gì. Quý Chớ

Ly quả nhiên dần dần rơi vào thế hạ phong, nhưng hắn vẫn rất nhàn nhã, tựa hồ không hề nóng nảy, lắc mình tránh Long Ngâm, đột nhiên ngẩng đầu cười hì hì hỏi: “Trạch Tú tiên sinh, người kiến thức rộng rãi, có biết tại hạ trên giang hồ có biệt hiệu gì không?”

Trạch Tú ngẩn ra, đột nhiên thầm kêu không tốt, biệt hiệu của hắn là...

“Thần Phật thủ Quý Chớ Ly.” Hắn tự nói ra tên hiệu, “Những thứ ta muốn bắt, không có gì là không được.”

Trạch Tú vội vàng rút tay về, nhưng rốt cuộc đã muộn một bước, một trảo kia của hắn quả nhiên là kinh thiên động địa, mau đến kinh người, Trạch Tú cảm thấy cổ tay cứng ngắc, quả nhiên đã bị hắn bắt được, sau đó là cảm giác hơi hơi đau xót – là độc châm của hắn đâm vào.

Tay phải Trạch Tú nhất thời run lên, suýt nữa không cầm được Long Ngâm, Quý Chớ Ly cười nói: “Độc này tên là Tử Sát, hiện tại trên thế gian khó có giải được có thể giải, Trạch Tú tiên sinh cần phải kiềm chế một chút, nếu còn tiếp tục động như vậy, chưa tới một khắc sẽ chết người...”

Lời còn chưa dứt, chợt thấy hàn quang lóe lên trước mắt, luồng hàn khí kia tựa hồ đâm vào mắt hắn, khiến mắt hắn đau đớn. Quý Chớ Ly có chút nghi hoặc, kinh ngạc nhìn Trạch Tú. Trạch Tú cười lạnh nói: “Ai nói với người lão tử chỉ biết dụng kiếm bằng tay phải!” Tay trái hắn lúc đó đang cầm Toái Tuyết, thanh kiếm này nhanh như kinh hồng, thân kiếm tuyết trắng, thế nhưng không hề bị dính lấy một giọt máu.

Quý Chớ Ly cúi đầu, cánh tay chỗ nối với vai phải hắn đột nhiên mở ra, rơi xuống mặt đất, miệng vết thương gọn ghẽ trơn nhẵn, nhất thời lại không có máu chảy ra. Hắn cổ quái nở nụ cười, tựa hồ muốn nói chẳng có chút đau đớn nào, nhưng mà ngay sau đó sắc mặt hắn liền trở nên trắng bệch, đột nhiên quỳ rạp xuống đất, máu tươi phun ra như suối.

Trạch Tú nâng kiếm định giết hắn nhưng trước mắt chớp chớp biến thành màu đen. Hắn biết độc này lợi hại, nếu nhắc kiếm giết hắn, chính mình chỉ sợ cũng không xong. Hắn miễn cưỡng đề khí, liền tiếp điểm lên mấy yếu huyệt trên cánh tay phải để khống chế độc thể, cúi đầu nhìn xuống, trên mặt đất chỉ còn một vũng máu, Quý Chớ Ly không biết đã trốn đi đâu rồi.

102. Q.5 - Chương 18

Tử sát (tam)

Trạch Tú cũng không có tinh lực mà quần hắn, cầm Toái Tuyết, lao đảo chạy lên núi.

Hình như hắn đã từng nghe nói đến loại độc Tử Sát này, không một ai biết được là ai nghiên cứu ra loại thứ đáng sợ này, không có giải dược, sau khi trúng độc thì toàn thân sẽ đau nhức giống như bị dao cắt, cuối cùng sẽ chết vô cùng thê thảm.

Hắn thở hồng hộc, cúi đầu nhìn cổ tay, chỗ bị châm đâm chảy ra một giọt máu cỡ hạt đậu, đen như mực, trong nháy mắt đã đọng lại trên cổ tay mà không chảy xuống.

Lòng hắn phát lạnh, liền rạch một đao trên cánh tay, máu chậm rãi chảy ra, vẫn là màu đỏ, có vẻ như độc đã bị huyết đạo cản trở, không lan tràn quá nhanh.

Hy vọng sư phụ còn ở Thái Hoa sơn! Nếu không chắc chắn hắn sẽ bỏ mạng ở đây.

Đột nhiên phía trước truyền tới tiếng bước chân. Hắn miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn thấy Tiểu Man đang vội vã chạy xuống, bắt gặp sắc mặt xám trắng của hắn, nàng bị dọa xanh mặt.

“Trạch Tú!” Nàng xông lên đỡ lấy hắn, “Chàng sao vậy?”

Trạch Tú tức giận: “Nàng xuống đây làm gì?”

Hai mắt Tiểu Man rưng rưng: “Ta... Tiểu Ngoan của ta bị quỷ trộm đi rồi! Con quỷ kia không thấy bóng dáng, chỉ có tiếng nói thôi. Nó còn nói nếu như ta không đi, hắn sẽ ăn trộm tất cả tiền trên người ta, còn cởi sạch quần áo ta rồi treo trên cây làm cái xác khô... Ta không có cách nào cả...”

Trộm tiền cũng thôi đi, nhưng lột quần áo treo lên cây thì thà rằng nàng xuống núi để người giết chết còn hơn.

Trạch Tú thở dài một hơi, hai chân mềm nhũn ngã ra đất, cảm thấy hai đùi dần dần run lên. Không thể nhúc nhích, hắn cảm thấy hoảng sợ, vội la lên: “Nàng... mau mau rạch một đao lên cánh tay ta!”

Tiểu Man không biết rốt cuộc hắn bị làm sao, sợ tới luống cuống tay chân, lập tức nghiêm mặt rạch một đường trên tay hắn. Máu tươi đen sì trong nháy mắt trào ra, giống như một dòng mực, chảy một vòng quanh miệng vết thương rồi nhanh chóng đọng lại. Nàng kinh hoàng: “Là độc!”

Trạch Tú cảm thấy cảm giác đau đớn dần dần lan tràn, sắc mặt hắn trắng bệch, đầy đầu mồ hôi lạnh, đột nhiên ôm lấy cánh tay nàng, lạnh lùng nói: “Nàng mau lên núi đi! Đi một mình! Bị lột quần áo treo lên cây cũng đừng sợ!”

“Ta không đi!” Nàng kêu lên.

“Nghe lời!” Hắn đã dần dần mất đi sức lực nói chuyện, “Tiểu Man, nàng, nàng phải nghe lời...”

Nàng gấp đến độ nước mắt chảy ròng ròng, đột nhiên nắm lấy cánh tay hắn, dùng sức kéo lên núi. Trạch Tú vốn bị đau đến sắp hôn mê, bị nàng kéo lại tỉnh lại, hắn thấp giọng nói: “Nàng lên một mình đi, còn có hy vọng sống, đừng để bị Thiên Sát Thập Phương bắt đi.”

Nàng không nói lời nào, chỉ cố sức kéo hắn đi. Hắn còn cần nhằn lăm bầm phía sau, muốn nàng đi một mình, Tiểu Man đột nhiên nói: “Ta không đi! Cùng lắm ta sẽ chết cùng chàng! Sống ta còn không sợ, còn sợ chết hay sao?”

Trạch Tú hơi máy môi, muốn nói gì đó lại không nói ra, đau nhức từng cơn dâng lên cắn nuốt hắn. Hắn hôn mê!

Tiểu Man dùng hết sức bình sinh kéo hắn, cố chấp mà kéo, ngay cả thần tiên có ở đây cũng không cách nào khuyên bảo nàng.

Đột nhiên, nàng nhớ tới một đêm lửa đỏ tàn sát bờ bãi kia, nàng đứng bên ngoài bất lực kêu gào, trong lòng như có vô số đao kiếm cắt qua, loại đau đớn này đúng là suốt đời khó quên. Nếu người ở trong nhà là Trạch Tú, nàng sẽ làm sao?

Trơ mắt nhìn hắn chết, trong lòng nàng khoét ra một chỗ trống lớn, không còn một thanh âm nào có thể lọt vào.

Trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ, cứu sống hắn! Hoặc là cùng chết.

Không biết chân nàng dẫm phải cái gì, đột nhiên trượt đi, té lăn ra đất, khắp mặt toàn bùn đất. Nàng tùy tiện lấy tay xoa xoa, lại túm cánh tay Trạch Tú tiếp tục đi lên.

Bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng bước chân, nàng quay đầu lại, thấy Quý Chớ Ly sắc mặt tái nhợt đứng phía sau, nửa người hắn ướt sũng máu, cánh tay phải đã bị chặt đứt. Trên mặt hắn có nét cười quỷ dị, đi tới thấp giọng nói: “Hắn sẽ phải chết chắc. Người tốt nhất là theo ta đi, tiên sinh nhà ta muốn gặp người.”

Tiểu Man coi như không nghe thấy, vẫn tiếp tục đi tới, Quý Chớ Ly nhú mày nói: “Thật ra ta không phải là người nhàn nại...”

“Im miệng!” Nàng ngắt lời hắn, quay đầu lại lạnh lùng nhìn: “Ta cũng không phải là kẻ kiên nhẫn. Ta nghĩ tiên sinh nhà ngươi cũng sẽ không thích gặp một người chết đâu! Hắn mà chết, ta tuyệt không sống một mình!”

Quý Chớ Ly hơi sững lại, nhưng ngay sau đó hắn liền phóng tay tới bắt nàng. Tiểu Man rút một thanh chuỷ thủ trong ngực áo Trạch Tú ra, đang định tự cắt cổ thì thấy hắn đột nhiên dừng lại, một chân giơ lên, tay trái vươn dài lại đây, hắn dừng lại trong tư thế cổ quái đó giống như một pho tượng.

Tiểu Man ngây ngẩn cả người, không hiểu rốt cục có chuyện gì xảy ra. Quý Chớ Ly căn bản cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là hắn không thể động đây, cũng không thể nói chuyện.

Một tiếng “bụp” rất nhỏ vang lên, hắn lão đảo một cái, đã có thể hoạt động trở lại. Hắn vội vàng quay đầu xem xét chung quanh, nhưng bốn bề toàn là loạn thạch lởm chởm, trong rừng ngoài những chồi cây xanh non thì không có bất cứ một ai, cũng không có nơi nào có thể ẩn núp được. Hắn lắc lắc đầu, vừa định tiếp tục bắt Tiểu Man, ai ngờ tay vừa đưa ra một nửa, lại “bụp” một cái, hắn lại bị dừng tại chỗ.

Tuy nhiên, lần này hắn đã có thể nói chuyện, cho nên lớn tiếng nói: “Cao nhân phương nào?”

Không ai để ý đến hắn. Tiểu Man cũng nhìn xung quanh, chợt nghe phía trên truyền xuống thanh âm hơi khàn khàn: “Trả lại ngựa cho người, đưa hắn lên núi đi.”

Tiểu Man vội vàng ngẩng đầu, bên trên trống trơn, không có nửa bóng dáng, nhưng phía sau thực sự có tiếng vó ngựa, là Tiểu Ngoan đang chạy tới. Tiểu Man mừng rỡ như điên, dùng hết sức ôm lấy Trạch Tú, nhưng nàng sức yếu, không làm sao đưa hắn lên lưng ngựa được, phía sau lại có tiếng nói: “Đúng là không có chút công phu nào.”

Tiếng nói vừa dứt, trong tay nhẹ bỗng, không biết làm sao mà Trạch Tú đã nằm trên lưng ngựa rồi. Lúc này nàng đã nghe rõ giọng nói kia, chính là tiếng của con quỷ lúc trước dọa lột quần áo rồi treo nàng lên cây. Nàng không kịp tìm hiểu xem vị quỷ tiên sinh này rốt cuộc là hảo tâm hay là có ý xấu, liền nhảy lên lưng ngựa, chạy như điên lên núi.

Quý Chớ Ly như nghe thấy cả tiếng mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống, lo lắng không biết người này sẽ đối phó với mình như thế nào.

Chợt nghe thấy người kia nói: “Người đứng ở đây một ngày một đêm, trông cửa cho ta.”

Hắn đầy người mồ hôi lạnh, một chữ cũng không thốt ra được.

Tiểu Man giục ngựa chạy lên đỉnh núi, thấy xung quanh lổn nhổn toàn là đá, phía trước có một sườn núi thấp, dường như còn có sơn động, có lẽ quỷ tiên sinh kia ở đó. Nàng vừa xuống ngựa thở hổn hển một hơi, đang định dắt ngựa lên thì lại nghe thấy quỷ tiên sinh nói: “Quá chậm chạp, ta chờ một lúc lâu rồi.”

Nàng giật bắn người, vội vàng quay đầu lại, lần này rốt cục đã nhìn thấy quỷ tiên sinh. Hắn là một lão già tầm hơn sáu mươi tuổi, râu tóc hoa râm, trông quả thực bình thường đến không thể bình thường hơn, chỉ cần đi trên phố liếc mắt một cái là thấy cả chục người như thế.

Thấy Tiểu Man nhìn mình chằm chằm, hắn mỉm cười: “Đi lên đi, không muốn nam nhân của người sống sao?”

Tiểu Man vội vàng dẫn ngựa lên sườn núi, đi vào sơn động. Bên trong sơn động rất rộng, bố trí như một gian phòng ở. Dưới đất có một lớp cỏ khô, trên cỏ khô là lớp da hổ, còn có một người đang nhắm mắt nằm trên đó, tóc đen rối loạn, sắc mặt tái nhợt.

Tiểu Man vừa nhìn thấy gương mặt kia thì hai chân như mềm nhũn ra.

Thiên Quyên! Hắn không chết?

Lão đầu kia cũng đi vào, tiện tay vớt Trạch Tú đang nửa sống nửa chết xuống đất, sau đó lần mò trong ngực áo Trạch Tú, lấy ra một cái hộp, bên trong có cây thiết châm màu lam sáng bóng, đúng là cây châm mà Quý Chớ Ly đã dùng làm Trạch Tú bị thương. Hắn cầm lên tay, nhìn ngắm một hồi, trầm ngâm thật lâu.

“Hả? Sắc mặt người không đúng, cũng biết tiểu tử này sao?” Lão đầu bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Tiểu Man.

Sau một lúc run rẩy, Tiểu Man mới nói: “Đúng, đúng vậy. Ta... biết hắn. Ta nghĩ rằng hắn... đã chết. Là lão bá bá đã cứu hắn sao?”

Lão bỏ hộp thiết châm sang một bên, lấy trong ngực áo ra ngân châm của mình, vạch áo Trạch Tú ra, đâm châm lên ngực, trán và đan điền hắn, một bên nói: “Uhm... lúc ta gặp hắn, hắn đã trúng độc nặng, sau một

hồi đầu với một lão già rất lợi hại thì có người đến giúp lão già kia, ta thấy hắn sắp chết nên ra tay cứu giúp. Cái mạng của hắn có thể kéo về hay không còn phải xem thiên ý. À, mà tiểu tử này cũng thế.”

Nói xong, hắn đập Thạch Tú một cái, thực không khách khí.

Tiểu Man vội la lên: “Ông làm gì vậy! Hắn đã sắp chết ông còn đá hắn!”

Lão đầu cười tùm tùm nói; “Trên đời này ngoài ta ra thì không có ai có thể đá hắn. Người biết ta là ai không?”

Tiểu Man lắc lắc đầu, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên: “A, ông là sư phụ hắn!”

Lão đầu cười nói: “Đúng rồi. Người quan trọng như vậy mà phải nhắc mới nhớ, cũng không thông minh lắm, nhưng trên người thì thật là nhiều tiền.” Hắn lấy ra một cái túi, sắc mặt Tiểu Man nhất thời tái mét, đó là túi tiền của nàng! Hắn trộm khi nào vậy?

Hắn lấy đám ngân phiếu bên trong ra, phẩy phẩy, tán thưởng: “Một tiểu nữ oa như ngươi mà trên người cũng có ngân phiếu ba bốn ngàn lượng, thật là giàu có nha.”

Nàng còn có nhiều hơn giấu ở trong bọc quần áo kia. Tiểu Man không dám nói, chỉ cười làm lạnh: “Lão nhân gia ngài thích thì cứ cầm đi, coi như là ta hiếu kính ngài. Vậy, độc của hai người bọn họ...”

“Uhm, ta đã nói rồi, phải xem thiên ý.” Hắn đứng lên, đi vào gian sau của sơn động, quay đầu vẫy tay với nàng: “Không cần gấp, lại đây đi. Rửa mặt đi, ta thấy con gái bản thủ thì rất không vui.”

103. Q.5 - Chương 19

Phải sống sót (nhất)

Tiểu Man lau mặt qua loa, chẳng những không sạch sẽ mà càng bẩn hơn. Lão đầu cũng không để ý, không biết hắn lấy đâu ra một loại trái cây màu đỏ, bóp nát rồi hứng nước vào một cái bát, sau đó vẩy tay: “Lại đây, có vài thứ muốn dạy ngươi.”

Hắn chậm rãi đi tới bên người Thạch Tú, thô lỗ bóp mũi Thạch Tú, cho đến lúc hắn theo bản năng hé miệng hô hấp, hắn liền cầm cái bát bản thủ kia đổ chất lỏng trái cây vào miệng Thạch Tú, thô lỗ đến mức sắc mặt Thạch Tú còn khó coi hơn cả người chết.

Tiểu Man run sợ trong lòng, lẩm bẩm: “Lão gia tử... Hắn là đồ đệ ông thật sao? Hắn sẽ không bị ông giết chết chứ?”

“Nào có dễ chết như vậy!” Lão đầu bỏ cái chén xuống, ngồi xổm trước mặt Thiên Quyền, cúi đầu nhìn cây châm cắm trên đan điền hắn, cây châm vốn màu trắng hiện giờ đã biến thành đen sì. Hắn lấy khăn tay quần quanh tay rồi nhổ từng cây châm ra, miệng thì nói: “Màu châm một khi biến đổi, trong nửa canh giờ phải mau chóng đổi cái khác. Người tới đây nhìn cho cẩn thận, nếu làm sai là trách nhiệm của người đó.”

Tiểu Man nghi hoặc ngồi xổm bên cạnh nhìn kỹ, xem xem châm vào chỗ nào, châm sâu bao nhiêu, xoay châm thế nào, dụng lực mạnh yếu ra sao. Đến cây châm cuối cùng thì lão đưa cho nàng: “Người làm thử xem, đâm xuống lỗ kim kia.”

Nàng nơm nớp lo sợ cầm cây châm, chậm rãi cắm vào huyệt đạo trên ngực hắn, lão nhân nói: “Tốt lắm, cứ như vậy, được chứ?”

Hắn cũng không chờ Tiểu Man trả lời, đứng dậy bỏ mấy cây châm nhiễm độc vào một cái chậu đồng, nước bên trong lập tức biến thành màu đen như mực.

“Cái này... Chẳng lẽ ông định để ta từ sau châm kim...” Tiểu Man thật cẩn thận theo sát hắn giống như cái đuôi, “Vậy là chỉ cần châm kim là có thể giải độc?”

Lão nhân đeo một cái sọt rách nát lên lưng, trong tay cầm cái cuốc bần thủ, trông còn giống nông dân hơn cả nông dân. Hắn nói: “Châm kim có thể giải độc, ta đây còn không thành tiên? Đó chỉ là để bảo vệ những bộ phận yếu hại của chúng, lưu một hơi thở mà thôi. Ta đi hái thuốc, trong vòng ba ngày sẽ trở lại, người nhớ phải đổi châm cho bọn chúng, ngàn vạn lần không được sai giờ, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Nói xong liền xoay người đi, Tiểu Man giữ chặt lấy tay áo hắn: “Có mấy thành nắm chắc có thể cứu sống?” Nàng chừng chặc đằng hoàng mà hỏi.

Hắn nghĩ nghĩ: “Nếu chỉ có một mình tên tiểu tử bạch y kia thì phỏng chừng không có chút hy vọng nào, nhưng hiện giờ cả tên tiểu tử chết tiệt kia cũng trúng độc, ta nắm được bảy thành. Một phần là thiên ý. Người ngoan ngoãn ở lại trong động, ngoại trừ ta ra thì ai tới cũng không được mở cửa.”

Tiểu Man nhìn thoáng qua cửa động, khó xử nói: “Lão gia tử, nơi này không có cửa mà.”

Hắn cười hắc hắc: “Ai nói vậy? Tướng quân chính là cửa.” Hắn huýt sáo, kêu lên: “Tướng quân! Trông cửa, không cho bất cứ ai vào.”

Tướng quân? Tiểu Man nghi hoặc quay đầu lại, lập tức trông thấy một quái vật to lớn biêng nhác chạy từ phía nhà bếp ra. Da lông vàng đen vàng, trên trán có một chữ “Vương”, hai mắt sáng ngời hữu thần. Nó đi đến trước mặt Tiểu Man, cao ngạo ngẩng ngẩng làn váy nàng, rồi rất không có tiết tháo, đột nhiên há miệng lộ ra một đám răng nanh... ngáp một cái.

Hồ! Tiểu Man trừng trừng hai mắt, không chút do dự mà hôn mê bất tỉnh.

Lúc nàng tỉnh lại, lão đầu đã đi rồi, đập vào mắt nàng chính là hai mắt cao ngạo của tướng quân. Nó ngồi xổm bên cạnh nàng, rất không hảo ý mà nhìn nàng, nhìn từ đầu tới chân, tựa hồ đang đánh giá mấy lạng thịt trên người nàng liệu có đủ để nhét kẽ răng hay không.

Tiểu Man kinh hoảng, đầu ngoẹo đi, lại hôn mê bất tỉnh.

Bộp! Bộp! Bộp! Có người dùng roi đánh vào đùi nàng, đánh rất mạnh, Tiểu Man kêu “ai ôi” một tiếng mở mắt ra, lập tức nhìn thấy cái đuôi to xụ của tướng quân. Nó ngồi quay lưng về phía nàng, dùng sức lấy đuôi quất lên đùi nàng, thấy nàng vừa tỉnh đã muốn xỉu tiếp, cái đuôi của nó liền trực tiếp quật vào mặt nàng.

“Đau quá!” Tiểu Man rốt cục bị đánh tỉnh, thấy nó vội vàng ngẩng ngẩng người Trạch Tú, hóa ra ngân châm trên người hắn đã đen hết rồi, nó đang giục nàng mau chóng đổi châm.

Tiểu Man nơm nớp lo sợ bợ tay lại, nhổ từng cây châm ra, sau đó dựa theo thủ pháp của lão đầu mà đổi châm, bỏ độc châm vào chậu đồng. Tướng quân nhìn nàng khen ngợi, giống như thực vừa lòng với tay nghề của nàng.

Sau đó nó đưa bàn chân đầy thịt và móng vuốt lên, hữu hảo vỗ vỗ Tiểu Man, nàng biến sắc, hét to một tiếng, lại hôn mê bất tỉnh. Tướng quân tự tôn bị tổn thương, quay ra nhìn nhìn bàn chân của mình – nó chỉ định sờ sờ nàng thôi mà.

Rốt cục tỉnh lại, lần này Tiểu Man không ngắt đi được nữa, nàng phát hiện té xỉu cũng là một cách tiêu hao, hiện tại nàng đói đến mức da bụng dán vào da lưng, thật sự không có sức mà làm gì nữa.

Phía sau sơn động là phòng bếp, nồi niêu bát đĩa đủ cả, ngay thịt thà đồ ăn cũng đều dự trữ. Tiểu Man làm nhanh một bát mì, vừa mới ăn một miếng đã nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của tướng quân bắn tới. Nàng cẩn thận đặt bát xuống trước mặt nó: “Người... người cũng muốn ăn? Không phải hổ ăn thịt sống sao?”

Tướng quân không chút khách khí, một lưỡi lia qua hết sạch cả bát. Tiểu Man đỡ đỡ nhìn chiếc bát rỗng tuếch, lại nhìn sang ánh mắt vẫn nóng cháy của tướng quân, cuối cùng lòi ra cái nòi to nhất, nấu một nồi đây, múc ỉnh một bát, còn lại toàn bộ đều đưa vào bụng tướng quân.

Nó hiển nhiên vô cùng vừa lòng với tay nghề của nàng, ăn uống no đủ xong lập tức vứt bỏ về cao ngạo, không biết xấu hổ mà chạy tới cọ cọ vào đùi nàng. Nó đại khái thật sự nghĩ mình là con mèo nhỏ sao? Tiểu Man quay đầu lau nước mắt, bưng hai chén nước đi bón cho hai bệnh nhân đang nửa sống nửa chết.

Sắc mặt Trạch Tú xám trắng, môi Thiên Quyền tím đen, đều là nhìn sợ chết khiếp, không thấy nửa điểm phong thái. Tiểu Man ngồi xổm trước mặt Thiên Quyền, nhìn hẩn lâu hơn một chút.

Nàng thật sự nghĩ hẩn đã chết, một đêm đó thực đáng sợ hơn cả địa ngục, lửa cháy hừng hực bốc thẳng lên trời, áo đỏ tóc đen, hẩn chết thực thê liệt mĩ diệu. Nhưng, hẩn còn sống, tuy rằng hiện tại cũng không khác gì người chết, nhưng chỉ cần còn sống là có hy vọng.

Tiểu Man nhìn một hồi, đưa tay nhẹ nhàng sờ lên mặt hẩn, thấp giọng nói: “Phải sống. Chết dù có xinh đẹp thì cũng chỉ là chết, chỉ có sống mới tốt.” Nàng cầm tay hẩn, tay kia kéo tay Trạch Tú, chăm chú ôm vào ngực.

“Hai người đều phải sống sót.”

Tướng quân lại tới làm nũng, bịch một cái nằm xuống trước mặt nàng, phơi ra cái bụng trắng, lắc lắc muốn nàng sờ nó. Tiểu Man đỡ đỡ nhìn nó, thấp giọng nói: “Người... thật sự là hổ sao?”

Tự tôn của nó lập tức bị tiểu cô nương xinh đẹp này làm tổn thương, khóc sụt sùi chạy ra cửa động, không để ý đến nàng nữa.

Ba ngày sau đó không ngừng có người đến động khẩu quấy rầy, Tiểu Man cũng lười ra ngoài xem, có lẽ là mấy người Thiên Sát Thập Phương nhằm lúc lão đầu không có trong động mà đến. Kết quả là một đám hùng hổ tiến đến, lại hồn phi phách tán bị tướng quân dọa chạy về, dần dần rốt cuộc không còn ai đến nữa.

Giữa trưa, Tiểu Man lại nấu một nồi cơm một nồi thịt, xoa xoa tay gọi: “Tướng quân! Ăn cơm!”

Gọi liên hai tiếng vẫn không thấy tướng quân, nàng kỳ quái ra ngoài tìm, thấy tướng quân hớn ha hớn hở chạy ra khỏi động, miệng ô ô kêu, Tiểu Man chạy theo thì thấy lão đầu lưng đeo một gói thuốc, cười hì hì vỗ đầu tướng quân, nhảy lên lưng nó trở lại động khẩu. “Thơm quá!” Lão nhân vừa tiến vào sơn động, hai mắt sáng rực lên: “Nấu món gì vậy?” Bộ dáng tham ăn của hẩn không khác gì Trạch Tú.

Tiểu Man nhận lấy gói thuốc nặng trĩu, bỏ vào phòng bếp, lại xới cho hẩn một bát cơm to cộng thêm một bát thịt, lão đầu cười híp mắt: “Nha đầu ngoan! Nha đầu ngoan! Nữ nhân biết nấu cơm đúng là bảo bối!”

Hẩn ngồm ngoàm ăn cơm, thật không nhìn ra đây là một lão già hơn sáu mươi tuổi.

“Thuốc đã hái về rồi, may mà giờ là tháng hai, muộn chút nữa mà đi thì không thể tìm được mấy vị thuốc quan trọng kia. Nha đầu phải giúp ta rửa, nghiền nhỏ dược liệu, buổi tối ta dùng.”

Hẩn ăn xong thì bỏ bát xuống, đổ đồng dược liệu ra đất, đỏ có, vàng có, xanh có, tím cũng có, có cỏ, có lá cây, có trái cây, còn có cả nội tạng đỏ ối của loài động vật nào đó. Sau đó không biết lôi từ đâu ra một cái thùng gỗ cao nửa người, bỏ hết đồng dược liệu đã được nghiền nhỏ cho vào, đổ nước sôi vào đảo đảo, lão nhân vỗ tay: “Được rồi, đủ cho hôm nay rồi. Nha đầu đi theo ta, cởi quần áo hai tiểu tử kia rồi đặt chúng vào trong thùng.”

Cởi... cởi sạch? Tiểu Man trừng mắt lên nhìn, giống như không tin vào lỗ tai mình.

Lão nhân thấy thế thì cầu nhàu: “Thẹn thùng cái rắm! Rõ ràng là có thể mở rộng tầm mắt!”

Tiểu Man gục đầu xuống, kỳ thật nàng rất muốn nói cho hẩn rằng nàng cũng nghĩ như vậy, chỉ là nàng không thể không biết xấu hổ mà lộ ra mặt thôi.

Lão nhân thuần thực lột bỏ quần áo hai người. Tiểu Man ra vẻ thẹn thùng đứng tránh phía sau hẩn, đưa tay lên che mắt, hai ngón tay tạo thành khe hở thật to.

Hai người được đặt ngồi đối diện trong thùng gỗ, mùi thuốc và hơi nước bay lên, hai người hơi hơi nhú mào lại, tựa như không được thoải mái.

Lão nhân rút ngân châm ra, bắt đầu châm vào phía sau lưng hai người, miệng thì nói: “Tử sát là loại độc cực âm, khiến ấu biến thành màu đen và ngưng kết lại, khi chết thống khổ không chịu nổi. Tiểu tử áo trắng còn đỡ, nội cung thiên âm nhu nên khi độc phát cũng không nghiêm trọng như tên đồ đệ thối của ta, nhưng nếu muốn hoàn toàn loại bỏ cũng khó khăn. Võ công Trạch Tú toàn những chiêu số dương cương, Tử Sát vừa vận khắc hẩn, nếu không bằng vào công lực của hẩn cũng không đến mức vừa trúng độc đã lập tức

không thể nhúc nhích. Hai người bọn họ có thể đến đây cùng nhau cũng là thiên ý, phối hợp với nhau có lẽ thật sự có thể cứu chữa.”

Tiểu Man hoàn toàn không hiểu âm dương gì đó, nàng ngồi xổm bên cạnh thùng gỗ, lúc thì nhìn bên này, người này xinh đẹp ngả ngón, lúc lại xem bên kia, người này tuấn tú nhỏ nhả. Hôm nay nàng đúng là được mở rộng tầm mắt, nhìn đến mức no mắt. Tuy nhiên, cuối cùng nhân tình nàng vẫn dừng lại trên mặt Trạch Tú, nàng tay cài lại vài sợi tóc dài của hắn, thấp giọng nói: “Trạch Tú, chàng nhất định sẽ khỏe lên.”

104. Q.5 - Chương 20

Phải sống sót (nhị)

Nước trong thùng nhanh chóng biến thành đen như mực, còn phát ra mùi gay mũi. Tiểu Man đang không ngừng nghiền thuốc bỏ vào một cái chậu đồng lớn, theo lời lão nhân đun nóng nước thuốc đổ vào thùng gỗ.

Đổi bảy lần nước, mắt thấy trời đã sắp sáng, lão nhân lấy tẩu hút thuốc, rít một hơi: “Được rồi, đến đây đi, buổi tối sẽ tiếp tục.”

Tiểu Man ngồi sụp xuống đất, ngơ ngác nhìn hai người trong thùng, nói: “Lão gia tử, không cần đỡ bọn họ ra sao? Liệu có bị cảm lạnh không?”

Hắn bĩu môi: “Sẽ không chết đâu, yên tâm đi.”

Tiểu Man đáp một tiếng, không trụ được nữa, nhắm mắt vào lập tức mê man.

Mấy ngày sau đó vẫn đều đều cắt thuốc, nấu nước, đổi nước. Độc trong cơ thể họ bức ra càng ngày càng ít, màu nước cũng càng ngày càng trong, lão nhân rất vừa lòng, sau khi châm một cây châm cuối cùng cho bọn họ xong, nói: “Sau một lát có lẽ sẽ tỉnh lại, tất nhiên sẽ bị đại thương nguyên khí, cần phải dưỡng một thời gian.”

Tiểu Man vui muốn ngất, canh giữ bên thùng gỗ không chịu rời đi, hết nhìn người này lại nhìn người kia, hưng phấn sáng rực hai mắt. Lão nhân châm một cây châm cuối cùng sau lưng Thiên Quyền, hắn đột nhiên chấn động, rên khẽ, chậm rãi mở mắt.

Tiểu Man lập tức vươn tới, la lên: “Thiên Quyền! Người tỉnh rồi?”

Hắn chậm rãi ngược hàng mi ướm sưng lên, hai mắt trong suốt, tỉnh tỉnh nhìn nàng, không nhúc nhích. Tiểu Man hươ hươ tay trước mặt hắn: “Là ta! Là ta! Người có thấy không?”

Hắn như không nghe thấy, chỉ kinh ngạc nhìn nàng. Hơi nước bốc lên ướm mặt hắn, tóc dán trên má, sắc mặt tái nhợt nhưng có vẻ quẫn rữ khác thường. Lúc bọn họ còn hôn mê, Tiểu Man đã nhìn thân thể bọn họ không biết bao nhiêu lần mỗi ngày, thế mà giờ người đã tỉnh nàng lại có chút không dám nhìn, chỉ cười ngây ngô với hắn; “Nói chuyện gì đi! Sẽ không lại ngất đi chứ?”

Hắn trừng mắt, một giọt nước rớt từ lông mi hắn xuống. Tiểu Man tự nhiên đưa tay gạt mấy giọt nước trên mặt hắn đi: “Sao vậy? Lão gia tử, hình như hắn có gì đó không đúng!” Lời còn chưa dứt, đầu ngón tay nàng đã tê rần, hắn cắn nàng!

Nàng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, chợt nghe một thanh âm lạnh như băng ở phía sau: “Nàng đang làm gì vậy?”

Tiểu Man vừa mừng vừa sợ quay đầu lại, quả nhiên Trạch Tú đã tỉnh, sắc mặt xanh mét... A... không biết là do tức giận hay vì thân thể không khỏe, ánh mắt hắn nhìn nàng vô cùng hung thần ác sát.

“A! Trạch Tú!” Nàng lại hô lên, vui mừng quay lại, hắn đã sớm đứng dậy, vươn tay kéo một cái áo khoác ở bên cạnh ra khoác lên người, nửa quỳ trước mặt lão nhân: “Đệ tử bái kiến sư phụ. Đa tạ sư phụ ra tay tương trợ.”

Lão nhân cười tủm tỉm hút tẩu thuốc, xua tay nói: “Không có gì, thu bốn ngàn lượng của cô nương nhà người làm chần phí, ta vẫn có lời. Người trúng độc mới khỏi, không cần nói nhiều, mau đi nằm nghỉ.”

Tiểu Man muốn đi tới nhưng Thiên Quyền cản tay nàng không buông, nàng vội la lên: “Lão gia tử, ông mau đến xem cho hẩn, đây là làm sao vậy?”

Lão nhân không để ý, nói: “Không có gì đâu. Thời gian hẩn trúng độc dài hơn, qua vài ngày nữa mới hoàn toàn khôi phục. Người đỡ hẩn ra đi, giúp bọn chúng ngủ một chút.”

Nàng đỡ? Tiểu Man có thể cảm giác được ánh mắt giết người của Trạch Tú, từng sợi lông sau lưng nàng đều dựng đứng lên. Đang lúc nàng không biết làm thế nào thì hẩn đột nhiên nhả ra, sau đó nghe tiếng nước lôm bôm, hẩn cứ thế đứng lên, bước ra khỏi thùng gỗ. Tiểu Man lấy áo khoác khoác lên người hẩn, nhảy quanh người hẩn để che kín áo lại, làm cho hẩn không đến mức lộ cảnh xuân.

Thiên Quyền không nói lời nào, cũng không có biểu tình gì, chỉ buộc áo lại, yên lặng đi đến tắm đệm da hổ, ngả người xuống liền ngủ, tóc ướt sũng cũng mặc kệ.

Tiểu Man lấy hai cái khăn, run rẩy đi tới, thấy Trạch Tú trợn mắt nhìn, nàng đành phải cười hắc hắc: “Chàng... có muốn lau tóc không?”

Trạch Tú đoạt lấy cái khăn, tự mình lau tóc, một bên nói: “Nàng đi chăm sóc hẩn, không cần để ý ta.”

Tiểu Man rối rắm nửa ngày, thực không có cách nào với tỳ khí của hẩn, đành đi ra giúp Thiên Quyền lau khô mái tóc dài. Nàng cúi đầu nhìn, hẩn đã ngủ say, trên mặt dần dần khôi phục huyết sắc.

Trạch Tú hung hăng ném cái khăn xuống đất, nằm phịch xuống, không rên một tiếng mà ngủ.

Tiểu Man chậm chậm cọ cọ phía sau hẩn, nhỏ giọng gọi: “Trạch Tú...”

Hẩn nhắm hai mắt, lạnh nhạt nói: “Ta ngủ, không được nói gì hết.”

Lão nhân đã sớm chạy đi tránh né mớ phiền toái này, những chuyện nhi nữ này thật khiến người ta đau đầu, hẩn không muốn dính vào.

Tiểu Man rối rắm nửa ngày, rốt cục cũng mệt mỏi không chịu nổi, tựa vào tường mơ màng, bỗng nhiên cảm thấy hẩn trở mình, nắm tay nàng, cẩn thận đặt ở bên má. Lòng nàng mềm nhũn, bật cười, hẩn cũng không nói chuyện, cứ thế ôm tay nàng ngủ.

Lúc Tiểu Man tỉnh lại, Trạch Tú đã không còn ở bên người, hai tấm áo khoác trượt từ trên người xuống, nàng mở mắt nhìn, đột nhiên phát hiện bên người còn có người khác đang ngồi, là Thiên Quyền. Hẩn đã thay một bộ quần áo vải thô bình thường, tóc buông sau lưng, yên lặng dựa vào vách động, nhìn mây bay ngoài trời.

“Thiên Quyền?” Nàng thử nhẹ nhàng gọi, hẩn không có chút phản ứng, cũng không nói gì.

Tiểu Man đi đến trước mặt hẩn, lại gọi: “Thiên Quyền!”

Rốt cục hẩn cũng thu ánh mắt ngoài động về, nhìn mặt nàng nhưng vẫn không nói chuyện, ánh mắt bình tĩnh giống như đang nhìn bao cảnh sắc bình thường khác. Tiểu Man hỏi nhỏ: “Người đã khỏe chưa? Thân thể có chỗ nào không thoải mái không? Tại sao lại không nói lời nào?”

Hẩn vẫn không nói gì, nhìn nàng một hồi, cuối cùng lại đưa ánh mắt ra ngoài động.

Tiểu Man bị hẩn làm cho vội muốn chết, túm lấy cánh tay hẩn mà lắc: “Người sao vậy? Không phải là bị độc đến ngu chứ? Ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người bị ai đuổi giết sao? Trạch Tú nói trong viện có năm thi thể, là những ai vậy?”

Hẩn giật mình, cúi đầu nhìn nàng, đột nhiên đưa tay sờ mặt nàng, Tiểu Man vội la lên: “Người đừng ngăn người nữa, mặt ta có gì để sờ đâu, mau nói gì đi!”

“Nàng định để hẩn sờ tới khi nào?” Thanh âm lạnh như băng lại vang lên sau lưng, Tiểu Man đứng dậy, quay đầu lại nói: “Hẩn... Sao lại thế này?”

Trạch Tú khoanh tay, lạnh lùng nhìn nàng: “Tương tự, ta cũng muốn hỏi nàng một chút xem sao lại thể này.”

Tiểu Man thở dài một hơi, khoát tay: “Ta... đi rửa mặt chải đầu.” Nàng nhận thua, trước tiên cứ né tránh cái đã.

Trạch Tú theo sát phía sau nàng không tha, nhìn nàng rửa mặt súc miệng, đột nhiên nói: “Hắn không việc gì hết, sư phụ nói có thể do hắn trúng độc quá lâu, dư độc vẫn còn trong cơ thể, qua vài ngày sẽ không sao.”

Tiểu Man liên tục gật đầu, chột dạ muốn mạng. Người này ghen cũng thật quá, quả thực là tới mức đáng sợ rồi, không vui một cái là lạnh mặt. Hắn vừa mới tỉnh lại, tốt nhất là nàng không nên đắc tội hắn.

Dùng khăn lau nước trên mặt, nàng đang định chải búi lại tóc, Trạch Tú đột nhiên ôm chặt thắt lưng nàng từ phía sau, cầm đặt trên đỉnh đầu nàng, thấp giọng nói: “Sư phụ nói mấy ngày này nàng không ngủ, gấp gấp đến độ muốn chết muốn sống. Rốt cuộc là gấp gấp vì ai?”

Nàng quanh co nửa ngày, rốt cục nói; “Gấp cả hai.”

Dường như hắn lại bắt đầu tức giận, Tiểu Man thấp giọng nói: “Ta không muốn lừa gạt chàng, ta dù có máu lạnh thế nào cũng không thể nhìn thấy một bằng hữu chết trước mặt ta. Hơn nữa... Chàng so với hắn làm gì? Chàng là tiểu hài tử sao?”

Hắn nhéo hai má ướm át của nàng một lúc mới buông ra, cười nói: “Nàng vẫn nguy hiểm như vậy. Mà thôi, ta đi bồi sư phụ, nàng tự mình chơi đi.”

Hắn quay đi, đột nhiên lại trở lại, cốc vào trán nàng một cái: “Không cho nhìn hắn!”

Bá đạo như vậy, nàng có nên nghe hắn không?

Tiểu Man búi tóc, đi ra phía trước. Thiên Quyền vẫn một tư thế kia, không hề nhúc nhích. Tiểu Man ngồi xổm bên người hắn, thấp giọng nói: “Đói bụng không? Hay là muốn uống nước?”

Hắn giống như tên đầu gỗ, bất động vẫn hoàn bất động. Tiểu Man vào phòng bếp xới một bát cơm để trên tay hắn, hắn cũng không cầm, rót nước cho hắn, hắn không thèm nhìn tới, mà rõ ràng môi đã nứt ra hết rồi.

Nàng đặt bát lên môi hắn, thấp giọng nói: “Uống nước nào.”

Lần này hắn rốt cục động, khẽ uống một ngụm. Tiểu Man cho hắn uống một chén nước, sau đó bón cơm cho hắn ăn.

Ăn hơn phân nửa bát, hắn lắc đầu không ăn nữa.

“Người ăn uống ít hơn con heo Trạch Tú kia nhiều.” Tiểu Man cảm khái, lau miệng cho hắn. Ngẩng đầu thấy hắn đang nhìn nàng, hai tròng mắt như có ánh sáng lưu chuyển, tóc rối tùy ý dãn trên trán.

Nàng lấy lược sừng ra, ngồi phía sau hắn bắt đầu chải, một mặt thấp giọng nói: “Thiên Quyền, giờ là mùa xuân. Người biết không? Bướm bướm phá kén cũng vào mùa xuân. Đừng nghĩ tới những chuyện không vui, người không chết thì sẽ sống tốt. Từ nay về sau người có một cuộc sống mới, một lần nữa được bắt đầu sống, không tốt hơn nhiều so với chết sao? Còn sống là có hy vọng.”

Nàng búi tóc cho hắn giống như kiểu trước kia hắn hay làm, sau đó tiến lên phía trước nhìn ngắm, mỉm cười: “Như vậy không phải tốt hơn nhiều sao?”

Hắn kinh ngạc mà nhìn cảnh sắc ngoài động, thủy chung không nói gì.

105. Q.5 - Chương 21

Phải sống sót (tam)

Từ đó về sau, hắn không tự mình ăn cơm hay uống nước, bàn tay từng linh hoạt búi tóc nay cả đầu cũng không chải, cả ngày không làm gì, chỉ ngồi ở cửa động nhìn phong cảnh nơi xa.

“Thiên Quyền, uống nước đi.” Tiếng bước chân khe khẽ từ phía sau truyền tới, Tiểu Man nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh hắn. Hắn không quay đầu, cũng không nâng tay, Tiểu Man thuận thực đưa bát lên môi hắn, quả nhiên hắn uống một mạch hơn một nửa.

Lão nhân rít tẩu thuốc, cười nói: “Uhm, không tồi. Về sau tiểu nha đầu cứ chăm sóc hắn là được. Độc tử sát này thực lợi hại nha, không biết khi nào hắn mới khôi phục.”

Trạch Tú chống đầu trên mặt đất nằm một hồi, đột nhiên nghiêng người, vùi đầu ngủ, không nói một lời.

Lão nhân đá hắn một cước: “Ngủ ít đi cho lão tử! Đi ra ngoài nhiều một chút! Đường thương cũng không phải đường như người!”

Hắn đành phải đứng lên, rút kiếm đi ra khỏi động. Tiểu Man lập tức cảm thấy ánh mắt giết người của hắn găm trên lưng mình, sợ tới mức không dám động dấy. Trạch Tú không nói gì, một mạch đi xuống sườn núi.

Tiểu Man thở dài nhែu nhõm một hơi, lấy lược chậm rãi chải đầu cho Thiên Quyền, nói: “Hy vọng người sớm khỏe, về sau cũng đừng trở về Thiên Sát Thập Phương gì đó nữa. Tuy rằng người rất hợp làm chuyện xấu nhưng đúng là thực khiến người ta sợ hãi. Như bây giờ thực tốt, im lặng, nhưng mà lại quá giống một tên đầu gỗ. Ta đã sớm không còn trách cứ người, lần này Thiên Sát Thập Phương truy giết chúng ta, ta cũng tin tưởng là không có liên quan gì với người. Dưỡng thân thể cho khỏe, người hãy tìm một nơi an tĩnh mà sống, làm những chuyện mình thích, à, cái tên Thiên Quyền công tử cũng bỏ đi. Nghe ta, gạt người rất mệt mỏi, che lấp bản thân lại càng mệt mỏi hơn. Hơn nữa, sau này nhất định sẽ phải hối hận. Trước kia ta luôn gạt người, không nói dối là toàn thân khó chịu, hiện tại ta đã không còn nói dối nữa, người cũng phải làm một người tốt nhé.”

Thiên Quyền không nhúc nhích, không chút phản ứng. Lão nhân ở phía sau cười: “Hắn không nghe thấy người nói gì đâu, tiểu nha đầu vô nghĩa nữa cũng vô dụng. Lại nói, ai có đạo lý của người ấy, người không cần khuyên hắn.”

Tiểu Man chải đầu cho hắn xong, nói: “Hắn có nghe thấy hay không là việc của hắn, ta nói hay không là chuyện của ta, lão gia tử thật là xem thường người khác.”

Lão nhân cười ha hả nói: “Ta không dám xem thường người, trên đời cũng không có nhiều người vừa ra tay đã chi bốn ngàn lượng.”

Không phải nài ra tay, là hắn trộm đi mà. Tiểu Man bắt đắc dĩ thở dài một hơi. Quên đi, tiền tài là vật ngoài thân – coi như nài được một lần làm kẻ giàu có đi, chỉ cần có thể cứu sống hai mạng người. Bốn ngàn lượng hay bốn vạn lượng có tính là gì đâu?

Nàng bưng nước ấm tới, nhúng khăn lau mặt cho hắn. Thiên Quyền nhắm hai mắt, hàng lông mi dài khe run, bên má có vài sợi tóc ướt dính lên, Tiểu Man không tự chủ đưa tay nhẹ nhàng sờ lên, cảm thấy có chút kỳ diệu. Đôi lông mi kia đột nhiên ngước lên, hai con ngươi bình tĩnh nhìn nàng, sâu thẳm như đáy nước. Tiểu Man khựng một tiếng, ra vẻ tự nhiên mà tiếp tục công việc, trên mặt nóng bừng.

“... Tóm lại... Ta biết người rất thông minh, chắc chắn rất khinh thường lời nói của ta, tuy nhiên, ta cảm thấy người không phải là người xấu, ít nhất, người đối với ta rất tốt.”

Nàng ngẩng đầu mỉm cười với hắn, sau đó nhìn cảnh sắc phương xa, nói nhỏ: “Người đối tốt với ta, ta đều biết cả.”

Trạch Tú không biết chạy đi đâu, cả ngày cũng không về. Thấy trời sắp tối, Tiểu Man không khỏi âm thầm lo lắng, thong thả bước đi bước lại trước cửa động. Lão nhân đứng dậy nói: “Ăn cơm đi.”

Tiểu Man vội la lên: “Ăn bây giờ sao? Nhưng Trạch Tú còn chưa trở về.”

Hắn trừng mắt lên; “Hắn không về thì liên quan gì ta? Chẳng lẽ hắn không quay lại thì không thể ăn uống ngủ nghỉ?”

Tiểu Man quả thực không còn lời nào để nói, đứng ở động khẩu dõi mắt nhìn cảnh vật xung quanh dưới ánh nắng cuối cùng của ngày, hy vọng có thể nhìn thấy bóng áo choàng đen của hắn. Góc áo nàng đột nhiên bị giật giật, nàng cúi đầu nhìn, Thiên Quyền đang nhìn vào bát cơm đặt trong tay hắn, đại khái ý muốn nàng bón cho hắn.

“Từ từ... Được không? Từ từ...” Nàng không yên lòng nói.

Độc trong người Trạch Tú vừa mới được giải, vẫn còn rất yếu, một mình hắn lại chạy ra ngoài, nhờ đâu gặp dã thú thì phải làm sao? Hoặc là gặp phải Thiên Sát Thập Phương? Càng nghĩ càng loạn, sắc trời đã dần biến thành màu đen, vẫn không thấy thân ảnh của hắn. Lão nhân cơm nước xong xuôi, vui vẻ rửa răng, căn bản không thêm để ý chuyện nhỏ nhặt này. Nàng chà chà chân, đột nhiên xoay người chạy xuống sườn núi, trong nháy mắt đã chui vào trong rừng cây.

Thiên Quyền yên lặng ngồi ở cửa động, nhìn không trung dần mất đi ánh sáng, không nói một lời.

Lão nhân ở phía sau đang rửa răng, đột nhiên nói: “Để ta tới bón cho ngươi nhé?”

Thiên Quyền quay đầu lại nhìn hắn một cái, tay áo phất lên, bát cơm liền bị đánh rơi xuống đất. Lão nhân vẫn không thêm để ý, bật cười ha hả.

Tiểu Man loanh quanh trong rừng một hồi thì nhìn thấy bóng áo đen của Trạch Tú. Nàng liền lén tiến tới, nhảy chồm lên hắn mà đánh, thiếu chút nữa đánh cho hắn quỵ rạp trên đất.

“Cho chừa cái tội chạy lung tung! Cho chừa cái tội chạy lung tung!”

Trạch Tú cả giận nói: “Nàng đánh đủ chưa? Đây là thái độ dành cho người bệnh sao?”

Lúc này Tiểu Man mới phát hiện hắn thực suy yếu quá, đây là lần đầu tiên nàng có thể đè hắn xuống mà đánh thế này, vội vã nhảy tránh ra, đưa tay ra dìu hắn. Trạch Tú nắm lấy cổ tay nàng, đột nhiên giật lại, Tiểu Man không đề phòng bị ngã ra đất, sau đó một thân thể nặng nề áp lên trên, nàng nhất thời bị ép hoa cả mắt.

Mặt bị giữ lấy, nụ hôn của hắn chứa đựng cả sự tức giận, tuy nhiên rất nhanh liền trở nên cực hạn ôn nhu, cực hạn quyến luyến. Tiểu Man trước khi thần hồn điên đảo vội vã đẩy hắn ra, tránh phạm phải sai lầm không thể cứu vãn. Nàng hắng giọng, ra vẻ tự nhiên mà nói: “Chàng đi đâu vậy? Sao lại ra ngoài cả ngày? Có biết là chúng ta lo lắng lắm không?”

Trạch Tú hừ một tiếng, chậm rãi đứng lên: “Để chỗ cho các người thân thiết mà.” Hắn quay mặt bước đi.

Tiểu Man nhịn không được đập hắn một cước, Trạch Tú lão đảo, quay đầu lại nghiêm mặt tới tóm nàng, kéo lại mà hôn, hôn xong lại tiếp tục nói lời khó nghe, nói xong lại tiếp tục bị đá. Náo loạn nửa ngày, hai người rốt cục mệt mỏi. Hắn khoác vai nàng, hai người cười cười nói nói trở lại sơn động.

Trong động, lão nhân đang bón cơm cho Thiên Quyền, thấy hai người trở lại, trên quần áo toàn bùn thì cười đầy ám muội: “Đồ đệ a, ngươi trọng thương mới khỏi, có một số việc cần phải tiết chế. Nếu thật sự không nhịn được thì sơn động có thể tặng cho ngươi, ở bên ngoài... gió thổi cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ?”

Tiểu Man đỏ mặt định phản bác, đột nhiên nghĩ đến cái gì, khoanh tay nói: “Ngày mai không nấu thịt nữa. Ta thấy hình như còn rất nhiều rau ...”

Hắn lập tức cười tươi như một đóa hoa: “Đồ đệ a, luyện công cũng không cần phải nóng lòng nhất thời đúng không? Trước tiên hãy nghỉ ngơi vài ngày, chờ tay chân linh hoạt hữu lực rồi hãy luyện, hiểu chưa?”

Tiểu Man hừ hừ đi vào phòng bếp.

Nửa tháng sau, thân thể Trạch Tú dần dần khôi phục, đã có thể đi hoàn chỉnh một bộ kiếm pháp mà mặt không đỏ, thở không nặng nhọc; trái lại, Thiên Quyền vẫn là bộ dáng đầu gối đổ. Cả ngày không làm gì, chỉ ngồi gần người ở cửa động.

Một sáng sớm, Trạch Tú chạy đến phòng bếp tìm đồ ăn, vạch màn cửa ra, bên trong rỗng tuếch, chỉ có một mảnh vải rách, bên trên có viết một hàng chữ xiên xẹo: “Phiền toái đã giải quyết, ta đi. Đánh Tiểu Không một trận cho ta, bảo hần lần sau còn dám tiết lộ hành tung của lão tử thì ta sẽ chặt đầu hần.”

Sư phụ cứ như vậy đến vô ảnh, đi vô tung mà tiêu thất. Hần trước giờ đều hành tung quỷ bí, trước kia lúc truyền thụ võ công cũng thế, ba ngày đêm bữa mới đến một lát xem tiến triển của hần, đến lúc hần thành tài lập tức biến mất giữa biển người mờ mịt. Lần này có thể gặp được ở Thái Hoa sơn đúng là may mắn của may mắn.

Hần cơm nước xong thì đi luyện công. Lúc Tiểu Man dậy, vừa ra đến cửa động đã nhìn thấy bóng dáng trầm mặc trước sau như một của Thiên Quyền. Nàng đã quen với việc chải đầu cho hần, lấy lược chậm rãi chải, trong lúc đó thì căn dặn: “Hay là để ta tìm một đại phu xem bệnh cho người nha? Người cứ như vậy, cái gì cũng không để ý, cái gì cũng không làm thì phải làm sao? Thực không thể khiến người ta yên tâm mà.”

Nàng cho hần uống nước, lại mang khăn tới lau mặt cho hần. Ánh mặt trời chiếu lên mặt hần, Tiểu Man không biết mình mãi cảm hay là gì khác, chỉ cảm thấy vẻ mặt hần hôm nay khác hẳn với những ngày trước, giống như đây là lần đầu tiên nhìn thấy thế giới này vậy, không buông tha một chỗ nào.

“Thiên Quyền, người sẽ khỏe lên.” Nàng cười, tay đưa một lọn tóc bên tai hần ra phía sau. Cổ tay đột nhiên bị giữ chặt, tim Tiểu Man đập thành thịch, nàng cúi đầu, thấy Thiên Quyền đang chăm chú nắm cổ tay nàng, lông mi dài khẽ run, sau đó nhẹ nhàng hôn lên từng ngón tay nàng.

Chiếc khăn trong tay nàng thiếu chút nữa thì rơi xuống đất, nàng đứng bật dậy, hần lại bất động giống một tên đầu gỗ, an tĩnh ngồi ở cửa động, không ai biết được hần đang nghĩ gì.

Đêm đã rất sâu, núi rừng an tĩnh cực độ, ngoại trừ một số động vật đi săn đêm ra thì trên cơ bản mọi vật đã chìm vào giấc mơ ngọt ngào.

Tiểu Man ôm áo khoác co người mà ngủ. Tay nàng bị Trạch Tú nắm chặt áp vào ngực, ngón tay nắm chặt như hải tử.

Không biết sau bao lâu, một bóng đen chậm rãi đi ra cửa động, vô thanh vô tức theo sườn núi đi xuống.

Đi đến giữa sườn núi, phát hiện phía sau có tiếng bước chân, hần yên lặng quay đầu lại, đã thấy Trạch Tú tóc xõa, còn chưa mặc áo khoác, tựa vào một thân cây mà nhìn hần.

“Ta sớm biết là người giả vờ mà.” Hần lạnh lùng nói, “Người không nói lời nào, ngồi im bất động là để ngưng thần khôi phục nội công hả? Hiện giờ công lực khôi phục, người định đi đâu? Đi báo cho những tên chó săn sau lưng người sao?”

Thiên Quyền nói: “Tựa hồ người có rất nhiều bất mãn đối với ta. Một nam nhân quá mức ghen tị vị tất đã là chuyện tốt.”

Trạch Tú làm như không nghe thấy câu khiêu khích của hần, thấp giọng nói: “Nếu người phải đi về, phiền người chuyển cáo một tiếng, kẻ nào còn tới tìm phiền phức, ta sẽ không khách khí đâu.”

Thiên Quyền hơi ngẩng đầu: “Những lời này người hãy tự mình nói với bọn họ đi.”

Trạch Tú cười mỉa mai: “Thật sự không quay về sao? Quyết tâm rất lớn à nha.”

Thiên Quyền xoay người, hơi cúi chào: “Ấn cứu mạng của tôn sư, xin ghi khắc trong lòng không dám quên, ngày khác tất nhiên báo đáp. Người ta ngày sau nếu có duyên tất nhiên cũng có thể gặp nhau. Cáo từ!”

Hần phiêu nhiên mà đi, đi được một hồi, chợt nghe Trạch Tú lại nói: “Không có lời nào muốn ta chuyển tới nàng sao?”

Thiên Quyền ngừng một chút: “... Không có, nếu có thì sau này ta sẽ tự mình nói với nàng. Huống chi, chắc gì người đã chuyển lời.”

Trạch Tú nở nụ cười. Hắn cũng mỉm cười, mái tóc dài bị gió đêm thổi tung lên, ngay sau đó người đã biến mất giữa bóng đêm mật mùng.

106. Q.6 - Chương 1

Ái cùng đồ kị đồng hành (nhất)

Tháng ba, ngay cả gió cũng ẩm áp dào dạt, thổi lên người thực khiến người buồn ngủ.

Trạch Tú đi từ hàng rèn ra, trong tay cầm Xuân Ca. Võ kiếm Xuân Ca hơi bị lỏng, nắm không được thuận tay, việc này đối với một người thường xuyên dùng kiếm như hắn mà nói chính là: một sai lầm nhỏ đều có khả năng dẫn đến mất mạng, mọi chi tiết nhỏ nhất đều phải chú ý.

Bên đường có người bán bánh đậu phộng, hắn theo thói quen mua một túi. Kỳ thật hắn vốn không thích ăn đồ ngọt, trước kia cũng chẳng bao giờ ngó mắt đến mấy thứ đồ ăn vặt này, nhưng bây giờ, việc cứ thấy đồ ăn ngon là lại mua một túi đã trở thành thói quen của hắn, bởi vì có một nữ hài tử rất thích ăn mấy thứ linh tinh này.

Bên bờ kênh đào dương liễu lả lướt, ngàn vạn sợi tơ mềm màu lục chậm rãi lay động. Có một nữ tử mặc trang phục màu sắc tươi sáng, lại còn thêu từng đóa từng đóa tú cầu, cho dù là thiếu phụ vừa lập gia đình cũng sẽ không ăn mặc như vậy, nhưng lại là mặc trên người nàng lại rất hợp. Nàng rất gầy, tinh tế lại nhỏ xinh, vạt áo theo gió rung động, cả hai dải tóc đen buông đến thắt lưng cũng lay động không ngừng.

Nàng cầm một cành liễu, ngắt lá liễu ném xuống kênh cho cá ăn, hình dáng thật thanh tú, cái mũi nhỏ nhắn khéo léo, còn có hàng lông mi dài khê run.

Vô luận thế nào, giữa mùa xuân nhìn thấy một nữ tử như vậy chính là một loại hưởng thụ.

Không riêng gì Trạch Tú, rất nhiều nam nhân đi qua đều cảm thấy như vậy, cho nên rất nhanh đã có hai người tiến tới.

“Tiểu muội muội, lạc đường sao?” Người A nhiệt tình hỏi.

Nàng ngẩng đầu, cười ngây thơ: “Vị đại ca này, ta đang đợi người.”

“Đợi ai vậy?”

Nàng cười đến đặc biệt đáng yêu: “Chờ đại thúc của ta, năm nay cũng nhiều tuổi rồi nên trí nhớ không tốt, có thể đã lạc đường mất rồi.”

Người B xung phong nhận việc: “Vậy thì đi cùng hai đại ca thôi, chúng ta giúp muội muội tìm đại thúc.”

Nàng xoay người lại, nhìn phía sau bọn họ, cười như gió xuân: “Hình như hắn đã đến rồi.”

Hai người cùng quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt hoa đào lạnh như băng của Trạch Tú, còn có ba thanh trường kiếm khoắc sau lưng, sắc mặt nhất thời tái mét, một chữ cũng không nói, sờ sờ mũi ngoan ngoan chạy lấy người.

“Không phải là không cho nàng nói chuyện với người lạ sao?” Hắn đi tới, đặt gói bánh đậu phộng lên tay nàng.

“A, mua cho ta sao? Cảm ơn nha.” Hai mắt Tiểu Man sáng lên, liền cầm lấy một miếng bỏ vào miệng.

“Ăn từ từ thôi, nàng là quỷ chết đói đầu thai à?” Hắn lại nói lời độc địa, túm tay áo rộng thùng thình của nàng đi về phía trước, “Chúng ta tìm một chỗ ngồi uống trà, thuận tiện thử xem bánh truy nã có kẻ nào mới không.”

Sau khi sư phụ hắn và Thiên Quyền đi rồi, hai người bọn họ ở lại Hoa Sơn đợi vài ngày, đợi cho thương thế của hắn hoàn toàn bình phục rồi mới đi, trở lại phủ Khai Phong, thuê một nhà dân để ở, giống như tạm

thời không có ý rời đi. Vốn Trạch Tú nghĩ sau khi Thiên Quyền bỏ đi, Tiểu Man sẽ kinh ngạc, ai ngờ nàng chẳng qua chỉ sững sốt một chút, sau đó cười cười, nói: “Đi rồi cũng tốt, vậy là có thể yên tâm.”

Hắn không hỏi yên tâm cái gì, chuyện giữa nàng và Thiên Quyền hắn không muốn hỏi đến, chỉ cảm thấy rất không thích, rất khó chịu. Rốt cuộc là vì sao, hắn cũng không rõ ràng lắm. Rõ ràng là mùa xuân ấm áp tươi đẹp, hắn lại thường xuyên cảm thấy phiền táo, có một câu hắn đã sớm muốn nói ra, nhưng lại sợ nói ra sẽ bị từ chối như lần trước, nếu vậy thì thực không xong.

Bất tri bất giác, biến thành nàng túm tay áo hắn bước đi, ven đường vừa vặn có một quán trà, Tiểu Man liền bước vào, gọi một ấm trà, mấy món điểm tâm. Trạch Tú uống một ngụm rồi bỏ chén xuống, nhú mồm nói: “Thứ này mà cũng dám không biết xấu hổ gọi là trà Long Tĩnh, giả đến không thể giả hơn.”

Tiểu Man cười: “Biết chàng là đại thiếu gia, lớn lên trong nhung lụa, chàng cũng không nhìn xem nơi này là nơi nào, có thể có trà ngon cho chàng sao? Uống giải khát là được rồi.”

Trạch Tú quả nhiên không chịu uống tiếp, đổ tách trà uống dở đi, tựa người vào vách tường, cởi túi rượu trên người xuống, uống từng ngụm từng ngụm.

“Ta rất thích nơi này, phủ Khai Phong, vừa lớn vừa náo nhiệt, phồn hoa. Thật muốn về sau được ở đây.” Tiểu nha đầu rất có hảo cảm với Khai Phong.

Trạch Tú không yên lòng, chậm chạp đáp: “Được, nàng thích thì chúng ta sẽ ở lại đây. Ở lại đây luôn.”

Tiểu Man mỉm cười, sau một lúc, trên mặt đột nhiên hơi đỏ lên, thấp giọng nói: “Việc kia, Trạch Tú...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng tỷ bà, nàng quay đầu thì nhìn thấy một phụ nhân tuổi chừng bốn mươi đang ôm một cây tỷ bà đứng phía sau, tươi cười nhìn hai người bọn họ, dịu dàng nói: “Hai vị khách quan, có muốn nghe một điệu hát dân gian không?”

Tiểu Man đang định lắc đầu, Trạch Tú lại nói: “Được, người cứ hát đại một đoạn nghe xem sao.”

Phụ nhân kia quả nhiên kéo một cái ghế tới ngồi, ôm tỷ bà mà đàn. Tiểu Man vừa nghe đã nhú mồm, người này đàn không chỉ là không tốt, quả thực có thể dùng từ không ra gì để miêu tả, với loại trình độ này sao nàng ta có thể không biết xấu hổ mà đi hát rong? Nàng nhìn không được liếc nhìn phụ nhân kia mấy lần. Khuôn mặt nàng cực kỳ bình thường, trên khóe mắt còn có nếp nhăn, nhưng đôi mắt lại sáng phi thường, tựa như ngôi sao trong đêm đen, chỉ quét qua mặt Tiểu Man một vòng liền cúi xuống mà cũng khiến cho nàng có chút kinh hãi.

Phụ nhân đột nhiên mở miệng hát: “Cây đước túy sắc thu, bích khê đạn dạ huyền. Giai kỳ không thể tái, mưa gió yểu như niên.”

Thanh âm cũng không êm tai, thực bình thường, nhưng Tiểu Man nghe thấy thanh âm đó thì có cảm giác kinh hãi rất quái lạ, giống như là cả thế giới chỉ còn lại tiếng ca của nàng, hết thấy ồn ào náo động chung quanh đều lắng xuống. Từng lời nàng thốt ra nặng tựa ngàn cân, mạnh mẽ nện trên người nàng, biến thành lực lượng hữu hình, khiến nàng phải quay đầu chạy trốn.

Một bàn tay đột nhiên nắm lấy cổ tay nàng, Tiểu Man toàn thân chấn động, là tay của Trạch Tú. Nàng lập tức tỉnh táo, còn đang lo lắng không rõ đã xảy ra chuyện gì, nghe thấy hắn lạnh nhạt nói: “Nội lực thật thâm hậu!” Lời còn chưa dứt, chén trà đã ném về phía phụ nhân kia, nàng ta liền giơ tỷ bà lên chắn, một bên mắng: “Tiểu tử thôi không biết phân biệt!”

Trạch Tú sững sốt, phụ nhân kia liền nhân cơ hội bỏ chạy, động tác cực nhanh, trong nháy mắt đã thoát khỏi quán trà, hắn liền vọt theo. Đuổi theo qua hai dãy phố, trên đường người tới người lui nhộn nhạo, nàng ta lại chạy trốn cực mau, chỉ một loáng đã không biết chạy đi đường nào rồi. Trạch Tú thả người nhảy lên nóc nhà, đôi mắt nhìn xung quanh nhưng vẫn không thấy, đành phải nhảy xuống.

Vừa đi được vài bước, bỗng nhiên cảm thấy có người vỗ vai, công lực thâm hậu, hắn theo bản năng lộn tay lại bắt, một quyền đánh lên, bên tai nghe thấy một người cười nói: “Hảo tiểu tử, ngay cả nhị thúc mà người cũng đánh.”

Trạch Tú vừa mừng vừa sợ, vội vàng quay đầu, quả nhiên thấy Đoàn Phiến Tử đang khoanh tay nhìn hắn cười.

“Người cũng đến Khai Phong? Tiểu cô nương kia đâu? Không mang theo nàng sao?” Hắc tử cười hỏi.

Trạch Tú lắc đầu, lại gật đầu: “... Đang ở quán trà. Sao nhị thúc cũng ở Khai Phong?”

Đoàn Phiến Tử thở dài một hơi: “Thân thể Giai Đan không tốt, nói Liêu địa quá lạnh, muốn đi nơi ấm áp, cho nên ta định đưa nàng đi Giang Nam, tuy nhiên vừa đến Khai Phong thì nàng lại phát bệnh, lúc này còn đang ngủ ở khách điếm, ta đi bốc thuốc cho nàng.”

Trạch Tú không yên lòng nói: “Uhm. Nhị thẩm cũng già rồi...”

“Sao vậy?” Đoàn Phiến Tử nhận thấy bộ dạng mất hồn mất vía của hắc tử, không khỏi kỳ quái, “Không phải là cãi nhau với tiểu nha đầu chứ?”

Trạch Tú xoay người đi đến quán trà, một mặt kể lại chuyện kỳ quái vừa rồi cho Đoàn Phiến Tử nghe, hắc tử nghe xong thì cười nói: “Là nữ tử sao? Tiểu tử ngươi cũng thật phong lưu phóng khoáng. Không phải là kết quả của một lần phong lưu chứ? Tiểu nha đầu kia của ngươi chẳng biết tí võ công nào, ăn một quyền cước của nữ hiệp cũng không phải là chuyện đùa đâu.”

Trạch Tú cười: “Làm gì có, chỉ sợ là người của Thiên Sát Thập Phương tới quấy rầy thôi.”

“Bên ngoài phủ Khai Phong có nhân thủ của tam thúc ngươi, Thiên Sát Thập Phương có đại bổn sự cũng không dám tới.”

Trạch Tú ngẩn ra: “Tam thúc?”

Đoàn Phiến Tử mỉm cười: “Hắc tử muốn tới phủ Khai Phong mở điếm, suốt ngày có người đến quấy rối thì không được.”

Trạch Tú nhất thời hiểu ra: “Cũng có người đến tìm các thúc gây phiền toái sao?”

Đoàn Phiến Tử cười nói: “Người có thể gây phiền toái cho chúng ta cũng không nhiều. Ngay cả người cha suốt ngày gây nghiệp chướng của ngươi cuối cùng cũng không phải là bọn hắc tử, chỉ sợ chính là bị đám con cháu làm cho tức chết. Mấy tên con trai quản lý gia sản đã ăn trộm hơn nửa, dối gạt cha ngươi, rồi cuộc giã không bọc được lửa, sau khi lộ ra thì cha ngươi liền bị tức giận đến phát bệnh. Đoàn thê thiếp con cháu kia lại nhốt hắc tử trong phủ, không cho tìm đại phu, còn bọn họ thì lên thương nghị để phân chia khối tài sản còn lại, còn chưa chia chác xong thì cha ngươi đã chết, sau đó đám người Thiên Sát Thập Phương tới bày trò diệt tộc, giết được mấy hạ nhân, còn người trong nhà đã sớm trốn đi rồi, làm gì tới phiền bọn chúng tới giết.”

Trạch Tú im lặng không nói gì. Năm đó cha hắc tử nghe lời gièm pha, nói hắc tử là hồ ly tinh tới phá gia sản, ai ngờ được phòng đến phòng đi lại vẫn là bị người nhà đánh bại, không phải một con hồ ly tinh mà là một đám dơi hút máu.

“Hóa ra... là như thế.”

Quạt tròn đập đập vào vai hắc tử: “Tam thúc ngươi muốn tới phủ Khai Phong mở điếm, chắc hai ngày tới sẽ xong, lúc đó chúng ta tới đó ăn uống đồ của hắc tử. Mang tiểu cô nương của ngươi nữa... Uhm, các người cô nam quả nữ đồng hành, cũng nên có danh phận, sớm tính chuyện hôn nhân đi thôi.”

Trạch Tú nghe nhắc tới chuyện này liền buồn bực, không nói một lời, khiến Đoàn Phiến Tử cười ha ha: “Ngay cả một tiểu nha đầu mà cũng không xong, đừng khiến cho lão tử đến phải nhờ ngươi chứ! Đi! Nhị thúc đưa ngươi đi cầu hôn!”

Hai người trở lại quán trà, nhưng nào có bóng dáng Tiểu Man! Chỗ nàng ngồi lúc trước chỉ còn chén trà đổ ngang đồ ghế, nước trà rơi đầy đất, trên bàn còn có mấy giọt máu đọng lại, nhìn thực ghê người.

Trạch Tú xanh mét mặt mày, đưa tay túm lấy tiểu nhị, lạnh lùng nói: “Người ở đây đâu rồi?”

Tiểu nhị kia sợ tới mức trợn trắng mắt, vội la lên: “Tiểu cô nương kia... đột nhiên chảy máu mũi... Sau lại có một lão thái bà tới dìu nàng đi rồi...”

Trạch Tú tức giận bỏ hẳn ra, quay mặt bước đi. Là hẳn sơ suất! Lúc trước lẽ ra không nên đuổi theo! Đoàn Phiến Tử nhú mi nói: “Chảy máu mũi, chắc là bị nội lực của phụ nhân hát rong kia gây thương tích, việc này không thể chậm trễ, chúng ta cùng đi tìm.”

Lúc Tiểu Man tỉnh lại, cảm thấy lỗ tai như có ngàn vạn con ong đang vo vo vỗ cánh, trước mắt sao kim bay tán loạn, hơi buồn nôn, toàn thân vô lực, khó chịu muốn chết.

Chung quanh tối như mực nhưng lại không giống như vùng ngoại ô hay sơn động mà giống một kho hàng hay hầm ngầm gì đó, nằng nằm trên mấy bao bột mì, bên cạnh có một ngọn đèn rất nhỏ.

Người bắt nàng lần này là ai? Ý nghĩ đầu tiên trong đầu nàng chính là cái này. Chậm rãi ngồi dậy, nàng còn có chút mơ màng, chợt nghe thấy phía sau có tiếng nữ tử khàn khàn vang lên: “Người tỉnh? Ta không biết là người không có võ công, không cẩn thận khiến người bị thương, thực xin lỗi.”

Tiểu Man nghi hoặc quay đầu, nhìn thấy một phụ nhân đang ngồi dựa vào tường, đúng là người hát rong lúc trước. Ánh mắt nàng sáng quắc như sao, nhìn chằm chằm vào mặt Tiểu Man.

Tiểu Man khụ một tiếng: “Thiên Sát Thập Phương?”

Nàng lắc đầu.

“Dư nghiệt Bất Quy sơn?”

Vẫn lắc đầu.

“Thương Nhai thành?”

Tiếp tục lắc đầu.

Tiểu Man giật mình: “Vậy có phải là người đã bắt nhầm người không? Hình như ta không biết người.”

Phụ nhân kia không đáp lời, chỉ cầm ngọn nến để sát vào nhìn nàng, từ đầu đến chân, không buông tha một tấc nào. Tiểu Man sợ hãi, run giọng nói: “Chẳng lẽ là... lột da?”

Phụ nhân nhìn nàng một hồi, đột nhiên sâu kín thở dài, âm trầm nói: “Quả nhiên là một tiểu mỹ nhân, tuổi trẻ mỹ mạo hơn ta, ta cam bái hạ phong.”

107. Q.6 - Chương 2

Ái cùng đồ kỵ đồng hành (nhị)

Một căn phòng tối đen, một phụ nhân xa lạ, một không khí quỷ dị.

Tiểu Man nuốt nước bọt, cười gượng nói: “Cái gì?”

Nàng ta bắt nàng tới kho lương thực này chỉ để khen nàng xinh đẹp sao? Oái, cái này có tính là trời giáng thù vinh không?

Phụ nhân kia sắc bén nhìn nàng một hồi lâu, đột nhiên phát ra tiếng cười còn khó nghe hơn là khóc, sờ tay vào ngực như muốn tìm cái gì.

Nàng ta tìm dao lột da! Sắc mặt Tiểu Man nhất thời trắng bệch, xua tay cười làm lành, nói: “Vị đại...” Nàng vốn định gọi đại thẩm, nhưng lại sợ cách xưng hô này kích thích nàng ta hơn, đành phải sửa lại: “Vị tỷ tỷ này, có chuyện gì thì từ từ nói. Tục ngữ có câu hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, nơi này thực u tĩnh, không khí thật tuyệt vời, động đao động kiếm thực phá hư mỹ cảm nha. Chúng ta có thể nhận thức... à, cũng là có duyên, không bằng ta hỏi phương danh của tỷ được không? Ta, ta tên Tiểu Man...”

Phụ nhân lấy từ trong ngực áo ra một cái túi vải, trừng mắt với nàng rồi chậm rãi mở ra. Tiểu Man nuốt một ngụm nước bọt, lại tiếp tục cười làm lành: “Đừng như vậy mà, hòa khí mới tốt. Có chuyện gì... không thoải mái, tỷ có thể nói cùng ta...”

Túi vải được mở ra, bên trong là một cái quạt tròn. Tiểu Man mắt sắc, liếc mắt một cái liền nhận ra châm pháp phối màu quen thuộc trên đó, hình như là nàng thêu. Nàng hơi hơi sững sốt, phụ nhân đã ném quạt tròn cho nàng, thấp giọng nói: “Đây là người thêu đúng không?”

Nàng cầm lấy, nhìn kỹ, trên cây quạt thêu một cung nữ ngấm hoa, cúi đầu hàm tiếu, cực hạn phong lưu. Nàng nhớ, đây là cây quạt nàng thêu cho Đoàn Phiến Tử, sao lại ở trên tay nữ nhân này? Nhìn bộ dạng vừa hạn vừa tức của nàng ta thì rõ ràng là ghen tị. Chẳng lẽ nàng ta đã hiểu lầm cái gì?

Phụ nhân lại nói: “Quả nhiên thêu rất đẹp. Người đẹp, tay cũng khéo... Trước kia ta còn nghĩ rằng đó chỉ là tranh, sau khi nhìn thấy người liền minh bạch, trên đời quả nhiên có người tồn tại.”

Tiểu Man gượng cười; “Vị tỷ tỷ này, hình như người... có chút hiểu lầm ta.”

Phụ nhân kia lắc đầu: “Người không cần phải giải thích. Người chỉ là một nữ tử tay trái gà không chặt, tuổi lại nhỏ như vậy, nhất thời lạc lối, ta cũng không trách người. Nhưng nam nhân kia... hắn đã sớm có thể thất, huống chi tuổi tác các người cách nhau quá lớn, người lại là một nữ tử tốt như vậy, lẽ ra nên tìm một nam nhân trẻ tuổi tốt bụng, việc gì phải phí cả đời trên người hắn?”

Tiểu Man há mồm tròn mắt, đột nhiên nói: “Người là phụ nhân của Đoàn Phiến Tử tiên sinh?”

Nàng quả nhiên run lên, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lớn tiếng quát: “Người đừng quản ta là ai! Tóm lại người đừng có tiếp tục mê hoặc hắn nữa! Vô dụng thôi!”

Tiểu Man bật cười nói: “Ta? Mê hoặc Đoàn Phiến Tử? Cho xin đi, đại tỷ à, bộ dáng của hắn vừa già vừa xấu, làm sao ta có thể tìm hắn chứ!”

Phụ nhân cả giận nói: “Người nói ai vừa già vừa xấu? Hắn là người tốt nhất trên đời này. Người, người chứ! Bởi hắn như vậy... tìm không thấy đau sao? Nếu không yêu hắn, người còn tới gần hắn làm gì? Đùa bỡn nhân tâm là việc độc ác nhất! Người cũng biết hắn thần hồn điên đảo vì người chứ?”

Toàn thân Tiểu Man cứng đờ: “Người đừng ăn nói lung tung, cái gì mà thần hồn điên đảo!” Nàng thấy bộ dáng muốn khóc lại cố chịu đựng, muốn phát hỏa lại không dám phát của phụ nhân kia thực đáng thương, đành phải vẫy tay: “Nào, tới đây, ta kể lại chuyện cho người nghe.”

Nàng mồm miệng lạnh lợi, nhanh chóng kể lại chuyện gặp Đoàn Phiến Tử như thế nào, vì sao lại thêu thùa cho hắn, phụ nhân kia quả nhiên nửa tin nửa ngờ, dịch ý giảm hơn phân nửa, thấp giọng nói: “Nói như vậy... Cái này, cái này không phải là vật đính ước... Uhm, vậy...”

Ai muốn đính ước với lão nhân biến thái kia chứ! Tiểu Man vừa nghĩ đã nổi hết da gà, vội vàng lấy cái nhẫn mà trước đây Trạch Tú đưa cho nàng ra: “Người không tin thì cứ xem cái này, cái này mới là tín vật thật sự. Đoàn Phiến Tử tiên sinh thì chỉ có tỷ tỷ thiện lương mỹ mạo mới tiêu thụ được, ta không có phúc khí tiêu thụ, cũng không muốn tiêu thụ.”

Hiển nhiên phụ nhân nhận ra cái nhẫn kia, thấp giọng nói: “Người... người là... của hài tử Trạch Tú kia?”

Tiểu Man gật đầu thật mạnh: “Đúng thế, hắn không phải là nam nhân tuổi trẻ tốt bụng sao? Tỷ tỷ, người còn nói ta không có mắt nhìn người nữa không?” Khóe miệng nàng cong lên, quả nhiên nhìn thấy trong mắt phụ nhân kia tràn đầy quần bách, tuy rằng mặt đờ đẫn nhưng mắt rõ ràng là vừa thẹn vừa giận, giống như sắp khóc đến nơi.

Tiểu Man cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ nhất định là một mỹ nhân xinh đẹp, đeo mặt nạ làm gì.”

Phụ nhân xấu hổ nửa ngày, rốt cục vẫn bóc mặt nạ ra, gương mặt tròn trịa biến thành gương mặt trái xoan xinh đẹp nho nhã, ước chừng hơn ba mươi tuổi, có thể nói xinh đẹp nhưng không quá xuất sắc, chỉ là có vẻ rất dịu dàng, thanh thú, nhỏ nhắn, mềm mại, nhìn qua rất có thiện cảm. Đại khái bởi vì đã làm một chuyện siêu cấp mất mặt, cử chỉ của nàng có chút hoảng loạn, nhưng thế lại gây cho người khác cảm giác triu mến. Tiểu Man nhỏ hơn nàng nhiều tuổi như vậy mà cũng không nhìn được muốn trấn an nàng: “Không có gì, chỉ là hiểu lầm mà thôi. Tỷ tỷ đừng sợ, ta tuyệt đối không nói cho bất cứ ai.”

Nàng cảm kích cầm tay Tiểu Man, đột nhiên ho khan vài tiếng, giọng nói khàn khàn, sắc mặt ửng hồng: “Là ta quá xúc động, còn làm người bị thương...” nàng lại sắp khóc đến nơi, Tiểu Man tiếp tục an ủi: “Không có gì, không có gì, không đau không ngứa, ta rất khỏe.”

Nàng chậm rãi khôi phục thần sắc bình thường, thấp giọng nói: “Người đừng gọi ta là tỷ tỷ nữa, người là thê tử của Trạch Tú, lẽ ra ta phải sớm nghĩ ra nhưng vì tức giận mất khôn... người phải gọi ta là nhị thẩm mới phải.”

Tiểu Man cười cười: “Ta không phải là thê tử của hần, còn chưa thành thân mà. Để sau này hãy gọi là nhị thẩm đi, ta tên Tiểu Man, tỷ tỷ tên gì?”

Tiếng nàng nhỏ như muỗi kêu: “Ta tên Giai Đàn... Uhm, người thật sự sẽ không nói cho bọn họ...”

Tiểu Man cười nói: “Giai Đàn tỷ tỷ yên tâm, ta tuyệt đối không nói cho bọn họ. Ta sẽ nói là tự mình chạy tới đây chơi... À mà đúng rồi, đây là đâu?”

Giai Đàn đang định trả lời thì bên ngoài truyền tới tiếng bước chân dồn dập, toàn thân nàng cứng đờ: “Bọn họ tìm tới đây nhanh vậy sao!”

Nàng đứng lên định chạy, đi được hai bước lại dừng lại nói: “Là ta có lỗi với người, ta không thể chạy được, cứ để Đoàn Phiến Tử mắng ta một chút mới đúng.”

Tiểu Man ngạc nhiên nói: “Đoàn Phiến Tử tiên sinh tới Khai Phong sao? Mà, nơi này rốt cục là nơi nào...”

Giai Đàn thấp giọng nói: “Là kho hàng của khách điểm... Chúng ta vốn ở khách điểm này, hần... hần chắc chắn sẽ mắng ta chết mất...” Nói xong liền nước mắt rơm rớm, đầm đìa đáng yêu vô cùng.

Tiểu Man thấy phía đối diện có một cái cửa sổ nhỏ, vội vàng ngoắc: “Nói gì vậy! Sao lại phải để hần mắng! Mau, mau chạy đi! Đi mau!”

Rốt cục, Giai Đàn vẫn do dự mở cửa nhảy ra ngoài, vừa ho khan vừa nói nhỏ: “Tiểu Man muội muội, ta nhất định báo đáp người.” Nói xong cả người liền phiêu nhiên mà đi.

Tiểu Man mỉm cười, được rồi, nàng phải thừa nhận, nữ nhân này thực thông minh, thực sự rất thông minh.

Cửa lớn bị người đá văng ra, Tiểu Man chỉ kịp nhét cây quạt của Đoàn Phiến Tử vào trong ngực áo, còn chưa kịp quay đầu lại, cả người đã bị tóm lấy.

“Nàng thế nào? Có bị thương không?” Trạch Tú kiểm tra nàng một lượt từ đầu tới chân để xem có vết thương nào không.

Tiểu Man bị chà xát phát đau, kêu lên: “Đau quá, đau quá! Không bị thương cũng sẽ bị chà cho bị thương! Mau thả ta ra!”

Trạch Tú kinh hồn chưa định, liền vươn tay ôm nàng vào ngực, Tiểu Man thiếu chút nữa bị nghẹn thở, thống khổ phát ra thanh âm kêu cứu. Bên tai lại nghe thấy tiếng tim hần đập khẩn cấp, quả nhiên là quá sợ hãi, trong lòng nàng đau xót, nâng tay ôm hần, nhẹ nhàng vỗ.

Đoàn Phiến Tử thấp giọng nện đi vào nhìn xung quanh, nói: “Tiểu nha đầu, có biết ai bắt người tới không?”

Trạch Tú chậm rãi buông nàng ra, Tiểu Man thở hổn hển lấy hơi, nói: “Uhm, không biết, ta vừa mới tỉnh lại.” Nàng nói xong, cúi đầu thì thấy cây quạt vừa nhét vào ngực đã lòi ra cái chuôi tự bao giờ, nàng liền làm ra vẻ tự nhiên mà đẩy nó vào. Trạch Tú đã nhìn thấy, lập tức rút ra: “Cái gì vậy?”

Sắc mặt Đoàn Phiến Tử nhất thời thay đổi, vội vàng đoạt lấy, nhìn kỹ nửa ngày. Sắc mặt biến hóa của hần giờ phút này mới thực thú vị, thoát xanh thoát đỏ thoát trắng. Tiểu Man cố nhịn cười, nhẹ giọng nói: “Cây quạt là do ta nhặt được, có gì không đúng sao?”

Hần thô lỗ cất cái quạt đi, nói: “Không... Không có gì... Người không sao là tốt rồi... Uhm, có lẽ bị chút nội thương, đưa tay ta xem.”

Lúc này Tiểu Man mới cảm thấy toàn thân mềm như bông gòn, quả nhiên là chịu nội thương như bọn họ nói, óc nàng đau phát khiếp.

Dùng nội lực làm nàng bị thương, còn dám coi nàng như kẻ ngu ngốc, nói hai câu lời hay ý đẹp, giả vờ đáng thương liền nghĩ nàng sẽ bao che, Giai Đàn kia chỉ sợ sẽ phải hối hận gần chết, nàng ta không biết nói lời hay và giả vờ đáng thương vốn là sở trường của Tiểu Man, người khác muốn dùng cách này để lừa nàng cơ bản là chuyện không thể.

Không biết Đoàn Phiến Tử trở về xử lý thế nào, mắng Giai Đàn té tát hay là bị Giai Đàn mắng té tát nữa, việc này Tiểu Man không rõ lắm. Nàng chịu nội thương rất nặng, rất hay bị chảy máu mũi, Đoàn Phiến Tử liền kê thuốc, bảo nàng phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, sau đó nghiêm mặt đi lên lầu.

Trạch Tú dìu nàng trở về nhà dân dã thuê, đột nhiên nói nhỏ: “Là nhị thẩm?”

Tiểu Man muốn cười, nói nhỏ: “Làm sao ta biết được, ta vừa mới tỉnh lại mà.”

Trạch Tú hiểu ra nàng có ý xấu, lập tức cũng khẽ cười: “Nói đến cũng lạ, lúc ấy ta lại không nhận ra giọng nhị thẩm. Thân thể nàng ta không được tốt nhưng ghen thì thực là khủng khiếp. Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, đó là vì quá để ý nhị thúc.”

Tiểu Man gật đầu nói: “Đúng vậy, ai đó ghen tuông cũng thực đáng sợ, hóa ra là vì duyên cớ này.”

Trạch Tú không nói chuyện, Tiểu Man vươn mặt ra phía trước nhìn hắn, hắn liền quay đi không cho xem, nàng cười, nhẹ nhàng gọi: “Trạch Tú.”

Hắn nói: “Ít nói nhảm, trở về phải ngủ nghỉ cho tốt, dưỡng thương xong mới được ra ngoài chơi.”

Tiểu Man thở dài một hơi: “Chàng thật sự... càng ngày càng giống cha ta.”

108. Q.6 - Chương 3

Ái cùng đồ kỵ đồng hành (tam)

Đoàn Phiến Tử nói rất đúng, Tiểu Man vừa dưỡng thương được ba ngày, một chiếc xe màu phấn hồng công khai đứng trước cửa căn nhà mà họ thuê. Tiểu Man đang ngủ trưa, bị thanh thế to lớn của Tuyết tiên sinh làm tỉnh giấc. Vừa mở mắt ra đã thấy nam nhân phong tao diễm lệ kia đang quần quít lấy Trạch Tú, cầm gương mặt của hắn lên mà ngắm nghía, kêu rên cảm thán: “Cực cực ngoan Trạch Tú, để thúc thúc nhìn ngắm người thật kỹ nào! Thúc thúc rất nhớ người nha, nhớ đến ăn ngủ không yên. Người gầy đi rồi, thật khiến cho người ta đau lòng...”

Trạch Tú gạt tay hắn ra, lãnh đạm vỗ vỗ quần áo, giống như phủi đi cái gì bẩn lắm.

Tiểu Man cẩn thận đứng lên, thấp giọng nói: “Tuyết tiên sinh, sao người cũng đến Khai Phong?”

Tuyết tiên sinh đi tới cầm tay nàng, dịu dàng nói: “Tiểu Man cũng trưởng thành rồi, thực là xinh đẹp. Lần này thúc thúc chuẩn bị cho người rất nhiều quần áo đẹp, cam đoan người sẽ rất thích.”

Trạch Tú lạnh nhạt nói: “Nàng sẽ không thích.”

Tuyết tiên sinh thở dài một hơi: “Sao các người lại ở một nơi khó coi như vậy? Mau, đi cùng thúc thúc, để thúc thúc chăm cho các người béo tròn lên.”

Trạch Tú không đợi hắn động thủ, liền ôm lấy Tiểu Man, Tuyết tiên sinh đành phải ôm hành lý đi theo phía sau. Tiểu Man thấy xa phu là một thiếu niên tuấn tú, nhìn rất quen nhưng lại không nhớ nổi là ai, người kia lại quay đầu cười nói: “Tiểu Man, đã lâu không gặp.”

Tiểu Man “A” một tiếng: “Đoan Tuệ! Người biến thành nam nhân sao?”

Hắn mỉm cười: “Ta vốn là nam nhân, lần này theo Tuyết tiên sinh xuất môn, cải trang thành nam càng dễ dàng.”

Tiểu Man trong lòng thấy kỳ lạ, trước kia hắn giả nữ, nàng không thấy quá ngại ngùng, nghĩ đến việc hắn giúp mình thay quần áo, lau người cũng có thể cố ý bỏ qua, giờ nhìn bộ dáng khôi phục thành nam nhân của hắn, nàng lại rất không thoải mái, mặt không khỏi đỏ lên, có chút khó nói.

Đoan Tuệ cũng rất cảm thông, không hề mở miệng, ngoan ngoãn lái xe. Gió thổi màn xe bay phất phơ, Trạch Tú vén màn để cơn gió ấm áp tràn vào, sau một lúc mới nói; “Tam thức. Người định ở lâu dài tại Khai Phong sao?”

Tuyết tiên sinh vuốt mặt: “Đại khái là thế, tuy nhiên cũng không đóng cửa điểm ở Liêu địa, ở đó toàn là khách quen. Ở phương bắc thời tiết khô hanh lạnh lẽo, rất không tốt cho làn da, lúc nào trời ấm thì trở về, trời lạnh lại đến đây.”

Trạch Tú dường như có chút suy nghĩ, buông mình không thêm nói lại.

Đoàn Phiến Tử và Giai Đàn quả nhiên tới trước, đang ngồi uống trà ở đại sảnh. Giai Đàn sống chết cũng không tin đám nha hoàn xinh đẹp, ăn mặc lòe loẹt trước mặt nàng là nam, đang bắt Dung Nguyệt cởi quần áo ra để nàng xem, chợt thấy mấy người Tuyết tiên sinh đã trở lại, Tiểu Man cũng theo phía sau, liền xấu hổ đỏ bừng mặt, ngoan ngoãn ngồi lại ghế.

“Nhị tẩu, nơi này của ta toàn là nam nhân, trừ hai người các ngươi ra thì không có một nữ nhân nào đâu, chỉ sợ phải khiến tẩu thất vọng rồi.” Tuyết tiên sinh nói chuyện nhu tình vạn chủng, thực giống như đang thẹn với nàng vậy.

Giai Đàn đỏ bừng mặt mà nhìn hấn, đặc biệt vô tội. Lại nữa, nữ nhân này cũng thật là... Tiểu Man thờ dài một hơi trong bụng, trên đời ngoài mình ra đúng thật là có người cũng thích làm bộ làm tịch, thực không nghĩ tới.

Mấy người một nhà bọn họ ngồi nói chuyện, Tiểu Man không có hứng thú nghe, liền lấy cớ đi loanh quanh trong phủ của Tuyết tiên sinh chơi. Mới vừa ngắm một gốc hạnh hoa, nghiêng người đã thấy Giai Đàn đang cười tủm tỉm nhìn mình. Nàng giật mình, vội vàng tươi cười: “Chào Giai Đàn tỷ tỷ. Quả nhiên tỷ là phu nhân của Đoàn Phiến Tử tiên sinh.”

Giai Đàn xấu hổ ngượng ngừng đi tới cầm tay nàng, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi ngươi đứng dưới tàng hạnh hoa mà cười, quả thực còn xinh đẹp hơn nhiều so với trên bản tranh thêu.”

Tiểu Man rõ ràng biết nàng không phải thật lòng nói vậy, nhưng được người khen vẫn rất vui vẻ, lúc này cười nói: “Làm sao ta có thể so với tỷ tỷ, tỷ tỷ mới là quốc sắc thiên hương.”

Chẳng lẽ bọn họ cứ như vậy thổi phồng nhau cả buổi chiều?

Giai Đàn lại thổi phồng nàng một lượt, nàng cũng thổi phồng Giai Đàn một lượt, đại khái cả hai đều cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy thực không có ý tứ gì, Giai Đàn mới lấy trong ngực áo ra một cái quạt tròn mới tinh, dịu dàng nói: “Tiểu Man muội muội nữ công tốt như vậy, thật làm cho người ta hâm mộ. Uhm, cây quạt này, ngươi xem xem... thêu một cái mất khoảng bao lâu?”

Hóa ra là tìm nàng thêu quạt. Tiểu Man nhận lấy cây quạt nhìn một hồi, bên trên vẽ một chú khổng tước rất tỉ mỉ, phối màu tinh tế đẹp đẽ, cực kỳ mượt mà, vì thế cười nói: “Cái này quá khó thêu, ta bản lĩnh nông cạn, không thể thêu được.”

Nàng không muốn làm không công.

Giai Đàn thấp giọng nói: “Muội muội quá khiêm tốn rồi. Nữ công của ngươi so ra còn hơn phường thêu bên ngoài nhiều. Ngươi nếu chịu giúp ta, ta vô cùng cảm kích.”

Tiểu Man nhớ tới thời gian ở Đoàn Phiến trang viên, hoa văn thêu lậu thêu trên bức màn nghe nói là tác phẩm của vị Giai Đàn đại nhân này, nàng quả nhiên không am hiểu việc này. Hơn nữa, sau đóng giả nữ tử hát rong cũng không giống, cả kỹ thuật tỷ bà và giọng hát đều rồi tinh rồi mù. Nàng ngoại trừ luyện võ ra có lẽ cái gì cũng không thể làm?

Nàng cúi đầu nhìn cây quạt khổng tước kia, kỳ thật cũng không khó thêu, chủ yếu là gây khó khăn mà thôi.

Giai Đàn thấy nàng cúi đầu không nói, chỉ đành nói: “Kỳ thật... là hấn... uhm, hấn nói nếu như ta không thích người khác thêu quạt thì về sau sẽ để ta thêu, mặc kệ thêu thể nào hấn cũng thích. Nhưng mà ta... không quá am hiểu, chỉ có thể mời muội muội hỗ trợ...”

Tiểu Man cười cười: “Thêu cây quạt này nhanh thì mười ngày, lâu thì hai tháng, rất tốn thời gian...”

Giai Đàn lập tức lấy ra một cái túi vải nhỏ, lặng lẽ nhét vào tay nàng: “Cho nên chỉ có thể phiền toái muội muội... Đây là chút tâm ý, muội muội thù xong rồi, ta còn có càng nhiều tâm ý đưa lên.”

Lấy trình độ mẫn cảm với tiền bạc của Tiểu Man mà nói, túi vải vừa tới tay, nàng liền ước chừng được trong đó có chừng năm mươi lượng hoàng kim, đang ngại ít thì nghe nàng nói thù xong còn có nữa liền cúi đầu cười, nhét túi vải vào trong tay áo, dịu dàng nói: “Nhất định ta sẽ giúp tỷ tỷ phân ưu giải nạn, yên tâm đi. Một tháng sau tỷ tỷ lại tới lấy.”

Giai Đàn mừng rỡ, liên tục nói cảm ơn, cảm thấy mỹ mãn mà rời đi. Tiểu Man ngồi ở hành lang, hạnh hoa như những đốm lửa nhẹ nhàng rơi xuống, hừng hực khí thế, nhưng nàng dường như không nhìn thấy cảnh đẹp đó, chỉ vội vàng cởi túi ra đếm, quả nhiên là năm mươi lượng hoàng kim.

Nàng nhét toàn bộ hoàng kim vào tay áo rộng thùng thình, lại xòe quạt ra xem, suy nghĩ xem nên phối màu thế nào.

Trạch Tú biết rõ nha đầu kia tuyệt không có cái gì gọi là tình thơ ý họa nhưng vẫn vô thức bước đi thật khẽ, như là sợ quấy nhiễu cảnh đẹp này.

Tà váy dài của nàng buông lơ lửng chạm đất, cả người tựa vào lan can sơn son, ngửa đầu nghiên cứu cây quạt không biết lấy từ đâu ra kia. Thật sự là rất đẹp, nhu hòa lại tinh linh, phẳng phất như bộ dáng giao dịch con buôn lúc này không hề liên quan gì tới nàng.

Hắn chậm rãi đi tới, nàng dường như bị giật mình, vội vàng quay đầu lại, sau khi thấy là hắn thì lập tức tươi cười, thanh âm giòn tan: “Trạch Tú, mau tới đây, hôm nay ta lại có thêm năm mươi lượng hoàng kim. Nếu sớm biết thù thừa dễ kiếm tiền như vậy, ta đã mở một phường thù rồi.”

Nàng còn nói gì đó nữa, Trạch Tú không hề nghe thấy, hắn ngồi phía sau nàng, để nàng dựa vào mình, hai chân đung đưa, hai viên cầu nhung trên giày khẽ rung rung, đáng yêu vô cùng. Hắn kim lòng không được liền đưa tay chải vuốt dải tóc đen sau lưng nàng, cảm giác mát lạnh truyền vào da thịt.

Nàng nói một hồi không nghe tiếng đáp thì cũng ngừng lại, cất cây quạt đi, thấy một bàn tay hắn đang đặt trên lan can liền lấy ngón tay chọc. Trạch Tú chớp tới bắt, nàng lại rút lại, chờ hắn để tay lại đi chọc hắn, giống như câu dẫn hắn tới bắt mình.

Hai gò má nàng như gió xuân, làm say lòng người, Trạch Tú vì thế mà cùng nàng chơi trò chơi nhảm chán này, cuối cùng nắm lấy tay nàng, đem cả người nàng ôm vào trong ngực, giống như bị mê hoặc, thấp giọng nói: “Tiểu Man, nàng đã suy nghĩ xong chưa? Nguyên ý gả cho ta chứ?”

Tiểu Man ngây người, suy nghĩ hơn nửa ngày, lúc thì đỏ mặt lúc thì cắn răng, nhưng vẫn không nói lời nào.

Trạch Tú liền đưa hai tay giữ chặt mặt nàng, cúi đầu nói: “Mau trả lời!”

Nàng đau quá, giật ra, cả giận nói: “Ta mới không muốn gả cho tên mọi rợ thô lỗ nhà chàng! Không có chút thành ý nào cả!”

Trạch Tú túm chặt tay áo nàng không để cho nàng đi, kéo một cái, nàng lại ngã trở về.

“Nàng muốn thành ý như thế nào?” Hắn thật sự hỏi.

“Chính là... như thế này như thế kia đó, tóm lại là chàng quá thô lỗ, ta không thêm lấy chồng.”

“Như thế này như thế kia là thế nào?”

Tiểu Man đẩy hắn ra, nhảy dựng lên, chạy hai bước, quay đầu lại cười, sắc xuân hiển hiện nơi khóe mắt: “Chàng tự mình nghĩ đi! Đại thúc đáng chết.”

Nếu hắn có thể suy nghĩ được thì còn phải hỏi sao? Trạch Tú ngồi một mình ở hành lang vật vờ suy nghĩ, mãi vẫn không nghĩ ra được cái gì rõ ràng.

Hắn thở dài một tiếng, tựa vào lan can nhìn đám hạnh hoa rực rỡ, lúc cười, lúc nhíu mày, lúc cắn răng.

Cuối cùng rốt cục hắn cũng đứng lên, đeo ba thanh trường kiếm lên, quyết định xuất môn bắt mấy tên tội phạm truy nã, tạm thời ném những chuyện phiền não lại phía sau.

109. Q.6 - Chương 4

Hương Bất Lành (nhất)

Tiểu Man bắt đầu thêu cây quạt kia vào ngày thứ ba sau khi Trạch Tú đi.

Liên tiếp ba ngày không tin tức! Không quay về ăn cơm, ngủ nghỉ! Nếu không phải mấy người Tuyết tiên sinh hết sức cam đoan Trạch Tú tuyệt không có việc gì, nàng quả thực đã phát cuồng.

Nam nhân này thực quá đáng, cầu hôn thất bại là đồ trò hẹp hòi, đồ cái là chạy đi không trở lại. Nàng quyết định sẽ không thể dung túng thói xấu này, nhất định phải khiến hắn nhận thức được hành vi sai lầm của mình, nếu không thật sự sẽ bị hắn cuội lên đầu cả đời mất.

Tiểu Man không vội vã hỏi hôm nay Trạch Tú có tin tức gì không nữa, nàng mở băng tiêu trừ, bắt đầu tô lại hoa văn.

Lúc tô được một nửa, nàng đột nhiên cảm thấy việc Trạch Tú đi ra ngoài cũng không có gì không tốt. Hai người không thể cả ngày dính ở một chỗ không làm gì. Nàng có chuyện nàng muốn làm, Trạch Tú cũng có chuyện hắn thích làm, ủy khuất nàng hoặc ủy khuất hắn đều là chuyện khiến người ta không thoải mái. Lúc nào cũng dính ở một chỗ thì không gọi là yêu, mà kêu kẹo kéo.

Nàng dùng năm ngày mới tô xong hoa văn, lối vẽ tỉ mỉ thực là tra tấn người khác, phối màu thì đúng là lấy mạng người, Tiểu Man âm thầm hối hận, lẽ ra nàng phải đòi tiền đặt cọc nhiều hơn, cứ thế này không biết một tháng liệu có thêu xong được không.

Nàng ngồi cả ngày, khó khăn lắm mới thêu được cái đầu của khổng tước, đang định nghỉ ngơi uống ngụm trà thì thấy Đoan Tuệ gọi tên nàng. Nàng vội vàng chạy tới mở cửa, Đoan Tuệ đã giả trang thành nữ tử xinh đẹp, bưng một cái cặp lồng tươi cười đi vào.

“Trạch Tú thiếu gia sẽ mau chóng trở lại, có lẽ chỉ hai ngày nữa thôi, Tiểu Man có thể yên tâm đi.”

Tiểu Man trong lòng vui vẻ, trên mặt lại làm bộ như không cần: “Lúc nào về thì khắc về, chạy tới báo riêng với ta làm gì?”

Đoan Tuệ cũng không để ý cái này, đưa mắt nhìn mặt quạt nàng đang thêu, tấm tắc khen: “Nữ công của Tiểu Man thật tốt, còn hơn cả phường thêu bên ngoài nữa. Lần trước có khách nhân tới quý phủ yêu cầu Dung Nguyệt thêu một đôi vỏ gối, đợi ba ngày mới xong nhưng mà mặt thêu rất thô ráp, phối màu cũng không đẹp.”

Tiểu Man uống một ngụm trà nóng, nói nhỏ: “Uhm, ta cũng có ý tìm mua một địa điểm tốt để mở một phường thêu, chuyên bán mấy đồ thủ công này, nói không chừng còn kiếm được chút tiền.”

Hai mắt Đoan Tuệ sáng lên: “Vậy mà ngươi không nói sớm, ta rất thông thuộc phủ Khai Phong này, ta có thể giúp ngươi tìm địa điểm thích hợp.”

Tiểu Man buông chén trà, hơi động lòng: “Cũng hay...”

Không khí mùa xuân thực dễ làm người ta lười biếng, buồn ngủ.

Trạch Tú cưỡi ngựa chậm rãi đi trên đường, nhất thời hắn còn chưa muốn về. Hắn đã sớm quen với cuộc sống bừa bãi không bị cản trở, giống như gió vậy, đi tới đâu cũng có thể cảm thấy tự tại thoải mái. Hiện giờ cơn gió này giống như bị người kéo đuôi lại, dù hắn đi đâu cũng có chút vướng bận, kỳ thật là chưa quen lắm.

Loại chuyện vừa phiền não lại vui vẻ này giống như sợi tơ mềm mại quấn quýt lấy hắn, hắn không những không chán ghét mà còn giống như có chút vui sướng, cũng khiến hắn một lần nữa trở nên lười biếng say sưa.

Hắn không hiểu, rốt cục phải thế nào mới gọi là thành ý. Tiểu quỷ xấu xa đó đưa cho hắn một bài toán thật khó, cho dù nhất thời quăng khỏi suy nghĩ thì rốt cuộc vẫn phải lòi ra mà ngẫm.

Hắn ngẩng đầu lên, mái tóc tản ra, tóc dài xõa sau lưng, rất nhiều người trên đường đang nhìn hắn, kinh diễm, ái mộ, tim đập nhanh và loạn nhịp – hắn cũng không thèm để ý, hắn đã sớm quen với những ánh mắt này rồi.

Hắn là hiệp khách trường kiếm thiên nhai, không phải là quý công tử then thùng.

Nhưng dù là hiệp khách hay là quý công tử, đối mặt với chuyện tình cảm đều sẽ phiền não như nhau.

Ví như hắn đang nghĩ, hắn không một lời thông báo, bỏ ra ngoài mấy ngày như vậy, nàng có lo lắng không? Có giận không? Có phải đang khóc vì tức không? Có phải đang nghĩ ra rất nhiều ý đồ xấu để tra tấn hắn, nhưng vẫn không chịu cho hắn một câu trả lời thuyết phục hay không?

Vừa phiền phức lại vừa bình thản, làm cho người ta lưu luyến quên về.

Dương liễu bên bờ kênh đào quanh thành buông xuống những cành xanh biếc, lắc lư đung đưa theo gió, rất giống dáng người con gái thướt tha, hắn tùy ý liếc mắt, đang định giục ngựa đi nhanh hơn thì một thân ảnh ở bờ bên kia đột nhiên hấp dẫn ánh mắt hắn.

Người kia cũng cưỡi ngựa, xuân sam mềm nhẹ, rộng rãi tươi tắn, bên trên còn thêu vô số thực dược đại đao, vấy dài theo gió bay bay, cả người nàng nhìn qua thực giống một đoá thực dược.

Nàng đang cúi đầu nói chuyện với một nam tử đi bên cạnh, lông mi dài khê run, ý cười còn đẹp hơn xuân phong. Mái tóc dài đột nhiên bị gió thổi bay, che đi nửa bên mặt nàng, nam tử kia liền ân cần đưa tay vén lên cho nàng.

Trạch Tú hơi nheo mắt, đứng ở bờ sông bên này, bình tĩnh nhìn bọn họ qua cầu, sau đó đi tới.

Nàng đi tới rất gần mới giống như đột nhiên phát giác, lập tức quay đầu lại, nhìn thấy hắn thì nhãn tình sáng ngời, đánh giá hắn từ trên xuống dưới, cũng mỉm cười.

“Chàng thật bần nha, lại thối nữa.”

Trạch Tú cúi đầu nhìn mình, trên quần áo vẫn còn vết máu lẫn bùn đất, quả thật vừa bần vừa thối, nhưng, trọng điểm không phải cái này! Hắn nhìn thoáng qua thiếu niên nam tử bên cạnh, lạnh nhạt nói: “Hắn là ai vậy?”

Nàng cười tươi rói: “Ngu ngốc, Đoan Tuệ, là Đoan Tuệ đó, thế mà chàng cũng không nhận ra sao?”

Đoan Tuệ nhanh chóng tiến lên hành lễ: “Chào Trạch Tú thiếu gia.”

A, hóa ra là hắn, ngày thường vẫn giả nữ, hắn sớm quên mất thật ra hắn là nam nhân, sau khi mặc nam trang vào thực khác biệt.

Trạch Tú ừ, lại nói: “Các người ra ngoài làm gì?”

Tiểu Man giục ngựa tiến về phía trước, quay đầu lại cười: “Tại sao ta phải nói cho chàng?”

Tóc đen phất phới bay sau tấm lưng mảnh khảnh của nàng, trời chiều kéo dài bóng nàng trên nền đất giống như một cây trâm, đâm vào trong mắt hắn, lại có cảm giác kinh tâm động phách. Hắn cảm thấy trong lòng như có cái gì mọc rễ nảy mầm, không thể ngăn cản.

Đoan Tuệ nhỏ giọng nói: “Tiểu Man cô nương muốn mua đất để kinh doanh buôn bán, ta đưa nàng đi xem.”

“Buôn bán?” Trạch Tú mờ mịt hỏi.

“Nàng định làm phường thêu gì gì đó, buôn bán đồ thủ công.”

Trạch Tú cười cười, sau một lúc, nói nhỏ: “Cũng tốt, nàng thích là tốt rồi.”

Sau khi trở về, Tiểu Man lại tiếp tục lấy kim chỉ ra tiếp tục thêu khổng tước, tự thề hôm nay nhất định phải thêu xong thân của khổng tước.

Mới vừa thêu được mấy mũi thì có người gõ cửa, tiếng Đoàn Tuệ vang lên: “Tiểu Man, Tuyết tiên sinh bảo ta mang cơm đến.”

Nàng đáp, nhưng nhất thời không thể gián đoạn công việc, nhân tiện nói: “Phiền người mang vào giúp ta, cảm ơn.”

Cửa kẹt một tiếng mở ra, Tiểu Man cũng không ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: “Từ từ, ta làm nốt chỗ này đã.”

Không ai trả lời, nàng thêu một lúc, đột nhiên cảm giác không đúng, vội vàng quay đầu, đã thấy Trạch Tú thay quần áo sạch sẽ đang chống tay ở bên cạnh xem nàng thêu thùa. Tiểu Man nói nhỏ: “Sao lại là chàng?”

Hắn cũng không thèm nhìn nàng, nói: “Tại sao không thể là ta?”

Nói chuyện vẫn đáng ghét như vậy. Tiểu Man không để ý tới hắn, tiếp tục thêu, nhưng hắn đứng bên cạnh làm cho Tiểu Man cứ có cảm giác hắn đang nhìn mình. Nhưng mỗi lần ngẩng đầu lên đều thấy hắn đang chăm chú nhìn bức thêu. Nàng rốt cục không thể tiếp tục thêu, ngừng kim quay đầu nhìn hắn.

“Sao không thêu nữa? Ta đang xem mà.” Hắn cũng quay đầu nhìn nàng.

Tiểu Man mỉm cười: “Chàng... xem người hay là xem họa?”

Lông mi Trạch Tú cũng không nhúc nhích một chút, rất lạnh đạm nói: “Xem họa. Người có gì đẹp đâu, giống y như con khỉ.”

Tiểu Man nổi giận, thu tú phẩm lại; “Không thêu nữa. Ta ăn cơm.”

Trạch Tú biết nghe lời phải, đặt khay thức ăn lên bàn, bày thức ăn ra cùng hai đôi đũa. Tiểu Man quệt miệng nói: “Làm gì vậy? Chàng cũng định ăn ở đây?”

“Tại sao ta không thể ngồi ăn ở đây?”

Nàng tức giận không còn lời nào để nói, liền nắm đũa gấp cơm, một miếng thịt đột nhiên hiện ra trong bát nàng, Trạch Tú nói: “Ăn nhiều thịt vào, gây như khỉ vậy.”

Nàng lập tức gấp một miếng tỏi vào bát hắn: “Chàng cần ăn nhiều tỏi một chút, miệng rất xấu rồi, phải tiêu độc.”

Lúc nàng tức giận đùa rất vui, cũng rất ngọt ngào, Trạch Tú rất muốn cười, sau đó hắn thật sự cười.

“Không cho cười.” Tiểu Man hung tợn trừng mắt với hắn.

Trạch Tú quả nhiên không hề cười, nhìn nhìn nàng từ trên xuống dưới, đột nhiên nói: “Quần áo này thực không hợp với nàng, khó coi muốn chết.”

Hắn trở về là để chê bai sao? Tiểu Man thực sự tức giận rồi, buông đũa xuống: “Ta không ăn nữa.”

Nàng đứng lên, định đánh nam nhân chết tiệt này một chút, Trạch Tú chống cằm nhìn nàng, thản nhiên nói: “Quần áo quá xấu, nàng hãy mau chóng cởi ra đi.”

Tiểu Man ngây người, dường như không hiểu hắn đang nói gì. Trạch Tú rất thật thà gật đầu; “Nàng không hiểu sai đâu, ý ta chính là như thế, quần áo khó coi muốn chết, mau cởi ra. Nếu không, để ta giúp nàng cởi?”

Hắn tốt bụng đưa tay cởi vạt áo nàng, Tiểu Man đột nhiên nhảy dựng lên, quay mặt bỏ chạy. Còn chưa chạy tới cửa, trước mắt loáng lên, hắn đã đứng trước mặt nàng, mở hai tay ôm cổ nàng. Tiểu Man nhẹ kêu một tiếng, giãy ra, trăm cài tóc rơi xuống, mái tóc đen xỏa tung.

Nàng xoay người chạy vào phòng, mặt đỏ như lửa, cũng cười: “Thành ý của chàng là cái này sao? Đồ sắc quỷ, đi chết đi!”

Ánh nền bị thổi tắt, trong phòng tối om, Tiểu Man chỉ lo né tránh, không biết từ lúc nào đã bị hắn ôm vào ngực. Nàng cả kinh, lại nghe hắn thấp giọng nói: “Không sai, đây chính là thành ý của ta, nàng có chấp nhận hay không là ý của nàng.”

“Nhưng chàng nói ta gầy như khỉ mà.”

“Ta thích gầy như khỉ đấy, nàng có ý kiến gì không?”

Nàng không có ý kiến, nửa ý kiến cũng không có.

Hắn cởi dây lưng của nàng, không đề phòng làm nàng trốn thoát, nhẹ nhàng chạy đi, lại còn quay đầu lại cười: “Đồ sắc quỷ! Nghĩ thật là hay!”

Nàng đẩy cửa định chạy ra, ngay sau đó lại nhào vào một lồng ngực nóng cháy.

Hắn ôm, nàng trốn; hắn cúi đầu xuống, nàng cố ý né. Áo thêu thướt được nhẹ nhàng rơi xuống đất, lui, lui, lui, không còn chỗ để lui, một hương thơm dịu dàng tiến tới, hết thấy thật xa lạ mới mẻ với nàng.

May mà tối trời, không thấy rõ năm ngón tay, nếu không nàng thực không dám nhìn hắn. Mồ hôi lấm tấm trên má, ánh mắt giao nhau vội vàng. Thân thể mềm mại thơm ngọt. Tiểu viện thâm trầm, chỉ trong phòng còn ồn ào náo động.

Ồn ào náo động, màn gấm bị một bàn tay túm lấy, rơi xuống phủ kín những phập phồng thoải mái trong đó. Một phen tóc đen lay động mà ra, giống như một chi trám no rồi mực bút, bỗng nhiên nhất phiết, đứng là “Đông phong vũ khốn gầy vòng eo”, kia dạng nhất nại, cũng “Phi lý mãn kính điểm yên chi”.

Mảnh khảnh ngón tay tìm hiểu đến, như vậy nhất ninh, tên là “Nững nị áp lục uyên hồng”, bên kia uốn éo, tên là “Run rẩy vũ tích vân tung”.

110. Q.6 - Chương 5

Hương Bất Lãnh (nhị)

Cắt nút chỉ cuối cùng, Tiểu Man thở phào một cái.

Cổ nàng đã tê cứng, lưng cũng rất đau, hai mắt cũng sắp không mở ra được, mỗi muốn chết, tuy nhiên trong lòng nàng thì lại rất thư sướng.

Giơ cao cây quạt, bên trên là hình khổng tước được tô vẽ tỉ mỉ, tươi đẹp quyến rũ, trông rất sống động. Lay động quạt trong ánh sáng, màu chỉ cũng như biến đổi, một lát là xanh lục, một lát lại thành lam, lúc lại là vàng, thực khiến người ta mê mẩn.

Tiểu Man rất vừa lòng với tú phẩm này, ngắm nghía một hồi, xác định không có gì sai hoặc bị bỏ sót mới đẩy cửa đi ra ngoài tìm Giai Đàn. Máy người Đoàn Phiến Tử ở phía sau viện, cách một cái kênh nhỏ, đi qua cầu là có thể nhìn thấy rừng trúc xanh ẩn hiện trong đó.

Tiểu Man vốn định trực tiếp đưa quạt tới, một tay đưa tiền một tay giao hàng, đột nhiên nhớ ra Giai Đàn để nàng thêu quạt khổng tước là để gạt Đoàn Phiến Tử, nếu nàng cứ quang minh chính đại như vậy mà chạy đi tìm Giai Đàn, tuy Đoàn Phiến Tử sẽ không nói gì nhưng Giai Đàn sẽ khó tránh khỏi khó xử.

Nàng lập tức đứng lại, do dự bước trên cầu. Đúng lúc đó, Dung Nguyệt đang ra kênh gánh nước, thấy nàng đi quanh quần thì cười nói: “Tiểu Man cô nương tới tìm nhị gia Đoàn Phiến Tử sao? Thực không khéo, nhị gia và nhị phu nhân đã ra ngoài làm việc rồi, chỉ sợ mười ngày nữa tháng cũng không về.”

Hả? Đi ra ngoài? Tiểu Man gật đầu, cảm tạ rồi xoay người rời đi. Nếu biết trước nàng đã không thêu nhanh như vậy, báo hại làm nàng mệt mỏi chết khiếp.

Dung Nguyệt lại nói: “À đúng rồi, Tuyệt tiên sinh bảo Đoan Tuệ nói với ngươi, gần đây bên ngoài rất loạn, Tiểu Man không có việc gì thì đừng ra ngoài. Tất cả mọi người trong phủ đều bận rộn, ngươi cố gắng chờ, để Trạch Tú thiếu gia về chơi cùng ngươi.”

Vừa nghe đến hai chữ “Trạch Tú”, nàng không khỏi có chút chột dạ, tùy tiện hàn huyên vài câu rồi trở về nơi ở của mình.

Đúng là trong phủ có việc, ngay cả Doan Tuệ cũng rất ít đến đây. Mấy người Tuyết tiên sinh thì tuyệt nhiên không thấy bóng dáng. Về phần Trạch Tú... Tiểu Man cảm thấy mặt nóng lên, vội lấy tay che đi. Kỳ thật, cũng nhiều ngày rồi nàng chưa gặp Trạch Tú, từ sau buổi tối hôm đó, hắn liền giống như biến mất vậy, không hiểu là bận cái gì.

Sáng hôm sau đó nàng tỉnh dậy, gối bên cạnh trống trơn, nửa bóng người cũng không có. Loại cảm giác này thật khó chịu, lần đầu tiên Tiểu Man cảm thấy cô tịch mất mát khác lạ đến vậy. Vài ngày không thấy hắn, nàng suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều, nghĩ đến tâm lực tiêu tụy.

Nàng thật sự không thích cảm giác này, một người trở thành cả bầu trời của nàng, nhất cử nhất động của người đó đều ảnh hưởng tới nàng.

Cho nên Tiểu Man vội vã làm lành bạn rộn, nàng không thích phải vì bất kỳ ai mà mất đi cảm giác của mình.

Nếu nói Tiểu Man có thiên phú gì, những người hiểu nàng nhất định sẽ nói: nói dối, khéo léo.

Nhưng thật ra khả năng lớn nhất của nàng chính là bất luận gặp phải hoàn cảnh éo le cỡ nào, nàng đều sẽ cố gắng để mình có thể thoải mái mà sống, giống như hai chữ “tuyệt vọng” vĩnh viễn không có trong từ điển của nàng.

Có lẽ vì bạn rộn, phủ đệ của Tuyết tiên sinh rất quang đãng... Trước kia, lúc nào cũng có thể nhìn thấy bóng dáng bọn nha hoàn ăn mặc lòe loẹt, hiện giờ không biết đều đi đâu cả. Thỉnh thoảng cũng có một hai người đi qua, nhưng cũng vội vàng vàng, đầu cũng không ngẩng lên.

Tuyết tiên sinh cũng không thấy đâu, vợ chồng Đoàn Phiến Tử lại càng không gặp, Trạch Tú thì không biết tung tích, ngay cả Doan Tuệ cũng rất ít khi gặp được.

Có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Tiểu Man trong lòng nghi hoặc, trở lại sân viện của mình, đang định đẩy cửa bước vào thì phát hiện cửa đã bị mở ra, nửa khép nửa mở. Gần đây chuyện không bình thường xảy ra quá thường xuyên, cho nên nàng lập tức cảnh giác, do dự ngoài cửa một chút, đột nhiên hỏi: “Ai ở bên trong?”

Trả lời nàng chính là một tràng tiếng bước chân, cửa bị mở toang ra, lọt vào tầm mắt nàng chính là tấm áo khoác đen bản thủ, người tới có mái tóc đen dày, đôi mắt hoa đào rạng rỡ lấp lánh, đang bình tĩnh nhìn nàng.

Tiểu Man nhất thời phát ngốc, không biết mất bao lâu, cổ họng phát ra một thanh âm vô thức, sau đó nàng cúi đầu, ngay cả hai tai cũng đỏ ửng lên.

“Là... là chàng à?” Nàng hơi chút hoảng loạn, lách qua hắn mà đi vào, đặt cây quạt lên bàn.

Hắn cũng đi tới, cầm cây quạt lên, híp mắt nhìn một hồi, nói: “Thêu rất được.”

Tiểu Man rót hai chén trà, mỉm cười: “Đó là đương nhiên, không thấy là ai thêu sao?”

Trạch Tú cười một tiếng, đột nhiên ôm nàng từ phía sau, Tiểu Man cảm thấy hai tai nóng bừng lên. Hắn tình té hôn lên đó, một mặt nói nhỏ: “Nhớ ta không?”

Nàng mềm nhũn người, vội vàng giữ tay hắn: “Vì sao ta phải nhớ chàng chứ!”

Hắn gỡ trâm cài tóc của nàng ra, đôi môi nóng bỏng đáp lên cổ nàng, nỉ non: “Bởi vì ta là phu quân của nàng.”

Tiểu Man nói: “Thật không? Ta còn tưởng rằng chàng chẳng qua là nói chơi thôi.”

Trong lời nói của nàng rốt cục lộ ra chút u oán khổ sở, Trạch Tú không khỏi sững sốt, nhẹ nhàng quay nàng lại, cúi đầu nhìn một lúc lâu, nói nhỏ: “Thật xin lỗi, không phải ta cố ý đi mà.”

Tiểu Man không nói gì, chắc chắn hắn không biết, buổi sáng hôm đó, khi nàng nhìn thấy bên giường trống rỗng, cả căn phòng vắng lặng tịch mịch, nàng mờ mịt đợi cả buổi sáng cũng không thấy hắn trở về, cái cảm giác này tốt cùng là như thế nào mà.

Trạch Tú thấy hai mắt nàng dần đỏ lên, giống như có gì đó đang chậm rãi ngưng tụ làm nàng nghẹn lại, nhưng lại cố làm như không có chuyện gì, trong lòng không khỏi đau xót, chậm rãi ôm lấy nàng, vuốt tóc nàng, nói nhỏ: “Xin lỗi, là ta không chu đáo. Vì đột nhiên có việc gấp, ta không đành lòng đánh thức nàng.”

Tiểu Man quay đầu, hơi chút xấu hổ: “Được rồi... Việc đó, đó, cũng không có gì...”

“Uh, khó lắm hôm nay mới rảnh rang, đúng lúc bồi thường một chút...” Hắn nói năng ám muội, Tiểu Man đỏ mặt, giữ lấy tay hắn; “Chàng lại nghĩ đến chuyện này?”

Hắn vội vàng cởi quần áo nàng, “Đương nhiên, ta là nam nhân mà.”

Tiểu Man lắc mình né tránh, lấy tay bịt mũi: “Người chàng thôi muốn chết! Cũng bản muốn chết! Đừng đụng vào ta!”

Trạch Tú cúi đầu nhìn thân mình, vết máu và bùn vẫn còn đọng nguyên, còn có mồ hôi, đúng là vừa bản vừa thôi. Hắn thở dài một hơi, đành phải buông tha nàng: “Được rồi, ta ngoan ngoãn nghe lệnh. Ở đây chờ ta, không được chạy, nếu không ta bắt được sẽ làm cho nàng ba ngày không xuống giường được.”

Tiểu Man trừng mắt với hắn, mặt ửng đỏ: “Chàng đi chết đi!”

Trạch Tú vào phòng trong tắm rửa. Nhìn nhìn cái áo khoác vắt trên ghế, Tiểu Man chán ghét nhíu mày, thật thôi, không biết làm sao mà hắn có thể khoác vào người cho được. Nàng túm quần áo bản lại, bỏ vào trong góc để sau mang đi giặt.

Chợt nghe hắn hét tên nàng: “Tiểu Man, giúp ta lấy quần áo sạch lại đây.”

Nàng đành phải cầm quần áo vắt lên bình phong cho hắn, lại nghe hắn nói vọng phía sau: “Nước nguội mát rồi, thêm nước ấm.”

Người này thật coi mình là đại thiếu gia còn nàng là nô tỳ hả? Tiểu Man cười lạnh phía sau bình phong: “Chàng không phải là đại hiệp sao? Mùa đông dùng băng tuyết tắm rửa cũng không vấn đề gì, giờ nước không đủ ấm cũng đâu phải vấn đề gì lớn.”

Hắn cười mắng một câu; “Nha đầu chết tiệt kia.”

Sau đó tiếng nước vang lên soàn soạt, Tiểu Man cảm thấy một bàn tay ướt sũng nắm lấy mình, trời đất quay cuồng một thoáng, nàng đã ngã úm vào trong bồn tắm. Giống như một con mèo rơi xuống nước, nàng hoảng hốt đập nước ngoi lên.

Có người ôm nàng từ phía sau, da thịt nóng hơn nước dán lên, tiến vào trong quần áo nàng. Tiểu Man chỉ kịp khe khẽ một tiếng: “Bây giờ còn là ban ngày...” đã bị hắn kéo lại.

Quần áo nổi lên bênh trong bồn tắm, dập dềnh theo sóng nước. Nàng giữ chặt thành bồn, tóc dài ướt sũng thả chạm mặt đất.

Bọn họ cắn nuốt tại chỗ, nhất thời bất phân thắng bại. Râu ria cứng ngắc trên mặt hắn cọ lên cổ, lên ngực nàng, vừa ngứa lại vừa đau, nhưng cảm giác đó rất nhanh đã bị một loại triều dâng khác nuốt gọn. Có một khắc nàng nghĩ mình sẽ chết, giống như buổi tối hôm đó nàng co rúm ôm chặt lấy cổ hắn, vừa như sợ hãi, vừa như không biết phải làm sao.

Môi nàng giống như bị người tàn phá, có chút đau, dần dần lấn át thần trí nàng. Chậm rãi chờ sóng triều rút lui, nàng mới cảm giác được có người đang nhẹ nhàng hôn lên miệng vết thương.

“Râu...” Nàng thì thào nói, giữ lấy mặt hắn, “Cạo râu.”

Mấy ngày trước hắn đã cạo một lần, lần này râu mới mọc ra cũng không dài nhưng cọ lên da lại rất đau. Tiểu Man cầm chủy thủ, giúp hắn cạo sạch sẽ đám râu đáng ghét này. Tay hắn vẫn không thành thật, sờ bên này một chút, vuốt bên kia một phen, bỗng nhiên dừng lại ở mấy vết hồng hồng trên cổ và ngực nàng, chậm rãi vuốt ve, nói nhỏ: “Đau không?”

Có vết là do râu hăn cọ đỏ, có vết là do hăn cọ sát gây ra.

Tiểu Man lắc đầu, rửa sạch chủ thủ, đặt bên cạnh bồn tắm, nhìn lại, y phục của nàng đã trôi tới mép bồn, ướt nhẹp.

“Ta muốn ra khỏi đây.” Nàng nén giận nói.

Trạch Tú cười: “Đi ra còn cần phải nói với ta sao?”

“Nhưng ta không có quần áo.”

“Quần áo khó coi như vậy thì thà không mặc còn hơn.”

Tiểu Man liền giơ tay lên đánh, hăn bật cười, ôm nàng bước ra khỏi bồn. Tiểu Man hét lên một tiếng, ôm chặt cổ hăn, la lên: “Chàng điên rồi! Mau lấy quần áo!”

Có người chủ động yêu thương nhưng nhớ, hăn tuyệt đối không khách khí, trên chiếc giường ướt sũng lại là một trận nghiêng trời lệch đất.

Lúc Tiểu Man sắp ngủ, dường như hăn có ghé vào tai nàng nói gì đó, dứt quãng: “... Đừng ra ngoài, gần đây phủ Khai Phong rất loạn... Ở nhà đợi ta... Không có cách nào cùng nàng... Xong việc rồi ta đưa nàng đi Mạc Bắc cưới ngựa...”

Nàng thật sự quá mệt mỏi, những gì hăn nói sau đó nàng rốt cuộc không nghe thấy gì nữa, nặng nề tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, hăn lại khuất mặt.

Đầu giường có một tờ giấy. Nàng mở ra, trên đó là một hàng chữ rồng bay phượng múa: Trong vòng nửa tháng sẽ không về, chăm sóc mình cho tốt, không được tùy tiện ra ngoài. Trạch Tú.

Cuối cùng hăn cũng có chút tiến bộ, trước khi đi biết để lại giấy. Tiểu Man cười cười, cảm thấy thần thanh khí sảng, đứng dậy rửa mặt chải đầu. Có người gõ cửa, tiếng Đoan Tuệ vang lên: “Tiểu Man, ta có thể vào không?”

Nàng vội vàng ra mở cửa, thấy Đoan Tuệ mặc nam trang, đang tươi cười nhìn nàng.

“Gần đây Tuyết tiên sinh bọn họ bận rất nhiều việc đúng không? Đã lâu ta không thấy bóng dáng các người.” Tiểu Man rót cho hăn một ly trà.

Đoan Tuệ ôn nhu nói: “Đúng là có chút việc cần phải xử lý, Tuyết tiên sinh sợ người đợi trong phủ lâu buồn cho nên bảo ta trở về với người.”

Tiểu Man cười cười, một khi hăn khôi phục nam trang là nàng liền không biết phải nói gì với hăn, trong ý thức luôn lặp đi lặp lại câu nhắc nhở hăn là nam nhân, không phải nữ nhân.

Tuy nhiên, mặc dù hăn mặc nam trang nhưng cử chỉ vẫn không khác nữ nhân, cầm cây quạt nàng thêu lên tán thưởng nửa ngày, thảo luận với nàng một hồi lâu về cách phối màu, mới đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Đúng rồi, không phải Tiểu Man muốn buôn bán sao? Lần trước đi xem đất, người không ưng lắm, lần này có người quen của ta muốn bán một lô phòng ở rất tốt. Bọn họ thắng quan, sắp tới Giang Nam, nhưng vì phòng ở có hơi cũ nên bán chậm, nếu Tiểu Man muốn xem thì ta có thể giới thiệu một chút, giá cả cũng có thể thương lượng.”

Hai mắt Tiểu Man sáng ngời, ngoài miệng lại nói: “Phòng ở đã cũ thì phải làm thế nào? Như vậy mở quán sẽ không tốt lắm.”

Đoan Tuệ cười nói: “Việc này thì có là gì, ta đập đi xây mới là được, chủ yếu là vị trí của nó rất tốt, dựa mình vào kênh đào bảo vệ thành, người đến người đi đông đúc, nếu có thể mặc cả giảm giá thì cũng là người có lời.”

Tiểu Man gật đầu: “Tốt, vậy ta đi xem.”

Đoan Tuệ mỉm cười.

111. Q.6 - Chương 6

Hương Bất Lành (tam)

Lúc đi ra cửa gặp Dung Nguyệt, hần vô cùng kinh ngạc.

“Tiểu Man muốn đi đâu vậy?”

Nàng còn chưa kịp trả lời, Đoan Tuệ đã cười nói: “Tuyệt tiên sinh phân phó đừng để Tiểu Man cô nường buồn, bảo ta đưa nàng ra ngoài chơi.”

Dung Nguyệt do dự gật đầu, sao hần lại không nhớ là Tuyệt tiên sinh nói những lời này nhỉ? Tuy nhiên, từ trước tới giờ, Đoan Tuệ vốn là tâm phúc của Tuyệt tiên sinh, lời hần nói chắc chắn không phải là giả, vì thế hần nhắc nhở một câu; “Bên ngoài... uhm, rất phức tạp, cần phải cẩn thận, trở về sớm một chút.”

Đoan Tuệ đỡ Tiểu Man lên ngựa, nói nhỏ: “Yên tâm đi.”

Mùa xuân quả là một mùa khiến người ta thư sướng, những cảnh dương liễu bên bờ kênh đã rất dài, phát phơ theo gió. Trên đường thường xuyên có thể nhìn thấy những thiếu nữ ra ngoài đạp thanh du ngoạn, tay áo dài tựa như cánh bướm linh động.

Tiểu Man ngồi trên ngựa nhìn Đoan Tuệ đi bộ dắt ngựa phía trước, trong lòng có chút áy náy, nói nhỏ: “Đoan Tuệ, để ta xuống ngựa đi cùng người.”

Hần sững sốt, sau đó cười nói: “Được, Tiểu Man thích thế nào thì làm như thế.”

Nàng nhảy xuống ngựa, sóng vai cùng hần đi trên đường, thỉnh thoảng hỏi mấy chuyện linh tinh, Đoan Tuệ đều tươi cười trả lời.

Đi được một hồi thì dừng lại trước một cánh cửa, Tiểu Man nhìn chung quanh, nơi này quả nhiên đông đúc, người đến người đi, nằm đối diện với kênh đào, địa thế tuyệt hảo, trong lòng nàng liền ưa thích, chỉ trông mong giá cả có thể mặc cả xuống thấp một chút.

Đoan Tuệ gõ hai tiếng lên cửa, một lát sau có một vú già ra mở cửa. Sau cửa là một cái sân rộng lớn, hai tầng phòng ốc cũ kỹ rách nát, tựa hồ không có dấu vết người ở.

Tiểu Man còn đang nhìn thì nghe Đoan Tuệ nói: “Tiểu Man thấy thế nào?”

Nàng gật đầu: “Cũng được, nhưng phải phá bỏ bức tường vây cao ngất này đi mới được. Ta cảm thấy năm trăm lượng hoàng kim là cao nhất, hơn nữa thì không có lời.”

Đoan Tuệ thấp giọng nói: “Chỉ sợ người có tiền cũng không mua được, nơi này phải dùng một vật khác để đổi.”

Tiểu Man không nghe rõ, quay đầu lại hỏi; “Cái gì?”

Đoan Tuệ mỉm cười, ôn nhu nói: “Không, ta nói, Tiểu Man, cuối cùng cũng bắt được người.”

Nàng cả kinh, nhất thời không kịp phản ứng, chỉ thấy hần lấy ra một cái khăn tay nhẹ nhàng che trước mặt nàng, một mùi hương ngọt ngào ập đến, đầu nàng ông lên một tiếng, cả người lập tức mềm nhũn.

Tiểu Man chưa từng nghi ngờ Đoan Tuệ, không, mà là nàng chưa từng có ý nghĩ nghi ngờ trong đầu với bất cứ ai thuộc quý phủ của Tuyệt tiên sinh.

Nàng biết gia tộc của Trạch Tú không hề đơn giản, ít nhất là không đơn giản như hần và Tuyệt tiên sinh từng nói. Cho nên nàng càng không thể hoài nghi những người bên cạnh Tuyệt tiên sinh, đặc biệt lại là Đoan Tuệ kia.

Đột nhiên nhớ ra Trạch Tú nói rằng gần đây phủ Khai Phong rất loạn, đừng tùy tiện ra ngoài, mà phủ của Tuyệt tiên sinh cũng không gặp được nhân ảnh nào. Mặc dù nàng cảm thấy quái dị nhưng lại không suy nghĩ nhiều. Hiện giờ đại khái cũng hiểu ra, không biết bọn họ đã làm gì nhưng đã thực sự làm áy náy người

Trạch Tú nghĩ rằng bọn họ gặp phiền toái, do đó rời sự chú ý đi chỗ khác, thật ra mục tiêu của bọn họ là mình.

Nhưng không biết bọn họ bắt mình để làm gì? Hay là vì thân phận cháu gái Quách Vũ Thắng của nàng?

Tiểu Man chậm rãi mở hé mắt, lọt vào tầm mắt là một căn phòng cũ, trong phòng rất tối, chỉ có ánh sáng mỏng manh của ngọn nến trên bàn chiếu ra, không có một thanh âm nào.

Nàng cảm thấy rất nóng, rất nôn nao, trong đầu ong ong như có vụn con ong đang vỗ cánh, khó chịu đến mức muốn bỏ đầu ra.

Một bóng người xuất hiện bên giường, là một thiếu niên, tóc buộc gọn phía sau, vàng trán trơn bóng, khuôn mặt thanh tú, hai mắt như sao trong đêm. Hắn thấp thòm thêm nến, cúi đầu nhìn nàng, thấp giọng nói: “Người tỉnh rồi.”

Tiểu Man cảm thấy hắn rất quen, tiếng nói và gương mặt đều quen, nhưng có lẽ do tác dụng của thuốc mê nên nhất thời nàng không nhớ ra hắn là ai.

Hắn bưng một chậu nước ấm lại, nhúng khăn lau mồ hôi trên mặt nàng đi, sau đó là cổ, bả vai... Tiểu Man đột nhiên phát hiện mình không mặc quần áo, cứ thế nằm trên giường.

Phát hiện này làm nàng tỉnh táo lại, ngồi bật dậy, túm lấy chăn che thân mình.

“Đừng sợ, trên đường tới đây ta đã làm vô số thứ.” Thanh âm thiếu niên có ý cười, thực ôn nhu.

Mặt Tiểu Man xanh mét. Làm? Hắn làm gì?

Cẩn thận đánh giá hắn, đột nhiên nàng thất thanh nói: “Người là Đao Tuệ? Làm sao người...” Hình như ngoại hình không quá giống nhau, hiện tại trông hắn... càng giống nam nhân hơn? Trong ấn tượng của nàng, Đao Tuệ thấp phần nhu hòa, cho nên hắn giả làm nữ mới giống như đúc, nhưng thiếu niên này lại lạnh lùng nghiêm nghị như đao phủ vậy.

Đao Tuệ nói: “Không giống lắm đúng không? Là do giả trang thành nữ nên không thể không thay đổi khuôn mặt một chút.”

Hắn lấy trong túi đeo bên hông ra một ít vật dụng, sờ sờ nhéo nhéo một chút trên mặt, lúc ngẩng đầu lên thì Đao Tuệ ôn nhu kia quả nhiên đã trở lại.

Tiểu Man rất muốn ngắt xiú: “Người... người là người của Thiên Sát Thập Phương... Tuyệt tiên sinh lại không biết...”

Hắn âm thầm cười, thấy nàng vừa khấn trương vừa xấu hổ, hơi hơi run rẩy, liền nói: “Người đừng sợ. Nếu người là một nam nhân, bị bắt đóng giả nữ nhân nhiều năm, cách nói chuyện, cử chỉ hành vi, thậm chí ý nghĩ trong lòng cũng phải giống như nữ nhân, thì người sẽ không còn hứng thú với nữ nhân nữa. Ta chỉ giúp người lau mồ hôi thôi, không làm gì khác đâu.”

Tiểu Man thở dài một hơi, thoáng thả lỏng, nhận lấy cái khăn trong tay hắn: “Để ta tự làm.”

Kỳ quái, thời tiết cũng không quá nóng, sao nàng chảy nhiều mồ hôi như vậy? Cảm giác nóng muốn chết.

“Chú ý đừng để bị cảm lạnh, đây là tác dụng của thuốc mê liều mạnh. Vì để đưa được người đến Hàng Châu, ta đã làm người mê man hơn mười ngày, có lẽ hiện tại sẽ có chút khó chịu nhưng sẽ hết nhanh thôi.”

Hàng Châu? Nàng rung động, quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn.

Đao Tuệ vẫn ôn nhu trầm ổn như trước: “Tiên sinh nhà ta chờ người ở Hương Bất Lạnh tại Hàng Châu.”

Lại là Hương Bất Lạnh quái quỷ nào vậy? Tiểu Man một bụng nghi hoặc.

Nàng lại bị bắt!

Muốn khóc sao? Không, quên đi, khóc vừa đau họng vừa không có tác dụng gì.

Muốn làm ồn ào sao? Cũng có thể, nhưng chỉ sợ nàng còn chưa kịp làm gì đã bị người ta đánh bất tỉnh, dù sao nàng cũng không có chút công phu nào.

Muốn buồn bực sao? Vẫn là quên đi. Nàng không có sức để mà buồn bực, dù sao cũng đã bị bắt tới đây rồi, âm mưu inh như thế, nàng có thể làm gì bây giờ? Tốt nhất là ngoan ngoãn chấp nhận đi thôi.

Đoan Tuệ đưa cho nàng một ly trà, nàng đang khát nên uống một ngụm cạn chén, hỏi: “Hiện giờ ta đang ở đâu?”

“Một nông gia cách thành Hàng Châu năm dặm.”

Tiểu Man gật đầu, trả chén lại cho hắn: “Đưa quần áo cho ta, ta không thích trần truồng.”

Đoan Tuệ liền đặt quần áo lên giường, nhưng không phải là quần áo của nàng mà là một bộ nam trang bằng vải thô, lại là loại bình thường nhất. Nàng sững sốt, Đoan Tuệ nói: “Ngày mai phải cải trang rồi mới đi.”

Nói xong liền đi ra ngoài, chờ nàng mặc quần áo xong mới vào, trong tay đã bưng một bát cháo trắng và mấy món đồ trang điểm.

“Người không khóc nháo, thực là có chút ngoài dự liệu của ta.” Tiểu Man hai tay vô lực, không cầm nổi bát cơm, Đoan Tuệ liền chậm rãi bón cho nàng.

Nàng cười gượng, dù có là người nhất gan thế nào đi nữa mà trong hơn một năm bị bắt tới bắt lui, hôm nay bị đuổi giết, mai bị trói tay thì cũng sẽ thành quen. Nàng cũng muốn khóc nháo nhưng thân thể này thực không hợp với việc đó, đành phải từ bỏ.

“Tiên sinh sẽ không thương tổn người nên người đừng sợ. Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, ở Hương Bát Lân sẽ có rất nhiều nam tử tuổi trẻ hơn Trạch Tú tặng cho người.”

Tiểu Man thiếu chút nữa ngã ngửa: “Ta... cần nam nhân làm gì?”

Hắn không trả lời, chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua cổ nàng, trên đó vẫn còn dấu vết Trạch Tú để lại.

Tiểu Man nhất thời đỏ mặt, muốn mắng người nhưng lại không muốn làm ầm ĩ vì loại chuyện này, đành cố gắng áp chế cơn tức.

Cơm nước xong, Đoan Tuệ đặt bát lên bàn, hắn ngồi ở cửa, quay lưng về phía nàng, nói: “Ngủ đi, sáng mai còn phải đi.”

Tiểu Man nằm trên giường, lăn qua lộn lại, mồ hôi trên người không biết đã làm quần áo ướt bao nhiêu lần, rốt cục cũng cảm thấy hơi thư thái, nhưng cả người lại như bị thoát lực, suy yếu đến mức chỉ cần thổi một cái là bay. Nàng muốn uống nước, nhưng nhìn xung quanh không thấy cái chén nào, đành kêu: “Ta... khát, có nước không?”

Đoan Tuệ lập tức cầm một ấm trà tới, rót cho nàng mấy ngụm.

Một lúc sau, lại nghe nàng kêu khát nước, hắn lại tiếp tục bón cho nàng, cứ như thế ba bốn lần, đến lần tiếp theo nàng kêu lên thì đã là canh ba.

Đoan Tuệ chậm rãi đứng dậy đi tới, cúi đầu nhìn nàng một hồi, nói nhỏ: “Chẳng lẽ ta hạ nhầm thuốc, làm người trúng xuân được sao? Thực xin lỗi, nếu người khó chịu, ta cũng không giúp được, ta không có chút phản ứng nào với nữ nhân, người chỉ có thể tự giải quyết.”

Tiểu Man giận dữ, lạnh lùng nói: “Đồ biến thái nhà người! Ta nói là xuân được lúc nào! Ta muốn... đi ngoài mà!”

Đoan Tuệ đành ôm nàng ra bên ngoài, ngồi ở cửa chờ nàng đi xong, yếu ớt trở về thì ôm nàng đặt lên giường, đột nhiên nói: “Ta còn có rất nhiều cách để đối phó người, nếu người còn kêu thêm một tiếng nữa thì ta sẽ không khách khí đâu.”

Tiểu Man vừa giận vừa xấu hổ, co người trên giường, nàng muốn kêu sao? Còn không phải là tác dụng của mê dược kia sao? Làm nàng khát nước muốn chết, uống đầy một bụng nước rồi thì làm sao mà không đi giải quyết cho được.

Nàng không thèm nói lại, không biết qua bao lâu, Đoan Tuệ bỗng nhiên lại thấp giọng nói: “Xin lỗi, Tiểu Man, ta không nên nói người như vậy, thật ra người là một nữ tử rất tốt.”

Tiểu Man không nói gì, cảm thấy chua xót trong lòng. Nàng đã thật sự coi hấn là bạn tốt. Từ nhỏ tới lớn nàng không biết cái gì là bằng hữu, cho đến lúc vô duyên vô cớ bị bắt tới Bất Quy sơn, gặp rất nhiều người và việc, có chán ghét, có vui vẻ, nhưng nàng cũng chẳng hề để ý.

Đoan Tuệ chính là loại người nàng thích nhất, ôn nhu lại ổn trọng, giống như bất cứ chuyện gì đều có thể nói với hấn, hấn mãi mãi sẽ có câu trả lời cho người. Tuy hấn là nam nhân nhưng nếu như nói nàng coi Liên Y như muội muội của mình thì Đoan Tuệ chính là tỷ tỷ trong lòng nàng.

Đáng tiếc, tỷ tỷ này cũng không được lâu, hấn lại là gián điệp nằm vùng.

“Ta chịu ân huệ rất lớn của tiên sinh. Hấn cứu ta, nuôi dạy ta, hy vọng ta có thể trở thành một nam nhân xuất sắc trong tương lai.” Đoan Tuệ bình đạm nói, “Cho nên khi hấn bảo ta đi tìm Tuyết tiên sinh, ta đáp ứng không chút do dự. Nhưng hiện tại ta bị biến thành bộ dạng này... có lẽ sẽ mãi mãi không thể trở thành nam nhân xuất sắc.”

Nếu như nói chưa từng hối hận là không đúng. Hấn không có lúc nào không hối hận. Những thiếu niên trong quý phủ hay các điểm của Tuyết tiên sinh đều là thật lòng muốn làm nữ nhân, nhưng hấn thì không, hấn là nam nhân, một nam nhân vận vẹo tự mình đi làm nữ nhân, kết quả sẽ biến thành cái gì?

“Ta vừa không là nam nhân, cũng không phải nữ nhân, ta đã thành một quái vật.”

Tiểu Man không khỏi trở mình nhìn hấn. Hấn ngồi trên ghế, đưa lưng về phía nàng, không nhúc nhích, tựa như một bức tượng. Ánh trăng chiếu lên người hấn, xanh trắng đơn bạc, hấn như hòa tan trong nó.

“Nhưng người... vẫn là một con người.” Nàng thấp giọng nói.

Đoan Tuệ trầm mặc một lúc, thấp giọng nói: “Ngủ đi, mai còn phải đi Hương Bất Lãnh nữa.”

112. Q.6 - Chương 7

Vô Nại Hà (nhất)

Giả nữ quả nhiên là bản lĩnh của Đoan Tuệ. Hôm sau, Tiểu Man vừa mở mắt, hấn đã biến thành một đại thẩm vùng nông thôn điển hình, từ thần thái, cử chỉ, đến thanh âm đều giống y hệt, quả thực rất thần kỳ.

Tiểu Man đương nhiên thành trọng phụ của đại thẩm, một lão nông tiêu chuẩn.

Đoan Tuệ kéo nàng ra ngoài, một tay giữ tại vị trí yếu hại sau lưng nàng, thấp giọng nói: “Đừng nghĩ đến việc giở trò, ngoan ngoãn đi theo ta.”

Tiểu Man ho hai tiếng, vượt chòm râu dê, được hấn đỡ đi về phía trước. Mọi người trên đường đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn đôi vợ chồng già tình cảm này, tuổi lớn thế mà còn thân mật như vậy, làm sao có thể không khiến người khác cảm thán?

Thành Hàng Châu rất lớn, cũng rất phồn hoa, nhưng không phải là kiểu phồn hoa trong tưởng tượng của Tiểu Man. Giang Nam yên ba mệnh mông, cảnh xuân như họa, ngay cả gió cũng mang một hương vị làm say lòng người.

Nếu không phải tay Đoan Tuệ vẫn đang uy hiếp nàng, nàng đã mở to mắt ra để nhìn.

“... À, nương tử này, đi nửa ngày rồi vẫn chưa uống ngụm nước hay ăn chút gì, bà có đói không?” bụng Tiểu Man kêu rồn rột, từ lúc đi đến giờ đã hết buổi sáng, đi lâu như vậy, ngay cả nước bọt cũng không có mà uống, nàng thật sự không chịu nổi.

Đoan Tuệ mỉm cười: “Tướng công cố chịu thêm chút nữa, sắp tới rồi.”

“Nhưng ta không nhìn được...” Nàng gắt giọng, nhìn thấy bên đường có ai bán đồ ăn đều muốn chạy tới cắn một cái.

Đoan Tuệ cũng không trả lời, chỉ kéo tay nàng đi nhanh hơn, nhắm hướng đông mà đi, cho đến lúc nhìn thấy một bức tường trắng cao vút, đi thêm vài bước là tới cửa chính. Trước cửa có vài thiếu niên mặc đồ màu hồng đang đứng, môi hồng răng trắng rất xinh đẹp. Tiểu Man nhìn lên phía trên đầu họ, có một tấm biển có ba chữ rất lớn: Hương Bất Lãnh.

Hả? Nàng còn tưởng rằng Hương Bất Lãnh là một nơi cơ mật, thế mà còn có cả biển. Bên trong lựa mỏng tung bay, mùi son phấn nồng nặc, nếu không phải nơi bán son phấn thì chính là kỹ viện, tuy nhiên nhìn những thiếu niên thanh tú ngoài cửa thì không có nhiều khả năng là kỹ viện. Chẳng lẽ nào... là nam kỹ viện?

Tiểu Man bị ý nghĩ của mình dọa hoảng sợ, toàn thân cứng ngắc bị Đoan Tuệ kéo đi, mấy thiếu niên kia lập tức tươi cười chào đón, liên thanh hỏi han: “Khách quan, mời vào, khách quan muốn mua gì?”

Đoan Tuệ nhìn nhìn Tiểu Man, có vẻ hơi ngượng ngùng nói: “Tướng công, có thể đi chọn giúp ta chút phấn son được không?”

A, hóa ra chỉ là nơi bán son phấn. Tiểu Man thở dài nhẹ nhõm. Những thứ này đều là nữ nhân dùng, trong cửa hàng này lại để nhiều thiếu niên xinh đẹp như vậy ra tiếp đón cũng thật mới lạ. Nhưng, loại cảm giác thú vị này sao nàng cứ thấy quen quen?

Nàng gật đầu. Hai người liền đi theo mấy vị thiếu niên. Tiểu Man đang đánh giá cảnh trong viện thì ngửi thấy một làn gió thơm, ngay sau đó một thanh âm trầm thấp ngọt ngào vang lên: “Khách quan muốn mua gì? Tiểu Khả sẽ giúp hai vị.”

Nàng quay đầu lại nhìn thì thấy một thiếu niên tầm mười lăm mười sáu tuổi đang tươi cười đứng phía sau, hấn mặc áo choàng vàng nhạt, trông vừa biếng nhác lại quyến rũ. Tiểu Man đang định trả lời thì Đoan Tuệ đã nói: “Ồ đây có nước chiết từ cây bóng nước đào bốn lần không?”

Lông mày thiếu niên hơi nhướng lên, lại cười nói: “Đương nhiên là có, mời khách quan đi theo ta.”

Hắn dẫn hai người vào chính sảnh, qua hành lang, bước vào phòng khách, trước mắt xuất hiện lúc thì rèm che xanh biếc, lúc là thiếu niên tuấn mỹ cúi chào, hương khí son phấn như hoa xuân ngọt ngào, khiến người vui sướng say sưa. Tiểu Man đang bị đám phòng ở rộng lớn này làm cho đầu óc choáng váng, bỗng nhiên trước mắt rộng mở trong sáng, một tiểu đình viện trang nhã lịch sự xuất hiện.

Thiếu niên dẫn đường nhẹ nhàng cười, đảo mắt đã đi đâu không thấy. Đoan Tuệ buông Tiểu Man ra, đột nhiên quỳ rụp xuống đất, thấp giọng nói: “Tiên sinh, Đoan Tuệ may mắn không làm nhục mệnh, đã đưa người tới đây.”

Trên hòn giả sơn có một tòa đình bằng trúc, bên trong là một người mặc áo choàng tím, tóc dài buông xõa, không nhìn rõ dung mạo, hấn ừ một tiếng rồi nói: “Làm tốt lắm, đi lên ta xem xem.”

Đoan Tuệ nhẹ giọng nói: “Tiểu Man, tiên sinh gọi người, mau đi.”

Không làm sao được, nàng đành nâng tay áo đi đến hòn giả sơn, bước lên từng bậc thang, người kia ngồi hơi khuất, nàng không nhìn rõ lắm, nhưng dựa vào mái tóc đen và bóng dáng thì có lẽ cũng không khó coi. Nàng chậm rãi đi vào đình trúc, trong đình có một cái bàn, trên bàn bày một bàn cờ, những ngón tay thon dài của người kia đang cầm một quân đen, hóa ra đang tự đấu cờ, dường như đang gặp phải một nước đi khó, hấn ngưng thần nghĩ ngợi.

“Ngồi đi.” Hắn đột nhiên mở miệng, cũng không ngẩng lên, rót cho nàng một chén trà.

Tiểu Man liền đi tới, cũng không nhìn hấn, bưng chén lên uống một ngụm hết sạch, cảm thấy vị trà rất thanh mát ngọt lành, tuyệt không chất. Người kia thấy nàng một hơi uống cạn thì cười, lại rót cho nàng một chén khác, khẽ nói: “Không cần vội, cứ từ từ uống.”

Tiểu Man thấy thanh âm này rất quen thuộc, cả dáng người nhìn nghiêng này cũng rất quen thuộc, nàng liền quay đầu cẩn thận nhìn, đúng lúc người kia cũng quay lại nhìn nàng, hai người đối mặt, cái chén trong tay Tiểu Man lập tức chao nghiêng, nước trà đổ hết ra.

“Tuyệt tiên sinh...” nàng thất thanh kêu lên, cảm thấy việc vớ vẩn nhất trên thiên hạ đã xảy ra vào lúc này.

Người kia hơi nhướng mi, đôi mắt hẹp dài phong tao kia, dung mạo diễm lệ kia, đích thật là Tuyết tiên sinh!

Người kia âm đạm cười; “Ta không phải Tuyết tiên sinh, mặc dù bộ dạng chúng ta rất giống nhau.”

Tiểu Man kinh hồn chưa định, đánh giá lại hắn từ trên xuống dưới, tử tế nhìn lại một lần nữa, quả nhiên cảm thấy được không phải là Tuyết tiên sinh. Hắn trông lớn tuổi hơn Tuyết tiên sinh một chút, cũng không phong tao mị cốt như thế, mà quan trọng nhất là... Tuyết tiên sinh chưa bao giờ để râu, hắn sợ râu sẽ làm xấu dung mạo, mà người này trên cằm lại xanh đen, trông ổn trọng hơn nhiều.

“Người là...” Nàng thì thảo, không biết nên nói gì.

Hắn buông quân cờ, nói: “Người có thể gọi ta là Vô Nại Hà tiên sinh, ta là ca ca của Tuyết tiên sinh, là tam thúc thực sự của Trạch Tú.”

Tiểu Man không nói gì. Người này có vẻ không giống đang nói dối, nhưng nếu là ca ca của Tuyết tiên sinh, vì sao lại chưa từng nghe ai nhắc tới hắn? Vô Nại Hà, Vô Nại Hà, cái tên vừa nghe đã thấy một luồng oán khí. Tự nhiên nàng nhớ tới một vài tình tiết cầu huyết, tỷ như hắn rất hận cha mẹ bất công, rồi bỏ gia tộc, tự mình lập nên sự nghiệp...

Vô Nại Hà tiên sinh liếc mắt một cái là nhìn thấu tâm tư nàng, cười nói: “Uhm, không phải như ngươi nghĩ đâu. Ở gia tộc Quan Tinh, song sinh là diễm xấu vô cùng nên khi nuôi chúng ta đến tám tuổi liền đem cho người khác. Tuyết tiên sinh và Đoàn Phiến Tử có quan hệ tốt nên còn gần gũi một chút. Ta thì vẫn ở Giang Nam không về, bọn họ vì kiêng kỵ vấn đề song sinh cho nên cũng không hề nhắc tới ta. Quan Tinh gia tộc này thực có rất nhiều quy củ, làm cho người ta đau đầu.”

Thì ra là thế, hắn và Tuyết tiên sinh là huynh đệ song sinh, khó trách ngoại hình giống nhau như vậy. Tuyết tiên sinh là Thiên Sát Thập Phương, hắn cũng là Thiên Sát Thập Phương, chỉ là một người bàng quan với thế sự, một người thì dường như đang có ý đồ gì đó.

Tiểu Man cúi đầu uống một ngụm trà, lấy tĩnh chế động chờ hắn nói trước. Đang do dự thì nghe hắn nói: “Hãy để Đoàn Tuệ đưa ngươi tới khách phòng bỏ lớp hóa trang trên mặt đi. Khí hậu Hàng Châu ẩm ướt, những dung dịch này để trên mặt rất hại da, nên sớm rửa đi.”

Oạch, cái này thực giống với Tuyết tiên sinh, đúng là song sinh.

Đoàn Tuệ dẫn nàng vòng trái rẽ phải một hồi, cuối cùng dừng lại trước một tiểu lầu. Tiểu lầu nằm bên một cây cầu nhỏ, cửa sổ tròn như vàng trắng, màn lụa mỏng đang tung bay phía trước, trông rất khác các nơi khác.

“Từ nay về sau ngươi sẽ ở đây.” Đoàn Tuệ đẩy cửa cho nàng, lại nói: “Nếu buồn chán thì có thể ra sân trước, tiên sinh mến người, người thích ai cũng được.”

Tiểu Man đỏ mặt, tuy nhiên trên mặt nàng đầy bột phấn, có lẽ không ai có thể nhìn ra biểu tình gì.

“Ta không cần!” nàng thấp giọng nói.

Đoàn Tuệ không nói gì, chỉ đưa nước tới cho nàng tẩy trang, lại mang tới một bộ nữ trang cho nàng thay, sau đó gỡ tóc nàng ra, cẩn thận chải vuốt. Tiểu Man nhìn chăm chăm gương mặt hắn trong gương, đột nhiên khẽ nói: “Người sớm biết bọn họ là huynh đệ?”

Một lúc sau Đoàn Tuệ mới nói: “Tiên sinh có quan hệ với ai ta không quản, ta chỉ làm theo những gì ngài giao cho ta.”

Quả thực là trung thành hơn cả chó, Tiểu Man ngậm miệng không nói.

Đoàn Tuệ búi tóc cho nàng, lại lấy phấn son ra trang điểm cho nàng, xong đâu đấy mới nâng nàng lên, nói: “Tiên sinh chờ ngươi ở Tỉnh Mặc lâu.”

Lại bắt đầu lượn trái lượn phải, trên đường đi gặp rất nhiều thiếu niên đẹp, bọn họ đều nhìn sang nàng, hoặc cười hoặc yên lặng, hoặc nhìn chăm chú hoặc thì thầm bàn tán, khiến cho nàng mất tự nhiên. Tên Vô Nại Hà chó má này, sao không tới gặp nàng mà lại bắt nàng cong đuôi chạy tới chứ, lúc thì bên này lúc thì bên kia. Đúng là một nam nhân quá cao ngạo thì thực không thú vị.

Tĩnh Mặc lâu là một tiểu lâu toàn một màu đen, được kiến tạo giữa một rừng đào. Tiểu Man liếc mắt một cái là nhìn thấy Vô Nại Hà tiên sinh đang đứng tưới nước ấy chậu cây cảnh trên cửa sổ ở lầu hai.

Tiểu Man ngửa đầu nhìn hần, hần chợt cúi đầu nhìn qua, ánh mắt sáng ngời giống như vừa trông thấy con chó hay con mèo yêu thích vậy, sau đó lập tức tươi cười, chống tay lên cửa sổ nhảy xuống dưới. Tiểu Man hoảng sợ, vội vàng lùi lại vài bước, không đề phòng hần nâng tay xoa đầu nàng, cười nói: “Ai nha, thật sự là... rất đáng yêu, hóa ra là lại đáng yêu như vậy.”

Vô Nại Hà một tay kéo nàng lại, vỗ lưng nàng, nhéo má nàng, có vẻ rất thích thú.

“Đi nào, thúc thúc đưa ngươi đi ăn gì đó.” Đoan Tuệ lập tức mở cửa cho hần, Vô Nại Hà tươi cười ôm Tiểu Man đi vào.

113. Q.6 - Chương 8

Vô Nại Hà (nhị)

Tiểu Man đỡ đỡ hần ôm vào Tĩnh Mặc lâu, cẩn thận đặt trên ghế mềm, sau đó hần bưng tới hai khay điểm tâm, tự mình gắp một miếng đưa lên miệng nàng.

“Nào, há mồm, a...”

Tính tình người này đúng là giống Tuyết tiên sinh... Tiểu Man đỡ đỡ mở miệng, ăn từng miếng từng miếng. Oa, vừa mềm lại vừa thơm, ăn rất ngon.

Sợ nàng ghen, Vô Nại Hà lại rót một chén trà đưa lên miệng nàng: “Ăn từ từ thôi, còn rất nhiều.”

Ánh mắt hần tràn ngập yêu thương, Tiểu Man bị nhìn nổi hết da gà, rốt cục không nhịn được hỏi: “Ngươi... bắt ta tới đây làm gì?”

Vô Nại Hà mỉm cười: “Muốn nhìn xem cô nương to gan làm quấy nhiễu kế hoạch của chúng ta đến tột cùng trông như thế nào, thực không ngờ lại đáng yêu như vậy, y như một con mèo nhỏ.” Hần lại xoa đầu nàng.

Tiểu Man rụt cổ, “Không phải ngươi... vì chuyện này mà đi diệt tộc chứ?”

Vô Nại Hà rốt cục cũng rút tay về, lại bón cho nàng một miếng nữa: “Ném thử cái này xem, nhất định ngươi sẽ thích – diệt tộc lại là chuyện khác, nghe nói đại ca ta làm không ít việc ác, gây nên tiếng oán than dậy đất, ta vốn định giết một mình hần thôi, ai ngờ vận số hần khá tốt, lại chết trước khi ta tới. Đúng lúc đó có người nói ngươi và Trạch Tú là một đôi nên đã tương kế tựu kế để mời ngươi tới. Tuyết tiên sinh phòng bị rất kỹ càng, khiến ta không thể làm gì, nhưng trước đó ta đã sắp đặt quân cờ Đoan Tuệ ở bên cạnh hần, chỉ sợ hần nằm mơ cũng không thể tưởng tượng ra được.”

Tiểu Man bị nhét điểm tâm đầy miệng, nhất thời phải vội vàng nuốt, nói không ra lời. Vô Nại Hà liền giúp nàng uống một ngụm trà, nhẹ giọng nói: “So với việc đấu trí với bọn họ, ta càng hứng thú với ngươi hơn. Ta thực muốn biết, dạng nữ nhân gì lại mê hoặc được cả cháu ta. Hần thà chết cũng phải che chở ngươi. Ta cũng muốn biết, nữ nhân này lại dựa vào cái gì mà có thể khiến sư đệ ta gây ra hành động sát sư. Hiện giờ ta đã hiểu, hóa ra ngươi là như thế này, ha ha...”

Sư đệ? Tiểu Man có chút mờ mịt.

Vô Nại Hà đột nhiên đưa tay sờ lên hoa hải trên tai trái nàng.

“Thiếu chút nữa thì hần đã giết chết sư phụ, cho tới giờ sư phụ vẫn chưa lành, mà có lẽ cả đời cũng không khỏi hẳn được.” Thanh âm hần rất thấp, rất nhẹ, nhưng lại là tiếng sấm trong đầu Tiểu Man. Nàng lập tức hiểu ra người hần nói tới là ai, cũng lập tức biết được cái đêm lửa đỏ đó đã xảy ra chuyện gì.

“Trong lòng hài tử kia vẫn có khúc mắc.” Vô Nại Hà hơi hơi mỉm cười: “Chúng ta đều muốn nhìn xem đến tột cùng là cái gì mới có thể khiến cho hần như vậy. Bọn họ đều nói là vì ngươi, tuy nhiên ta lại không cho

là như vậy, ta chỉ nghĩ rằng người có ảnh hưởng rất lớn đối với hần, cho nên hần mới có gan bay đi, và hành động này khiến sư phụ tức giận đến phát điên. Sư phụ chỉ cần một ngày không thể đùa bỡn chúng ta trong lòng bàn tay thì sẽ lập tức thấy không thoải mái. Tình trạng ngày hôm nay có thể xảy ra, kỳ thật ta còn phải cảm ơn người.”

Tiểu Man không nói chuyện.

Vô Nại Hà đứng dậy tiếp tục tưới cây. Một lát sau, giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, hần quay lại ôn nhu nói: “Tiểu Man, đưa cho ta một tín vật có thể chứng minh thân phận của người. Ta có chút chuyện muốn nói với ông ngoại người, nhưng lại sợ hần không tin ta.”

Nàng cả kinh, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Không có. Hơn nữa... Quách Vũ Thắng cũng không phải là ông ngoại của ta.”

Vô Nại Hà nói: “Phải ngoan, phải biết nghe lời, nếu không ta sẽ không vui.”

“Ta không cần phải làm người vui.” Những lời này làm hần chậm rãi xoay người lại, tĩnh lặng nhìn nàng. Tiểu Man nhìn lại hần, khẽ nói: “Người bắt ta, dâng đầu ta cho hần cũng vô dụng. Bởi vì ta không phải cháu gái của hần, ta và hần căn bản không hề có quan hệ huyết thống.”

Vô Nại Hà cong khóe môi: “Không thử thì làm sao biết? Người vừa nhắc nhở ta một việc, nếu người dám không đưa ra tín vật, tuy rất đau lòng nhưng ta cũng không thể không cắt một ngón tay hoặc một cái tai của người đem tặng cho ông ngoại người.”

Sắc mặt Tiểu Man nhất thời trắng bệch.

Vô Nại Hà dịu dàng nói: “Nói những lời này thật không hay, Tiểu Man ngoan như vậy, nhất định sẽ có tín vật đưa cho ta đúng không?”

Sắc mặt Tiểu Man tái nhợt, ngây người nửa ngày mới suy sụp nói: “Ta... không có. Hơn nữa, ta và hần thật sự không có quan hệ gì! Ý tưởng này chỉ là tự người nghĩ ra thôi, cuối cùng sẽ biến thành tự rước lấy nhục.”

Vô Nại Hà nhẹ nhàng buông bình nước, đột nhiên xoay người túm lấy cổ tay nàng, xòe bàn tay nàng ra, nhìn qua lần lượt từng ngón tay, lông mi dài khẽ run: “Bàn tay nhỏ bé xinh đẹp thế này, thật không đành lòng chặt đứt mất một ngón, không bằng chặt cả bàn đi...”

Tiểu Man thở dốc vì kinh hoảng, mắt thấy hần lấy ra một thanh chủy thủ, nói cắt liền cắt, bao nhiêu lông tơ trên người nàng đều dựng đứng lên, thét to: “Được, được, ta tìm tín vật cho người!”

Vô Nại Hà cười híp mắt, hai tay chậm rãi khép tay nàng lại, đặt lên môi nhẹ nhàng hôn: “Người thật ngoan!”

Toàn thân Tiểu Man mướt mồ hôi, nói: “Ta... cho ta hai ngày, ta viết thư cho hần... Yên tâm, sẽ không nhắc tới các người, đồ đạc của ta đều ở trong bọc quần áo không có ở đây, ta... phải suy nghĩ xem phải làm thế nào mới khiến hần tin đó là ta...”

Vô Nại Hà không có ý kiến. Hần vỗ tay một cái, Đao Tuệ lập tức xuất hiện ngoài cửa sổ, hần ra lệnh: “Đưa Tiểu Man cô nương xuống, bảo bọn Vân Võ chăm sóc nàng.”

Tiểu Man kinh hồn chưa định được Đao Tuệ đưa về tiểu viện. Vừa vào cửa đã thấy bốn thiếu niên đang đứng, thấy nàng liền đồng loạt chấp tay hành lễ: “Tiểu Man cô nương!”

Nàng lại cả kinh, Đao Tuệ nói: “Đây là những người tiên sinh phái tới chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho người, cần gì thì người cứ nói với bọn họ.”

Tiểu Man thấy hần xoay người định đi, liền lập tức túm lấy hần, thấp giọng nói: “Người... người đi đâu?”

Ở cái nơi quỷ quái này nàng chỉ quen thuộc mỗi Đao Tuệ, còn ánh mắt nhìn nàng của mấy nam nhân phía sau kia thì cực kỳ quỷ dị, khiến người ta rợn tóc gáy, nàng không muốn ở cùng bọn họ một khắc nào cả.

Đao Tuệ nhìn nàng một cái, rớt cục thanh âm cũng mềm xuống: “Người đừng sợ, nếu ta rảnh sẽ thường xuyên đến thăm người.”

Đứt lời, hần liền đi, Tiểu Man định đuổi theo lại bị mấy thiếu niên phía sau tiến lên bao vây, liền mồm cô nương này, cô nương nọ rồi kéo nàng vào phòng.

“Mời cô nương uống trà.” Một ly trà đặt trước mặt nàng, người bưng trà cơ hồ đang dán trên người nàng, dính như keo không chịu rời. Tiểu Man cười gượng hai tiếng, lui tránh: “Đa... đa tạ... Người, người đi xuống đi...”

Thiếu niên kia thở phì phì rời đi.

“Cô nương, mời thay quần áo.” Một đôi tay vuốt trên vai nàng, định cởi quần áo cho nàng.

Cái gì có thể nhịn chứ cái này thì không được, Tiểu Man đột nhiên nhảy dựng lên: “Đi ra ngoài hết đi! Ta không gọi thì không được vào!”

Bốn thiếu niên buồn bực đi ra, trong phòng rốt cục an tĩnh. Tiểu Man thở phào, múc nước rửa đi son phấn trên mặt, tháo búi tóc rườm rà ra, nằm lên giường.

Về sau biết làm sao bây giờ? Phải viết thư cho Vô Nại Hà uy hiếp Liễm Phương thành thật sao? Nàng có thể đoán trước kết quả, chắc chắn Liễm Phương thành sẽ mặc kệ, còn Vô Nại Hà thì thẹn quá hóa giận mà trở về bầm nát nàng...

Không được, nàng phải chạy trốn, quyết không thể để sự việc đi đến nước này.

Nàng ngồi bật dậy, gõ gõ lên vách tường, ý định thử tìm xem có cơ quan mật đạo gì hay không, đáng tiếc là gõ đến đau cả tay mà vẫn không có gì xảy ra. Mấy thiếu niên canh giữ ngoài cửa nghe thấy tiếng vang thì cười nói: “Cô nương ít dùng sức một chút, không phải phòng nào cũng có cơ quan đâu. Nếu để tiên sinh biết được thì sẽ tức giận đấy.”

Tiểu Man làm bộ như không nghe thấy, quay ra nhìn cánh cửa sổ đang đóng, nàng lặng lẽ đẩy ra, muốn xem liệu có đường nào để đào thoát vào ban đêm hay không, ai ngờ ngoài cửa sổ cũng có một thiếu niên canh giữ, ngẩng đầu nhìn nàng cười trào phúng: “Cô nương định làm gì vậy?”

Nàng giận dữ, cười lạnh: “Làm sao? Ta ngắm cảnh người cũng muốn hỏi sao?”

Khinh người quá đáng! Nàng khép cửa sổ, tiếp tục ngồi ngẩn người trên giường. Đột nhiên có người gõ cửa, một thiếu niên nói: “Cô nương, tiên sinh bảo ta đưa vài thứ đến cho người.”

Nàng đáp một tiếng, lập tức có một thiếu niên cao to cầm một cái rương nhỏ đi đến, chính là thiếu niên có đôi mắt quyến rũ đã dẫn đường cho bọn nàng lúc mới tới. Hắn mở cái rương ra, bên trong là vài món đồ chơi tinh xảo, phía dưới còn có một tập giấy trắng. Hắn lấy các thứ ra, ôn nhu nói: “Tiên sinh phân phó, ngàn vạn lần không được làm cô nương buồn, bảo chúng ta phải thường xuyên nói chuyện với cô nương. Giấy viết thư này là cái cô nương muốn, nếu viết xong thì báo cho chúng ta một tiếng là được, tiên sinh không vội, cô nương cũng không cần phải gấp gáp.”

Tiểu Man gật đầu, nàng làm gì có tâm tình chơi đồ chơi, chỉ cầm mấy thứ đồ lên tay rồi lại hạ xuống bên cạnh. Ngẩng đầu thấy thiếu niên kia vẫn còn đứng ở đó liền hỏi: “Người tên là gì?”

Thiếu niên cười rộ lên lưỡi biếng: “Ta tên là Vân Võ, người đứng bên ngoài là Vân Văn, Thê Phong, Thê Vũ. Cô nương có gì cần thì cứ bảo chúng ta một tiếng là được.”

Tiểu Man gật đầu: “Được, người đi xuống đi, không có việc gì thì đừng vào làm phiền ta.”

Vân Võ nhu thuận đáp ứng, xoay người thoải mái đi ra ngoài.

Không biết mấy người Trạch Tú có biết nàng bị Vô Nại Hà bắt đến nơi này hay không? Tuyệt tiên sinh có biết Vô Nại Hà chính là ca ca song sinh của mình hay không? Nàng nằm trên giường suy nghĩ, buồn bực không chịu nổi, vừa ngóng trông bọn họ có thể nhanh chóng tới cứu mình, lại hy vọng mình có thể tự tìm được cách chạy đi. Suy nghĩ thật lâu, nàng rốt cục cũng mệt mỏi, nhắm mắt lại muốn nghỉ một lát, rồi nặng nề ngủ.

Trong giấc ngủ nặng nề, hình như có tiếng người kêu la sắc nhọn thảm thiết, thê lương vô cùng. Tiểu Man đột nhiên mở mắt ra, trong phòng ngoài phòng đều tối đen như mực, tĩnh mịch vô cùng. Nàng kinh nghi bất định đứng lên, không biết tiếng thét kia là mơ hay thật.

Bỗng nhiên, tiếng thét chói tai kia lại vang lên, loáng thoáng như đang mắng người, mắng một trận xong lại biến thành gào khóc, thanh âm thê lương làm người nghe rợn gai ốc. Tiểu Man run run đi đốt nến, nhưng làm thế nào cũng không sờ tới diêm, ngoài cửa sổ có người nói nhỏ: “Cô nương, tỉnh rồi sao?”

Nàng thuận miệng đáp, cửa lập tức mở ra, Vân Vô bước vào thắp nến cho nàng, ôn nhu nói: “Chắc đã làm cô nương sợ rồi, ở hậu viện có một người điên, cứ đến tối là kêu gào, quen rồi thì sẽ không sao nữa.”

Tiểu Man chỉ biết gật đầu liên tục, đúng là nàng đã bị tiếng kêu bi thống đáng sợ kia dọa.

Vân Vô lại nói: “Cô nương muốn ăn gì không?”

Hình như đúng là hơi đói bụng, nằn gật đầu, thấy hắc xoay người định đi, vội vàng nói: “Người... cái kia...” Hiện tại nàng thực không muốn ở một mình trong phòng.

Vân Vô là người tinh ý, lập tức hiểu ra vấn đề, mỉm cười nói vọng ra cửa sổ: “Các người đi lấy cơm cho cô nương.” Dứt lời liền kéo ghế ra ngồi bên giường, nhìn nàng cười trấn an.

Ánh mắt kia mơ hồ có loại thần thái khiến nàng cảm thấy quen thuộc, Tiểu Man hơi chút thất thần nhìn hắc, mái tóc kia, đôi môi kia, bàn tay kia... Có giống không? Hình như không quá giống, nhưng thần thái tương tự lại hiện lên trong nháy mắt, như có như không.

Vân Vô thấy nàng nhìn mình không chớp mắt, liền lộ ra mị sắc, lặng lẽ tiến tới cầm tay nàng, thấp giọng nói: “Cô nương...”

Tiểu Man bỏ tay hắc ra: “Không có việc gì đừng động tay động chân!”

Vân Vô cũng không xấu hổ, chỉ âm đạm cười.

Thật là rất giống, Tiểu Man cảm thấy mình bị ma ám rồi, có thể là do trong phòng quá tối, có lẽ trời sáng thì nhìn hắc sẽ không giống nữa. Nàng theo bản năng nhìn tai phải của hắc, quả nhiên không có gì. Thực hiển nhiên, đó chỉ là ảo giác của nàng.

Hắc, có lẽ đã rời xa khỏi chốn thị phi này, sống cuộc sống của chính mình rồi. Tiểu Man thở dài một hơi trong lòng.

114. Q.6 - Chương 9

Vô Nại Hà (tam)

Ngày hôm sau, Vô Nại Hà tiên sinh đến, đầy mặt tươi cười ấm áp, vừa vào cửa đã hỏi: “Tối qua Tiểu Man ngủ ngon chứ?”

Nàng lúc đó đang ăn điểm tâm, bánh quẩy dây đầy dầu ra tay, nói: “Rất ngon, chỉ là có người cứ kêu la suốt.”

Vô Nại Hà ngồi xuống đối diện nàng, cười híp mắt, lau vết dầu bên miệng nàng, ôn nhu nói: “Nơi này đã rất cũ rồi, rất hay có âm thanh lạ, rồi người sẽ quen thôi.”

Tiểu Man không cho ý kiến. Vô Nại Hà quay đầu nhìn giấy viết thư trên bàn, vẫn trắng tinh, nửa chữ cũng không có, nhân tiện nói: “Tiểu Man còn chưa nghĩ ra phải viết gì sao?”

Nàng cười bất lực, thấp giọng nói: “Thực không biết phải viết gì thì bọn họ mới tin là ta, dù sao tuy rằng là ông ngoại nhưng ta cũng chưa gặp bao giờ.”

Vô Nại Hà cười nói: “Không vội... Ta sẽ không thúc giục người.”

Ngoài miệng nói không thúc giục, kỳ thật hắc đã rất gấp rồi, nếu không sẽ không vừa sáng đã chạy tới gặp nàng.

Tiểu Man ngòm ngoàm cắn hết bánh quẩy, ngẩng đầu thấy ánh mắt tràn đầy yêu thương của hắc đang nhìn mình, không khỏi toàn thân sợ hãi.

“Nhìn người ăn kia, dính mỡ đầy mặt đầy tay rồi.” Hắc lấy khăn lau sạch cho nàng, sau đó nhẹ nhàng kéo nàng lên, ôm vào trong ngực, “Đi, hôm nay thời tiết rất đẹp, chúng ta ra vườn ngắm cảnh.”

Chẳng lẽ hắc thật sự coi nàng là con chó con mèo mà sủng sao? Tiểu Man đầu đầy hắc tuyến bị hắc ôm ra khỏi phòng, quả nhiên nghe thấy bốn thiếu niên kia khẽ cười, nàng lại hận không thể dùng áo che mặt lại, hoặc đất nứt ra cái lỗ để chui xuống.

Qua cầu gỗ, trước mặt xuất hiện một vườn hoa thực được đủ loại, muôn sắc muôn hương. Tiểu Man cho dù không có tâm tư ngắm cảnh cũng nhìn đến ngây người. Vô Nại Hà ôm nàng qua cầu, bỗng nhiên buông nàng xuống, nói nhỏ: “Xung quanh đều là nam nhân, khó lắm mới có một nữ tử đáng yêu như Tiểu Man ở bên cạnh, thật sự là một loại hưởng thụ.”

Nàng cảm thấy lời này như đã nghe qua ở đâu rồi, hết sức quen tai.

Hắc hái một bông thực được cài lên tai nàng, cúi đầu nhìn một lúc lâu, khẽ nói: “Rất hợp với người.”

Tiểu Man đỏ mặt. Người này nhìn qua đúng là từ một khuôn với Tuyết tiên sinh, phong tao lại xinh đẹp, bị nam nhân thế này nhìn chăm chú quả thực còn đáng sợ hơn chịu khổ hình. Nàng cúi đầu, không dám nhìn lại.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, Vô Nại Hà không quay đầu lại, nói: “Đoan Tuệ, có chuyện gì?”

Quả nhiên là Đoan Tuệ, trong tay hắc đang cầm một phong thư, nói: “Đoàn Phiến Tử sai người đưa thư cho Tuyết tiên sinh, thuộc hạ đã lấy tới.”

Hai mắt Vô Nại Hà sáng lên, cười nói: “Hảo hài tử. Thật là được việc!”

Hắc cầm lấy phong thư, chậm rãi xé, mở bức thư ra, đọc một lượt, vẻ mặt đột nhiên có chút kỳ quái, có chút mờ mịt, có chút mê vông.

“Đoan Tuệ.” Hắc nhẹ nhàng gọi, Đoan Tuệ lập tức khoanh tay đợi mệnh.

“Thư này... đúng là gửi cho Tuyết tiên sinh sao?”

Đoan Tuệ thấp giọng nói: “Lúc thư đến thì đúng là nói như vậy, nhưng cũng không biết mấy người Đoàn Phiến Tử có giỏi trò gì không.”

Vô Nại Hà kinh ngạc gật đầu, cất bức thư vào trong tay áo, nói: “Làm tốt lắm, tốt lắm...”

Hắc xoay người chậm rãi rời đi, mang theo vẻ mặt mê vông rời khỏi vườn hoa, rốt cuộc chưa nói một chữ. Rốt cuộc bức thư kia nói gì mà lại khiến cho hắc lộ ra vẻ mặt đó? Tiểu Man nghi hoặc.

“Tiểu Man.” Đoan Tuệ đột nhiên cúi đầu gọi nàng, “Muốn giữ mạng thì không nên đi lung tung. Gần đây tâm tình tiên sinh không được tốt.”

Nàng ngẩng đầu nhìn hắc, chợt thấy sâu trong con ngươi hắc tràn ra một nỗi thống khổ sâu sắc, giống như màn đêm đen tối, đột nhiên giương nhanh vuốt, lại rút trở về rất nhanh, không khỏi khiến người sợ hãi. Đoan Tuệ nhìn nàng cười: “Có hiểu không? Tốt nhất người nên nhớ kỹ.”

Nàng cứ thế trở lại tiểu viện của mình, cảm thấy nơi này từ trong ra ngoài đều có một không khí quỷ dị, cái gì cũng không thích hợp. Vô Nại Hà này còn dị hơn cả Tuyết tiên sinh. Nhưng mà... ngoại hình hai người bọn họ thật quá giống, chính xác mà nói thì là giống nhau như đúc. Trên đời thực sự có cặp song sinh giống nhau đến thế sao?

Trước kia ở trấn Ngô Đồng cũng có một cặp song sinh, một đôi tỷ muội, quả thật trông rất giống nhau, nhưng nếu nhìn kỹ thì kiểu gì cũng sẽ phát hiện ra điểm này hoặc điểm kia khác nhau, có thể giống nhau như Tuyết tiên sinh và Vô Nại Hà thật sự là cực kỳ hiếm thấy. Nếu là song sinh, Tuyết tiên sinh và những người khác phải biết ngay từ đầu là ai đã làm ra việc này chứ, vì sao không ai nhắc tới?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, đầu như muốn nổ tung, không thể nghĩ rõ ra được.

Mấy thiếu niên Vô Nại Hà phái tới chăm sóc nàng đang ngồi phoir nằng nói chuyện phiếm trong sân, thấy nàng trở lại liền đưa tới ánh mắt mê hoặc, định đứng lên sẵn đón. Nàng vội xua tay: “Đừng nhúc nhích! Ngồi yên ở đó! Đừng có lại đây!”

Bọn họ phần nộ ngồi xuống, thấp giọng nói: “Chả trách lại thấy chúng ta chướng mắt, hóa ra là vừa ý Vân Vô, thật sự là tinh mắt.”

Tiểu Man không nói gì, đẩy cửa vào phòng, quả nhiên thấy thiếu niên Vân Vô kia đang ngồi trên giường của mình, cúi đầu nghịch cữu liên hoàn, tóc dài buông trên vai, cổ áo rộng mở, lộ ra da thịt trước ngực. Thấy nàng vào, hần ngẩng đầu mỉm cười, giơ cữu liên hoàn lên, nói: “Thứ này đúng là rất khó mà.”

Tiểu Man cứng đờ, lạnh nhạt nói: “Ai cho ngươi vào!”

Vân Vô tựa đầu vào tường, dịu dàng nói: “Không ai cho ta vào, là ta tự vào, cô nương bảo ta cút thì ta sẽ lập tức cút đi.” Nói xong liền đứng dậy.

Tiểu Man hơi xấu hổ: “Ta chưa nói... ngươi cút.”

Vân Vô cười tươi: “Vậy ta liền ở lại, cô nương bảo ta làm gì ta liền làm cái đó, tuyệt không dám oán hận.”

Tiểu Man vô lực thở dài một hơi, thật sự không có tâm sức đối phó việc này. Nàng ngồi trên ghế, nói: “Đi bưng trà cho ta, sau đó đừng vào nữa, để ta yên tĩnh một mình.”

Vân Vô lập tức cao giọng: “Nghe thấy không? Mau bưng trà cho cô nương.”

Tiểu Man trừng hần; “Ta nói để một mình ta yên tĩnh.”

Vân Vô cúi đầu tiếp tục nghịch Cữu Liên Hoàn, ôn nhu nói: “Ta biết, cô nương không thích người khác quấy rầy, vậy ta sẽ im lặng, không nói một câu nào.”

“Ngươi...” Tiểu Man quả thực muốn học máu, đang định trở mặt đuổi hần đi, chợt thấy ngón tay thon dài của hần chậm rãi xoay cữu liên hoàn, thái độ chăm chú cùng vẻ mặt này khiến nàng hoảng hốt nhớ tới một người.

Thật sự rất giống, tuy rằng không giống hoàn toàn, người này là một thiếu niên non nớt, còn hần là một thanh niên nam tử ngang tàn.

Tiểu Man lại thấy nhập thần. Dường như cảm giác được nàng đang nhìn, Vân Vô ngẩng đầu, cười quyến rũ, thấp giọng nói: “Cô nương, trên mặt ta có gì sao? Ngươi cứ nhìn ta như vậy, lại không cho ta đụng ngươi, là cố ý tra tấn ngươi sao?”

Tiểu Man sững sốt một hồi, không để ý tới ngôn ngữ khiêu khích của hần, đột nhiên thấp giọng hỏi: “Ngươi... là người ở đâu?”

“Nguyên quán Hàng Châu.”

Quả nhiên là nam tử Giang Nam, đại khái cũng chỉ có Giang Nam mới có thể sinh trưởng ra thiếu niên như vậy, quyến rũ phong lưu, có một vẻ đẹp rất nam tính.

“Vậy, ngươi bao nhiêu?”

Vân Vô dừng động tác, nghiêng đầu cười nhìn nàng, nói nhỏ: “Việc này... cô nương phải nhìn mới biết được, đúng hay không?”

Tiểu Man ngậy người một chút, nhìn thấy sóng mắt quyến rũ của hần mới minh bạch hần đang nói một chuyện đùa thật nhảm chán! Mặt nàng đỏ lên: “Ta hỏi ngươi bao nhiêu tuổi.”

Vân Vô tiếc nuối lùi lại: “À, ta năm nay mười sáu, tuổi mụ mười bảy.”

Nhỏ hơn nàng một chút, lại lưu manh như vậy! Tiểu Man trừng mắt nhìn hần, đúng lúc có người đưa trà đến, nàng lập tức đuổi khách: “Tốt lắm, đều ra ngoài hết cho ta, không ai ở lại hết!”

Rốt cục Vân Vô cũng đi ra, lúc tới cửa hần còn quay đầu nhẹ giọng: “Cô nương, buổi tối ăn cá Tây hồ dầm chua được không?”

Nàng khoát tay áo, lười phải trả lời, rốt cục cửa cũng đóng lại.

Buổi tối quả nhiên Vân Võ đưa tới một mâm cá Tây hồ dầm chua, hương vị cũng không tệ lắm. Mất thấy hấn còn chần chừ muốn ở lại, Tiểu Man lần này không chút khách khí, trực tiếp bảo hấn cút đi. Không biết Vô Nại Hà nuôi những thiếu niên này làm gì, không một ai đứng đắn. Tuy nhiên, ngấm lại đám nam nhân giả trang nha hoàn ở quý phủ Tuyết tiên sinh, còn có những thiếu niên xinh đẹp trong điểm, cũng không biết là nuôi làm gì. Hai huynh đệ này đúng là tính tình kỳ quái như nhau!

Tới nửa đêm, tiếng kêu rên tê tâm liệt phé kia lại vang lên, cũng may là nàng đã có chuẩn bị, dùng chân bịt kín tai lại, một lát sau cũng quen với tiếng ồn. Dần dần, nàng sắp ngủ, tiếng kêu rên liên miên bất tuyệt kia lại giống như nhạc khúc thôi miên. Đột nhiên, “âm” một tiếng, giống như có vật nặng bị rơi từ trên cao xuống đất, nàng bừng tỉnh.

Sau đó lại một đợt tiếng vang khác vang lên, như ai đó đang rống giận, mơ hồ còn có thanh âm khuyên giải. Mấy thiếu niên canh giữ ở cửa cũng xôn xao lên, có người thấp giọng nói: “Tiên sinh lại phải rời đi.” Tên còn lại cũng nói nhỏ: “Có lẽ thế, lần nào cũng thế này... Lần này đi không biết đến lúc nào mới quay về.”

Vô Nại Hà rời khỏi?

Tiểu Man đang định nín thở nghe tiếp thì thanh âm Vân Võ lại đột nhiên vang lên ngoài cửa sổ: “Cô nương, có phải là lại đánh thức người?”

Nàng không trả lời, cẩn thận nằm xuống, có tiếng người cười nói: “Ồn ào như vậy còn không đánh thức nàng, người lo lắng hỏi nàng làm gì? Hỏi một ngàn lần thì nàng cũng sẽ không cởi quần áo cho người lên đầu.”

Vân Võ cười mắng một câu gì đó, sau đó bọn họ rốt cuộc không nói gì về chuyện Vô Nại Hà nữa, Tiểu Man đợi nửa ngày, bên ngoài dần không có thanh âm, tiếng kêu rên, nói chuyện cũng đều biến mất. Nàng đây bụng nghi hoặc chìm vào mộng đẹp.

115. Q.6 - Chương 10

Hữu hoa hải (nhất)

Vô Nại Hà thật sự đã rời đi. Trải qua một đêm kỳ lạ với đủ mọi loại quái thanh, hấn liền ly khai Hương Bất Lạnh. Tuy nhiên, nhìn vẻ mặt của bọn Vân Võ thì dường như hấn thường xuyên rời đi như vậy, bọn họ đã thành quen rồi.

Lúc Vân Võ đưa điểm tâm cho nàng còn nói: “Cô nương, trước khi đi, tiên sinh có nói, cô nương hãy mau chóng viết tín thư, tuy hấn không ở Hương Bất Lạnh nhưng thực không hy vọng cô nương vì thế mà sinh ra tâm tư gì.”

Uy hiếp! Người đã đi rồi nhưng lại lưu lại một đám chó săn chỉ biết nghe lệnh. Tiểu Man khô khốc đáp lời, đang cúi đầu định ăn cơm, ngẩng đầu vẫn thấy Vân Võ đang chần chừ không chịu đi, đứng bên cạnh hàm tiếu nhìn chăm chăm vào mình, khuôn mặt nàng nhất thời nghiêm lại: “Đi ra ngoài, làm ta không muốn ăn.”

Vân Võ lười biếng đi ra cửa, đột nhiên hấn quay đầu lại mỉm cười: “Tiên sinh xưa nay không thích tiếng động linh tinh, hiện giờ hấn đã không có ở Hương Bất Lạnh, chúng ta không cần phải cố kỵ nữa, sau ta sẽ đánh đàn cho cô nương nghe, được chứ?”

Hấn bảo đánh đàn, Tiểu Man lại nghĩ đến một người khác, ngăn cả người, lâu đến nỗi Vân Võ còn nghĩ rằng nàng từ chối, chợt nghe nàng thấp giọng nói: “Được, ta muốn nghe.”

Bát cháo trên bàn nhẹ nhẹ bốc hơi nóng, không biết có phải là do Vô Nại Hà đã rời đi hay không mà Tiểu Man cảm thấy bữa điểm tâm này ăn đặc biệt ngon, ngay cả nước trà cũng như mang theo một mùi thơm

đặc biệt, khiến người vui vẻ thoải mái.

Vân Võ quả nhiên mang theo đàn vào, không nói hai lời, liền đưa ngón tay nhẹ nhàng gảy trên dây đàn thử âm.

Tiểu Man ngồi trên giường yên lặng nhìn hần, càng nhìn càng thấy giống. Nàng đúng là bị ma ám mà, căn bản không phải là một người, ngoại hình cũng không giống nhau. Thiếu niên này tuy cao to nhưng ai nhìn cũng biết còn là thiếu niên chưa trưởng thành, sao nàng lại luôn nghi ngờ chứ?

Tiếng đàn vang lên, làn điệu này cũng không xa lạ, là khúc “Phượng cầu hoàng” uyển chuyển quyến rũ, đã từng có người đàn cho nàng. Nhưng, lại không giống, người kia đàn mềm nhẹ ai nhả, còn khúc này dưới đôi tay thiếu niên kia lại yêu tính mười phần, từng âm đều như những lời khiêu khích mà hần nói ra.

Lông mi dài ngược lên, đôi mắt đen quyến rũ của hần nhìn qua, giống như một đóa hoa độc.

Hần lại đang khiêu khích nàng.

Tiểu Man đột nhiên đứng dậy, gơ tay vỗ đập lên đàn, tiếng đàn nhất thời ngưng bật. Vân Võ vô tội nhìn nàng, phảng phất không rõ đã xảy ra chuyện gì. Tiểu Man hít sâu một hơi, chậm rãi mở mắt ra. Không, nàng sẽ không để bị mê hoặc. Hần cố ý cũng được, vô tình cũng xong, nàng cũng sẽ không sai lầm nữa.

“Không cần đàn nữa. Người đi ra ngoài đi.”

Ánh mắt Vân Võ nhất thời mông lung, ảm ướt, sương khói mênh mông. Hần cắn môi, thấp giọng nói; “Cô nương, ta đã làm gì sai sao?”

Tiểu Man lắc đầu: “Không phải lỗi của người, là ta không có tâm trạng nghe. Đi ra ngoài đi.”

Vân Võ đành phải ôm đàn chậm rãi rời đi.

Tiểu Man thở dài, yên lặng ngồi thật lâu, sau đó đột nhiên đứng dậy, lặng lẽ mở cửa sổ ra. Không ngoài dự liệu, mấy ngày nay nàng ngoan ngoãn an phận nên ngoài cửa sổ không có ai canh giữ nữa. Nàng từng lấy cố thông khí để mở cửa sổ khoảng nửa canh giờ vào buổi trưa và khoảng sau giờ Hợi buổi tối, lúc đó sẽ không ai canh giữ.

Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính bản thân mình, Vô Nại Hà đã rời đi, đúng là thiên thời địa lợi, nàng không đi mới là ngu ngốc.

Sau khi Vô Nại Hà đi rồi, ban đêm yên tĩnh một cách thần kỳ, ngay cả một tiếng hô quát đều không có. Ban đêm Hương Bất Lạnh chưa bao giờ tĩnh mịch như vậy, phảng phất như cả tiếng hít thở cũng ngừng lại vậy.

Tiểu Man chậm rãi đẩy chăn ra, mặc quần áo, đi giày, lắng tai nghe ngóng, bên ngoài không có chút thanh âm nào.

Nàng thử kêu hai tiếng: “Vân Võ? Vân Văn? Ta khát, mang trà cho ta.”

Không ai trả lời nàng. Rất kỳ quái, bình thường mấy thiếu niên này thường canh giữ ngoài cửa, nửa đêm cũng có thể nghe tiếng bọn họ đùa nhau, hôm nay lại không có ai đáp lời mình. Nàng gõ hai cái lên cửa sổ, lại gọi: “Vân Võ?” Sau đó nàng lặng lẽ đẩy cửa sổ ra, bên ngoài ngoại trừ ánh trăng thì nửa nhân ảnh cũng không có.

Tiểu Man sững sờ hồi lâu, nhất thời không thể hiểu được là đã xảy ra chuyện gì.

Gió cuốn hương hoa phả trên mặt, mang theo dư vị trong veo mát lạnh khiến người như say như túy. Tiểu Man chậm rãi đẩy cửa ra, đi ra ngoài, Hương Bất Lạnh tinh xảo hoa mỹ tựa như được bao phủ trong một tầng sương mù, hết thảy như một giấc mộng. Một đóa hoa quẹt qua đôi giày vải phát ra tiếng động khe khẽ bi thương, một mảnh yên lặng chết chóc.

Tuy rằng không biết có chuyện gì nhưng nàng vẫn định trốn chạy, đúng lúc không có ai chính là ông trời tương trợ. Nàng liền bỏ chạy, chạy được nửa đường, rốt cuộc không dám đi ra ngoài từ cửa chính, đành quay đầu chạy ra hậu viện, định tìm đường ngách lặng lẽ trốn đi.

Ở hậu viện chỉ có mấy căn phòng ảm thấp, phía trước cửa chính và cửa sổ đều gắn các thanh sắt đen bóng, bên trong tối như mực, không đèn đóm, không thanh âm. Tiểu Man nhớ tới tiếng kêu rên ban đêm chính là phát ra từ chỗ này, không khỏi dựng đứng lông tóc, không dám nhìn nhiều, xoay người bỏ đi.

Đột nhiên nàng nghe thấy trong phòng có người trầm giọng nói: “Là Nguyệt Hạ Hương, tên tiểu tử kia tới đây rồi sao?”

Tiểu Man bị dọa nhảy dựng, ngay cả hít thở cũng không dám, khe khẽ cất bước, đi rón rén mấy bước, không phát ra chút thanh âm.

Người kia đột nhiên lại nói: “Có người! Tới đây!”

Trời ạ! Nàng nhanh chân bỏ chạy, lại nghe phía sau có tiếng xùng xoảng, ánh sáng lóe lên như có vật gì bị quăng ra, rồi nàng bị một vật rất cứng cuốn lấy, hoảng loạn đưa tay tháo ra – lạnh như băng, hóa ra là xích sắt! Tiểu Man rên rỉ, còn chưa kịp kêu lên thì cả người đã bị kéo về phía sau, lưng nện vào tường, nàng đau nghẹn thở, trước mắt hoa lên.

Một bàn tay từ cửa sổ vươn ra, sờ soạng trên mặt Tiểu Man, Tiểu Man sợ tới mức nổi da gà, run giọng nói: “Quý...”

Người phía sau thốt ra kinh ngạc: “Hóa ra là tiểu nha đầu này.”

Cánh tay kia nắm lấy nàng, định quay mặt nàng lại, Tiểu Man vội la lên: “Đừng túm, đừng túm! Cổ sắp bị túm gãy rồi!” Nàng quay cả người lại, đối diện với khung cửa sổ tối đen, ánh trăng đang chiếu sáng cho nên nàng có thể thấy rõ người trong phòng kia, lập tức hít một hơi khí lạnh.

Trên mặt người này không có chút da thịt nào lành lặn, màu đỏ xen lẫn trắng nhợt lại thêm vài mảng đen, giống như bị xé rách rồi khâu lại vậy. Tuy thế nhưng đôi mắt lại sáng như sao, sắc bén như lãnh điện, đôi mắt đó đang ghim trên mặt nàng. Tiểu Man rùng mình, biết đối phương không phải là quỷ, không biết là người nào bị Vô Nại Hà giam ở trong này, nàng thấp giọng nói: “Vị... lão gia này, người, người bị người ta nhốt rồi, có muốn ta mở cửa giúp không?”

Người kia không nói lời nào, chỉ bình tĩnh nhìn nàng, lẩm bẩm: “Hóa ra là người, uh, là người, khó trách lại có mùi Nguyệt Hạ Hương. Hắn luôn bảo vệ người. Tốt lắm! Tốt lắm!”

Tiểu Man run giọng nói: “Người nói gì? Nguyệt Hạ Hương là cái gì...”

“Nguyệt Hạ Hương là một loại độc dược, hòa vào trong nước hoặc rải trên đất. Ban ngày thì không có dị trạng gì, chỉ khi ánh trăng chiếu xuống thì mới phát huy độc tính, khiến người trúng độc ngất đi. Tuy là độc dược do ta nghiên cứu nhưng chưa bao giờ thấy hiệu quả nhanh như vậy, quả nhiên hắn lại đã cải tiến rồi.”

Tiểu Man cảm thấy bàn tay nắm cầm mình cứng như thép, đau muốn chết, không khỏi cười khổ: “Vị lão gia này, người... người buông tay trước đi. Có chuyện gì thì nói... Người cứ nói hắn, hắn, rốt cục hắn là ai?”

Người kia thấp giọng nói: “Uhm, hắn là ai? Hắn... là đồ đệ của ta.”

Sau đó hắn mặc kệ Tiểu Man hỏi cái gì cũng không trả lời, dần chìm vào suy tư, nhớ tới những việc từ lâu lắm.

Cả đời hắn chỉ thu hai đồ đệ, một lớn một nhỏ. Đại đồ đệ thân thể, hành vi quỷ dị, trên phương diện võ học đã kế thừa toàn bộ tinh hoa của hắn; tiểu đồ đệ thông minh tuyệt đỉnh, có thể làm ra những loại độc dược còn lợi hại hơn cả hắn, hắn có chút kiêng kỵ người này.

Cái gọi là “một ngày vi sư, cả đời vi phụ”, là đồ đệ thì tất cả mọi chuyện đều phải nghe theo mình, hắn không biết ý tưởng này thì có gì sai. Tuy nhiên, hai người này tựa như rất ghét bị hắn an bài. Đại đồ đệ từ thân thể biến hóa kỳ lạ, bỏ đi trước một bước, còn lại tiểu đồ đệ từ được hắn giữ bên người, bị hắn trói buộc nghiêm mật, không để phát sinh một chút dị tâm.

Cánh chim có thể bay lượn trên bầu trời đều sẽ có khi không kiềm chế được nhân tính. Hắn hết sức chèn ép, làm cho nó không có chỗ lui, chỉ có một đường có thể đi tiếp. Tiểu tử đó rất có tài, thả hắn đi thì hắn không cam lòng, trên thế giới này, ai không nghe lời hắn chính là địch nhân, không có khả năng nào khác.

Không phải chưa từng nghĩ rằng hắn sẽ phản kháng, chỉ là không ngờ hắn lại phản kháng kịch liệt đến như thế. Đánh nhau đến chết, bốn chữ này hóa ra có ý nghĩa như vậy. Ở trong tiểu viện bốc cháy tại Khánh Châu kia, hắn trúng tử sát, bồi máu độc của mình lên long tiên để đánh đệ tử mình, người kia rất rõ ràng hắn sẽ làm thế, hắn cũng hoàn toàn có thể tránh đi, chạy thoát, nhưng hắn vẫn ở lại. Sau đó hắn đã hiểu, người này đã không muốn sống nữa, hoặc là nói, người này định dùng mạng của mình để trả áy năm dạy dỗ của sư phụ là hắn.

Hắn đã sớm biết mình sẽ vung roi, cũng sớm biết mình sẽ không bỏ qua cho hắn, nhưng hắn vẫn ở đó.

Đáng tiếc, tiểu đệ tử vẫn tính sai một bước, không nghĩ tới bên ngoài hắn còn an trí thêm hai người nữa. Tiểu nha đầu bị người khác cứu đi, bọn họ tự nhận không đấu được người kia nên đành tạm thời buông tha, vọt vào cứu người. Lúc đó hai người bọn hắn đang đấu trong màn lửa, đều trúng tử sát, đều liều chết chiến đấu. Sau đó phòng ở sụp đổ, bốn người loạn đấu, hắn đã nghĩ lần này nhất định có thể tự tay giết chết tên nghiệt đồ, ai ngờ không biết từ đâu vọt ra một lão già, cứu tên tiểu đệ tử, mà hắn cũng bị thương quá nặng, có chút không chịu được.

Hắn liền nghĩ ra một kế, giết chết một tên, đổi quần áo của mình cho hắn rồi ném thi thể vào trong lửa.

Như vậy tất cả mọi người sẽ nghĩ là mình đã chết, địch ngoài sáng, ta trong tối, hắn hành động càng thêm thuận tiện.

Chỉ là hắn không nghĩ tới, đại đệ tử lại có thể tìm được hắn, giam lỏng hắn...

Khuôn mặt kia đột nhiên hiện ra nụ cười, có tự hào, có tự phụ, có phần nộ. Hắn dạy dỗ ra toàn những đệ tử giỏi! Tên nào ừng độc ác hơn cả hắn, hung mãnh hơn hắn! Là sư phụ, những tự hào đó chỉ mình hắn biết. Là đối thủ, nổi sĩ nhục cùng phần nộ đó cũng chỉ hắn chịu.

Đột nhiên Tiểu Man an tĩnh lại, chăm chú theo dõi ánh mắt hắn, thật lâu sau mới nói một câu: “Đồ đệ người là... Thiên Quyền? Người là sư phụ của Thiên Quyền sao?” Người kia không trả lời, phía sau khung cửa âm u đột nhiên phát ra tiếng kêu rên tê tâm liệt phế, giống như con sói bị thương, như dã thú sắp tắt thở. Loại tiếng kêu thê lương này khiến người nghe rợn tóc gáy, cả người Tiểu Man đã nổi da gà.

116. Q.6 - Chương 11

Hữu hoa hải (nhị)

Người kia hơi nghiêng người, để nàng nhìn được cảnh tượng trong phòng.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường, trên giường có một người đang nằm, thân thể quần quai thống khổ.

Tiểu Man tự nhiên phát run.

Người kia nói nhạt: “Đại đệ tử của ta cũng coi như có chút lương tâm, dùng hắn ta để làm thí nghiệm giải được cho ta, chỉ tiếc công lực của hắn quá kém, trúng tử sát rồi cũng không chịu được mấy ngày.”

Đang nói, người kia quần quai, nghiêng người lăn xuống khỏi giường, tóc đen tán loạn trên mặt đất, lộ ra gương mặt trắng bệch vụn vụn. Tiểu Man thất thanh: “Là Gia Luật Văn Giác! Hắn không chết!”

“Cũng không khác đã chết là mấy.”

Tiểu Man không còn lời nào để nói. Đây là ai chứ? Gia Luật Văn Giác không phải là thủ hạ của bọn họ sao? Vì giải độc mà có thể đem thủ hạ ra để thử nghiệm! Người như thế là sư phụ của Thiên Quyền, khó trách hắn...

Gia Luật Văn Giác kêu một trận, rốt cục vô lực gào thét, tê liệt nằm hôn mê dưới đất.

Người kia dùng ánh mắt kỳ dị nhìn nàng, thấp giọng nói: “Hắn không thể qua được đêm nay, tử sát trong người ta còn cần người làm thí nghiệm. Nha đầu ngươi phá hỏng chuyện tốt của ta, còn bắt cóc tiểu đệ tử của ta, vậy ngươi đến đây làm thí nghiệm cho ta đi!”

Hắn nắm cầm nàng, đột nhiên nâng đầu nàng lên, há mồm định cắn vào cổ nàng. Hắn trúng tử sát, độc còn chưa giải được, toàn là dựa vào công lực thâm hậu mới áp chế xuống, đến hôm nay đã toàn thân là độc, nếu mà cắn rách cổ nàng, nước bọt dính vào thì nàng tất nhiên cũng sẽ trúng độc. Tiểu Man sợ mất mật, hét to một tiếng, không biết lấy sức lực ở đâu, đẩy phắt hắn ra, hắn cần trượt nàng, trúng vào song cửa sắt đến cách một tiếng, suýt chút nữa thì gãy cả răng.

Tiểu Man quay lưng bỏ chạy, nhưng lại vướng xích sắt trên người, vừa chạy hai bước đã bị hắn kéo trở lại.

Mùi Nguyệt Hạ Hương ngày càng đậm, người kia đã bắt đầu cảm thấy hai tay hơi hơi run, sắp không thể giữ được Tiểu Man. Hắn thấp giọng nói: “Sao ngươi lại không trúng độc? À, ta hiểu rồi, hắn đang ở đây! Nhất định là hắn đang ở đây! Hắn đã cho ngươi giải được!”

Dưới tình thế cấp bách, Tiểu Man nhổ một cây trâm trên đầu xuống, đâm bừa lên tay, lên mặt hắn. Người kia bị đau, rút cuộc không giữ được nàng, Tiểu Man tháo xích sắt ra bỏ chạy. Chạy được vài bước thì thấy phía trước mơ hồ có bóng người đi tới. Nàng kinh ngạc, người kia đang cầm kiếm trong tay! Là tới bắt nàng sao? Hay là tới để kiểm tra kẻ bị giam giữ nơi này?

Nàng hơi cứng người, chậm rãi lui về phía sau hai bước. Ánh trăng rất sáng nhưng trong Hương Bất Lãm sương mù vẫn bốc lên dày đặc, là độc của Nguyệt Hạ Hương đã hoàn toàn phát tán. Người kia cầm trường kiếm, chậm rãi gạt sương mù đi tới. Hắn có mái tóc đen dài buông lỏng trên vai, trên người khoác chiếc áo choàng màu vàng nhạt, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt quấy rầy, đúng là Vân Vô.

Hắn rõ ràng đang nhắm mắt lại đi đứng vững chắc giống như có mắt trên trán vậy. Tình cảnh này cực kỳ quỷ dị, Tiểu Man ngưng thở, lui lại hai bước, nhẹ nhàng gọi: “Vân Vô?”

Hắn như không nghe thấy, chậm rãi đi tới khung cửa sổ kia. Người trong khung cửa mắng một câu: “Tiểu súc sinh!” rồi tung xích sắt về phía đầu hắn. Tiểu Man che miệng lại, trơ mắt nhìn xích sắt nện lên đầu hắn, nhất thời máu tươi chảy ra, hắn lại không chút cảm giác, chậm rãi đưa tay bắt lấy xích sắt, giật lại.

Người kia trúng độc Nguyệt Hạ Hương, hơn nữa còn phải phân tâm áp chế tử sát trong cơ thể, tay chân đã không có nhiều sức lực, bị Vân Vô kéo đến trước cửa sổ, hai người mặt đối mặt. Hắn vẫn đang nhắm mắt, không nhúc nhích, máu tươi tí tách rơi từng giọt từ chóp mũi hắn xuống mặt người kia, về mặt người kia vừa sợ hãi lại vừa nghi hoặc.

“Ngươi... Ngươi đây là...” Người kia thì thào nói xong, đột nhiên đưa tay giữ lấy khuôn mặt hắn.

Vân Vô mấp máy môi, không tiếng động nói vài chữ, người kia giật mình, bình tĩnh nhìn hắn giơ cao kiếm, một chút một chút đâm tới trước mặt.

Kiểm phong rét lạnh đã sắp chạm vào mí mắt, người kia đột nhiên nhớ tới một việc từ rất lâu rất lâu trước kia, ngay cả hắn cũng đã quên mất. Khi đó cả người tiểu tử đó đều là máu, thiếu chút nữa đã bị chính mình đánh chết, trong tử địa bồi hồi một trận, lại có thể nở một nụ cười, nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng: sư phụ. Nụ cười của tiểu tử đó, bắt đầu từ lúc đó chính là hư vô, là ẩn chứa tai họa.

Tiểu tử đó rất hận hắn sao?

Máu tươi đen đặc như mực bắn ra. Tiểu Man liều mạng che miệng lại để mình không kêu thành tiếng Má tươi chậm rãi chảy trên mặt đất, giống một đóa hoa khẽ lay động, lác lác, bị gió xuân thổi bay, biến thành vô vàn đóa hoa đỏ tươi bay lượn khắp trời. Tiểu Man nhẹ nhàng hít một hơi, theo bản năng sở lên tai trái, sau đó nàng liền nghe thấy nhạc thanh hư vô mờ ảo, giống như bị cái gì xé rách, vừa thống khổ vừa triền miên.

Lại tới nữa. Nháy mắt đó, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên ý nghĩ này, sau đó không biết gì nữa.

Cánh hoa bay khắp trời tách ra thành một con đường trước mặt nàng, biển hoa khắp mặt đất như muốn nuốt chửng nàng, chư thiên thần Phật xuất hiện, từng tốp thiên nữ tao nhã bay qua bay lại nhảy múa, tung ra một bầu trời hoa. Nàng được một bàn tay nhỏ bé cầm lấy, kéo về phía trước.

Đi qua quang ảnh rừng cây, đi qua vùng quê hoa xuân đầy đất, đi qua sơn đạo u tĩnh. Trong ánh sáng có một nam tử đang chậm rãi vươn tay về phía nàng.

Tiểu Man liền cầm bàn tay lạnh như băng kia, trước mắt tối sầm, yếu ớt ngã vào lồng ngực hắn.

Một chút ánh sáng lung lay, ngoài cửa sổ mưa phùn tầm tã. Tiểu Man trở mình trên giường, tự nhiên mơ thấy những chuyện trước kia.

Nương nàng gầy như que củi nằm trên giường, ho xé phổi. Bỗng nhiên nàng ngẩng đầu lên, hai gò má đỏ bừng, run giọng nói: “Hiện giờ ai cũng có thể dẫm nát ta dưới chân, ai cũng coi ta không bằng con chó, lúc nào cũng có thể đá một cước.”

Nàng bưng bát thuốc, an tĩnh đứng ở bên giường, không nói gì.

Đột nhiên nương túm lấy cánh tay gầy guộc của nàng, chiếc bát rơi xuống đất, choang một tiếng vỡ tan, đây là cái bát lành duy nhất ở nhà nàng. Tiểu Man đau lòng nhìn nước thuốc và các mảnh bát vỡ, ngày mai nương sẽ không có thuốc để uống nữa, đó là tự nàng ta muốn chết.

“Người cũng khinh thường ta, đúng không?” Nương tiến sát mặt nàng, ánh mắt điên cuồng.

Tiểu Man chậm rãi lắc đầu, thấp giọng gọi: “Nương!”

Vẻ mặt nương mềm lại, đột nhiên lệ rơi lã chã, nắm chặt cánh tay nàng, nắm chặt đến đau nhức.

“Sớm hay muộn ta cũng sẽ khiến những kẻ đã vứt bỏ ta phải hối hận! Sớm hay muộn bọn họ cũng sẽ phải hối hận!” Nàng thì thào nói, nhiệt khí phun lên mặt nàng.

Đáng tiếc, cuối cùng nàng cũng không làm cho ai phải hối hận, mà chính mình lại hối cho đủ, sau đó không cam lòng mà chết đi.

Nàng không cần phải làm một con người u sầu như vậy, nửa đời người sinh hoạt trong thống hận, phải dựa vào chút tức giận này làm động lực sống sót. Bị vứt bỏ hoặc bị lãng quên thì có là gì, mọi người trên đời rời xa nhau chẳng lẽ đều không thể sống sót sao? Vì sao phải biến mình thành như vậy?

Sẽ chẳng có ai đến thương hại.

Mà cho dù là thương hại thì có ích lợi gì? Thương hại mãi mãi tồn tại cùng với sự sỉ nhục.

Nàng nhớ tới một câu, mỗi người trên người đều có một cái kén, đột phát thì sẽ không quay đầu lại nữa, không cõng bỏ được thì sẽ vĩnh viễn bị trói buộc, chết ở trong đó. Nương nàng cứ như vậy bị chính mình khốn chết, vinh viễn cũng không ngẩng đầu nhìn lên bầu trời bao la.

Tiểu Man mở to mắt, tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn, ánh nến nho nhỏ kia đang phát ra từ phía đỉnh đầu, một con bướm bướm đang bay vòng quanh ngọn lửa, luyến tiếc không muốn rời đi.

Một ngón tay thon dài nâng con bướm lên, nhẹ nhàng thả nó ra ngoài cửa sổ, sau đó khép cửa sổ lại.

Một chiếc chăn đắp trên thân thể trần trụi của nàng. Người kia ngồi bên giường, cúi đầu nhìn nàng, tóc dài phủ lên mặt và vai nàng, mát lạnh.

Tiểu Man đưa tay cầm một lọn tóc, thấp giọng nói: “Ta nghĩ rằng ngươi đã bắt đầu một cuộc sống mới rồi.”

Hắn mỉm cười; “Đã bắt đầu rồi. Ta sống rất tốt.”

Nàng ngược mắt, đối diện với đôi nhãn tình đen nhánh của hắn, nhìn một hồi mới nói: “Vân Võ...”

“Hắn nợ ta một nhân tình rất lớn.” Hắn đột nhiên thấp giọng nói, cẩn thận kể lại một lượt những chuyện đã xảy ra cho nàng nghe.

Ngày đó, khi hắn rời khỏi Thái Hoa sơn thì gặp Vân Võ đang bị trọng thương. Hắn chính là một trong đám hắc y nhân được cử tới đánh lại Trạch Tú. Không ai trong bọn họ đánh lại Trạch Tú, ngược lại đều bị giết chết hoặc là trọng thương. Tuy Vân Võ không chết nhưng cũng đã thoi thóp.

“Từ lời của hắn, ta biết mục tiêu của sư huynh là nàng.”

Bọn Vân Võ chẳng qua chỉ là những quân tốt thí đưa ra để làm nhiễu loạn tầm mắt, vốn dùng để hy sinh. Đứa nhỏ này bởi vậy mà nản lòng thoái chí, lại thêm việc Thiên Quyền cứu hãn một mạng, nên đã đáp ứng báo ân cho hãn bằng cách phóng Nguyệt Hạ Hương, cung cấp thuốc giải cho nàng.

“Chỉ là dù sao hãn cũng còn quá trẻ, không có kinh nghiệm, e rằng sẽ dễ bị lộ tẩy, cho nên ta cũng trợ giúp hãn một chút.” Hãn tươi cười, “Người kia... rốt cục cũng đã chết.”

Tiểu Man nhớ tới chuyện Vân Võ rút kiếm giết chết sư phụ hãn, lúc đó Vân Võ vẫn nhắm mắt, thoát nhìn giống như bị trúng tà vậy. Nàng không khỏi thấp giọng hỏi: “Người... làm sao khiến cho...”

Hãn cười: “Có nói nàng cũng không hiểu đâu.”

... Tốt.

Có lẽ là biểu tình của nàng rất đáng yêu, hãn liền cười thành tiếng, áp trán hãn vào trán nàng, nhắm mắt lại, thật lâu không nói gì.

Thanh âm Tiểu Man rất thấp, cũng rất nhẹ: “Thiên Quyền...”

Hãn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, một lát sau mới nói: “Ta hiện giờ... đã thật sự tự do.”

Ý nói việc giết người kia sao? Tiểu Man tự nhiên đưa tay vỗ vỗ lưng hãn, có loại sư phụ đáng sợ như vậy, hãn có thể sống đến giờ có lẽ cũng rất vất vả.

Thiên Quyền đứng thẳng lên, đặt quần áo đặt lên giường cho nàng: “Mặc quần áo vào đi, nàng đã ngủ một ngày một đêm, chắc là đói bụng rồi, muốn ăn chút gì không?”

Tiểu Man nhìn nhìn chung quanh, nơi này hình như là một nhà dân bình thường, “Đây cũng là nhà của người sao?” Nơi hãn đến cũng thật nhiều, làm người ta nhớ tới câu thành ngữ ‘thỏ khôn có ba hang’.

Hãn cười lắc đầu: “Không phải, chỉ là một nhà dân ở ngoại ô Hàng Châu thôi, ta mới thuê.”

Hãn đẩy cửa đi ra ngoài, Tiểu Man nhanh chóng mặc quần áo, còn đang đi giày thì đột nhiên hãn lại tiến vào, hỏi: “Cá bạc phù dung được không?”

Tiểu Man gật đầu, đi theo hãn ra ngoài, cười tủm tỉm nói: “Để ta giúp.” Khả năng bếp núc của người này cao gấp trăm lần Trạch Tú, thực không thể đem ra so sánh với cái người chân tay vụng về chỉ tổ vướng víu kia. Hai người cùng bận rộn một lúc đã nấu nướng xong, bưng vào nhà, cười cười nói nói bắt đầu ăn cơm.

“Lại nói tiếp, ta từng nghĩ rằng Vân Võ kia là người, thật sự rất giống.” Tiểu Man nhớ tới thần thái này của hãn, không khỏi cảm khái.

Thiên Quyền chỉ cười: “Trong lòng nàng có ta, cho nên nhìn ai cũng thấy giống ta.”

Tiểu Man khụ một tiếng, không biết phải phản bác thế nào. Hãn như biết nàng xấu hổ, liền đổi đề tài, chỉ nói đến cuộc sống gần đây của mình, nói đến dự định mở một võ quán dạy tiểu hài tử học võ, Tiểu Man không khỏi bật cười.

“Ở trấn chúng ta cũng có một võ quán, người mở chính là một lão già hạo sắc. Người như thế này làm cái gì mà không được, đừng có học hãn mở võ quán.”

“Vậy chờ đến khi ta thành lão già thì lại mở là được.”

Tiểu Man cười vui vẻ vô cùng.

117. Q.6 - Chương 12

Hữu hoa hải (tam)

Cơm nước xong, Thiên Quyền đi rửa bát, nàng ở trong phòng xem xét khắp nơi, chợt thấy trên cái bàn nhỏ có một tờ giấy Tuyên Thành được gấp rất chỉnh tề, nhìn chất giấy kia rất là quen mắt, liền bước qua, chậm rãi mở ra xem.

Trên giấy dày đặc những chữ “Gạo” xiên xiên vẹo vẹo, là do nàng viết ra lúc nhàm chán ở Khánh Châu. Cổ tay Tiểu Man run lên, trong lòng không biết có tư vị gì.

Nhìn tiếp xuống dưới, là tên Trạch Tú, sau đó là tên của nàng.

Hàng cuối cùng chính là hai chữ: Kiến Ngọc.

Lòng nàng đau xót, cúi thấp đầu xuống.

“Là ta mang đi ra, may mà không bị cháy.” Thanh âm hần đột nhiên vang lên sau lưng, Tiểu Man không khỏi run lên, giấy Tuyên Thành nhẹ nhàng rơi xuống mặt bàn.

Nàng chậm rãi quay đầu lại, cũng không dám ngược mắt nhìn hần, chỉ thấp giọng gọi một tiếng: “Thiên Quyền.”

Hần cười cười, cẩn thận cất tờ giấy kia vào trong ngực, dịu dàng nói: “Nàng đừng để ý.”

Nói xong, như đột nhiên nhớ tới cái gì, lại nói: “Từ từ, ta có cái này cho nàng.”

Hần lấy trong tay áo ra hai tấm vải trắng, đưa cho nàng: “Vốn là đồ của các người, hiện giờ châu về hợp phố.”

Nàng mở hai tấm vải ra, chính là hai tú phẩm ngày đó Trạch Tú vứt lại cho nàng ở sa mạc, một bức là cung nữ niêm hoa, một bức là thiếu niên Trạch Tú, cái nào trông cũng vô cùng sống động. Nàng nói nhỏ: “Người vẫn còn... giữ?” – “Tất nhiên, đó là đồ của nàng mà.”

Tiểu Man cười, bỏ hai tú phẩm vào trong ngực, bỗng nhiên nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy trên bệ cửa sổ có mấy tờ giấy hồng, nàng tươi cười, nói: “Đưa ta cái bút, ta làm cho người một thứ rất hay.”

Thiên Quyền không biết nàng định làm gì, liền lấy giấy bút cho nàng. Nàng cầm bút viết vài chữ lên tờ giấy hồng, sau đó giấu đi không cho hần xem, cầm kéo ngồi trên giường bắt đầu chậm rãi cắt, một mặt nói: “Đừng có nhìn trộm, nếu không sẽ không cho người.”

Lời còn chưa dứt, hần đã tiến tới nơi, ngồi bên cạnh nàng, nhìn không chớp mắt vào cái kéo linh hoạt trong tay nàng.

Tiểu Man nói nhỏ: “Không phải bảo người không được nhìn sao?” Trong giọng nói lại không hề có chút trách móc nào.

Hần không nói gì, chỉ dựa vào người nàng, im lặng nhìn nàng làm như bay, từng mảnh giấy hồng nhỏ xíu rơi xuống như những bông tuyết. Ánh nến kéo dài hai bóng người trên tường, giờ khắc này bọn họ là cùng một chỗ, là một người.

Không biết sau bao lâu, nàng rốt cục cắt xong, đặt kéo lên bàn, cẩn thận mở tờ giấy hồng ra, rặng rờ giờ ra trước mặt hần, lúm đồng tiền trên má lộ ra, nói nhỏ: “Thích không?”

Đó là một tấm thiếp rất đáng yêu. Một em bé bụ bẫm đang cầm trong tay một câu đối xuân, trên đó viết xiên xẹo bốn chữ: Minh Hi Kiến Ngọc.

Thiên Quyền đưa tay nhận lấy, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt giấy, giống như không đành lòng chạm vào, chỉ sợ một chút bất cẩn sẽ làm hỏng nó. Hần nhìn thật lâu mới chậm rãi gấp lại, lấy hà bao ra, cất tấm thiếp cùng tờ giấy Tuyên Thành vào trong đó. Sau đó, hần ngẩng đầu nhìn nàng, thấp giọng nói: “Nàng...”

Như là biết hần muốn nói gì, Tiểu Man rất nhanh liền gọi một tiếng, giọng còn thấp hơn cả hần: “Kiến Ngọc.”

Hần mỉm cười, cảm thấy tình triều không thể kìm nén. Mọi thứ trong cả đời hần đều không thể tự tay nắm giữ, rõ ràng là nàng gần ngay trong gang tấc mà lại như cách cả thiên nhai. Nếu như hần tung người nhảy sang thì sẽ bị ngã tan thành bột phấn, mà cũng chỉ có thể nhẹ nhàng chạm vào má nàng, không thể gần hơn được, không thể ôm nàng được.

Hắn nâng tay, ôm chặt nàng vào ngực, thấp giọng nói: “... Gọi một lần nữa.”

Nàng nói nhỏ: “Kiến Ngọc.”

Hắn cúi đầu khê hôn lên môi nàng, nỉ non: “Lại gọi một lần nữa...”

“Kiến Ngọc.”

Hắn giữ chặt gáy nàng, hôn nàng thật sâu bằng tất cả sức lực, không thể không chế, tất cả đều trút xuống nụ hôn này. Tiền duyên này, cũng như những thứ khác, từ nay về sau sẽ không còn quan hệ gì với hắn nữa. Hắn rốt cục đã cất cánh bay lên, nhưng lại không thể cùng phương hướng với nàng, nhìn mưa bụi ảm áp mùa xuân rơi trên đôi cánh mà hắn thầm muốn rơi lệ.

Mặt Tiểu Man như bị cái gì làm ướt, nàng định đưa tay lên sờ, hắn lại nắm lấy cổ tay nàng: “... Lại gọi ta một tiếng.”

“Kiến Ngọc...”

Hắn nhẹ nhàng hôn lên hai má nàng, “Tiểu Man, nàng phải quên ta đi.” Nàng kinh ngạc nhìn hắn buông nàng ra, sau đó lấy ra một thanh đao nhỏ trong suốt, xoẹt qua tai phải một cái, máu tươi lập tức chảy xuống đầy tay. Hắn đặt viên hoa hải đính máu lên tay nàng, nhẹ nhàng cong môi: “Hoa hải... từ nay là của nàng.”

Tiểu Man đột nhiên cảm thấy thương tâm muốn chết, xiết chặt hoa hải, trước mắt mơ hồ.

Hắn lấy trong ngực áo ra một cây ngân châm, nắm vành tai phải của nàng, nhẹ nhàng đâm một cái, sau đó xuyên hoa hải qua, đính lại, mỉm cười: “Vậy là xong rồi.”

Tiểu Man hít sâu một hơi, không nói nên lời.

Qua thật lâu, nàng mới từ mê mông lung tỉnh lại, lẩm bẩm nói: “Nếu như... ta... ta không quên được...”

Hắn vén một lọn tóc nàng ra sau tai, thấp giọng nói: “Cùng trải qua hoạn nạn, không bằng ở chốn sông hồ quên nhau.”

Cùng trải qua hoạn nạn, không bằng ở chốn sông hồ quên nhau.

Tiểu Man kinh ngạc gật đầu. Sẽ có ngày nàng hiểu ý tứ những lời này, nhưng không phải là hiện tại, bởi vì giờ khắc này chính nàng cũng không thể tưởng được mình có thể đau lòng đến thế, giống như nửa người đã bị suy sụp. Có người từng hỏi nàng, rốt cục là yêu hay không yêu hắn. Câu hỏi này tới giờ nàng vẫn không trả lời được.

Nếu nói yêu thì nhất định là lừa hắn. Còn nếu nói không yêu, đó chính là nàng tự dối mình.

Trời mau sáng, mưa dần dần nhỏ đi, Thiên Quyền đứng dậy khoác áo choàng, cũng không quay đầu lại: “Ta đi, có lẽ rất nhanh sẽ có người tới cứu nàng. Nàng phải cẩn thận với Tuyệt tiên sinh kia.”

Tiểu Man nhảy xuống giường, “Kiến Ngọc!” Nàng gọi.

Thiên Quyền ngừng một chút, thấp giọng nói: “Nàng hãy bảo trọng. Sau này nếu có duyên... có lẽ còn có thể gặp lại.”

Hắn vội vã đẩy cửa, giống như sợ một lực lượng giữ lại, bắt buộc chính mình lập tức rời đi, trong nháy mắt đã biến mất giữa màn mưa bụi mịt mù. Tiểu Man chạy tới trước cửa, ngơ ngác nhìn hắn đi xa, tai phải vừa đau vừa sưng, hoa hải của hắn dường như đang thương tâm, bất an nảy lên.

Hắn lúc nào cũng ở quanh nàng, bất cứ khi nào nàng gặp khó khăn, hắn luôn là người đầu tiên xuất hiện.

Nếu như, nếu như gặp hắn sớm hơn... Tiểu Man thở ra một hơi, không, người nàng gặp sớm nhất chính là hắn, có lẽ đây chính là duyên phận. Người nàng gặp đầu tiên là hắn. Hắn chính là quý công tử cười lạc đà trắng giữa sa mạc, nhưng nàng lại yêu đại thúc thô lỗ trên lưng đeo ba thanh trường kiếm kia.

Cùng quên nhau trong chốn giang hồ đi, cùng quên.

Tiểu Man không biết mình đứng ở cửa bao lâu, mưa xuân làm ướt vai nàng, gió thổi tới lạnh lẽo. Bóng người trong màn mưa đã sớm không còn, nàng giật mình, gục đầu xuống, xoay người vào phòng.

Tiếng bước chân đập trên nước đột nhiên lại vang lên, Tiểu Man vội vàng quay đầu, nhìn thấy một người đang đội mưa, chậm rãi đi tới nơi này.

Hắn mặc một chiếc áo choàng màu tím nhạt, tóc dài ướt sũng buông trên vai, hai mắt hẹp dài thâm thúy, khuôn mặt phong tao xinh đẹp.

Tiểu Man kinh hoàng, là Vô Nại Hà! Sao hắn có thể tìm tới? Vô Nại Hà chậm rãi đi tới, bước vào phòng, lau nước mưa trên đầu, cười với nàng: “Tìm được người rồi, Tiểu Man.”

Nàng luống cuống tay chân, lui từng bước về phía sau, lắp bắp: “Sao người...”

Vô Nại Hà cười nói: “Ta đi đến nửa đường, đột nhiên lo lắng, lại nhớ tới Hương Bất Lãnh. Người quả nhiên là không nghe lời, tự mình trốn đi lại còn giết sư phụ ta. Người nói ta phải làm sao bây giờ?”

“Sư phụ người rõ ràng là... bị người nhốt...”

Vô Nại Hà cười vô cùng dịu dàng: “Nhưng ta không có ý định giết hắn.”

Hắn nhìn chung quanh một chút, lại đưa mũi ngửi ngửi, nói nhỏ: “Là sư đệ của ta cứu người ra đúng không? Ta nhận ra mùi của Nguyệt Hạ Hương. Hắn đâu rồi?”

Tiểu Man thấp giọng nói: “Hắn... đi rồi.”

Vô Nại Hà thở dài: “Làm sao bây giờ? Người không nghe lời như vậy, lại có rất nhiều người che chở bảo vệ, thật làm cho người ta khó xử. Người nói xem, ta phải xử phạt người thế nào đây?”

Tiểu Man thấy ánh mắt hắn không ngừng dừng lại trên tay mình, dấu hiệu cực kỳ không ổn, vội vàng vắt tay ra sau lưng, lắp bắp: “Ta... Người có bắt giữ ta cũng vô dụng... Ta đã nói với người rồi, ta không phải là cháu gái của Quách Vũ Thắng... Người tài giỏi như vậy, đi bắt cháu gái thật của ông ta không phải là tốt hơn sao?”

Vô Nại Hà thở dài: “Người thật khờ. Đồ ngốc ạ, sao người lại không phải là cháu gái của Quách Vũ Thắng chứ? Chuyện bệnh tình của ông ngoại người là giả, chỉ là bà ngoại người từ đầu tới cuối vẫn không thích ông ngoại người, nên sau khi nàng chết đi thì ông ngoại người mới nghi thần nghi quỷ, đúng lúc đó thì nương người bị bắt, mà kẻ bắt cóc lại chính là vị hôn phu của bà ngoại người trước khi được gả cho ông ngoại người. Hắn nói, hoặc là trả thù lao, hoặc là nữ nhi của hắn sẽ nhận tổ quy tông, làm cho ông ngoại người càng tức giận, liền mặc kệ hắn. Vậy mới nói, người chính là cháu gái của Quách Vũ Thắng. Có người trong tay, tại sao ta lại phải mạo hiểm tới Liễm Phương thành bắt một đứa khác chứ?”

Nói trắng ra, là do trên nàng không có ai che chở, nên bị bọn họ coi là quả bóng, đá tới đá lui.

Tiểu Man nghĩ ngợi, đột nhiên nói: “Được, để ta viết thư, lập tức đưa cho người, nhưng người không được làm tổn thương ta.”

Vô Nại Hà xòe hai tay: “Nếu trước kia người nghe lời như vậy thì sao ta lại thương tổn người? Được, ta đồng ý.”

Tiểu Man đi đến bên cửa sổ, lấy một tờ giấy hồng ra, đề bút do dự một chút rồi nhanh chóng viết vài chữ. Viết xong liền xoay người đi qua.

Vô Nại Hà tựa người vào tường, một tay nhẹ nhàng xoa trán, cau mày, như đang đau đầu, hoặc là mệt mỏi. Loại tư thế và vẻ mặt kia không hề xa lạ với Tiểu Man.

Trong lòng nàng vừa động, đột nhiên nhẹ nhàng gọi: “Tuyệt tiên sinh.”

Hắn đột nhiên sững sốt, ánh mắt nhất thời mờ mịt, kinh ngạc nhìn nàng, giống như vừa rồi không nghe thấy nàng gọi. Tiểu Man lấy can đảm, lại gọi một tiếng: “Tuyệt tiên sinh?”

Hắn chấn động toàn thân, sau đó lộ ra vẻ mặt đau đớn, ôm lấy đầu mình, cắn răng kèn kẹt, trong cổ họng phát ra thanh âm rên rỉ, cả người run rẩy.

Tiểu Man nghĩ rằng hần sắp nổi điên, sợ hãi lùi lại, đột nhiên hần đứng bật dậy, gõ mấy cái lên trán, sau đó nhìn trái nhìn phải, thấy Tiểu Man thì cực kỳ sửng sốt, thấp giọng nói: “Tiểu Man...”

118. Q.6 - Chương 13

Song sinh tử (nhất)

Hần quay đầu nhìn hết bên nọ tới bên kia, có chút nghi hoặc: “Nơi này là?”

Tiểu Man khụ một tiếng, lặng lẽ nhét tờ giấy màu hồng vào trong tay áo, mỉm cười: “Là Hàng Châu. Tuyết tiên sinh không nhớ gì sao?”

Về mặt Tuyết tiên sinh thập phần phức tạp, pha chút nghi hoặc, mờ mịt, lại có chút chật vật, giống như giấu đầu hử đuôi mà không chịu thừa nhận. Tuy nhiên, chỉ trong nháy mắt, hần lập tức khôi phục thần khí thường ngày, lại còn tươi cười, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, xem trí nhớ của ta này, rõ ràng là đưa Tiểu Man đi chơi, chắc là uống hơi nhiều, lại nhất thời quên mất.”

Hần đi ra cửa, nhìn màn mưa giăng bên ngoài, thở dài: “Cơn mưa này không biết lúc nào mới tạnh, Trạch Tú và Đoàn Phiến Tử cũng không biết khi nào mới tìm đến nữa.”

Tiểu Man vẫn hơi đề phòng, không biết liệu hần có đột nhiên trở mặt hay không. Nàng vừa rồi đứng ngoài cửa, mưa phùn làm nàng ướt hết vai, giờ chỉ cảm thấy rất lạnh, mũi rất ngứa, liền hắt xì mấy cái.

Tuyết tiên sinh cởi áo khoác khoác lên người nàng, nói: “Đừng để bị cảm lạnh, nếu không thúc thúc không có cách nào giải thích với Trạch Tú đâu.”

Trong lòng Tiểu Man vẫn không yên, chỉ im lặng gật đầu, cúi đầu nhìn thấy trên áo khoác của hần cũng ướt nước mưa, làm ầu tím nhạt biến thành tím đậm. Tuyết tiên sinh nhíu mày nói: “Quần áo gì mà khó coi thế này chứ? Ai chuẩn bị cho ta áo khoác xấu xí này hả? Là Đoàn Tuệ sao?”

Nàng ngồi trên ghế, thấp giọng nói: “Đoàn Tuệ... uhm...”

Nàng nhớ ra lúc còn ở phủ đệ của Tuyết tiên sinh, có một khoảng thời gian dài hần không có ở nhà, lúc đó nàng chỉ nghĩ hần bận việc gì đó, hiện giờ mới biết hóa ra là hần chạy đến Hàng Châu làm Vô Nại Hà. Vậy nên trong trí nhớ của Tuyết tiên sinh còn không biết Đoàn Tuệ là nằm vùng sao? Trời, loại quan hệ kỳ quái gì vậy? Một mình hần đóng hai vai, một Vô Nại Hà, một Tuyết tiên sinh. Đoàn Tuệ từ đầu tới cuối hầu hạ cũng chỉ có một mình hần. Chắc là Đoàn Tuệ có biết điều này chứ hả? Vậy mà lại không lên tiếng, cứ thế để hần chơi trò này.

Tiểu Man ngẩng đầu, yên tĩnh nhìn Tuyết tiên sinh, lệ khí trên người hần đã không còn, vẫn là Tuyết tiên sinh xinh đẹp bình thường. Hần như vậy, rốt cuộc là bị bệnh hay là cái gì khác?

Như là phát hiện ra ánh mắt nàng, Tuyết tiên sinh không quay đầu lại, hần vẫn đứng cạnh cửa, thật lâu mới thấp giọng nói: “Ta... có đôi khi không nhớ được đã xảy ra chuyện gì trong một khoảng thời gian, nhưng ta cũng không muốn biết rốt cuộc là cái gì diễn ra trong lúc đó, cho nên người cũng đừng nói. Tiểu Man, người luôn ngoan ngoãn mà...”

Tiểu Man rung mình, thấy hần quay đầu lại, hai mắt sáng quắc nhìn mình, nàng vội gật đầu, tươi cười trấn an.

Tuyết tiên sinh cũng cười: “Nơi này hình như là một nhà dân, có gì ăn không? Ta đói.”

Tiểu Man nhanh chóng đi vào bếp ủ nóng đồ ăn hôm qua, mang ra cho hần, Tuyết tiên sinh khinh thường liếc mắt, hừ một cái làm nũng: “Đồ ăn như vậy, nhìn đã thấy không ngon.”

Tiểu Man thở dài: “Chỉ có thế này thôi. Đã đi ra ngoài, Tuyết tiên sinh cũng đừng cầu kỳ như vậy.”

Hắn miễn cưỡng cầm đũa gấp mấy miếng, rốt cuộc ăn không vào, nôn nóng bước đi trong phòng. Nhìn màn mưa không có dấu hiệu ngừng ngoài trời, không khỏi sờ tay vào ngực áo, lấy ra một cây pháo nhỏ màu đen. Hắn do dự một chút, giống như không nhận ra cái này rốt cuộc là cái gì, cuối cùng vẫn thử dùng lửa châm lên. Nhưng pháo bị nước mưa làm ướt, sau khi châm thì xèo một cái liền tắt, không có chút phản ứng nào.

Hắn thở dài một cái, không biết là thả lỏng hay là tiếc nuối.

“Ngồi thêm một chút nữa đi, nếu như bọn hắn còn không tới thì chúng ta sẽ đi trước.” hắn thấp giọng nói.

Tiểu Man không biết làm sao để ở cùng hắn. Nếu hắn đơn thuần là Tuyết tiên sinh hoặc Vô Nại Hà thì nàng còn có thể tùy tiện nói chuyện, không hề cố kỵ, nhưng hiện tại nàng chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lạnh, một loại cảm giác rất kỳ quái. Cho tới ngày hôm nay, nàng đã gặp rất nhiều nhân vật biến thái: hung ác như Gia Luật Văn Giác, độc ác như năm kẻ Bất Quy sơn, nhưng không có người nào gây cho nàng cảm thấy rét lạnh quỷ dị thế này.

Người trước mặt nàng này, một mặt là hoa tươi, mặt khác lại là đao phong sắc bén, nàng không thể nào biết chính xác người đang nói chuyện với nàng là hoa hay là đao. Hoa rất đẹp, đao rất sắc. Quan trọng nhất chính là: người này là tam thúc của Trạch Tú.

Tiểu Man đột nhiên lấy trong áo ra một tấm vải trắng, cười nói: “Tuyết tiên sinh, cho ngài xem cái này.”

Hắn lập tức nhìn sang, thấy tấm vải kia mở ra, bên trên là hình Trạch Tú, hai mắt hắn sáng lên, đoạt lấy như nhìn thấy chí bảo, liền thanh hỏi: “Là người thêu sao? Thêu thật giỏi nha!”

Tiểu Man dịu dàng nói: “Đây là bảo bối của ta, chỉ có thể cho người xem, không được lấy đi đâu đấy.”

Tuyết tiên sinh cười: “Người người cũng chiêm được rồi, một bức họa mà cũng keo kiệt như vậy.”

Mặt nàng nhất thời đỏ lên, tựa giận tựa hỉ. Tuyết tiên sinh đặt bức thêu trên tay mà vuốt ve, nhất thời quên mất việc vừa rồi, nhẹ giọng nói: “Đây là năm hắn mười lăm tuổi có đến phủ ta, hắn vì chuyện của nương hắn mà buồn bực không vui, từ đầu tới cuối đều không hề cười. Hắn không mở miệng cầu ta, nhưng nhìn ánh mắt hắn ta liền hiểu, cho nên ta đã đồng ý phải giúp hắn. Nhưng sau đó lại có việc, đợi đến lúc ta có thể rảnh tay thì nương hắn đã chết rồi. Từ đó về sau cũng rất lâu không nhìn thấy mặt hắn.”

Hắn có chút cảm khái.

Tiểu Man thấp giọng nói: “Ngài... đồng ý giúp hắn việc gì?”

Tuyết tiên sinh cười nói: “Ta đồng ý cứu nương hắn ra khỏi phủ, đáng tiếc lại chậm một bước.”

Tiểu Man bình tĩnh nhìn hắn, thanh âm rất nhẹ: “Nhưng Đoan Tuệ nói với ta là lúc Trạch Tú tìm ngài thì ngài và Đoàn Phiến Tử đều bận chuyện riêng nên không ai quản tới chuyện của hắn.”

Tuyết tiên sinh sững sờ: “Không thể nào, lão nhị thì làm gì có chuyện gì mà bận, cả ngày chỉ bận bịu với đám quạt tròn của hắn mà thôi. Ta cùng lắm thì cũng chỉ mãi việc mở cửa hàng. Trạch Tú tới tìm ta, làm sao ta có thể bỏ mặc.”

Tiểu Man không tiếp lời, đột nhiên chuyển đề tài: “Tuyết tiên sinh, Đoan Tuệ có nói ta biết rằng song sinh trong gia tộc ngài là một điềm vô cùng xấu, thật vậy sao?”

Sắc mặt hắn hơi trầm xuống, nghiêng đầu nói: “Lời nói vô căn cứ.”

Nàng còn muốn nói tiếp thì từ ngoài vọng vào tiếng bước chân, sau đó một người cầm ô đi tới, nước mưa từ tán ô rơi xuống lách tách, dưới tán ô là một khuôn mặt thanh tú, chính là Đoan Tuệ. Hắn thông thả thu ô, thấp giọng nói: “Tiên sinh, ta tìm được ngài rồi.”

Tuyết tiên sinh khoát tay áo: “Đoan Tuệ à, tới đây ngồi đi, người không đi cùng bọn Trạch Tú sao?”

Đoan Tuệ nhẹ nhàng đi tới, sắc mặt hơi tái, đột nhiên tươi cười, ôn nhu nói: “Không, ta đi một mình. Không thấy tiên sinh nên họ bảo ta đi tìm.”

Tuyết tiên sinh không nói gì, chỉ chậm rãi vuốt ve tấm vải thêu kia, từng chút từng chút một, rất nhẹ, rất cẩn thận.

Đoan Tuệ nhìn thoáng qua, nói: “Đây không phải là tiên sinh về cho Trạch Tú thiếu gia sao? Ta còn nhớ rõ lần đó hắn tới quý phủ, giống như vừa mới xảy ra ngày hôm qua vậy.”

Tuyệt tiên sinh nói: “Đúng thế, thời gian trôi thật nhanh.”

Đoan Tuệ nhẹ giọng nói: “Việc tiên sinh muốn làm cho Trạch Tú thiếu gia và Đoàn Phiến Tử nhị gia trở tay không kịp, người còn nhớ không?”

Tuyệt tiên sinh ngẩng đầu, tĩnh tĩnh nhìn hắn, hai mắt sâu thẳm khó lường.

Đoan Tuệ không nhúc nhích, tiếp tục nói: “Tiên sinh đã thề rằng đời này nhất định phải giết đại lão gia nghiệp chúng kia, hiện giờ lời hứa đã được thực hiện, chẳng lẽ lại không vui sao?”

Tuyệt tiên sinh đột nhiên nhướn mày, môi giật giật, như muốn nói gì đó.

Thanh âm Đoan Tuệ thấp phần ôn nhu: “Tiên sinh, muốn về Hương Bất Lãm không?”

Hắn chợt nhắm mắt, vẻ mặt phức tạp đau đớn. Tiểu Man kinh hồn táng đờm mà nhìn hắn, đoán lúc hắn mở mắt ra sẽ biến thành Vô Nại Hà. Ngoài cửa sổ mưa xuân lúc to lúc nhỏ, tí tách tí tách, giăng mắc như sương mù mênh mông, Tiểu Man như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập lúc to lúc nhỏ. Nàng lạnh lùng nhìn Đoan Tuệ, hắn lại giống như không trông thấy nàng, lông mi không hề động một chút.

Không biết sau bao lâu, Tuyệt tiên sinh đột nhiên mệt mỏi xoa xoa thái dương, thấp giọng nói: “Đoan Tuệ, không cho nói những lời đó.”

Đoan Tuệ nheo mắt, thanh âm có chút run rẩy: “Tại sao? Tiên sinh không cho ta nói thật sao?”

Tuyệt tiên sinh đậm mặt nhìn hắn, lạnh nhạt nói: “Người đang mong chờ cái gì? Chờ hắn đi ra sao? Có lẽ phải làm người thất vọng rồi.” Hắn đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau nói: “Người đi đi, không cho xuất hiện trước mặt ta nữa. Lần này ta tha cho người, sẽ không có lần sau đâu.”

Đoan Tuệ nhẹ giọng nói: “Tiên sinh bảo ta biết đi đâu? Từ đầu tới cuối ta chỉ hầu hạ có mình ngài, không phải sao?”

Tuyệt tiên sinh lạnh nhạt nói: “Hắn sẽ không trở ra đâu, ta sẽ không để hắn đi ra. Người đi đi.”

Đoan Tuệ thở dài: “Tiên sinh, đã muộn rồi. Đại lão gia đã chết, mấy người Đoàn Phiến Tử nhị gia cũng bị ngài vây khốn. Ngài nói muốn diệt tộc, diệt tộc không phải chỉ là hai chữ mà thôi.”

Cửa sổ bằng gỗ nhẹ nhàng vỡ ra, tay Tuyệt tiên sinh ghì lên đó như sắt đá.

Đoan Tuệ lại nói: “Tiên sinh biết rõ, Quan Tĩnh gia tộc chưa từng có song sinh, đó chỉ là cái cớ mà ngài tìm lấy thôi...”

Tuyệt tiên sinh đột nhiên quay đầu lại, lạnh lạnh nhìn hắn, trong miệng chỉ phun ra một chữ: “Đi!”

Hốc mắt Đoan Tuệ chậm rãi đỏ lên, hắn gục đầu xuống, nở nụ cười chua xót, cầm lấy ô, xoay người bỏ đi.

Ngoài cửa sổ đột nhiên có tiếng nói: “Lão Tam, người ở bên trong sao?” Đúng là tiếng Đoàn Phiến Tử.

Ba người trong phòng đồng thời giật mình. Tiểu Man lập tức đứng lên, hai người kia thì mang hai thần sắc khác nhau, không hề nhúc nhích. Một lát sau, Tuyệt tiên sinh mới cúi đầu đáp: “... Đúng, là ta.”

Đoàn Phiến Tử tựa hồ thở dài nhẹ nhõm, nói: “Không sao chứ?”

Tuyệt tiên sinh cười khỏ: “Không sao... Người thì sao?”

“Ta cũng thế, ra ngoài rồi nói, cả hai tiểu quý trong phòng cũng đi ra cả đi.”

Tuyệt tiên sinh bình tĩnh nhìn ra cửa sổ, bên ngoài chỉ có hai bóng người là Đoàn Phiến Tử và Trạch Tú. Hắn hít sâu một hơi, trong lòng phức tạp, quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu Man, nàng cũng đang nhìn hắn, trong ánh mắt có chút âu lo, cũng có chút quan tâm. Nàng thấp giọng nói: “Tuyệt tiên sinh... Sắc mặt ngài không tốt, không thoải mái chỗ nào sao?”

Tuyệt tiên sinh không đáp, lại nhìn sang Đoan Tuệ, ánh mắt hắn an tĩnh sâu thẳm, nói nhỏ: “Tiên sinh, phải về sao?”

Tuyết tiên sinh thở dài, cúi đầu xoa xoa thái dương, lắc lắc đầu, sau đó sải bước đi ra ngoài. Tiểu Man đi theo sau hần, Đoan Tuệ không hề động đậy, đứng yên lặng trong phòng.

119. Q.6 - Chương 14

Song sinh tử (nhị)

Đoàn Phiến Tử bình tĩnh nhìn Tuyết tiên sinh, quần áo và đầu tóc hần đều bị ướt, nước mưa rỏ từ cằm hần xuống. Hần thấp giọng nói: “Lão Tam, người đi theo ta đi.”

Tuyết tiên sinh gật đầu, một chữ cũng không nói.

Trạch Tú chậm rãi đi tới, hàng lông mi dài ướt sũng, hần nhìn thoáng qua Tiểu Man, sau đó quay đầu nhìn Tuyết tiên sinh, nước mưa trên mi rơi xuống như một giọt lệ.

“Tam thúc.” Hần thấp giọng nói: “Đắc tội.”

Hần đột nhiên gỡ túi rượu bên hông ra, ngửa đầu uống một hớp lớn, sau đó đưa cho Tuyết tiên sinh: “Muốn uống một chút không?”

Tuyết tiên sinh lắc đầu: “Không, đi thôi...”

Trạch Tú gật đầu, lại uống một ngụm rượu, sau đó buông túi rượu, “phụt” một tiếng phun rượu lên mặt Tuyết tiên sinh. Tuyết tiên sinh không khỏi sững sốt, sau đó nhắm mắt, sáng khoái ngã xuống. Trạch Tú lấy ra một bộ còng tay xiềng chân màu đỏ lửa, còng hai tay hai chân của hần vào, sau đó khiêng lên vai, đi được hai bước đột nhiên quay đầu nói: “Đuổi kịp mau, đồ ngốc.”

Tiểu Man ngây ngốc gật đầu, thấy hần vươn cánh tay còn lại ra, nàng lập tức đưa tay cho hần, hần liền cầm chặt.

“Còn Đoan Tuệ.” Nàng nói nhỏ.

Trạch Tú không quay đầu lại, nói: “Mặc kệ hần, khắc có người tới bắt hần.”

Tiểu Man quay đầu nhìn thoáng qua, Đoan Tuệ một mình đứng yên ở cửa, giống như một pho tượng, không nhúc nhích. Cách màn mưa, nàng nhìn không rõ ánh mắt hần có phải là thống khổ giống ngày đó ở vườn thực được hay không, cảm giác thống khổ mà nàng mãi mãi không thể hiểu được.

Bên hồ có một chiếc xe ngựa đứng chờ dưới hàng liễu, mà dọc theo bờ hồ là một loạt người mặc trường bào trắng đỏ đang đứng, trên mặt che sa đen, không thấy rõ dung mạo. Trừ chỗ đó ra, trên con đường này không hề có nửa bóng người, trong thôn trang, tất cả các cửa phòng đều đóng chặt, hai người gác cửa mặc đồ đỏ không hề nhúc nhích.

Tiểu Man nhìn thấy thế thì không khỏi sững sờ, Trạch Tú nắm tay nàng: “Lên xe đi, về rồi nói.”

Xe ngựa vững vàng chạy tới thành Hàng Châu, Đoàn Phiến Tử đỡ Tuyết tiên sinh đang hôn mê bất tỉnh lên xe, cúi đầu nhìn hần, từ đầu tới cuối không nói lời nào.

Tiểu Man không ngờ là bọn họ lại quay lại Hương Bất Lãnh. Khác hần với lần trước nàng tới, hiện giờ Hương Bất Lãnh từ trong ra ngoài đều là những người mặc đồ trắng đỏ, từng tốp từng tốp qua lại tuần tra, những thiếu niên tuấn mỹ kia không biết đã đi đâu. Vừa vào cửa, Giai Đan liền chạy ra đón, cầm lấy tay Tiểu Man, hốc mắt đỏ ửng, thấp giọng nói: “Đều là ta không tốt, hần bảo ta ở lại chăm sóc Tiểu Man muội. Nếu không phải chiều hôm đó ta có chút việc phải rời đi một lát, muội muội cũng sẽ không gặp phải việc này...”

Tiểu Man thở dài trong bụng, không có tinh lực đối phó với nàng ta, thuận miệng nói vài câu, Trạch Tú liền kéo nàng đi, Đoàn Phiến Tử ôm Tuyết tiên sinh vào chính sảnh, bên trong bóng người lay động, ầm một cái, cửa đã bị đóng lại.

“Hắn...” Tiểu Man do dự mở miệng.

“Là các trưởng bối trong tộc. Đừng lo, nhị thúc sẽ xử lý tốt.”

Tiểu Man “a” một tiếng, cảm thấy một bụng nghi vấn không biết mở miệng hỏi thế nào. Trạch Tú kéo nàng đi rất nhanh, đi qua cả hậu viện, Tiểu Man liếc mắt một cái, thấy đầy đất máu tươi, cửa huyền thiết cũng đã bị mở ra, mấy người mặc đồ trắng đỏ cũng canh giữ ở đó.

Nàng thầm giật mình, không đề phòng hắn liền dừng lại, đẩy một cánh cửa ra đi vào, Tiểu Man bị hắn kéo vào phòng, thiếu chút nữa ngã sấp mặt, đâm sầm vào lồng ngực hắn, bị hắn ôm chặt.

Trạch Tú không nói một lời, chỉ ôm chặt nàng, làm như vừa rồi phải kìm nén lắm, vẻ ngoài bình tĩnh rồi cuộc không giữ được nữa. Tiểu Man cảm thấy xương cốt toàn thân sắp bị hắn ôm đứt đoạn rồi, nàng vẫn không nhúc nhích, tựa đầu vào ngực hắn, cảm nhận nhịp tim mạnh mẽ của hắn, còn cả tiếng thở dồn dập.

Hắn không nói gì cả. Không nói cũng tốt, bởi vì hắn thực không biết phải nói như thế nào.

Tiểu Man thấp giọng: “Ta không sao. Ta rất khỏe, thực sự rất khỏe.”

Hắn hít một hơi, thân thể rốt cục dần dần thả lỏng, ôm nàng ngồi lên đùi mình, cẩn thận vuốt ve tóc nàng, vẫn không nói lời nào.

Tiểu Man nói nhỏ: “Tuyệt tiên sinh... là chuyện gì xảy ra?” Trạch Tú trầm mặc thật lâu mới nói: “Trong thân thể hắn có hai người, một là Tuyệt tiên sinh, một là Vô Nại Hà, kỳ thật cả hai đều biết đến sự tồn tại của nhau, chỉ là không ai chịu thừa nhận.”

“... Mọi người đều biết chuyện này sao?”

Trạch Tú nghĩ nghĩ: “Ta mơ hồ đoán được một chút, nhị thúc thì biết từ lâu. Ta xác định chủ ý diệt tộc của hắn được bày ra đúng vào buổi tối hắn rời khỏi phủ Khai Phong. Năm ta mười lăm tuổi, mẫu thân qua đời, ta liền rời khỏi nhà, một mình ra ngoài lưu lạc, gặp tam thúc, trông hắn rất khác ngày xưa, đáng tiếc là khi đó ta không nghĩ nhiều. Hắn nghe ta kể việc mẫu thân thăm tử thì chỉ nói một câu: gia tộc hủ bại. Sau đó nói cho ta biết, sớm hay muộn thì hắn sẽ giết hết tất cả mọi người, bảo ta chờ mà xem. Sau đó nhị thúc đến, mạnh mẽ đưa hắn đi, ta cũng rời khỏi đó. Chuyện này ta vẫn để trong lòng, mãi cho đến lần trước ở phủ Khai Phong, một ngày hắn đột nhiên tới tìm ta, nói mình phải rời đi một thời gian...”

Mỗi lần nhớ lại buổi tối đó đều khiến người ta sợ hãi. Gương mặt giống nhau, y phục giống nhau, nhưng ánh mắt và biểu tình lại hoàn toàn khác, tràn ngập lệ khí, giống y hệt người chín năm trước đã cuồng ngôn, nói muốn giết sạch những người trong gia tộc.

Hắn nói: “Hảo hài tử, tam thúc không nuốt lời, ngươi thấy chưa?”

Trạch Tú ngừng một chút, không nói thêm nữa, chỉ bảo: “Hắn vừa rời khỏi, ta lập tức đi tìm nhị thúc. Nhị thúc đi thông báo cho người trong tộc, còn ta đi chung quanh tìm tin tức tam thúc. Vấn đề nhị thẩm ở cùng nàng, không ngờ chỉ một buổi chiều nàng bận việc mà Đoan Tuệ đã mang nàng đi. Cũng may là nàng thông minh. Con người Vô Nại Hà kia... cực kỳ hung tàn, những người dưới trướng hắn hẳn không cần thận là có thể bị giết ngay lập tức.”

Tiểu Man nghĩ đến sự phụ Vô Nại Hà và Gia Luật Văn Giác bị nhốt ở hậu viện, không khỏi rùng mình: “Gia Luật Văn Giác...”

“Đều đã chết.” Trạch Tú sờ sờ tai nàng, “Hắn trúng tử sát, máu trong người bị ngưng kết đen đặc, còn có một thi thể không đầu, không biết là ai, cũng trúng tử sát.”

Không có đầu... Có lẽ là Vân Vô đã đem đầu người giao cho Thiên Quyền. Lão nhân kia cả đời thu hai đệ tử, một người tâm thần phân liệt, giam lỏng hắn, khiến hắn muốn sống không được muốn chết không xong, một người thì trăm phương ngàn kế muốn giết chết hắn. Mệnh hắn cũng thật đáng buồn.

“Đoan Tuệ nói, việc xuất hiện song sinh trong gia tộc chàng là một điềm xấu, có đúng không?”

Trạch Tú do dự một chút, “Đúng là có cách nói này, nhưng không phải là theo cách hiểu của mọi người.” Hắn hít một hơi, thấp giọng nói: “Giống như tam thúc đó, gọi là song sinh.”

Một người mà trong thân thể lại tồn tại hai người, gọi là song sinh, cũng không phải nói sinh ra cặp song sinh là điềm xấu.

“Lúc tổ mẫu ta mang thai tam thúc, trưởng lão trong tộc có xem tướng cho nàng, nói rằng nàng đang mang thai hai hài tử. Tất cả mọi người đều nghĩ nàng sẽ sinh ra hai người, nhưng sau khi sinh lại chỉ có một mình tam thúc. Tổ mẫu vì thế mà buồn bực không vui, qua đời rất sớm. Hai người hần là một đôi song chết, nói vậy việc này nhất định có ảnh hưởng.”

Tiểu Man cúi đầu nhìn hai chân đang đơng đưa trong không trung của mình, quả cầu nhưng trên giày lắc lư rung rinh.

“Vậy... mọi người sẽ đối xử với Tuyết tiên sinh thế nào? Nhốt lại sao? Hay là giết chết?”

Trạch Tú bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt thâm thúy: “Chúng ta sẽ không làm tam thúc bị thương tổn, nhưng điều kiện tiên quyết là hần phải quản lý tốt người huynh đệ trong thân thể hần.”

Tiểu Man không nói gì nữa, đây là chuyện nhà của hần, nàng không muốn xen vào quá nhiều.

Trạch Tú nói nhỏ: “Sao nàng không hỏi ta?”

Tiểu Man ngẩng đầu nhìn hần: “Hỏi cái gì?”

Hần nhún vai, không tiếp lời. Tiểu Man cười, vuốt vuốt tóc: “Uhm, ta thấy chàng có vẻ không thích nói việc này, cho nên không hỏi, hơn nữa bọn họ trông... rất đáng sợ.” Loại không khí đề phòng thâm nghiêm này thực dễ dàng làm nàng nghĩ đến Bất Quy sơn, bản năng bài xích.

Trạch Tú cố ý đùa nàng: “Cái gì cũng không hỏi, không sợ ta bán nàng đi sao?”

Tiểu Man trừng mắt nhìn hần: “Chàng muốn bán thì sớm đã bán, sao phải chờ tới hôm nay. Hơn nữa, ta lại không đáng tiền, bán ta chàng không có lời.”

Trạch Tú gãi gãi cằm nàng, vừa vịn chạm vào chỗ ngực, thoải mái đến mức nàng muốn rên gừ gừ, cọ đầu vào ngực hần như con mèo.

“Sao lại không đáng tiền? Nàng là cháu gái của chủ nhân Liễm Phương thành mà, giá trị phải hàng vạn kim.” Hần cười.

Tiểu Man lấy mảnh giấy hồng trong tay áo ra, bên trên viết ba chữ, là tên của nương nàng. Nàng bị Vô Nại Hà bắt ép viết thư, thật sự không có cách nào trốn, cho nên đành phải viết tên nương.

Nàng nhẹ nhàng xé vụn tờ giấy, nói: “Ta không phải là cháu gái hần, trước kia không phải, sau này cũng không phải.”

Trạch Tú sờ tóc nàng, bỗng nhiên vén mớ tóc bên tai phải nàng lên, quả nhiên nhìn thấy hoa hải. Hần lấy ngón tay vuốt ve một lúc lâu, thần sắc tĩnh lặng, nhìn không ra vui buồn. Thật lâu sau hần mới nói nhỏ: “Hoa tai... rất hợp với nàng.”

Tiểu Man mỉm cười, giang hai tay ôm hần: “Ta là của chàng.”

Hần liền ôm lại nàng, cúi đầu hôn lên mặt nàng: “Ta cũng là của nàng.”

120. Q.6 - Chương 15

Song sinh tử (tam)

Đây là một thế giới loang lổ, hình như hần nhìn thấy một bản sao khác của mình, cùng một khuôn mặt, cùng loại quần áo, nhưng biểu tình lại hoàn toàn khác nhau.

Người kia nhẹ nhàng cười, thanh âm như từ xa xôi vọng tới: “Song sinh sao? Vậy ngươi là ai? Ta là ai?”

Ặc, vấn đề này... Làm sao hấn biết? Có một ngày đột nhiên người này hiện ra, cũng không quản hấn muốn hay không, tuy rằng hấn là một người biết điều, dễ nói chuyện, nhưng hành vi này vẫn thực không thích hợp lắm.

“Hai chúng ta là một thể.”

Không, không. Ngần vạn lần đừng có nói như vậy. Cùng một thể với một nam nhân, nghĩ lại đã nổi da gà. Tuy hấn thích các thiếu niên xinh đẹp, nhưng cũng chỉ là thưởng thức mà thôi, bản chất là nam nhân, hấn vẫn thích nữ nhân đáng yêu hơn.

Hấn sờ sờ cằm, thở dài một hơi: “Nếu ngươi là một nữ nhân thì thật là tốt.”

Người kia trầm mặc một chút, đầu đầy hắc tuyến.

“Ngươi muốn làm bắt nam bắt nữ?”

Hấn nhất thời không có lời nào để nói.

“Tóm lại, ta là ngươi, ngươi là ta. Ta phản chiếu những hắc ám tối tăm trong lòng ngươi, là phần dã tâm trong ngươi, ngươi ngoan ngoãn thừa nhận là được, còn cầu huyết như vậy làm gì, thực làm cho người ta phát ngán.”

Hấn vò vò đầu, có chút do dự: “Ta cũng không phải là thánh nhân, chẳng lẽ ngay cả nghĩ cũng không được sao? Nghĩ đi nghĩ lại, ta còn muốn giết ngươi nữa, không được à?”

Người kia lạnh lùng cười: “Ngươi có thể giết thì cứ việc. Ta sẽ nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì để giết.”

Hấn đành phải thở dài một hơi: “Huynh đệ, làm người đừng có cực đoan như vậy. Bảo sao ngươi trông già như thế, làm hỏng hết cả hình tượng xinh đẹp của ta. Ngươi thực không biết hưởng thụ, phiền ngươi lần sau đi ra thì mặc đồ đẹp một chút, được không? Râu là để cạo chứ không phải để ngắm.”

“Ta không hứng thú làm bắt nam bắt nữ.”

Ngay câu đầu tiên đã dội nước lạnh vào hấn. Hóa ra hấn ta cũng ác mồm bẩm sinh.

Quang ảnh bắt đầu xoay tròn, thân ảnh người kia dần dần mơ hồ, hấn gọi một tiếng: “Được rồi, đừng nào loạn. Nhìn xem ngươi làm gì kia. Khi dễ Tiểu Man thì là bốn sự gì chứ? Hải tử Đoan Tuệ kia cũng sắp bị ngươi bức thành kẻ điên rồi. Ngươi toàn làm người khác khó chịu, đừng có đi ra thì tốt hơn.”

“Ta thích, ngươi dám quản ta sao?”

“Ngươi làm ta mất mặt.”

“Thật tuyệt. Đây là lần đầu tiên chúng ta có cùng ý nghĩ. Ta cũng thấy ngươi làm mất mặt ta.”

Cuối cùng, hấn bắt đắc dĩ thở dài: “Ngươi làm người như vậy chính là ngu ngốc, diệt tộc cái gì chứ? Ngươi để sức mà lo chuyện của mình không tốt sao?”

Người kia ngừng một chút, lại cười rộ lên: “Nhìn thấy thứ vương mắt mà không phá hủy đi thì làm sao ta thoải mái được!”

Quang ảnh xoay tròn càng nhanh, hấn sắp chìm vào bóng tối. Nhìn không thấy thân ảnh người kia, hấn kêu lên: “Này, khổ đại cừu thâm rất không tốt. Ta chỉ cho ngươi làm một lần thôi, sẽ không có lần sau đâu.”

Người kia nói gì đó, hấn không nghe rõ, bóng tối phủ lên, hấn ngủ.

Có người đang nói chuyện, tiếng nói ong ong, nghe phát ngán. Hấn tỉnh lại, mở mắt ra chậm rãi đánh giá bốn phía.

Đây là Hương Bất Lạnh, phía trước treo một bức màn vải đen, mấy lão nhân quyền cao chức trọng núp ở phía sau không chịu lộ diện.

Tiếng nói truyền tới từ sau tấm vải đen, cứng rắn lạnh lùng: “Kẻ lòng lang dạ thú này không thể để lại trên đời được. Lập tức xử tử đi.”

Hắn âm thầm cười lạnh.

Có người giữ lấy vai hắn, thanh âm trầm ổn thông thả: “Giết hắn chẳng khác nào giết ta. Là hắn xuống tay sớm, nếu không mấy ngày sau thì ta cũng sẽ không nhìn được mà động thủ giết chết tên đại ca nghiệp chướng kia.”

Hắn ngược mắt lên nhìn, người ngồi bên cạnh hắn là Đoàn Phiến Tử, tay hắn đang đặt trên vai mình, vẻ mặt bình thản. Đường như biết hắn đã tỉnh, hắn liếc mắt một cái, tay lại vỗ lên vai hắn.

“Hôm nay hắn tới giết đại ca của mình, đến một ngày hắn nói người gây ra nghiệp chướng, muốn tới giết người thì người còn có thể nói như vậy không?”

Đoàn Phiến Tử chưa kịp trả lời, hắn đột nhiên mở miệng nói: “Không sai, ta vốn định giết sạch tất cả mọi người, già trẻ nam nữ đều không tha, ngay cả mấy lão già đáng ghét các ngươi cũng không phải ngoại lệ.” Sau miếng vải đen không có tiếng đáp lại, mấy lão già kia thân kinh bách chiến, làm gì có gì chưa thấy qua, đối với lời nói khiêu khích của hắn cũng không quan tâm, làm như không nghe thấy.

Đoàn Phiến Tử đột nhiên cười ha hả: “Nói rất hay, tuy có chút cuồng vọng, có lẽ người tỉnh lại không phải là lão Tam mà là người.”

Vô Nại Hà ngồi thẳng dậy, tay chân hắn bị xích nên không thể động dậy, tuy nhiên trông không hề có chút chật vật, giống như hắn chỉ đơn giản là ngồi ở đó, đợi đến lúc về nhà.

Đoàn Phiến Tử lại nói: “Hắn muốn giết ai, ta đều không thể ngăn cản. Hắn không phải là gì của ta, ta có tư cách gì mà ngăn cản? Tam đệ của ta bị hắn cưỡng ép, chẳng lẽ bảo ta giết đệ đệ mình? Loại việc này chỉ có các ngươi mới có thể làm, ta là người thành thật, ta không làm được.”

Sau miếng vải đen vang lên thanh âm người khác, già nua thông thả: “Hắn chính là lão Tam, lão Tam cũng là hắn, song sinh tử chỉ là nói để mà nói thôi, làm sao trong thân thể một người lại có hai người? Người làm ca ca, che chở cho hắn cũng không đáng trách, nhưng nói dối trắng trợn như thế thì cũng không hay lắm đâu. Hắn là huynh đệ của ngươi, đại ca ngươi chẳng lẽ không phải là huynh đệ người?”

Đoàn Phiến Tử không nhúc nhích nửa cái lông mi, nói nhạt: “Đúng vậy, ta không xem hắn là huynh đệ. Hơn nữa, hắn cũng phải bị giết chết mà là bị làm cho tức chết. Đến đây cũng phải nói, cũng có một phần nguyên nhân là các ngươi đã quá phóng túng, mặc kệ hắn làm ấu, khiến cho hắn nghĩ rằng mình là thiên hoàng lão tử, giết vợ giết con cũng có thể làm, ta thấy hắn cũng quá độc ác.”

“Hắn có làm chuyện xấu hay không cũng không liên quan gì đến việc lão Tam diệt tộc hay không diệt tộc.” Tiếng nói kia không chút lung lay: “Hiện tại việc chúng ta bàn bạc là phải xử lý tội nhân này thế nào.”

Đoàn Phiến Tử lạnh nhạt nói: “Tội nhân? Hắn là tội nhân sao? Ta cơ bản là không biết hắn, các ngươi biết hắn sao? Đã từng nuôi nấng hắn sao? Tình huống bây giờ là lão Tam bị hắn cưỡng ép, nếu các ngươi để ý đến danh dự gia tộc thì việc đầu tiên phải làm là tìm ra lão Tam chứ không phải là giết chết hắn.”

Sau miếng vải đen có người thở dài một hơi: “Lão Nhị, hắn chính là lão Tam, người che chở hắn như vậy là đủ rồi.”

Đoàn Phiến Tử hừ một tiếng, quay đầu nhìn Vô Nại Hà. Hắn cũng dùng ánh mắt thú vị nhìn lại. Đoàn Phiến Tử vỗ một cái thật mạnh lên mặt hắn, nói đùa: “Người cũng thật biết làm người, làm việc xong rồi để lão ca chùi đất cho người? Thật là...”

Nói xong liền hắng giọng, nghiêm mặt nói: “Tóm lại, ta còn sống ngày nào thì ngày đó sẽ không để bất kỳ ai làm thương tổn lão Tam. Các ngươi tức giận gì thì cứ đổ lên đầu ta. Làm ca ca, ngay cả đệ đệ mà cũng không bảo vệ được thì thực khiến người khác chê cười. Muốn giết muốn đánh, cứ đến, ta sẽ ngồi đây lĩnh giáo.”

Không ai nói chuyện, sau miếng vải đen cũng không có động tĩnh. Đoàn Phiến Tử kéo cổ áo, nhìn xung quanh: “Đến đi đến đi. Có giết không? Ta không kiên nhẫn đâu.”

Vẫn không có tiếng đáp, hắn chỉnh lại cổ áo, nhắc Vô Nại Hà lên, cười nói: “Không ai đến thì ta phải đi đây. Cáo từ.”

Hắn một cước đá văng cửa, mấy tiểu tử mặc đồ trắng đỏ canh giữ ngoài cửa hoảng sợ, vội vàng lùi lại.

Một người sau tấm vải đen thấp giọng nói: “Người đã nhất quyết che chở như vậy, chúng ta đây cũng không thể nói gì hơn. Từ hôm nay trở đi hẳn không còn là người của Quan Tinh gia tộc nữa. Hẳn có bị gì thì Quan Tinh gia tộc sẽ không bảo vệ, phúc họa tự chịu.”

Đoàn Phiến Tử ha ha cười: “Không dám không dám, nó cũng không phải là tiểu tử miệng còn hôi sữa, không nhọc các người che chở. Tạm biệt, mấy lão nhân gia các người hãy bảo trọng, Giang Nam ẩm ướt, không nên sinh bệnh mới tốt.”

Hắn vác Vô Nại Hà đi ra cửa nhanh như chớp, đi qua hành lang gấp khúc, nhìn thấy Tiểu Man và Trạch Tú đang đi tới.

Về mặt Trạch Tú phức tạp, thấp giọng nói: “Nhị thúc, thế nào?”

Đoàn Phiến Tử “phi” một tiếng: “Cái gì thế nào? Có lão tử ở đây, bọn họ có thể thế nào! Đi, đi vào rồi nói.”

Hắn đá văng một cửa phòng ra, ném Vô Nại Hà đánh phịch lên ghế. Vô Nại Hà không hề nói gì, chỉ liếc mắt đánh giá ba người trước mặt. Đoàn Phiến Tử cúi đầu rót trà, Trạch Tú mặt không chút thay đổi mà nhìn hẳn, Tiểu Man đảo mắt còn nhanh hơn cả hẳn, sau đó chớp chớp, mỉm cười: “Là Vô Nại Hà tiên sinh?”

Hắn cũng cười: “Thế mà người chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra.”

Tiểu Man nói: “Ánh mắt khác nhau, đồ gốc mới không nhận ra.”

Đoàn Phiến Tử khụ một tiếng, ngồi đối diện hẳn, đánh giá hẳn từ trên xuống dưới, sau đó nói: “Để lão Tam đi ra.”

Vô Nại Hà thản nhiên nói: “Hắn đang ngủ, không thể ra lúc này được.”

Đoàn Phiến Tử nhìn hẳn một hồi, bỗng nhiên ngẩng đầu nói: “Quả nhiên là nhìn kỹ thì không đẹp bằng lão Tam.”

Tiểu Man hì hì cười: “Ta cũng thấy vậy, vừa già vừa cổ quái, không có chút phong thái nào.”

Mặt Vô Nại Hà xanh mét, sau đó nói nhỏ: “Nói lời vũ nhục thì có gì giỏi, muốn đàm phán thì phải xuất ra chút thành ý.”

Đoàn Phiến Tử nhướng mi nói: “Đàm phán?” Hẳn nhìn xiềng xích trên tay chân Vô Nại Hà, ngữ khí càng cao hơn: “Người xác định là đàm phán?”

Vô Nại Hà nói: “Tuyệt tiên sinh còn ở trong tay ta đó.”

Đoàn Phiến Tử sờ sờ mũi, nhất thời không biết nói gì, một lúc sau mới thở dài: “Được rồi, đàm phán thì đàm phán. Ta muốn từ nay về sau người không được làm mấy việc thất đức, diệt tộc, giết người, bắt người gì đó, hay là uy hiếp Liễm Phương thành cũng không được lặp lại.”

Vô Nại Hà thấp giọng nói: “Người đơn giản không cho ta đi ra là được.”

“Như vậy là tốt nhất!” Đoàn Phiến Tử rống lên, thấy hẳn cười cười, đành phải suy sụp ngồi xuống: “Người nói đi, đến lượt người.”

Vô Nại Hà chậm rãi nói: “Ta muốn Hương Bất Lãnh, trả lại cho ta.”

“Được.” Đoàn Phiến Tử gật đầu, Trạch Tú lấy giấy bút ra, viết yêu cầu này lên.

“Giết người hay không là do ta tự quyết. Nhiều nhất là ta sẽ không gây phiền phức cho Quan Tinh gia tộc và tiểu nha đầu này, nhưng làm Thiên Sát Thập Phương, ta có nguyên tắc của ta.”

Đoàn Phiến Tử nhú mày, Vô Nại Hà thản nhiên nói: “Không đồng ý cũng được, ta không có ý kiến gì, chết cùng Tuyệt tiên sinh cũng không có gì không tốt.”

Trạch Tú viết một nửa, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Người cứ việc giết chóc lung tung, có ta ở đây, chỉ sợ người sẽ không được tự do đâu.”

Vô Nại Hà cười, lại nói: “Đưa Đoan Tuệ đến đây, ta muốn hấn ở bên cạnh ta.”

Tiểu Man mấp máy môi, thấp giọng nói: “Người sẽ không bắt hấn tiếp tục đến chỗ Tuyết tiên sinh chứ? Hấn... thật ra hấn...”

“Vô nghĩa.” Hấn giống như khinh thường việc nói về vấn đề này: “Hấn là người của ta.”

121. Q.6 - Chương 16

Vân quyền vân thư

Có người gõ cửa, Tiểu Man nhẹ nhàng chạy ra mở, bất ngờ, ngoài cửa lại là Đoan Tuệ. Sắc mặt hấn hơi tái, nhìn khá tiều tụy, tuy nhiên hai mắt lại rất sáng. Nhìn thấy Tiểu Man, hấn mỉm cười, thấp giọng nói: “Tiểu Man.”

Trong lòng nàng không biết là có cảm giác gì, chỉ cười lại với hấn, chậm rãi tránh sang một bên.

Đoan Tuệ đi đến bên cạnh Vô Nại Hà, nửa quỳ xuống, nói nhỏ: “Tiên sinh.”

Vô Nại Hà ừ một tiếng, “Đứng lên đi.”

Đoan Tuệ chậm rãi đứng lên, Vô Nại Hà đánh giá hấn một lượt, đột nhiên cười nói; “Không tồi, hiện tại đã càng ngày càng giống một nam tử hán.”

Hấn cười cười, cúi đầu, thân thể run nhẹ, hấn là kích động cực kỳ.

Đoàn Phiến Tử vỗ bàn: “Còn chuyện gì nữa? Mau nói một lần cho xong đi!”

Vô Nại Hà bình tĩnh nhìn hấn, một lát sau mới nói: “Về sau ta là ta, hấn là hấn, không can thiệp vào chuyện của nhau. Các người cũng không được lăm.”

Trạch Tú viết xong, đặt trước mặt hấn: “Thế nào?”

Vô Nại Hà gật đầu. Hấn lập tức lấy ra tiểu đao, rạch một nét trên ngón tay, ấn lên giấy.

“Người phải ký tên mới được.”

Tiểu Man mang giấy mực tới, Vô Nại Hà quả nhiên ký ba chữ Vô Nại Hà rồng bay phượng múa. Tuy nói rằng hấn và Tuyết tiên sinh là một người nhưng chữ viết của bọn họ lại hoàn toàn khác nhau. Tuyết tiên sinh nét chữ viên nhu tuyệt đẹp, chữ của hấn lại sắc bén như muốn phá trang giấy mà bay lên.

Làm xong tất cả mọi việc, Đoàn Phiến Tử cẩn thận chia làm hai bản, cất đi một. Hấn bẻ bẻ ngón tay, tức giận đi đến trước mặt Vô Nại Hà, dứ dứ nắm đấm, nói: “Nếu người dám vi phạm ước định, lão tử sẽ không để yên cho người.”

Vô Nại Hà cười trào phúng, khinh thường liếc nhìn nắm tay của hấn, nói: “Nắm tay thật nhỏ xinh!”

Lời còn chưa dứt, một quyền kia liền nện lên mũi hấn, Tiểu Man theo bản năng đưa tay che mũi mình lại. Oa, bị thế kia thì mũi chắc là gãy mất.

Máu tươi từ mũi hấn chảy xuống, ướt vạt áo trước ngực, hấn trừng mắt nhìn, đột nhiên nhướng mày, ngẩng đầu lên bất đắc dĩ nhìn Đoàn Phiến Tử đang đắc ý dào dạt, nói nhỏ: “Nhị ca, ca có hận ta thế nào thì cung không nên đánh ta chứ?”

Tuyết tiên sinh đi ra, Vô Nại Hà giáo hoạt đã sớm lặn mất. Lại bắt đầu một hồi tranh cãi ầm ĩ!

Người của Quan Tinh gia tộc rút khỏi Hương Bát Lãnh ngay đêm hôm đó. Những thiếu niên tuần tú này lại được thả ra, hóa ra là bọn họ chỉ bị nhốt lại, không phải bị giết.

Tiểu Man cơm nước xong liền trộm đi ngắm bọn họ. Nhiều thiếu niên xinh đẹp như vậy, nàng nhìn mỗi mắt mới thấy Thê Phong, Thê Vũ, còn cả Vân Văn, nhưng lại không thấy bóng dáng Vân Võ. Thiếu niên rất giống Thiên Quyền kia có lẽ đã đi rồi, đi tìm con đường tự do thật sự cho bản thân mình.

Nàng còn đang cảm khái thì bím tóc đột nhiên bị giật, có dấu hiệu nguy hiểm. Nàng chậm rãi quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy gương mặt tựa tiểu phi tiểu của Trạch Tú, đôi mắt đào hoa rạng rỡ nhướng lên, hấn dụ dàng hỏi: “Có phải là thấy rất đẹp hay không?”

Tiểu Man vội vàng lắc đầu, a dua nịnh bợ: “Bọn họ làm sao đẹp bằng chàng!”

Hắn cười hừ, “Không phải nàng muốn làm bà chủ, nuôi một đống mỹ thiếu niên sao? Đoan Tuệ vừa nói với ta, khu phòng ở phủ Khai Phong lần trước hắn dẫn nàng đi xem sẽ tặng cho nàng, coi như bồi thường.”

Hai mắt nàng sáng lên, còn hơn cả sao giữa đêm. Trạch Tú không khỏi bật cười. Nữ tử này thật sự là hết thuốc chữa, chỉ có tiền tài mới có thể khiến nàng vui mừng như thế.

Hắn ôm lấy nàng, nhìn nàng: “Làm bà chủ thì được nhưng không được nuôi mỹ thiếu niên.”

Tiểu Man bằng mặt không bằng lòng mà gật đầu, tỏ vẻ vô cùng thành khẩn.

Hắn cảm thấy thực bất lực với nàng, túm bím tóc của nàng mà lắc: “Chúng ta đi thôi, về trấn Ngô Đồng gặp cha và nương nàng.”

Tiểu Man nhăn mặt: “Có gì đâu mà xem, mấy căn nhà rách nát ở thôn trấn cũ kỹ ấy.”

“Nhất định phải gặp.” Hắn buông nàng, nắm tay nàng chậm rãi đi về phía trước.

“Tại sao?” Nàng cực kỳ ai oán, đột nhiên một ý nghĩ lóe ra: “Chàng định kể những chuyện xấu ta làm ở bên ngoài cho bọn họ nghe?”

Trạch Tú cười ha hả, “Nàng cũng biết mình làm việc xấu sao?”

Tiểu Man mỉm cười, hừ một tiếng: “Ta chỉ là cười ngựa xem hoa mà thôi, chuyện trên giang hồ không có quan hệ gì với ta hết. Không sợ chàng nói.”

Đi hết hành lang, hai thân ảnh vòng qua khúc ngoặt.

“Nhưng cũng phải cho cha và nhị nương biết phu quân nàng trông như thế nào chứ?”

Có người cười hắc hắc, “Trông như thế nào, không phải là như vậy, hình người đáng chó sao...”

“Hả? Nàng nói gì?” Hình như có người phát hỏa.

“À, ta nói, chính là đại hiệp phong lưu phóng khoáng, tiêu sái anh tuấn, phong thái cái thế này.” Có người lại a dua chân chó.

Có người hừ một tiếng, cửa phòng đóng lại, rốt cuộc không còn thanh âm gì nữa.

Giữa ngày hè tháng bảy, ngay cả gió cũng như mang theo lửa, ánh mặt trời hào phóng tỏa rạng rỡ, không cần biết là mọi người có cần nhiều như vậy hay không.

Tiểu Man đang ở chuồng ngựa của khách điểm, tắm rửa cho Tiểu Ngoan. Nó thoải mái hưởng thụ, lại hận không thể giống như Tướng Quân mà lăn lộn phơi bụng dưới đất, mũi phì phì phun khí, ra sức cọ đầu vào tay nàng.

Tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, nàng cũng không quay đầu lại, nói nhỏ: “Sao? Nhị thúc chàng nói gì trong thư?”

Trạch Tú cầm hai tờ giấy viết thư mỏng trong tay, vừa xem vừa nói: “Tam thúc và Vô Nại Hà hiện tại cứ đối tới đối lui, hôm nay là Tuyết tiên sinh, ngày mai là Vô Nại Hà, khiến cho người khác choáng váng. Nhị thúc nói hai người bọn họ có vẻ rất thích kiểu này, cho nên mặc kệ hắn.”

Tiểu Man cười, Tuyết tiên sinh vốn rất nghịch ngợm, không ngờ Vô Nại Hà kia cũng như vậy, hai người bọn họ đúng là vẫn có điểm giống nhau.

“Nhị thẩm có bầu, nhị thúc bảo chúng ta trước tháng ba sang năm nhớ phải tới Đoàn Phiên trang viên.”

Tiểu Man cười nói: “Có tiểu oa nhi là có thể bế. Nhị thúc chàng... có già quá không?”

Trạch Tú lườm nàng: “Thân thể nhị thẩm không tốt, lần này có bầu phải rất cẩn thận, nàng nghĩ rằng nhị thúc không muốn có con sớm hay sao? Còn nữa, cái gì mà nhị thúc chàng nhị thúc ta... thật khó nghe.”

Tiểu Man đảo mắt, nhưng chỉ cười không nói.

Nàng và Trạch Tú đến trấn Ngô Đồng gặp cha và nhị nương. Hai người hiển nhiên không thể ngờ Tiểu Man vẫn còn sống, tự nhiên là vừa mừng vừa sợ. Nhưng trong niềm vui đó vẫn có chút xấu hổ. Tính ra thì hai người họ và Đại Mễ mới thật sự là người một nhà, Tiểu Man không ở đó bọn họ sống cũng rất tốt. Nàng giờ xuất hiện thực là có hơi sượng sùng.

Đại Mễ cũng không bám nàng như trước kia, tiểu hài tử vốn rất nhanh quên, hôm nay có món đồ chơi mới thì ngày mai sẽ quên mất ngay.

Thật ra, tất cả đang rất tốt, chỉ là rất nhiều chuyện đã là quá khứ, không thể nào quay lại được như trước kia.

Nàng vén tóc, mồ hôi làm tóc mái nàng dính vào trán, mặt nàng phơn nắng đỏ bừng, ngay cả cổ cũng đỏ.

“Mặt đỏ hết rồi kìa, cẩn thận bị tróc da, mau vào trong đi.”

Trạch Tú đổ nước lên người Tiểu Ngoan, nó thoải mái phun khí phì phì, rung đùi đắc ý. Hắn thành thạo tắm xong cho Tiểu Ngoan, lúc này mới nắm tay nàng vào khách điếm.

Chợt nghe cách đó không xa có mấy tiểu thương đang ngồi nghỉ chân lớn tiếng nói chuyện với nhau: “Mục Tông kia không phải là vị vua tốt, Gia Luật Đồi Hiến lấy lại giang sơn cho hắn, vậy mà hắn vừa lên làm hoàng đế được vài năm đã loại bỏ người ta. Tục ngữ nói, gần vua như gần cọp, đúng là không sai.”

Hai người sững sờ, liền nhìn về phía đó.

Mục Tông là ai cả hai người đều rất rõ, chính là Gia Luật Cảnh. Cuối cùng hắn vẫn quay về làm hoàng đế. Hắn là một hoàng đế tồi, suốt ngày chỉ lo ăn chơi săn bắn, mặc kệ chính sự, cuối cùng còn bị gắn danh hiệu “Vua ngu”.

Tiểu Man thở dài: “Không biết Liên Y và Căn Cổ đang ở đâu, chúng ta đã tìm nhiều nơi như vậy rồi mà cũng không thấy, không phải là đã theo Gia Luật Cảnh rồi chứ?”

“Không đâu, cô nương kia không phải là người như thế, Căn Cổ cũng không phải.”

Trạch Tú lau mồ hôi trên mặt Tiểu Man, nắm tay nàng tiếp tục đi, nói: “Chỉ sợ bọn họ không ở Liêu địa, chúng ta đi Tống địa tìm xem.”

Tiểu Man nói nhỏ: “Ta biết bọn họ sẽ không ở cùng nhau, chỉ là rất lo lắng cho Liên Y, nàng rất thẳng tính...”

Trạch Tú thấp giọng nói: “Không đâu, Căn Cổ nhất định đi theo nàng. Mà nàng cũng không yếu ớt như nàng nghĩ đâu.”

Tiểu Man trừng mắt với hắn: “Chàng thật là hiểu biết nha.”

Trạch Tú cười: “Ta đương nhiên biết. Có thể ở cùng nhau chính là duyên phận, không thể ở cùng là vô duyên, có cưỡng cầu cũng vô dụng. Nàng ấy còn hiểu điều đó hơn nàng.”

Tiểu Man không nói gì.

Một lát sau, nàng mới nói: “Chúng ta đi đi, đi tìm Liên Y và Căn Cổ.”

Trạch Tú vẫn cười, sờ sờ đầu nàng, rót cục cũng đưa Tiểu Ngoan vừa được tắm sạch sẽ ra ngoài, hai người cười trên lưng ngựa, luồn lách dưới những bóng cây mà đi. Tiểu Ngoan đi rất chậm, trời rất nóng, người Tiểu Man lại ướt mồ hôi.

Nàng đột nhiên tựa vào trước ngực hắn, ngửa đầu nhìn hắn, nói: “Được rồi, nếu trước lễ mừng năm mới mà chúng ta còn không tìm ra bọn họ thì sẽ thành thân.”

Trạch Tú nhất thời xúc động sững người.

Cuối cùng nàng cũng đồng ý rồi, trên môi còn đọng một nụ cười vui sướng mang chút đùa cợt. Ký ức của Trạch Tú trong khoảng thời gian này luôn là không ngừng cầu hôn – không ngừng bị từ chối, không khỏi cảm khái, đưa tay gõ trán nàng, không đợi nàng kêu đau đã dang tay ôm chặt nàng vào lòng, dường như ngày hè nóng bức này cũng không có gì đáng ghét nữa.

122. Q.6 - Chương 17: Phiên Ngoại - Trạch Tú

Mẫu thân hắn thực sự rất đẹp.

Không phải là mỹ nữ bình thường mà là tuyệt sắc mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, hồng nhan họa thủy.

Đương nhiên, cái này chỉ là do người khác nói mà thôi. Hắn chưa từng nhìn thấy kiều đẹp này, vì từ lúc hắn nhớ mọi việc thì ấn tượng về mẫu thân chỉ là một người điên co người trong lồng sắt kia.

Nghe nói năm đó phụ thân để có được nàng đã phải mất rất nhiều tâm lực, phá hỏng nhân duyên của nàng, tóm nàng trong lòng bàn tay.

Tốt đẹp được một thời gian, cho tới bữa tiệc định mệnh đó.

Hiện giờ nàng giống như dã thú bị thương, co rúm trong lồng, có lẽ cũng sắp chết.

Trạch Tú đứng ngoài song sắt, yên lặng nhìn nàng, ngoài cửa sổ mưa thu rơi tí tách khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Hạ nhân lên tiếng thúc giục hắn: “Trạch Tú thiếu gia, mau ra đây đi! Nếu để lão gia biết thì sẽ trách phạt thiếu gia đấy! Aizzz, đây không phải là nơi thiếu gia nên tới...”

Hắn như không nghe thấy, chỉ nhẹ nhàng đưa tay chạm vào song sắt, chậm rãi ngồi xổm xuống.

“Nương!” Hắn cúi đầu gọi.

Thân thể tàn tạ trong lồng sắt giết mình, dưới đồng tóc hoa râm rồi bù lộ ra một đôi mắt mờ đục – tựa như dã thú, không có thần trí, cũng không có cảm xúc, chỉ thuần túy nhìn hắn một cái. Sau đó như không hài lòng với việc hắn tới quấy rầy mình mà đột nhiên vùng dậy, gương mặt đầy nếp nhăn dưới mái tóc bấn vô cùng.

Nàng đánh về phía hắn, đáng tiếc vướng chiếc lồng sắt nên không thể chạm vào hắn, chỉ có thể phí công vươn hai tay qua khe hở, mười ngón tay đen sì hung tợn chụp hương hắn.

Trạch Tú không động đậy, chỉ im lặng nhìn, thật lâu sau mới nói: “Nương muốn con đưa ra ngoài không? Con cứu nương ra.”

Nàng không trả lời, mở miệng gào thét như sói tru.

Bọn hạ nhân trông cửa hoảng sợ, không ngừng kéo hắn, khuyên nhủ hắn: “Đi mau! Lão gia mà nghe thấy thì chúng ta đều phải mất mạng!”

Trạch Tú đứng dậy đi tới cửa, quay đầu lại nhìn lần cuối cùng, nàng ở trong lồng quay cuồng lồng lộn, điên không thuốc chữa.

Cửa khép lại thật mạnh ở phía sau, tiếng gào thê lương của nàng bị ngăn lại, hết thấy lại tĩnh mịch. Hạ nhân mở ô đứng chờ bên cạnh hắn. Trạch Tú nhìn đám lá vàng dưới chân, nước mưa lộp bộp rơi trên mặt lá.

Hắn lắc đầu, ý bảo mọi người không cần theo mình, sau đó đội mưa chậm rãi rời đi.

Từ đó về sau hắn không thích những ngày trời mưa, cũng không thích mùa thu, vì những cái đó khiến hắn nhớ tới rất nhiều chuyện không vui.

Mưa thu rất lạnh, làm ướt đầu và quần áo hắn, tuy nhiên chút lạnh ấy có là gì đối với một người tập võ?

Trạch Tú cứ chậm rãi bước đi, cũng không biết định đi đâu.

Lá vàng, lá xanh trong vườn cứ thế trôi qua tầm mắt hắn. Lúc này hắn đã tới một tiểu viện hoa lệ khác.

Ở cửa có hai người canh gác, nhìn thấy hắn tới thì có chút xấu hổ, đứng từ xa làm khẩu hình với hắn: “Đừng tới đây! Lão gia đang bận!”

Trạch Tú vốn cũng không định tới đó, nhưng có người ngăn trở thì hắn lại muốn tới. Hai hạ nhân kia gấp tới mức không biết phải làm sao, đành phải cùng nhau hợp sức giữ hắn, định kéo hắn ra ngoài. Trạch Tú nhẹ nhàng điểm huyệt hai người, khiến cho bọn hắn không thể động đậy.

Hắn lắc mình tiến vào trong sân như quỷ mị.

Cửa phòng và cửa sổ đều đóng, nhưng tiếng động bên trong thì hắn nghe rất rõ ràng, người tập võ tai thính mắt tinh, một thanh âm cực nhỏ trong phạm vi mấy dặm cũng không thể thoát được khỏi tai hắn.

Chỉ là tiếng động lần này làm hắn có chút kinh ngạc, vì hắn chưa bao giờ nghe thấy.

Có nữ nhân đang nức nở rên rỉ. Không phải là tiếng rên thống khổ bị thương, mà nó cho thấy nàng đang rất khoái hoạt, vừa đau đớn lại vừa khoái hoạt. Một tiếng kêu mềm mại vang lên làm tai hắn nhất thời nóng bừng.

Trạch Tú đứng ở trước cửa sổ, không biết có nên đẩy cửa ra không.

Ngoại trừ tiếng rên rỉ kia còn có một loại tiếng vang lạ lắm khác, đó là tiếng chân giường cọ trên mặt đất roèn roẹt, cùng tiếng thở dốc nặng nề.

Hắn thu ngón tay đang vươn ra lại, do dự một chút, mơ hồ cảm thấy không đúng.

Hắn xoay người bước đi, cửa sổ lại vang lên tiếng động, có người giơ chân gạt cửa sổ mở ra, trong nháy mắt, tiếng vang trong phòng phóng đại gấp mấy lần.

Trạch Tú quay trở lại, nhìn thấy hai thân thể trần trụi đang dây dưa.

Có một thiếu nữ trẻ tuổi non nớt, toàn thân trắng như ngọc giống như một cây leo đang quấn quanh thân thể một nam tử cường tráng, giống như không cam lòng, lại như đang dụ dỗ, hai chân nàng quấn trên lưng người kia, tóc dài rơi ra ngoài cửa sổ, bị mưa làm ướt, chậm rãi đọng đưa.

Nàng không thể an tĩnh một khắc, thân thể mảnh khảnh uốn éo, run rẩy. Nam tử kia giống như không một chút trù mẫn, động tác cực kỳ thô lỗ như sắp bẻ gãy nàng, nàng thống khổ rên một tiếng, cơ thể quằn quại.

Bỗng nhiên phát hiện phía sau có người, sắc mặt nàng trắng nhợt, kêu khê lên, lùi ra phía sau nam nhân, chỉ lộ ra một đôi mắt đen nhánh, sợ hãi nhìn thiếu niên đang đứng trong mưa.

Trạch Tú không biến sắc mặt, đối mắt với nam nhân trong khung cửa một lúc lâu.

Nước mưa trượt theo khuôn nét tuấn tú của hắn, đọng trên hàng mi dày, khê rung rinh rồi rơi xuống như một viên ngọc.

Rất đẹp!

Ánh mắt thiếu nữ ngẩn ngơ.

“Cút!” Nam tử cao lớn kia lạnh lùng nói một chữ.

Trạch Tú không nhìn hấn, chỉ bình tĩnh nhìn thiếu nữ thẹn thùng kia, nàng chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi, giống như một chút thỏ đáng thương, vì bị ánh mắt hấn nhìn mà thẹn thùng, mặt lập tức ửng đỏ, hoàn toàn khác với vẻ bình bình phần chấn khi này.

Hấn nhìn một hồi, thấp giọng nói: “Thả mẫu thân ta ra, ta muốn đưa nàng đi.”

Nam nhân kia nói: “Không thể, nàng ta có chết cũng là quý của nhà này.”

“Không có gì là không thể. Người thả nàng, ta và nàng sẽ không bao giờ đặt chân vào nơi này nữa bước.”

Nam tử vẫn lãnh đạm như một vị thần cao cao tại thượng: “Ta sẽ không nói lần thứ ba đâu, cút cho ta.”

Trạch Tú cười, khoe môi xinh đẹp trào phúng nhếch lên, lông mi ướt sũng khê nhướng, hấn bình tĩnh nhìn thiếu nữ thẹn thùng kia, nhẹ nhàng nói: “Người phải hiểu cho đúng, ta đang không cầu xin.”

Giống như là đang nói với nàng vậy, mặt nàng càng đỏ vô biên vô hạn.

“Hừ. Lá gan thật không nhỏ.” Nam tử hừ một tiếng.

Ngay sau đó, thiếu niên tuấn mỹ này đột nhiên xuất hiện bên người hấn, hấn cả kinh, gáy đã bị năm ngón tay lạnh như băng nắm lấy, toàn thân không thể động đậy.

“Ta thật muốn cứ thế này mà bóp chết ngươi.” Trạch Tú nắm gáy hấn, chậm rãi nói, rồi lại chậm rãi nhấc thân thể cứng nhắc của nam tử kia lên. Trên giường xộc xệch hỗn độn, có vết máu có vết nước, “Tuy nhiên, bóp chết ngươi sẽ làm bẩn tay ta. Yên tâm, dù ta có tức giận thế nào cũng sẽ không làm ra việc như giết cha, phải vì ngươi mà gánh tội danh đó thực không đáng.”

Nam tử cứng ngắc bị hấn đặt lên giường, lạnh lùng nhìn hấn: “Ngươi tập võ!”

Trạch Tú không cho ý kiến.

“Đưa chìa khóa lồng sắt cho ta.” Hấn không muốn nhiều lời vô nghĩa với con người này.

Nam tử cười khinh miệt: “Ngươi có thể giết chết ta, nhưng chìa khóa ư? Đừng có mơ!”

Trạch Tú hơi nhướng mày, thấp giọng nói: “Ta không giết ngươi nhưng có thể làm cho ngươi nửa chết nửa sống.” Tay hấn chậm rãi đặt lên cổ nam tử, năm ngón tay từ từ siết chặt.

Sắc mặt nam tử xanh mét, rồi chuyển sang màu tím, thế mà hấn vẫn cứng đầu, không rên lấy một tiếng.

Thiếu nữ phía sau kinh hãi kêu lên một tiếng, nhảy phắt ra sau lưng Trạch Tú, dùng sức túm tay hấn. Hấn túm lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, quay đầu đánh giá thân thể trần trụi của nàng một lượt từ trên xuống dưới, bỗng nhiên cười ám muội, nói nhỏ: “Muốn ta làm ngươi sao?”

Nàng sợ tới mức trắng bệch mặt mày, co rúm người lại.

Trạch Tú chậm rãi đứng lên, tháo thắt lưng rồi cởi từng lớp từng lớp áo ướt sũng ra. Hấn không mặc nhiều áo lấm, trung y vừa cởi ra đã lộ thân trên trần trụi.

Thiếu niên mười lăm tuổi, thân thể còn chưa trưởng thành, nhưng tập võ đã làm cho da dẻ hấn chắc khỏe dẻo dai, thân thể gầy yếu nhưng rắn chắc. Bọt nước chảy xuống từ bả vai hấn, lăn trước ngực. Trên người hấn có hình một con kỳ lân dữ tợn vừa mới xăm xong, vẫn còn vết máu mờ mờ.

Mặt thiếu nữ lúc đỏ lúc trắng, nhìn hấn cởi quần rồi đi tới phía mình, nàng bắt đầu run rẩy.

“Ngươi ngoan ngoãn lại đây hay là để ta qua?”

Hấn ngồi trên ghế, lạnh lùng hỏi.

Nàng ghen ngào, rồi giống như chạy trốn chết, đâm vào cái ôm lạnh như băng của hấn.

Trạch Tú giữ bả vai nàng, lại nhìn một lượt từ trên xuống dưới. Lần đầu tiên nhìn thấy thân thể nữ nhân, hết thấy đều là tò mò, hết thấy đều mơ hồ. Tay hấn xoa lên gương mặt mềm mại của nàng, chậm rãi đi xuống, lướt qua đôi mắt như mắt nai con, lướt qua đôi môi đang run rẩy vì sợ hãi, rồi đến cổ, bả vai, sau đó cầm lấy bộ ngực mềm mại của nàng.

Nàng run lên, hai mắt ngập nước, có chút ai oán mà nhìn hắn. Thiếu niên này có một đôi mắt thực đẹp, đẹp đến kinh người, nhưng nàng lại cảm thấy hắn giống như một lưỡi dao sắc bén đã tuốt khỏi vỏ, lạnh lẽo lợi hại.

Không chút cảm xúc, hắn chậm rãi vuốt ve hai khối mềm mại kia, có chút tò mò, còn chứa chút ẩn nhẫn tức giận, sau đó lướt xuống, nắm lấy thắt lưng mảnh khảnh kia, ôm lấy nàng đặt lên đùi mình.

Giữa hai chân nàng vẫn còn dấu vết hoan ái vừa rồi, có máu, có chất lỏng trắng đục, Trạch Tú hơi hơi nhủu mày, lấy tay vén đám lông thưa thớt ra để nhìn cho rõ.

Thiếu nữ lại run lên, mềm nhũn dựa vào người hắn, chợt thấy hắn ngẩng đầu nhìn mình, ánh mắt như lôi điện, nàng sợ tới mức cứng đờ người.

Hắn nhìn thật lâu, cũng sờ soạng thật lâu, thiếu nữ bị hắn làm cho toàn thân mềm nhũn, nhịn không được cúi đầu nhìn, nhìn thấy vật dưới thân hắn đang ngang nhiên ngẩng đầu, dữ tợn vô cùng, nàng lần thứ ba run rẩy, nhưng lại mang theo chút sợ hãi, hơi hơi nhắm mắt lại như đang chờ đợi cái gì.

Không biết sau bao lâu, chuyện trong dự đoán không hề xảy ra, nàng bị thiếu niên này đẩy ra, hai chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy hắn mở thùng, lấy quần áo khô ra mặc vào, giống như hắn không từng xúc động, chỉ vì tò mò mà nghiên cứu cơ thể nữ nhân vậy.

Mặc quần áo xong, Trạch Tú đi tới cạnh cửa, quay đầu lại nhìn nam tử đang ngồi không nhúc nhích trên giường, thấp giọng nói: “Ta sẽ còn đến nữa.”

Dứt lời, liếc mắt nhìn thiếu nữ kia, nàng đã lệ rơi đầy mặt.

Hắn mà đi, tất nhiên là nàng không sống nổi, lão gia luôn hung ác thô bạo, không biết sẽ xử lý nàng thế nào.

Trạch Tú hít một hơi, lại nói: “Để nàng sống, nếu như nàng chết, ta sẽ biến ngươi thành thái giám.”

Mưa thu lạnh lẽo nhanh chóng xối ướt hắn, ngọn lửa tình dục mãnh liệt kia cũng từ từ tắt.

Trạch Tú rời đi lâu thật lâu, thu đi đông đến, hắn đi tới một trấn nhỏ nơi biên thùy. Trong trấn chỉ có một tiệm cơm, một kỹ viện. Lúc hắn vào thôn thì trời đã tối đen, các cô nương của kỹ viện đang đứng đầu ngõ đón khách, oanh oanh yến yến rất là xinh đẹp.

Giữa đồng oanh hồng liễu lục kia có một thiếu nữ dáng người thon gầy, mặt mày linh động đang tươi cười, bông đối diện với ánh mắt hắn liền lộ ra vẻ kinh diễm.

Trạch Tú xoay người đi tới chỗ nàng, kéo tay nàng đi vào ngõ nhỏ.

Tú bà đuổi theo hò hét gì đó, hắn tung ra một thỏi bạc, thành công ngăn chặn tiếng huyền não của tú bà.

Hắn lêu lổng ở kỹ viện hơn mười ngày, nữ nhân nào tìm đến cũng không từ chối, dù gầy hay béo, xinh đẹp hay xấu xí.

Có người tỏ ra hứng thú với hình xăm kỳ lân trên người hắn, hắn từ chối không cho ai động đến. Thiếu niên yêu mỹ xinh đẹp này luôn làm những việc không tương xứng với vẻ ngoài của hắn. Lúc hắn làm tình vừa hưng mãnh lại độc đoán, cực kỳ thô lỗ, thay đổi đủ loại tư thế, cái gì ngạc nhiên cổ quái cũng có.

Hoặc là, thay vì nói hắn làm tình, không bằng nói rằng hắn đang phát tiết.

Phát tiết lửa giận vô biên vô hạn.

Cuối cùng hắn cũng rời đi, một mình đứng giữa ngã tư đường đầy tuyết.

Lúc đi ngang qua một ngôi nhà tranh cũ nát, hắn nhìn thấy một tiểu hài tử đang ngồi xổm trước cửa, là một bé gái, vừa gầy lại vừa bé. Nàng đang ôm cánh tay ngồi trên mặt đất, rõ ràng là lạnh tới run rẩy nhưng lại không rên một tiếng.

Trạch Tú không tự chủ bước tới, cúi đầu nhìn nàng nhưng không nói gì.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, mặt mũi bần thủ, nhưng ánh mắt lại rất sáng, sáng đến quỷ dị, không hề khách khí mà đánh giá hẳn.

“Có việc gì sao?” Nàng hỏi, ra vẻ cụ non, tuyệt không giống một tiểu nha đầu sáu, bảy tuổi.

Trạch Tú nói: “Tại sao lại không vào nhà? Không lạnh sao?”

Tiểu cô nương nhìn hẳn giống như nhìn một tên ngốc: “Nếu ta vào được thì đã vào rồi, không thấy cửa nhà ta khóa sao?”

Trạch Tú nhìn qua cửa sổ, cửa bị then từ bên trong, hiển nhiên là trong phòng có người, vậy mà không cho nàng vào. Hắn đưa tay định đẩy cửa, tiểu cô nương liền trợn mắt: “Người định làm gì?”

“Mở cửa cho người vào.”

Nàng khinh thường mà giật giật khóe miệng: “Đa tạ, nhưng nếu người muốn giúp ta thì hãy cho ta chút bạc để ta mua đồ ăn thì hơn.”

Trạch Tú nghĩ nghĩ, lấy chút bạc vụn cho nàng, nàng liền nở nụ cười, hai mắt sáng rõ, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng động lòng người.

“Cảm ơn vị đại ca tốt bụng.” Nàng nhận bạc, run run chà xát hai tay, đứng dậy đi sang cửa hàng ở phố đối diện mua mấy cái bánh nướng, gói lại cẩn thận rồi dứt vào nhà qua song cửa sổ.

Trạch Tú ngạc nhiên nói: “Sao còn mua cho người trong phòng? Không phải nàng ta không cho người vào sao?”

Nàng cười lạnh: “Vô nghĩa, để nàng chết đói thì ta có gì tốt?” Nàng cắn bánh nướng, vội vã nhai nuốt, rốt cục hết hơn một nửa mới thở ra nhẹ nhõm.

Trạch Tú cảm thấy nàng rất thú vị, rõ ràng là một tiểu hài tử mà nói chuyện lại rất có lý, hẳn xoay người vuốt ve Lạc Tuyết trên người, tháo chiếc khăn lông chồn trên cổ ra quàng cho nàng, thấp giọng nói: “Người tên gì?”

Tiểu cô nương cười giảo hoạt: “Tiền đã cho ta thì là tiền của ta, hỏi tên ta là định đòi lại sao?”

Hắn lắc đầu: “Tiền là vật ngoài thân, từ trước tới giờ ta chưa từng coi trọng.”

Sắc mặt nàng thực cổ quái, nói nhỏ: “Người thật trí tuệ ha, tiền là vật ngoài thân... Người chưa từng sống một ngày nghèo khổ đúng không?” Nói xong liền đánh giá hẳn từ đầu xuống chân, lắc đầu nói: “Nhìn đáng vẻ người chính là loại công tử nhà giàu, ăn no không có việc gì thì tự đi tìm phiền não đây.”

Trạch Tú dở khóc dở cười, xoa đầu nàng, thấp giọng nói: “Người còn nhỏ, có một số chuyện người không hiểu được đâu.”

Nàng không nói gì, nhưng nhìn mặt thì rõ ràng là cực kỳ khinh thường.

“Tên của người?” Hắn lại nói.

Nàng cười cười: “Người đã là người giảo thì nói tên của ta cho người cũng không sao, ta là Tiểu Man.”

Uhm, Tiểu Man, Tiểu Man, anh đào phiền tố khẩu, dương liễu eo thon nhỏ, tên cũng hay đấy.

Trạch Tú xoay người định đi, chợt nghe Tiểu Man kêu lên ở phía sau: “Này, người tên gì?”

Hắn nghĩ nghĩ, lắc đầu, không nói gì mà đi.

Có người ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, ngày ngày lẩn lộn trong chuyện sinh nhai, trong mắt bọn họ, bản thân chuyện sinh tồn đã đủ phiền não.

Nhưng, chẳng lẽ chỉ có lang bạt kỳ hồ mới có thể gọi là khổ sở?

Trạch Tú rời khỏi trấn nhỏ, hắn suy nghĩ rất nhiều, thỉnh thoảng chợt nhớ tới tiểu cô nương kia là sẽ thấy trong lòng thoải mái một chút. Những phiền não của hắn không là gì đối với nàng, mà những phiền não của nàng hẳn cũng chưa bao giờ trải qua.

Nhưng, cả hai đều không khác nhau, đều là phiền não cả thôi.

Hắn bắt đầu đi truy bắt phạm nhân, tự mình kiếm tiền, không hề dùng một văn tiền nào của gia tộc nữa.

Nửa năm sau, lúc hắn trở lại quý phủ thì mẫu thân hắn đã qua đời.

Phụ thân mời rất nhiều cao thủ canh giữ nơi ở của mình, hiển nhiên là việc lần trước đã làm hắn vô cùng kinh sợ. Hắn từ trước tới giờ vẫn luôn cẩn thận, tính mạng và gia sản của hắn luôn ở vị trí cao nhất.

Trạch Tú không tốn chút sức lực đã đón ngã được những cao thủ kia, lại lần nữa tiến vào nơi ở của hắn.

Lúc này, hắn gõ cửa một cách lễ phép, người ra mở cửa chính là thiếu nữ lần trước. Nàng nhìn thấy hắn, việc đầu tiên không phải là kêu lên sợ hãi mà là đỏ mặt, xấu hổ không dám ngẩng đầu.

Trạch Tú cười, ngả ngón sờ mặt nàng rồi đi vào. Phụ thân hắn không ở đó.

“Hắn đâu rồi?”

Thiếu nữ run khê, thấp giọng nói: “Lão gia... ra ngoài rồi, chắc phải sang năm mới về.”

Trạch Tú gật đầu, xoay người đi ra cửa, bước ra. Thiếu nữ hơi hơi thở dài, trong lòng có chút mất mát, lại một chút may mắn, ai ngờ hắn đột ngột khép cửa, quay người ôm cổ nàng.

“Muốn ta làm người sao?” Hắn hỏi cực kỳ thô tục.

Nàng run rẩy như lá vàng trong gió, “ừ” một tiếng như muỗi kêu, ngẩng đầu nhìn đôi mắt đẹp ngả ngón của hắn, cảm thấy cả người như say như túy.

Trạch Tú xé nát quần áo nàng, không chút khách khí, gọn gàng dứt khoát đúng như lời hắn nói: làm nàng.

Nàng lui vào trong lồng ngực hắn, giống như một chú thỏ sợ hãi không nơi nào để trốn, tiếng kêu mềm mại ngọt ngào, mơ hồ mang theo tiếng khóc.

Bỗng nhiên cả người nàng bật lên, ôm chặt lấy cổ hắn, cuồng loạn hôn lên môi, lên mặt hắn, run giọng nói: “Người... người dẫn ta đi nha... Được không? Cứu... cứu ta...”

Trạch Tú thay quần áo cho nàng, như nàng mong muốn, đưa nàng ra khỏi nơi ăn thịt người này, để nàng ở tại một thành thị xa xôi. Qua một năm, nàng gả ột thân hào ở đó làm thiếp, chưa được nửa năm đã bị chính thê tra tấn đến chết.

Cuối cùng nàng cũng không thể thoát khỏi vận mệnh bị người chà đạp. Trên thế giới này, không thể dựa dẫm vào bất cứ ai, chỉ có thể biến mình thành kẻ mạnh, phải dựa vào chính mình mới không bị kẻ khác bắt nạt.

Đối với những nữ nhân bình thường chỉ biết dựa vào nam nhân như hoa tầm gửi thế này, hắn chỉ thương tiếc than thở, ví như mẫu thân hắn, ví như thiếu nữ này. Lại nhớ tới tiểu cô nương ở trấn nhỏ kia, hắn đã quên tên và khuôn mặt nàng, nhưng luôn cảm thấy nàng rất thú vị, nếu có thể gặp lại, nói không chừng còn có thể tán gẫu một trận.

××××××××

Tiếng mưa rơi lộp bộp bên ngoài, Trạch Tú tỉnh lại từ những hồi ức xa xưa, trong phòng hương thơm quanh quẩn, nhất thời hắn không nhận ra đây là đâu, giờ là lúc nào.

Trước khung cửa sổ có người đang cần mẫn thêu hoa, tiếng kim xuyên qua vải khe khẽ, khiến người nghe thấy an bình.

Hắn ngồi dậy, quay đầu nhìn, thấy Tiểu Man đang cúi đầu xuống bàn.

Thấy hắn tỉnh, nàng cũng không quay đầu lại, thấp giọng nói: “Trời mưa thực đáng ghét, không biết lúc nào mới tạnh đây.”

Trạch Tú tựa đầu vào thành giường, suy nghĩ thật lâu, đột nhiên nói: “Hình như ta đã gặp nàng từ rất lâu trước kia rồi.”

Tiểu Man ngạc nhiên quay đầu lại nhìn hắn: “Gì cơ?”

Hắn cười: “Uhm, ta nói là rất lâu rồi, ta đã từng nhìn gặp nàng ở trấn Ngô Đồng. Ta còn cho nàng tiền mua bánh nướng ăn.”

Tiểu Man trừng mắt lên: “Chàng bị sốt hả? Nói mê sảng gì vậy!”

Trạch Tú dựa vào tường, ngoắc tay với nàng: “Lại đây, để ta nhìn nàng.”

Tiểu Man bỏ khung thêu sang một bên đi tới, bị hắn kéo tay, lão đảo nhào vào ngực hắn, kêu lên một tiếng. Trạch Tú cầm thắt lưng mảnh khảnh của nàng, nâng nàng đặt lên đùi mình, nắm cái cằm nhỏ xinh của nàng, quay trái quay phải mà ngắm, cười nói: “Trường thành không ít.”

Tiểu Man dùng sức đẩy hắn ra, la lên: “Người này điên rồi! Ngủ một lát mà đã bị ma ám sao?”

Trạch Tú giữ khuôn mặt nàng, cúi đầu nhẹ nhàng cắn môi nàng, cười khê: “Tiểu Man, may mắn là nàng.”

Nàng phản đối nửa ngày cũng vô dụng, đành phải mặc hắn cắn lên môi, lúc mạnh lúc nhẹ, một mặt mơ hồ nói: “Cũng không còn sớm, chàng muốn ăn cơm chưa?”

Hắn “ừ” đầy nhiệt tình, rút cây trâm trên tóc nàng ra, ôm nàng vào lòng.

“Ăn nàng trước...”

Hắn dường như vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi cảnh trong mơ, động tác vừa thô lỗ vừa trực tiếp, không thêm cởi thắt lưng mà trực tiếp xé rách y phục nàng.

Đối với nữ nhân ở trên giường, hắn không biết cái gì gọi là ôn nhu, thường xuyên ngay cả y phục cũng không cởi, thuần túy phát tiết.

Năm hai mươi tuổi hoang đường đó của hắn cũng kết thúc. Có đôi khi hắn tự nghĩ về sau mình sẽ thích dạng nữ nhân như thế nào, đầy đặn hay là gầy yếu, lớn tuổi hay là nhỏ tuổi, nàng ta sẽ dịu dàng hay mạnh mẽ, nhu nhược hay kiên cường?

Hắn không nghĩ ra đáp án, có lúc cảm thấy nữ nhân dịu dàng có vẻ được, ít nhất sẽ thuận theo hắn.

Thân thể mềm mại dưới thân hắn như đang phản kháng, hắn giữ tay nàng, không để phòng hắn giao hợp vùng ra, ôm lấy cổ mình, tiếng thở dốc vang lên bên tai, nhẹ nhàng, run rẩy, nàng nói: “Chàng... nhẹ chút...”

Trạch Tú đột nhiên nhận ra nữ tử này là Tiểu Man, giống như đột nhiên bừng tỉnh, hắn cúi đầu nhìn, thấy quần áo nàng rách nát, thân thể trắng nõn bị hắn đè nặng, có vẻ sợ hãi, trong mắt còn có ánh nước, nàng kinh ngạc nhìn hắn.

Đây là chuyện gì chứ... Hắn đang cưỡng gian nàng?

Trạch Tú thở hắt ra, ảo não nhắm mắt lại, một lúc sau bỗng nhiên ôm nàng đặt lên đùi mình, vuốt ve tấm lưng nhẵn nhụi của nàng như đang trấn an.

Đến cuối cùng, nữ nhân hắn yêu lại không dịu dàng mà ngược lại, hắn lại học được cái gì gọi là dịu dàng. Sợ làm đau nàng, sợ lực tay quá lớn làm nàng bị thương, sợ động tác kịch liệt khiến nàng thống khổ.

Tiểu Man toàn thân phát run, thấp giọng nói: “Ta từ bỏ... từ bỏ... để ta xuống...” Hiển nhiên nàng bị dọa không nhẹ, phản ứng đầu tiên lui lại một chút cho an toàn.

Trạch Tú nhẹ nhàng ôm thắt lưng nàng, thấp giọng nói: “Xin lỗi, đã làm nàng sợ.”

Hắn hôn lên hai má nàng, vén tóc nàng sang một bên, ngậm lên bông tai khéo léo của nàng, khê khàng liếm liếm.

Nàng khác họ. Người Trạch Tú muốn không phải là nữ tử kiểu hoa tầm gửi, phải dựa vào hắn, rời hắn ra là không sống nổi, chỉ có thể chờ chết. Người hắn yêu, phải kiên cường, hai người không cần cả ngày dính lấy nhau, hắn có thể yên tâm rời khỏi nàng, không cần lo lắng nàng sẽ bị người khác bắt nạt. Trên thực tế, người có thể làm cho Tiểu Man suy sụp rất ít, hắn biết rõ điều đó.

Động tác hắn vô cùng mềm nhẹ, hôn nàng từng chút từng chút. Giống như lần đầu nhìn thấy nữ nhân trần truồng, hết thấy của nàng đối với hắn đều vô cùng mới mẻ.

Khói lượn lơ bay ra từ đỉnh đồng, hương thơm ngập phòng lại không thể át được mùi hương trên người nàng. Trạch Tú vùi mặt vào mái tóc dài của nàng, bỗng nhiên động thân, thiếu nữ bên dưới thở dốc vì kinh ngạc, lập tức ôm chặt hắn.

Trong bóng tối, da thịt hắn ướt mồ hôi, chảy dọc xuống dưới theo vân da, hai thân thể dính sát vào nhau, không có khe hở, đến cuối cùng không phân rõ là mồ hôi của ai. Hắn cứ chậm rãi lay động như vậy, không phải là phát tiết, cũng không phải để tìm khoái cảm thân xác, chỉ đơn giản là cảm thụ cảm giác của nàng, từng chút từng chút một, mỗi tác đều không buông tha.

Hắn cuồng loạn hôn lên cổ lên ngực nàng, môi hai người tìm kiếm về với nhau, dán cùng một chỗ. Thân thể nàng nóng bỏng, hơi hơi co lại, cũng không cam yếu thế, lấy tay vén mái tóc dài của hắn, âu yếm hình kỳ lân hung ác trên ngực và lưng hắn.

Phần nộ trong lòng hắn dần dần bình ổn, bỗng nhiên hắn đặt nàng ngồi xuống giường, dán mặt vào ngực nàng, hai người lại lần nữa dính sát vào nhau, tim đập loạn nhịp.

“Tiểu Man, nàng yêu ta không?” Hắn không động dậy, chỉ ôm chặt nàng.

Nàng vuốt tóc hắn ra sau lưng, ôm cổ hắn, cúi đầu hôn lên trán hắn.

“Khắp thiên hạ, ta yêu nhất chàng.”

Trạch Tú mỉm cười, hai người không biết là ai bắt đầu trước, lại tiếp tục động tác, hai chiếc gối trên giường thì một đã rơi xuống đất, một đang vắt vẻo ở mép giường như sắp rơi, chăn thì đã nằm trong góc từ lúc nào, nhưng không ai để ý.

Thân thể đối phương, người này, trái tim này, là quan trọng nhất, cần được chú ý nhiều nhất.

Còn chuyện của hắn, về sau hãy nói.

Thân thể nhỏ nhắn mềm mại của Tiểu Man đột nhiên bắt đầu run rẩy, như là sắp không chịu nổi, ngã ra sau. Hắn thuận thế đè xuống, đúng lúc cao trào nhất, hắn dán sát vào môi nàng, thấp giọng nói: “... Khắp thiên hạ, ta chỉ yêu nàng.”

123. Q.6 - Chương 18: Phiên Ngoại - Thiên Quyền

Hoàng hôn. Gió cuốn từng đám mây đen cuộn cuộn.

Trời tối sầm lại.

Từng hạt tuyết rơi vào giấy dán cửa sổ, lịch tích, thanh thúy êm tai, phối hợp cùng tiếng đàn của người đang ngồi trước cửa sổ sinh ra một loại cảm giác triền miên.

Bạch y như tuyết, tóc đen uốn lượn. Hắn cúi đầu, tinh tế gảy đàn, ngón tay thon dài trắng trẻo giống như đang âu yếm da thịt tình nhân, vừa nhẹ, lại vừa mềm, hấp dẫn vô bì.

Ánh nền hắt lên hàng lông mi dày của hắn, nhất thời không phân rõ rốt cục là lông mi hắn đang run hay là ánh lửa phập phều.

Đây là khúc Phượng cầu hoàng, nhu mỹ vạn đoan, mềm mại quấn quanh như nước mùa xuân.

Có cô gái đẹp ở đài trang, nhà gần người xa nào tâm trạng.

Ước gì giao kết đôi uyên ương, bay liệng cùng nhau thoả mọi đường.

Rất nhiều năm trước, mang máng đã từng nghe có người cất cao giọng hát như vậy, thanh âm trong trẻo uyển chuyển, bồi hồi trong thâm cung đại viện.

Gió thu thổi qua tàng cây bạch quả, từng phiến lá đua nhau rơi xuống, dưới tàng cây có tiểu cung nga vui cười múa hát, thất lưng xoay quanh như liễu.

Chỉ tiếc, hắn không nhớ rõ cảnh phồn hoa đó.

Hắn chỉ nhớ rõ tên mình, tiền Minh Hi, tự Kiến Ngọc. Khi đó, hắn còn chưa có tên Thiên Quyền.

Trước đây hắn rất thích chạy dọc hành lang, dang hai tay áo rộng ra đón gió, giống như một đôi cánh giúp hắn có thể bay lên.

Bay đến cuối hành lang, có một điểm ảnh mặc váy dài mềm mại, gọi hắn: Kiến Ngọc.

“Phụt” – dây đàn đột nhiên đứt, làn điệu như nước chảy ngưng bật, không thể tiếp tục.

Thiên Quyền đặt ngón tay bị trầy lên môi, nhẹ nhàng thổi, lông mi bỗng nhiên run lên, qua đầu lại phía sau nhìn sa trường trùng điệp phía đầu giường, người bên trong còn chưa tỉnh lại. Nàng không có chút võ công, thân thể cũng không khỏe mạnh, tác dụng của hoa hải mạnh hơn rất nhiều, chỉ sợ tới mai mới có thể tỉnh lại.

Hắn không ngăn được bản thân bước tới nhìn nàng, nhưng không biết vì sao lại dừng lại.

Có người từng nói với hắn, không thể để bất cứ ai trở thành nhược điểm của mình, bởi vì như thế sẽ vĩnh viễn không thể trở thành cường giả. Là người, máu chốt chính là hai chữ “vô tình”. Không được thích ai, tốt nhất là ngay cả bản thân mình cũng không được thích. Người chỉ là một hạt cát, một miếng vỏ cây không có cảm tình.

Nhưng đến cuối cùng, hắn vẫn là một con người, có máu thịt, có tình cảm, có... người mình muốn.

Vết thương trên người bắt đầu đau, máu thấm ra lớp áo trắng. Đó là trừng phạt của sư phụ, roi gai quất tróc da thịt hắn, cơ hồ đã lấy đi của hắn nửa cái mạng.

Lão giả lãnh khốc như sắt kia, lúc thu roi còn lạnh lùng nói: một là phạt ngươi cả gan làm loạn, dám trái ý ta; hai là vì người khiến ta thất vọng, kết quả là ngươi vẫn là một kẻ nhu nhược, không buông bỏ được nha đầu kia.

Hắn nói đúng được một nửa, thứ hắn không buông bỏ được không riêng gì nàng, mà còn có một thứ gì đó mà không ai biết, ngay cả chính bản thân hắn cũng không biết.

Phụ thân nói, người nào ẩn nấp trong kén quá lâu sẽ sợ phải tiếp xúc với bên ngoài.

Hắn cũng đang e sợ, vừa sợ vừa mong chờ được ra ngoài.

Dây đàn đã đứt, không thể đàn tiếp được nữa. Thiên Quyền yên tĩnh ngồi một hồi, lấy ra một cây bút, ngưng thần thật lâu trước tờ giấy Tuyên Thành, sau đó viết lên hai chữ: Bội Nương.

Lúc hắn ba tuổi, nàng mười lăm, mới được tiến cung gả cho ông cố hắn làm tần phi. Sau lần thị tẩm đầu tiên, nàng hàng đêm lấy lệ rửa mặt.

Hắn rất nhỏ, cũng không hiểu vì sao nàng khóc, hiện tại đã biết những nữ nhân như thế này đều có nỗi khổ, ông cố đã rất già rồi, không thể cho nàng được nữa, nàng cầu cũng không được. Chẳng trách...

Nàng liền đem hết tinh lực ra dạy hắn văn thơ. Năm hắn được năm tuổi thì sư phó mới được mời đến, còn bao nhiêu chữ hắn học được trước năm tuổi đều là một tay nàng dạy.

Hắn không nhớ được khuôn mặt của mẫu thân nhưng lại nhớ rõ Bội Nương. Nàng có lông mi cong vút, ánh mắt như nước, lúc cười hai bên má còn có hai xoáy lè, rất yêu kiều ngọt ngào. Lúc tức giận nàng sẽ đánh nhẹ một cái lên người hắn, sắc giọng: ngu ngốc, chữ này viết bao nhiêu lần rồi mà còn không nhận ra sao?

Bội Nương... Bội Nương..., hắn đã từng yêu nàng biết bao, loại tình yêu đối với mẫu thân, với tỷ tỷ, với trưởng bối.

Hắn vẫn nghĩ sẽ cứ hạnh phúc như vậy cả đời.

Sau đó xảy ra việc Ngô Việt quốc suy vong, bọn họ được bí mật đưa đến một đại biệt viện ở Hối Hột. Đến nay hắn vẫn còn nhớ rõ cái khóa đồng còn to hơn bắp đùi trên cánh cửa đó, nó khóa lại tất cả những u ám tối tăm phía sau cửa, không muốn người ngoài biết, bọn họ ra không được mà người khác muốn vào cũng không được.

Năm mười bốn tuổi, hắn bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không thích hợp. Những cái vuốt ve của Bội Nương không còn làm hắn cảm thấy vui vẻ, sóng mắt ôn nhu của nàng lặp đi lặp lại trong giấc mơ của hắn trở nên yêu mị quyến rũ.

Một ngày mùa hè nào đó, hai người đánh cờ, nàng chỉ khoác một lớp áo sa mỏng màu đỏ như lửa, da thịt trắng bóc dưới lớp sa còn sắc nhọn hơn cả dao châm, đâm vào mắt hắn.

Ván cờ đó, hắn chơi không tập trung, luôn không tự chủ mà nhìn sang khuôn ngực đầy đặn của nàng. Cái khe sâu kia đã hút hơn phân nửa hồn phách hắn.

Bàn tay cầm quân cờ đột nhiên bị nàng nắm lấy. Nàng gập cả lưng xuống, hai bầu tuyết trắng kia lại càng trở nên chói mắt, giống như mang theo một chút hương vị trào phúng. Nàng dịu dàng nói: “Sao không hạ cờ? Người đang nhìn cái gì vậy?”

Hắn đột nhiên vô cùng kinh hãi, vội vàng cup mắt, chậm rãi rút tay về.

Đêm đó hắn liền gặp mộng xuân, ly kỳ cổ quái, sáng hôm sau lúc tỉnh dậy, hắn lén lút vứt quần đi.

Bội Nương tựa hồ rất thỏa mãn với vẻ mặt tự nhiên của hắn, càng ngày nàng càng tiết kiệm quần áo, lúc nói chuyện thì càng ngày dựa càng gần. Thiếu niên tuần tú non nớt này, nàng muốn cạo xát hắn từng chút từng chút, nhìn hắn khó xử, nhìn hắn bị mê hoặc, lại ẩn nhẫn, kháng cự.

Năm mười lăm tuổi, hắn cao bật lên, luôn thích khoác lên người những bộ áo rộng rãi, tóc để xỏa tự nhiên, ngồi trên ngọn giả sơn nhìn ra phương xa. Trong viện có rất nhiều nha hoàn nhìn dung mạo tuần tú của hắn là đỏ mặt cười tủm tỉm. Hắn luôn mặc trường bào màu mây trắng, tuần dệt, xinh đẹp, nho nhã, nhìn ra ngoài như có mong ước không thể thực hiện.

Thời gian nhàn tản như thế thật ra không nhiều lắm, bởi vì Bội Nương không muốn rời khỏi hắn một khắc nào cả. Thường thường, hắn chỉ ngồi trên giả sơn một lúc là có ngay một nha hoàn thở hồng hộc chạy tới tìm hắn, khóc nức nở cầu xin hắn nhanh chóng tới chỗ Bội Nương vì nàng ta đang rất tức giận, cào rách mặt của các nha hoàn, những nha hoàn hơi có chút nhan sắc sẽ lập tức bị nàng đuổi đi. Bọn họ rất sợ nàng.

Vì thế hắn đành phải làm theo ý nàng, tới nơi ở của nàng, nhìn nước mắt tựa giận tựa hỉ của nàng, khẽ khàng trấn an.

Rốt cuộc cũng có một lần mâu thuẫn vì sự náo loạn của nàng. Lần đó, nàng muốn đuổi tiểu thị nữ Phúc Lan bên người hắn. Phúc Lan có một đôi mắt rất đẹp, trong sáng hoạt bát, rất đáng yêu. Hắn rất thích thị nữ này, coi nàng như muối muối, bởi vì chỉ có nàng mới không câu thúc lễ nghĩa trước mặt hắn, rất thoải mái tự nhiên, có thể tươi cười nói chuyện phiếm với hắn.

Lúc chuyện xảy ra hắn đang dựa vào giả sơn nửa ngủ nửa tỉnh, tiếng nức nở của bọn nha hoàn bên dưới đã kinh động đến hắn. Chờ đến lúc hắn chạy tới chỗ Bội Nương thì hai mắt Phúc Lan đã bị móc ra, máu chảy khắp mặt, đang nằm hôn mê dưới đất.

Hắn không thốt nổi một chữ, sắc mặt tối sầm lại. Bội Nương khóc lóc cực kỳ oan uổng, ôm mặt lẩm bẩm nói: “Tiểu thị nữ này dám mạo phạm ta. Nàng có gì tốt hơn ta chứ?”

Hắn vẫn không nói gì, chỉ đưa Phúc Lan ra khỏi phủ, mời người tới chữa trị, đáng tiếc là nàng tuổi nhỏ sức yếu, không qua được ba ngày đã chết đi.

Chừng nửa tháng sau đó hắn không gặp Bội Nương, mặc kệ nàng làm âm ỉ, đuổi sạch bọn nha hoàn trẻ tuổi. Đám hạ nhân không chịu nổi nàng, bỏ đi gần hết, số ở lại thì nơm nớp lo sợ. Hắn không đoái hoài gì đến nàng, chỉ cảm thấy thế giới này càng ngày càng điên cuồng, nhưng hắn lại không thể hiểu rõ.

Có lẽ hắn biết Bội Nương muốn gì, mơ hồ biết một chút, nhưng hắn không dám nghĩ, càng không muốn nhận.

Cũng có lẽ, hắn thậm chí trong lòng có chút chờ đợi chuyện điên rồ hơn nữa xảy ra. Những nhà cao cửa rộng này thật đáng sợ, là một cái ao chết không hề có một gợn sóng, còn bọn họ chính là một đám người mang theo oán hận mà chết.

Hắn chờ đợi với một chút ác ý, chờ sự việc phát sinh, trơ mắt nhìn một vài thứ tốt đẹp bị phá hỏng ngay trước mắt, đó là một loại khoái cảm xấu xa nhất.

Cuối cùng, hắn thật sự chờ được.

Một tháng sau, Bội Nương rốt cục không nhịn được nữa, nửa đêm nửa hôm một mình đi tới phòng hắn.

Lúc đó hắn đang tắm. Bồn tắm rất to, hơi nước bốc mù mịt, mái tóc dài của hắn tựa như một đóa sen màu đen nở rộ, bập bềnh trên mặt nước. Những giọt nước trong suốt lấp lánh chảy dọc theo làn da trắng nõn của hắn, từ ngực xuống bụng. Hắn không động đậy, hai mắt sâu thẳm nhìn điểm ảnh đứng ở cạnh bồn.

Nàng chậm rãi ngồi xuống, tự nhiên khóc thốn thức, run giọng nói: “Chắc hẳn là người rất hận ta. Người hận ta, đúng không? Ta chỉ là không chịu nổi, thật sự không chịu nổi... Kiến Ngọc, chỉ có hai chúng ta thôi được không? Cầu xin người...”

Hắn không hề động, cũng không nói chuyện, chỉ yên tĩnh nhìn nàng, đôi mắt u ám như hút hết tất cả ánh sáng vào trong.

“Người nói với ta một lời đi, nói một câu thôi, gì cũng được, chỉ đừng không để ý tới ta, Kiến Ngọc, ta cầu xin người...”

Nàng đầy mặt nước mắt, trông thật diễm đạm đáng yêu.

Cổ họng hắn hơi động đậy, thanh âm khàn khàn phát ra: “Người... biết ta đang làm gì không?”

Bội Nương run lên, nhìn thấy thân thể thon dài rắn chắc của hắn, đột nhiên nói không ra lời.

Hắn chậm rãi bơi tới bên chân nàng, mang theo vô hạn yêu thương, nâng gấu váy bên mép nước của nàng lên, thấp giọng nói: “Lúc này, người xông tới là muốn làm gì?”

Nàng lui lại phía sau, bởi vì đã nhìn thấy biến hóa thân thể của thiếu niên dưới làn nước, như là muốn chạy trốn, nhưng mới chỉ được vài bước đã đột nhiên dừng lại.

Trong phòng tắm không có thanh âm, qua thật lâu, nàng đột nhiên nâng tay cởi quần áo, tắm áo voan đỏ nhẹ rơi xuống mặt đất, trâm cài trên châu leng keng chạm nền. Thân thể nàng đầy đặn linh lung, hồng, trắng, đen, tất cả đột nhiên trở nên rõ ràng.

Nàng nhảy xuống bồn nước, quần quanh hắn như con rắn, không buông ra.

Hắn tựa có chút chần chừ, thông thả đưa hai tay lên, cuối cùng giữ lấy hai bả vai nàng, kéo nàng vào sát thân thể. Da thịt từng tắc kê bên, cọ sát, nước trong bể giống như sắp bị đun sôi.

Ngọn lửa nóng bỏng mãnh liệt trong hắn đang thiêu đốt, nhưng hắn làm thế nào cũng không nắm được trọng điểm, không biết rốt cục phải thế nào mới phát tiết được.

Bội Nương mềm mại quấn lấy hắn, vuốt ve hắn, dẫn đường cho hắn, hai chân quấn chặt thắt lưng hắn. Hắn nắm chặt bả vai trắng mịn của nàng, bọt nước chảy dọc trên ngực hắn, nàng liền dùng lưỡi liếm đi.

Hắn cứ lỗ mãng như vậy tiến vào trong cơ thể nàng, trong nháy mắt đó hai người cùng run lên, nhìn nhau thật lâu, tới tận lúc nàng ngọt ngào gọi hắn một tiếng: Kiến Ngọc.

Vì thế mà bắt đầu đầu đá lung tung, hắn không biết gì, chỉ làm theo bản năng. Nước trong bồn tắm oà oap, nàng không kiêng nể gì mà kêu la, có lẽ là vì vô cùng đau đớn, móng tay cào xước vô số vết trên người hắn, đau đến mức nàng sắp phát điên rồi.

Rất nhanh đã xong, hắn thở hổn hển mãi không ổn định lại được, dựa vào thân thể mềm mại của nàng, chỉ cảm thấy vô cùng hư không, vô cùng mờ mịt.

Cánh tay nàng quấn lên, ghé môi hôn từng đường nét trên khuôn mặt hắn, cuối cùng dừng lại ở môi hắn. Sắc mặt hắn trắng nhợt, đột nhiên đẩy nàng ra, vọt tới ngoài cửa há mồm nôn, thiếu chút nữa thì nôn ra cả mặt xanh mặt vàng.

Vào lúc những thứ tốt đẹp bị chính mình đạp nát, hắn mới biết rằng tất cả đã không thể vãn hồi.

Không có cách nào vãn hồi.

Hắn học được làm sao để khiêu khích, hắn dùng mấy ngón tay đẹp đẽ của mình, từng chút từng chút di chuyển trên làn da trắng trẻo kia. Thân thể nữ nhân thật mềm mại, thật yếu ớt, từ sau đó hắn đã biết chỗ nào thì cần phải âu yếm như thế nào.

Bội Nương thích gọn gàng dứt khoát, thậm chí là hơi thô lỗ, hắn lại mặc kệ, luôn luôn hấp dẫn nàng, khiêu khích nàng, không làm cho nàng thỏa mãn.

Gạt bộ lông dày của nàng ra, hắn làm nàng sống mơ mơ màng màng dưới đầu ngón tay mình, lúc nhanh lúc chậm, khi ấn xuống khi vuốt ve, lần nào cũng làm nàng phát ra tiếng rên rỉ nức nở, nắm chặt cổ tay hắn, cầu xin hắn làm hơn nữa.

Có đôi khi, hắn thậm chí cảm thấy mình giống như là kẻ ngoài cuộc, là người thứ ba thờ ơ lạnh nhạt, không có một chút xúc động, yên tĩnh nhìn nàng trần trọc, rên rỉ, thút thít.

Nàng đang vui mừng? Nàng thích như vậy? Ở trong mắt nàng, tác dụng của mình chính là một nam nhân, một dụng cụ, chỉ cần thỏa mãn nàng là được? Yêu cầu của nàng đơn giản như vậy, nàng nuôi hắn lớn, mục đích chính là vì cái dụng cụ đó, nàng chỉ muốn hắn làm nàng mà thôi.

Mới đầu hắn cũng hưng phấn tham gia vào trong đó, cùng nàng điên loạn đảo phượng, bị từng cơn sóng triều lật đổ, không hề cố kỵ cái gì, coi đó là điều đẹp nhất có thể làm cho người ta quên hết phiền não, có thể tìm thấy niềm vui sướng trên cơ thể nữ nhân.

Rồi sau đó, hắn lại bắt đầu chán ghét, càng ngày càng chán ghét nàng, cũng chán ghét chính mình, rồi chán ghét lây sang cả cái thế giới tăm tối điên cuồng này.

Sau khi Bội Nương và phụ thân chết đi, hắn hỏa thiêu tiểu viện, nhìn ánh lửa bốc cao tận trời, trong lòng xúc động muốn rơi lệ.

Tuy hắn còn sống nhưng cũng như đã chết. Lửa đỏ khói đen, đại viện cháy khô xơ xác như một cái lồng bao vây lấy hắn, muốn hắn hít thở không thông.

Rồi hắn đi theo sư phụ, trở thành con rối của hắn, nói gì nghe nấy, sống như một cái xác không hồn.

Sư phụ thường xuyên khen hắn vì loại lãnh khốc xa lánh thế ngoại này, đây là yếu tố để làm việc lớn. Hắn không yêu ai, thậm chí ngay cả bản thân mình cũng không, hắn không biết mình có thích cái gì không nữa.

Sư phụ hung ác lại thô bạo, hiền lành lại hòa ái, không thể dùng từ ngữ cụ thể để miêu tả chính xác hắn là người như thế nào, hắn là một kẻ còn điên cuồng hơn cả thế giới này.

Hiện giờ, hắn hết lần này tới lần khác chống đối lại hắn, chắc chắn sẽ phải chịu trừng phạt rất nặng.

Cái hắn sợ không phải là sự trừng phạt, hắn chỉ sợ tương lai không biết tên. Hắn đã giấu mình trong kén lâu lắm rồi, cũng hy vọng có thể ra ngoài nhưng lại không dám ra. Ở trong thế giới u ám này, làm gì có ai có thể sống tiêu sái tự nhiên, sáng khoái như gió không hề sợ hãi chứ?

Cũng có thứ sáng lạn nhưng nhất định không phải là của hắn, kết cục mà hắn muốn chính là cái chết.

Thiên Quyền đứng lên.

Đêm đã rất sâu, tuyết rơi ngày càng lớn, đập vào cửa sổ. Hắn mở ra một cánh cửa sổ, bình tĩnh nhìn không trung ám trầm phương xa. Gió lạnh lùa vào thổi bay mái tóc dài của hắn, cũng cuốn sa trường thành từng đợt sóng cuộn.

Người trong màn phát ra tiếng kêu khẽ, có lẽ là thấy lạnh, Thiên Quyền run lên một cái mới nhớ ra nàng là ai, mình đang làm gì.

Hắn đóng cửa sổ, đi đến bên giường vén màn lên, trên đệm có một thiếu nữ trần trụi đang nằm, nàng co người lại, hàng mi dài khẽ run, tóc xõa trên gối, da thịt trắng nõn như ngọc.

Tiểu Man.

Hắn gọi tên nàng không thành tiếng, giống như chỉ cần kêu một lần thì sẽ có thêm một chút dũng khí. Hắn hâm mộ nàng, ghen tỵ với nàng, cũng ái mộ nàng, muốn tự tay khốn chết người này, nhưng cũng muốn rời xa nàng, không tới gần.

Giết chết nàng! Giết chết nàng! Như vậy nàng sẽ không còn như gió thổi qua hân rồi bay đi nữa.

Giống như bị mê hoặc, hân ngồi xuống mép giường, những ngón tay thon dài chậm rãi xoa dọc theo thắt lưng mảnh khảnh của nàng.

Nàng thở nhẹ, không biết mơ thấy gì mà khoe miệng vương nụ cười. Đầu ngón tay của hân dọc theo cơ thể nàng, trở lại bả vai, nắm ngón tay mở ra.

Muốn ôm chặt nàng, muốn cứ như vậy mà bóp chết nàng.

Hân cầm cái cổ yếu ớt của nàng, hai mắt tham lam ngắm nhìn nàng giống như cả thế giới sắp sụp đổ, thời gian của hân không còn bao nhiêu nữa, không biết phải yêu nàng thế nào mới tốt, hôn nàng như thế nào mới có thể không tiếc nuối.

Tay hân dần dần siết chặt, ôm lấy nàng, ghì nàng vào ngực mình.

Ngón tay dọc theo trán nàng, đến chóp mũi nhỏ nhắn, dừng lại trên đôi môi mềm mại của nàng.

Hân gục đầu xuống, hôn lên đôi môi mềm mại đó, rồi lại rời đi rất nhanh.

Về mặt hân rất phức tạp, ngoan độc, dữ tợn, ôn nhu, yêu thương, lần lượt thay đổi, giết nàng, hay là giết chính mình. Hân nắm chặt hai tay, hận không thể nhập nàng vào thân thể mình. Có một sợi tơ mỏng mảnh xinh đẹp khơi ra từ sâu trong đáy lòng hân, hân không tìm được hôn lên gò má nàng.

Tiểu Man.

Hân quay đầu nhìn ra cửa sổ, bóng tuyết bên ngoài cứ rơi xuống, không thể nắm lấy.

Trời đã sáng.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngao-du-giang-ho>